

Giới thiệu Sứ Nương Nương

Tác giả Vân Quá Thị Phi viết tiểu thuyết Sứ Nương Nương là câu truyện về một hoàng tử bị bắt, sau khi chết trọng sinh thành Sứ Nương Nương của địch quốc, cùng phúc hắc đế vương công nhà hắc tương ái tương sát, chơi tâm cơ đấu thủ đoạn.

Từ hậu cung đến triều đình gà bay chó sủa không được an bình, cuối cùng cùng nhau an bang định quốc. Sau khi trở về với chính mình thì hoàng tử này có trở lại với hắc đế vương tạo nên một thiên tình sử, ngôn tình đẹp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sứ Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1: Sứ nương nương

Tiết quốc có sứ nương nương bị người bàn tán.

Sứ nương nương họ Phụng, là quốc họ của Phụng quốc, là thân tỷ tỷ của đương kim quân chủ Phụng quốc, gả đến Tiết quốc, hiển nhiên chỉ có một nguyên nhân, liên hôn.

Trên người Đàng Vân không có một chỗ nào lành lặn, mới bị nhốt hai ngày ngắn ngủi đã bị đánh tróc da tróc thịt.

Hắn mang theo xiềng xích, đi lại tập tễnh, suy yếu tới cực điểm, nếu hắn có thể, tuyệt đối sẽ không đi, nhưng nơi này không phải gia hương của hắn, hắn không thể lộ ra một tia nhất gan, cho dù là tù binh.

Bị thị vệ đẩy đẩy xô xô giải lên đại điện.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào nhân vật truyền thuyết này, chiến thần Đàng quốc, ở trên chiến trường vẫn luôn kiêu ngạo, hiện tại bại trận, trên người hắn, có thể nhìn ra quốc gia tang thương.

Chính là, đôi mắt đen tinh lưỡng, không chứa chút quang mang yếu thế.

Trong lòng mọi người đều rung mình, người như thế, sợ là không giữ lại được.

Đàng Vân ngẩng đầu, nhìn người ngồi cao nhất trên đại điện, y mặc long bào màu đen, đầu đội mũ miện, y mỉm cười, tự hồ có chút ý cười, nhưng không đạt tới đáy mắt.

Người này phong thần tuấn lãng, triều phục màu đen càng tôn thêm thân hình cao lớn, y có khí chất vương giả trời sinh, y làm việc tàn nhẫn, y bảo thủ, nhưng y dùng binh như thần, mạnh mẽ vang dội, vẫn có thể xem là một quân chủ tốt...

Đàng Vân sớm nghe về người này, y là quốc quân Tiết quốc, Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương dùng ánh mắt bề ngễ nhìn Đàng Vân, như là bố thí.

“Vân tướng quân ngẩng đầu lên, để cô nhìn xem.”

Đàng Vân thuận theo ngẩng đầu, không hề phản kháng, chính là ánh mắt không chút hữu hảo, lạnh băng, tràn đầy địch ý, nhìn thẳng đánh giá Tiết Quân Lương, đây là địch nhân suốt đời của hắn.

Tiết Quân Lương cũng không tức giận, chậm rãi đứng lên, bước xuống thềm ngọc, đi tới.

“Đại vương, không thể a.”

Dưới tình thế cấp bách, triều thần mặc quan văn phục gần nhất đã quên cấp bậc lễ nghĩa, chạy tới ngăn cản Tiết vương.

Người hiện tại đứng trên đại điện là hoàng tử địch quốc, lại là chiến thần của một thế hệ, tuy bộ dáng lúc này rất suy yếu, nhưng ở chiến trường, hắn từng là huyết Tu La, Đàng quốc nhờ có cái khóa này, một đất nước lung lay sắp đổ thế mà duy trì thêm mười năm.

Đặng Vân nhìn phản ứng của vị quan văn, không khỏi bật cười “Ha ha”, chẳng qua, trong tiếng cười lộ ra tuyệt vọng.

Tiết Quân Lương phát tay, ý bảo không đáng ngại, vẫn chậm rãi bước qua, dừng trước mặt Đặng Vân một bước.

Cúi đầu nhìn đối phương, Tiết Quân Lương nói: “Tướng quân không biết nhỉ, người chưa từng gặp cô, cô đã từng gặp người, ba năm trước trên chiến trường, cô được thấy phong thái của tướng quân, thời điểm đó cô có chút khiếp sợ, hiện tại nghĩ...”

Dừng một chút, y mỉm cười, chậm rãi nói tiếp: “Người này, đáng chết.”

Y nói xong, vung tay áo, bước ra phía sau Đặng Vân, thẳng hướng cửa đại điện: “Đến, để cho người biết, Tiết quốc thượng võ thế nào.”

Vệ binh bên cạnh nhận lệnh, lập tức áp giải Đặng Vân, theo sau là văn võ bá quan, chậm rãi bước tới, càng đi càng trống trải, cuối cùng đi vào không trường.

Không trường thực rộng lớn, bốn phía cấm tình kỳ, phía tây là một loạt bia ngấm, phía đông để một loạt binh khí, phía bắc đặt một long tọa, phía nam tạo thành nơi luyện binh.

Tiết Quân Lương lập tức đến chỗ bia ngấm, nâng cầm, vệ binh hiểu ý, mang Đặng Vân trói vào cọc gỗ.

Trói xong, nhóm vệ binh liền cung kính lui ra.

Tiết Quân Lương híp mắt, duỗi tay, lập tức có một võ tướng dâng lên trường cung, Tiết vương đón lấy, sau đó một người khác dâng lên cung tên.

Đặng Vân nhìn thấy, đột nhiên muốn cười, rốt cuộc hẳn biết Tiết Quân Lương muốn làm gì, y là muốn lập uy.

Nhất tiễn xuyên hầu, hay là xuyên tim đây?

Mặt trời chói mắt, mũi tên phản quang mang rực rỡ, Tiết Quân Lương giương cung, ngọc trên mũ miện nhẹ nhàng lay động.

Đặng Vân đột nhiên cảm thấy, giờ khắc này, quân chủ địch quốc có chút dễ nhìn, khí phách mà uy nghiêm, y là một minh quân, chỉ tiếc.... Minh họ Đặng, mang thân phận hoàng tử Đặng quốc.

Đặng Vân mười chín tuổi trở thành tướng quân, lãnh binh xuất chinh, Đặng quốc nội loạn mười năm, hẳn ở biên cương chinh chiến mười năm, chính là mười năm này, vẫn không cứu vãn được quốc gia của mình.

Tư thái Tiết vương nắm cung, tư thái y lên tiến, thậm chí tư thái y buông tay, Đặng Vân đều không rời mắt...

“Tranh —— “

Sau đó trước mắt một trận huyết sắc...

*****

Cái gáy Đặng Vân có chút tê tê, hẳn cảm giác mình đang nằm, nhưng vừa trở người, từng đột muốn nôn, hẳn muốn mở to mắt, bắt đắ dĩ toàn thân đều không có khí lực, có lẽ đã ngủ rất lâu.

Hắn nhớ rõ mình đã bị Tiết vương lập uy giết chết, sao lại có tri giác, chẳng lẽ kỳ thật Tiết vương không đủ lực, nguyên lai là cái thùng rỗng, bản tên cũng có thể bắn oai sao?

Đặng Vân nghĩ, nhất thời cười khổ, nụ cười này ảnh hưởng đến miệng vết thương, chỉ cảm thấy trên mặt đau rát.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, hẳn mở to mắt, chính mình nằm trên giường, màn tử không buông, bốn phía thoát nhìn là một căn phòng không nhỏ, hơn nữa bài trí thực tinh xảo.

Đặng Vân cười nhạo một tiếng, nghĩ thầm Tiết vương thật sự là nhân từ, tù nhân cũng có đãi ngộ như vậy?

Hắn chuyển người, nhưng thân thể suy yếu đến lợi hại, liền ngã nhào xuống giường, tay Đặng Vân chống trên mặt đất, đau như bị chặt đứt, bất quá hiện tại, hẳn nào còn tâm trí để ý vấn đề một bàn tay.

Đặng Vân đỡ lấy giá gỗ bên cạnh đứng lên, trên giá gỗ cao lớn là một gương đồng bóng loáng.

Thị nữ chờ ngoài cửa chỉ nghe một tiếng “Loảng xoảng” rất lớn, bật người vọt vào phòng, vừa tiến đến lại lập tức che miệng hi hi cười rộ lên.

Một thị nữ mặc y phục hồng nhạt chạy tới nâng Đặng Vân ngã trên mặt đất dậy, cười nói: “Nương nương, ngài lại bị gương đồng dọa? Trong gương đồng đều không phải là yêu ma quỷ quái, mà chính là nương nương đó!”

Đặng Vân nghe được thị nữ gọi mình là nương nương, mở to hai mắt, mãnh liệt đẩy cánh tay đang đỡ mình ra, cầm gương đồng trên đất lên, gương đồng kia rất lớn, hiện tại thân thể Đặng Vân suy yếu, hiển nhiên không cầm được, nhưng cũng có thể rành mạch nhìn thấy, bên trong gương đồng, là một nữ tử

dáng người thướt tha, khuôn mặt cực kỳ xấu.

Nữ tử mặc cảm y, dáng người quyến rũ, chính là khuôn mặt, tím xanh phù thũng, cực kỳ khó coi, nếu người xa lạ thấy được, tất nhiên tường quý, cũng khó trách Đàng Văn hoảng sợ.

Đàng Văn nhìn “Chính mình” trong gương đồng, hai tay ức chế không được run rẩy.

Thị nữ vận y phục hồng phấn sáng giọng: “Nương nương ngài phải cẩn thận, đừng làm vỡ gương đồng Đức phi nương nương tặng ngài, nếu làm vỡ, dù ngài là hoàng hậu, nhưng Đức phi là sủng phi của Đại vương, không chừng bị vu oan giá họa.”

Đàng Văn là người lớn lên trên sa trường, rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn gương đồng trên mặt đất, lại nghe thị nữ nói, cũng hiểu được đa phần.

Trong các quốc gia hiện nay, nước nào có một sủng hoàng hậu không được sủng, e là chỉ có chính thể của Tiết vương Tiết Quân Lương.

Sủng nương nương tên Phụng Vân, là tỷ tỷ đồng mẫu của Phụng vương, nghe nói diện mạo cực kỳ xấu, tính tình cũng thực yếu đuối, thị nữ nói năng lỗ mãng, sủng phi đặt gương đồng trong tầm cung của nàng, nàng cũng xem như không có.

Đàng Văn không nói gì, thị nữ vận y phục hồng phấn kia lại bắt đầu trêu chọc, hơn nữa lời nói càng ngày càng không tốt, có thể là do thói quen thường ngày, nên không phát hiện nương nương có gì đó không thích hợp.

“Nương nương ngài... A!”

Thị nữ còn chưa nói xong, đột nhiên che mặt, khó có thể tin nhìn Đàng Văn, nếu không phải trên mặt đau rất, hiển nhiên cho rằng tiếng tát thanh thúy vừa rồi là lỗi giác (cảm giác sai).

Đàng Văn lãnh lạnh nhìn chằm chằm thị nữ kia, cười nói: “Ta thế nào, một tiện tỳ như ngươi có thể xen vào sao?”

“Nương... Nương nương...”

“Cút, thuận đường đem gương đồng trả Đức phi.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 2: Hậu táng

Thị nữ trong phòng đang định chế giễu đều bị một cái tát này làm sợ ngây người, lập tức rời khỏi phòng.

Đàng Văn toàn thân mỏi mệt, rõ ràng là hấn đánh người khác, nhưng lại tổn không ít khí lực, hấn nằm xuống giường, lấy tay che mắt, đụng tới xương gò má sưng lên cao cao, còn cảm thấy đau rất.

Đàng Văn không biết hoàng hậu xấu xí này xảy ra chuyện gì, nhưng nếu trời sinh xấu xí, sao chạm một cái vào mặt liền đau, rõ ràng là có vết thương.

Chính là lúc này hấn cũng lười quản, sự thật trước mắt khiến hấn trống rỗng, ngay cả khí lực hô hấp cũng không có.

Đàng Văn bất tri bất giác thiếp đi, hấn mộng rất nhiều, mộng thấy mười năm trước mình dẫn quân xuất chinh, chinh chiến mười năm, cuối cùng bị bắt bị giết, lại mộng thấy quốc gia của mình bị Tiết Quân Lương thôn tính, mà Đàng quốc còn đang nội chiến không ngừng, cuối cùng rơi vào cảnh nước mất nhà tan.

Thời điểm hấn tỉnh đã ra một thân mồ hôi, bên ngoài kêu loạn, mơ mơ hồ hồ truyền tới tiếng tranh cãi âm ỉ, Đàng Văn nhú mày, xuống giường, mới vừa đẩy cửa phòng ra, thị nữ liền chạy tới.

Thị nữ vận y phục hồng phấn vừa rồi bị đánh đang cúi đầu, có vẻ còn sợ hãi, nói: “Nương nương... Ngài muốn cái gì sao, Tụ Dao giúp ngài lấy.”

Đàng Văn không nói, chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, Tụ Dao tức thì rùng mình, tựa hồ bên mặt bị đánh lại đau lên, cũng không biết mình nói sai cái gì, có chút ủy khuất.

Kỳ thật Tụ Dao cũng không có nói sai, nhưng hoàng hậu muốn ra cửa nội thất, lại bị thị nữ ngăn cản, đối với Đàng Văn mà nói là chuyện rất ngạc nhiên.

Đàng Văn không biết, bởi vì là sủng nương nương nổi danh, có một lần Tiết vương cùng Đức phi nói chuyện, Đức phi đùa khiến y vui vẻ, nhân cơ hội liền nói, hoàng hậu tuy rằng tôn quý, nhưng bộ dáng không tốt xem, vạn nhất dọa người khác thì sao?

Từ đó về sau, dù nương nương yếu đuối này muốn ra nội thất, cũng bị hạn chế.

Hon nữa ban đầu sừ nương nương vô cùng tự ti về dung mạo của bản thân, càng không thích xuất môn.

Đặng Vân từ lúc sinh ra, không có nửa phần hoàng tử được nuông chiều từ bé, mười năm trên lưng ngựa, dọa sợ một thị nữ, đó là chuyện quá dễ dàng.

Tụ Dao không dám tiếp tục ngăn trở hần, dù sao bệ hạ cũng không chính thức hạ chỉ không cho nương nương xuất môn, hon nữa đứng đầu hậu cung là nương nương, dù Đức phi thị sùng mà kiêu, cũng không có địa vị quý trọng như thế.

Đặng Vân vừa đi ra ngoài vừa nói: “Sao bên ngoài ồn như vậy.”

“Hỏi nương nương.” Tụ Dao lần này học ngoan, tất cung tất kính đáp: “Hôm nay là ngày bệ hạ xử quyết tù binh Đặng quốc, các vị đại nhân đang uống mừng chiến công ở ngự hoa viên.”

“A...”

Đặng Vân giật mình, lòng hần nhất thời lạnh xuống, biểu hiện thông dong bên ngoài cũng càng gian nan, “VẬY... Xác chết của tù binh đâu, sung quân quay về Đặng quốc ư?”

“Không phải.”

Tụ Dao nói: “Nô tỳ nghe nói cũng không để sứ thần đưa về Đặng quốc, bệ hạ đã hạ chỉ hậu táng.”

“Hậu táng? Hậu táng...”

Đặng Vân cảm thấy bản thân đang cười ra tiếng, Tiết Quân Lương chính tay giết hần lập uy, sau đó lại hạ chỉ hậu táng hoàng tử Đại tướng quân của địch quốc, là muốn biểu hiện mình nhân từ sao?

Nhưng đối với Đặng Vân mà nói, hần cũng không cảm thấy tốt đẹp gì, nếu có thể, thân là người Đặng quốc, hần tuyệt đối không muốn sau khi chết lại bị chôn ở nước đối địch.

“Nương nương? Nương nương ngài làm sao vậy? Nếu không thoải mái liền gọi ngự y đến đây.”

Tụ Dao thấy hần có chút loạn choạng, nhanh chóng đỡ lấy, tuy rằng bình thường Tụ Dao nói năng lỗ mãng với sừ nương nương này, cũng khinh thị qua, nhưng một nữ tử vô cùng xấu xí lại có thể ngồi vững vị trí đứng đầu lục cung, vẫn là có đạo lý của nó, mà đạo lý vững chắc nhất là thân đệ đệ của nương nương, Phụng vương.

Cho nên Tụ Dao không thể không quan tâm sừ nương nương này.

Đặng Vân ổn định thân mình, nói: “Đi ra ngoài một chút.”

Tụ Dao thành thật theo phía sau, không dám nói gì.

Hai người mới ra cửa đại điện, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ từ xa đi tới, người nọ vóc dáng không cao, tựa hồ là hài tử.

Nó mặc y phục màu vàng, hải trên chân màu xanh, chắp tay sau lưng bước nhanh, một lão nô theo sát phía sau, vẻ mặt khẩn trương.

Bọn họ đi tới gần, chợt nghe lão nô nói: “Thái tử gia, ngài đi chậm một chút... Chậm một chút... Nếu ai đó va phải Thái tử gia liền phiền toái!”

Hài tử liền nói: “Ai có thể va phải ta? Ta muốn đến xem nương nương đình đình đại danh kia.”

Đặng Vân loáng thoáng nghe bọn họ nói chuyện, liền biết tiểu Thái tử này là cố ý tìm tới.

Theo lý thuyết, sừ nương nương là chính thê của Tiết Quân Lương, hoàng hậu đứng đầu lục cung, dù Thái tử không phải thân sinh, cũng phải gọi một câu mẫu hậu, nhưng rõ ràng tiểu Thái tử ngựa non hấu đá này không coi trọng sừ nương nương.

Khi Đặng Vân nghe được tin “Chính mình” chết, kỳ thật tâm cũng lãnh đến thấu triệt, hiện giờ ngay cả mình đều không phải mình, sao có thể vì quốc gia tận trung? Đặng Vân không cam lòng...

Đúng lúc có người tìm đến cửa, coi như kêu Đặng Vân phát tiết tức giận.

Tiểu Thái tử tùy tiện đi tới, đến bậc thang cuối cùng, nhấc đầu liền thấy Đặng Vân đứng trước cửa.

Tuy rằng tiểu Thái tử ngoài miệng nói không sợ, kỳ thật cũng là hài tử choai choai, thoạt nhìn chỉ bảy tám tuổi, vừa thấy Đặng Vân, hoảng sợ lui hai bước, nếu không có lão nô phía sau đỡ lấy, chắc chắn đặt mông ngã ngồi trên bậc thang, chỉ sợ còn lăn xuống.

Đặng Vân nhìn vẻ mặt của nó thì cảm thấy buồn cười, kỳ thật lần đầu tiên thấy mình trong gương đồng, cũng hoảng sợ, mặt mày tím xanh, gò má cao cao

sung lên, còn có vết máu, cơ hồ che lấp cả mắt.

Tiểu Thái tử không thể so với Đổng Văn chinh chiến sa trường, sững sốt một hồi lâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại, cười nói: “Cũng không dọa người đến thế, lúc nghe rộn cả người.”

Lão nô phía sau ngược lại biết cấp bậc lễ nghĩa, sợ Thái tử gia không biết nặng nhẹ, bặt người quỳ xuống, dập đầu nói: “Lão nô thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Khương Dự người đứng lên.”

Tiểu Thái tử quay đầu trừng mắt nhìn lão nô.

Hóa ra người biết chu toàn cấp bậc lễ nghĩa này tên Khương Dự, vốn là nội thị tổng lĩnh, trước kia đi theo Tiết Quân Lương, sau Tiết vương lập Thái tử, bởi vì yêu thương đứa con độc nhất của mình nên để Khương Dự tới bên cạnh Thái tử.

Đổng Văn không nói gì, Khương Dự không dám đứng dậy, mà tiểu Thái tử đối với nội thị không nghe lời của mình càng phát ra bất mãn, nói: “Khương Dự người quỳ làm gì? Ta đường đường là thái tử Tiết quốc còn sợ một sừ nương nương hòa thân sao, Đổng quốc đã diệt, đầu tóc Phụng quốc chỉ là vấn đề thời gian.”

Đổng Văn sau khi nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói: “Thái tử gia, người từng đọc qua sách chứ?”

Tiểu Thái tử cố ngẩng đầu đối diện Đổng Văn, nói: “Đương nhiên đọc qua! Người nghĩ gia vô học sao!”

“Đọc mới là lạ, ” Đổng Văn nói: “Nếu đọc qua sách, sao có thể nói ra những lời lỗ mãng như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sừ Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

CHƯƠNG 3: Lâm hạnh

Tuy rằng Tiết Quân Lương không nuông chiều nhi tử, nhưng dù sao tiểu Thái tử cũng là con nối dõi duy nhất của Tiết vương, bình thường được bọn hạ nhân tăng bốc, tự nhiên dưỡng thành thói ngạo mạn mất cao hơn đầu, bị sừ nương nương chê cười nói năng lỗ mãng, nói mình không đọc qua sách, sao lại không sinh khí.

Tiểu Thái tử còn chưa kịp phát tác, chợt nghe một tiếng cười khẽ, một nam tử mặc long bào màu đen từ cách đó không xa chậm rãi đi tới, phía sau còn theo không ít người hầu.

Đổng Văn nhìn nam tử kia, bỗng nhiên trong lòng tràn ngập phần nộ, từ khi hắn hiểu biết, phụ hoàng luôn nói với hắn, đã tâm Tiết quốc không nhỏ, không thể không phòng, lúc trưởng thành, hàng năm chinh chiến không ngừng, tiếp sau đó, Đổng Văn bại trận mà chết.

Thái độ của hắn đối với Tiết Quân Lương, kính nể kỳ thật cũng có, dù sao đây là một đối thủ cường đại, y trị quốc an bang, quốc gia của mình có rất nhiều thứ không bằng đối phương, nhưng Tiết Quân Lương trong mắt hắn, vẫn là một kẻ khiến dân chúng Đổng quốc rơi vào bể khổ chiến tranh.

Trên người Tiết Quân Lương vẫn mặc long bào lúc xử quyết Đổng Văn, đầu đội mũ miện treo năm chuỗi ngọc, y hơi hơi mỉm cười đi tới, hoàn toàn không bị bộ dáng của sừ nương nương dọa, có vẻ ứng đối tự nhiên.

Mọi người thấy Tiết vương đến, đều vừa kinh vừa sợ, bởi vì lời nương nương châm chọc Thái tử ai cũng nghe thấy được, Tiết vương yêu thích, Tiết vương coi trọng Thái tử mọi người đều rõ, mà nương nương chỉ là một người tướng mạo xấu xí bài trí trong hậu cung thôi.

Tự Dao quỳ xuống, dư quang liếc thấy nương nương còn đứng, hơn nữa ánh mắt có chút không tốt...

Tự Dao tưởng Hoàng hậu nương nương mới gặp bệ hạ nên sợ hãi, hơn nữa một nữ nhân, ở trong cung gặp người ba năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ, dù ai oán, bất quá Tự Dao cũng không muốn bị liên lụy.

Nàng không dấu vết kéo kéo tay áo Đổng Văn, ám chỉ Đổng Văn quỳ xuống thỉnh an.

Đổng Văn biết rõ thấy bệ hạ thì phải quỳ xuống, nhưng đây không phải bệ hạ của mình, bệ hạ Đổng quốc là phụ thân hắn, mà Tiết Quân Lương là tử địch của hắn, dù thời điểm hắn là tù nhân, cũng không từng quỳ xuống, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, hắn chỉ có thể dễ dàng tha thứ chính mình quỳ trước phụ mẫu mà thôi.

Tiết Quân Lương nhìn mọi người chung quanh một chút, tiểu Thái tử Tiết Bội vừa thấy y liền thu liễm, giấu phía sau giả vờ vô tội.

Những người khác đều quỳ trên mặt đất không ai dám thở mạnh, duy độc chính cung hoàng hậu này, vững vàng đứng ở giữa.

Tiết Quân Lương hiển nhiên không biết nương nung của mình đã đổi thành người khác, còn tưởng nàng cao ngạo, vì địa vị trường chủ Phụng quốc mà không chịu quỳ.

Ba năm trước Tiết Quân Lương liên minh với Phụng quốc, thời điểm đó Tiết quốc không có binh lực cường đại như Phụng quốc, nhưng cũng không thể coi thường, cho nên Phụng vương đưa trường chủ sang hòa thân, coi như hai quốc gia liên hợp lại.

Tiết quốc và Đãng quốc giao phong, Phụng vương cũng phải không ít binh lực trợ giúp Tiết Quân Lương, cho nên dù Tiết Quân Lương ghét bỏ bộ dáng hoàng hậu xấu xí, mấy năm qua cũng không làm lung lay địa vị đứng đầu hậu cung của nàng.

Mà hiện tại chính như tiểu Thái tử Tiết Bội nói, Đãng quốc đã là nỏ mạnh hết đà, liên hôn giữa Tiết vương với Phụng quốc, cũng sắp đi đến hồi cuối.

Tiết Quân Lương nhìn nương nung tướng mạo cực kỳ xấu xí này, không có biểu hiện sinh khí, cười nói: “Ái phi nói lời ấy là ý gì?”

Đãng Vân tận lực tỏ ra ôn hòa, hần sợ mình vừa mở miệng liền cười lạnh, dù sao hần hiện tại là công chúa Phụng quốc, chộc giận Tiết vương không phải cử chỉ sáng suốt.

“Bệ hạ có từng nghe nói qua ai bình tắt thắp? Đãng quốc hiện tại đúng là nỏ mạnh hết đà, nhưng bệ hạ đã nghĩ đến, Đãng quốc mất thêm một thành trì thì nước mất nhà tan, mà bệ hạ muốn công chiếm một thành trì, cần phụ thuộc vào nhiều thứ, bên nào có thể dễ dàng thúc giục tướng sĩ tác chiến hơn, đạo lý này không cần nói cũng biết... Còn nữa, trước mắt mà đồn Đãng quốc tới đường cùng, nếu Đãng vương phải người hướng Phụng quốc cầu tình, sao biết Phụng quốc sẽ không phản chiến? Đều là phải bình, dù giúp ai cũng ngư ông đắc lợi.”

Một lời của hần thoát ra, Tụ Dao nhất thời hít một hơi lạnh, tuy rằng nàng nghe không hiểu lắm, nhưng cũng có thể nghe ra khẩu khí của nương nung, đầu tiên là đối Thái tử nói năng lỗ mãng, sau đó hướng bệ hạ nói năng lỗ mãng, lời này không phải khám đầu liền xong, nói không tốt liền lụy mọi người.

Tiết Quân Lương chỉ bình tĩnh nhìn đối phương, một lát sau, mới nở nụ cười, “Không ngờ ái phi lại biết rõ binh pháp, cũng khiến cô gia có vài phần kính trọng.”

Y dứt lời, xoay người vỗ vỗ đầu Tiết Bội, nói: “Có thời gian đến chơi cùng mẫu hậu người.”

Tiết Quân Lương vốn là từ tiệc rượu đi ra, lần này đánh bại Đãng quốc, cố ý thiết yến trong cung, Tiết Quân Lương thân là quân chủ một quốc gia hiển nhiên phải có mặt, chẳng qua không chịu được nhất bang vô tướng chúc rượu, cố ý ra ngoài một chút, không ngờ Khương Dự phái người tới nói, tiểu Thái tử nhất thời hứng khởi, chạy tới chỗ Hoàng hậu nương nung, liền thuận đường đem tiểu Thái tử về.

Tiết Quân Lương còn phải quay lại tiệc rượu, để tiểu Thái tử lưu lại bồi hoàng hậu, chỉ cần người có tai đều nghe ra, bệ hạ không chỉ không trách tội nương nung, ngược lại bắt đầu có vài phần kính trọng sủng ái nương nung.

Tiết Bội không muốn, tuy rằng đối phương nói thực có đạo lý, nhưng lý luận suông ai cũng nói được, một nữ nhân đoán mò, vừa lúc hợp ý phụ hoàng mà thôi.

Bất quá không muốn cũng không được, dù sao Tiết Bội có chút kính sợ Tiết Quân Lương, chỉ có thể ngoan ngoãn lưu lại.

Trong cấm cung chưa từng có bí mật gì, nhất là “Bí mật” Tiết vương đến gặp sủng ái nương nung.

Tiết Quân Lương tổng cộng ở chỗ Đãng Vân không quá một nén nhang, bị cung nữ thái giám truyền đến truyền đi, rơi vào trong tai phi tần, liền biến thành, đêm hôm qua bệ hạ lâm hạnh sủng ái hoàng hậu, hơn nữa Thái tử gia cũng chính là Tiết vương tương lai cùng hoàng hậu phi thường hợp ý, giống như thần sinh mẫu tử, Thái tử còn ở lại trong cung bồi sủng ái nương nung dùng ngô thiện.

Đãng Vân nghe đến mấy tin đồn này cũng không kiểm được mà cười một tiếng, hần tự mình hiểu rõ, bộ dáng trong gương đồng quả thật có chút dọa người, nếu Tiết vương dám lâm hạnh, cũng phải có quyết đoán cùng gan dạ không nhỏ.

Mà tiểu Thái tử Tiết Bội quả thật lưu lại bồi mình, chẳng qua ngô thiện gì chứ, thoát nhìn tiểu Thái tử đối diện với khuôn mặt này thực không nuốt trôi, Đãng Vân liền cho nó trở về.

Đãng Vân cảm thấy có chút may mắn, vì khuôn mặt này như vậy, nếu không thật sự phải hầu hạ Tiết Quân Lương sao...

Hần đưa tay chạm vào mặt, xấu cũng quên đi, nhưng lúc nào cũng phát đau, hơn nữa lấy tay chạm vào càng thêm đau đớn.

Tụ Dao tiến vào bãi thiện, nhìn thấy nương nung nhìn gương không biết nghĩ cái gì, cho rằng nương nung đang hối hận, “Nương nung, dùng bữa đi, hôm nay tiểu trù phòng làm canh cá ngải thích.”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

CHƯƠNG 4: Thăm dò

Đặng Vân nhìn canh cá trên bàn, nói: “Giữa trưa cũng có canh cá.”

“Đúng vậy nương nương.” Tụ Dao nói: “Nương nương là người Phụng quốc, hàng ngày thích nhất là tôm cá, tiểu trù phòng thường nấu canh cá cho ngài.”

Đặng Vân nhú mày, người khác cảm thấy nương nương xấu, lại vì nàng là quốc gia chi mẫu mà không dám nhìn thẳng, nên không phát giác gì đó không thích hợp, còn Đặng Vân sao có khả năng không phát hiện được, phù thủy hồng hồng tím tím trên mặt tuyệt không giống trời sinh.

Mà cá thuộc loại thức ăn kích thích, mỗi ngày uống như vậy, chỉ khiến phù thủy trên mặt càng đau.

Đặng Vân bất động thanh sắc, cũng không uống canh cá, hoàng cung không phải nơi đèn ít dầu, hấn sợ nói ra ngược lại hại chính mình, không ăn canh cá, không chừng lại đến thứ khác.

Tụ Dao khó hiểu vì cái gì nương nương không uống canh cá, Đặng Vân chỉ thần nhiên nói một câu: “Mặn.”

Ném qua bữa tối, tiểu Thái tử Tiết Bội lại không tình nguyện tới nữa, nó dựa vào ghế, ra dáng đại nhân, nói: “Nếu không phải phụ hoàng bảo ta đến, ta cũng không muốn lại đây.”

Đặng Vân nói: “Tụ Dao châm trà cho Thái tử.”

“Ta mới không uống,” Tiết Bội nói: “Ta nói xong rồi đi, nơi này một khắc cũng không muốn ngồi.”

Nó nói xong, tròn mắt đảo quanh một chút, giống như bỗng nhiên linh cơ vừa động, cười nói: “Tôi nay phụ hoàng ở chỗ Đức phi kia, để ta tới nói cho người, ngày mai Vạn Niên hầu khai hoàn về kinh, cố ý chuẩn Hoàng hậu nương nương lên đại điện cùng nhau phong thưởng.”

Đặng Vân đương nhiên nghe ra, tiểu hoàng tử cố ý đem nơi đêm nay Tiết Quân Lương đi nói với mình, khiến mình ăn dấm chua, bất quá nó nhìn làm Đặng Vân rồi, dù sao Đặng Vân không phải một phi tử tranh sủng, ghen tuông này tuyệt đối không ăn, hấn ước gì Tiết Quân Lương đi rất xa.

Trong lòng Đặng Vân, hậu cung của Tiết Quân Lương nào loạn long trời lở đất, hấn mới cảm thấy sáng khoái.

Tiểu Thái tử thấy hấn vân đạm phong khinh, nội tâm âm thầm phân cao thấp, vừa cười nói: “Nghe nói nương nương hầu ngài thượng đại điện là Đức phi đề nghị, phụ hoàng liền chuẩn... Đức phi còn nói... Còn nói ngài mang theo khăn che mặt đi, để tránh dọa đến Vạn Niên hầu.”

Đặng Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, hấn còn chưa thấy qua Đức phi, không biết có thực ngang ngược như lời đồn không, bất quá được sủng ái hấn không phải là giả, việc hậu cung đều sẽ rơi vào tay Tiết Quân Lương, mà Đức phi khi dễ hoàng hậu thành như vậy, Tiết Quân Lương nửa điểm không can thiệp, này không phải là ngầm đồng ý sao.

“Thay ta cảm ơn ý tốt của Đức phi.”

Tiểu Thái tử bị một câu của hấn làm nghẹn họng, tâm tình không có, một hồi quay về.

Tiết Quân Lương quả thật đi Dục Tú cung của Đức phi, lúc đầu Đức phi còn có chút băn khoăn, chẳng lẽ Đại vương thật sự đi sủng hạnh xú hoàng hậu sao, còn chưa lo lắng xong, vừa vặn đêm nay Tiết Quân Lương tính toán ngủ lại Dục Tú cung.

Đức phi lập tức cảm thấy phiền não của mình là dư thừa, một nương nương tướng mạo xấu xí, dù thông minh cũng vẫn là khó coi, có để vương nào không trông mặt mà bắt hình dong.

Đức phi vì bất lấy tâm của Tiết Quân Lương, có thể nói là bỏ ra rất nhiều công sức, cả đêm khiêu vũ đánh đàn, xuất một thân bản lĩnh, tựa hồ lấy lòng xoay quanh Tiết Quân Lương.

Qua ba tuần rượu, dựa theo kế hoạch của Đức phi, Tiết vương hấn đã muốn say, lúc này Đức phi nên giả dạng không thắng được men rượu, rúc vào trong ngực Đại vương, sau đó điên loạn đảo phượng một phen...

Nhưng đây đều là Đức phi một sương tình nguyện mà thôi, Tiết Quân Lương uống nhiều rượu, chính là không say, Đức phi kiên trì giả say, còn chưa kịp dựa sát vào ngực Tiết Quân Lương, bên ngoài có người thông báo, Khương Dự Khương tổng quản cầu kiến.

Theo lý thuyết, buổi tối, bệ hạ tới tẩm cung của phi tử, ngay cả có việc cũng không thể quấy rầy, vậy mà Tiết vương lại gọi người vào, hơn nữa bảo Đức phi trở về nội thất.

Khương Dự sau khi đi vào liền thỉnh an Tiết Quân Lương, nói: “Bẩm bệ hạ, Thái tử đã từ Vân Phượng cung trở về, lão nô vẫn luôn đi theo, hành động

của Thái tử không ngoài bề hạ sở liệu, chẳng qua Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ bất vì sở động.”

Tiết Quân Lương tựa vào ghế dựa, trong tay nâng chén rượu, ánh nến lay động khuôn mặt tà nghệ, y nở nụ cười: “Xem ra trước kia cô gia thật sự xem nhẹ nàng.”

Y nói xong, bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó thú vị: “Mấy năm này thái tử bị cô gia làm hư, người nói nếu để Thái tử theo bên người hoàng hậu, như thế nào?”

Khương Dự cúi đầu, trả lời: “Bề hạ anh minh, cái này có thể xem là một biện pháp tốt, theo lão nô thấy, tuy rằng điện hạ trí tuệ, nhưng khó tránh khỏi kiêu căng, cũng chỉ có tính tình của Hoàng hậu nương nương mới đánh bại được.”

“Được rồi,” Tiết Quân Lương đặt chén xuống bàn, đứng dậy, nói: “Liên định như vậy... Cũng không còn sớm, nhưng Đức phi nghỉ ngơi đi.”

Y nói xong, thế nhưng ra khỏi Dục Tú cung.

Chờ Đức phi từ trong nội thất ra tới, nào còn thấy bóng dáng Tiết Quân Lương, chỉ có Khương Dự canh giữ ở ngoại thất, truyền lời Tiết vương, xong cũng rời đi.

Sáng sớm hôm sau Tụ Dao liền bận rộn, nguyên nhân hiển nhiên là vì lời nói hôm qua của tiểu Thái tử, Tiết vương bảo nương nương thượng đại điện.

Tuy rằng trong đó có chút làm khó dễ, nhưng Tụ Dao cũng ôm một tia hy vọng, dù sao cũng là chủ tử nhà mình, không hết lòng giúp ngài ăn mặc, thì còn giúp ai.

Tụ Dao nửa đêm liền ngủ không được, ở bên ngoài nhẹ nhàng bước tới bước lui, sợ đánh thức nương nương, mà trên mặt Đẳng Vân đau rất, hơn nữa nơi này không phải quốc gia của mình, hẳn khó ngủ say, nghe được Tụ Dao hưng phấn, rơi vào đường cùng đánh phải hô một tiếng, Tụ Dao mới an tĩnh lại.

Trời vừa sáng Tụ Dao bắt đầu trang điểm cho hân, đây là điều Đẳng Vân không thể thích ứng nhất, hân mười chín tuổi mình mang áo giáp, mỗi ngày cùng các tướng sĩ cùng ăn cùng ở, không thích được người hầu hạ, hơn nữa Tụ Dao vừa hầu hạ hân, vừa than thở “Nương nương trang sức này được không”, “Xiêm y này rất vừa thất lưng nhỏ của nương nương”, “Quần tóc kiểu gì thì hảo”...

Tụ Dao chơi đùa trên đầu Đẳng Vân nửa canh giờ, mới xem như xong việc, Đẳng Vân cũng luyện ra tính tình thật tốt, thế nhưng không hề tức giận.

Chờ trang điểm xong xuôi, vừa lúc tiểu Thái tử Tiết Bội đến.

Tiết Quân Lương quả thật gặp nạn vì ý tứ của mình, cũng chỉ là khảo nghiệm mà thôi, lợi dụng Đức phi và tiểu Thái tử tới thử sự nương nương này, không có ý làm khó dễ, bằng không cũng sẽ không nhượng tiểu Thái tử tự mình đến thỉnh nàng.

Địa vị của thái tử tại Tiết quốc hết sức quan trọng, Tiết vương đồng ý để Thái tử đi thỉnh nương nương thượng điện, thuyết minh địa vị của nương nương cũng tương tự.

Các vị đại thần trong lòng đều là bần chôn, càng chứng thật lời đồn đãi này, Thái tử và hoàng hậu tình cảm thâm hậu, giống như thân sinh. Trong lúc nhất thời hậu cung biến hóa lòng người hoảng sợ, thời tiết sắp thay đổi sao, hoàng hậu vừa có phượng ấn, lại mượn sức Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

CHƯƠNG 5: Đánh cuộc tâm

Trên đại điện, Tiết Quân Lương đã sớm sai người treo rèm che, dù sao bộ dạng của chính cung hoàng hậu không phải ai cũng có thể nhìn.

Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương là đệ đệ đồng mẫu của Tiết vương, tình cảm giữa hai người vẫn luôn không tồi, từ khi Tiết Quân Lương đăng cơ tới nay, toàn bộ huynh đệ đều bị giám chức tước, chỉ để lại một thân đệ đệ bên người, sắc phong Vạn Niên hầu.

Thời điểm hân còn là hoàng tử, có một thuật sĩ vân du đã từng nói, kẻ mà tính cách tàn bạo, về sau tất là mối họa.

Lúc sắc phong Tiết Hậu Dương tuổi còn rất trẻ, căn bản không có công tích gì, hiển nhiên rất nhiều người không phục, cái mũi lớn như vậy, bị người tranh nhau là chuyện thường, hơn nữa còn có lời nói của thuật sĩ vân du, người phi báng sau lưng Tiết Hậu Dương càng nhiều.

Nhưng Tiết Quân Lương chưa từng hoài nghi thân đệ đệ của mình, vẫn luôn thực tín nhiệm hân, tuy rằng Tiết Hậu Dương trời sinh ốm yếu, nhưng sinh tại đế vương gia, sao có thể không bị hoàn cảnh hun đúc, hẳn đương nhiên biết Tiết Quân Lương đối với mình hảo, là bởi vì mình sẽ không theo y tranh vị,

bất quá đối với Tiết Hậu Dương mà nói, hẳn không cần loại tình cảm thân thiết này, tại hoàng cung rất hi hữu.

Tiết Hậu Dương sắc phong ba tháng sau, liền thân chinh ra trận, vừa ra kinh thành chính là bảy tám năm, chưa một lần trở về.

Rất nhiều người trình tấu lên Tiết vương, đề nghị Tiết vương gọi Tiết Hậu Dương quay về kinh, dù gì một Hầu gia thường xuyên ở bên ngoài, vạn nhất bồi dưỡng thể lực của mình thì sao.

Mỗi lần Tiết Quân Lương chỉ cười, nói cho bọn hắn biết, cô gia không tin đệ đệ của mình, còn có thể tin tưởng ai.

Tiết Hậu Dương lần thứ hai rảo bước trong kinh thành thế nhưng đã cách nhiều năm như vậy, bản thân hắn cũng có chút cảm khái.

Trên đại điện văn võ đại thần đứng hai bên, Tiết Hậu Dương thân áo giáp, vũ khí đã để ngoài điện, bước vào thắp người quỳ lạy.

Đằng Vân ngồi sau rèm che, tiểu Thái tử bồi một bên, hắn nhìn Tiết Hậu Dương đi vào đại điện, nội tâm không biết là tư vị gì.

Hắn bên ngoài mười năm, gặp được đối thủ cực mạnh, không ai ngoài Tiết Hậu Dương Vạn Niên hầu này, rất nhiều người nói Tiết Hậu Dương hữu dũng vô mưu, kỳ thật không hẳn vậy, hai huynh đệ Tiết gia đều dụng binh như thần, Tiết Quân Lương là dùng trí, mà Tiết Hậu Dương là dùng mệnh, cùng Tiết Hậu Dương mỗi một lần giao phong đều là liều mạng.

Hầu gia này căn bản không cần mệnh của chính mình, giống như gặp được máu tươi sẽ phát cuồng.

Lúc này đây Tiết Hậu Dương đánh bại Đằng quốc quay về kinh, tất nhiên lại phải tấn phong, chính là không còn chức tước gì để phong, nếu chỉ là công cao chân chủ (người lập công cao nhất), khó tránh bị người trách móc.

Tiết Quân Lương đứng dậy, tự mình đi qua, nâng Tiết Hậu Dương, nhưng toàn bộ quá trình không nói tới một chữ tấn phong, ban thưởng không phải thiếu, còn chủ động lưu lại Tiết Hậu Dương dùng ngộ thiện.

Tuy Đằng Vân chưa nói một câu, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh, Tiết Quân Lương quả nhiên là nguy quân tử, mặt ngoài thì đối tốt với đệ đệ, còn không phải muốn lợi cho bản thân.

Hắn nghĩ đến đây liền có chút thổn thức, các huynh trưởng của mình thì thế nào, mình ở biên cương mười năm, Đằng quốc liền nội loạn mười năm, không ngừng có người soán vị mưu phản, khởi nghĩa vô số, còn có công hầu chạy trốn đến biệt quốc.

Có lẽ thân là đế vương, bạc tình một chút là chuyện tốt, giang sơn vốn là mồ白骨 cốt.

Hạ triều, tiểu Thái tử Tiết Bội cũng bị kêu đi dùng bữa, tính tình của Tiết Bội cùng Tiết Hậu Dương ngược lại thực hợp.

Đằng Vân trở lại Vân Phụng cung, Tụ Dao đã sớm chờ đến sốt ruột: “Nương nương, thế nào?”

Đằng Vân nhìn bộ dáng vô tâm vô phế của nàng, nhú mày, tiểu cô nương này nói có tâm cơ, nhưng lòng dạ không sâu, nói không có tâm cơ lại có chút tâm tư.

“Còn có thể thế nào?”

Lời của hắn một chút cũng không đá kích hưng phấn của Tụ Dao, Tụ Dao lại nói: “Nương nương, hôm nay tiểu trù phòng làm vài món ăn ngon, dùng bữa tại hoa viên được không?”

Đằng Vân lười từ chối hảo ý của nàng, dù sao cả ngày buồn chán trong phòng cũng sắp hỏng, đến hoa viên một chút cũng tốt.

Tụ Dao bày thiện, cảnh trí ở tiểu đình không tồi, một bên là lâm thủy, một bên là hoa cỏ, Tụ Dao hưng trí bưng bưng hầu hạ Đằng Vân tiến thiện.

Còn chưa com nước xong, liền thấy Tiết Quân Lương và Tiết Hậu Dương hướng bên này đi tới, bọn họ đi không nhanh, tựa hồ đang tản bộ, cung nữ người hầu đều cách rất xa, hình như hai người bàn chuyện gì đó.

Đằng Vân biết loại tình huống này hẳn nên tránh đi, nhưng hắn lại biết, nội dung câu chuyện của Tiết vương và Vạn Niên hầu, nhất định là điều mình muốn nghe nhất.

Tụ Dao không có chủ kiến, nhìn chủ tử nhà mình, nhưng chủ tử nhà mình lại không nhúc nhích.

Tiết Quân Lương hai người đi tới gần, chợt nghe Tiết Hậu Dương nói: “Tuy rằng Đằng Vân đã chết, nhưng không thể không phòng Đằng Thường.”

“Nói có lý.” Tiết Quân Lương cười: “Ta nghe nói Đằng Thường đối xử với Đằng Vân tốt lắm, có thật thế không?”

Tiết Hậu Dương nghĩ nghĩ, nói: “Có nghe nói như thế.”

Tiết Quân Lương cười một cái, tiếp tục nói: “Ta lại nghe, mặc dù Đằng Thường khác họ, sau được ngự ban cho quốc họ, nhưng Đằng vương càng ngày càng bất mãn với công cao chân chủ của hắn.”

“Đúng vậy.”

Tiết Hậu Dương cũng không rõ Tiết vương có ý gì, nhưng nghe lời như thế, trong lòng hấn kinh sợ, khó tránh khỏi nghĩ tới chính mình, nói trắng ra, hấn xuất chinh trở về, cảm thấy bản tính của mình cũng không chân thật, hấn không dám ngẩng đầu đối diện Tiết Quân Lương, hấn thật sự sợ mình tựa như Đàng Thường, cả đời tận trung, cuối cùng bị chán ghét mà vứt bỏ.

Tiết Quân Lương liếc hấn một cái, tựa hồ hiểu được suy nghĩ của hấn, chính là không nói ra: “Nếu ta phải sứ thần đi Đàng quốc, sứ thần chỉ gặp Đàng Thường, nói Tiết vương có thể trả lại thi cốt của Vân tướng quân – Đàng quốc lục hoàng tử, người nói thế nào?”

Tiết Hậu Dương chấn động toàn thân, cuối cùng hiểu được, đây là kế ly gián rất tốt, Đàng vương đa nghi, nếu sứ thần chỉ gặp Đàng Thường, nhất định sẽ khiến Đàng vương bất mãn, đến lúc đó mất Đàng Thường, đàng quốc lại không người lãnh binh, tự sụp đổ.

Đàng Vân trong nháy mắt cảm thấy đại não ông một tiếng, tay chân hấn nhất thời lạnh lẽo, Đàng vương là cha của mình, hấn sao có thể không biết Đàng vương đa nghi, tuy rằng Thường Tương không phải quan hệ huyết thống, nhưng đối với mình rất tốt, tai nghe được mưu kế hãm hại Đàng Thường, mà hấn lại bất lực.

Tự Dao thấy nương nương thất thần, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể đưa tay kéo kéo ống áo Đàng Vân.

Đàng Vân phục hồi tinh thần, tay còn có chút không thể ức chế mà phát run, Tiết Quân Lương lại tiếp tục nói.

“Vẫn chưa hết.”

Tiết Quân Lương cười nắm chắc phần thắng: “Thử nghĩ sao ta có thể để người Đàng quốc nhẹ nhàng mang thi cốt Vân tướng quân trở về chứ? Nếu Đàng Thường muốn mang thi cốt Đàng Vân đi, tự mình tới đây một chuyến.”

Tiết Hậu Dương trầm ngâm một chút, “Nhưng... Bệ hạ xác định Đàng Thường sẽ đến sao? Đây chính là gậy ông đập lưng ông, Đàng Thường cũng không ngốc.”

Tiết Quân Lương bất vi sở động, sâu kín nói một câu, “Ta đánh cược chính là nhân tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 6: Tro cốt

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, cuối cùng nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Tiết Quân Lương im lặng nửa ngày, chỉ nhìn chăm chú vào đối phương, khiến Tiết Hậu Dương có chút sợ hãi, càng thêm cung kính.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên vươn tay vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Chúng ta càng ngày càng xa lạ.”

“Quân thần chỉ đạo, vốn nên như thế. Thần đệ không dám trái...” Tiết Hậu Dương nói.

“Đúng vậy,” Tiết Quân Lương nói: “Nhưng vài năm nay, ta thường thường suy nghĩ chuyện đã qua... Hậu Dương a, người phát hiện không, ta trước mặt người chưa bao giờ xưng ‘Cô gia’, bởi vì ta biết, người thủy chung là thân đệ đệ của ta.”

Tiết Quân Lương nói xong, tựa hồ thở dài, đi trước vài bước, đưa lưng về phía hấn, nói: “Rất nhiều chuyện không phải ta muốn, ta cũng muốn quốc thái dân an không có chiến tranh, nhưng Tiết Quân Lương trước kia ‘Đã chết’, ta chỉ có thể làm một bạo quân khai cương mà gìn giữ đất đai... Là đúng hay sai sau trăm tuổi sẽ có người bình luận... Người chớ có trách ta.”

“Bệ hạ...”

Tiết Hậu Dương cất cao giọng: “Hậu Dương tuy rằng vài năm này không ở kinh, nhưng cũng có thể hiểu được khổ tâm của bệ hạ, vô luận Hậu Dương ngày trước, Đại tướng quân bây giờ hay là thảo dân, cũng không dám quên có một vị huynh trưởng đáng kính trọng như vậy, sao dám trách cứ bệ hạ.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, cười nói: “Người quay về kinh nghỉ tạm, đừng vội đi... Cảm tạ lúc trước, có thể gọi ta một tiếng đại ca chứ?”

Mọi người thường nói gần vua như gần cọp, dù xuất phát từ công hay tư, cũng là chân chân giả giả hư hư thật thật, làm một quân vương, lời y nói có lúc thật mà giả, nhưng y là minh quân, cũng là huynh trưởng có thể đã động nhân tâm.

Tiết Hậu Dương vén vạt áo, bỗng nhiên khụy hai đầu gối, cúi đầu nhẹ giọng nói một câu “Đại ca”.

Dứt lời lập tức đứng thẳng, quay đầu lui xuống.

Tiết Quân Lương chờ tiếng bước chân xa dần, mới xoay người sang, nhìn theo bóng dáng Vạn Niên hầu.

Bọn họ đã từng là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, nhưng mỗi một quân vương đều ích kỷ, chỉ chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng phúc, Tiết Hậu Dương vẫn lưu lại tới hôm nay, là Tiết vương y thủ hạ lưu tình, mà sở tác sở vi của Vạn Niên hầu quả thật cũng khiến Tiết vương cảm thấy vui mừng.

Có lẽ huyết thống trong thân thể bọn họ, có thể duy trì thêm một chút, lại thêm một chút.

Đặng Vân vẫn không nhúc nhích, hẳn nghe được một tiếng đại ca của Tiết Hậu Dương, trong lòng cảm khái, nếu huynh trưởng của mình cũng có thể nói chuyện với mình như vậy, đừng nói là một tướng quân thủ biên cương, hẳn nguyện ý vĩnh viễn mang binh, không đặt chân vào kinh một bước, chỉ tiếc... Ngay cả tình trạng này, các hoàng tử của Đặng quốc cũng làm không được, trách sao lại nghèo túng như thế.

Đặng Vân biết mình vô lực xoay chuyển trời đất, hơn nữa bây giờ hẳn là công chúa liên hôn của Phụng quốc, không chút quan hệ với Đặng quốc, nhưng hẳn vẫn lo lắng cho Đặng Thường.

Tiết Quân Lương lại đứng trong chốc lát, mới nâng bước trở về, hữu ý vô ý liếc tiểu đình một cái.

Sau khi trở về, Tiết Quân Lương sai Khương Dự truyền đại thần đến soạn một phong thư, phái sứ thần đưa tới Đặng quốc.

Lúc đầu các đại thần viết thư rất hình thức, nhưng Tiết Quân Lương vung tay lên, viết lại một lần nữa, cuối cùng mỗi một câu đều mang theo khẩu khí mập mờ, giống như là bằng hữu của Đặng Thường, hơn nữa thương lượng có nên mang tro cốt của Đặng Vân về Đặng quốc không, nhưng lại sợ như vậy sẽ không kính trọng Văn tướng quân, chỉ có thể làm phiền thỉnh Tướng gia đại giá.

Một số đại thần không rõ, nhưng không dám trái ý Tiết Quân Lương, một số đại thần lại lập tức hiểu được thâm ý.

Tín sứ khoái mã đưa thư, hơn nữa sứ thần phụng mệnh đi tham kiến Đặng vương, trên đại điện Đặng quốc, tự mình trao thư cho Đặng Thường.

Sắc mặt Đặng vương quả nhiên khó coi, hành vi này giống như Đặng Thường mới là người chi phối Đặng quốc, quả thực mất mặt.

Đặng Thường và Đặng vương ngang vai vế, bởi vì lập chiến công nên được Đặng quốc tiên hoàng nhận làm nhi tử, coi như đệ đệ Đặng vương, nhưng tuổi cũng không lớn, chỉ hơn Đặng Vân năm tuổi, từ khi phong Tướng gia, Đặng vương nhân cơ hội thu binh quyền, cũng không còn lãnh binh, hiện giờ chỉ tính là một văn thần.

Đặng Thường đương nhiên hiểu được điều này có ý gì, nhưng y quan tâm Đặng Vân, cũng không có kỵ nhiều lắm, lập tức mở thư.

Hai chữ “Tro cốt” trên thư nhất thời khiến Đặng Thường có chút choáng váng, tay run run, thư tín rơi xuống đất.

Cổ họng y đắng chát, hốc mắt cũng khô khốc, y và Đặng Vân không phải quan hệ huyết thống, nhưng chí hướng của hai người hợp nhau, thường xuyên nói chuyện, tại triều đình phân chia nhiều đảng phái, cũng coi là thân thiết khó có được.

Mà hiện giờ... Đặng Vân đã chết, y còn sống.

Đặng vương nhìn sắc mặt y trắng bệch, nhượng nội thị trình thư tín lên, vừa thấy nhất thời cả kinh, Đặng Vân là con hấn, là mạch môn của Đặng quốc, Đặng quốc nội loạn mười năm, nó bên ngoài giữ vững biên cương, mà hiện giờ Đặng vương mất đi nhi tử, hẳn biết mình càng là mất đi rom rạ cứu mạng.

Đại điện một mảnh náo loạn, Đặng vương chịu không nổi đã kích, hôn mê bất tỉnh, tiếng hét truyền thái y, cùng tiếng khóc thương lục hoàng tử Đặng Vân, giao tạp cùng một chỗ.

Đặng Thường trở về phủ đệ, lại nhận được ý chỉ của Đại vương, lệnh y lập tức khởi hành tới Tiết quốc, gánh tro cốt của lục hoàng tử trở về, thêm nữa... Hộ tống đại công chúa hòa thân.

Đặng Thường không hề cự tuyệt, lĩnh ý chỉ.

Y biết Đặng vương kiêng kỵ địa vị và quyền lợi của mình, dù sao bản thân mình không phải họ Đặng, y chỉ là một Hầu gia được ban thưởng quốc họ.

Hiện ở phía sau, trừ bỏ Đặng Thường, Đặng vương cũng không biết nên dựa vào ai, hẳn một phần muốn để Đặng Thường xoay chuyển tình thế, một phần lại vô cùng hoài nghi y.

Kỳ thật Tiết Quân Lương cũng không có đánh cuộc, y sớm biết Đặng vương nhất định để Đặng Thường tới đây, chỉ bởi vì Đặng vương đa nghi, vô luận từ góc độ nào, tổng Tướng gia phụng tay này khởi Đặng quốc, cũng miễn lo lắng trong lòng.

Đặng Vân đã phiền lòng nhiều ngày, hẳn nghe được chuyện Tiết Quân Lương phái sứ thần, trong lòng đầy bồn chồn, mà thời gian này, tiểu Thái tử Tiết Bội không có việc gì liên tới quá nhiều hẳn.

Tiết Bội xem thường sừ nưng nưng là một nữ lưu, tuy rằng nàng hiểu rõ đạo binh pháp, nhưng nó vẫn luôn cảm thấy đó là lý luận suông, mỗi lần bị Đặng Vân nhẹ nhàng giải đáp, càng không cam lòng, vì thế luôn tìm tới Đặng Vân ra đề mục.

Ngày hôm đó Tiết Bội lôi kéo cái người gọi là mẫu hậu đi cưỡi ngựa bắn cung, tiểu Thái tử từ từ nhò lớn lên trên lưng ngựa, cưỡi ngựa bắn cung hiển nhiên không tệ, tuy rằng tuổi còn nhỏ, chỉ có thể kéo khinh cung, nhưng là thiện xạ, chính xác không tồi.

Đằng Vân không có tâm tư nháo cùng nó, tại thời điểm tiểu Thái tử khiêu khích liền thuận thế tiếp nhận khinh cung, cung này kinh lực quả thật không lớn, thân thể yếu ớt của Đằng Vân cũng có thể miễn cưỡng nâng.

Đằng Vân ổn định thân hình, tra tiễn, giương cung, hần hơi hơi híp mắt, xem bia ngắm như phiên nào mấy ngày nay của hắn, mãnh liệt buông tay, tranh một tiếng, chợt nghe Tiết Bội bên cạnh ha ha cười rộ lên, nói: “Trật trật! Quả nhiên lý luận suông, nếu trên chiến trường, chẳng phải là bắn nhầm chủ tướng của mình!”

Đằng Vân nhìn nó một cái, thuận tay cầm ba mũi tên.

Tiết Bội lại nở nụ cười, đặc biệt vui vẻ nói: “Còn lấy ba mũi tên? Nếu ngươi bắn chuẩn, ta liền tin phục ngươi! Nói được làm được mới là đại trượng phu!” Nó nói xong còn vỗ vỗ ngực, một bộ tiểu đại nhân.

Đằng Vân cũng không nói tiếp, lần thứ hai lên tiễn, hần nhắm mắt, hồi tưởng rất nhiều việc trước kia, quốc gia của mình, Đằng Thường một lòng tận trung, một tiễn xuyên tim kia, hốc mắt liền có chút cay cay.

“Tranh —— “

Thanh âm dây cung nổi thành một mảnh, Tiết Bội mở to hai mắt nhìn ba mũi tên vừng vàng cắm trên hồng tâm.

Thời điểm Tiết Quân Lương đi tới, vừa vặn thấy khoảnh khắc Đằng Vân buông tay, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương này, hình như không lâu trước y từng gặp qua...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

CHƯƠNG 7: Dâng tân phi

Đằng Vân và Tiết Bội chợt nghe tiếng người vỗ tay, Tiết Quân Lương đã đi tới, cười nói: “Nguyên lai hoàng hậu của cô gia còn là một nữ kiệt, quả nhiên không thể khinh thường.”

Y nói xong vỗ vỗ Tiết Bội: “Hiện tại tin phục sao?”

Tiết Bội không còn cách nào, tuy rằng mắt mặt, vẫn nhỏ giọng nói: “Nhi tử tin phục.”

Tiết Quân Lương không nói thêm gì với Tiết Bội, liền quay sang Đằng Vân: “Cô gia đặc biệt đến tìm ái phi có việc thương lượng.”

Tiết Bội nghe y nói như vậy, bản thân nghĩ muốn lui xuống trước, nhưng bị Tiết Quân Lương ngăn lại, Tiết Quân Lương nói: “Đằng quốc Thường tướng hộ tống đại công chúa hòa thân, không biết ái phi cảm thấy chuyện này thế nào.”

Đằng Vân chấn động một chút, hấp hé môi, lập tức thần nhiên nói: “Quốc sự to lớn, nô tì không dám lăm miệng.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Cô gia quyết định tiếp thu nghị hòa, tựa như ái phi nói, giặc cùng đường không nên truy. Mấy năm liên tục chinh chiến, Tiết quốc ta cũng binh lực mệt nhọc, không bằng nhân cơ hội này nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Đằng Vân nghe y nói như vậy, thở phào một hơi, nhưng đó cũng là kế hoãn binh mà thôi, không thể kéo dài lâu, một khi binh lực Tiết quốc khôi phục, diệt quốc là điều không thể tránh.

Hắn hiểu rõ vì sao hiện tại Tiết Quân Lương không tấn công Đằng quốc, đơn giản là Tiết Quân Lương cũng có bản khoán, y sợ tất cả tinh lực của mình đều đặt vào Đằng quốc, mà Phụng quốc như hổ rình mồi, nếu đánh lên phía sau, quả thực giẫm trên đất băng, không cần tốn nhiều sức có thể thu phục hai quốc gia.

Tiết Quân Lương thấy hắn nhũn mảy, bỗng nhiên tâm tình tốt, nhiều ngày qua y phát hiện sửu nương nương này không phải vật trong ao, vẫn luôn thực lo lắng, dù sao ngoại tộc tất có dị tâm, Tiết Quân Lương muốn tìm ra sơ hở và nhược điểm của người này.

Cho nên cố ý nói với nàng cùng Đằng quốc hòa thân, là người đứng đầu hậu cung, sợ nhất địa vị của mình bị lay động, Tiết Quân Lương cho rằng hắn nhũn mảy vì lo địa vị hoàng hậu bị tấn sủng chiếm lĩnh, trong lòng không khỏi cười nói, quả nhiên là nữ nhân, không qua nổi tiền tài.

Tiết Quân Lương cười: “Ái phi thân là hoàng hậu, phiên ái phi giúp cô gia thu xếp chuyện đón dâu, dù sao Đàng quốc rất có thành ý, phái Thường tướng hộ tống công chúa, chúng ta cũng không thể để người khác chê cười.”

Đàng Vân cười lạnh trong lòng, sao hắn nhìn không ra dụng ý của đối phương chứ, dù gì hai người bọn họ đã đối đầu mười năm.

Vừa nghĩ tới đại công chúa của Đàng quốc, Đàng Vân cũng có chút cảm khái, trong lòng hắn không biết là tư vị gì, từ xưa đến nay hoàng thất làm vậy không ít, nhất là đang ở loạn thế, nhiều không đếm xuể.

Đại công chúa Đàng Thiên Y là tài nữ nổi danh Đàng quốc, tài hoa hơn người có tri thức hiểu lễ nghĩa, cơ hồ mọi người đều nhớ tới nữ nhân tài ba này, lại xem nhẹ một chuyện, Đàng Thiên Y và Đàng vương tư thông.

Lúc sự tình vừa mới bại lộ, Đàng vương liền biếm đại nữ nhi đến hành cung tu dưỡng, chuyện dần dần lắng xuống, Đàng vương lại đón Đàng Thiên Y trở về, việc sau đó hiển nhiên không cần nhiều lời.

Hoàng thân quốc thích tự động tránh né đề tài này, dù sao đây là chuyện mất mặt, các đại thần cũng không dám nghị luận, trở thành bí mật mọi người đều biết.

Bất quá nó không có khả năng truyền tới tai Tiết quốc, tất nhiên Tiết Quân Lương chỉ cảm thấy Đàng Thiên Y là tài nữ, không biết thêm chuyện gì, Đàng Vân tuy rằng thẹn trong lòng, lại sao dám nói cho y biết, nếu Tiết Quân Lương biết Đàng quốc đại công chúa không hoàn bích, hơn nữa còn là người loạn luân bại đức, nhất định liên lụy Đàng Thường theo hộ tống, có khi dưới cơn nóng giận sẽ tiếp tục tấn công Đàng quốc.

Đàng Thường thân là Tướng gia hộ tống đội ngũ hòa thân, Đàng Vân liếc mắt một cái liền nhìn thấu sơ hở, phụ vương của mình vẫn luôn không tin Đàng Thường, đưa một đại công chúa như vậy đến hòa thân, sự tình bại lộ, Đàng Thường nhất định không thể sống sót.

Đàng Vân thở dài, phụ hoàng thâm nghĩ trừ bỏ Đàng Thường, sao lại không nghĩ Tiết Quân Lương đại phát tức giận tiến đánh Đàng quốc.

Tiết Quân Lương không thấy hắn nói tiếp, vô cùng hài lòng, người có đối thủ đương nhiên vui vẻ, nhưng với một quân vương mà nói, khiến mọi người thần phục y, càng là chuyện khoái trá.

“Ái phi bắt đầu chuẩn bị thôi, có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói với cô gia.”

Y nói xong, liền trở về, bảo Khương Dự đi thỉnh Vạn Niên hầu tiến cung.

Tiểu Thái tử luôn luôn đứng nghe bên cạnh, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có rất nhiều đạo lý vẫn hiểu, hiển nhiên biết phụ hoàng đang ra oai phủ đầu với sừu nương nương, nói bóng nói gió nâng.

Tiểu Thái tử trải qua chuyện vừa rồi, tuy rằng mắt mắt mũi, nhưng thái độ đối Đàng Vân dần dần chuyển biến, phụ hoàng dâng tân phi muốn hoàng hậu chủ trì không gì đáng trách, nhưng tổng cảm thấy có chút quá phận.

Tiết Bội không nói ra, nhưng trở nên thân cận Đàng Vân hơn.

Tiết Hậu Dương phụng chỉ dâng bài tử đứng ở cửa cung, chờ Tiết vương triệu kiến, Tiết Quân Lương liền gọi hắn vào thư phòng.

Tiết Quân Lương đưa thư của Đàng vương cho hắn xem, nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Tiết Hậu Dương mở thư đọc xong, nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của bệ hạ, Đàng vương đưa Đàng Thường tới đây là để chúng ta giết!”

“Nhưng cũng phải tìm được lý do giết Đàng Thường, vô cớ xuất binh không được ủng hộ, huống chi Đàng Thường là danh sĩ một phương, không có nguyên nhân mà giết y, chỉ sợ bị người bêu danh loạn sát hiền sĩ.”

Tiết Hậu Dương trầm tư một chút, hiển nhiên cảm thấy lời y nói rất đúng, nhưng không tìm được lý do tốt, bảo hắn ra trận giết địch có thể, bất quá quan trường thật sự không thích hợp với hắn.

“Thường tướng hòa thân, Hậu Dương a, ta nghĩ phái người ra thành nghênh đón.”

“Thần đệ lĩnh chỉ.”

“Người và y xem như trên sa trường quen biết nhiều năm, lúc này không ở sa trường, cũng phải hạ thấp uy phong của y, không thể để người Đàng quốc xem thường.”

“Bệ hạ yên tâm, nhất định Hậu Dương không phụ sở vọng.”

Đàng Vân muốn nhắc nhở Đàng Thường, nhưng hắn vô năng, lại muốn nhân thời cơ Đàng Thường tiến Tiết quốc trốn khỏi cung, dù gì hắn không phải người Phụng hay người Tiết, hắn là Đàng Vân, không có khả năng ở lại hậu cung làm phi tử.

Nhưng hắn lại không thể nói với Đàng Thường thân phận của mình, bất kì ai cũng sẽ không tin tưởng, cũng không thể xin Đàng Thường giúp đỡ, nếu đi nhầm một bước sẽ liên lụy đối phương.

Hơn nữa mặt mình như vậy, không nói trước có bao nhiêu khó nhìn, đứng trong đám người chắc chắn nổi bật, liếc mắt một cái sẽ bị nhận ra, sao có thể chạy, dù chạy được cũng liền bị bắt về.

Đằng Vân để Tụ Dao hỏi thăm chuyện sứ thần Đằng quốc, Tụ Dao không quá nguyên ý, cảm thấy nương nương chỉ cần ngồi vững hậu cung là được, tuy rằng không dám làm trái, hỏi thăm cũng không tận tâm.

Khương Dự đến truyền chỉ ban cho hoàng hậu mấy thứ đồ vật này nọ, kỳ thật là tới nói bóng nói gió Tụ Dao, Tụ Dao không phải ngu ngốc, biết người duy nhất mình có thể dựa vào là Hoàng hậu nương nương, cho nên không dám nói nương nương tìm hiểu tin tức Đằng Thường, chỉ cùng Khương Dự tổ khổ, nói Đại vương sắp đón tân nương nương, mấy ngày qua nương nương nhà ta vì việc này mà tận tâm tận lực, nhưng trong lòng khó tránh khỏi không vui, thỉnh Tiết vương thông cảm tâm tư nữ tử của nương nương.

Tiết Quân Lương nghe xong Khương Dự hồi bẩm, lại có Thái tử nói tốt, hiển nhiên cảm thấy hàng phục được Đằng Vân, tuy rằng sừu nương nương xấu một chút, nhưng năng lại có tri thức hiểu lễ nghĩa thông binh pháp, dạy Tiết Bội thỏa đáng, vừa ra oai phủ đầu, Tiết Quân Lương nghĩ lúc này nên cấp nài một trái táo đỏ.

Từ xưa đến nay để vương yêu thích nhan sắc là chuyện không phải bàn cãi, Tiết vương không có khả năng thật sự lâm hạnh sừu nương nương, cho nên đành phải sai Khương Dự thỉnh hoàng hậu đến, cùng Tiết vương dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Sừu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 8: Thương được

Đằng Vân bị thỉnh đi dùng bữa, Tiết Quân Lương đã sai người bày thức ăn ngon, chờ hấn đến.

Tụ Dao cố ý vì nương nương trang điểm một phen, chải đầu búi tóc. Nương nương chỗ nào cũng đều xinh đẹp, tóc mây ô hắc, sợi tóc mềm mại, chạm vào giống như gấm, thất lung quyền rũ thướt tha, đáng tiếc khuôn mặt dọa người.

Nếu chỉ nhìn bóng lưng, kỳ thật vẫn chọc người mơ mộng.

Trên đầu trên tai và thất lung của Đằng Vân mang theo trang sức nhỏ nhỏ, cảm thấy cả người không dám động mạnh, thực sợ chúng rơi xuống, Tụ Dao còn luôn miệng khen hấn đẹp.

Tới cửa đại điện, Tụ Dao không thể theo vào, trong đại điện chỉ có thân tín của Tiết Quân Lương, đương nhiên Khương Dự là nội thị tối tâm phúc, Khương Dự tuổi không nhỏ, là người nhìn Tiết Quân Lương lớn lên, thời điểm Tiết Quân Lương vẫn là hoàng tử, cùng nhau nếm qua không ít đau khổ.

Khương Dự thỉnh nương nương vào điện, Tiết Quân Lương đã chờ bên trong.

Tiết Quân Lương thấy Đằng Vân tiến vào, bởi vì cách quá xa nên không rõ mặt, dáng người quả thật đẹp, trong lòng không khỏi cười một tiếng.

Sừu nương nương có thật trời sinh xấu xí hay không, chỉ sợ chính nàng mới biết được. Năm đó đón sừu nương nương nhập cung, Tiết Quân Lương rất phô trương, vì muốn mượn sức Phụng vương, hiển nhiên phải lấy lòng tỷ tỷ của hấn.

Nhưng lúc đó, Tiết Quân Lương bề bộn nhiều việc, lại thêm mỹ nhân hậu cung đâu chỉ ba nghìn, dù hoàng hậu quốc mẫu cũng quên sau đầu, hơn nữa tựa hồ Phụng vương không cần tỷ tỷ này, nàng chỉ là cái có thục đẩy liên minh hai nước mà thôi, bao nhiêu lý do, đủ để Tiết vương xem nhẹ nương nương này.

Tiếp sau đó một năm, sừu nương nương ở hậu cung cũng xem như có tiếng, trở nên xấu xí vô cùng, mọi người bàn tán say sưa, ngay cả Tiết Quân Lương cũng biết.

Y cũng không buồn bực vì cái gì một năm không gặp hoàng hậu liền biến dạng, trong hậu cung nó chẳng phải chuyện đáng ngạc nhiên, hậu phi nương nương người tranh ta đâu, dù là tỷ tỷ của Phụng vương, cũng bị người khi dễ.

Tiết Quân Lương vốn cho rằng đó là một sừu hoàng hậu yếu đuối, dù sao nữ nhân đều yêu quý dung mạo của mình, bị ức hiếp như vậy cũng không phản kháng, nhưng đường như y đã sai, hoàng hậu này ần nhẫn, cũng không yếu ớt.

Đằng Vân chịu đựng tức giận quỷ lạ Tiết Quân Lương, người dưới mái hiên, không cúi đầu chính là lấy trứng chọi đá.

Tiết Quân Lương hôm nay thoát nhìn phi thường thân thiết, tự mình nâng Đằng Vân dậy, lúc tay y đụng tới Đằng Vân, Đằng Vân run lên một cái, thiếu chút nữa phản xạ gạt ra, dù sao y vốn đối đầu với hấn, cũng có thể nói là cừu nhân của hấn.

Tiết Quân Lương đỡ Đẳng Vân ngồi bên cạnh, còn tự mình gấp đồ ăn cho hắn, khiến nhóm cung nữ nội thị âm thầm kinh hãi, nghe nói Tiết vương sắp nạp tân phi, không ngờ Hoàng hậu nương nương vẫn được sủng ái, xem ra địa vị của tân phi cũng không hơn người này.

Đẳng Vân vừa ăn vừa lo sợ, kỳ thật chưa ăn được mấy miếng, cùng Tiết Quân Lương ăn chung một bàn quả thật nuốt không trôi, cũng không biết tại sao Tiết Quân Lương có thể đối diện với khuôn mặt phù thủy tím xanh của mình mà ăn vui vẻ như thế.

Dùng bữa xong, Tiết Quân Lương cũng không bảo Đẳng Vân lui xuống, Khương Dụ tiến vào nói: “Đại vương, Đức phi nương nương thỉnh an Đại vương.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, nói: “Đức phi? Cô vương không triệu kiến thế mà tự chạy tới, người đi nói cho Đức phi, hôm nay cô thỉnh hoàng hậu đến, không tiếp, bảo nàng trở về suy nghĩ lại, cảm túc một tháng.”

“Vâng.”

Khương Dụ lĩnh mệnh, liền lui ra ngoài, trong lúc nhất thời đại điện im ắng.

Đức phi trẻ đẹp hơn hoàng hậu, vẫn luôn được Tiết Quân Lương yêu thích, tính tình không tốt cũng không ai dám nói gì, bất quá để vương trở mặt như lật trang sách, sủng ái thất sủng chỉ là chớp mắt.

Tiết Quân Lương đuổi Đức phi đi rồi, Khương Dụ vừa trở về, liền bảo Khương Dụ truyền ngự y lại đây, Đẳng Vân chỉ lạnh mắt nhìn y.

Ngự y rất nhanh liền tới, cũng không dám chậm trễ.

Tiết Quân Lương để Đẳng Vân ngồi ở tháp thượng, chính mình ngồi một bên, bảo ngự y tới gần, nói: “Xem vết thương trên mặt Hoàng hậu nương nương.”

Ngự y vừa nghe, run rẩy thiếu chút nữa ngã xuống đất, mặt Hoàng hậu nương nương đã bị rất nhiều người thấy, hiện giờ Tiết vương nói một câu “Vết thương trên mặt”, khiến hắn sợ tới mức vỡ mặt.

Đúng là tổn thương, không phải bộ dáng trời sinh của sủng nương nương.

Ngự y không dám nhìn thẳng nương nương, dù gì đó là hoàng hậu, hơn nữa Đại vương đột nhiên coi trọng hoàng hậu như vậy, cũng sợ nhìn thẳng hoàng hậu là bất kính.

Tiết Quân Lương nhìn ngự y chần bệch, sâu kín nói: “Ái khanh thấy thế nào, vết thương của nương nương bao giờ tốt lên?”

“Này...”

Ngự y nghiêng ngẫm thánh ý, đắn đo một chút, nói: “Bẩm bệ hạ... Vì thần máu chảy đầu rơi cũng...”

Chính là ngự y chưa nói xong, Tiết Quân Lương đã lên tiếng: “Vô nghĩa đều bỏ qua.”

“Vâng... Vâng, trong một tháng tất nhiên có thể khỏi hẳn.”

“Một tháng...”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một tiếng, “Quá lâu. Hóa ra cô vương nuôi một đám phế vật ở thái y viện, chỉ là vết thương nhỏ cũng cần một tháng?”

“Bệ... Bệ hạ tha mạng! Nửa tháng... Trong vòng nửa tháng, vì thần đảm bảo, nhất định có thể chữa khỏi cho nương nương.”

Tiết Quân Lương lúc này mới vừa lòng “Àn” một tiếng, nói: “Kêu Khương Dụ trở về với người, lấy chút thuốc mỡ trị đau đến.”

“Vâng, vâng.”

Khương Dụ làm việc thực nhanh nhẹn, chưa đi bao lâu đã lấy thuốc mỡ trở lại, hơn nữa biết rõ tính tình của Tiết Quân Lương, bảo mọi người lui xuống, chính mình cũng lui xuống.

Tiết Quân Lương lấy thuốc mỡ ra, để Đẳng Vân tựa vào tháp thượng, có vẻ muốn bôi thuốc cho hắn.

Bộ dáng lấy lòng này, nếu đổi là phi tử khác, đã sớm tâm hoa nộ phóng, chẳng qua Đẳng Vân không phải nữ nhân, lý giải không được săn sóc ôn nhu của đối phương, chỉ cảm thấy Tiết Quân Lương tâm cơ trọng.

Y một bên thủ đại công chúa của Đẳng quốc, một bên ổn định hoàng hậu của mình, chờ Tiết quốc nghỉ ngơi lấy lại sức, nhất định diệt Đẳng quốc trước, sau đó đem mũi giáo chỉ hướng Phụng quốc.

Có lẽ khai cương khoách thổ là bản tính của quân vương, không có loại bản tính này thì không làm được hoàng đế, quả nhiên Đẳng Vân không có tài tranh đoạt, chỉ có thể làm tướng quân gìn giữ đất đai cả đời.

Đằng Vân cả người đều căng thẳng, hấn dựa vào nhuyễn tháp, sau lưng cứng ngắc, mặt Tiết Quân Lương cách hấn quá gần, điều này khiến hấn phi thường không thoải mái, gắt gao nhắm mắt lại.

Hành động của hấn lại chọc Tiết Quân Lương vui vẻ, nhìn hấn đáng vẻ khản trương, Tiết Quân Lương liền muốn đùa hấn.

Đằng Vân một bộ biểu tình hy sinh, chờ Tiết Quân Lương bôi thuốc, nhưng chờ nửa ngày, thần kinh vẫn luôn buộc chặt, đối phương lại chậm chạp không hành động, nhin không được trọn mắt nhìn.

Tiết Quân Lương đang mỉm cười nhìn hấn, tươi cười sung sướng mang theo trêu tức.

Đằng Vân biết mình bị đùa giỡn, sắc mặt suy sụp xuống, Tiết Quân Lương lại ôn thanh nói: “Được rồi, không nháo ngươi, đừng nhúc nhích, bôi thuốc cho ngươi.”

Thật sự giống như trượng phu bình thường trấn an thê tử.

Theo lý thuyết, phi tử được trấn an hấn là thuận thể làm nũng, sau đó tăng tiến một chút tình cảm với Tiết vương, nhưng Đằng Vân đường đường là nam nhi, nghe quân vương ôn nhu nói chuyện với mình, nhin không được rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 9: “Lục”

Cung nữ đứng trước gương đồng, cẩn thận chải tóc cho người ngồi trước.

Người nọ một thân y phục vàng nhạt, lưu hoàn minh hoàng quần quanh thắt lưng mảnh khảnh, đáng người uyển chuyển quyền rũ.

“Thụy Tuyết, ngươi xem, ta có tóc bạc rồi phải không?”

Người nọ nói xong, ngón tay tinh tế nhẹ nhàng nâng một lọn tóc.

Đừng nhìn hấn một thân váy sam, nhưng thanh âm phát ra không mềm mại như nữ tử, thanh âm có chút trầm thấp, xem như là trong trẻo, bất quá có thể khẳng định, đó là một nam tử.

“Đại vương,” Thụy Tuyết cười nói: “Chỗ nào có tóc bạc, nô tỳ không thấy bóng dáng một sợi.”

Người nọ cười khẽ, khuôn mặt trang điểm nhân nhạt hiện lên phong thái bức người, “Ngươi lại lấy lòng ta.”

“Nô tỳ không dám, những câu nô tỳ nói đều là thật! Ngài ngừng lại a, nếu nô tỳ nói dối ngài, chủ tử biết nhất định đánh gãy chân nô tỳ.”

Nghe Thụy Tuyết nói tới hai chữ “Chủ tử”, người nọ đột nhiên thu liễm ý cười, nói: “Chủ tử của ngươi gần đây tốt chứ, y không tiến cung, chỉ bảo ngươi mỗi ngày vào cung một chuyến, có phải phiền chán ta hay không?”

“Sao có thể a Đại vương.”

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử vì Đại vương ngài mỗi ngày bận ba xử lý triều chính, nô tỳ là một tiểu nữ tử cái gì cũng không hiểu, chỉ biết gần đây chủ tử mệt nhọc gầy yếu, nghe nói là đương triều Tả tướng luôn đối đầu với chủ tử... Chủ tử không muốn ngài lo lắng, không cho nô tỳ nói với ngài.”

Người nọ nghe xong, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Tả tướng cũng dám đối nghịch với Trục Lộc hầu? Ai cho hấn lá gan đó?”

“Đại vương đừng tức giận, là nô tỳ lảm miệng, chủ tử chỉ sợ ngài sinh khí thương thân, nói cuối cùng vẫn là ngài ấy đau lòng.”

“Ngươi lại nịnh ta.”

Nam tử nghe Thụy Tuyết nói như vậy, trong lòng cũng biết nửa thật nửa giả, nhưng vẫn không ngừng được ý cười, lãnh khốc trên mặt lập tức hòa tan, đuôi lông mày nhiễm thượng tiểu ý.

Hai người bọn họ nói xong, chỉ thấy một nội thị đi tới, nói: “Khởi bẩm phụng vương, Trục Lộc hầu và Tả tướng cầu kiến.”

“Tới đúng lúc.”

Nam tử mặc váy sam đứng lên, mi gian thanh tú mang theo anh khí, hai nét đẹp trái ngược lại không hề xung đột. Người này chính là Phụng vương đương triều, Phụng Minh.

Nhắc tới Phụng Minh, chắc chắn mọi người đều mắng một tiếng, hôn quân!

Bất quá không có thể hệ quân vương nào của Phụng quốc có thể so với hắn, nói người này tâm ngoan thủ lạt, chuyên quyền độc đoán cũng không đủ, có quân vương nào không tâm ngoan, có quân vương nào không bá đạo, tính cách này chỉ là nhỏ nhỏ với một quân vương mà thôi.

Nhưng trong mắt người khác, Phụng Minh phạm vào một cái sai, đó là tín nhiệm nịnh thần, chuyên sùng nịnh thần.

Phụng Minh chuyên sùng tới trình độ nào, mọi người đã muốn tâm chiếu bất tuyên (lòng hiểu mà không nói ra).

Phụng quốc có Trục Lộc hầu tên Triệu Lục, nghe nói trước kia là dân chạy nạn trời dạt khắp nơi, sau lại vì sinh kế đầu quân, một lần Phụng vương ngự giả thân chinh, vô tình thấy được tiểu binh này.

Từ đó về sau tiểu binh thăng chức rất nhanh, một đường từ tiểu binh trở thành Hầu gia dưới một người trên vạn người.

Hơn nữa Hầu gia này hầu lên giường của Phụng vương, khiến một quân chủ tâm ngoan thủ lạt cam tâm tình nguyện dưới thân y, hàng đêm hoan hảo, còn khiến một quân vương không ai bì nổi cam tâm vận nữ trang.

Triệu Lục cùng Tả tướng vào đại điện, Phụng vương đã ngồi sau sa trướng, từ nơi này chỉ có thể nhìn đến bóng người biếng nhác nằm nghiêng.

Triệu Lục một thân quan bào màu đen, vóc người cao lớn, khuôn mặt cương nghị giống như đao tước phủ khảm, mũi rất thẳng, góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt đôi môi ảm ảm lãnh khốc.

Tả tướng vào đại điện liền quỳ xuống đất thỉnh an Phụng vương, mà Triệu Lục không quỳ cũng không có ý thỉnh an, trực tiếp đi tới, vén sa trướng lên.

Không một cung nhân dám ngăn trở.

Triệu Lục vào sa trướng, không biết là cố ý hay vô ý, sa trướng không khép lại, y cũng không bận tâm, đưa tay bắt lấy Phụng Minh, ôm vào trong lòng, thấp giọng cười nói: “Có nhớ ta không?”

Mặt Phụng Minh hiện lên đỏ ửng, tựa hồ có chút thẹn thùng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng bắt lấy vạt áo Triệu Lục, ngẩng đầu nhìn đối phương, không nói lời nào, chỉ là ai cũng biết động tác này có ý gì.

Triệu Lục cười càn rỡ, không để Tả tướng đang quỳ vào mắt, hai người thân thiết một chút, mới ý bảo Phụng vương bên ngoài còn có người quỳ.

Phụng Minh miễn cưỡng nằm trong lòng Triệu Lục, nói: “Tả tướng không cần đa lễ, Thụy Tuyết, mang ghế cho Tả tướng.”

Thụy Tuyết vâng lời đưa ghế đến, để Tả tướng tuổi tác đã cao ngồi xuống.

Thái độ của Triệu Lục khiến Tả tướng tức giận tới phát run, “Đại vương, lần này cự thần tới, là vì có chút bất đồng với Trục Lộc hầu, hy vọng Đại vương quyết định.”

“A?”

Phụng Minh thoát nhìn hưng trí không cao, nhưng vẫn tiếp lời Tả tướng: “Tướng gia cứ nói.”

“Hôm nay thượng triều, chúng đại thần đề nghị thừa dịp kinh thành Tiết quốc khuyết thiếu binh lực, lập tức phái binh đánh lên, nếu không chờ Tiết quốc nghênh thú Đàng quốc đại công chúa, nghi ngại lấy lại sức, liền khó đoạt được. Nhưng Trục Lộc hầu không cho là như vậy...”

Triệu Lục đột nhiên cắt ngang lời Tả tướng: “Thần quả thật không cho là như vậy.”

Y nói xong, ôm Phụng Minh lên, nghiêng người để Phụng vương xuống thấp, đặt dưới thân mình, đưa tay xé mở y phục của hắn, theo làn da lộ ra của Phụng vương mà sờ soạng.

Phụng Minh thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, dù sao bên ngoài có người, sa trướng cũng chưa buông hết.

Nhưng nửa tháng qua Triệu Lục không tới tâm cung của hắn, chớ nói chi là thân thiết, hắn một lòng cho rằng Triệu Lục đã chán mình, dù sao người này không phải đoạn tụ, đó cũng là lí do vì sao đường đường Phụng vương lại đi mặc nữ trang.

Lúc này Triệu Lục bỗng nhiên hưng trí, Phụng Minh chỉ có thể chiều theo, thân thể lập tức mềm nhũn.

Triệu Lục vừa hôn Phụng vương trong lòng vừa nói: “Tiết Quân Lương quý kế đã đoán, nhiều năm qua chúng ta vẫn ở thế giằng co với Tiết quốc, sao Tiết Quân Lương có thể ngồi đến mức đề kinh thành bị người đánh lên, nếu binh sĩ lặn lội đường xa tiến đến, đánh lên cái gì, rõ ràng là ngoan ngoãn nhận cái chết.”

Y không nói tiếp, môi khép mở, liền như có như không cọ xát làn da Phụng Minh.

Y phục của Phụng Minh bị xé mở, không cời toàn bộ, lộn xộn vương trên khuỷu tay, càng thêm tình sắc, trong lòng hắn không muốn bị người nhìn đến, nhưng nếu làm trái ý Triệu Lạc, chỉ sợ y mất hứng, dù cảm thấy thẹn, cũng theo ý tứ đối phương.

Triệu Lạc nhìn khỏe mắt người nọ chậm rãi trở nên đỏ sẫm, biết đối phương động tình, liền lật người hắn, để Phụng Minh ghé vào thóp thượng, đưa tay kéo y phục của hắn xuống, khiến toàn bộ lưng bại lộ, dùng tay vuốt ve đùi hắn.

Thấp giọng cười nói: “Đại vương mình giám, vì thần nói có đúng không?”

“A...”

Phụng Minh nhẹ nhàng than, hắn khắc chế tiếng rên trong cổ họng, tận lực khiến thanh âm bình thường, cất cao giọng: “Cô gia cho rằng Trục Lộ hầu nói đúng, Tả tướng không cần lo lắng...”

Hắn nói xong đột nhiên run lên một cái, hai tay nắm chặt y phục thừa thốt dưới thân mình, thế nhưng người phía sau không chút yêu thương, liền như vậy tiến vào.

Phụng Minh thở gấp gấp, hắn đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, cắn răng nói tiếp: “Tả tướng, nếu cô gia tùy tiện phát binh, Đãng vương nhất gan, vì lấy lòng Tiết Quân Lương, có thể sẽ hợp lực tấn công chúng ta? Điều này người có từng nghĩ đến.”

“Này...”

Tả tướng bị Phụng Minh hỏi, ngẫm nghĩ, Phụng Minh nói có đạo lý, Đãng vương rất nhất gan, vì cầu sinh tồn, thường xuyên dựa dẫm hai nước.

Phụng Minh nói hết lời, cuối cùng không mở miệng nữa, hắn nửa thán không hoan ái với Triệu Lạc, phía sau hiển nhiên không thích ứng, nhất thời đau đến sắp ngất, nhưng Triệu Lạc hoàn toàn không có ý dừng lại, nghe được tả tướng bị Phụng Minh thuyết phục lui xuống, còn khoái trá nở nụ cười, nắm lấy thất lưng Phụng vương mà ra vào nhanh hơn.

*****

Tiết Quân Lương bôi thuốc cho Đãng Vân, y định cấp sừu hoàng hậu của mình một trái táo đỏ, hiển nhiên không nóng nẩy, từng chút từng chút xoa loạn.

Thuốc mỡ thanh lương, xoa lên lập tức có tác dụng, Đãng Vân vẫn luôn bị đau đớn trên mặt gây khó chịu, lại luôn bất an vì đang ở dị quốc, cho nên chưa từng một lần ngon giấc, vậy mà lúc này không đau.

Tuy Đãng Vân không thích Tiết Quân Lương cách gần như vậy, nhưng không có biện pháp, đối phương xoa được rất chậm, lúc đầu hắn còn chút căng thẳng, dần dần duy trì không được, mặt mũi càng khó, mí mắt càng nặng.

Tiết Quân Lương thấy đối phương nửa ngày không nói lời nào, cứ nhiên dựa vào giường thấp ngủ say.

Y đứng dậy, nhẹ giọng phân phó Khương Dự mang một kiện áo choàng tới, tự mình đắp cho Đãng Vân.

Khương Dự thấp giọng nói: “Đại vương, Phụng quốc thám tử có hồi báo.” Nói xong, trình lên một tờ giấy nhỏ.

Tiết Quân Lương tiếp nhận tờ giấy, trên đó chỉ viết một dòng chữ.

—— trước trừ Tả tướng

Lạc khoản (Phân đề chữ) là một chữ “Lạc”.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

CHƯƠNG 10: Thực tiễn

Đãng Vân ngủ thực an ổn, có lẽ tâm trạng căng thẳng nhiều ngày qua được thả lỏng, nên hiện tại ngủ rất say, trong khoảng thời gian đó Tiết Quân Lương đến soạn các phê tấu chương, gửi lại Triệu Lạc một mẫu giấy, bảo Khương Dự mang ra ngoài.

Chờ y trở về, phát hiện Đãng Vân vẫn còn ngủ.

Tiết Quân Lương lại phân phó ngự y phối thêm thuốc mỡ giảm đau, đưa đến Vân Phụng cung.

Y cũng không đánh thức Đằng Vân, sai cung nhân lấy chăn gấm đến, đắp lên cho hắn, nếu cứ ngủ như vậy cả đêm, tuy rằng nhuyển thác thực thoải mái, nhưng chỉ mỗi áo choàng sẽ bị cảm lạnh.

Đằng Vân sau khi tỉnh liền hoảng sợ, phát hiện mình lại có thể ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say.

Khương Dụ đứng một bên hầu hạ, thấy hắn tỉnh nói: “Nương nương tỉnh? Đại vương vào triều sớm, kêu nương nương không nên gấp gấp hồi cung, chờ Đại vương lâm triều trở về, cùng nhau dùng bữa.”

Đằng Vân ngồi xuống, cung nữ nội thị nối đuôi nhau mà vào, thay hắn rửa mặt chải đầu đổi y phục, vì thời gian ngủ rất dài, đầu óc có chút mơ hồ, liền mặc bọn họ sửa soạn trên người mình.

Cung nữ đều là người bên cạnh Tiết Quân Lương, hiển nhiên hiểu được sở thích của y, liền vì nương nương vắn một kiểu tóc đoan trang dịu dàng, đeo lên trang sức đơn giản nhưng không kém phần quý giá.

Tiết Quân Lương cũng không đi lâu lắm, thực nhanh đã trở về, lâm triều chỉ đơn giản thảo luận chút vấn đề nữ nhi của Đằng vương, thêm việc đề phòng Phụng Minh.

Phụng vương tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn không phải người thường có thể nghĩ, mà ngay cả thần tử của Tiết Quân Lương cũng lo lắng, cho nên không thể không phòng, bọn họ không biết kỳ thật Tiết Quân Lương đã sớm chuẩn bị, y đề trung thần mình tỉ mỉ bồi dưỡng trà trộn vào Phụng quốc, hơn nữa người này được Phụng vương vô cùng yêu thích, thậm chí còn khiến Phụng vương phải khúm núm.

Tiết Quân Lương rất đắc ý với mưu kế này, kết quả cuối cùng, Đằng vương Phụng vương, một người nhát gan sợ phiền phức, một người khó thành nhân tài, hiện tại Đằng quốc đã hữu danh vô thực, chỉ là cái thùng rỗng, mà Phụng quốc một ngày còn Trục Lộc hầu, liền không có khả năng đối đầu với y.

Tiết Quân Lương trở về, Khương Dụ liền truyền thiện, Đằng Vân yên lặng cùng y dùng bữa, một câu cũng không nói, điều này khiến Tiết vương thực không hiểu, đều nói nữ tử khó dưỡng, quả nhiên là như vậy, nhất là tâm của sừ nương nương này, dù Tiết Quân Lương trên sa trường trăm trận trăm thắng cũng nhìn không thấu.

Dùng cơm xong, Tiết Quân Lương gọi người chuẩn bị ngọc liễn (ngọc liễn là xe vua ngồi), phủ thêm áo choàng cho Đằng Vân, hôm nay là ngày Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương đi đón dâu, lẽ ra không có gì đặc biệt, Vạn Niên hầu chỉ cần dẫn người chờ tân phi của Đại vương là được, nhưng lần này, Tiết Quân Lương muốn tạo uy với Đổng Thường, nên dự định tiễn Vạn Niên hầu.

Tiết Quân Lương dìu Đằng Vân lên thành lầu, Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương cúi đầu theo sau hai người.

Năm nghìn tướng sĩ đứng dưới thành lầu, đều là tâm phúc trọng binh của Tiết Hậu Dương, toàn quân mặc áo giáp bạc, từ trên thành lầu nhìn xuống, giống như tuyết trắng trải khắp bình địa.

Đánh giấc cũng chỉ dùng đến hai ba ngàn nhân mã đi tiên phong, lần này Vạn Niên hầu đón dâu lại điều hẳn năm nghìn tinh binh, các tướng sĩ nhất tề quỳ xuống, hướng về phía thành lầu dập đầu hô vạn tuế.

Tuy Đằng Vân mặt không đổi sắc, trong lòng đã có chút thất kinh, tướng sĩ như vậy, thực lực như vậy, chỉ cần là võ tướng đều cảm thấy yêu thích ngưỡng mộ, nhưng đây không phải quân đội của mình, là địch nhân, từ địch trời sinh.

Tiết Quân Lương hơi nâng tay áo, ý bảo mọi người đứng dậy, binh sĩ đồng loạt di chuyển, không người nào lệch nhịp.

“Ái phi cảm thấy tướng sĩ thế nào?”

Đằng Vân đột nhiên bị điểm tên, biết Tiết vương hướng mình thị uy, vì y cho rằng mình là công chúa của Phụng quốc, đây là một loại khuyến bảo, sừ nương nương nên an phận đứng đầu hậu cung.

Đằng Vân cúi đầu ôn hoà nói: “Thiếp thân phận nữ tặc, cũng không hiểu rõ cái này.”

Lời hắn nói lại khiến Tiết Quân Lương thực vừa lòng, kỳ thật có quân vương nào không thích hoàng hậu của mình dịu dàng hợp lòng người, biết khen ngợi mình anh minh võ đoán, không nói ra một câu trái ý.

Tiết Quân Lương vươn tay, Khương Dụ lập tức nâng một cái khay trái vải đỏ đến, hai tay dâng lên, trên khay đặt hai chén rượu.

Tiết Quân Lương cầm một ly, Khương Dụ lập tức chuyển khay, đưa cho Vạn Niên hầu đứng phía sau, Vạn Niên hầu hai tay tiếp nhận rượu.

Tiết Quân Lương cầm ly rượu, không nói lời nào, hai tay nâng lên, hướng về Tiết Hậu Dương chấp tay vái, lập tức hướng về tướng sĩ dưới thành, giơ chén rượu, chấp tay vái.

Nhất thời các tướng sĩ lại cúi người quỳ lạy, Tiết Quân Lương uống một hơi cạn sạch, ném vỡ ly rượu bên chân, Tiết Hậu Dương cùng chúng tướng sĩ quỳ lạy trên mặt đất cũng đem rượu uống cạn, “Choảng” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ ly rượu đều vỡ.

Ngay sau đó Tiết Hậu Dương cáo từ, ôm mũ giáp hạ thành lâu, phiến thân lên ngựa dẫn quân xuất phát.

Đặng Vân quả thật mở mang kiến thức, đây là khí thế của binh hùng tướng mạnh, cũng là khí thế của Tiết vương, thử hỏi có quân vương nào một câu không nói, lại có thể khiến sĩ khí đại chấn như vậy?

Mọi quân vương đều muốn chăm lo việc nước, nhưng bọn họ xem nhẹ một điều, đó là phải cấp thân tử tướng sĩ của mình một chút tôn nghiêm cùng tín nhiệm, mặc kệ là thật hay giả, làm thân tử đều sẽ báo đáp, tựa như Tiết Quân Lương xoay người chấp tay vái.

Tiết Hậu Dương mang binh một đường đi trước, kỳ thật bọn họ cũng đi không xa, mấy ngày sau liền tới, dàn xếp hảo binh lính, chỉ chờ đội ngũ của Đặng Thường.

Qua ba ngày, đội hộ tống của Đặng Thường cũng tới quan khẩu, Tiết Hậu Dương sớm có chuẩn bị, năm nghìn tướng sĩ xếp hàng mà ứng, áo giáp bạc trường thương lửa đỏ, năm nghìn quân oai vệ.

Tiết Hậu Dương cười ngựa, phía sau là cửa thành rộng mở.

Đặng Thường ngồi trên lưng ngựa, đại kiệu của công chúa bị vây quanh theo ở phía sau, y xa xa nhìn thấy một người đứng ở quan khẩu, sớm nghe nói người đón đầu là Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương, sớm nghe nói về nhân vật nhất lưu này, nhưng Đặng Thường không có duyên gặp mặt, hiện tại nhìn thấy, đúng là có chút rung động.

Đặng Thường một thân quan bào màu lam, xoay người xuống ngựa, chấp tay cười nói: “Công chúa được Vạn Niên hầu đại giá, thật sự vô cùng vinh hạnh.”

Khi y nói chuyện đều mang theo khí chất phong phạm vân khinh, như không úy kỵ.

Tiết Hậu Dương cười một tiếng, cũng xoay người xuống ngựa, nói: “Thường tướng, ngài nói sai rồi, hôm nay Hậu Dương tới đón, là phụng Tiết vương chi mệnh, đặc biệt tới đón Tướng gia ngài.”

Đặng Thường khẽ hạ tầm mắt, cũng không nói tiếp, nhưng trong lòng y hiểu được nặng nhẹ, lời này của Tiết Hậu Dương, là nói cho Đặng quốc đại công chúa nghe, chắc chắn trong đội hộ tống của Đặng quốc có thân tín của Đặng vương, không ngênh đón công chúa, ngược lại ngênh đón y, không phải đã nói lên quan hệ giữa Đặng Thường và Tiết quốc không phải là ít sao?

Đặng Thường cười nhẹ một tiếng, quân muốn thân chết, sao thân có thể không chết, chỉ là lần này còn khiến một đội nhân mã chôn cùng mình...

“Nương nương... Ngài đừng đi nữa, nô tỳ nhìn mà sắp hôn mê.”

Tự Dao nhìn nương nương nhà mình đi tới đi lui, còn tưởng rằng bởi vì hôm nay Đại vương không truyền nương nương tới tẩm cung.

Nàng nào biết, công chúa Đặng quốc sắp đến, một khi Đặng Thường vào kinh, chắc chắn không thể sống sót, tính mạng của Đặng Thường nguy hiểm, sao Đặng Vân có thể bình tĩnh.

Hắn nghĩ tới vài lí do thoái thác, làm sao mới có thể thuyết phục Tiết vương không giết Đặng Thường, nhưng hắn ngay cả mình cũng thuyết phục không được, một cái gai như vậy đưa đến trước mắt, bất kì ai cũng muốn nhổ.

Trừ phi Đặng Thường làm hàng thân.

Nhưng Đặng Vân biết, y và mình giống nhau, cả đời vì quốc gia của mình máu chảy đầu rơi, làm sao có thể buông tôn nghiêm làm một hàng thân.

*****

Thụy Tuyết rời tẩm cung của Phụng Minh, vội vã đi ra ngoài, vừa lúc gặp được Triệu Lạc hạ triều.

Thụy Tuyết thỉnh an Triệu Lạc xong, liền nói: “Chủ tử, Đại vương nói nhớ ngài, khi nào thì ngài qua thăm?”

Triệu Lạc nhún mày, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nhưng nhanh chóng thu liễm thần sắc, lúc này Thụy Tuyết thừa dịp không ai chú ý liền đặt một mẫu giấy vào tay Triệu Lạc.

Triệu Lạc nói: “Ngươi hảo hảo hầu hạ Đại vương, có chuyện gì liền bẩm báo với ta... Nói cho Đại vương, tuy Triệu mỗ cũng muốn đi bái kiến Đại vương, nhưng bắt buộc đi không rảnh.”

Thụy Tuyết gật gật đầu, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi.

Triệu Lạc nói tiếp: “Có cái gì không thể nói?”

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử... Thuộc hạ biết có một số chuyện thuộc hạ không nên xen vào, nhưng Đại vương... Từ lần trước chủ tử đi rồi lại nửa tháng không qua, vẫn luôn không thể xuống giường, tính tính Đại vương như vậy, không cho gọi ngự y đến...”

Triệu Lạc cười lạnh một tiếng, “Ngươi cũng nói đây không phải chuyện ngươi nên xen vào, nếu không còn chuyện khác liền lui ra.”

“Vâng...”

Thụy Tuyết mấp máy môi, “Thuộc hạ đã biết.”

Nhìn Trục Lộc hầu đi xa, Thụy Tuyết nghĩ nghĩ, vẫn là xoa người tới thái y viện, cầm chút thuốc mỡ tiêu sưng cầm máu, mới hồi tẩm cung của Phụng vương.

Triệu Lạc ra cung, trở về phủ đệ của mình, mở mẫu giấy, là hồi âm của Tiết Quân Lương, muốn y châm ngòi Phụng Minh cùng Tả tướng, tuy rằng tuổi tác Tả tướng đã cao, nhưng vẫn có thể xem là một nhân tài trung tâm, Tiết Quân Lương có ý mua chuộc nhân tài, vừa lúc hai người nội ứng ngoại hợp, Triệu Lạc bức Tả tướng từ quan phản hưng, Tiết vương sẽ ra mặt.

Triệu Lạc đem tờ giấy đặt dưới ánh nến, đốt sạch, mở cửa sổ thông gió, đem hương vị tro bụi xua tan.

Y khoanh tay đứng bên cửa sổ, nhìn hồ nước bên ngoài, bỗng nhiên thờ dài, khuôn mặt luôn luôn lãnh khốc bạc tình tựa hồ có chút buồn lòng.

Triệu Lạc vốn là người Tiết quốc, năm đó hoàng đế Phụng quốc mới băng hà, quốc nội đại loạn, hoàng tử thái tử đoạt vị giết chóc vô số, Thái tử Phụng Minh trốn ra bên ngoài, bởi vì ẩn thân trong nhà một hộ săn bắn, không cần thận liên lụy tới gia đình họ.

Phụng Minh đến hiện tại cũng không biết Triệu Lạc là người của gia đình kia, sau đó Triệu Lạc được Tiết Quân Lương bồi dưỡng, xếp vào quân doanh Phụng quốc làm mật thám, rồi tiếp diễn tới giờ.

Triệu Lạc cơ khổ ba mươi năm, tuy Phụng Minh đối với mình ngoan ngoãn phục tùng chưa bao giờ dám làm trái, nhưng y thủy chung không thể quên oán hận trong lòng. Y muốn hung hăng đập hư tâm ý của Phụng Minh, mỗi lần nhìn thấy biểu tình thống khổ lại ân nhân của Phụng Minh, y cảm thấy bản thân đã trả được thù, qua nhiều năm như vậy không có uống phí.

Chính là, trong lòng y cũng không thoải mái, ai cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

CHƯƠNG 11: Khiêu khích

Thụy Tuyết vào tẩm cung của Phụng vương, trong phòng buông màn, màn cũng che kín.

Nàng đi qua nhẹ nhàng vén màn, Phụng Minh không ngủ, chỉ nghiêng người nằm, giường mắt nhìn hoa văn trên áo ngủ bằng gấm.

Thụy Tuyết nói: “Đại vương, cần phải dậy, chủ tử bảo nô tỳ đưa thuốc mỡ đến cho ngài.”

Phụng Minh vừa nghe Thụy Tuyết nhắc tới Triệu Lạc, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, nhưng chỉ chớp mắt liền u ám, hẳn đương nhiên biết tính tình của Triệu Lạc, sao có thể mang thuốc tới cho hắn, hơn phân nửa là Thụy Tuyết tự mình lấy đến, nói ngọt thôi.

Phụng vương cũng không đứng dậy, cũng không nhúc nhích một chút, nằm nói: “Mấy ngày nay công chúa Đằng quốc sẽ vào lãnh thổ của Tiết quốc nhỉ?”

“Đúng vậy, nô tỳ nghe nói là Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương tự mình nghênh đón, chủ tử vì việc này vẫn luôn bận rộn... Đại vương ngài đừng trách chủ tử không đến, chủ tử rất nhớ ngài.”

Phụng Minh cười một tiếng, nói: “Ta biết.”

Đang nói, nội thị ở ngoài cửa bẩm báo, Tả tướng cầu kiến.

Thụy Tuyết nhíu mày, “Đại vương, ngài thân thể không thoải mái, nô tỳ giúp ngài đuổi người?”

“Không cần.”

Phụng Minh đứng lên, để Thụy Tuyết rửa mặt chải đầu thay y phục, sau đó đến noãn các nghị sự với Tả tướng.

Tả tướng cũng không ngồi xuống, thấy Phụng vương tiến vào, liền quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Thỉnh Đại vương ân chuẩn cừu thần từ quan hồi hương.”

Phụng Minh thờ dài, đỡ Tả tướng đứng lên, nói: “Sao Tướng gia lại nói vậy? Nếu có gì bất mãn với cô vương, Tướng gia cứ việc nói ra.”

“Cựu thần không dám! Chính là Đại vương để cựu thần nói rõ, cựu thần dù chết cũng không dám lừa gạt thánh thượng, chúng thần trong triều đã oán thần dậy trời với Trục Lộc hầu, hôm nay lâm triều Trục Lộc hầu lại bãi miễn một đám quan viên...”

Tả tướng nói xong cơ hồ lão lệ tung hoành, đập đầu nói: “Cựu thần biết rõ thánh thượng rất thân thiết với Trục Lộc hầu, nhưng cũng khấn cầu Đại vương, cho cựu thần chúng ta một con đường sống, ân chuẩn từ quan hồi hương.”

Tả tướng nói xong kỳ thật trong lòng cũng bồn chồn, những lời này không biết có tác động đến thánh thượng, sao nửa ngày không nghe được động tĩnh, đành phải thoắt ngẩng đầu nhìn.

Phụng vương xoay lưng, một tay đỡ bàn, cũng không biết suy nghĩ gì, ngay sau đó chợt nghe Thụy Tuyết kêu một tiếng sợ hãi.

Phụng Minh thân mình lao đảo, đột nhiên ngã xuống đất.

Thụy Tuyết xông lên nâng Phụng Minh dậy, tay vừa chạm vào liền cảm thấy cả người hần nóng bỏng, Phụng Minh đã không còn ý thức, nhắm mắt cau mày, tựa hồ phi thường không thoải mái.

Triệu Lục đang tiếp khách trong phủ, không nghĩ tới Thụy Tuyết đột nhiên trở về, vô cùng lo lắng nói: “Chủ tử, ngài tiến cung đi, Đại vương té xỉu.”

Triệu Lục căng thẳng trong lòng, tim như bị người捏, theo bản năng đứng lên, nhưng đột nhiên bất động.

Chúng đại thần đều thức thời lui xuống, nói lúc khác lại đến.

Thụy Tuyết thấy mọi người đều đi rồi. Mới nói: “Chủ tử, người liền qua nhìn một chút, vừa rồi Tả tướng vào cung cáo trạng ngài, dù đại vương không nói, trong lòng hẳn có điều bất mãn với ngài... Ngài liền đồ dành Đại vương, lo gì không thành đại sự?”

Triệu Lục trầm ngâm một lát, “Chuẩn bị ngựa, tiến cung.”

*****

Tân phi sắp vào cung, trong hậu cung có oán hận, cũng có khinh thường, dù sao Đàng quốc thua trận phải hòa thân, tân phi có xinh đẹp tới đâu, thân phận cũng không đủ quý giá.

Từ khi Tiết Quân Lương đề thái y viện chữa thương cho Đàng Vân, Đàng Vân rõ ràng cảm thấy trên mặt tốt hơn, Tụ Dao mới là người cao hứng nhất, bộ dáng nương nương tốt lắm, hơn nữa đáng người quyến rũ, Tiết vương có nạp thêm vài tân phi từ cung cũng không cần sợ.

Nàng là người thông minh, liền thật cẩn thận chăm sóc nương nương, bồi được uống thuốc, vết thương chuyển biến vô cùng rõ ràng.

Tân phi từ sắp vào cung, đã khiến hậu cung âm thầm xao động, hiện tại lại truyền lưu sừ nương nương là thiên nhân chi tử, một số phi tần nộ nóng, liền lấy lý do thăm bệnh bước vào cửa Vân Phụng cung.

Đức phi kim nén tức giận, thời điểm nàng đến Vân Phụng cung, Đàng Vân vừa vặn không ở, tiểu Thái tử Tiết Bội đã lôi kéo Đàng Vân tới vỗ tràng.

Từ ngày thấy được bản lĩnh của Đàng Vân, tuy tiểu Thái tử tuy không nói gì, nhưng trong lòng rất tín phục, dù gì hoàng hậu nương nương này cũng không phải loại nữ nhân lý luận suông.

Đàng Vân không muốn thân cận tiểu Thái tử, nó là thái tử của Tiết quốc, cũng là Tiết vương tiếp theo, Đàng quốc và Tiết quốc giao chiến mười năm, thù hận đã lâu, trừ bỏ máu và sinh mạng, Đàng Vân không biết hai nước còn có gì để nói.

Chính là tiểu Thái tử không biết điều này, luôn thân cận hẳn, nhờ hẳn chỉ đọc sách bắn cung.

Điều này khiến Đàng Vân nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, khi đó bọn họ đều rất nhỏ, các huynh đệ cùng nhau đọc sách tập võ, sau khi trưởng thành liền từng người mượn sức kết đảng, hậu cung của Tiết Quân Lương to như vậy cũng chỉ có một đứa con trai, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Lúc Đức phi đi tới, liền thấy tiểu Thái tử quần quít lấy sừ hoàng hậu diễn luyện cưỡi ngựa bắn cung.

Đàng Vân một tay cầm khinh cung, phiên thân lên ngựa, cúi thấp người, cực nhanh thào xuống một trường tiền bên hông, đáp cung nhắm bắn, một loạt động tác mây trời nước chảy, lưu loát sinh động, tiền bắn ra cắm giữa hồng tâm.

Đức phi vỗ tay đi tới, cười nói: “Hoàng hậu nương nương lại có thân thủ tốt như vậy, mọi người đều nói thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa, hôm nay muội muội mới lĩnh giáo.”

Đức phi nói xong, nhìn Đàng Vân giục ngựa trở về, quả nhiên bầm tím trên mặt đã tốt hơn nhiều, dần dần lộ ra màu da thật, xem ra ngự y cũng xuất hết tài, làn da kia giống như trẻ con mới sinh, vì phóng ngựa mà đỏ mồ hôi, cổ áo ỉn ỉn hiện lên hồng nhạt.

Trong lòng Đức phi đại chán, tuy nói ngày thường Tiết Quân Lương đều thích mỹ nhân mềm mại, nhưng quân vương nào không thế, ngoan ngoãn nghe lời, hiểu ý quân vương, làm quân chủ tiêu tan mỗi một ngày trên triều.

Chẳng qua khó tránh khỏi bệ hạ cũng ẩn chán son trên hải vị, tâm tư quân vương từ trước tới nay đều khó đoán.

Đức phi thấy không ai nói gì, chính mình lại cười rộ lên, điệu bộ quen thuộc từ trước tới nay, “Mặt của tỷ tỷ quả nhiên đã tốt lên, đúng là mỹ nhân trời sinh, trách không được thánh thượng sủng hạnh tỷ tỷ.”

Tiết Bội nghe nàng luyện thuyết, biết là vì nàng bình thường được sủng ái, cho nên không sợ hãi, dù gì mặt hoàng hậu có tốt lên, cũng không thể so sánh với nàng.

Hơn nữa nàng vừa đến đã nói “Thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa”, lại khen hoàng hậu công phu hảo, người có tai đều nghe ra, hoàng hậu dĩ quốc có võ công, đặt ở thâm cung là đường hổ vi hoạn.

Tiết Bội chưa kịp phát tác, chợt nghe Đằng Vân cười lạnh một tiếng, hần nhẹ nhàng giục ngựa, đi đến trước mặt Đức phi, lạnh giọng nói: “Tiết vương sủng hay không sủng ta là một chuyện, người một phi tử nhìn thấy hoàng hậu không quý lại là một chuyện khác.”

Tiết Quân Lương đang ở ngoài các phê duyệt tấu chương, chợt nghe ngoài cửa có người khóc nỉ non, liền gọi Khương Dụ tiến vào, Khương Dụ bẩm báo, “La thị nữ bên người Đức phi nương nương, khóc nói hoàng hậu oán hận Đức phi đã lâu, đang tại võ tròng dựng hình.”

Tiết Quân Lương vừa nghe có chút phản ứng không kịp, sau đó lại bật cười, sửu hoàng hậu này thật sự cho mình kinh hãi.

Y gọi cung nữ kia vào, cũng nữ kia liền quỳ trên mặt đất khóc lóc, “Bệ hạ, ngài mau cứu Đức phi nương nương...”

Cung nữ khóc thút thít, khóc vô cùng thê thảm, vừa gạt lệ vừa nói: “Nương nương chỉ khen Hoàng hậu nương nương thân thủ hảo, nói thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa, Hoàng hậu nương nương liền trách tội Đức phi nương nương nói năng lỗ mãng... Bệ hạ, người nhanh đi cứu cứu Đức phi nương nương a!”

Tiết Quân Lương là ai, hiển nhiên nghe ra mấy câu này là tránh nặng tìm nhẹ, tuy rằng ngày thường y không nói, cũng biết Đức phi thị sủng mà kiêu, nhưng hậu cung không có gì nhiều loạn, y lười đi quản.

Tiết Quân Lương thực muốn đi xem náo nhiệt, nhưng sợ mình tới lại dẫn tới Đức phi khóc lóc om sòm, bên tai không yên, cho nên y đành bảo Khương Dụ đi truyền khẩu dụ của mình.

Khương Dụ tiến lên đưa lỗ tai nghe khẩu dụ, cũng nữ kia còn tưởng rằng Tiết vương để Khương tổng quản tới cứu Đức phi, gỡ đầu tạ ân, không kiềm được vui vẻ trên mặt.

Thị nữ kia tưởng mình mang cứu binh về, vừa đến võ tròng liền nhào tới bên cạnh Đức phi, không cho thị vệ tiếp tục dựng hình.

Kiều ngạo của Đức phi vừa bị dập tắt, nhìn thấy Khương Dụ đến, nàng cũng tưởng Tiết vương tới cứu mình, liền giả trang đáng thương.

Đằng Vân sai người đặt ghế, Thái tử ngồi bên cạnh, thoát nhìn thực nhân nhả, Tự Dao thành thật đứng sau xem náo nhiệt, nàng đương nhiên biết tính tình của nương nương nhà mình, tuy rất dễ nói chuyện, bình thường cũng thực nhuần thực hiền hòa, nhưng chọc hấn nóng nảy, tựa như mình trước kia ăn một cái tát, hiện giờ trong lòng vẫn còn phát sợ.

Khương Dụ thỉnh an Đằng Vân và Tiết Bội, sau đó cười nói: “Lão nô là tới truyền khẩu dụ của Thánh Thượng, nói xong liền đi.”

Ông nói xong, mặt hướng Đức phi, nói: “Bệ hạ truyền khẩu dụ, phượng ấn trong tay hoàng hậu, mọi việc của hậu cung đều do hoàng hậu chưởng quản, lần sau lại vì việc nhỏ mà tùy tiện xông vào oán các, nghiêm trị không tha.”

Khương Dụ nói xong, quỳ an Đằng Vân cùng Tiết Bội, liền lui xuống.

Đề lại Đức phi mở to hai mắt nhìn, không thể tin lời mình vừa nghe.

Đằng Vân kỳ thật cũng không muốn cùng Đức phi chấp nhặt, nhưng nhiều ngày qua hấn bị phi tử của Tiết Quân Lương làm phiền, mỗi ngày đều có phi tử nọ phu nhân kia đến thăm bệnh đến thỉnh an, có thăm dò có khiêu khích, cũng có mượn sức hấn.

Xem như Đức phi tới không đúng thời điểm, sáng mai tân phi tử sẽ vào kinh, thuyết minh Đằng Thường cũng sẽ đến, Đằng Vân liền cảm thấy phiền toái không thôi, vừa lúc lấy Đức phi làm nơi trút giận.

Khẩu dụ của Khương Dụ quả nhiên gây chấn động, hậu cung lập tức chuyển biến, Đức phi đã muốn thất sủng, dù xinh đẹp cỡ nào cũng không thể dùng hóa ra bệ hạ thích phi tử tài đức vẹn toàn, văn võ không mất.

Màn đêm buông xuống, Khương Dụ đến xin chỉ thị của Tiết vương, chiều hậu phi thị tẩm, Tiết Quân Lương ném bút son xuống bàn, nhu nhu thái dương, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, cười đầy bí hiểm, lật bài tử của hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

CHƯƠNG 12: Hai cái chăn bông đơn thuần nói chuyện phiếm

Nội thị tới báo tin, Tụ Dao so với chánh chủ còn cao hứng hơn, vội vã giúp Đằng Văn tắm rửa thay quần áo. Còn thực thông minh cho nội thị truyền lời một ít bạc.

Chỉ có Đằng Văn không hưng phấn, hắn đương nhiên biết một đế vương sao có thể thật sự lâm hạnh sừnng sừnng, dù sừnng sừnng này không xấu như trước, nhưng vẫn không thể so sánh với phi tử khác.

Rốt cuộc trong hồ lô của Tiết Quân Lương chứa cái gì, kỳ thật rất đơn giản, Tiết Quân Lương vừa muốn lợi dụng thời gian nhàn nhã Đằng quốc đại công chúa để quân đội nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa muốn lập uy cho Tiết quốc.

Mà thân phận hiện tại của mình, vừa lúc trải đường cho Tiết Quân Lương, một cây gậy một trái táo đỏ, muốn lợi dụng sừnng sừnng hoàng hậu hướng tân phi tử lập uy, lại muốn hoàng hậu sừnng sừnng tới từ Phụng quốc này mang ơn y.

Tính toán của Tiết Quân Lương rất tốt, chẳng qua đụng phải Đằng Văn.

Đằng Văn tắm rửa rất lâu, động tác của hắn không nhanh không vội, hoàn toàn không để ý chuyện này, lúc đầu Tụ Dao còn rất cao hứng, sau lại cảm thấy không thích hợp.

Chờ Đằng Văn tắm rửa xong, Tụ Dao lại chọn y phục cho hắn, hắn đáng người xinh đẹp, mặc tổ y có vẻ đoan trang, điểm lệ lại hiển quyền rũ trời sinh, Tụ Dao chỉ có thể cảm khái trong lòng, kỳ vọng mặt sừnng sừnng nhanh chóng tốt lên, như vậy Văn Phụng cung mới chân chính đứng vững trong hậu cung.

Tụ Dao thay Đằng Văn kéo búi tóc, Khương Dự lại đây nói: “Nưong nưong, đừng để bệ hạ sốt ruột chờ.”

Tụ Dao định cười nói sắp xong, nhưng chưa nói ra, chợt nghe Đằng Văn mở miệng trước, “Làm phiền tổng quản tự mình đến Văn Phụng cung một chuyến, chẳng qua sợ phải thẹn với ưu ái của bệ hạ...”

Khương Dự có chút không rõ, nói: “Nưong nưong chỉ giáo cho?”

Khương Dự đi thúc giục rất nhanh đã trở lại, cung kính cúi đầu nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nưong nưong nói... Nói hôm nay thân thể có bệnh nhẹ, không thể hầu hạ bệ hạ...”

Tiết Quân Lương vừa nghe liền nở nụ cười, Khương Dự còn tưởng rằng Đại vương nhất định phát giận, nhưng ngược lại hoàn toàn không có dấu hiệu sinh khí, còn nói: “Hóa ra cô cười được một hoàng hậu biết đọc tâm người, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu...”

Y trầm ngâm một chút, nói tiếp: “Nếu hoàng hậu bị bệnh, vậy chuẩn bị bộ liễn (đại khái là cái xe vua ngồi), cô muốn đi thăm bệnh.”

Tụ Dao giống như bị đánh, có chút ừ ừ nói: “Nưong nưong, ngài sao thế a? Nếu... Nếu cấu kình, ngài đừng trách nô tỳ chẳng phân biệt tôn ti, nếu cấu kình cũng không nên cấu kình tại thời điểm này, khiến bệ hạ tức giận thì phải làm thế nào chứ?”

Đằng Văn không nói gì, chỉ thờ dài, Tụ Dao đi theo mình, coi như là xui xẻo, cung nhân nào chẳng muốn theo chủ tử được sủng ái, một người đặc đạo gà chó thẳng thắn, dù nô tỳ cũng có mặt mũi.

Nhưng Đằng Văn căn bản không muốn làm hoàng hậu, hắn gọi Đằng Văn, là đại tướng quân của Đằng quốc, thậm chí cả đời của hắn đều kết thúc trong tay Tiết Quân Lương, một tiền xuyên tim kia theo hắn vào giấc ngủ, làm sao hắn có thể dùng thân thể nữ nhân để phục vụ cừu nhân của hắn chứ?

Đằng Văn không ngốc, hắn biết hắn cần sống sót, chỉ có sống sót mới có thể tìm cơ hội rời khỏi Tiết quốc, nhưng đây là điểm mấu chốt của hắn, Tiết Quân Lương không thể chạm, cho dù ngọc nát.

Đằng Văn nằm trên tháp thượng nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thấy một thị nữ vội vã chạy vào bẩm báo: “Nưong nưong, bệ hạ... Bệ hạ tự mình đến thăm bệnh!”

Cái này ngay cả Tụ Dao cũng sùng sột, chẳng lẽ tới khỏi bệnh vẫn tội?

Tụ Dao nhất thời đỏ mặt hỏi, nói: “Nưong nưong, ngài giả vờ một chút, nói là... Nói là đau đầu!”

Vừa nói xong, bộ liễn của Tiết Quân Lương đã đến cửa Văn Phụng cung, Tiết Quân Lương bước xuống hạ, cung nhân đánh đèn ***g chiếu sáng, một đường đi vào.

Tiết Quân Lương vào đại điện, mọi người quỳ lạy thỉnh an Tiết vương.

Tiết Quân Lương nhìn quanh một vòng, Đằng Văn quỳ gối ở giữa, cúi thấp đầu nhìn không tới biểu tình, y tự mình tiến lên nâng Đằng Văn dậy: “Ái phi

cần gì đa lễ, cô nghe nói người bị bệnh, đặc biệt tới thăm.”

Đặng Vân bị Tiết Quân Lương diu, một tay đối phương bắt lấy cổ tay của hắn, tay kia đỡ cánh tay hắn, điều này khiến Đặng Vân cực độ chán ghét, nhưng hắn không ngờ đến mức gạt Tiết vương ra, chỉ có thể nhìn xuống.

Đặng Vân không cần tạ ân.

Tiết Quân Lương diu Đặng Vân vào nội thất, lại nói: “Ái phi cảm thấy trên mặt thể nào, phương thuốc của thái y viện còn dùng được chứ?”

Đặng Vân nghe y nửa thật nửa giả quan tâm, hỏi một câu liền ứng một câu, đáp cũng nửa thật nửa giả.

Tiết Quân Lương phát hiện hai người bọn họ nói chuyện thực thú vị, mình họa hồ lô hắn liền họa biểu (cái bầu), đáp lại giống hệt, nhìn như thực cung kính, nhưng ý tứ của đối phương thực rõ ràng, đó chính là, không thích tỏ thái độ với mình. . .

Tiết vương nhiều năm như vậy không thể nói là thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không có trục trặc gì lớn, y không muốn người khác nịnh nọt, nhưng thích lời ngọt là bản năng của con người, đột nhiên đụng tới một người, không nịnh nọt, không thích tỏ thái độ với mình, Tiết Quân Lương bỗng nhiên đầy hưng trí.

“Nếu ái phi không có gì đáng ngại, đêm nay cô ở đây sẽ không quấy rầy ái phi nghỉ ngơi chứ?”

Tiết Quân Lương nói xong, liền thấy đối phương căng thẳng trong nháy mắt, khẽ nhíu mày, tựa hồ muốn phản bác mình, lại ghen trở về, biểu tình chỉ giây lát lướt qua, nhưng Tiết Quân Lương nhìn rõ ràng, càng cảm thấy thú vị.

Tiết Quân Lương sai người mang bàn cờ lên, sau đó lệnh cung nhân trong điện đều ra ngoài, cùng Đặng Vân chơi cờ.

Tiết Quân Lương thích hạ cờ, nhưng kỳ lực dở tệ, mỗi lần cùng Tiết Hậu Dương chơi cờ, đều là Tiết Hậu Dương có ý nhường, dù Tiết Hậu Dương trời sinh tính tình thẳng, cũng biết quân thần khác nhau, ai dám thắng ngôi cừu ngừ?

Nhưng Đặng Vân không hề thủ hạ lưu tình, sau khi thua ba trận, Tiết Quân Lương cười một tiếng, đặt quân cờ xuống, nói: “Ái phi tinh thông kỳ nghệ, cô thua tâm phục, hoàn toàn không có cách cứu vãn.”

Đặng Vân ôn hòa nói: “Chơi cờ là chuyện tu sinh dưỡng tính, thiếp thân tự cho rằng, bệ hạ không thích hợp chơi cờ.”

“A?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sao ái phi lại cho rằng như vậy?”

“Lệ khí của bệ hạ quá nặng.”

Đặng Vân nói: “Được cái này mất cái khác, bị mất một vùng hắc kỳ.”

Tiết Quân Lương nhìn bàn cờ thật lâu, tựa hồ đang ngẫm nghĩ lời của Đặng Vân, cuối cùng nói: “Là do lòng tham của cô.”

Đặng Vân cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Thiếp thân vô ý chống đối bệ hạ.”

“Nói gì chứ,” Tiết Quân Lương nói: “Cô không tránh tội ái phi, lời này của ái phi cô sẽ suy nghĩ một chút.”

Hai người hạ ba ván Tiết Quân Lương liền chán, nhưng canh giờ còn sớm, Tiết Quân Lương thật sự không đi, tự tay thượng dược cho Đặng Vân, sau đó lệnh cung nhân chuẩn bị đi ngủ.

Tiết Quân Lương tháo mũ miện, cỡi ngoại sam, vẫn thấy Đặng Vân đứng cách đó không xa, không nhúc nhích.

Đặng Vân nói: “Bệ hạ đi ngủ, thiếp thân liền không quấy rầy, cái này là quỳ an.”

Tiết Quân Lương thật sự không biết mình nên khóc hay nên cười, quân vương đến cung nương nương, sau đó quân vương ngủ nương nương cáo từ, đây là đạo lý gì.

Đặng Vân vừa muốn xoay người đi ra ngoài, Tiết Quân Lương lại đột nhiên đứng lên, bắt được đối phương, ôm vào trong lòng.

Chúng cung nhân vừa thấy, đều thức thối lui xuống, trong lòng còn thầm nghĩ, Hoàng hậu nương nương quả nhiên khôn khéo, lạt mềm buộc chặt khiến Đại vương mê đến thần hồn điên đảo.

Đặng Vân bị Tiết Quân Lương vây vào trong ngực, khổ nỗi đây không phải bản thân hắn, không có khí lực lớn bằng đối phương, thoát không ra, chỉ có thể theo bản năng thẳng lưng, đề phòng nhìn chằm chằm đối phương.

Tiết Quân Lương bị vẻ mặt của hắn chọc cười, giống như con mèo bị trêu đùa đến nóng nảy, xù lông khua móng vuốt trong lòng mình.

Một tay Tiết Quân Lương ôm thắt lưng hắn không buông, tay kia ái muội vuốt ve sau lưng hắn, cười nói: “Ái phi không muốn hầu hạ cô ngủ sao?”

Đặng Vân tiếp lời nói: “Thiếp thân sợ bộ dạng xấu xí, kinh động bệ hạ.”

“Nguyên lai là trách ta trước kia vắng vẻ người.”

Đặng Vân không biết đối phương rút ra kết luận này từ đâu, chỉ có thể nói: “Canh giờ không còn sớm, bệ hạ ngủ đi, sáng mai còn phải nghiền thú tân nương nương.”

Hắn nào biết mình nói như vậy, thực giống ăn dấm chua, quả thật nghe như đang ghen tị.

Tiết Quân Lương ha hả mà cười, bỗng nhiên cánh tay dùng sức, đặt Đặng Vân nằm xuống giường.

Đặng Vân nhất thời kinh ngạc, chống tay muốn ngồi lên, Tiết Quân Lương cảm thấy đùa hắn thực thú vị, nhưng đùa đến nóng nảy cũng không tốt.

Vì thế đưa tay chặn vai của hắn, buộc hắn nằm lại, nói: “Yên tâm, nếu người không muốn, ta sẽ không cưỡng cầu người, bất quá đó cũng là chuyện sớm hay muộn, chắc chắn người sẽ nguyện ý.”

Tiết Quân Lương có vẻ nắm chắc phần thắng, dường như rất tự tin, Đặng Vân cũng vô tâm tự hỏi lời y, hắn chỉ biết hiện nay mình an toàn, nhất thời thờ phào một cái, mới cảm thấy chính mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiết Quân Lương nằm bên ngoài, buông màn, thay Đặng Vân chỉnh tốt chăn gấm, mới nói: “Ngủ ngon.”

Tuy Đặng Vân không muốn ngủ cùng Tiết Quân Lương, nhưng tốt xấu gì cũng xem như tránh được một cửa, không nên quá khắt khe, tận lực giữ khoảng cách với Tiết Quân Lương, thân mình lui vào bên trong.

*****

Đại quân của Tiết Hậu Dương đóng tại ngoại ô kinh thành, chỉ mất nửa ngày có thể vào kinh.

Mặt trời sắp hạ sơn, qua một buổi tối, công chúa sẽ tiến vào Tiết quốc, Đặng Thường nhìn trời chiều có chút cảm khái, nếu mình vào kinh hẳn khó còn sống.

Nội thị đi theo hắn là thân tín của Đặng vương, lúc này có chút do dự, đột nhiên quỳ xuống nói: “Tướng gia! Lão nô cầu ngài, thừa dịp trời tối đào tẩu nhanh!”

Đặng Thường nhìn người quỳ trên mặt đất, cười nói: “Người bảo ta đào tẩu thế nào? Nếu chạy trốn chính là bất trung bất hiếu.”

Nội thị khóc ròng nói: “Tướng gia trung hiếu toàn bộ Đặng quốc đều biết, nhưng Đặng vương lại không biết, cho dù Tướng gia chết ở Tiết quốc, đại vương vẫn không biết... Tuy lão nô thụ hoàng ân, nhưng cũng hiểu được chân thành của Thường tướng, lúc này Tướng gia không đi, sao báo quốc! Thật sự là tội gì a!”

Đặng Thường thở dài: “Chính là vì cái gì, toàn bộ Đặng quốc biết, chỉ Đặng vương không biết... Như lời người nói, thâm thụ hoàng ân, lúc này báo đáp.”

Khi hai người nói chuyện, Tiết Hậu Dương đã đi tới, nội thị cả kinh, không biết lời bọn họ có bị Vạn Niên hầu nghe không.

Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Vạn Niên hầu không dư thừa chút biểu tình, chỉ nghe hắn nói: “Ngày mai sẽ vào kinh, Thường tướng cùng uống một chén chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

CHƯƠNG 13: Tân phi vào cung

Tiết Hậu Dương thỉnh Đặng Thường uống rượu, nhưng không phải tiệc tùng gì, giữa vùng đất trống chỉ đặt một cái bàn nhỏ bên đồng lửa, trên bàn bày vài món ăn, không quá tinh xảo, còn có mấy vò rượu lớn.

Cái bàn thực thấp, Tiết Hậu Dương không gọi người đưa ghế đến, trực tiếp ngồi xuống đất, Đặng Thường thoát nhìn là một văn nhân, nhưng không nói nhiều, dù sao cũng là người từng lăn lộn trên chiến trường, từng đổ máu từng giết địch, liền thuận theo ngồi xuống.

Tiết Hậu Dương gỡ giấy dán bình, đổ đầy hai bát to, nói: “Ngày mai sẽ vào kinh, còn chưa kịp khoản đãi Thường tướng, Thường tướng không trách tội chứ?”

“Sao có thể?”

Đặng Thường cười cầm lấy bát to, một hơi uống cạn, nói tiếp: “Có thể đưa rượu đoạn đầu cũng không phải bằng hữu bình thường, sao Đặng mỡ lại trách tội bằng hữu chứ?”

Tiết Hậu Dương sừng sốt một chút, rót thêm rượu cho Đặng Thường, nói: “Hóa ra người cũng biết đây là rượu gì.”

“Ta luôn tự mình biết mình, có thể được Vạn Niên hầu tiễn đưa, cuộc đời này không uống.”

Hắn nói thực nhẹ nhàng, sắp tới Trung thu, chỉ vài ngày nữa là mười lăm tháng tám, thời tiết cũng dần lạnh, ngoại ô kinh thành không có rừng cây, một trận gió liền mang theo bụi đất thật dày, khiến đồng lửa phát ra thanh âm tí tách, trong đêm tối có vẻ thê lương.

Đặng Thường không ngại bụi bẩn làm dơ rượu và thức ăn, cũng không câu nệ tiểu tiết.

Tiết Hậu Dương chăm chú nhìn đối phương, Đặng Thường cúi đầu nhìn vạt áo mình, nói: “Ta có cái gì không ổn sao?”

“Không... Không có.”

Tiết Hậu Dương thu hồi ánh mắt, hai người uống qua ba tuần rượu, đều có chút say, thân thể không quá lạnh, uống rượu vào lại nóng lên.

Tiết Hậu Dương bỗng nhiên mở miệng: “Thường tướng có nhớ hay không, rất nhiều năm trước kia... Đặng vương vây sát, người cứu một hài tử bị cho là thích khách.”

Đặng Thường nghe hắn nhắc tới, thoáng sững sờ, hiển nhiên không nhớ rõ, nhưng cẩn thận ngẫm, tựa hồ có chút ấn tượng, cười nói: “Sao hầu gia biết được, hay là có thiên lý nhãn? Chuyện rất nhiều năm trước... Đặng vương lúc đó vẫn là tiên hoàng, có hài tử lạc vào bãi săn suốt nửa bị xử tử, ta nhất thời mềm lòng...”

“Tướng gia không nên mềm lòng.”

Chợt nghe Tiết Hậu Dương lạnh lùng mở miệng, Đặng Thường tựa hồ cảm thấy mình uống quá nhiều, đầu vô cùng đau đớn, phản ứng không kịp: “Sao Hầu gia nói lời ấy?”

Tiết Hậu Dương lại chăm chú nhìn đối phương, trầm ngâm nửa ngày, mới lãnh đạm nói: “Thường tướng vì nhất thời nhân từ, hi sinh tính mạng nhiều tướng sĩ, ta nói ra chỉ sợ người phải hối hận.”

Đặng Thường nhìn đối phương, đôi mắt y mông lung như người say, nhìn chằm chằm Vạn Niên hầu ngồi đối diện, tựa hồ thấy được đáp án, khiến lòng y có chút khó chịu, cuối cùng vẫn gian nan mở miệng: “Vì sao?”

“Bởi vì người Tướng gia cứu năm đó, chính là tại hạ.”

Đặng Thường nhất thời đau xót, như là bị tảng đá đập trúng, đau tới mức nói không ra lời, thật lâu sau, cổ họng máy động hai cái, mới cười nói: “Quả thật... Ta quả thật hối hận.”

Trong mắt Tiết Hậu Dương hiện lên một tia thấu hiểu, đứng dậy, nghiêng người qua nói: “Không biết Thường tướng nghe qua chưa, từng có một thuật sĩ nói ta trời sinh thô bạo, lưu lại tất là mối họa... Khi đó ta còn trẻ, tâm tính không ổn định, tức giận bỏ đi, không ngờ gặp Thường tướng người.”

Đặng Thường nở nụ cười, tựa hồ có chút chua xót, y thật sự không ngờ năm đó mình chỉ cứu một hài tử mà thôi, thế nhưng trưởng thành, hài tử này lại là chiến thần của địch quốc.

Đặng Thường không biết phải nói gì mới tốt.

Tiết Hậu Dương xoay người lại, cầm lấy bát to trên bàn, ngửa đầu uống cạn, cuối cùng ném bát xuống đất, cười nói: “Thường tướng nghĩ ta mời rượu, là giữ không cho người đào tẩu sao? Kỳ thật hoàn toàn tương phản, ta là tiễn biệt người... Người đi đi.”

Đặng Thường cũng đứng lên, men rượu bốc đầu, khiến tay chân y như nhũn ra, cả người lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, y cười nói: “Đi? Ta chạy đi đâu? Hầu gia muốn thả ta đi? Ta đi, đâu là chỗ dung thân... Người chắc chắn cảm thấy ta cô hủ, nhưng Hầu gia thử đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm xem, ta từng cứu mạng người, hiện tại muốn người mang theo năm nghìn tinh binh tạo phản, giết Tiết Quân Lương! Người đồng ý sao?”

Có lẽ y đã say, thanh âm nói chuyện không nhỏ, bọn họ đứng giữa bãi đất trống, bên cạnh có tinh binh đi tuần tra, nghe vậy liền dừng chân nhìn, trường thương trên tay lóe sáng.

Đặng Thường dứt lời, cười nhạt: “Người không chịu ta làm sao có thể đồng ý, như thế... Chỉ có thể đa tạ ý tốt của Hầu gia.”

Tiết Hậu Dương chăm chú nhìn y một cái, liền không nói gì nữa, hai người uống cạn từng bát, vò rượu rỗng lăn long lóc trên bàn.

Một đêm này Đặng Văn cũng không chợp mắt, có vẻ Tiết Quân Lương đã ngủ, Đặng Văn không dám động, lưng khẽ run rẩy, hai mắt nhìn chằm chằm bức tường.

Không biết qua bao lâu, Đàng Văn đột nhiên cảm giác lưng mình bị đè nặng, cánh tay Tiết Quân Lương khoát ngang hông mình, thân thể người kia cũng dán lại, gắt gao ôm lấy hắn.

Đàng Văn liền căng thẳng, hấn nhích dần vào trong, nhưng người kia cũng dịch theo, nếu không phải hô hấp của y vẫn đều đều, hấn nhất định cho rằng Tiết Quân Lương cố ý trêu chọc.

Đàng Văn không dám vội vàng, chờ người phía sau không nhúc nhích mới xê dịch một chút, nhưng y lại lập tức dịch theo.

Đột nhiên Tiết Quân Lương cười khẽ một tiếng, quả nhiên y cũng không ngủ, cánh tay ôm chặt thắt lưng Đàng Văn, kéo Đàng Văn vào trong lòng mình, hơi thở ấm áp phun bên tai đối phương, ái muội cười nói: “Ta có cái gì không ổn, khiến ái phi ghét bỏ như vậy?”

Thanh âm của y rất nhỏ, trong tầm cung yên tĩnh lại đặc biệt rõ ràng, nhưng Đàng Văn không trả lời, xem như không nghe thấy, nhắm mắt lại. Hắn đã lui sát tường, muốn lui nữa cũng lui không được.

Tiết Quân Lương không thèm để ý, kéo tay hắn vào trong chăn, nhẹ vỗ về Đàng Văn, giống như dỗ dành tiểu hài tử ngủ, ôn thanh nói: “Mau ngủ đi.”

Sáng hôm sau, Khương Dự ở ngoài cửa gọi vài tiếng, cũng chưa nghe được thanh âm của Tiết Quân Lương, chờ thời gian thật sự gấp gáp, mới đề cao thanh âm, chẳng qua cũng không ai ứng.

Đại vương ở tam cung của hậu phi, không ai dám đi vào, chỉ có hạ nhân lo lắng không thôi, hôm nay là ngày Đàng quốc đại công chúa tiến cung, sáng sớm Vạn Niên hầu liền mang theo tinh binh vào kinh, hiện giờ đã vào cung, chỉ chờ Tiết Quân Lương lâm triều.

Kỳ thật Tiết Quân Lương đã sớm tỉnh, nhưng y vẫn không nhúc nhích, ôm chặt Đàng Văn như cũ, có vẻ đặc biệt nhân nhả.

Đàng Văn cũng tỉnh, thực ra chưa từng ngủ say, thanh âm Khương Dự không nhỏ, hơn nữa càng lúc càng lớn, biểu hiện sốt ruột, nhưng người bên cạnh vẫn không động.

Đàng Văn hiểu đối phương nghĩ gì, liền không nói nhiều.

Tiết Quân Lương đơn giản muốn tới muộn một chút, khiến sứ thần Đàng quốc phải chờ, sau đó để mọi người biết, ngày hôm qua bệ hạ ở tam cung của hoàng hậu vui đến quên cả trời đất, một Đàng quốc công chúa nhỏ nhỏ, y không để vào mắt.

Lại đợi một khắc, bên ngoài bỗng nhiên nổi lên tiếng trống, to lớn rung động, lúc này Tiết Quân Lương mới chậm rì rì đứng dậy, gọi Khương Dự tiến vào.

Khương Dự vô cùng lo lắng xông tới, trống vang không phải là chuyện nhỏ, trong cung Tiết quốc có một cái trống lớn, mỗi khi trống vang, cho dù đứng ở góc cấm cung cũng có thể nghe được rành mạch.

Trống này là cần chính sử dụng, nếu Đại vương không vào triều sớm, thần tử sẽ nổi trống, cách một nén nhang lại vang lên một lần trống, trống vang ba lần, có thể phế đế lập tân vương.

Tiết Quân Lương không nhanh không chậm, nhưng khổ Khương Dự, sai người rửa mặt thay y phục cho Tiết vương, vội vàng chuẩn bị bước lên đến đại điện.

Trước khi Tiết Quân Lương rời đi, còn dặn Tụ Dao hào hào chiếu cố hoàng hậu, được nhất định phải uống đúng giờ, thuốc mỡ phải bôi đúng lúc, nếu cảm thấy được quá đắng, có thể bảo tiểu trù phòng làm vài món ngọt.

Miệng Tụ Dao ngoác tới tận mang tai, vui vẻ nhìn Đàng Văn, vừa cười ngây ngô vừa thăm dò nói: “Nương nương... Nương nương, thân thể ngài... Khụ, thân thể ngài có khỏe không, có gì khó chịu không? Nô tỳ nhìn nương nương có chút mệt mỏi, có phải mệt không? Hiện tại nô tỳ liền giúp ngài chuẩn bị tắm rửa!”

Đàng Văn vừa nghe còn cảm thấy bình thường, nhưng sau đó nhìn tươi cười ái muội của Tụ Dao, càng ngày càng cảm thấy lời của đối phương là lạ, hơn nữa lúc Tiết Quân Lương đi còn nói một số câu ái muội, Tụ Dao chắc chắn hiểu lầm.

“Không cần tắm rửa, rửa mặt một chút là được.”

Dù sao đêm qua mới tắm rửa một lần, tuy bây giờ Đàng Văn mang thân thể nữ tử, nhưng cũng không chú ý nhiều, tắm rửa sợ là tẩy luôn cả da.

Tụ Dao vừa nghe, thực kinh ngạc nói: “Không tắm rửa? Nương nương... Cái kia... Không hào hào tắm rửa đêm cái kia... Rửa đi... Cái kia...”

Đàng Văn nhất thời cảm thấy đau đầu, hấn đích xác có chút mệt mỏi, nhưng kỳ thật là do một đêm không ngủ, Tiết Quân Lương nằm bên cạnh hắn, tinh thần hắn liền khẩn trương không thể thả lỏng.

Tiết Quân Lương lâm triều, gặp qua Đàng quốc sứ thần Đàng Thường, sắp xếp cho công chúa ở tại cung điện mới quét dọn, tuy cung điện đã xây nhiều năm, nhưng chưa có phi tần ở, vừa lúc cấp tân nương nương.

Tân cung cách Vân Phụng cung của hoàng hậu không xa, tuy Đàng Văn không thực thân cận với đại công chúa, nhưng chung quy vẫn là quan hệ huyết thống, hắn muốn đến xem Đàng Thiên Y, lại không dám đi, không biết lấy thân phận gì đối mặt với thân nhân này.

Hôn sự liền định vào Trung thu hai ngày sau.

Mà hai ngày này Tiết Quân Lương vẫn thường xuyên lưu lại Vân Phượng cung, tựa hồ đã tính toán từ trước, tân nương nương muốn nghe ngóng gì đều thực dễ dàng.

Sự tồn tại của Đàng Vân trở thành quân cờ trong tay Tiết Quân Lương, trợ giúp y duy trì quan hệ giữa Phụng quốc và Tiết quốc, đồng thời khắc chế Đàng quốc. Không thể không nói, tuy nói Tiết Quân Lương tu thân dưỡng tính không tốt, nhưng y tinh thông mưu lược kỳ (cờ mồm), chậm rãi diệt gọn đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

CHƯƠNG 14: Từ hôn

Tân phi tử ở bên cạnh, vì chưa xuất giá, không thể tùy ý đi lại, đành phải thị nữ bên người tới thỉnh an hoàng hậu.

Đàng Vân nhận ra thị nữ kia, lúc đầu ở Đàng quốc, bởi vì thông minh lanh lợi nên được sủng, không chỉ Đàng Thiên Y yêu thích, ngay cả Đàng vương cũng biết nàng sắc sảo, nếu không phải Đàng Thiên Y không thích người lạ hầu hạ, hẳn cung nữ này đã bay lên thành phượng hoàng.

Lúc này Đàng Vân thấy nàng, không biết trong lòng là tư vị gì.

Ngày mười lăm tháng tám, Tiết Quân Lương đặc biệt bận rộn, vội vàng nghênh thú Đàng quốc công chúa, chỉ có lúc này Đàng Vân mới thanh nhàn, không bị quấy nhiễu.

Chỉ là không ngờ Tiết Quân Lương không tới, Thái tử Tiết Bội lại tới.

Tiết Bội vào Vân Phượng cung, trước hết để Đàng Vân xem chữ nó viết, sau đó hỏi vài vấn đề binh pháp, tuy Đàng Vân yêu thích tiểu Thái tử thông minh cơ trí, nhưng tóm lại nó là nhi tử của Tiết Quân Lương, cũng không nói ra nhiều, dù sao có giữ lại, chẳng lẽ phải đem sở học của mình dạy cho đối phương, rồi đối phương dùng đạo lý đó tấn công quốc gia của mình sao?

Bất quá tiểu Thái tử không nhìn ra tâm tư của Đàng Vân, dù nó cố thế nào, nó vẫn chỉ là hài tử bảy tám tuổi.

Tiết Bội thấy đối phương hưng trí không cao, liền nói: “Hôm nay, thời điểm cưới ngựa bắn cung, sư phụ đưa đến một hảo mã, là bảo mã khó gặp, mẫu hậu tới xem chứ?”

Đàng Vân quả thật yêu thích ngựa, nhưng hẳn hiện tại không có tâm trạng, cho nên biểu hiện không thực hứng thú, Tiết Bội nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta thấy vết thương của mẫu hậu đã tốt lên nhiều lắm, được của ngựa y dùng thực tốt a?”

Đàng Vân thấy đối phương nói chuyện thật cẩn thận, xa đông xa tây, không khỏi cười nói: “Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?”

Tiết Bội bị hấn hỏi thẳng, trên mặt có chút xấu hổ, đành trực tiếp vào đề: “Kỳ thật ta nghe Tụ Dao nói mẫu hậu mấy ngày nay mất hứng... Đại vương thú phi tử mà thôi, so với ăn cơm còn thường xuyên hơn, nhi tử là tới khuyên nhủ mẫu hậu nghĩ thoáng.”

Đàng Vân vừa nghe liền sững sờ, lập tức hiểu được, hóa ra tiểu Thái tử cho rằng Tiết Quân Lương nạp tân phi khiến hoàng hậu mất hứng không vui, hẳn nhất thời có chút dờ khóc dờ cười, lại không thể phản bác.

Tiết Bội hảo tâm khuyên nhủ hẳn xong, mới “Cối lòng đầy tâm sự” rồi đi.

Tụ Dao cười nói: “Thoạt nhìn cảm tình của Thái tử gia và nương nương thực thâm hậu.”

Đại lễ của Tiết Quân Lương và Đàng Thiên Y cuối cùng cũng kết thúc.

Trời trở tối, Đàng Vân vừa dùng xong bữa, chợt nghe bên ngoài có chút ồn ào, hẳn biết nạp tân phi là chuyện vui, nhưng cũng không nên lớn tiếng như vậy.

Tụ Dao đẩy cửa tiến vào, hoang mang nói: “Nương nương nương nương! Đại vương lại đây!”

“Cái gì?”

May là Đàng Vân xử sự có chút kích động cũng không ai để ý, Đại vương không cùng tân phi uống rượu hợp cẩn, lại chạy tới chỗ mình làm gì?

Bất quá chỉ thoáng tưởng tượng, sẽ không khó hiểu, thoát nhìn Tiết vương này ra oai phủ đầu vẫn chưa xong, y muốn Đàng Thiển Y mất hết mặt mũi.

Đêm tân hôn nương nương một mình một phòng, Đại vương lại chạy đến chỗ phi tử khác, chẳng phải là vô cùng nhục nhã? Mà Đàng Vân nhìn như là hoàng hậu được hàng vạn hàng nghìn sủng ái, kỳ thật là cái bia cho mọi người chỉ trích mà thôi.

Biểu tình của Đàng Vân không có gì biến hóa, thậm chí có chút lãnh đạm: “Nghênh giá.”

Tiết Quân Lương bị cung nhân vây quanh, một thân tâm bào, ngay cả mũi diện so với thường ngày cũng phức tạp hơn nhiều.

Có vẻ y uống say, được Khương Dự diu vẫn không đứng vững, nghiêng trái nghiêng phải, các chuỗi ngọc trên mũi chạm vào nhau kêu vang.

Tiết Quân Lương được đỡ vào tấm cung của hoàng hậu, đặt ở trên tháp, không ai dám nhiều lời, thực biết điều lui ra ngoài.

Đàng Vân đứng không xa, mắt lạnh nhìn Tiết Quân Lương, nếu đối phương thật sự say, hẳn có thể dễ dàng giết chết quân vương không ai bì nổi này, tuy bây giờ hẳn thân nữ nhi, nhưng chút năng lực ấy vẫn có.

Bất quá Đàng Vân biết, đối phương không say, y đang giả vờ.

Thử hỏi một người nơi chốn chơi tâm cơ, sao có thể không phòng bị mà say rượu bên cạnh một ái phi, hơn nữa ái phi này thuộc đệ quốc.

Tiết Quân Lương quả nhiên không có say, đột nhiên mở miệng nói: “Ái phi đứng xa như vậy làm gì, lại đây bồi cô nằm một lát.”

Đàng Vân đứng không nhúc nhích, chỉ nói: “Hôm nay là hôn lễ của bệ hạ cùng tân phi, bệ hạ vẫn nên nhanh qua đó, đừng khiến người ta trách móc.”

Hắn cảm thấy lời mình nói thực rõ ràng, mà Tiết vương lại thực thông minh, hiển nhiên hiểu được hắn có ý gì, kỳ thật là muốn Tiết Quân Lương đi nhanh lên, đừng khinh hắn là ngọc phi tử không hiểu thói đời chỉ biết tranh sủng.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, liền đứng lên, đưa tay ôm thắt lưng Đàng Vân, nhìn thấy ánh mắt đề phòng của đối phương, lại muốn đùa một phen.

Tiết Quân Lương dùng lực ôm Đàng Vân đặt xuống giường, chậm rãi cúi đầu, ngọc lưu (chuỗi ngọc) lạnh lẽo chạm vào trán Đàng Vân, khiến hắn vô thức run rẩy.

Nhưng Đàng Vân rất nhanh liền trấn định, trên mặt thực lạnh nhạt, cười nói: “Bệ hạ, người dám hôn xuống sao?”

Tiết Quân Lương bị hắn nói, thoáng sững sờ trong nháy mắt, lúc này ngược lại là đối phương nắm chắc tự tin.

Y nhìn người dưới thân, bầm tím trên mặt đã không còn, dần dần hiện ra dung mạo vốn có, bất quá bầm tím biến thành sẹo, tuy dễ nhìn hơn trước, nhưng khuôn mặt có sẹo không thể so với hậu cung hàng ngàn mỹ nhân.

Tiết Quân Lương một tay vuốt ve bên tai Đàng Vân, một tay giơ lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, vuốt ve vẩy kết nhỏ nhỏ.

Làn da trên mặt tựa hồ đã khá lên nhiều, không còn đau đớn như trước, xúc giác càng thêm rõ ràng, khiến Đàng Vân căng thẳng sống lưng, muốn nghiêng mặt tránh đi, lại bị Tiết Quân Lương giữ cầm không cho động.

Ngón tay Tiết Quân Lương vẫn lưu luyến trên mặt Đàng Vân, lướt qua chóp mũi, thậm chí vuốt ve bên môi hắn, ôn nhu nói: “Còn đau phải không?”

Cổ họng Đàng Vân khô khốc, hẳn bỗng nhiên nhớ lại thật lâu trước kia, khi mình còn là một hài tử, vì muốn phụ hoàng khen ngợi, cùng các hoàng tử khác tranh nhau săn thú, kết quả bị thương, mọi người cũng chỉ khen hoàng tử săn được nhiều con mỗi thể nào, dùng mảnh thể nào, chỉ có Đàng Thường quan tâm đến vết thương của hắn.

Từ khi hắn xuất chinh sa trường, Đàng Thường ở tại kinh thành xa xôi, không còn ai quan tâm hắn nữa.

Đàng Vân không thể ngờ, qua nhiều năm như vậy, nghe lại một câu như thế, lại xuất từ miệng Tiết Quân Lương.

Lúc Đàng Vân thất thần, lại thấy trước mắt tối sầm, trên môi một mảnh ẩm áp.

Hắn chắc chắn Tiết Quân Lương sẽ không hôn một sừ nương nương, cho dù sừ nương nương không còn xấu như trước, nhưng cũng không thể nói là xinh đẹp, huống chi Tiết vương đã quen nhìn mỹ nhân.

Nhưng hắn không nghĩ tới, bản tính Tiết Quân Lương chính là như thế, người khác càng cảm thấy y không thể, y lại càng muốn chứng minh mình có thể, bởi vậy một hoàng tử thoát nhìn không có lợi thế như y, lại có thể một bước lên trời ngồi lên ngôi vị cửu ngũ.

Tiết Quân Lương mới đầu chỉ muốn đùa Đàng Vân một chút, ngón tay y đặt bên môi đối phương, lại cảm thấy không nở rời đi, ôn ôn mềm mềm, hơn nữa Đàng Vân còn “Khiêu khích”, Tiết Quân Lương thật sự cúi xuống, hôn lên môi hắn.

Đàng Vân đã kinh sợ đến ngất người, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng, đối phương nhẹ nhàng gặm cắn môi mình, cảm giác ẩm áp lại ôn nhu, hơn nữa không dừng lại đó, Tiết Quân Lương còn nhẹ cắn môi dưới của hắn, vẽ theo bờ môi hắn.

Đặng Vân mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn đánh mất khí thế đại tướng quân.

Tiết Quân Lương án nhẹ thất lưng, Đặng Vân liền phát run, ngay cả môi cũng không thể ứ chế mà run rẩy, Tiết Quân Lương cảm thụ được người dưới thân run rẩy, bỗng nhiên nảy lên một cỗ nhiệt khí, mở khớp hàm đối phương, tiến thêm một bước công thành đoạt đất.

Tiết Quân Lương hôn môi đối phương, tay cũng không nhàn rỗi, rời khỏi thất lưng Đặng Vân, luồn vào vạt áo, vuốt ve eo hần.

Chính là lúc này, Đặng Vân lại như pháo bị châm lửa, mãnh liệt gãy dựa, đẩy Tiết Quân Lương ra, lui vào góc tường, ra sức chùi môi mình.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

CHƯƠNG 15: Tức khắc thành hôn

Tiết Quân Lương nhìn phản ứng của Đặng Vân, không giận phản cười, nói: “Dám ghét bỏ cô vương, ngươi là người đầu tiên.”

Đặng Vân cảm thấy môi của mình giống như sưng lên, nóng rực.

Hắn mười chín tuổi ra chiến trường, chinh chiến mười năm, không phải là thiếu niên cái gì cũng không hiểu, chẳng qua Đặng Vân giữ mình trong sạch, tuy rằng mỗi khi đánh hạ thành trì đều có người đến hiến phu, nhưng quân đội kỷ luật nghiêm minh, thân là Đại tướng quân, càng phải hạn chế hành vi của mình.

Về phương diện này hắn tương đối ngây thơ, chứ nói chi là loại triển miên hôn môi, quả thực không thể sánh với Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nhìn vành tai đỏ ửng của hắn, còn tưởng rằng sửu nương nương này then thùng.

Nói thật nếu luận đáng người sửu nương nương, hậu cung không ai có thể sánh, Tiết Quân Lương nhìn cổ ản ản hồng nhật của hắn, có lẽ do rượu tác dụng chậm, thân thể có chút nóng lên.

Y ngồi bên mép giường, vươn tay ái muội vuốt vành tai Đặng Vân, Đặng Vân mãnh liệt run rẩy, không chớp mắt đề phòng nhìn đối phương.

Tiết Quân Lương thu hồi tay, nghĩ thầm hoàng hậu này thật thú vị, hình như lúc trước hắn chưa từng lâm hạnh đối phương, bởi vì vội vàng giao chiến, nào còn tâm tình lo lắng hậu cung, sau đó liền quên, mãi đến hôm nay, tính ra đương triều hoàng hậu còn là xử nữ.

Tiết Quân Lương đối với phản ứng ngây ngô của đối phương phi thường vừa lòng, thậm chí có chút đắc ý, vỗ vỗ giường, cười nói: “Được rồi, nhanh lại đây nằm xuống, không làm khó ngươi.”

Đặng Vân không nhúc nhích, điều này càng khiến Tiết Quân Lương đắc ý hơn, bất quá cũng không tiếp tục đùa hắn nữa, tự mình cời ngoại bào, tháo mũ ngọc, thôi tắt nến, nằm xuống giường, lại vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh.

“Mau lại đây, không lát nữa cảm lạnh.”

Đặng Vân thấy y thật sự nằm yên, mới chậm rãi dịch qua, xung quanh tối om, Đặng Vân cách y rất xa, cũng không cời quần áo, mặc cả ngoại sam nằm xuống, giường không nhỏ, mà chân chỉ có một, khoảng trống giữa hai người rất lớn, hiển nhiên Đặng Vân không có chân.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, xoay người ôm hắn vào lòng, dịch hảo chỗ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đối phương: “Ngủ ngon, hôm nay có cả đồng nghị lễ, ta thực mệt nhọc.”

Lại là một đêm không ngủ ngon, tất nhiên chỉ với Đặng Vân.

Sớm hôm sau, Khương Dự và Tụ Dao tiến vào hậu hạ, thấy y phục roi rụng dưới đất, ngay cả mũ ngọc cũng lăn trong góc, mà nương nương vẽ mặt mệt mỏi, tự nhiên liền liên tưởng đến cảnh tượng không nên nghĩ...

Công chúa đại hôn, thân là hoàng thúc, Đặng Thường cũng phải qua đêm trong cung, mặc kệ thật hay giả, người chúc rượu rất nhiều, Đặng Thường uống say, từ lúc y bước vào quan trường tới nay, chưa từng say như vậy, dù gì y cũng đã luyện được một thân tửu lượng.

Nhưng hôm qua chỉ có y là người Đặng quốc, bị quan viên Tiết quốc vây quanh, khó tránh khỏi muốn khi dễ mà ép y uống rượu.

Đặng Thường sau khi tỉnh lại đầu có chút tê tê, từng đợt đau đớn âm ỉ, say rượu không thoải mái, khiến y buồn nôn, kỳ thật muốn nói đến buồn nôn, say rượu có tính là gì đâu.

Đằng Thường ngồi dậy, ánh mắt lảng lảng, tựa hồ phủ kín một mảnh tro tàn, y nuốt nước miếng nhuận yết hầu khô khốc, cổ họng đau dữ dội, tựa hồ bị xé rách.

Tay y buông thõng, áo ngủ bằng gấm trên giường nhiễm nhiều vết máu nhỏ, cùng một ít vết bẩn khó có thể mở miệng.

Y cúi đầu chôn vào lòng bàn tay, khó khăn xê dịch chân, địa phương phía sau tựa hồ có gì đó chảy ra, khiến hô hấp y kiềm hãm, hung hãn thở ra một hơi.

Đằng Thường còn nhớ rõ chuyện hôm qua, thái độ của Tiết Quân Lương với y thực rõ ràng, Đằng Thường tựa như Đằng Vân, chỉ có thể giết không thể lưu, dù đối phương là nhân tài, giữ ở bên người cũng là một lão hồ không khuất phục.

Y thừa nhỏ thụ ân huệ của tiên hoàng, tuyệt đối không phản bội Đằng quốc, nhưng Đằng quốc không có chỗ cho Đằng Thường dung thân. Cũng may lúc này, có thể gặp Tiết Hậu Dương...

Có người nói tính cách của Đằng Thường và Đằng Vân rất giống nhau, nhân từ, cương nghị, chẳng qua Đằng Thường biết, hết thảy của mình là giả, y là cô nhi, trà trộn quan trường nhiều năm như vậy, nếu nhân từ, đã sớm bị người giày xéo, y chỉ có đối trá, giả nhân giả nghĩa.

Đằng Vân ra sa trường, lấy bạo chế bạo, tâm nguyện suốt đời là làm một đại tì mã không giết chóc, mà Đằng Thường bất đồng, tâm nguyện của Đằng Thường là cường quốc, vì Đằng quốc cường đại, vì có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tôn, Đằng Thường cảm thấy chính mình trở nên thực bì ỏi.

Gặp Tiết Hậu Dương, Đằng Thường chưa kịp chuẩn bị, nhưng lúc phát hiện ánh mắt Tiết Hậu Dương nhìn mình, Đằng Thường liền biết, mình vào kinh chưa chắc sẽ chết.

Đêm qua bọn họ đều uống nhiều, Tiết Hậu Dương còn thay y cản vài chén rượu, Vạn Niên hầu lấy cớ vì Đằng Thường đã cứu hãn một mạng, nhưng thiệt hại già đã sớm bại lộ.

Định lực của Tiết Hậu Dương không tồi, chỉ tiếc đụng phải Đằng Thường.

Đằng Thường đứng dậy, cầm quần áo bên cạnh mặc lên, che đi dấu vết ái muội, chất lỏng theo đùi chảy xuống y cũng không để ý, mặc xong quần áo, liền rời cung.

Y phục Tiết Hậu Dương có chút lộn xộn, sắp đến thời gian lâm triều, không kịp về phủ, chỉ có thể thay quần áo ở cung, vội vã tới tiền điện.

Đêm qua hãn căn bản không say, chỉ là mượn rượu làm chuyện điên rồ mà thôi, hung hăng ôm người kia, xỏ xuyên qua đối phương.

Tiết Hậu Dương lau mặt, cảm thấy mình thật sự quá vô sỉ, thế cho nên sáng sớm vừa tỉnh liền không mặt mũi gặp Đằng Thường, chạy trốn khỏi phòng.

Lúc lâm triều Tiết Hậu Dương đều mắt hờn mắt vía, chút mảnh khoe của hãn sao có thể qua được ánh mắt Tiết Quân Lương, hạ triều liền cố ý giữ hãn lại.

Hai người đi dạo trong hoa viên, Tiết Quân Lương nói: “Chuyện gì có thể khiến Đại tướng quân của chúng ta do dự như vậy?”

Tiết Hậu Dương sờ sờ ót, có chút xấu hổ, nói: “Bệ hạ đã nhìn ra... Ta...”

Tiết Quân Lương thấy phản ứng của hãn, sừng sốt, lập tức phá lên cười, còn vỗ vỗ bả vai của đối phương, biến thành Tiết Hậu Dương rồi rầm.

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương a, ta không biết chuyện gì có thể khiến ngươi lo lắng như vậy, ngươi biết không, từ khi ngươi đánh giặc quay về kinh, không còn dùng ngữ khí này nói chuyện với vi huynh... Ta vừa rồi thật sự giống như thấy được nhị đệ lúc còn bé.”

Tiết Hậu Dương cũng sừng sốt một chút, lập tức kéo khoe miệng, nói: “Mặc kệ thân đệ biến thành cái dạng gì, cũng quyết định không có ngăn cách với bệ hạ.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, “Ta tin, ta hiển nhiên tin ngươi... Được rồi, nói tiếp đi, hiện tại ta chỉ là huynh trưởng của ngươi, Nhị đệ có gì phiền lòng liền mở miệng, dù không thể giải quyết, cũng có thể nói cho ta nghe một chút.”

Trên mặt Tiết Hậu Dương hiện lên xấu hổ hiếm thấy, khụ một tiếng, nói: “Ta... Ta không cẩn thận làm một chuyện thực có lỗi với người khác, muốn đi giải thích, lại sợ y không muốn gặp ta... Ai, cho dù ân hận cũng vô ích, không biết thế nào cho phải.”

“A?”

Tiết Quân Lương thực có thâm ý lên tiếng: “Chỉ sợ đối phương là người trong lòng của Nhị đệ?”

“Đại... Đại ca! Lời này không thể nói lung tung...”

Nhưng hãn nói chưa xong liền dừng lại, lập tức thở dài.

Tiết Quân Lương vỗ vỗ vai hắn, nói: “Nhị đệ của ta muốn sáng suốt có sáng suốt, muốn gan dạ có gan dạ, bộ dáng không tệ, còn có ai không dám thích sao? Ta làm chủ, từ hôn cho các người, mặc kệ đối phương là ai, địa vị gì, tức khắc thành hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

CHƯƠNG 16: Quen biết cũ

Tiết Hậu Dương mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương, sắc mặt phi thường ngưng trọng, lập tức bùm một tiếng, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất.

Tiết Quân Lương thấy hắn như vậy, sắc mặt có chút biến hóa, nhưng vẫn trêu chọc: “Hậu Dương làm sao vậy, lễ lớn như thế.”

Tiết Hậu Dương gục đầu xuống, buồn bã nói: “Bệ hạ không biết đối phương là ai, nếu như biết, nhất định sẽ trị tội thần đệ.”

“Thật không?” Tiết Quân Lương cười nâng hắn dậy, “Người nói nghe một chút, để ta xem nghiêm trọng thế nào.”

Tiết Hậu Dương lại không đứng dậy, chỉ cúi thấp đầu, thời điểm hắn nghe Tiết vương nói tứ hôn, trong lòng đột nhiên kích động, nếu tứ hôn, Đàng Thường cũng không cần chết, nhưng không biết Đàng Thường có nguyện ý hay không.

Có nam nhân nào nguyện ý gả cho nam nhân khác đâu, mặc dù các triều đại đều có nam sủng, nhưng tuyệt đối không có nam thê, chuyện này có bao nhiêu sĩ nhục chứ, hơn nữa đối phương là Tướng gia của Đàng quốc, đệ đệ của Đàng vương.

Huống hồ nếu Tiết Quân Lương biết là Đàng Thường, phỏng chừng sẽ thu hồi lời vừa nói.

Tiết Hậu Dương biết không khả năng, lại vẫn cứ bám lấy một chút hy vọng, rốt cục mở miệng nói: “Hậu Dương không dám đứng dậy... Thần đệ không mặt mũi yêu cầu bệ hạ, nhưng như lời bệ hạ nói, thần đệ quả thật ôm tình cảm với người kia.”

Khẩu khí của Tiết Quân Lương vẫn thoải mái như cũ, hiền hòa cười nói: “Đó là cô nương nhà ai? Đệ đệ của Tiết Quân Lương ta còn sợ không xứng với nàng sao?”

“Không phải cô nương...”

Tiết Hậu Dương cắn răng, bất chấp nói: “Là Đàng Thường.”

“Đàng Thường...”

Tiết Quân Lương cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ nhẹ nhàng lặp lại cái tên này.

Tiết Hậu Dương nửa ngày không nghe thấy y nói tiếp, đập đầu: “Thần đệ tự biết muôn lần chết, thỉnh bệ hạ giáng tội!”

“Vi sao muôn lần chết?” Tiết Quân Lương đưa tay nâng đối phương dậy, nói: “Tuy người đi đánh giặc nhiều năm như vậy, nhưng ta vẫn hiểu người, người chịu theo ta mở miệng, nhất định tình cảm người dành cho y rất sâu đậm...”

Tiết Hậu Dương run lên một cái, hắn không thể tưởng được Tiết vương lại không trách tội hắn, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu.

Chỉ nghe Tiết Quân Lương nói tiếp: “Vậy ý Đàng Thường thế nào? Hay là người tương tư đơn phương... Ta nghe Nhị đệ mới nói làm chuyện thực có lỗi với người nọ...”

Y nói xong nở nụ cười, tựa hồ còn có chút trêu ghẹo.

Tiết Hậu Dương đỏ mặt, gãi cái ót: “Bệ hạ... Bệ hạ đừng nói nữa.”

“Bảo ta không nói nữa? Vậy thực phiền toái, ta vốn muốn nói tiếp, nếu Đàng Thường nguyện ý, vậy sai người mang sinh lễ qua chỗ Đàng vương.”

“Thật sự?”

Tiết Hậu Dương mở to hai mắt, ngẩng đầu lên, trong lòng Tiết Quân Lương bỗng nhiên có chút dao động, nhiều năm như vậy, y ít khi thấy đệ đệ này biểu lộ tình cảm, không giống tiểu hài tử tính tình táo bạo xưa kia, không biết Đàng Thường có năng lực gì, mà khiến Vạn Niên hầu xem nhẹ sinh mệnh bản thân trở lại như cũ.

Tiết Quân Lương nhìn không được thờ dài, cười nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi là quân... Chẳng qua, ta nhắc nhở trước, muốn Đàng Thường tự

nguyện, phải xem năng lực của người.”

Tiết Hậu Dương lại quỳ xuống, dập đầu nói: “Tạ Đại vương ân điển!”

“Đi đi, nhanh đến hỏi Đổng Thường có nguyện ý hay không, chờ sự tình thỏa đáng, vì huynh thay người chủ hôn.”

Đổng Thường còn chưa ra cửa cung, đã bị một cung nữ gọi lại, người tới là cung nữ bên người Đổng Thiển Y – Tư Thủy.

Tư Thủy nói: “Tướng gia dừng bước, công chúa thỉnh tướng gia dời bước, có việc muốn nói.”

Đổng Thường trên người khó chịu, nghĩ muốn nhanh ra ngoài, hơn nữa quan hệ của y với Đổng Thiển Y không tốt, cũng không biết có thể nói cái gì, đành phải nói: “Này chỉ sợ không ổn... Công chúa vừa xuất giá, đã là nương nương của Tiết quốc, Đổng Thường là ngoại thân, đến tận cung nương nương sợ người trách móc.”

Tư Thủy cười nói: “Tướng gia quá lo lắng, công chúa có việc gấp muốn nói với Tướng gia, lễ tiết này công chúa cũng nghĩ tới, cố ý thỉnh Tướng gia dời bước đến trác hoa viên.”

Tư Thủy biết ăn nói, Đổng Thường cũng không còn cách nào, chịu đựng cảm giác khó chịu trên người, theo Tư Thủy đi.

Trác hoa viên so với chủ viên nhỏ gần một nửa, nhưng tiểu kiều nước chảy, không có đình đài gì to lớn, cũng có một phen rất khác biệt, hậu cung phi tử thường xuyên tới đây ngoạn du.

Đổng Thiển Y ngồi trong tiểu đình tử, nhìn thấy Đổng Thường đến, lập tức đứng dậy, trên mặt có vài phần tiểu tụy, tựa hồ muốn khóc lên, nói: “Hoàng thúc đã tới.”

Đổng Thường bước đến thềm đá đình tử liền ngừng, nói: “Không biết nương nương chiêu vi thần, là có chuyện gì?”

Đổng Thiển Y thấy y không tiến vào, thành thật ngồi trở lại, lấy khăn tay lau khóe mắt, khóc thút thút nói: “Thiển Y ngàn dặm xa xôi đến Tiết quốc, không quen biết ai, chỉ hoàng thúc có thể nghe Thiển Y thổ lộ buồn phiền... Hoàng thúc nhất định không biết, đêm qua... Đêm qua Tiết vương không ngủ lại cung Thiển Y! Mà ngay cả cửa điện cũng không bước vào.”

Nàng nói xong khóc nghẹn lên, “Thiển Y không dám nghĩ mình có bao nhiêu quý giá, nhưng Tiết vương cũng thực không cho ta thể diện.”

Đổng Thường chỉ cúi thấp đầu, gió thổi qua có chút lạnh, địa phương phía sau tựa hồ có gì đó khó có thể mở miệng, chậm rãi theo đuôi chảy xuống, hơn nữa Đổng Thiển Y khóc suốt suốt, đầu Đổng Thường nhất thời phát trắng.

Tân nương nương vừa mới tiến cung, nhất cử nhất động của nàng đương nhiên thu hút sự chú ý, chân trước chiếu Đổng Thường qua, ngay sau đó Đổng Vân sẽ biết.

Đổng Vân nghe Tụ Dao nói người nọ ở hoa viên, phản ứng đầu tiên là muốn qua đó xem, nhưng lại cảm thấy không ổn, bộ dáng hiện tại của mình đối phương căn bản không biết, nếu đối mặt cũng là xấu hổ chiếm đa số.

Hơn nữa Đổng Thiển Y cũng tại, vậy càng là khó nói.

Đổng Vân đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng vẫn quyết định tới xem, dù sao nhiều năm như vậy chưa từng gặp mặt, cũng nên gặp hoàng thúc này một lần.

Tụ Dao cao hứng theo sau Đổng Vân, nàng nghe nói tân nương nương triệu kiến ngoại thân tại hoa viên liền cao hứng, có thể bắt được yếu điểm của phi tử khác, nàng rất vui vẻ.

Tụ Dao cố ý an bài cung nữ đi theo, địa vị không nhỏ, đương nhiên phải ra dáng chính cung nương nương mới được, nếu bị so sánh với phi tử ngoại tộc thì không ổn, chính là Tụ Dao đã quên, chủ tử nhà nàng cũng là người ngoại tộc...

Đoàn người vào trác hoa viên, sải bước tới tiểu đình tử, Tư Thủy xa xa nhìn thấy, vội vàng nói: “Công chúa không tốt, có người đến đây.”

Tuy Đổng Vân không thích trang điểm, dù gì hấn cũng là nam tử, nhưng mỗi ngày Tụ Dao đều chiếu theo quy củ sửa soạn cho hấn, có đơn giản hơn nhiều, nhưng vừa thấy trang phục cũng có thể nhìn ra địa vị.

Đổng Thiển Y có chút hoang mang, Tư Thủy lại nói: “Công chúa dường nóng vội, ngài ngày đầu nhập cung, gặp mặt nương gia (nhà gái) là chuyện thường.”

Đổng Thiển Y thấy đúng, liền sửa sang lại quần áo, bước qua, dịu dàng quỳ gối, nói: “Thiển Y thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Ánh mắt Đổng Vân căn bản không nhìn nàng, chỉ hơi khoát tay, ý bảo nàng đứng dậy.

Đổng Thường rất gầy yếu, thời điểm hấn xuất chinh, Đổng Thường thoát nhìn thực trẻ, cũng không phải hiện tại già đi, mà là so với trước kia tang thương hơn nhiều, tựa hồ trong lòng đầy áp tâm sự.

Đặng Thường cũng thi lễ, nói: “Ngoại thần bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Thấy đối phương khom thắt lưng, chấp tay thỉnh an, đáy lòng Đặng Vân bỗng nhiên dâng lên chua xót, bọn họ đều là người xa lạ, Đặng Thường có thể nói là thân nhân thân cận nhất của hắn, đọc sách viết chữ kỳ mã bản tên, những điều này là do y tự mình dạy hắn.

Cả đời Đặng Vân đều chết trong tay Tiết Quân Lương, mười năm không thể hồi hương, cuối cùng thi cốt ở lại Tiết quốc, kiếp này lại biến thành nữ tử, dù hắn không nói, trong lòng hắn cũng có quá nhiều chuyện muốn nói, nhưng hiện tại thân nhân của hắn đứng ở đối diện, hắn lại không dám nói gì.

Đặng Vân xưa nay vô tâm, hắn cảm thấy mình cũng đủ kiên cường, máu chảy đầu rơi không khiến hắn sợ hãi, nhưng hắn rốt cục hiểu được, một người không thể không có tình cảm, trước mặt thân nhân của mình cũng là không chịu nổi một kích.

Kim nén đau xót nơi khóe mắt, Đặng Vân lãnh đạm nói: “Không cần giữ lễ tiết.”

Đặng Thường từ đầu đến cuối đều thực cung kính, không hề ngẩng đầu, bất quá cho dù ngẩng đầu, cũng không thể vọng tưởng từ trong mắt một người xa lạ nhìn ra cái gì đó quen thuộc, dù sao Đặng Vân và hoàng hậu này quá xa lạ.

Đặng Thường buông tay, đứng thẳng dậy, đầu có chút choáng váng, lao đảo đứng không vững, tiếng gió bên tai ong ong.

Chợt nghe Đặng Thiển Y kinh hô một tiếng, Đặng Thường đột nhiên té lăn trên đất.

Đặng Vân chân động muốn qua dịu y, nhưng vừa mới vươn tay liền lập tức thu lại, hắn không giúp đỡ còn tốt, nếu giúp đỡ chỉ sợ chuyện càng rắc rối.

Ngay lúc đó, Tiết Hậu Dương lại đột nhiên vọt ra, vội vàng bế Đặng Thường lên, gất gao ôm vào lòng, đưa tay sờ trán y.

Đặng Vân nhìn vẻ mặt bối rối của Tiết Hậu Dương, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh tỉnh táo, “Tự Dao, thỉnh ngự y lại đây.”

“Vâng.”

Tự Dao có chút không muốn, nàng còn muốn xem náo nhiệt, bất quá nương nương nhà mình bảo thỉnh ngự y, cũng thuyết minh nương nương nhân từ phúc hậu, coi như là chuyện tốt.

Nhưng Tiết Hậu Dương vừa ôm Đặng Thường vừa nói: “Không phiền toái, hôm khác thần đệ đến thỉnh an hoàng tâu, liền cáo lui trước.”

Nói xong vội vàng mang người.

Chuyện tân nương nương cùng người khóc lóc kể lễ đêm tân hôn Đại vương không tới tầm cung, rất nhanh liền rơi vào tai Tiết Quân Lương.

Theo tác phong của Tiết Quân Lương, một cây gậy đổi một trái táo đỏ, lúc này nên quá trấn an một chút.

Quả nhiên hôm nay Tiết Quân Lương liền điểm bài tử của Đặng Thiển Y.

Đặng Thiển Y vừa hưng phấn vừa sợ Tiết vương sẽ trách tội mình, cảm thấy mình không biết thể thống cùng người khác khóc lóc kể lễ, liền nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của Tiết Quân Lương.

Đổi biện pháp mời rượu Tiết Quân Lương, giả vờ lơ đãng nói: “Hôm nay nô tỳ ở trắc hoa viên gặp Hoàng hậu nương nương, bệ hạ... Hoàng hậu nương nương có quen biết hoàng thúc của nô tỳ sao?”

Tiết Quân Lương đương nhiên biết nàng lảng tránh, nhẹ nhàng vuốt tóc mây của người ngồi trong lòng, cười nói: “Cô vương không biết bọn họ có quen nhau.”

Đặng Thiển Y rúc vào lòng Tiết Quân Lương, nhu thuận nói: “A nha, kia mới lạ, nô tì còn tưởng bọn họ là quen biết cũ.”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên nở nụ cười, đẩy người ngồi trong lòng ra ngoài, nói: “Xem ra ái phi không biết, cô ghét nhất là hậu phi nói bậy.”

Y nói xong bỗng nhiên đề cao thanh âm: “Khương Dự, đưa nương nương quay về tầm cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

CHƯƠNG 17: Từ từ

Thời điểm Đăng Thường tỉnh lại chợt nghe ngoài cửa có người cười nói: “Hầu gia, sao ngài không vào, cứ qua lại trước cửa làm gì?”

Tiết Hậu Dương nói: “Ta chỉ có đoạn thời gian không về, người cũng bắt đầu trêu ghẹo chủ tử?”

Thanh âm kia vẫn cười nói: “Nô tỳ nào dám! Nô tỳ nhìn chủ tử ngài mà thấy mệt thay, đây là phủ Hầu gia, ngài ở địa bàn của mình, cần gì loanh quanh thế, muốn vào xem liền trực tiếp vào thôi.”

Tiết Hậu Dương có chút xấu hổ, giống như bị nhìn thấu tâm sự, đành đẩy cửa bước vào.

Vòng qua bình phong, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Đăng Thường.

Tiết Hậu Dương càng mất tự nhiên, vuốt vuốt mũi, khụ một tiếng, nói: “Thường tướng tỉnh?”

Đăng Thường không nói chuyện, cổ họng y vô cùng đau đớn, có chút nóng rát, há miệng thở dốc lại nói không ra lời.

Tiết Hậu Dương sơ suất đương nhiên không chú ý, còn tưởng đối phương không muốn để ý mình, ngược lại tỳ nữ phía sau liền nhìn ra, nhanh chóng rót một chén trà đặt vào tay Tiết Hậu Dương, rồi cười khanh khách mở cửa đi ra ngoài.

Tiết Hậu Dương bị cười, trên mặt nóng cháy, vẫn kiên trì đi qua, nâng Đăng Thường dậy, sau đó để y tựa vào lòng mình, đưa nước cho đối phương.

Đăng Thường không có khí lực, tay run lên, chén nước đổ ra ngoài, may mắn Tiết Hậu Dương phản ứng nhanh, lúc tiếp được chỉ còn lại hơn phân nửa chén.

Tiết Hậu Dương vội vàng lau sạch nước trên người y, chính là vừa đụng tới Đăng Thường, tay lại đột ngột thu về, hẳn sợ trải qua chuyện đêm qua, đối phương giữ khoảng cách với mình, không muốn mình chạm vào.

Đăng Thường nhìn phản ứng của hắn, đột nhiên bật cười.

Tiết Hậu Dương ngẩn người, tựa hồ nhìn ngây ngốc, lại xấu hổ thu hồi ánh mắt, cầm chén trực tiếp đưa đến bên môi Đăng Thường, tận lực tránh cho hai người tiếp xúc.

Đăng Thường uống qua nước, biểu tình ngược lại rất thoải mái, nói: “Làm phiền.”

Tiết Hậu Dương buông chén, ngồi xuống phía xa, không biết nên mở miệng thế nào, do dự một lát, rốt cục nói: “Sau này Thường tướng có tính toán gì không?”

Đăng Thường nằm trên giường, nhắm mắt lại, nói: “Hầu gia có chuyện không ngại nói thẳng.”

“Thường tướng đối Hậu Dương có ân, lời Hậu Dương sắp nói không có ý sỉ nhục Tướng gia ...”

Tiết Hậu Dương cân nhắc một chút, “Thường tướng chắc hiểu được tình thế, dù trước kia Đăng vương đối đãi với người thế nào, người cũng không thể trở về Đăng quốc... Hôm qua ta tiến cung, bệ hạ đã chính miệng đồng ý, có thể buông tha tính mệnh của người, chính là...”

“Chính là gì? Trên đời này không có chuyện nào đáng sợ hơn bị thân nhân hoài nghi, Đăng mỗ đã tính đến chuyện khinh khủng nhất, Hầu gia không cần lo ngại.”

Tiết Hậu Dương nói: “Chính là muốn người... Cam tâm tình nguyện tiến Hầu phủ.”

Đăng Thường nghe nói, bỗng nhiên mở mắt, nghiêng đầu nhìn Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương có chút mất tự nhiên, không dám nhìn thẳng y.

Đăng Thường lại đột nhiên cười rộ lên, ngữ khí không nghe ra ý tứ gì, thân nhiên nói: “Đăng mỗ nguyện ý. Tạ đại ân của Hầu gia...”

Tân phi tử chưa lên long sàng đã bị đuổi ra tầm cung Tiết vương, đây là chuyện hậu cung bàn tán say sưa, phần đông phi tử cũng thích nghe ngóng.

Từ khi Tiết Quân Lương đăng cơ tới nay, chỉ sủng qua Đức phi, bởi vì Đức phi trẻ tuổi lại xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hơn nữa tốt xấu gì Đức phi còn có một ca ca làm tướng quân, không giống Đăng Thiên Y, là dị tộc, còn bị nuông chiều.

Tự Dao búi tóc cho Đăng Vân, cười nói: “Nuông nuong thật sự hào phúc khí, ba ngày nay bệ hạ đều điểm bài của ngài.”

Đăng Vân nhất thời cảm thấy có chút vô lực, hẳn không thể nói ra, phi tử được gọi thị tẩm là chuyện may mắn, nhưng với Đăng Vân mà nói, liền hết sức xui xẻo.

Tiết Quân Lương thích trêu chọc hắn, nhưng lại tuyên bố, nếu Đăng Vân không muốn, y chắc chắn không chạm hắn, cũng không làm chuyện gì quá đáng, nhưng trong lòng Đăng Vân, hắn vẫn ghi hận Tiết Quân Lương, cùng Tiết Quân Lương đồng giường cộng chăn, không tính toán giết y đã là chuyện tốt, làm sao có thể ngủ được.

Đăng Vân ba ngày không ngủ ngon, có chút ốm yếu, trước khi Tiết Quân Lương vào triều còn phân phó ngự y tới xem bệnh cho hắn, điều trị một chút.

Ngự y chặn mạch, cũng nhìn không ra gì, chỉ nói thân thể suy yếu, nghỉ ngơi nhiều hơn là được, thái y đi rồi, Đàng Văn mang Tụ Dao trở về Vân Phụng cung, sợ Tiết Quân Lương hạ triều lại không cho mình trở về.

Tiết Quân Lương trở lại tẩm cung, không thấy Đàng Văn, trong lòng cũng biết hoàng hậu đang trốn tránh mình, không phải sợ hãi, mà là... Ghét bỏ.

Điều này sao có thể khiến một quân vương như Tiết Quân Lương cam tâm buông tha hẳn, vì thế Tiết Quân Lương liền cố ý đùa Đàng Văn, nhìn biểu tình ẩn nhẫn lại muốn phát tác của Đàng Văn, mới thư thái một chút.

Khương Dự thấy Tiết vương cười quý dị, trong lòng có chút tính toán, nói: “Đại vương, thứ cho lão nô lẩm nhẫm... Đại vương đến nay chỉ có Thái tử là con nối dõi, hiện giờ Hoàng hậu nương nương điệu dáng khéo léo, có phải nên suy xét để ngự y đổi được phương hay không?”

Tiết Quân Lương không phản ứng gì, chỉ cười nói: “Người cảm thấy cô nên có thêm tử tự sao? Mà tử tự này là do hoàng hậu sinh?”

“Lão nô không dám hiểu rõ thánh ý.”

Tiết Quân Lương nói: “Nói như vậy, ngay cả người cũng cảm thấy hoàng hậu không tội.”

Lần này Khương Dự không nói nữa, Tiết Quân Lương cũng không định hỏi tiếp. Nhưng kỳ thật Khương Dự tính sai một chút, dù đổi lại được phương của thái y, hoàng hậu nương nương cũng không hoài thai, không phải Tiết vương không cố gắng, mà là Đàng Văn căn bản không để ý tới Tiết Quân Lương.

Hậu cung của người khác mỹ nữ như mây, cũng là vì tử tự, nhưng Tiết Quân Lương đối lập, phi tử được Tiết Quân Lương lâm hạnh đều dùng được ngự y khai, sẽ không hoài thụ long tử, cho nên vì sao Đức phi được sủng ái nhiều năm như vậy cũng không có một đứa con.

Nguyên nhân chính là, Tiết Quân Lương không muốn nhìn nhĩ tử của mình vì ngôi vị hoàng đế mà người tranh ta đoạt, y là người từng trải, hiển nhiên biết chuyện này có bao nhiêu âm hiểm, đương nhiên y cũng phạm không ít.

Tiết Quân Lương phê tấu chương một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Nếu lần này hoàng hậu có thể trở về, cô liền suy nghĩ một chút, có thêm một tử tự.”

Khương Dự nghe không hiểu, Tiết Quân Lương buông tấu chương, nói: “Phụng quốc phái sứ thần dâng tấu chương, nói Phụng vương tưởng niệm tỷ tỷ, hy vọng hoàng hậu có thể hồi hương thăm nhà.”

“Này...”

Khương Dự nhất thời nghẹn lời, Tiết Quân Lương xoay cổ tay, chống cằm nói, “Triệu Vạn Niên hầu Đông môn đệ bài tử.”

“Vâng.”

Tiết Hậu Dương đã nhiều ngày chiếu cố Đàng Thường, Đàng Thường vốn ở tại biệt quán, nhưng mấy ngày nay vì thân thể không tốt nên bị giữ lại, người trong phủ Hầu gia xem như hiền lành, cũng không xa lạ.

Tiết Hậu Dương không thường xuất hiện, chỉ phân phó hạ nhân chiếu cố tốt Đàng Thường, hẳn sợ hiện tại xuất hiện trước mặt y, đối phương sẽ chán ghét hẳn, bọn họ đều là nam nhân, dù Đàng Thường đủ ẩn nhẫn, cũng có tôn nghiêm của chính mình.

Tiết Hậu Dương xa xa mà nhìn Đàng Thường ngồi trong đình đọc sách, tỷ nữ từ phía sau bước tới, cười nói: “Hầu gia u, ngài lên lút như vậy làm cái gì?”

“...”

Tiết Hậu Dương vuốt thái dương: “Nói chuyện nhỏ chút, thật là càng ngày càng không thể thống.”

“Hầu gia trước không vội giáo huấn nô tỳ, cũng đừng vội nhìn Đàng tiên sinh, Đại vương kêu ngài đệ bài tử tiến cung!”

“Nói tiến cung còn bình tĩnh như vậy, nhanh đi chuẩn bị ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

CHƯƠNG 18: Nam thê

Phụng Minh gần một năm không thượng triều, lúc trở lại đại điện khó tránh khỏi khiến rất nhiều cựu thần lão lệ tung hoành.

Vừa vặn ngày hôm đó Triệu Lục cáo bệnh không lâm triều, Tả tướng cầm đầu cự thần cũng ý lá gan lớn tổ cáo Trục Lộc hầu.

Thời điểm Phụng Minh quay về tẩm cung, Thụy Tuyết hầu ở bên ngoài, sắc mặt có chút thật cẩn thận, nói: “Đại vương... Chủ tử đến đây, đang ở bên trong.”

Phụng Minh sửng sốt một chút, lập tức bước vào cửa điện.

Trục Lộc hầu chấp tay sau lưng, trường thân mà đứng, tựa hồ thường thức vật trang trí, y thân hình cao ngất, không chút bệnh trạng, thấy thế nào cũng là mụm cười ồm ồm.

Triệu Lục xoay người lại, cười nói: “Đại vương vào triều đã trở lại.”

Phụng Minh không nhìn thẳng y, dời tầm mắt, chỉ ứng một tiếng.

Triệu Lục đi tới, ôm lấy Phụng Minh, Phụng Minh không thấp, mặc long bào màu đen càng tôn thêm thân hình cao ngất, chẳng qua so với Triệu Lục có vẻ gầy yếu không ít.

Triệu Lục nắm cầm hán, ép đối phương ngẩng đầu lên, ngọc lưu lạnh lẽo dán trên trán, Phụng Minh vẫn không chịu đối diện đối phương, ánh mắt có chút hốt hoảng.

“Như thế nào?” Triệu Lục cười nói: “Bệ hạ đã nhiều ngày thân cận Tả tướng, ngay cả liếc mắt nhìn vì thần một cái cũng không muốn sao?”

“Không phải.”

“A... Không phải?” Triệu Lục nhẹ nhàng vuốt ve môi Phụng Minh, nói: “Bệ hạ có phải nhìn chán vì thần rồi không, thế nên ngay cả chuyện phải xử thần thỉnh thoảng chủ về nước, vì thần cũng không biết.”

“...”

Phụng Minh muốn nói, nhưng hán vừa há miệng liền lập tức mím lại, không nói một chữ.

Trầm mặc của hán tựa hồ chọc giận Trục Lộc hầu, y nắm chặt cổ tay Phụng Minh, kéo người vào nội thất, ném ở trên giường.

Thụy Tuyết thấy thế liền lo lắng: “Hầu gia! Hầu gia ngài...”

“Câm miệng!” Triệu Lục quát một tiếng, chộp nghiền mực trên bàn ném xuống đất, nói: “Cút, nơi này không đến phiên ngươi lên tiếng.”

Thụy Tuyết thở dài, cắn răng một cái lui ra ngoài.

Triệu Lục đem Phụng Minh ấn trên giường, cười lạnh: “Ngươi đã nhiều ngày sinh bệnh, ta cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố ngươi, ta đối đãi ngươi không tốt sao? Nếu ngươi muốn tấn công Tiết quốc, cần gì phải bày trò sau lưng ta, khi ta chẳng biết gì, đùa vui quá nhỉ!”

“Ta không muốn lừa dối ngươi.”

Phụng Minh nằm ngửa, mũi niện đã rơi ra, tóc hỗn độn tán xuống, hán nhẹ nhàng vươn tay đặt lên trái tim Triệu Lục, nói: “Ngươi có tự vấn lòng, nhiều năm qua ta đối đãi ngươi thế nào, nếu không phải triều đình oán than, ta căn bản sẽ không quản... Mấy trăm năm cơ nghiệp của Phụng quốc, không thể hủy trên tay ta!”

Triệu Lục đột nhiên nở nụ cười, “Ngươi hiện giờ trách ta?”

Phụng Minh chỉ thần nhiên nói: “Ta không tin ngươi đoán không ra, hành động của ta rõ ràng là bảo vệ ngươi, lần này không xuất binh, ngươi có thể đứng vững trước lời buộc tội của rất nhiều cự thần sao?”

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi phải xử thần muốn trường chủ trở về là có ý gì?” Triệu Lục chế trụ tay hán, không cho hán chạm vào mình, lạnh giọng nói: “Ngươi muốn nửa đường chặn giết trường chủ, sau đó đổ lên đầu Tiết Quân Lương, thừa dịp này xuất binh, phải thế không?”

Trên mặt Phụng Minh không có biến hóa gì, giống như trường chủ không phải tỷ tỷ của mình, “Ngươi nếu biết, cần gì phải hỏi ta.”

“Cần gì phải hỏi ngươi?” Triệu Lục nheo mắt, cười nói: “Nàng là thân tỷ tỷ của ngươi, các ngươi là thân tỷ đệ đồng phụ đồng mẫu!”

Phụng Minh không biết mình chạm vào nghịch lân của Triệu Lục, cả đời y không có thân nhân, đối với thân tình hiển nhiên phi thường quý trọng, mà Phụng Minh trời sinh tâm ngoan thủ lạt, cũng chỉ đối đãi với y mới đặc biệt nhu tình, hy sinh một tỷ tỷ mà thôi, Phụng Minh sẽ không để vào mắt, lại vừa lúc động tới cảm xúc chôn giấu nhiều năm trong lòng Triệu Lục.

Ánh mắt Phụng Minh lóe lên, Trục Lộc hầu kích động như vậy, khó tránh khỏi hán cho rằng y ôm tình cảm với trường chủ, lòng nổi lên chua xót, lấy tay che khuất mắt, lạnh lùng nói: “Hầu gia không cần nhiều lời, sứ thần của cô đã từ Tiết quốc trở lại, lúc này có thảo luận nữa, cũng không phải đã muộn rồi sao?”

Triệu Lục lui về phía sau một bước, tuy Phụng Minh làm một quân chủ, nhưng luôn ngoan ngoãn phục tùng y, chưa bao giờ làm trái ý y, không ngờ sẽ có một ngày trở mặt. Triệu Lục một câu chưa nói, liền bước ra tẩm cung.

Thụy Tuyết đứng ở bên ngoài, lo lắng vô cùng, nhìn thấy Triệu Lục đi ra, lập tức nghênh đón: “Chủ tử... Thế nào?”

Triệu Lục không nói chuyện, khuôn mặt lãnh tới cực điểm, dừng một chút, nói: “Người theo ta hồi phủ, ta có chuyện muốn người đi làm.”

Tụ Dao vội vã trở về Vân Phượng cung, nói: “Nương nương, việc lớn không tốt!”

Đặng Vân bảo nàng đi hỏi thăm chuyện Đặng Thường, vừa trở về đã nói việc lớn không tốt, còn tưởng rằng Tiết Quân Lương thật sự xử tử Đặng Thường.

Tụ Dao nói: “Lúc nô tỳ hỏi thăm còn nghe được một chuyện khác!”

Đặng Vân biết nàng không nói Đặng Thường, mới yên lòng: “Trước tiên nói về Đặng Thường.”

“A... Chuyện Đặng Thường rất thú vị,” Tụ Dao nói: “Bệ hạ đã chính miệng đồng ý hôn sự của Vạn Niên hầu và Đặng Thường.”

“Cái gì? Hôn sự... Ai?”

“Vạn Niên hầu và Đặng Thường a, nương nương ngài cũng thấy rất buồn cười ha, là nam thê đầu tiên được cưới hỏi hoàng gia.”

Đặng Vân chấn động toàn thân, trong đầu trống rỗng, nói: “Vậy Đặng Thường làm sao quay về, đáp ứng rồi?”

“Đương nhiên đáp ứng a.”

Tụ Dao nói: “Đây không phải là chuyện rõ ràng sao, gả cho Hầu gia hoặc mất đầu, ai cũng không chọn mất đầu... Nương nương a, ngài vẫn nên quan tâm chính mình thôi!”

Đặng Vân đỡ bàn chậm rãi ngồi xuống, hẳn đương nhiên biết Đặng Thường là người thế nào, một thân ngao khí, lại phải hèn mọn gả cho một nam tử, hơn nữa nam tử này còn là địch nhân của y.

“Nương nương, vừa rồi nô tỳ trở về, không cẩn thận nghe được, Phụng vương phái sứ thần muốn ngài hồi hương thăm nhà, không biết khi nào khởi hành, nhưng thật lạ, từ xưa đến nay đâu có nương nương nào phải về.”

Này thực rõ ràng, quan hệ giữa Phụng quốc và Tiết Quân Lương luôn luôn căng co, hơn nữa hiện tại Đặng vương chủ động dâng đại công chúa hòa thân, chắc chắn Phụng vương bất mãn, khẳng định có ý khai chiến.

Mà thân phận hiện tại của Đặng Vân vừa là hoàng hậu Tiết quốc vừa là trường chủ Phụng quốc, kẹp giữa khó tránh khỏi xấu hổ.

Đặng Vân nghe được tin tức này lại không nóng nảy, ngược lại cảm thấy đây là cơ hội tốt.

Thân là một hoàng hậu, hiển nhiên ra cung cũng bị hạn chế, nhưng thăm viếng lại khác, Đặng Vân một lòng muốn chạy đi, lúc này liền thỏa mãn.

Tụ Dao thấy Đặng Vân sắc mặt thản nhiên, cũng không kinh ngạc, trong lòng nghĩ, quả nhiên hoàng hậu chính là hoàng hậu, gặp nguy không loạn.

Buổi chiều Tiết Quân Lương phê xong tấu chương, rảnh rỗi liền đến Vân Phượng cung, hành động này đã sắp thành thói quen của y.

Tiết Quân Lương nói: “Hắn ái phi đã nghe tin nhĩ, Phụng vương rất tưởng niệm người, muốn người trở về thăm viếng, không biết ái phi thấy thế nào.”

Đặng Vân không cần suy nghĩ liền đáp: “Theo ý bệ hạ.”

Hắn đương nhiên biết Tiết vương đang thăm dò mình, muốn lưu lại hay không muốn lưu lại đều không đúng, chỉ có thái độ không quan tâm mới vẹn toàn nhất.

Mà thái độ “Thuận theo” của Đặng Vân, vừa lúc hợp tâm ý Tiết Quân Lương, lại nghĩ tới lời Khương Dự, đế vương chỉ có một tử tự, quả thật quá ít. Chính là Tiết Quân Lương bỗng nhiên phiền muộn, y nói qua sẽ không bức Đặng Vân, sẽ đối đãi phượng cam tâm tình nguyện, nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Đặng Vân, thật không biết cam tâm tình nguyện là năm nào tháng nào.

Đặng Vân lúc này căn bản không biết, Tiết vương đánh chủ ý lên người hắn.

Tiết Quân Lương đã có ý niệm thêm tử tự, hiển nhiên không thể để Đặng Vân về Phụng quốc, mặc kệ Phụng vương tưởng niệm thật hay muốn lừa gạt trường chủ....

Tiết Quân Lương khôn định rồi đi, dù sao mấy ngày nay thanh nhàn, tấu chương đã phê xong, liền bảo Tụ Dao truyền lời, nói bữa tối muốn ở lại Vân Phượng cung.

“Đúng rồi, một thời gian nữa Vạn Niên hầu sẽ đại hôn, ngày ái phi thăm viếng phải dời lại, dù sao Hậu Dương coi như trọng thần, ái phi không có mặt không được.

Tay Đàng Vân run lên một cái, thăm dò hỏi: “Thiếp thân nghe nói người Hầu gia muốn kết hôn chính là tướng gia của Đàng quốc?”

Tiết Quân Lương gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng là Đàng Thường.”

“... Chính là thiếp thân nghe nói Đàng Thường bản tính ngay thẳng, sợ sẽ không đồng ý gả cho nam tử?”

Tiết Quân Lương nghe, bỗng nhiên cười rộ lên, khiến Đàng Vân thực khó hiểu, Tiết Quân Lương cười xong rồi, mới nói: “Ái phi nói có đạo lý, bất quá... Đàng Thường là người tâm cơ trọng, y lẫn lộn quan trường gần ba mươi năm, muốn bảo mệnh căn hi sinh một số thứ, vẫn là hiểu được. Một người ngay cả đầu cũng không thể giữ, thế diện quan trọng sao, còn nói gì chuyện giang sơn xã tắc.”

Y nói xong, đột nhiên thờ dài: “Nói đến chuyện này cô cũng có nghĩ lại, người cô lo lắng là Vạn Niên hầu... Chỉ sợ tâm tư Hậu Dương không bằng Đàng Thường, phải nơi chốn chịu thiệt, bị người chế trụ, nói không chừng sắp bị đập xuống hố, còn giúp người khác đào hố chôn mình.”

Đàng Vân nói: “Vây vì sao bệ hạ đáp ứng hôn nhân này?”

“Vì sao?”

Tiết Quân Lương lắc lắc đầu, nói: “Bởi vì cô có một đệ đệ không bớt lo được, mười con trâu cũng không thể kéo lại, biết rõ tình cảm của hần với Đàng Thường, dù cô là quân vương thì cũng là huynh trưởng, không thể ngồi yên không để ý.”

Đàng Vân nghe lời y, như có điều suy nghĩ, dù đồng phụ đồng mẫu thì thế nào, có thể làm được như Tiết Quân Lương, mặc kệ thiệt hay giả, quả thật không dễ dàng.

Hần đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy bàn tay trầm xuống, tay đã bị Tiết Quân Lương kéo lại, tay Tiết Quân Lương xương khớp rõ ràng, lòng bàn tay có chút chai sạn, lại có thể bao phủ tay Đàng Vân.

Đàng Vân run lên, thiếu chút nữa phản xạ tính gạt tay Tiết Quân Lương ra, may mắn lập tức khắc chế, nếu không chính là đại bất kính.

Tiết Quân Lương muốn Đàng Vân cam tâm tình nguyện ủy thân, đương nhiên cần thể hiện, nữ nhân thích nhu tình săn sóc, Tiết Quân Lương hậu cung như mây, tự nhiên biết cách để nữ nhân vui, nhưng mà y tính sai rồi, hoàng hậu này của y, không phải là nữ tử khéo léo tú khí...

Tiết Quân Lương ôn thanh nói: “Ái phi nhớ nhà sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 19: Gặp mặt

Đàng Vân bị nắm tay, cực độ không tự nhiên, rất muốn rút về, nhưng Tiết Quân Lương hoàn toàn không tự giác, hơn nữa còn cảm thấy biểu hiện của mình thực ổn nhu.

Thời điểm dùng bữa thì tự mình gấp đồ ăn cho Đàng Vân, Tụ Dao đứng một bên cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh, dùng cơm xong còn truyền ngự y tới xem vết thương của hoàng hậu.

Sẹo trên mặt Đàng Vân dần dần bóc vảy, lộ ra da non hồng nhạt, chẳng qua luôn có chút ngứa, hơn nữa vùng xung quanh vết sẹo phồng hồng, hơi nứt nẻ, Đàng Vân cũng không cảm thấy gì đặc biệt, ngược lại Tiết Quân Lương nhìn thấy, liền bảo thái y bôi thuốc mỡ lên.

Ngự y luôn miệng cam đoan, sau khi vảy kết bóc ra nhất định không lưu lại dấu vết, Tiết Quân Lương mới thả người đi.

Tiết Quân Lương xoa được cho Đàng Vân, bỗng nhiên cười nói: “Ái phi thật thơm.”

Đàng Vân không kịp nhận ra đối phương đang trêu chọc mình, nói: “Là mùi thuốc mỡ.”

Tiết Quân Lương ngửi ngửi thuốc mỡ, lại lắc đầu nói, “Thuốc mỡ nào có hương thơm hợp lòng người như ái phi.”

Nói xong liền ôm lấy Đàng Vân, nhẹ nhàng hôn lên trán hần.

Trên trán một trận ấm áp, tuy chỉ chạm hờ ngấn gối, Đàng Vân vẫn chấn động, nụ hôn đơn thuần mà ôn nhu như vậy, so với hôn môi còn đáng ghét hơn,

Đặng Vân cau mày, nhích người, tận lực giữ khoảng cách.

Tiết Quân Lương giống như không chú ý, còn kinh ngạc nói: “Là ta mạnh tay, làm đau ái phi sao?”

Đặng Vân không thể nói gì, mấp máy môi: “Không dám phiền bệ hạ, thiếp thân tự mình làm được.”

Lúc này Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, dứt khoát đưa thuốc cho Đặng Vân: “Trời tối rồi, cô về trước, mấy ngày nữa để Đặng Thường vào cung gặp người, y sắp tiến cử Tiết gia, phiên hoàng hậu dạy y một số quy củ, để tránh người chê cười.”

Tiết Quân Lương nói xong liền đi, trong lòng Đặng Vân nhất thời dâng lên một cỗ phiền toái, không biết Tiết Hậu Dương nghĩ như thế nào, theo ý của Tiết vương, chẳng lẽ Tiết Hậu Dương thực sự ôm tình cảm với Đặng Thường?

Nhưng Đặng Thường và Vạn Niên hầu chưa từng gặp nhau, ngay cả trên chiến trường cũng chưa từng trực tiếp giao thủ, thời điểm Tiết Hậu Dương làm tướng quân, Đặng Thường đã bị Đặng vương triệu về nước, dùng một ít chuyện lông gà vò tỏi đoạt lại binh quyền, từ đó không còn lãnh binh, cũng không để Đặng Thường rời kinh nửa bước, chớ nói chi là gặp mặt rồi có tư giao (quan hệ riêng tư).

Đặng Thường đồng ý gả cho hắn, tuy khiến Đặng Vân có chút khiếp sợ, nhưng ngắm nhìn một chút cũng hiểu được, Đặng Thường tận trung với Đặng quốc, tất nhiên không muốn chết uống.

Kỳ thực chỉ cần Tiết Quân Lương buông lỏng, quả thật như lời y nói, dù Tiết Hậu Dương bất bại trên chiến trường, luận tâm cơ cũng không bằng Đặng Thường.

Nhưng ngắm lại cũng biết, sao Tiết Quân Lương có thể dễ dàng buông, dường hồ vi loạn, đạo lý rất đơn giản, dù yêu thương đệ đệ cũng không thể làm đến nước này, chỉ sợ đi quá xa nước cờ của y.

Vạn Niên hầu đại hôn cũng xem như đại sự của Tiết quốc, được sắp xếp đầu vào đấy, huống hồ Tiết vương nói, đích thân chủ hôn, hiển nhiên không thể chậm trễ.

Tiết Hậu Dương và Đặng Thường cùng nhau tiến cung, Đặng Thường làm “Vợ”, phải tới hậu cung bái kiến hoàng hậu, mà Tiết Hậu Dương đương nhiên cùng Tiết Quân Lương tán gẫu.

Tiết Quân Lương nhìn bộ dáng đắc ý của Tiết Hậu Dương, không khỏi cười nói: “Như vậy liền vừa lòng, chí khí của người chạy đâu rồi? Đừng để người ta nói Vạn Niên hầu là một Hầu gia sợ vợ.”

Tiết Hậu Dương cười ngậy ngó một chút, nói: “Bệ hạ, ngài đừng trêu ghẹo thần đệ.”

Tiết Quân Lương nói: “Tuy ta đồng ý hôn sự của các người, nhưng người phải biết rằng, Đặng Thường không phải đèn hết dầu, tâm tư của y so với võ tướng như người thâm sâu hơn nhiều, có thể lay động y hay không, phải ở chính người, ai cũng không giúp được.”

Tiết Hậu Dương thờ dài: “Nói thật... Thần đệ không hy vọng xa vời.”

Tiết Quân Lương nói: “Ta thấy các người ở chung rất tốt, ít nhất Đặng Thường không tránh né người...”

Y nói xong, khụ một tiếng: “Hậu Dương a, người nói xem, một thê tử luôn trốn tránh trượng phu là có ý gì, rốt cuộc làm thế nào nàng mới không tránh né người.”

“A...” Tiết Hậu Dương trầm ngâm một chút, nói: “Bệ hạ... Thần đệ chưa thành hôn đâu, cái này... Không hiểu lắm.”

Tiết Quân Lương phát phát tay, nói: “Tùy tiện hỏi mà thôi.”

Bất quá nói xong lại cảm thấy giấu đầu hở đuôi, còn muốn lấp liếm, Tiết Hậu Dương ngược lại không chú ý, nói tiếp: “Hay trong lòng thê tử này có người khác a?”

Tiết Quân Lương vừa nghe, sắc mặt “Xoạch” một chút liền trầm xuống, Tiết Hậu Dương cảm thấy mình nói gì đó không nên nói, quả nhiên không thể nói thẳng.

Tiết Quân Lương nghe đến khả năng này, lập tức đứng ngồi không yên, bỗng nhiên nhớ lại lời Đặng Thiển Y, hoàng hậu và Đặng Thường có thể là quen biết cũ, mà chính mình vừa bảo Đặng Thường tới bái kiến hoàng hậu.

Tiết Hậu Dương đang lo sợ bất an, chợt nghe Tiết Quân Lương nói: “Bãi giá Vân Phụng cung, sắp tới ngọ thiện, vừa lúc ăn bữa cơm gia đình.”

Đặng Thường đến bái kiến hoàng hậu, tuy phải gả cho người kia, nhưng dù sao y cũng là nam tử, không thể tùy tiện thấy mặt hoàng hậu, cho nên phải buông rèm che.

Đặng Thường được cung nhân dẫn vào đại điện, Tụ Dao nói nương nương đang ở trà thất, vì thế dẫn y tới đó.

Trà thất nằm bên cạnh cửa điện, bước qua bình phong, phía trước đặt một bàn dài, đối diện buông rèm, bên trong đặt một nữ nhân thấp.

Đặng Thường hạ tay, thực cung kính quỳ xuống: “Đặng Thường thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Xuyên qua rèm che, Đặng Văn không thấy rõ biểu tình của đối phương, hơn nữa Đặng Thường cúi đầu, chăm chú nhìn mặt đất, càng khó thấy được.

Ngoại thần yết kiến không cần quỳ lạy chi lễ, chỉ phải quỳ lạy thiên địa quân vương, hạ bái phụ mẫu, còn quân chủ của biệt quốc, nếu không phụ thuộc sẽ không quỳ.

Trước đó Đặng Thường hòa thân, không có quỳ lạy, nhưng lúc này, hai đầu gối lại quỳ trên mặt đất, bởi vì y không còn là ngoại thần, mà sắp trở thành chính thê của Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương.

Đặng Văn cực lực khiến ngừ khí của mình có vẻ bình tĩnh, nói: “Miễn lễ, Tụ Dao thiết tọa.”

Hành động của Đặng Thường đều thực cung kính, tạ ân rồi mới đứng dậy.

Cả hai đều là người ít nói, Đặng Thường không biết đối phương là Đặng Văn, hiển nhiên không có gì để nói, mà Đặng Văn lại không biết nên nói cái gì.

Đặng Thường chung quy là nam tử, vì tị hiềm, không thể bảo Tụ Dao và thị nữ đều lui ra ngoài, hậu cung nhiều tai mắt, Đặng Văn sẽ không ngốc đến mức tự tìm phiền toái. Mà có người ngoài bên cạnh, hẳn không thể nói gì.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Tụ Dao nắ xem mũi mũi xem tâm, còn tưởng nương nương không thích Đặng Thường, kỳ thật khó trách, nam nhân làm chính thê là chuyện kinh thế hãi tục thế nào, nói ra cũng quá dọa người.

Tụ Dao nhân cơ hội ra ngoài đổi trà, vừa mới bước qua cửa, còn chưa tới chính điện, liền thấy Tiết Quân Lương dẫn theo Tiết Hậu Dương vào.

Tụ Dao không nghe thấy thông truyền, thực hoảng sợ, quỳ xuống thỉnh an, chưa kịp mở miệng đã bị Tiết Quân Lương ngăn cản.

Tiết Quân Lương nhìn chung quanh một vòng, chính điện không thấy Đặng Văn, cũng không phát hiện Đặng Thường, trong lòng khó tránh khỏi lộp bộp một chút, nói: “Nương nương ở đâu?”

Tụ Dao vội đáp: “Nương nương tại trà thất.”

Tiết Quân Lương không nâng bước, mà hỏi tiếp: “Đặng Thường đã tới sao?”

“Bẩm bệ hạ, đến đây vẫn chưa đi, đang tại trà thất.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới hướng đến trà thất, khiến Tụ Dao vô cùng khó hiểu.

Tiết Quân Lương không cho người thông báo, yên lặng bước vào, chuyển qua bình phong, bên trong không tiếng động, chỉ thấy Đặng Thường ngồi một bên, Đặng Văn ngồi sau rèm che, bộ dáng hoàn toàn khuôn phép, lúc này mới yên lòng lại.

Đặng Thường liếc Tiết Quân Lương một cái, cũng không phản ứng quá lớn, đứng dậy, quỳ xuống thỉnh an, sự bình tĩnh của y khiến Tiết Hậu Dương cảm thấy có chút không tốt.

Tuy trước kia Tiết Hậu Dương không gặp qua Đặng Thường, nhưng hai nước giao chiến nhiều năm như vậy, hiển nhiên nghe về thái độ làm người của Thướng tướng.

Buộc Đặng Thường quỳ lạy Tiết vương, đối với Đặng Thường mà nói, phải cần bao nhiêu nhẫn nại.

Tiết Quân Lương đi qua, cung nữ chủ động vén rèm, Đặng Văn cũng đứng lên thỉnh an.

Tiết Quân Lương nâng Đặng Văn dậy, sau đó nói một tiếng, “Đặng Thường cũng không tất giữ lễ tiết, Hậu Dương còn không mau nâng dậy.”

Tiết Hậu Dương ứng thanh, lúc này mới đi lên nâng Đặng Thường, Đặng Thường cũng không cự tuyệt Tiết Hậu Dương chạm vào, biểu tình vẫn thản nhiên, không quá để ý.

Tiết Quân Lương nói: “Hôm nay ngự y đã tới sao?”

Đặng Văn nghe y hỏi, liền đáp: “Đã tới.”

“Đừng quên bôi thuốc, ngự y nói phải liên tục dùng được mới có hiệu quả.”

Nói rất là quan tâm, cũng không biết có phải muốn Đặng Thường cùng Tiết Hậu Dương nghe không.

Tiết Quân Lương quan tâm xong Đặng Văn, mới hướng Tiết Hậu Dương nói: “Chờ Hậu Dương thành hôn, còn muốn ngươi hộ tống hoàng hậu hồi Phụng quốc thăm nhà.”

“Thần linh chi.” Tiết Hậu Dương nói: “Thần đệ bảo đảm Hoàng hậu nương nương an toàn hồi cung.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Cái này tự nhiên, người cô tín nhiệm nhất là Hậu Dương người.”

Đang nói chuyện, Khương Dụ cúi đầu tiến vào, bẩm: “Đại vương, có mật báo đưa tới.”

Tiết Quân Lương nói một tiếng “Trình lên”, Khương Dụ liền cung kính dâng một mẫu giấy.

Tiết Quân Lương lấy qua, liếc mắt một cái, chữ trên đó rất nhỏ, hơn nữa mẫu giấy không lớn, theo lý thuyết, cho dù Đằng Vân đứng gần, cũng khó nhìn thấy.

Chẳng qua không biết Tiết Quân Lương có ý hay vô ý, cầm mẫu giấy hơi nghiêng một chút, Đằng Vân rõ ràng thấy bên trên có một dòng chữ cực nhỏ.

—— Phụng vương có trá.

Danh tự phía dưới không thấy, bị Tiết Quân Lương dùng ngón tay che đi.

Sau khi xem xong, Tiết Quân Lương thuận tay thu mẫu giấy vào trong tay áo, cũng không nhắc lại chuyện này, phân phó Khương Dụ bãi thiện tại Vân Phụng cung, bảo Tiết Hậu Dương cùng Đằng Thường lưu lại, mọi người ăn bữa cơm gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

CHƯƠNG 20: Thành hôn

Ngày tướng gia Đằng quốc Đằng Thường gả cho Tiết Hậu Dương, sứ thần Tiết Quân Lương phái qua cầu hôn cũng vừa tới Đằng quốc, một lễ đơn giản chính là tiền trăm hậu tâu.

Đằng vương tưởng rằng sứ thần của Tiết Quân Lương giao trả tro cốt Đằng Vân, bởi vì lúc này có lẽ Đằng Thường đã bị xử tử, khẳng định không thể trở về, nhưng hần trăm triệu lần không ngờ, Tiết quốc sứ thần là đến cầu hôn.

Không chỉ Đằng vương, toàn bộ văn võ đương triều đều xôn xao, nếu Đằng Thường cưới công chúa Tiết quốc còn dễ nói, chính là Tiết quốc vừa không có công chúa vừa không có trường chủ, Tướng gia của bọn họ phải xuất giá.

Nói cầu hôn, kỳ thật là thị uy, hơn nữa Đằng vương không có gan giận dữ chém sứ thần, dù gì hiện tại cũng chỉ là Đằng quốc trên danh nghĩa, nữ nhi của hần còn trong tay Tiết Quân Lương, nói qua đó làm phi tử, thực ra là con tin.

Tiết Hậu Dương một thân mùi rượu, hần uống có chút nhiều, lại chậm chạp không chịu về phòng, một số đại thần cho rằng Tiết Hậu Dương không cần thế tử, dù sao đó là một nam nhân, một số khác lại cho rằng Vạn Niên hầu thật sự cao hứng, dù sao đó cũng là ra oai phủ đầu, tóm lại người mời rượu sóng sau đè sóng trước.

Cuối cùng mọi người vui vẻ đỡ Tiết Hậu Dương về phòng.

Lúc cửa mở ra, Đằng Thường đang ngồi trên tháp, một thân hi bào nam tử, mọi người còn tưởng tân nương tử phải đội khăn voan, thế mà Đằng Thường mặc như vậy, người không biết chắc chắn nghĩ y là một tân lang tuần tú.

Mọi người cười ha ha, không dám ở lâu, dù sao đó cũng là chuyện xấu hổ, có thể không làm việc xấu liền không làm, vì thế tất cả đều lui ra, còn thông minh đóng cửa lại.

Tiết Hậu Dương lao đảo bước tới, tay đỡ tháp lệch một chút, sờ phải quả táo, lúc này mới có chút tỉnh, quay đầu tìm kiếm thân ảnh Đằng Thường.

Thật sự thấy được Đằng Thường, lại giống như bị hòa tiêu, lập tức thu hồi ánh mắt, đỡ tháp ổn định thân mình.

Tiết Hậu Dương khụ một tiếng, lập tức nói: “Thời gian không còn sớm, Thường tướng nghỉ ngơi đi, ta... Ta đêm nay tới khách phòng ngủ.”

Hần nói xong chuẩn bị ra ngoài, nhưng chưa kịp mở cửa đã bị người ngăn cản.

Đằng Thường nói: “Đằng mỗ biết Hầu gia có ý tốt, nhưng người khác không biết, chỉ sợ như vậy không ổn.”

Tiết Hậu Dương có chút sững sờ, có thể do rượu, phản ứng rất chậm, gật gật đầu nói: “Đúng... Là ta lo lắng không chu toàn, ta mang chăn đệm ngủ dưới đất.”

Đặng Thường nhìn bộ dáng hàm hậu của hần, đột nhiên bật cười, nói: “Hầu gia xem ra đã quá say, có giường sao còn ngủ đất, nếu cảm lạnh chẳng phải là phiền toái.”

Tiết Hậu Dương nhìn y cười, bỗng nhiên yết hầu kéo căng, khô khốc nuốt nước miếng, vội vàng dờn tầm mắt.

Đặng Thường nói: “Trừ phi Hầu gia ghét bỏ Đặng mỡ, bằng không giường lớn như vậy, còn không đủ hai người ngủ sao?”

Tiết Hậu Dương vưng vưng hồ hồ, thế nhưng thật sự cùng Đặng Thường ngủ chung, nền trong phòng không tắt, chập chòn lay động, khiến Tiết Hậu Dương cảm thấy có chút không thực.

“Thường tướng... Trong lòng Thường tướng có trách ta?”

Không biết Tiết Hậu Dương lấy dũng khí ở đâu, nói ra câu vẫn luôn giữ kín trong lòng.

Đặng Thường thăm thò dài, sao y có thể trách Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương là vì cứu y, mà người có động cơ không thuần khiết, lợi dụng người khác, kỳ thật là chính mình mới đúng.

Đặng Thường cười nói: “Sẽ không... Đặng mỡ thật sự cảm kích Hầu gia. Ngược lại Hầu gia, uống say như vậy, chẳng lẽ không sợ ngoại tộc như ta ám sát ngươi sao?”

“Ta... Ta không nghĩ đến.”

“Đa tạ Hầu gia tín nhiệm, Đặng mỡ thật sự... Thật sự hổ thẹn.”

Đặng Thường nói xong, người bên cạnh đã hồ hập đều đều, tựa hồ đang ngủ, y không khỏi thò dài, Tiết Hậu Dương không phải người thiếu cảnh giác như vậy, trên chiến trường hần chiêu chiêu lấy mệnh, nhưng tóm lại là người từng trải, sẽ không dễ dàng đặt nguy hiểm bên người.

Chỉ có thể nói Đặng Thường đối với Tiết Hậu Dương, đúng là phi thường đặc biệt, mà Đặng Thường lại bắt lấy nó, khôn khéo lợi dụng hần.

Trong mắt người khác, Đặng Thường chịu thiệt thòi rất lớn, nhưng như lời Tiết Quân Lương, rốt cuộc ai tâm cơ trọng, còn chưa nói chính xác.

Đối mặt với Tiết Hậu Dương không phòng bị như vậy, hần Đặng Thường nên xuống tay, sự tồn tại của hần và Đặng Vân đều giống nhau, chiến thần của hai quốc gia, mà lúc này Đặng Vân đã chết, Tiết Hậu Dương còn sống, Đặng Thường muốn cường quốc, Tiết Hậu Dương phải chết là điều không thể nghi ngờ.

—

Tầm cung của Tiết Quân Lương còn sáng đèn, người nọ vẫn đang phê duyệt tấu chương, Khương Dự lo lắng nói: “Bệ hạ... Không phải lão nô lắm miệng, không an bài thị vệ bên cạnh Vạn Niên hầu, như vậy có ổn không?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sao không ổn? Ngươi sợ Đặng Thường ám sát Hầu gia?”

Khương Dự nhìn vẻ mặt bất biến của Tiết Quân Lương, không khỏi nói: “Xem ra là lão nô quá lo lắng.”

Tiết Quân Lương nói: “Đúng vậy, sở dĩ Đặng Thường được dân chúng khen ngợi, là vì y giả nhân từ, giả nhân từ cũng là nhân từ, nếu không với năng lực của Đặng Thường, Đặng quốc đã sớm đổi chủ.”

Y nói xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, hạ bút son, nói: “Hoàng hậu hôm nay thế nào.”

“Bẩm bệ hạ, hình như hôm nay Hoàng hậu nương nương bị bệnh, người của thái y viện có qua đó một chuyến.”

“Àn... Còn gì nữa?”

“Còn...” Khương Dự tựa hồ ngẫm nghĩ: “Còn nghe cung nữ Vân Phụng cung nói, mấy ngày nay nương nương mất hứng, tâm trạng không tốt, đồ ăn của tiểu trù phòng cũng không động bao nhiêu.”

“Biết lý do không?”

“Cái này... Lão nô cũng không biết, cũng không dám phỏng đoán tâm tư nương nương.”

“A...”

Tiết Quân Lương ứng một tiếng, xem như nghe thấy được, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, Khương Dự thấy Tiết vương không phê tấu chương nữa, vì thế nói: “Bệ hạ, muốn vờ thị tẩm sao?”

Tiết Quân Lương ngẫm nghĩ, “Nhượng Đức phi lại đây.”

“Vâng.”

Đặng Vân đứng bên cửa sổ, bên ngoài tối như mực, có thể thấy tiểu tri sau điện phấm ánh trắng, cây cối đều khô, không có cảnh trí gì, mùa hè ở thâm cung nội viện trừ bỏ rộng rãi chính là xơ xác tiêu điều, mà mùa đông cũng chỉ có tang thương.

Đặng Vân đang nghĩ chuyện của Đặng Thường, dù sao hôm nay là ngày Đặng Thường thành thân, hơn nữa Tiết Quân Lương mang hấn cùng tới chủ hôn, không thể thiếu tam khấu cửu bái, khiến lòng Đặng Vân không vui.

Hơn ba mươi năm, Đặng Thường vì Đặng quốc làm rất nhiều chuyện, cũng chậm rãi mài mòn bản chất, đối trá cũng tốt, giả nhân giả nghĩa cũng được, mặc dù không thể dựa vào ai, nhưng Đặng Thường vẫn còn vương vấn, Đặng quốc là nơi y ký thác cả cuộc đời.

Bất tri bất giác, Đặng Vân lại nghĩ tới ngày mình bị bắt, hấn bị nhốt trong lao, bị dụng hình, còn nhìn thấy thuộc hạ của mình đổ máu, thời điểm đó Đặng Vân quả thật nản lòng thoái chí, lại không nghĩ hiện giờ mình vẫn còn sống, lấy phương thức này mà sống.

Sau khi Vạn Niên hầu đại hôn, Tiết Hậu Dương sẽ hộ tống hấn tới Phụng quốc, đây là cơ hội chạy trốn vô cùng tốt, nhưng Đặng Thường không thể, vậy Đặng Thường phải làm thế nào?

Đặng Vân còn suy nghĩ, Tụ Dao đã đẩy cửa bước vào, nói: “Nương nương, hôm nay Đại vương chiêu Đức phi thị tẩm!”

“Ân.”

Tụ Dao nhất thời có chút vô lực: “Nương nương ngài đừng ân, nhất định là mấy ngày nay nương nương khí sắc không tốt, bệ hạ nhìn mất hứng, ngày mai nô tỳ hảo hảo trang điểm cho ngài.”

Nàng nói xong, dừng một chút, lại nói: “Không làm bệ hạ cao hứng, ngài không thể hỏi Phụng quốc.”

Đặng Vân từ bên cửa sổ đi tới, “Nói chuyện cẩn thận, nếu lời của người để người khác nghe được, lại thêm phiền toái.”

Tụ Dao gật gật đầu “A, nô tỳ biết sai rồi.” Nàng thấy Đặng Vân vẫn một bộ văn đàm phong khinh, chỉ có thể lo lắng suông. Các tần phi khác liêu mạng lấy lòng Đại vương, chiêu ai thị tẩm, ngẫu nhiên tâm sự, cùng vài người liên hệ tình cảm, mà nương nương nhà mình chẳng chịu làm gì, Tiết vương đến đây cũng không cao hứng, đừng nói tới chuyện mượn sức người khác, hỏi thăm nhiều nhất cũng chỉ là Đặng Thường mà thôi.

Nếu không phải Tụ Dao luôn đi theo hoàng hậu, phỏng chừng đã nghĩ nương nương và Đặng Thường có chút ái mộ, dù sao Đặng Thường nổi danh tài giỏi, khiến người ái mộ cũng thực bình thường.

Tiết Quân Lương quả thật chiêu Đức phi đến, nhưng có thị tẩm thật hay không không thể nói, Đức phi vào tẩm cung, chưa kịp tiến nội thất, đã bị Khương Dụ ngăn cản, nói bệ hạ chưa phê xong tấu chương, mong nương nương chờ bên ngoài.

Kết quả đợi cả đêm, Khương Dụ lại đây nói, phỏng chừng hôm nay bệ hạ bận rộn, nương nương cũng không dễ dàng, thường nàng vài thứ, để Đức phi tá túc tại tẩm cung, sáng hôm sau rồi đi.

Đức phi được chiêu thị tẩm, tỉ mỉ trang điểm thật lâu, đến đây cũng không ngờ gặp phải chuyện này, trong lòng đương nhiên giận dữ, nhưng đành phải cười vui, quý xuông tạ ban thưởng.

Hôm sau trở về liền ngồi không yên, nàng tức giận không biết hướng chỗ nào phát tiết, trước kia đều trào phúng hoàng hậu, dù sao nàng cũng là sủng phi, chỉ thiếu phượng ấn trong tay, nhưng hiện tại bất đồng, hoàng hậu được sủng ái, lại có phượng ấn, nàng thật sự không muốn tìm xui xẻo.

Mỗi ngày lo lắng đề phòng hoàng hậu có trả thù chuyện trước kia không, sao dám đi trêu chọc.

Nhưng nàng cũng nhịn không nổi, vì thế liền trút lên tân phi tử Đặng Thiển Y.

Đặng Thiển Y vốn được nuôi chiều, từ ngày tiến cung, cũng không xem trọng quy củ, không tới thỉnh an ai, chỉ bảo cung nữ Tư Thủy bên người thỉnh an hoàng hậu, hiển nhiên không để các phi tử khác vào mắt.

Sau đại hôn, Tiết Hậu Dương và Đặng Thường tiến cung kính trà huynh trưởng, Tiết Quân Lương vừa hạ triều, liền báo Khương Dụ thỉnh hoàng hậu lại đây.

Đặng Thường theo Tiết Hậu Dương tiến cung, nhưng không thể lâm triều, chỉ có thể chờ ở thiên điện, lát nữa kính trà Tiết vương.

Đợi khá lâu, cung nhân mới đến thỉnh Đặng Thường, Đặng Vân cũng từ hậu cung đi tới, vừa lúc gặp Đặng Thường ở cửa đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

CHƯƠNG 21: Đưa tiễn

Đặng Thường không biết Đặng Vân là ai, đương nhiên không phản ứng gì, cung kính hành lễ, chỉ có trong lòng Đặng Vân không quá thoải mái.

Hai người vào chính điện, Khương Dự âm thầm lắc đầu, thái độ của hoàng thượng, xem ra trong lòng nghi ngờ hoàng hậu nương nương có liên hệ với Thường tướng, tuy Đặng Thường không nhận ra nương nương, nhưng vài lần cùng nhau xuất hiện, Khương Dự đã nhìn ra, kỳ thực đại vương đề phòng Đặng Thường.

Lần trước Khương Dự cũng có nghe Đặng Thiển Y nói.

Mặc dù Khương Dự có tâm giúp đỡ hoàng hậu, nhưng ông cũng vô lực, mặt nương nương thực vất vả mới tốt lên, không ngờ lại đồn đãi như vậy lại tới.

Tiết Quân Lương nhìn Đặng Vân và Đặng Thường cùng tiễn vào, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu, tình cảm sâu đậm của hậu phi đối với một đề vương mà nói, thật sự không cần thiết, nhưng tất cả đề vương đều có một bệnh chung, là bá đạo, thiên hạ đều là của y, hưởng chỉ chỉ một phi tử.

Tiết Quân Lương để Đặng Vân ngồi bên cạnh mình, cười nói: “Các người cùng tới sao?”

Đặng Vân đáp: “Gặp ở cửa đại điện.”

Tiết Quân Lương vẫn duy trì ý cười, nhìn thoáng qua Khương Dự, Khương Dự vội vàng gật đầu, tỏ vẻ đúng như thế, lời nói không giả.

Tiết Hậu Dương tính tình thẳng thắn, nhưng tốt xấu gì cũng là huynh đệ từ nhỏ đến lớn của Tiết vương, hiểu rõ tâm ý Tiết vương nhất, nhìn Tiết Quân Lương tự tiểu phi tiểu, không khỏi rung mình một cái, nghĩ thầm phải lựa lúc cảnh báo Đặng Thường, đừng vô ý chạm vào nghịch lân của Tiết vương, sẽ nhận lấy thập phần ủy khuất.

Tiết quốc tiên hoàng băng hà, mẫu hậu của Tiết Quân Lương và Tiết Hậu Dương lại mất sớm, hiện giờ huynh trưởng như cha, đương nhiên Tiết Hậu Dương và Đặng Thường phải kính trà Tiết vương cùng hoàng hậu.

Sau khi kính trà, Tiết Quân Lương cũng không giữ lại, nói vài câu dặn dò, liền để bọn họ đi.

Tiết Quân Lương cũng không nhắc tới chuyện Đặng Thường, chỉ nói: “Hiếm khi rảnh rồi, bồi cô một chút.”

Khương Dự rất có nhãn lực, lập tức phân phó cung nhân lấy hai kiện áo choàng lông cừu đến, thay Tiết vương phủ thêm, Tiết Quân Lương cảm kiện áo choàng còn lại tự mình khoác cho Đặng Vân.

Tiết Quân Lương chỉ tùy tiện đi dạo, cũng không có mục đích gì, cung nữ nội thị nâng rượu và hoa quả theo phía sau.

Tiết Quân Lương nói: “Chuyện Vạn Niên hầu đại hôn làm chậm trễ không ít thời gian thăm nhà của ái phi, ái phi cảm thấy khi nào xuất phát là thỏa đáng?”

“Do bề hạ làm chủ.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, một câu kia khiến tâm tình y tốt lên không ít, nhưng kỳ thật y không chờ những lời này, y chờ hoàng hậu bộc lộ tâm ý của mình, chỉ cần hoàng hậu chính miệng nói không muốn hỏi Phụng quốc, chắc chắn Tiết Quân Lương sẽ không để hấn đi.

Bất quá trong lòng Đặng Vân luôn chờ Tiết Quân Lương để hấn đi...

Tiết Quân Lương nói: “Gần đây sắc mặt ái phi không tốt, chẳng lẽ vết thương trên mặt tái phát sao?”

Đặng Vân hạ tầm mắt, biểu hiện thực cung kính, “Là nô tỳ ngẫu nhiên nhiễm chút phong hàn, vết thương trên mặt đã tốt lắm.”

Tiết Quân Lương nói: “Đúng là đã tốt lắm.”

Y vừa nói, vừa đưa tay nâng cằm Đặng Vân lên, hơi nheo mắt nhìn mặt của đối phương, “Ái phi thật sự càng ngày càng xinh đẹp.”

Đặng Vân kiềm chế xúc động muốn đẩy tay y ra, không nói gì.

Tiết Quân Lương đợi nửa ngày, đành nói tiếp: “Cô nghe nói ái phi và Phụng vương là song sinh, hấn dung mạo rất giống nhau.”

Đặng Vân chưa gặp qua Phụng vương, hiển nhiên không biết hấn có bộ dáng thế nào, đành hàm hồ đáp: “Phải.”

Tiết Quân Lương nói: “Vây ái phi nói cho nghe một chút, chuyện trước kia của ngươi.”

Đằng Vân vừa nghe, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, hần tưởng Tiết vương nhìn thấu sơ hở gì, bắt đầu hoài nghi, nên mới bảo hần kể chuyện của Phụng quốc trường chủ.

Đằng Vân tránh nặng tìm nhẹ nói: “Bầm bệ hạ, cuộc sống ở đế vương gia không khác gì nhau, nô tỳ sợ bệ hạ nhàm chán.”

“Cũng đúng.”

Tiết Quân Lương như nhớ tới cái gì đó, vén vạt áo ngồi xuống ghế trong tiểu đình tử, cung nữ nội thị nối đuôi nhau bày rượu và hoa quả lên bàn, rồi lập tức lui ra ngoài.

Tiết Quân Lương ý bảo Đằng Vân ngồi xuống, nói tiếp: “Lúc nhỏ không hiểu gì, cứ cảm thấy huynh đệ tỷ muội quá ít, không có ai cùng chơi đùa thân cận... Lớn một chút mới hiểu được, không thân cận không phải do thân nhân quá ít, mà do quá nhiều.”

Y cười cười, thờ dãi nói: “Cô hiện tại chỉ có một đệ đệ là Hậu Dương, cũng cảm thấy rất tốt...”

Đằng Vân ngồi nghe, tuy cho rằng Tiết Quân Lương có dối trá, nhưng đúng như lời y nói, quốc gia của mình cũng thế, lão tử đệ phòng nhi tử, sợ hoàng tử quá xuất sắc đoạt mất ngôi vị, tuổi càng lớn càng sợ, liền phải những người có năng lực ra ngoài, phải đi lại sợ đối phương nắm nhiều binh quyền dễ tạo phản.

Mà hoàng tử buộc phải kết đảng phái, lẻ loi một mình sẽ bị nghi kỵ bị xa lánh, còn phải kết quan hệ thông gia mượn sức đại thần.

Đằng Vân sống hai mươi chín năm, đương nhiên không thể không có thể thất, nhưng lúc hần chết đi, quả thật không có.

Thê thất của hoàng tử là nữ nhi thế gia, người nào cũng được nuông chiều từ bé, sao chấp nhận phu quân của mình vừa đi chính là mười năm, trở về không quá một tháng liền xuất chinh.

Trong phủ không có tâm phúc, giống như góa phụ sống qua ngày.

Lần đầu tiên Đằng Vân khải hoàn trở về, chính thê của hần khóc lóc cầu xin hần hưu nường, cầu hần hảo tâm thả nường về nương gia.

Lúc ấy trong lòng Đằng Vân cũng không dễ chịu, thẳng đến khi bị bắt, bị giết, hần lại không hề có một đứa con, không ai đón tro cốt của hần, không ai vì hần tức tặc bên linh cửu.

Tiết Quân Lương thấy vẻ mặt của hần, cũng biết lời của mình đã động đến Đằng Vân, liền cho rằng hoàng hậu sống ở Phụng quốc cũng không vui vẻ.

Nghe nói Phụng vương tâm ngoan thủ lạt, tính cách thất thường, kỳ thật trường chủ Phụng quốc đắc tội Phụng Minh, mới bị gả đi, mà có thể đắc tội Phụng Minh, nguyên nhân rất đơn giản, nường phản đối chuyện Phụng vương và Trục Lộc hầu.

Tiết Quân Lương nói nhiều như vậy, vẫn không thấy hoàng hậu tỏ thái độ, nếu ở Phụng quốc khổ, vì sao không mở miệng muốn lưu lại. Mà Tiết Quân Lương cứ khẳng khái cấp thang cho hần leo xuống, hậu cung đâu chỉ ba nghìn, thiếu hần cũng không ít đi một người.

Tiết Quân Lương nói, “Ái phi nhớ nhà cô có thể hiểu, nhưng chuyện thăm viếng không nên quá gấp gáp, còn phải chuẩn bị lễ vật, dù gì ái phi cũng là hoàng hậu Tiết quốc, cần phô trương một chút.”

—

Sau khi thành hôn, Tiết Hậu Dương và Đằng Thường cũng không có hành động gì quá thân thiết, mỗi ngày đều đi sớm về trễ.

Hoàng hậu thăm nhà không thể xảy ra chút sai lầm, nếu hộ tống bất lực có thể khiến hai nước khai chiến, kỳ thật tâm tư Phụng vương ai cũng hiểu được, Tiết Hậu Dương vừa vội vàng chuẩn bị, vừa âm thầm điều binh hồi kinh.

Điều binh không phải chuyện nhỏ, binh chưa động lương đi trước, tất nhiên cần bạc, lại phải kín đáo tiến hành, không để Phụng vương nắm được tin tức.

—

Hơn hai tháng, Đằng Vân chưa thấy mặt Đằng Thường.

Ngày xuất phát đã định, Đằng Vân đứng ngồi không yên.

Đằng Vân đang ở Tiết quốc, có nhiều việc không thể tự do, hơn nữa sừu nương nương đột nhiên xinh đẹp lên, trong mắt người bên ngoài lại được quân vương sủng ái, bởi vậy rất nhiều phi tần nhìn chăm chăm Vân Phụng cung.

Đằng Vân có thể tránh phiền toái liền tránh, nhưng hiện giờ sắp xuất phát, hần thực nhẫn nại không được.

Bảo Tụ Dao thỉnh Đằng Thường tiến cung, cũng may thân phận Đằng Thường là nội tử của Vạn Niên hầu, tiến cung tán gẫu với hoàng hậu cũng có đạo

lý.

Vẫn giống trước thỉnh đến trà thất tiếp khách, nhưng lần này Đằng Văn không ngồi sau rèm che.

Đằng Thường quý xuống thỉnh an, được ban ngồi.

Đằng Văn biết không thể mở miệng nói rõ, nhưng nếu hắn không nói, đây có thể là lần cuối cùng hai người gặp mặt, chạy được thì tốt, không chạy được tất nhiên là tử tội, vô luận chết trong tay Phụng vương hay Tiết Quân Lương.

“Mặc dù ta ở thâm cung nội viện, nhưng nghe không ít chuyện trung thần nghĩa sĩ, thường được nghe đại danh Đằng tiên sinh.”

Lúc đầu Đằng Thường tưởng hoàng hậu nương nương tới chiêu hàng, nhưng hiện tại ả ả cảm thấy lời nói có chút quen thuộc.

Dù sao y và Đằng Văn nhiều năm không gặp, dù Đằng Văn có khai hoàn về kinh vài lần, cũng vội vàng ăn tiệc tẩy trần rồi đi.

Ký ức của Đằng Thường về Đằng Văn dừng lại lúc người kia còn nhỏ.

Đằng Thường nói: “Nương nương quá khen.”

Đằng Văn cười khỏ một tiếng, “Hôm nay thời tiết chuyển lạnh, Đằng tiên sinh nên mặc nhiều hơn.”

Nói xong phát phát tay, ý bảo Tự Dao tiễn khách.

Tuy Đằng Thường biết nương nương này có chuyện không tiện nói ra, nhưng không biết rốt cuộc là cái gì, nghĩ tới chỉ cảm thấy thật lạ lùng, hoàng hậu là trường chủ Phụng quốc, y là người Đằng quốc, không có nửa điểm quan hệ.

Trước đó vài ngày, Tiết Hậu Dương khuyên y nên giữ khoảng cách với hoàng hậu, càng nghĩ càng kỳ quái.

Tiết Quân Lương nghe Khương Dự hồi bẩm, dường như không có việc gì hạ bút son, “Người nói hoàng hậu gọi Đằng Thường đến là có ý gì?”

Khương Dự đáp, “Lão nô ngu dốt, đoán không ra dụng ý của nương nương.”

“Cô cũng đoán không ra.”

—

Sáng hôm sau, đội ngũ hộ tống hoàng hậu khởi hành, Tiết vương tự mình đưa tiễn.

Tiết Quân Lương được người đỡ vào xa giá, vươn tay dìu Đằng Văn lên, tuy rằng chỉ là giả vờ, nhưng có thể khiến vua một nước khom lưng cúi đầu, cũng xem như vô hạn vinh quang.

Xa giá phi thường lớn, bên trong đặt nhuyễn tọa, vô cùng rộng rãi, đừng nói hai người, năm sáu người ngồi cũng dư dả.

Tiết Quân Lương và Đằng Văn đều không nói chuyện, thì ra Tiết Quân Lương đã nhắm mắt, tựa hồ đang nghỉ ngơi.

Xa giá đi thực ổn, chỉ khẽ lay động, không biết qua bao lâu, đột nhiên dừng lại, bên ngoài truyền tới tiếng Khương Dự.

“Bệ hạ, đã tới Thập Lý đình.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới mở mắt, vừa vén góc màn xe, lập tức có người xốc màn đặt ghế, thỉnh Tiết vương xuống.

Cách đó không xa, một tốp dịch quan đang quỳ gối.

Trời hạ tuyết, phủ trắng mặt đất, tuy chỉ một tầng mỏng manh, lại khiến Thập Lý đình thêm vài phần đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

CHƯƠNG 22: Gặp chuyện

“Hộ giá!”

Đặng Vân còn chưa xuống xe, chợt nghe bên ngoài la hét.

Tiết Quân Lương đã xuống, y chắc chắn sẽ có người hành thích hoàng hậu trên đường, nhưng không nghĩ có kẻ gan lớn tới mức chặn đánh tại Thập Lý đình.

Tuy Tiết Quân Lương sớm chuẩn bị, nhưng cũng không ngờ thích khách mai phục ở dịch quán, nhất thời đoàn người rối loạn, lần này hộ tống hoàng hậu, hiển nhiên mang theo nhiều tỷ nữ.

Đặng Vân ngồi trong xe, tim đập như trống, đây là một cơ hội chạy trốn tuyệt hảo, nhưng thân thể hiện tại của hắn khá suy nhược, nếu là trước kia chắc chắn không bị bắt, chỉ e lúc này làm không tốt sẽ bị thích khách giết.

Đặng Vân khẽ vén màn, thích khách bên ngoài chỉ tập trung vào Tiết Quân Lương, bất quá Tiết Quân Lương là vua của một nước, sao dễ dàng bị ám sát như vậy, có vẻ thích khách đã chuẩn bị trước, hình như suy nghĩ rất chu toàn.

Đặng Vân quả nhiên nghĩ đúng, ám sát Tiết Quân Lương chỉ là ngụy trang, số lượng thích khách không ít, một nhóm thừa dịp vệ binh phản ứng không kịp lén đến bên xa giá của hoàng hậu.

Tự Dao lao đảo chạy vào, giữ chặt Đặng Vân, nói: “Nương nương, chạy mau, bên ngoài chống đỡ không được.”

Đặng Vân biết nếu không chạy ra ngoài, chưa chắc thích khách có thể giết đến, dù sao lần này vệ binh đều là thân tín Tiết Hậu Dương tự mình chọn lựa, nhưng chỉ có bây giờ mới là cơ hội chạy trốn tốt nhất, thừa dịp hỗn loạn.

Hắn suy xét một chút, lập tức tháo mũ phượng xuống, gỡ hết trang sức đang đeo, Tự Dao cũng là người thông minh, hiểu được ý Đặng Vân, từ từ nhỏ tìm ra một bộ y phục không quá hoa lệ, giúp hắn cởi ngoài bào mặc vào.

Tự Dao xem như cung nữ từng gặp qua mọi chuyện, tuy thoát nhìn thực trấn định, kỳ thật linh hồn nhỏ bé sớm bị dọa bay, tay không ngừng run rẩy, giúp Đặng Vân đối xong quần áo đã ra một đầu mồ hôi.

Tự Dao trộm vén màn xe nhìn ra bên ngoài, sau đó nhảy xuống, đưa tay đỡ lấy Đặng Vân.

Đặng Vân đã tháo hết trang sức, ăn mặc không khác cung nữ là bao, rất khó nhận ra giữa đám người.

Một bên là hồ nước, một bên là rừng cây nhỏ, Đặng Vân dẫn Tự Dao chạy vào rừng cây, nhưng chưa chạy được hai bước liền nghe thanh âm phía sau truyền tới, hình như có người đuổi theo.

Tự Dao có chút hoảng hốt, Đặng Vân thấp giọng nói: “Tách ra đi.”

“Nương nương...”

Tự Dao cảm thấy có chút không ổn, tuy hai người mục tiêu lớn hơn, nhưng một người nàng cũng không dám, chính là Đặng Vân chưa cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, liền chạy về hướng kia.

Trong rừng cỏ dại không ít, Đặng Vân một thân váy sam khá vương vãi, luôn bị cây cối và lá khô dính vào, hơn nữa thể lực của hắn không tốt, mới chạy vài bước đã thở không ra hơi, cổ họng giống như sung huyết.

Đặng Vân khom người nấp vào bụi cỏ, lấy tay che miệng, cố gắng bình phục hô hấp của mình.

Hắn vừa mới trốn vào, chợt nghe tiếng bước chân, có người vừa đi qua, Đặng Vân vội ngừng thở, sợ bọn họ sẽ phát hiện mình.

Chờ những người đó cách xa, Đặng Vân mới hơi thả lỏng, liền cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, mặt mày choáng váng, thân thể ngã nhào xuống đất.

Thích khách được huấn luyện rất tốt, nghe được thanh âm liền chạy trở lại, dùng đao tước bụi cỏ xem xét.

Đặng Vân chống tay muốn đứng dậy, cánh tay run lẩy bẩy, tựa hồ không có khí lực, ngay sau đó bị người đẩy.

Phía sau Đặng Vân là một sườn núi, không quá dốc, nhưng rất dài, trong rừng lại tối, không nhìn thấy phía dưới là cái gì.

Đặng Vân bị đẩy, hoàn toàn không có năng lực chống cự, được người chặt chẽ ôm vào trong ngực, theo sườn dốc lăn xuống.

Tay người nọ chế trụ gáy hắn, tận lực bảo hộ Đặng Vân không bị đá vụn gây thương tích.

Choáng váng lẫn một vòng, Đặng Vân gất gao nhắm mắt, dạ dày quay cuồng, từng đợt buồn nôn dâng lên.

Rốt cuộc dừng lại, Đặng Vân thật vất vả nôn khan, nhưng mắt vẫn mở không ra, giống như bốn phía còn lay động, hắn chưa kịp tỉnh táo, đã bị người kéo lên, đi được vài bước, liền nhảy xuống hố đất.

Đội hấn chậm rãi bình phục lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Tiết Quân Lương.

Mũi của Tiết Quân Lương không còn, tuy tóc vẫn bó lại, nhưng tán xuống dưới không ít, có chút hỗn loạn, long bào nhiễm đầy bụi đất, còn rách mấy chỗ, có vẻ phi thường chật vật, nhưng biểu tình của y vẫn bình tĩnh như cũ.

Tiết Quân Lương một tay ôm Đổng Văn, tận lực nấp vào hố đất, một tay che miệng hấn, ý bảo đừng lên tiếng.

Thích khách thấy người té xuống, hiển nhiên cũng theo xuống thăm dò, may mà dưới này tương đối u ám, hơn nữa cỏ dại lá khô rất nhiều, còn có một số rãnh nước hôi thối, thích khách tìm kiếm lại sợ người ngã xuống không có việc gì đã chạy trốn, cũng không dám ở lâu, chuyển hướng vào sâu trong rừng.

Tay Tiết Quân Lương vẫn luôn không buông, đến khi thích khách rời đi rất lâu, rốt cục mới buông ra, Đổng Văn thở gấp hai cái, nếu lâu thêm một chút, hấn thực sợ nghẹt thở mà chết.

Tiết Quân Lương nhìn hấn nghẹn đỏ mặt, nhẹ nhàng cười một tiếng, hai người thật sự rất gần, hơi thở đều phả vào tai Đổng Văn, khiến hấn không khỏi run rẩy, mạnh mẽ phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Tiết Quân Lương.

Hai người tương đối ăn ý, đợi một lúc lâu nữa, không thấy thích khách trở lại, mới ra khỏi hố đất.

Trên người Tiết Quân Lương có vết máu, hình như lúc lăn xuống bị đá rạch qua, tuy rằng chật vật, nhưng không phải vết thương lớn, bất quá tay phải của y có vẻ không linh hoạt.

Tiết Quân Lương cũng không ngại bẩn, ngồi một bên, nói: “Ái phi, làm thế nào đây, hình như tay của ta bị gãy.”

Đổng Văn thật sự không ngờ, là người này cứu mình một mạng.

Hấn nhìn Tiết Quân Lương, ánh mắt có chút phức tạp, một đời trước bọn họ là tử địch, thậm chí hấn còn chết trong tay của y, mà hiện tại, người kia chịu ra tay cứu hấn.

Hấn không biết vì sao Tiết Quân Lương đột nhiên tới kịp, có lẽ lúc hấn vừa chạy trốn y liền phát hiện?

Đổng Văn nhìn Tiết Quân Lương giả bộ đáng thương, giống như không chút lo lắng, cũng không phát hiện tình cảnh của bản thân vô cùng chật vật.

“Sao vậy, ái phi cảm động, không cần gấp gáp, sau khi hồi cung liền gọi người tới nhìn đù.”

Lời Tiết Quân Lương rất ái muội, còn có ý hạ giọng, nhưng Đổng Văn căn bản không nghĩ tới phương diện kia, chỉ đứng dậy, tìm vài nhánh cây, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tiết Quân Lương, xé xuống một mảnh y phục tại chỗ rách, cố định cánh tay bị gãy của y.

Tiết Quân Lương dùng tay kia kéo kéo lỗ thủng, tỏ vẻ tiếc rẻ y phục bị hỏng, lơ đãng cười nói: “Động tác của ái phi thực thuần thực.”

Đổng Văn dùng một chút, lập tức giả vờ không thêm để ý, nhiều năm đánh giặc đã thành thói quen, chút tiểu thương luôn tự mình xử lý, nhưng trường chủ được nuông chiều từ bé sẽ không, đừng nói xử lý vết thương, rơi vào tình cảnh này, phải thực bối rối mới đúng.

Hấn nghĩ như vậy, tay vẫn giúp Tiết Quân Lương cố định tốt.

Tuy Tiết Quân Lương hiểu được đối phương có chút khác thường, nhưng nghi ngờ chỉ chọt lóe mà qua, cũng không để ở trong lòng.

Y coi ngoại bào, trải xuống đất, đưa tay vỗ vỗ, nói: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, hấn người của Hậu Dương sẽ nhanh tìm được chúng ta.”

Đổng Văn thoáng nhìn qua, hấn không muốn nói chuyện, cũng không có khí lực nói chuyện, thân thể này quả nhiên được nuông chiều từ bé, thể lực cùng sức chịu đựng quá kém, hiện tại cổ họng Đổng Văn đã sưng huyết, sợ là mở miệng sẽ ho ra máu.

Hấn ngồi xuống, Tiết Quân Lương thấy bọn họ cách quá xa, liền chủ động dịch tới, sau đó đỡ lấy đầu Đổng Văn, để hấn tựa vào vai mình, nói: “Một liên nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.”

Mặc dù Đổng Văn mệt muốn chết, ngồi xuống cũng bắt đầu uể oải, chính là dựa vào Tiết Quân Lương thế này, hấn khó có thể thả lỏng, toàn thân đều cứng ngắc.

Tiết Quân Lương cũng phát hiện, đầu Đổng Văn dựa vào mình, nhưng thân thể căng thẳng, không khỏi cười một tiếng, sau đó đưa tay ra sau ôm lấy thất lưng đối phương.

Toàn bộ mệt mỏi của Đổng Văn thoáng cái biến mất, Tiết Quân Lương cảm giác được hấn run rẩy, ngược lại càng ôm chặt hấn, “Trời lạnh, dựa vào ấm áp hơn.”

Động tác của Tiết Hậu Dương cũng coi như mau, chưa tới một canh giờ, liền tìm tới, hơn nữa đã bắt được đại bộ phận thích khách.

Tiết Hậu Dương quỳ xuống thỉnh tội, Tiết Quân Lương cũng không nói gì, lúc này Đổng Văn đã ngủ, mọi người không dám lớn tiếng đánh thức nương

nuong.

Đặng Vân vụng vụng hồ hồ, cảm thấy quanh thân thực ấm áp, hần rụt lui, bỗng nhiên có cái gì đó lỏng lẻo dán trên mặt, nhất thời hoảng sợ.

Tiết Quân Lương nhìn hần ngủ không an ổn, cho rằng hần gặp ác mộng, nhẹ vỗ về lưng Đặng Vân, nói: “Không có việc gì, ngủ một lúc liền về đến cung.”

Đặng Vân có chút không yên tĩnh lại, hần nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương hồi lâu, cuối cùng hai mắt mờ mờ, trên người còn đắp thảm da lông, Tiết Quân Lương đã thay y phục, lại biến về bộ dáng mũ áo chỉnh tề trước kia.

Tiết Quân Lương nhìn hần đang ngán người, vốn đối phương nằm sấp trên chân y mà ngủ, còn tưởng rằng trở lại trong cung Đặng Vân cũng không tỉnh.

Y phục người nọ chưa đổi, vì sợ đánh thức hần, Tiết Quân Lương cũng không ngại bẩn, vẫn để hần gối lên chân mình, chính là lúc này, mặt Đặng Vân ửng đỏ, hình như do ấm áp, ánh mắt có chút mờ mịt, ướm ướm nhìn mình.

Tuy rằng hiện tại không quá thích hợp, nhưng Tiết Quân Lương bị nhìn như vậy, tựa hồ có chút xao động, mà Đặng Vân lại nằm sấp trên chân y, cái tư thế này khiến người ta dễ dàng liên tưởng.

Tiết Quân Lương biết, nếu hai người vẫn tiếp tục bảo trì tư thế này, một lát nữa phản ứng của y sẽ bị phát hiện.

Đưa tay ấn đối phương xuống, Tiết Quân Lương thay hần vén tóc ra sau, thuận tay nhéo vành tai đối phương, nghe được Đặng Vân “Ân” một tiếng, trong lòng mãnh liệt căng thẳng, như bị đánh một cái.

Tay Tiết Quân Lương chuyển từ vành tai đến cầm Đặng Vân, đưa tay chế trụ, cúi người hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

CHƯƠNG 23: Tắm rửa

“Lão nô tội đáng chết vạn lần! Tội đáng chết vạn lần! Tự biết tội không thể tha thứ...”

Khương Dự quỳ trên mặt đất, mạnh đập đầu, quan mạo rụng bên cạnh, cái trán đã sưng lên một mảnh.

Ngự y nom nóp lo sợ băng bó vết thương cho Tiết Quân Lương, thấy Tiết vương hơi hơi phát tay, lập tức lui ra ngoài.

Ngự y bọn họ không thoải mái hơn trọng thần triều đình bao nhiêu, tự hiểu được cái gì nên nghe không nên nghe, tuy không nghe gì là tốt nhất, nhưng có những thứ vẫn tiến vào lỗ tai, bệ hạ cho lui ra ngoài, liền vội vã chạy đi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Tiết Quân Lương sờ sờ cánh tay, nghiêng người dựa vào tháp, trên mặt y có chút vết thương nhỏ, nhưng không tổn hại uy nghi, thời điểm không nói lời nào, biểu tình tự tiểu phi tiểu, khiến người ta đoán không ra, cũng không dám suy xét.

Khương Dự không nghe Tiết vương lên tiếng, chỉ có thể liên tiếp đập đầu.

Lúc này Tiết Quân Lương mới không nhanh không chậm nói: “Được rồi, đứng lên đi.”

“Tạ... Tạ bệ hạ khai ân.”

“Khương Dự a,” Tiết Quân Lương nói: “Cô coi như là người xem lớn lên, luận bối phận, người từng đi theo tiên hoàng, là trưởng bối... Lần này làm việc, sao lại không ôn như vậy.”

“Lão nô...”

Hai chân Khương Dự run lên, lại quỳ gối, đập đầu xuống đất, nói: “Lão nô từ tội.”

Tiết Quân Lương liếc ông một chút, lập tức nói: “Người theo cô thời gian dài như vậy, xem như lao tâm lao lực, tuy lần này làm việc bất lợi, nhưng cô không đành lòng phạt người... Cô bị thương cũng không có gì, chỉ là người khiến hoàng hậu bị kinh hách.”

“Lão nô... Lão nô...”

Khương Dự nói không ra lời, chuyện lần này, đúng là ông chết một vạn lần cũng không đủ đền tội.

Hoàng hậu nương nương hỏi Phụng quốc bị thích khách chặn lại, kỳ thật nằm trong dự kiến của Tiết Quân Lương, cũng chính tay y an bài tốt.

Tiết Quân Lương là một con cáo già, tuy Phụng Minh tâm ngoan thủ lạt, nhưng suy nghĩ không kín đáo, chờ Phụng Minh tại biên cảnh Tiết quốc chặn giết hoàng hậu, còn không bằng chính mình tự đạo diễn một phen.

Hoàng hậu nương nương chán kinh, không thể dựa theo kế hoạch thăm nhà, đồng thời cũng đảm bảo hoàng hậu an toàn, như vậy Phụng Minh nhiều lắm trách cứ vài câu, phát binh liền rất gượng ép.

Nhưng khiến Tiết Quân Lương không ngờ chính là, trò hay lần này đi lệch, nửa đường lòi ra thích khách thật sự, thích khách này đương nhiên không phải người của Phụng Minh, bởi vì người của hắn đang mai phục tại biên cảnh.

Thích khách thật cũng không đủ gây sợ hãi, bọn họ mới cách kinh sư mười dặm mà thôi, binh lực sung túc, không tốn chút công phu nào đã bị Tiết Hậu Dương tóm gọn.

Tiết Quân Lương cũng xuất thân võ tướng, chỉ bị chút tiểu thương, khiến y tức giận chính là Khương Dự rất lơ là.

Tiết Quân Lương cố ý nói chuyện không nhanh không chậm, khiến Khương Dự run rẩy sợ hãi, ngoại nhân thoát nhìn tưởng rằng địa vị của Khương Dự rất cao, được Tiết Quân Lương coi trọng, nhưng Khương Dự biết, Tiết Quân Lương không phải một quân vương bình thường, không có khả năng chuyên sủng hoạn quan, tín nhiệm của y được tạo nên trong ngắn cách.

Khương Dự là cự thân, không kịp ba triều cũng đủ hai triều, hơn nữa lúc Tiết Quân Lương hai mặt thụ địch, quyết đoán lựa chọn giúp đỡ Tiết Quân Lương thượng vị, đối Tiết Quân Lương cũng coi như có ân, Tiết vương thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn nhưng không vong ân, bản thân cũng không muốn xử phạt ông, nhưng cần phải rắn đe, khiến trách lớn nhất cũng đủ khiến ông sợ hãi.

Chờ Khương Dự run rẩy đủ, Tiết Quân Lương mới nói: “Cô không phạt người, người không có công lao cũng có khổ lao, coi như chuộc tội, Hoàng hậu nương nương chán kinh không nhỏ, mấy ngày tới người ở cạnh Hậu nương nương, thiếu gì liền nói với cô.”

Khương Dự được đại xá, tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt, tuy lời Tiết Quân Lương thực uyển chuyển, nhưng ông hiểu rõ tính tình Tiết vương, đương nhiên biết ý của y là, xếp Khương Dự bên người hoàng hậu, có động tĩnh gì đều phải bẩm báo.

Khương Dự dập đầu nói: “Bệ hạ ân điển, lão nô tan xương nát thịt cũng không đủ báo!”

Tiết Quân Lương cười nói: “Không cần phải nghiêm trọng như thế, người có tâm, cô thật cao hứng.”

Y nói xong, hướng ra ngoài nhìn, bất quá y đang ngồi trong nội điện, đừng nói có bình phong, dù không có bình phong, cũng không nhìn thấy gì, nhưng Khương Dự lập tức hiểu ý, nói: “Vạn Niên hầu vẫn quý ngoài điện, Đại vương muốn gặp sao?”

Tiết Quân Lương gật gật đầu: “Tuyệt.”

Khương Dự đứng lên, đi ra ngoài tuyên Tiết Hậu Dương yết kiến.

Tiết Hậu Dương quý gối trên thềm đại điện đã một canh giờ, để thích khách thật trà trộn trong Thập Lý đình không phải chuyện nhỏ, Thập Lý đình ý nghĩa như tên, cách kinh sư chỉ mười dặm, địch nhân không coi ai ra gì, mà mình lại trở tay không kịp, này chẳng phải là tử tội, làm không tốt có khi còn dính vào tội danh thông đồng với địch bán nước.

Tiết Hậu Dương cúi đầu vào nội điện, quỳ xuống nói: “Tội thần Tiết Hậu Dương, khấu kiến Đại vương.”

Tiết Quân Lương đứng lên, đi qua, vươn tay trái đỡ Tiết Hậu Dương dậy, “Mau đứng lên, để ta nhìn xem người có bị thương không.”

Điều này khiến Tiết Hậu Dương có chút thụ sủng nhược kinh, Tiết Hậu Dương đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu như cũ, tỏ vẻ thân mang tội: “Thần đệ vô sự, thần đệ tội lớn, thỉnh Đại vương trách phạt.”

“Người không có tội, đây là chuyện của đề đốc, không cần người lãnh tội thay, cô nuôi bọn họ giữ cửa, ngay cả cửa cũng không trông được, còn muốn thống lĩnh vệ binh của kinh thành, quả thực là chê cười.”

Tiết Quân Lương nói xong, vỗ nhẹ bả vai Tiết Hậu Dương, nói: “Từ xưa đến nay người có năng lực đều khiêm tốn, Hậu Dương người nhanh chóng bắt được thích khách như vậy, vệ binh của kinh thành liền giao cho người phụ trách.”

Tiết Hậu Dương sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương, thấy y không có ý chê cười, lập tức quỳ xuống: “Thần đệ thân mang tội còn được Đại vương tín nhiệm, thần đệ...”

“Lời dư thừa không cần phải nói, ta biết người không thích nói mấy lời nịnh nọt.”

Tiết Hậu Dương bị y nói vậy, lập tức da mặt nóng lên, xấu hổ nói: “Bệ hạ anh minh.”

Tiết Quân Lương lại ngồi xuống, “Thích khách đã nhận tội?”

Biểu tình của Tiết Hậu Dương có chút mất tự nhiên, cứng ngắc gật đầu: “Vâng... Đã nhận tội.”

Tiết Quân Lương liếc hắt một cái, thu hết biểu tình của hắt vào mắt, giả vờ không biết gì, cười nói: “Nhanh như vậy, quả nhiên là tác phong của Vạn Niên hầu. Là ai làm chứ?”

“Là...” Tiết Hậu Dương rũ mắt, nói: “Thần đệ phái người thăm vấn, mới đầu thích khách mạnh miệng không nói, sau đó chịu không nổi dụng hình, nói là Phụng vương làm chủ, nhưng cuối cùng có người sửa miệng, nói... Nói là thuộc hạ cũ của... Đổng quốc Thường tướng.”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, “Àn... Đổng Thường.”

Tiết Hậu Dương không nhìn ra thái độ của y, vội vàng nói: “Bệ hạ, thần đệ cảm thấy có chút kỳ quái, Đổng Thường tâm tư kín đáo, không có khả năng sai sử thích khách ám sát lỗ mãng như vậy, hơn nữa...”

Hắn chưa nói xong, Tiết Quân Lương bỗng nhiên khoát tay, ý bảo hắn chớ lên tiếng: “Cô biết, bây giờ Đổng Thường là nội tử của ngươi, ngươi quan tâm y, ta có thể hiểu. Nếu thích khách thủ nhận Đổng Thường, ngươi không nên nhúng tay, tránh người rùm pha.”

Tiết Hậu Dương đột nhiên quỳ xuống, sắc mặt có chút kiên quyết, nói: “Nhưng thần đệ cho rằng, chuyện này giao cho đại thần khác cũng không thỏa đáng.”

“Ngươi sợ bọn họ cố ý làm khó dễ Đổng Thường?”

Tiết Hậu Dương không nói chuyện, chỉ gật gật đầu.

“Ta cũng nghĩ tới, bởi vậy đưa ra một biện pháp tuyệt diệu, ai cũng không thiên vị.” Tiết Quân Lương cười nói: “Đó là... Để Đổng Thường toàn quyền phụ trách việc này, tra cho ra thủ phạm, chứng tỏ y là người trong sạch, nếu tra không ra... Vậy dựa theo khẩu cung mà xử.”

Tiết Hậu Dương sợ run một chút, cũng không tìm ra lý do phản bác.

Phương pháp của Tiết Quân Lương quả thật tuyệt diệu, nhưng đối với Đổng Thường cũng là từng bước ép sát, Đổng Thường hạ xuống tôn nghiêm bản thân, gả cho nam nhân, duy độc không thể bỏ chính là quốc gia của y, hiện tại Tiết Quân Lương buộc y tra án, không thể nghi ngờ là muốn y nhúng tay vào triều sự Tiết quốc.

Roi xuống vững bền, muốn ra liền khó.

—

Đổng Vân vững vững hồ hồ được mang về cung, vì thể lực tiêu hao quá lớn, có chút mơ màng, liền ngủ rất lâu.

Hắn làm một giấc mộng, giấc mộng lay động, hắn nằm trên đùi Tiết Quân Lương ngủ say, không biết vì sao, Tiết Quân Lương đột nhiên ấn hắn xuống thăm, cúi người cắn môi và cổ hắn.

Chính là hắn vẫn tiếp tục ngủ, liền quên sau đó mình mộng cái gì, dù Tiết Quân Lương có hưng trí, nhưng thấy đối phương thật sự mệt mỏi, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đổng Vân cảm thấy sau lưng có chút tê tê, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, có thể thời gian ngủ quá dài, toàn thân đều ê ẩm, bên tai phát đau, đưa tay sờ lại đụng đến vải bố băng bó.

Tự Dao phát hiện hắn tỉnh, lập tức chạy tới, nức nở nói: “Nương nương ngài tỉnh, ngài hừ chết Tự Dao!”

Đổng Vân phản ứng có chút chậm, được Tự Dao nâng dậy, dựa vào bên giường, nói: “Làm sao vậy?”

Tự Dao nói: “Nương nương ngài không nhớ rõ? Lúc này chính là tìm được đường sống trong chỗ chết! Tự Dao và nương nương tách ra, sau đó liền gặp Vạn Niên hầu, lập tức mang Hầu gia đi tìm nương nương, nhưng tìm không thấy, sau bệ hạ tìm được ngài, lúc Hầu gia đến nương nương đã ngủ, cánh tay bệ hạ còn bị thương.”

Đổng Vân nghe nàng nói, chậm rãi nhớ lại không ít, khi đó hắn được Tiết Quân Lương cứu, hai người cùng nhau trốn trong hố đất, hắn quá mệt mỏi liền ngủ quên, hóa ra cảm thấy lác lác là do ở trên mã xa.

Đổng Vân theo bản năng sờ sờ môi lại sờ sờ cổ, đầu tiên đỏ mặt, sau lại chậm rãi trắng bệch, lạnh giọng nói: “Ta muốn tắm rửa.”

“Tắm rửa?”

Tự Dao buồn bực nói: “Nương nương đồ mờ hồ sao, lúc ngài trở về nô tỳ đã tắm rửa cho ngài, ngự y nói trên người nương nương có vết thương, tận lực không dính nước.”

Hai chữ “Tắm rửa” vừa lúc chọc tới Đổng Vân, hắn đương nhiên không biết khi đó Tiết Quân Lương quân tử một phen, không làm gì cả, hắn chỉ biết lúc đó mình mơ hồ, Tiết Quân Lương đặt mình trong mã xa.....

Tự Dao thấy sắc mặt hắn không tốt, do dự nói: “Nương nương, thân mình không thoải mái sao? Muốn gọi ngự y đến xem không?”

Chương 24

CHƯƠNG 24: Quái mộng

Khương Dụ theo ngự y cùng tới.

Ngự y biết Tiết vương vì bảo hộ Hoàng hậu nương nương mà bị thương, hiển nhiên không dám chậm trễ hoàng hậu này, hơn nữa sau khi phù thủy trên mặt hoàng hậu biến mất, cả người thoát nhìn dung quang tỏa sáng, nguyên lai là tuyệt sắc mỹ nhân.

Ngự y tiến lên thỉnh mạch, lại đổi được vết thương bên tai cho Đổng Vân: “Nương nương đừng lo, chờ nguyệt sự qua là có thể dùng chút dược điều trị thân thể, giữ vết thương không được dính nước, tận lực nhắc nhở tiểu trù phòng không làm món ăn có tính hàn.”

Đổng Vân không quan tâm vết thương bên tai, dù gì trước kia vết thương trên mặt còn trầm trọng hơn, hơn nữa hấn là võ tướng, một chút tiểu thương căn bản không đáng ngại, nhưng thời điểm hấn nghe được hai chữ “Nguyệt sự”, thật không biết là tâm tình gì.

Đổng Vân từ khi tỉnh lại liền biến thành sủng hoàng hậu, đã không chỉ một tháng, đương nhiên nguyệt sự sẽ đến, dù chặt đầu đổ máu, Đổng Vân cũng không chớp mắt, nhưng chuyện này, lại khiến hấn không được tự nhiên.

Mỗi lần nguyệt sự, Đổng Vân ít đi ra ngoài, có thể ngồi liên ngồi, dù gì với nam nhân mà nói, là chuyện nghe rợn cả người.

Mà hiện tại, tâm tình Đổng Vân phi thường vi diệu, hấn chỉ mong lung nhớ tình cảnh của mình và Tiết Quân Lương khi ở trên xe, cũng không biết Tiết Quân Lương có động mình hay không, vừa nghe ngự y nói nguyệt sự, liền nhẹ nhàng thở ra.

Ngự y lại dặn Tụ Dao vài câu, cũng không quấy rầy Đổng Vân nghỉ ngơi, liền lui xuống.

Khương Dụ quý xuống thỉnh an, nói: “Nương nương bị sợ hãi, bệ hạ cố ý an bài lão nô tới Vân Phụng cung, nương nương có gì sai bảo, cứ việc thông báo lão nô.”

Đổng Vân lại nằm xuống, toàn thân có chút mệt mỏi, Khương Dụ rất có nhãn lực đắp thêm chăn gấm cho hấn, Đổng Vân không muốn mở miệng nói chuyện, chỉ phát phát tay.

Khương Dụ cầm thanh, cúi đầu thối lui đến một bên, ông theo hai đời Tiết vương, trải qua không ít sự tình, chuyện nhỏ cũng không dám qua loa, tự nhiên biết khi nào nên nói, khi nào không nên nói.

Đổng Vân có chút ảo não, không ngờ thân thể hoàng hậu này lại suy nhược như vậy, trước kia hấn không thập phần cường tráng, nhưng từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa, hiển nhiên khí lực lớn, tại thời điểm bị bắt, ngay cả Tiết Quân Lương cũng kinh ngạc, hấn bị dụng hình rất hiểm, thế nhưng hấn vẫn chống đỡ đến cuối cùng.

Trong đầu Đổng Vân nghĩ đến rất nhiều việc, cuối cùng chậm rãi ngủ say, không biết qua bao lâu, bên ngoài có chút âm ỉ.

Hấn vừa mở mắt, Tụ Dao tới nói: “Nương nương, muốn cái gì? Nô tỳ lấy cho ngài, là khát sao?”

Đổng Vân định mở miệng nói chuyện, nhưng cổ họng như bị thiêu đốt, đành gật gật đầu, Tụ Dao nhanh chóng rót nước, sau đó đưa qua.

Đổng Vân tiếp nhận cái chén, tay có chút phát run, Tụ Dao vừa thấy, lập tức đỡ cánh tay Đổng Vân, lại bị đối phương ngăn cản.

Hấn không dấu vết nhú mày, mặc kệ hiện tại hấn có bộ dáng gì, mảnh mai cỡ nào, hấn vẫn là Ti mã đại tướng quân của Đổng quốc, khác trong xương cốt, vĩnh viễn không phai mờ, đón một chén nước cũng run rẩy, điều này khiến Đổng Vân tự khinh thường chính mình.

Đổng Vân dựa vào đầu giường, nâng tay kia ổn định tay của mình, một hơi uống cạn chén nước, tuy đổ ra không ít, làm ướt một mảnh chăn, nhưng cổ họng không còn khó chịu như trước.

“Bên ngoài làm sao vậy?”

Tụ Dao nói: “Không có việc gì, Đổng phi nương nương đến đây, nói muốn thăm bệnh, nô tỳ ngăn cản không được, Khương tổng quản đã ra đó.”

Đổng Vân hơi hơi ngẩng đầu, hiện tại hấn không có tâm trạng gặp Đổng Thiên Y, bọn họ là cốt nhục chí thân, nhưng không có bao nhiêu giao tình, hơn nữa chuyện của Đổng Thiên Y và Đổng vương, tuy Đổng Vân không nói, trong lòng cũng không đồng ý.

Bên ngoài im lặng một lát, Đằng vân còn tưởng người đi rồi, chính là chẳng được bao lâu lại ồn ào lên, hình như Khương Dụ ngăn cản cũng rất vất vả.

Khương Dụ bước tới cửa, cách cửa nói: “Đằng phi nương nương cầu kiến.”

Đằng Vân biết ông ngăn không được, tính tình Đằng Thiên Y hẳn cũng có nghe, lúc còn ở Đằng quốc, Đằng Thiên Y là kinh sư đệ nhất tài nữ, có tài có sắc hiếm hoi, hiển nhiên được phụng lên trời, hơn nữa nàng và Đằng vương quan hệ không ít, khó tránh khỏi kiêu căng.

Đằng Thiên Y không biết tình cảnh của mình, lúc nàng bị Đằng vương đưa đi hòa thân, cũng giống như Đằng Thường, đều bị vứt bỏ, Đằng Thường là người thông minh, y hiểu được, mà Đằng Thiên Y vẫn chưa.

Hôm nay nếu không thấy đề Đằng Thiên Y gặp, phỏng chừng không được yên tĩnh.

Đằng Vân gật gật đầu, Tụ Dao liền mở cửa ra ngoài, ngữ khí có chút vì diệu, hơi hơi nâng cằm, nói: “Gặp.”

Đây là lần đầu tiên Đằng Thiên Y đến Vân Phượng cung, Tiết quốc không phải tiểu quốc, cho dù hiện tại loạn thế, cũng là một trong số các cường quốc, đương nhiên tâm cung của Hoàng hậu nương nương không thể qua loa, các cung điện khác cũng không sánh bằng.

Đằng Thiên Y nhìn bố trí trong phòng, quá đối lập với cung điện “Mộc mạc” kia của nàng, trong lòng không thoải mái, cảm thấy chính mình tha hương còn phải ăn nhờ ở đậu.

Đằng Thiên Y không ngốc, lần này nàng tới đây, mục đích rất đơn giản, chính là dựa vào hoàng hậu.

Tiết vương vì hoàng hậu mà bị thương, có thể thấy được địa vị của hoàng hậu rất đặc biệt, nàng một thân một mình đến Tiết quốc, không quen không biết, hiển nhiên cần một chỗ dựa vững chắc, thị nữ Tư Thủy nghĩ biện pháp cho nàng, không thể nghi ngờ hoàng hậu là chỗ dựa tốt nhất.

Tư Thủy là người thông minh, tranh sủng với ai, cũng không thể tranh sủng cùng phượng ấn, phượng ấn ở trong tay hoàng hậu, thà rằng mình không được sủng, cũng phải giúp đỡ hoàng hậu được sủng ái, đây là sách lược giữ mình.

Đằng Thiên Y đi vào Vân Phượng cung, vì mục đích tìm chỗ dựa vững chắc, cho nên trong lòng không thoải mái, cũng không thể phát tác.

Tiết Hậu Dương đi rồi, Tiết Quân Lương cũng có chút mệt, y không trực tiếp bắt thích khách, nhưng phí tâm mới là mệt nhất, mỗi ngày người lừa ta gạt, Tiết Quân Lương cũng sẽ mệt.

Y để Khương Dụ đi Vân Phượng cung, bên cạnh không có người tín nhiệm, cũng không gọi người hầu hạ, tự mình đắp chăn nghỉ ngơi.

Tiết Quân Lương ngủ không quá sâu, y biết mình đang nằm mơ, chính là vẫn không tỉnh lại.

Y nhìn thấy mình và hoàng hậu trốn trong hố đất, ánh mắt kinh ngạc không thể tin của đối phương, đôi mắt ónh nhuận mờ thật to, giống như bảo thạch sáng rọi phong thái bức người.

Y đem đối phương áp trên mặt đất, nhẹ nhàng hôn môi người nọ, theo khóe miệng đến chiếc cổ duyên dáng.

Người kia đặc biệt im lặng, một đầu tóc đen tán ra, ngưng mắt nhìn mình, thậm chí khóe miệng mang theo ý cười.

Tiết Quân Lương chỉ cảm thấy một trận nhiệt lưu nảy lên, xông thẳng tới đầu, cả đời này, có dạng nữ nhân nào y chưa từng thấy qua, chính là chưa từng xúc động như vậy.

Y đưa tay xé mở quần áo người nọ, người nọ lại đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Người còn nhớ rõ ta sao?”

Tiết Quân Lương run lên một chút, bởi vì thanh âm này thực quen tai, cũng không phải thanh âm của hoàng hậu.

Quần áo bị xé rách vướng trên vai người dưới thân, tình cảnh hỗn loạn khiến hạ thân Tiết Quân Lương kéo căng, người cũng nóng lên.

Tay theo cần cổ luồn xuống dưới, trên ngực người nọ lại có một vết sẹo to bằng ngón cái!

“Đằng Vân!”

Tiết Quân Lương mãnh liệt ngồi dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi, lúc y nằm nghỉ không coi ngoại sam, lúc này đã ẩm ướt, dính chặt vào người, phi thường không thoải mái.

Mà đó cũng không phải chính yếu, chính yếu là... Giác mộng quái dị kia.

Tiết Quân Lương rõ ràng mộng mình cùng hoàng hậu thân cận, sao bỗng nhiên biến thành một nam nhân, hơn nữa nam nhân đó còn là người y muốn giết nhất.

Đằng Vân tựa như một cái dằm, cơ trí, trung thành, sắc bén, không ai bì nổi, trong mắt Tiết Quân Lương, đây là kinh địch cuối cùng, cần nhanh chóng

loại bỏ.

Nhưng y lại mơ thấy cùng nam nhân này hoan hảo, nhìn đến bộ dáng thuận theo của nam nhân, y có phản ứng...

Sắc mặt Tiết Quân Lương không tốt, gọi thị nữ thay y phục, bãi giá Vân Phượng cung.

Thời điểm Tiết Quân Lương đến Vân Phượng cung, Đàng Thiển Y còn chưa đi, điều này khiến Đàng Thiển Y vừa cao hứng vừa ghen tị.

Mọi người quỳ xuống nghênh giá, Tiết Quân Lương tự tay đỡ Đàng Vân dậy, dìu hắn đến mỹ nhân tháp, giúp hắn dựa ỏn, mới nói: “Thế nào, thân thể có tốt không?”

Đàng Vân liếc nhìn vẻ mặt khó chịu của Đàng Thiển Y, biết Tiết Quân Lương dụng tâm không đơn thuần, nhất định là mượn thân phận của mình thăm dò Đàng Thiển Y, lúc này thân thể hắn còn chưa tốt, không có hứng thú quanh co với Tiết Quân Lương.

Liên gật gật đầu, cũng không nói gì.

Lúc này Tiết Quân Lương mới chú ý tới Đàng Thiển Y đang quỳ gối một bên, nói, “Sao Đàng phi cũng ở đây?”

Đàng Thiển Y bị điểm tên, vừa muốn đứng lên, lại bị Tư Thủy trộm kéo một chút, lập tức cúi người, nói: “Bẩm bệ hạ, là nô tì tới thăm Hoàng hậu nương nương.”

Đương nhiên động tác nhỏ của Tư Thủy không qua được ánh mắt Tiết Quân Lương, một cái nô tỳ so với chủ tử càng có quy tắc hơn, thật sự là chuyện đáng ngạc nhiên, thảo nào Đàng quốc lại không chịu nổi một kích, trừ bỏ Đàng Vân, Đàng quốc chỉ như cái thùng rỗng mà thôi.

Hiện giờ Đàng Vân đã chết, ngay cả Đàng Thường cũng thuộc về đệ đệ của mình, Tiết Quân Lương không kiềm được mà đắc ý.

Vừa nghĩ tới Đàng Vân, sắc mặt Tiết Quân Lương có chút vi diệu...

Y hiểu mệnh của mình rất quái lạ, một người là hoàng hậu dịu ngoan yếu đuối, một người là Huyết Tu La phủ thêm chiến giáp, thấy thế nào cũng không có liên hệ với nhau.

Tiết Quân Lương nghĩ thế, không khỏi nhìn Đàng Vân nhiều thêm vài lần, Đàng Vân bị nhìn như vậy, có chút sợ hãi, chỉ có thể giả vờ không phát hiện.

Có lẽ do ánh mắt bọn họ rất giống nhau, rốt cuộc Tiết Quân Lương nghĩ không ra, dù sao hai người cách nhau một trời một vực, bất kì ai cũng không thể đoán được.

Đàng Vân bị y nhìn chăm chú tới khó chịu, kiên trì nói: “Bệ hạ... Trên mặt nô tì có cái gì không ỏn sao?”

“Khụ...”

Tiết Quân Lương thanh thanh cổ họng, nói: “Không, không có... Cô thấy trong mắt người có tơ máu, cần nghỉ nhiều mới tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

CHƯƠNG 25: Cắt áo đoạn nghĩa

Thụy Tuyết đẩy cửa ra, Phụng Minh nằm nghiêng trên tháp thượng, mặt hướng vào trong, không biết đang ngủ hay đang thức.

Nhìn thoáng qua bữa tối trên bàn, Phụng vương lại không động đũa.

Phụng quốc nằm phía Nam, tuy không hạ tuyết, nhưng trời cũng dần dần lạnh lên. Thân thể Phụng vương rất tốt, dù mọi người nghe đồn hắn bị Trục Lộ hầu xem như nữ nhân, nhưng Phụng Minh là xuất thân võ tướng, sớm muốn bộc lộ tài năng, đã từng mang binh Nam chinh Bắc chiến.

Đơn giản là vì chuyện trường chủ hỏi hương thăm nhà trước đó mấy người, Phụng Minh cùng Triệu Lục nháo một trận, trừ bỏ lộ diện lúc lên triều, căn bản thời điểm khác đều không thấy Triệu Lục.

Phụng Minh có chút rầu rĩ không vui, lại ngại thể diện vua của một nước, không muốn cúi đầu.

Lúc này sứ thần của Tiết Quân Lương tới, nói hoàng hậu gặp chuyện bị kinh hách, không có biện pháp trở lại.

Phụng Minh mới biết mình bị Tiết Quân Lương chơi xỏ, giận dữ công tâm mà đổ bệnh, mười ngày không tốt lên.

Thụy Tuyết là người bên cạnh Triệu Lục, được tì mi bồi dưỡng, nhưng nàng là nữ tử, hầu hạ Phụng Minh lâu dài, biết tình cảm của Phụng vương đối với Hầu gia không phải vài ba câu có thể nói hết, dần dần có chút không đành lòng, bất quá nàng thân đơn lực mỏng, không có quyền thế, cho dù có quyền thế, cũng không ngăn cản được gì, chuyện này không đơn giản vấn đề đơn giản giữa người với người, mà là vấn đề giữa hai quốc gia.

Thụy Tuyết đi qua, nhẹ giọng nói: “Đại vương, dùng bữa a.”

Phụng Minh không lên tiếng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thụy Tuyết nói: “Đại vương, ngài đặt Hầu gia trong lòng, ngài cũng hiểu rõ Hầu gia nhất, nhiều ngày qua Hầu gia cũng không vui vẻ, không tiến cung, kỳ thật là vì sĩ diện, Đại vương chớ nghĩ nhiều.”

Phụng Minh đột nhiên cười một tiếng, xoay người lại, vẫn nằm như cũ, nhưng mắt nhìn chăm chăm Thụy Tuyết, khiến Thụy Tuyết có chút chột dạ.

“Người nói không sai.” Phụng Minh nói: “Ta đem y đặt trong tâm, đặt nhiều năm như vậy, nhưng y vẫn không để ý ta... Cô là ngôi cửu ngũ, không ai dám đối với cô như vậy, cho dù... Cho dù ta không phải quân vương, cũng nên cho ta chút tôn nghiêm chứ.”

“Đại vương, ngài...”

Thụy Tuyết nghe hắn nói bí thiết, trong lòng đều lên men, lời của nàng còn chưa nói xong đã bị đối phương ngăn lại.

Phụng Minh nói: “Thụy Tuyết a, ta biết, toàn bộ Hầu gia quý phủ, chỉ có người thiết tình tốt với ta, không chỉ Hầu phủ, mà cả triều đình, nhắc tới ta cũng đầy kính trọng. Nếu ta... Nếu ta không thật sự thích Triệu Lục, sao đồng ý buông tôn nghiêm, mỗi lần đều hèn mọn cầu y!”

Thụy Tuyết nghĩ muốn giải thích, nàng nhìn ra được, Phụng Minh quan tâm Trục Lộ hầu, Hầu gia cũng hiểu được, chỉ tiếc bọn họ đứng ở hai phe đối địch.

Chính là Thụy Tuyết không thể nói gì...

Phụng Minh cười một tiếng, “Người đừng thương tâm, nên là ta thương tâm mới đúng.”

Hắn nói xong đứng dậy, cầm đao treo trên tường, mãnh liệt rút đao ra khỏi vỏ, cắt đứt một mảnh áo, động tác lưu loát như mây bay nước chảy, nào giống đang sinh bệnh.

Phụng Minh ném vạt áo mình hoàng vào tay Thụy Tuyết, bình thần nói: “Người đi đi, giao cho Triệu Lục, người... Về sau cũng không cần tiến cung, hảo hảo đi theo Hầu gia.”

Thụy Tuyết hai tay nắm chặt vạt áo, run giọng nói: “Nô tỳ... Quỳ an.”

Triệu Lục hiển nhiên biết cái này có ý gì, cắt áo đoạn nghĩa, kỳ thật là kết quả y muốn, y nắm chặt vạt áo mình hoàng, thở phào một hơi, rồi lại cười khổ cười khổ một tiếng.

Ngày thứ hai, Tả tướng vì chuyện trường chủ thăm viếng mà chịu đòn nhận tội, dập đầu nói mình lo lắng không chu toàn, Phụng vương sai người kéo Tả tướng ra ngoài phạt trọng, tuy Tả tướng đã có tuổi, nhưng không chút thủ hạ lưu tình, người thay ông cầu tình cũng bị phạt, sau đó không ai dám đứng ra nói chuyện.

Phụng Minh lạnh lạnh nói: “Kết đảng cũng được, đá kích nhau cũng được, lúc ấy là ai dăng sớ thỉnh trường chủ quay về? Vì tư tâm mà bất kể hậu quả, các người muốn bức vua thoái vị sao!”

Một điện đại thần bị uy nghiêm của Phụng Minh dọa sợ không nhẹ, từ khi hắn sùng Trục Lộ hầu tới nay, rất ít vào triều, rất ít xử lý hướng sự, càng ít đại phát lời đình.

Phụng vương giải quyết việc chung, phạt trọng Tả tướng, phạt bổng lộc, lúc đầu Tả tướng còn không phục, cho rằng Phụng vương thiên vị Triệu Lục, nhưng vừa nghe Phụng vương nói tới kết đảng, lập tức im lặng.

Tả tướng là cự thần của Phụng quốc, trung thành và tận tâm ai cũng biết, nhưng cự thần trung thành cũng có tư tâm, quyền lực lớn sẽ tham lam, thế lực của Tả tướng và thế lực của Triệu Lục luôn luôn bất hòa, đã kích xa lánh nhau đã sớm không phải bí mật.

Khiến các đại thần kỳ quái chính là, Phụng vương trách phạt Tả tướng, nhưng không ca ngợi Triệu Lục, nếu là trước kia đã sớm cho Triệu Lục thăng quan tiến chức, mà hiện tại lại không đề cập tới.

Cứ như vậy qua vài ngày, không khí quỷ dị khiến mọi người sôi nổi đoán, có lẽ Đại vương đã chán ghét Trục Lộ hầu, dù sao Triệu Lục là một nam nhân, vừa không trẻ tuổi, vừa không xinh đẹp, sủng vài năm cũng tới lúc chán ghét.

Tiết Quân Lương vì quái mộng kia, mấy ngày nay rất ít đến Vân Phụng cung, hiển nhiên Đổng Vân vui vẻ nhàn rỗi.

Tiểu thái tử có đến đây một lần, Tiết Bội biết thân thể Đàng Văn không tốt, cũng không quấy rầy nhiều, chính là Đàng Thiên Y luôn ở đây.

Lần trước Đàng Thiên Y gặp Tiết vương tại Vân Phụng cung, ném tới ngon ngọt, liền rảnh rỗi chạy tới, khiến Đàng Văn vô cùng đau đầu.

Bên người Đàng Văn có Tụ Dao chiếu cố, hơn nữa Khương Dụ cũng ở, nghỉ ngơi quả thực không tồi. Khương Dụ tận chức tận trách, đừng nhìn Tiết Quân Lương không đến, nhưng Tiết vương có tai mắt trong này, nhất cử nhất động của Vân Phụng cung, y cũng biết rành mạch.

Lần thứ tư Đàng Thiên Y tới thăm hoàng hậu, còn chưa vào Vân Phụng cung, đã bị Khương Dụ ngăn cản, bảo Đàng Thiên Y đến gặp Tiết Quân Lương.

Đàng Thiên Y hưng phấn, cho là ngày mình đổi đời đã tới, tưởng mấy ngày qua đến thăm hỏi, hoàng hậu thay mình nói ngọt vài câu, nên Tiết vương mới triệu nàng qua.

Nhưng vào tầm cung Tiết vương mới phát hiện không phải như vậy, sắc mặt Tiết Quân Lương không tốt, nói không tốt cũng không khó coi, chỉ thần nhiên hỏi: “Nghe nói nhiều ngày qua ái phi đều tới Vân Phụng cung.”

Đàng Thiên Y ôn nhu đáp: “Bẩm bệ hạ, là nô tì quan tâm thân thể Hoàng hậu nương nương.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Đúng vậy, ngay cả Đức phi đều đã nhìn ra.”

“Đức phi?”

Trong lòng Đàng Thiên Y lộp bộp một tiếng, âm thầm cảm thấy không thích hợp.

Tiết Quân Lương nói: “Mới vừa rồi Đức phi lại đây nói, đã nhiều ngày người luôn tới tầm cung của hoàng hậu, quấy rầy hoàng hậu nghỉ ngơi, không cách nào dưỡng bệnh.”

“Nô tì... Nô tì...”

Đàng Thiên Y nào biết Đức phi đã chạy tới nói láo, Đức phi nơi chốn chăm sóc mình, lần trước chạy đến cung của mình giương oai, lần này còn vu hãm mình, Đàng Thiên Y cảm thấy ủy khuất, khóc lóc kể lể nói: “Nô tì cũng là có hảo ý.”

Tiết Quân Lương chẳng nói gì thêm, chỉ để Đàng Thiên Y trở về.

Đàng Thiên Y không thể đi Vân Phụng cung, lại không dám trêu chọc Đức phi, dù sao phi tử kia nổi danh điêu ngoa, dù hiện tại không được sủng, nhưng cũng từng phong quang, ai biết khi nào Tiết vương lại sủng ái nàng.

Tiết Hậu Dương ở kinh thành ngày người đã mấy tháng, vốn nên quay về biên cương, nhưng hiện tại Tiết vương sai Đàng Thường tra chuyện hoàng hậu, hẳn lại không muốn đi một mình, dù sao để Đàng Thường ở lại kinh thành, hẳn không quá yên tâm.

Kéo dài mấy ngày, lại khiến người rèm pha, đột nhiên Tiết Hậu Dương nhận được công báo, nói Trần Cương hầu Tiết Ngọc muốn vào kinh tế diện tiên hoàng, công báo đưa chậm, người đã đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

CHƯƠNG 26: Vu thuật

Tiết Ngọc là tiểu nhi tử của tiên hoàng, nhỏ hơn các huynh trưởng rất nhiều, có thể nói từ nhỏ ngày thơ hồn nhiên, thời điểm các hoàng tử tranh quyền đoạt vị, hẳn còn ở thư phòng đọc sách.

Khi Tiết Quân Lương lên ngôi vua, phía Bắc có tiểu quốc thường xuyên gây chuyện, Tiết Ngọc liền dẫn binh xuất chinh.

Sau đó biên cương bình định, nhưng Tiết Ngọc vẫn không về, xin ở lại trấn thủ phía Bắc, đây là phương pháp giữ mình rất tốt, lúc ấy Tiết Quân Lương mới đăng cơ đang thanh trừ đối nghịch, Tiết Ngọc ở chỗ hẻo lánh, không có binh quyền quá lớn, hơn nữa tuổi còn nhỏ, liền để cho hắn một con ngựa.

Tiết Quân Lương cũng không quên Tiết Ngọc, chỉ là y nhất thời thiện tâm, buông tha đệ đệ tuổi nhỏ này, nhưng thân là vương giả, thiện tâm sẽ để lại mối họa, một tiểu hồ tại biên cương trở thành ngựa hổ, một ngày nào đó chính là uy hiếp.

Mấy năm nay Tiết Quân Lương nam chinh bắc chiến, Tiết Ngọc tại biên cương cũng bồi dưỡng không ít thể lực của mình, có lẽ hiện giờ thời cơ chín

muối, có lẽ chỉ là muốn tưởng niệm tiên hoàng, thế nên dâng thư thỉnh cầu vào kinh tế tổ.

Tiết Hậu Dương nhận được công báo, nhất thời cảm thấy rối loạn, chuyện thích khách chưa xong, bây giờ lại sát ra một Trần Cương hầu.

Tiết Hậu Dương vào cung, Tiết Quân Lương đang thành thoi cho cá trong tiểu trì ăn.

Tiết Hậu Dương trình lên công báo, Tiết Quân Lương tiếp nhận cũng không nhìn, giờ tay ném vào hồ nước, công báo bị nước thấm ướt, dần dần chìm xuống, làm tan rã đàn cá đang tranh thức ăn, Tiết Hậu Dương bị dọa nhảy dựng, nhưng đối phương lại không có biểu tình phẫn nộ hay sinh khí.

Tiết Quân Lương cười nói: “Sông núi tươi đẹp không cần, dù gì biên cương cũng là khối đất, vội vàng chạy về... Đừng trách cô cho hấn đi thủ hoàng lăng.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói như vậy, mới biết bệ hạ đã nghe được tin tức, rốt cục yên lòng, bởi vì hấn biết Tiết Quân Lương trấn định như thế, nhất định đã có kế hoạch.

Tuy Tiết Quân Lương luôn luôn nắm chắc, nhưng cũng là suy nghĩ mà thôi, cần phải làm chút chuẩn bị, tăng mạnh thủ vệ trong cung, vệ binh đều do Tiết Hậu Dương tự mình chọn lựa, Tiết Hậu Dương cũng vì chuyện này, có thể kéo dài thời gian xuất phát.

Trải qua quái mộng lần trước, Tiết Quân Lương rất ít tới Vân Phượng cung, bắt quả ban thưởng rất nhiều, mọi người nghĩ hoàng hậu nương nương đã thất sủng, rồi lại không giống.

Mặt hoàng hậu nương nương đã tốt lên, không còn chút phù thũng nào, chính là bên tai có vết sẹo nho nhỏ, không quá rõ ràng, nếu bị người nhìn thấy, ngược lại gia tăng một chút điểm đậm đáng yêu.

Lúc rảnh rỗi Đổng Vân trong thường ở tại trà thất đọc sách, Tụ Dao đi tới thêm trà cho hấn, dâng lên điểm tâm tiểu trù phòng làm, sau đó đi ra, rồi lại vào đổi lư hương.

Đổng Vân thấy nàng đi tới đi lui, nhìn không được, buồn thư, ngẩng đầu nhìn Tụ Dao.

Tụ Dao bị hấn nhìn, liền rụt cổ.

“Ngươi có việc?” Đổng Vân nói: “Có việc thì nói.”

Tụ Dao thề lưỡi, do dự nói: “Nương nương, nghe nói Trần Cương hầu muốn vào kinh!”

Đổng Vân theo bản năng hỏi một câu, “Trần Cương hầu là ai?”

Đổng Vân vốn là người Đổng quốc, tuy rằng biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng có rất nhiều việc nhỏ hấn không nghe đến, tỷ như Trần Cương hầu.

Sở dĩ Tiết Ngọc có thể giữ được tính mạng, còn trở thành Hầu gia một phương, là bởi vì hấn không có tiếng tăm gì.

Đổng quốc nằm phía nam, từ trước tới nay Đổng Vân chưa từng giao thủ với Tiết Ngọc.

Tụ Dao sùng sốt một chút, mở to hai mắt, nói: “Trần Cương hầu a nương nương, đệ đệ nhỏ nhất của Tiết vương.”

Lúc này Đổng Vân mới chậm rãi lục lại ký ức, vừa nghe đến đệ đệ của Tiết Quân Lương, hấn đột nhiên nhớ tới một người, vốn là một Hầu gia. Nghĩ cũng kỳ quái, theo hiểu biết của hấn, Tiết Quân Lương chỉ có một huynh đệ đồng phụ đồng mẫu là Tiết Hậu Dương, với tính tình của Tiết Quân Lương, có thể đệ đệ chỉ có huyết thống không có thân tình sống thoải mái như vậy, xem như là chuyện hiếm lạ.

Tụ Dao đợi nửa ngày, chỉ thấy nương nương gật gật đầu, từ khi phù thũng trên mặt nương nương tiêu thất, nhìn từ góc độ nào cũng đẹp, gật đầu cũng thực tao nhã ung dung, nhưng nàng chờ không phải là cái gật đầu này.

Đổng Vân đẩy sách qua, ngả người tựa vào ghế, chỉ liếc nàng một cái, tư thái này khiến Tụ Dao run rẩy, cười gượng hai tiếng.

“Ngươi muốn nói gì?”

Tụ Dao nói: “Nương nương thật sự là thần thông quảng đại, một chút tiểu tâm tư của nô tỳ đều không thể gạt được ngài... Kỳ thật nô tỳ có điểm tò mò, vậy nô tỳ có thể nói thẳng chứ?”

“Àn.”

Được Đổng Vân cho phép, Tụ Dao mới thật cẩn thận nói: “Nương nương... Nô tỳ nghe nói, lúc tiên hoàng còn sống, Trần Cương hầu đã từng phụng mệnh đi qua Phụng quốc.”

Đổng Vân bất động thanh sắc, nhưng trong lòng thoáng lo lắng, thân thể này không phải của hấn, ký ức của hoàng hậu hấn cũng không có, đột nhiên nói đến chuyện trước kia, hấn một điểm cũng không biết, đành trấn định nói: “Sau đó?”

“Sau đó...”

Tự Dao nói: “Sau đó nô tỳ từng nghe quá một số lời đồn về Trần Cương hầu... Và ngài.”

“Nói.”

Tự Dao bị Đặng Văn dọa sợ, cho rằng Hoàng hậu nương nương sinh khí, cũng không dám chậm trễ, vội nói: “Nương nương tha mạng a, nô tỳ cũng chỉ nghe đồn thôi, mấy ngày nữa Trần Cương hầu sẽ vào kinh, hậu cung đều rí tai nhau, nô tỳ cũng rất tức giận, họ đều nói tiên hoàng đã từng sai sứ thần qua Phụng quốc hạ sinh lễ, rước hoàng hậu về đây, nhưng là thú cho tiểu hoàng tử, bất quá khi đó Phụng quốc không đồng ý, liền không giải quyết được gì...”

“Lần này Trần Cương hầu vào kinh, hậu cung nói, kỳ thật là Hầu gia muốn ngài.”

Đặng Văn nghe xong, rốt cục cười một tiếng, nhưng là cười lạnh.

Như vậy, toàn bộ câu chuyện là tiểu hoàng tử Tiết Ngọc qua Phụng quốc một lần, từng gặp mặt trường chủ, hiện giờ đem việc này ra nói, hơn phân nửa là mảnh khốc của hậu cung, nam nhân thích ghen tuông, hưởng chi là quân vương bá đạo chuyên quyền, nếu Tiết Quân Lương mất hứng vì lời đồn đại quan hệ ái muội giữa hoàng hậu của mình và tiểu đệ đệ, tất nhiên sẽ sùng hạnh phi tử khác.

Nếu lời đồn từ Tiết Ngọc mà tới, vậy càng đáng sợ. Đặng Văn cũng là hoàng tử sinh trưởng trong cung cấm, nơi đó người là ta gạt không ít hơn Tiết quốc, hẳn không tin thứ tình cảm gọi là nhất kiến chung tình.

Tình cảm khi đặt vào quyền lợi tiền tài liền không chịu nổi một kích, thân sinh phụ mẫu còn có thể trở mặt, nói chi đến tình yêu hư vô mờ mịt.

Đặng Thiên Y chính là ví dụ tốt nhất, lúc đầu đặt ở trong tâm, xảy ra chuyện liền ném đến hòa thân.

Đặng Thiên Y từ lúc đến Tiết quốc liền không chịu ngồi yên, cũng chưa nghe qua tin tức tốt như vậy, lúc nàng nghe được, cơ hồ cao hứng tới choáng váng.

Tuy địa vị của nàng không phải cao nhất, cho dù trong mắt người khác, nếu hoàng hậu thất sủng, trái cây cũng sẽ nện trên đầu Đức phi, nhưng Đặng Thiên Y không nghĩ vậy, quân vương đã thấy nhiều tư sắc diễm lệ, chung quy cũng cần thay đổi hương vị, tỷ như lạnh lùng thông minh, tỷ như tài đức vẹn toàn, hơn nữa Đặng Thiên Y còn rất trẻ, đây là lợi thế.

Turu Thủy là người thông minh, thấy vậy liền cười nói: “Nô tỳ chúc mừng nương nương, đây chính là cơ hội tốt, dựa vào người khác không bằng dựa vào mình thoải mái hơn.”

Đặng Thiên Y cao hứng lại cảm thấy hao tổn tâm trí, Tiết Quân Lương không thích phi tử hay rèm pha, vậy phải làm thế nào để Tiết vương chán ghét hoàng hậu.

Turu Thủy cười nói: “Nương nương, nô tỳ có một hảo ý... Ngày khác nương nương được sủng ái, cũng đừng quên nô tỳ là tốt rồi.”

Đặng Thiên Y nghe nàng nói vậy liền mất hứng, bộ dáng Turu Thủy không tệ, lại thông minh, lúc nàng còn ở Đặng quốc, người khác khen nàng tài hoa hơn người, kỳ thật có rất nhiều thi tử là do Turu Thủy viết.

Nàng sợ Turu Thủy trèo lên đầu mình, nhiều lần Đặng Văn ám chỉ muốn sùng hạnh Turu Thủy, Đặng Thiên Y đều không đồng ý, phản ứng thực kịch liệt, nếu không Turu Thủy đã sớm biến thành phi tử của Đặng vương, mà không phải một tỷ nữ.

Chính là Đặng Thiên Y lại muốn kế sách của nàng, chỉ có thể nhẫn nại hàm hồ vài câu.

Đặng Thiên Y cho lui cung nữ, Turu Thủy ghé vào tai nàng nói: “Nương nương cũng biết vu thuật ngộ quốc...”

Đặng Thiên Y nghe thanh âm yếu ớt của nàng, mang theo âm trầm ngoan độc, không khỏi run rẩy, đã nghe Turu Thủy nói tiếp: “Từ xưa đến nay không có quân vương không tin thần, chuyện này cũng cực kỳ dễ làm, nương nương có thể sai vài cung nữ thân tín làm tiểu bồ ngẫu (hình nộm vải), trộm chôn ở hậu viện Vân Phụng cung, nếu có thể đặt trong nội thất càng tốt... Sau khi làm xong giết hết cung nữ, người không biết quỷ không hay.”

Ánh mắt Đặng Thiên Y dần dần tỏa sáng, nói: “Nhưng chôn ở hậu viện, làm sao để người khác phát hiện.”

Turu Thủy đã lường trước: “Cái này còn không dễ dàng, nhiều ngày qua gió lớn tuyết đại, vài bồ ngẫu trong thân cây, cây không trụ được gió thổi, hàng ngày đều có cung nhân chặt đi những cành gãy, liền phát hiện...”

Đặng Thiên Y nghe xong dấu không được ý cười, nói: “Người thực thông minh.”

Turu Thủy nhin nọt: “Nô tỳ đi theo nữ nhân tài ba như nương nương ngài, không thông minh chút chẳng phải bị người chê cười.”

Trần Cương hầu sắp vào kinh, Đổng Thiển Y muốn nhanh chóng hành động, nhưng bị Tư Thủy cản lại, nói chờ Trần Cương hầu vào kinh, mới phát hiện vụ thuật, chẳng phải tuyệt diệu hơn.

Tiết Quân Lương là vua của một nước, hiển nhiên muốn biểu hiện phong độ của mình, Tiết Ngọc tiền trạm hậu tấu tế tổ, y càng muốn biểu hiện mình nhân hậu, lấy ơn báo oán, không chỉ không thể trách tội, ngược lại bày tiệc tẩy trần cho hắn, diễn một màn huynh đệ tình thâm.

Tiết Quân Lương ngoài miệng nói tiệc tẩy trần là gia yến, nhưng vẫn đề văn võ đương triều đến tham gia.

Tiết Hậu Dương dẫn binh lập đại doanh ở ngoại ô kinh thành trước hai ngày, tự mình điểm binh, chờ Tiết Ngọc vào kinh.

Muốn vào kinh phải đi ngang qua đại doanh, đại doanh binh lực sung túc, cũng là lá chắn của kinh thành, Tiết Ngọc đường xa mà đến, không có khả năng không mang theo người nào, Tiết Hậu Dương dẫn vài võ tướng nói là nghênh đón, kỳ thật là ép Tiết Ngọc nộp binh.

Chỉ có nộp binh, mới có thể vào kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

CHƯƠNG 27: Thị tẩm

Trần Cương hầu Tiết Ngọc đã đến đại doanh, vì sắc trời hơi muộn, tới thời gian gác cổng, phải ở lại đại doanh tá túc một đêm, ngày hôm sau tiến cung triều kiến.

Sinh hoạt trong cung vẫn giống như cũ, sẽ không vì một Tiết Ngọc liền thay đổi, chính là Đổng Thiển Y im ắng lạ lùng, không còn chạy hướng Vân Phụng cung.

Đổng Vân đọc sách một lát, Khương Dự cúi đầu đi đến, tay cầm một bàn nhỏ, bên trên phủ một tấm vải.

Khương Dự nói: “Chúc mừng nương nương, Đại vương chiêu ngài thị tẩm, còn ban thưởng tân y.”

Đổng Vân trong lòng nhảy một chút, đặt sách xuống, đưa tay đẩy tấm vải ra, trên bàn nhỏ là một bạc sam bằng tơ tằm.

Đưa tay cầm lấy váy sam mỏng manh, trên mặt Đổng Vân nhìn không ra biểu tình, Khương Dự trực giác cảm thấy nương nương mất hứng, kỳ thật Tiết vương chưa từng ban thưởng y phục như vậy cho ai, tuy có chút thiện thù, nhưng coi như là ân sủng, có lẽ da mặt hoàng hậu quá mỏng.

Khương Dự kêu Tụ Dao chuẩn bị tắm rửa gì đó, Tụ Dao còn cẩn thận lấy áo choàng lông thú cho Đổng Vân, tránh trên đường đến tẩm cung Tiết vương bị gió thổi lạnh.

Đổng Vân tắm rửa dùng không ít thời gian, còn không cho người hầu hầu hạ, Tụ Dao đợi hơn nửa canh giờ, cuối cùng thật sự đợi không được liền vào xem, vừa thấy thiếu chút nữa bị hù chết, nương nương như vậy chẳng khác nào muốn chìm bản thân chết đuối.

Tóm lại, trong bầu không khí quý đờ nương nương lên phụng liễn, hướng tới tẩm cung.

Tiết Quân Lương ngồi trên thượng tọa, hơi hơi nghiêng thân, khuỷu tay chống lên thành ghế.

Y nghiêng đầu biếng nhác nhìn Đổng Vân đi tới, cười khẽ một tiếng, nói: “Lại đây.”

Tụ Dao và Khương Dự nghe được Tiết Quân Lương lên tiếng, cùng thức thời lui xuống, không cản trở nhã hứng của Tiết vương.

Đổng Vân một thân bạc sam (váy mỏng), dù khoác áo choàng cũng khá lạnh, hắn cúi đầu chậm rãi đi qua, dừng trước án thư.

Lúc này Tiết Quân Lương mới đứng dậy, vòng qua bàn, đưa tay giữ chặt cổ tay Đổng Vân, kéo hắn tới bên giường, đẩy nhẹ một cái dễ dàng khiến hắn ngã xuống.

Tiết Quân Lương cúi người, một tay đặt bên tai Đổng Vân, tay kia sờ soạn thắt lưng hắn qua lớp áo mỏng manh.

Đổng Vân hoảng sợ, thiếu chút nữa thò ra tiếng, hắn mở to hai mắt trừng Tiết Quân Lương, lại đột nhiên nhắm chặt mắt, ngay cả môi cũng cắn chặt, hai tay nắm thành quyền đặt ở trên giường, bộ dáng vì ngứa lớn hi sinh.

Tiết Quân Lương thật muốn cười, có phi tử nào được lâm hạnh mà vậy không, giống như sắp chết.

Đã nhiều ngày, hiển nhiên Tiết Quân Lương cũng nghe được tin đồn, quả thật năm đó Tiết Ngọc có qua Phụng quốc, nhưng đã từng gặp hoàng hậu hay chưa y cũng không biết, cũng không rõ có thật nhất kiến chung tình, sau đó phụ hoàng muốn mượn sức Phụng vương nên cầu hôn, nhưng chuyện này không thành.

Tiết Quân Lương không tin mấy lời đồn nhảm, nhưng đột nhiên sinh ra ý niệm trêu chọc Đằng Vân, cho nên cố ý sai người tặng y phục, quả nhiên không ngoài sở liệu, đối phương vô cùng xấu hổ, phản ứng cũng cực kỳ thú vị.

Chính là Tiết Quân Lương không ngờ, hoàng hậu của y mặc như vậy, thực sự khiến người kinh diễm, nhất là biểu tình ân hận, làm y có chút kích động.

Tiết Quân Lương vẫn chưa thôi trêu chọc, y phát hiện Đằng Vân thập phần miễn cảm, thất lung tinh tế run nhẹ dưới tay y, từ mím môi đã biến thành cắn môi, Tiết Quân Lương suy nghĩ, có phải không cần sẽ phát ra tiếng thờ dõc êm tai?

Y cúi đầu, khẽ hôn lên môi Đằng Vân một cái, không ngoài dự kiến, đối phương đột nhiên mở to mắt, tràn ngập hoảng sợ, thậm chí là khuất nhục, điều này khiến Tiết Quân Lương chuẩn bị không kịp.

Tiết Quân Lương đưa tay ôm lấy hán, đặt phía trong giường, chính mình cũng cúi ngoại sam, nằm xuống bên cạnh Đằng Vân, nhìn sắc mặt trắng bệch của Đằng Vân, cười nói: “Ta không có giết ngươi, sao sợ thành như vậy?”

Đằng Vân mở to mắt, lại không nhìn Tiết Quân Lương, nửa ngày mới nói: “Bệ hạ nói qua sẽ không miễn cưỡng.”

“A...”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, tựa hồ là đang ngẫm nghĩ, cười nói: “Ta thật đúng là quên, nếu ta quên, Vân nhi liền nhắc nhở ta.”

Đằng Vân chán ghét nhíu mi, hán và trường chủ Phụng quốc trùng tên, chỉ khác họ mà thôi, lúc nhỏ phụ hoàng đã từng gọi hán như vậy.

Hiện tại nghe Tiết Quân Lương gọi, thậm chí có một chút cảm xúc, mà loại cảm xúc này đến từ từ địch của hán, đương nhiên sẽ chán ghét.

Tiết Quân Lương đắp chăn cho cả hai, nói: “Ái phi cứ nghiêm túc như vậy, thật sự khiến người khác muốn trêu chọc ngươi.”

Cảm giác được thân thể Đằng Vân cứng ngắt lúc bị mình ôm, Tiết Quân Lương buông ra, nằm thẳng nhìn màn trướng, ngữ khí có chút bí hiểm, nói: “Ngươi không thích ta, ta cũng không muốn cưỡng cầu, ngươi là thể tử kết tóc của ta, vậy ngươi có thể nói người trong lòng ngươi là ai... Chẳng lẽ là Trần Cương hầu.”

Trong lòng Đằng Vân lộp bộp một tiếng, nghĩ thầm, quả nhiên đã tới, Tiết Quân Lương trời sinh đa nghi, dù biểu hiện của y có nhân hậu bao nhiêu, y vẫn là một đế vương, đa nghi là bệnh chung.

Đằng Vân nói: “Nô tì không biết Trần Cương hầu.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, cũng không quản Đằng Vân, cười nói: “Ái phi thực thông minh, biết đáp án gì là người thích nghe nhất.”

“Đó cũng là nói thật.”

“Được rồi,” Tiết Quân Lương xoay người, đối mặt với Đằng Vân, trên mặt đầy ý cười, hạ giọng nói: “Thiệt giả không cần bàn, khi nào ái phi thật tình thích cô?”

Đằng Vân thấy y đột nhiên áp lại, có chút kinh hoảng, ép mình trấn định xuống, đối phương cũng không động thủ động cước, nhưng thanh âm ái muội trầm thấp, cổ ý thờ ra bên tai hán.

Đằng Vân cười một tiếng, nói: “Bệ hạ cũng không thấy được thật tâm thích của nô tì, cần gì cưỡng cầu chứ.”

Tiết Quân Lương sùng sốt một chút, dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát vết sẹo bên tai Đằng Vân, vẩy kết roi xuống, da non lộ ra, so với bên ngoài phần nộn hơn.

Y vừa vuốt ve vừa nói: “Ngươi thật thông minh, không ngờ bị ngươi vặn lại... Ái phi cũng là người lớn lên trong cung, chẳng lẽ ngươi tin tưởng cái gọi là thật tâm sao? Chỉ là trò cười hoang đường mà thôi.”

Đằng Vân nghe, nhin không được cảm thán một câu, “Ta cũng không tin.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, đột nhiên bắt lấy tay Đằng Vân, đưa xuống hạ thân của mình.

Đằng Vân mãnh liệt run rẩy, thanh âm cũng phát run, kinh ngạc nói: “Ngươi...”

Đối phương phản ứng rất bình tĩnh, “Trong đêm tối, mỹ nhân ở bên, không có phản ứng chẳng phải không bình thường.”

Y dứt lời dừng một chút, không có ý buông Đằng Vân ra, xoay người, giống như muốn ôm đối phương vào lòng, thanh âm có chút trầm thấp, cười nói: “Đây đều là ái phi trêu chọc, ta không muốn cưỡng cầu ngươi, nên ngươi phải giúp ta?”

Nói xong liền nắm tay Đằng Vân, chậm rãi lên xuống ...

Đại doanh ngoài kinh thành, dù trời đã khuya, vẫn đốt đuốc sáng rực, tướng sĩ tuần tra không dám lơ là.

Một người từ trong phòng đi ra, hẩn chấp tay sau lưng, chậm rãi tản bộ, không có mục đích gì, tuy tướng sĩ nhìn thấy, nhưng không dám ngăn cản.

Người nọ một thân trường bào xanh nhạt, khuôn mặt có vài phần thanh tú, thoạt nhìn rất giống văn nhân, vóc người không quá cao, tuy không yếu ớt, nhưng cũng không thực cường tráng.

Hắn chậm rãi đi đến trường luyện binh, nơi này vào ban ngày hẳn là một địa phương đồ sộ, bốn phía đặt bốn chậu than, không có đốt đuốc, tối hơn những nơi khác.

Hắn đứng chính giữa bóng đêm, không biết đang nghĩ gì, một lát lại nâng bước lên trước, phía đông trường luyện binh đặt một mộc thai, trên đó cắm đại kỳ mang chữ “Tiết”.

Nam nhân leo lên mộc thai, xoay người lẳng lặng nhìn xa xa, mộc thai rất cao, có thể nhìn khá xa, nhưng ngoài đại doanh là một mảnh tối đen, cũng không biết hắn đang nhìn cái gì.

“Trần Cương hầu thật sự có nhã hứng.”

Nam nhân không bị thanh âm bất thành linh vang lên dọa đến, quay đầu lại nhìn Tiết Hậu Dương: “Là Nhị ca a.”

Tiết Hậu Dương nói: “Nghe nói bữa tối ngươi không động đũa, đại doanh không có rượu và thức ăn ngon chiêu đãi ngươi, ngày mai vào cung, bệ hạ chuẩn bị tiệc tẩy trần cho ngươi.”

“Không không,” Tiết Ngọc lắc lắc tay, ngữ khí thực khiêm tốn, nói: “Không phải không hợp khẩu vị, chính là... Chính là tiểu đệ một lòng hướng Phật, ăn chay nhiều năm.”

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, “Ta bảo người đổi món ăn chay cho ngươi.”

“Làm phiền.”

Đêm nay có lợi là yên ổn vượt qua, Tiết Ngọc làm người khiêm tốn, không hề kiêu căng, khiến Tiết Hậu Dương khó có thể tin chính là, hắn chỉ dẫn theo một ngàn người vào kinh, còn mang theo một thực khách, nói là sư gia, kêu Lang Tĩnh.

Bất quá Tiết Hậu Dương nhìn ra được, sư gia này chắc chắn là một kẻ lão luyện, bình thường không nói cũng không có biểu tình gì, tựa hồ chỉ nghe lời Tiết Ngọc.

Sáng hôm sau, được Tiết Hậu Dương hộ tống, Tiết Ngọc dàn xếp một ngàn tinh binh tại đại doanh, dẫn theo Lang Tĩnh tiến cung.

Tiết Quân Lương tâm tình rất tốt, thấy Đằng Vân còn giả chết, quay lưng về phía mình, cơ hồ vui cả người vào chốn.

Khương Dụ lại đẩy hầu hạ Tiết vương rửa mặt thay quần áo, Tiết Quân Lương cố ý nói: “Hôm qua nương nương mệt nhọc, không vội đánh thức, nghỉ ngơi nhiều một lát.”

Khương Dụ lên tiếng trả lời, động tác càng nhẹ, sợ đánh thức Hoàng hậu nương nương.

Mà Đằng Vân lúc này đã sớm tỉnh, nghe Tiết Quân Lương nói, thiếu chút nữa cắn lưỡi, ngày hôm qua bị ép giúp Tiết Quân Lương phát tiết một lần, hẳn cả đêm không ngủ, cảm thấy lòng bàn tay phát sốt.

Đằng Vân giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy, về phương diện tình cảm, một là không tin, hai là không ai khiến hắn tin tưởng, chớ nói chi thay người thư giải, có thể nói thiết tướng quân này không sợ đầu rơi máu chảy, chỉ sợ Tiết Hậu Dương chơi xấu... .

Tiết Quân Lương vào triều gặp qua Tiết Ngọc, khách sáo một phen, có vẻ tình huynh đệ thâm, sau đó muốn mở tiệc tẩy trần cho Tiết Ngọc, thỉnh chúng thần tham gia cái gọi là gia yến.

Tự Dao hầu hạ Đằng Vân thức giấc, xếp gọn y phục Tiết vương ban cho, đặt vào trong tủ, nháy mắt cười nói: “Lần sau nương nương còn mặc a.”

Gần trưa, Tiết Quân Lương sai Khương Dụ đến thỉnh hoàng hậu dự tiệc, loại yến hội này, hoàng hậu và Thái tử đều phải lộ mặt, sao có thể thiếu Đằng Vân.

Khương Dụ dẫn Đằng Vân đến yến tiệc tại hoa viên, lúc đi qua hành lang gấp khúc, vừa vặn gặp Trần Cương hầu.

Đi theo Tiết Ngọc chỉ có Lang Tĩnh, sau khi nhìn thấy Đằng Vân, tựa hồ sửng sốt một chút, lập tức nói: “Thần đệ thỉnh an hoàng tấu.”

Đằng Vân không nhận ra hắn, nhưng nghe hắn nói như thế, cũng hiểu được, đây là người chưa vào kinh đã khiến dư luận xôn xao – Trần Cương hầu.

Thịnh an xong, Đàng Văn cũng không muốn tiếp xúc nhiều với hắn, liền đi lên trước, nhưng lúc này lại bị Tiết Ngọc gọi lại, Đàng Văn còn tưởng có chuyện gì, không ngờ người nọ không nói lời nào, đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt thái dương Đàng Văn, đó là vết sẹo lưu lại từ vụ ám sát.

Khương Dự vừa thấy có chút hoảng sợ, định nhắc nhở Hầu gia chú ngôn hành (lời nói và việc làm), liền nhìn đến phía kia của hành lang gấp khúc, có một nhóm người tựa hồ đã đi tới, dẫn đầu là người vận long bào đen, đầu đội mũ ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

CHƯƠNG 28: Nhớ thương? Ghen?

Tiết Ngọc không nhanh không chậm buông tay, giống như loại động tác này là thịnh an bình thường, không có gì quá thân thiết.

Tiết Quân Lương thần nhiên mỉm cười, nhìn không ra hi giận.

Mọi người vừa thấy, khó tránh khỏi trong lòng phát run, đều thấp người quỳ xuống, hô vạn tuế.

Tiết Quân Lương đỡ Đàng Văn dậy, cười nói: “Cô chờ mãi không thấy ngươi, hóa ra các ngươi gặp nhau ở đây, đang ôn chuyện sao?”

Tiết Ngọc quỳ trên mặt đất, lạnh nhạt nói: “Bẩm bệ hạ, thần đệ vài năm không vào kinh, cảm khái thêm nhiều.”

Ngữ khí của Tiết Quân Lương có chút thâm sâu khó dò: “A thật không, vậy lát nữa cùng cô ôn chuyện.”

Y nói xong mới ý bảo mọi người bình thân, sau đó hướng đến hoa viên.

Chúng thần đã tới từ lâu, chỉ chờ mấy người bọn họ.

Tiết Quân Lương nói vài câu khách sáo, sau đó ca cơ hiển vũ, Tiết vương và hoàng hậu ngồi ở chủ thượng, gần dưới là Tiết Hậu Dương, sau đó mới là Tiết Ngọc, vô luận bối phận hay quan tước, Tiết Ngọc đều không bằng Vạn Niên hầu, chỉ cần nghe phong hào là biết, Tiết Quân Lương tín nhiệm người nào hơn.

Tiết Ngọc ăn mặc khéo léo, cũng không quá mức chói mắt, hơn nữa ngày thường ôn hòa, cử chỉ nhã nhặn, thoát nhìn tính tình rất tốt, vẫn luôn mang theo nụ cười thần nhiên, chẳng qua, ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn chủ thượng.

Đương nhiên không phải nhìn Tiết Quân Lương, mà là Đàng Văn.

Làm đại thần, sát ngôn quan sắc (thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt) là bổn phận chi chức, hiển nhiên cũng phát hiện ánh mắt của Tiết Ngọc, đều tận lực giả vờ không phát hiện.

Mà hôm nay Tiết Quân Lương càng thêm ôn nhu, ngữ khí nói chuyện với Đàng Văn có thể vắt ra nước, Đàng Văn không cần vươn tay, Tiết vương đều tự mình chia thức ăn châm trà, nghiêm nhiên là phu thê tình thâm.

Khương Dự và Tụ Dao đứng phía sau đều chống đỡ không được, Tụ Dao len lén gạt mồ hôi, tuy nàng cảm thấy bệ hạ sủng ái nương nương, nhưng còn chưa tới mức tự tay chia thức ăn, dù sao loại việc này không phải quân vương làm, khiến cung nhân bọn họ đứng không, thật sự có chút sợ hãi.

Đàng Văn liếc Tiết Ngọc ngồi cách đó không xa, hắn đương nhiên biết Tiết Ngọc không có khả năng ôm tình cảm sâu đậm với hoàng hậu, quả thật như vậy, nhiều năm có thể nhẫn nại, vì sao đột nhiên chạy vào kinh.

Trước kia Tiết Quân Lương đem toàn bộ binh lực đối kháng Đàng quốc, tuy bây giờ là tư thái của kẻ chiến thắng, nhưng quốc nội trống rỗng, đang nghỉ ngơi lấy lại sức, lúc này Tiết Ngọc vào kinh, tuyệt đối không có ý tốt.

Đàng Văn không muốn quản chuyện giữa Tiết Quân Lương và Tiết Ngọc, nhưng điều kiện tiên quyết là không chọc tới hắn, bởi vì thân phận hiện nay của Đàng Văn là Phụng quốc trưởng chủ, đang ăn nhờ ở đậu tại Tiết quốc, cho nên Tiết Quân Lương cũng được, Tiết Ngọc cũng tốt, hắn không quan tâm.

Rượu qua ba tuần, Đàng Văn ngồi chán, cũng lười xem bọn hắn giả cười, nói cáo từ với Tiết Quân Lương, rồi khỏi yến tiệc.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương sẽ không sinh khí, còn thực ái muội cười nói: “Là đêm qua một nhọc sao, vất vả ngươi.”

Đàng Văn lập tức nghĩ tới chuyện hôm qua, da mặt nóng lên, ngay cả tay cũng nóng, vội vàng hàm hồ một câu liền lui xuống.

Đặng Vân mang theo Tụ Dao trở về, hần uống chút rượu, tựa hồ có chút say, nếu trước kia tất nhiên sẽ không, bất quá hiện tại thân thể này suy nhược, cảm giác say thượng đầu, vụng vụng khó chịu.

Hần không quay về tẩm cung, dạo bước trong tiểu hoa viên, thời tiết lạnh, bị gió thổi qua tuy rằng lạnh, nhưng thư thái không ít.

Tụ Dao nói: “Nương nương, trở về thôi, nơi này lạnh, nếu bị bệnh sẽ phiền toái.”

Đặng Vân ngoài miệng đáp ứng nhưng không đi, đầu hần choáng váng, không để gió thổi lạnh không thoải mái, trước kia ở trong quân doanh cũng vậy, chẳng ai chú ý tiểu tiết, hơn nữa điều kiện không tốt, cùng ăn cùng ở với binh lính, mỗi lần triều đình không kịp cấp lương thảo, để gió lạnh thổi cũng xem như một loại hưởng thụ.

Đặng Vân nhớ lại một số chuyện cũ, có lẽ say rượu thôi thúc, hần có chút cảm khái, mình ở Tiết quốc người lừa ta gạt, không cần thận đều tự thân khó bảo toàn, hơn nữa tháng hần chưa thấy qua Đặng Thường, Đặng Thường là nam tử, cũng không thể thường xuyên tẩm cung.

Đặng Vân thở dài, chợt nghe có người thở dài theo, một thanh sam công tử từ tiểu đình bước lại, đúng là Tiết Ngọc.

Tiết Ngọc đi tới, cười nói: “Nương nương có gì thở dài?”

Đặng Vân không nhìn hần, nói: “Hầu gia có gì không ở yến hội?”

Tiết Ngọc cười một tiếng, đi lên một bước, nói: “Tự nhiên là vì Vân muội.”

Tụ Dao nén hô hấp, nàng cũng không dám nói lời nào, nàng vẫn luôn hầu hạ hoàng hậu, nói hai người này thực sự có cái gì đó, nàng tuyệt đối không tin, nhưng nghe lời Tiết Ngọc nàng lại không thể không tin.

Đặng Vân cũng cười một tiếng, ngữ khí thực tự nhiên nói: “E là hầu gia nhận sai người rồi.”

“Vân muội nói như vậy...”

Tiết Ngọc vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt hiện lên một tia mất mát: “Người nói như vậy, nhất định có nan ngôn chi ẩn (việc khó nói).”

Đặng Vân nhìn hần một cái: “Hầu gia trở về đi, yến hội là yến tiệc trần, không có Hầu gia không ra thể thống gì.”

Tiết Ngọc nhìn biểu tình lãnh đạm của đối phương, rốt cục sắc mặt thay đổi, nhưng nháy mắt lại khôi phục ý cười, “Vân muội quên, ước định của chúng ta...”

Đặng Vân lại nhìn hần một cái, “Chưa từng nhớ rõ.”

“Thật không?” Sắc mặt Tiết Ngọc trầm xuống, cười lạnh: “Ta nên biết... Lúc trước chúng ta đã nói thế nào, người thật đúng là bạc tình, Tiết vương gần đây sủng người, cho nên người quên hết mọi chuyện sao?”

Tụ Dao thấy Trần Cương hầu thay đổi sắc mặt, thanh âm có chút dọa người, gan lớn xen vào: “Hầu gia... Thịnh tự trọng.”

Tiết Ngọc mất lạnh liếc Tụ Dao, hoàn toàn không để Tụ Dao vào mắt, lại quay đầu nhìn chằm chằm Đặng Vân, hần vừa muốn nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân.

Tiểu Thái tử Tiết Bội thỉnh thích chạy tới, bỏ nhào vào lòng Đặng Vân, thiếu chút nữa đẩy ngã hần.

Tiết Bội vẻ mặt khờ dại nói: “Mẫu hậu mẫu hậu, sao ngài không hỏi cung, nhi tử tìm ngài thật vất vả.”

Nó nói xong, giống như kinh ngạc nhìn Tiết Ngọc: “Tiểu hoàng thúc cũng ở đây, phụ hoàng đang tìm hoàng thúc khắp nơi đó, các đại thần đều muốn mời rượu, nhưng không tìm thấy người.”

Tiết Ngọc khẽ cúi đầu nhìn vẻ mặt thiên chân vô tà của Tiết Bội, mưu sĩ Lang Tinh phía sau liền nhẹ giọng gọi một tiếng “Hầu gia.”

Tiết Ngọc thu hồi ánh mắt, nói: “Uống quá nhiều rượu bị đè nén, bất tri bất giác liền đi tới đây.”

Hần nói xong liền dẫn Lang Tinh trở về.

Tiết Bội nhìn hần đi xa, lúc này mới đưa tay vỗ ngực, nói: “Mẫu hậu, sao ngài gặp phải một con hồ ly như vậy.”

Đặng Vân cười nói: “Người bao nhiêu tuổi rồi, có thể nhìn ra ai là hồ ly?”

Tiết Bội nói: “Nhi tử tương lai sẽ là tướng tài, lên chiến trường an bang định quốc, sao lại nhìn không ra, huống hồ ta cũng không nhỏ.”

Đúng vậy, Tiết Bội đã sắp tám tuổi, tuy sáu tuổi mới bắt đầu đọc sách, nhưng thư phòng hun đúc không thể so với thùng nhuộm hoàng cung này.

Hải tử tại cấm cung, chưa tới thư phòng đọc sách, cũng đã biết hư hư giả giả, huống chi trí tuệ như Tiết Bội.

Tiết Bội tự nhận định vừa làm chuyện tốt, khó tránh khỏi vui mừng hiện rõ trên mặt, nhắc đầu lại thấy được Tiết Quân Lương, tiểu Thái tử từ từ nhỏ được người phụng trong tay, tuy rằng năng nịu, nhưng Tiết Quân Lương không cung chiều, thưởng phạt thập phần rõ ràng, Tiết Bội từ trước tới nay đều kính sợ y.

Đặng Vân thấy Tiết Bội thu liễm ý cười, theo ánh mắt nhìn đến Tiết Quân Lương, theo sau Tiết Quân Lương chỉ có Khương Dự.

Tiết Quân Lương đi tới, vỗ vỗ đầu Tiết Bội, nói: “Uống mấy chén?”

Tiết Bội thè lưỡi, nhếch cái miệng đỏ đỏ, nói: “Nhi thần chỉ nhấp hai cái...”

Nó nói xong không cần thận liêu đến ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Tiết Quân Lương, nói tiếp: “Liên... Liên hai chén.”

“Được rồi,” Hiển nhiên mục đích của Tiết Quân Lương không phải giáo dục tiểu Thái tử, thuận miệng hỏi vài câu, nhân tiện nói: “Buổi chiều phải đến thư phòng, đừng lười biếng.”

“Nhi tử biết.”

Tiết Bội gật gật đầu, thành thật cáo lui.

Tự Dao vẫn luôn đứng phía sau mắt xem mũi mũi xem tâm, Tiết Quân Lương đột nhiên xuất hiện, người sáng suốt đều nhìn ra được, kỳ thật có chuẩn bị mà đến, nếu không phải Thái tử nửa đường đuổi Tiết Ngọc đi, phỏng chừng ra tới chính là Tiết vương.

Tiết Quân Lương nói: “Uống mấy ly rượu, ái phi bồi cô đi dạo một chút.”

Đặng Vân ứng thanh, trong lòng cũng bồn, nghe khẩu khí vừa rồi của Tiết Ngọc, xem ra trước kia trường công chúa Phụng quốc có liên hệ với hắn, lại không giống như có tình cảm, nếu có tình cảm, tại sao vừa rồi Tiết Ngọc lộ ra biểu tình uy hiếp.

Đặng Vân chỉ cầu tự bảo vệ mình, sau đó rời Tiết quốc, hắn không muốn bị Tiết Quân Lương lợi dụng, cũng không muốn liên quan với bất kì ai ở Tiết quốc, nhưng sự thật không giống như suy nghĩ.

Tiết Quân Lương nói: “Vừa rồi ái phi và Trần Cương hầu nói chuyện gì vậy?”

Đặng Vân híp mắt, hồi đáp: “Nô tì và Hầu gia không nói gì.” Khương Dự cùng Tự Dao nghe được giọng điệu không khách khí của Đặng Vân, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, không ngờ Tiết vương lại cười, “Những lời này xuôi tai.”

Đặng Vân nói: “Chính là ăn ngay nói thật.”

“Àn.”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, “Cô thích người thẳng thắn, ái phi càng ngày càng khiến cô kinh hãi.”

Dừng một chút, lại nói: “Vây chúng ta nói vài câu thật lòng.”

Y nói xong phát phát tay, bảo Tự Dao và Khương Dự tránh xa.

Đặng Vân nói: “Bệ hạ thỉnh giảng.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới tiếp tục nói: “Trong lòng ái phi có Tiết Ngọc sao?”

“Không có.”

Tiết Quân Lương vẫn luôn nhìn vào mắt Đặng Vân, nghe hắn trả lời nhanh như vậy cũng không kinh ngạc, nói: “Ta cũng ăn ngay nói thật, lời ái phi, cô bán tín bán nghi... Cô vẫn luôn cho rằng ái phi lạnh lùng thông minh, cô để ái phi ra một chủ ý, chứng minh lời của người.”

Đặng Vân không nói chuyện, yên lặng chờ Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nhìn vẻ mặt của hắn, nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo bên tai Đặng Vân, y tự cho là mình không có tình cảm quá sâu với hoàng hậu này, nhưng người của mình bị người khác nhớ thương, không chỉ vua của một nước, bất kì ai cũng không cảm thấy thoải mái.

Đặng Vân bị y chạm vào, theo bản năng nghĩ tới chuyện tối hôm qua, run lên một chút.

Tiết Quân Lương nhìn hấn sắc mặt ửng đỏ, tâm tình nhất thời tốt, nói: “Kỳ thật rất đơn giản... Trần Cương hầu dẫn theo một ngàn thân binh hồi kinh, cô muốn lưu lại một ngàn người này, nhìn xem ái phi có diệu kế gì.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 29: Nếu là nam nhi

Đặng Vân nghe y nói như vậy, cười một tiếng, quả nhiên quân vương đều tính toán chi li, một ngàn binh cũng không buông tha. Bất quá nói cũng đúng, Tiết Ngọc có thể mang tới một ngàn binh, tất nhiên là tôi chủ lực tôi thân tín.

Tiết Quân Lương vốn có ý khó xử hần, hoàng hậu cùng Tiết Ngọc đứng chung một chỗ là y tận mắt nhìn thấy, nói thế nào cũng khó biện giải, nhưng không ngờ đối phương lại lộ ra ý cười hiểu rõ.

Y biết hoàng hậu thông minh, nhưng dù thông minh cũng là nữ nhân trong hậu cung, còn không bị mình chế phục đến ngoan ngoãn, nhưng y hoàn toàn đánh giá sai Đặng Vân, Đặng Vân là ẩn nhẫn, tóm lại, hần không giỏi tranh sủng như các nữ nhân trong hậu cung, nhưng nói đến đánh giặc, không ai có thiên phú hơn hần.

Đặng Vân nói: “Bệ hạ muốn đoạt binh quyền, chỉ cần nói mấy câu.”

Tiết Quân Lương nói: “Còn muốn Tiết Ngọc không thể phản bác.”

“Muốn nhận được thì phải cho đi trước, bệ hạ muốn đoạt binh của Trần Cương hầu, vì sao không cho hần ngon ngọt.”

Tiết Quân Lương tựa hồ được hần nhắc nhở, tư tưởng trở nên sáng sủa, nhưng vẫn muốn nghe Đặng Vân nói hết: “Tiếp tục nói.”

Đặng Vân nói: “Trần Cương hầu vào kinh trên danh nghĩa tế tổ, sau khi tế tổ sẽ về đất phong, bệ hạ có thể thừa dịp duyệt binh trước khi hần đi, không thể điều binh, sau đó khâm điểm hơn hai mươi tiền thị vệ, hộ tống Hầu gia trở về.”

Tiết Quân Lương nghe hần nói đến đây, kinh ngạc cười nói: “Không ngờ ái phi cũng vô lại như vậy.”

“Chính là dùng trí.” Đặng Vân nói: “Khâm điểm hơn hai mươi tiền thị vệ đi theo, đối với bất kì ai cũng là ân sủng lớn lao, Hầu gia sẽ không mất hứng.”

“Đúng vậy, sau đó dùng hơn hai mươi thị vệ này đổi một ngàn tinh binh, mua bán thực có lời. Đúng không?”

Tiết Quân Lương nói xong, đưa tay vén tóc rơi bên má Đặng Vân ra sau, động tác cực kỳ mềm nhẹ, ôn thanh nói: “Đúng là cân quắc bất nhượng tu mi (phụ nữ không thua kém đàn ông), không ngờ cô lại có một hoàng hậu tức trí đa mưu.”

Đặng Vân nghe y nói như vậy, đột nhiên trong lòng lạnh lẽo, dù sao thân phận của hần cũng là Phụng quốc trường chủ, dễ bị hoài nghi.

Nhưng Tiết Quân Lương không tiếp tục nói chuyện này, mà đột nhiên chuyển hướng: “Cô thiếu chút nữa quên một chuyện... Tam niên tuyển tú sắp đến, còn cần ái phi giúp cô gia xử lý, tránh rối loạn.”

Tiết Quân Lương vốn tưởng rằng đối phương nghe được chuyện tuyển tú, sẽ khản trương một chút, hoàng hậu không có con, hơn nữa đến nay vẫn chưa được lâm hạnh, đây quả thực là chuyện khiến người kinh sợ, dù gì cũng có chút cảm giác nguy cơ.

Mà biểu tình của Đặng Vân lại thản nhiên, giống như không thay đổi nhiều lắm, hai từ tranh sủng thực xa xôi với hần.

Điều này khiến Tiết Quân Lương phi thường nghi hoặc, dù là phi tử không thích tranh giành, cũng phải bo bo giữ mình, nếu có hy vọng xuất đầu, vẫn sẽ dấn đạp người khác bước lên, nhưng hoàng hậu không giống thế.

Tiết Quân Lương hí mắt nhìn Đặng Vân, nửa đùa nửa đứng đắn nói: “Có đôi khi cô cảm thấy, thực nhìn không thấu hoàng hậu.”

Đặng Vân bị y nói như vậy, theo bản năng toàn thân căng thẳng, hần thế thân Phụng quốc trường chủ, không bất luận kẻ nào biết, thậm chí cả Đặng Thuồng hần tín nhiệm nhất cũng không biết, lúc này Tiết Quân Lương bỗng nhiên nói ra, khiến Đặng Vân lo lắng, cho là mình sơ hở, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, dù sao hoàng hậu và tướng quân địch quốc, đây là hai sự tồn tại đối lập nhau.

Tiết Quân Lương tiếp tục nói: “Ngươi xem, ngươi không cho ta chạm vào, có phi tử nào không một ngày thấp hương ba lần, muốn quân vương lưu lại cung của mình? Ngươi so với loại thông minh khôn khéo này còn cơ trí hơn, ngay cả hành quân đánh giặc đều biết... Cô thiếu chút nữa quên, ái phi còn có thể bắn cung.”

Y giống như nói giỡn: “Ái phi chẳng lẽ đầu sai thai, nếu là nam nhi, tất là đại tướng chi tài.”

Tay Đặng Vân dẫu trong tay áo nắm chặt thành quyền, thân thể khẽ run lên.

Tiết Quân Lương đưa tay ôm hần vào lòng, nghĩ Đặng Vân run rẩy vì lạnh, còn nói: “Ngươi lạnh sao, Phụng quốc ở phía nam, nói vậy ngươi cũng không quá thích ứng thời tiết nơi này... Chỗ các ngươi có tuyết rơi không?”

Đặng Vân theo bản năng tiếp lời: “Không...”

Phụng quốc cũng ở phía nam, nhưng không có khí hậu ẩm áp như Đặng quốc, mùa đông đến vẫn có tuyết rơi, cả đời Đặng Vân mới thấy qua một lần, lúc đó hẳn còn là thiếu niên hăng hái, tại biên cảnh Tiết quốc đánh bại Vạn Niên hầu, năm ấy trời hạ tuyết, cũng là lần duy nhất hẳn nhìn thấy.

Đặng Vân biết mình nói sai, sửa lời: “Không thường xuyên.”

Tiết Quân Lương hiển nhiên không coi trọng việc này, hai người đứng ôm nhau tại tiểu đình tử, hài hòa ẩm áp, chẳng qua ai cũng có tâm sự trong lòng.

Trần Cương hầu là hoàng thất tông mạch, tuy nội tâm Tiết Quân Lương không muốn gặp hẳn, nhưng mặt ngoài vẫn diễn huỳnh đệ tình thâm, cho nên các đại thần cũng không dám chậm trễ, sau tiệc tẩy trần của Tiết vương, lại có nhiều người thỉnh hẳn dự tiệc, hoặc là tới cửa bái phỏng.

Tiết Ngọc rời tiệc rượu đã không thể cười nổi ngựa, đại thần quan tâm chuẩn bị nhuyển kiệu thỉnh hẳn hồi phủ, còn muốn đưa vài mỹ nhân xứng đôi, nhưng Tiết Ngọc là người nhả nhận, không có tâm tư xấu xa gì, chỉ cần cỗ kiệu là được.

Tiết Ngọc dựa người trong kiệu, nhắc mình cửa thông khí, liền nhìn đến nam tử vận y sam nguyệt sắc đi trên đường, Tiết Ngọc nhẹ nhàng cười, chiết phiến vươn đến gõ gõ cửa kiệu, kiệu phu lập tức dừng.

Hắn cũng không hạ kiệu, chỉ vén rèm gọi một tiếng, cười nói: “Đặng tiên sinh, người còn nhận ra ta sao?”

Đặng Thường thỉnh linh nghe người gọi mình, ngừng bước, lại là một công tử trẻ tuổi, người nọ sắc mặt hơi hơi ửng hồng, tựa hồ do say rượu, mặt mày mang theo ý cười thần nhiên.

Trong đầu Đặng Thường tựa hồ hiện lên điều gì đó, dấu đi kinh ngạc, quét mắt nhìn cỗ kiệu xa hoa.

Tiết Ngọc cười ngựa đi dự tiệc, lúc trở về hiển nhiên phải có người dắt ngựa theo, cấp bậc ở Tiết quốc phi thường thâm nghiêm, ngựa của hoàng thân quốc thích dùng dây cương màu gì, phân chia thập phần minh xác.

Đặng Thường chỉ cần liếc mắt một cái liền hiểu được .

Tiết Ngọc thấy đối phương không hề có biểu tình kinh ngạc, nhú mày nói: “Đã lâu không thấy Đặng tiên sinh, dời bước trà lâu ôn chuyện, thế nào?”

*****

Mục đích Trần Cương hầu vào kinh là tế tổ, năm đó tiên hoàng qua đời, Tiết Ngọc đang đánh giặc tại phía bắc, không kịp trở về gặp tiên hoàng lần cuối, đến cuối cùng cũng không trở về.

Khi tiên hoàng còn tại thế, sủng ái tiểu như tử này hơn bất kì hoàng tử nào, Trần Cương hầu nói mình thẹn trong lòng, nhất định phải tới quỳ lạy tạ tội.

Đương nhiên tế tổ không phải muốn đi là có thể lập tức đi, chỉ cần chuyện lớn, hoàng thân quốc thích đều phải xuất hành, nhất là chuyện tế tổ.

Lần này Tiết Quân Lương cũng muốn đi cùng, hiển nhiên càng hoành tráng hơn, chưa xuất phát, công việc của quan viên đã lu bù lên, ngoài ăn ở còn tiêu khiển, tuy lộ trình không quá xa, nhưng phải chuẩn bị thỏa thỏa đáng.

Hôm sau sẽ khởi hành, Tiết Quân Lương chỉ định Thái tử và hoàng hậu theo cùng, trong hậu cung trừ bỏ hoàng hậu, những người khác đều không được đi, điều này khiến các phi tử khó nén mất mát.

Đêm hôm trước trời đổ tuyết lớn, gió to mang theo tuyết, không tới một khắc liền thổi bay chân đệm.

Đặng Thiên Y nghe xong kế sách của Tư Thủy, đã nhanh chóng chuẩn bị tốt, còn kém thiên thời địa lợi, hiện giờ nghe nói trừ hoàng hậu ai cũng không thể đi theo, trong lòng vừa hận vừa oán, đứng dịp trời đổ tuyết lớn liền ra tay.

Đặng Thiên Y kêu vài cung nữ theo kế hoạch làm việc, sau đó ban thưởng hậu hĩnh cho họ, rồi nói bọn họ tay chân không sạch sẽ, trộm đồ của chủ tử, vì sợ hãi mà thất cổ tự sát.

Sáng sớm hôm sau, thị nữ tới thu dọn sân, nếu không quét sạch tuyết đọng cả đêm, khiến Hoàng hậu nương nương bị ngã, ai cũng không tránh được tội, hiển nhiên thấy được bố ngẫu.

Đặng Thiên Y sợ Tiết vương sủng ái hoàng hậu, đặt bố ngẫu giống Trần Cương hầu không đủ, lại có ý làm bố ngẫu mặc long bào đội mũ ngọc, hơn nữa dùng dao nhỏ đâm nát.

Khuông Dự vừa được gọi về từ chỗ Đặng Vân, liền thấy có người vội vã đến bẩm báo chuyện này, trong lòng lộp bộp một chút, từ đầu đến chân đều lạnh, tâm nói, hết phiên toái này đến phiên toái khác tìm tội.

Chỉ có thể cúi thấp đầu, tất cung tất kính tiêu vào bẩm báo, Tiết Quân Lương nghe xong, sắc mặt lại không biến hóa gì.

Khuông Dự không dám lên tiếng, giúp Tiết vương thay quần áo, cuối cùng thật sự không có biện pháp, mới nói: “Bệ hạ, chuyện khởi hành, hoãn lại sao?”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Chút việc nhỏ ấy cũng cần hoãn lại sao?”

“Vâng vâng... Lão nô ngu dốt.”

Tiết Quân Lương kéo tay áo, nói: “Cách khởi hành còn bao lâu.”

“Bẩm bệ hạ, còn một canh giờ.”

“Àn...”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, “Đi Vân Phượng cung trước.”

Từ sáng sớm hậu cung đã bất an, Tiết vương bãi giá Vân Phượng cung, còn triệu toàn bộ phi tần, ai cũng biết chuyện bố ngải, lúc này Tiết vương gọi qua, nói vậy không phải chuyện tốt.

Chúng phi tần không dám chậm trễ, sợ mình xui xẻo, thời điểm Tiết Quân Lương đến, mọi người đều đã tới, nom nớp lo sợ quỳ xuống thỉnh an Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương một thân long bào ung dung đại khí, vốn là y bào tế tổ, hiển nhiên rườm rà hơn, lại càng thể hiện uy nghiêm của quân vương.

Y đi vào đại điện, không nhìn nhóm phi tần đang quỳ, trực tiếp ngồi xuống chủ thượng.

Sau khi Tiết Quân Lương ngồi xuống, hơi hơi hàm chứa ý cười nói: “Hoàng hậu ngồi bên cạnh cô.”

Nói xong vỗ nhẹ chỗ trống trên chủ thượng.

Y vừa nói, tất cả mọi người đều ngơ ngàng, rõ ràng hoàng hậu phạm sự, còn để nàng ngồi trên? Trong lòng mọi người chợt hiểu, xem ra Tiết vương đã biết gì đó, có lẽ bắt được chủ mưu.

Đằng Vân tạ ân, đi qua ngồi xuống.

Lúc này Tiết Quân Lương mới nói: “Hôm qua gió lớn tuyết đại, cô phái Khương Dự đưa y phục chống lạnh tới Vân Phượng cung, các ái phi thử đoán xem, Khương Dự nhìn thấy gì?”

Y nói còn thực nghiêm túc, Đằng Thiên Y quỳ trên mặt đất lập tức cảm thấy trong đầu nổ tung một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nếu không có Tư Thủy phía sau đỡ, sẽ dọa người.

Tiết Quân Lương mỉm cười: “Cô nghe có người nói, ‘Tiết vương là một bạo quân, lãnh diện lãnh tâm, không lưu mặt mũi cho người khác...’ Cô cũng tự nhìn lại mình, xem ra cần phải nhân từ, cô cho các người đường sống, là ai làm chuyện này, tự mình nói ra.”

Y nói xong, đại điện Vân Phượng cung lập tức yên tĩnh, Khương Dự đứng phía sau đỏ mặt lạnh, nguyên nhân là ngày hôm qua ông chưa từng tới Vân Phượng cung a...

Đằng Vân im lặng ngồi một bên, buông mắt nhìn phi tử quỳ dưới điện, một đám đều cúi đầu, không ai nói gì.

Tiết Quân Lương thay đổi sắc mặt, hình như nhớ tới cái gì đó, nghiêng đầu, ôn hòa nói với Đằng Vân: “Gần đây thời tiết rét lạnh, người cũng nên bảo trọng thân thể, đừng vì chuyện tuyền tú mà mệt nhọc thân mình.”

Trong lòng Đằng Vân cười lạnh một tiếng, Tiết Quân Lương quả nhiên trí đa mưu, trước mặt khắc là trọng phạt, luôn miệng nói lời uy hiếp, sau mặt khắc tỏ ra sẵn sàng, nhưng câu này rõ ràng là nói cho cung nữ ở đây nghe.

Kỳ thật là nói cho bọn họ biết, tuyền tú sắp tới, ai nói ra tất nhiên sẽ được ban ân, liền xem ai là người thông minh, ai nghe hiểu lời Tiết Quân Lương.

Đằng Vân còn chưa đáp lời, chợt nghe một tiếng khóc nỉ non.

Tư Thủy bỗng nhiên lao ra, té trên mặt đất, liều lĩnh bò qua, ôm lấy chân Đằng Vân, ai thanh khóc rống: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, cứu mệnh nô tỳ a!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

CHƯƠNG 30: Tế tổ

Thời điểm Đẳng Thường đi ra trà lâu, liền thấy Tiết Hậu Dương dắt ngựa cách đó không xa, đứng ở một bên.

Tiết Hậu Dương cũng nhìn thấy y, chào đón, nói: “Trở về sao, hay vẫn đi tiếp.”

Tiết Hậu Dương cố ý chờ Đẳng Thường cùng nhau, thuyết mình đã biết đối phương và Tiết Ngọc đi vào uống trà, không nói toạc, cũng không có phản ứng đặc biệt.

Đẳng Thường nói: “Nếu Hầu gia không chê, cùng ta đi một chút.”

Hai người xuyên qua phố xá, dọc theo bờ sông nhỏ, trời hạ tuyết, nước sông kết một tầng băng mỏng manh.

Hai người vẫn luôn không nói chuyện, Đẳng Thường mở miệng cười nói: “Hầu gia đãi Đẳng mỗ không tệ, là bởi vì Đẳng mỗ đã cứu Hầu gia một lần sao?”

Tiết Hậu Dương há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói ra.

Đẳng Thường nói: “Ta cũng có tâm, Hầu gia đối đãi như thế, quả thật không thể báo đáp hết, có một số việc nói không nên lời, có thể nhắc nhở người cũng chỉ như vậy...”

Y nói xong, dừng một chút, xoay người nhìn dòng sông, nhẹ giọng nói: “Hầu gia cẩn thận Tiết Ngọc.”

“Hắn tìm người nói gì?”

Tiết Hậu Dương tiến lên một bước, theo bản năng muốn bắt lấy cánh tay y, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Đẳng Thường cười nói: “Tiết Ngọc không đơn giản, nhưng còn quá trẻ không thể gây ra chuyện lớn gì... Ta còn có một việc muốn nhắc nhở người, nhưng sợ Hầu gia cảm thấy không thích nghe.”

Tiết Hậu Dương nói: “Người nói đi.”

“Mặc dù Hầu gia là thiết mạo, nhưng gần vua như gần cọp, nếu ta không tính sai, lập tức Thánh Thượng sẽ đoạt binh quyền của Tiết Ngọc, hợp nhất chủ lực... Tiết Ngọc sau đó, chỉ sợ qua không được bao lâu, chính là Hầu gia...”

Đẳng Thường thấy Tiết Hậu Dương sắc mặt không tốt, nói: “Ta biết người không thích nghe, chắc Hầu gia nghe đã nhiều, Đẳng mỗ lúc này, cũng không có ý niệm châm ngòi ai trong đầu, hoàn toàn là lời tâm huyết.”

Tiết Hậu Dương trầm ngâm chốc lát, mới chậm rãi nói: “Ta biết... Trong mắt người khác Thường tướng giỏi tung hoành ngang dọc, bất quá Hậu Dương tuyệt đối không quên ân cứu mạng của Thường tướng năm đó.”

Đẳng Thường nhìn hắn một cái, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Hầu gia, ngài thật sự vì ân cứu mạng năm đó? Vậy đã từng báo đáp qua.”

Tiết Hậu Dương nhìn ý cười của y, nháy mắt si mê, nháy mắt da mặt nóng lên, khụ một tiếng, “Lần trước... Sự tình lần trước là sai lầm của Hậu Dương, Hậu Dương quyết không có ý nghĩ không an phận nữa.”

Tiết Hậu Dương là người đánh giặc, nhưng trên phương diện tình cảm phi thường ngây thơ, hiển nhiên da mặt không dày như Tiết Quân Lương thường xuyên chạy tới hậu cung, chịu không được Đẳng Thường chê nhạo.

Đẳng Thường cũng không có ý tứ hỏi tiếp, nói: “Về thôi, bên ngoài rất lạnh.”

*****

Đẳng Vân bị Turu Thủy ôm chân, Turu Thủy khóc thập phần thê thảm, nói: “Hoàng hậu nương nương, đều là lỗi của Turu Thủy, Turu Thủy không nên chịu uy hiếp liền giúp Đẳng phi hại ngài... Nô tỳ, nô tỳ chết một vạn lần cũng không đủ!”

Đẳng Thiên Y lúc này đều choáng váng, thông suốt đứng lên, toàn thân run rẩy nói:

“Người, tiện tỳ người nói cái gì!”

Tiết Quân Lương liếc Đẳng Thiên Y một cái, ngữ khí thường thường nói một câu “Làm càn.”

Khương Dụ rất có nhãn lực, vội vàng hô: “Người tới a.” Thị vệ tiến vào đem Đẳng Thiên Y ấn trên mặt đất.

Turu Thủy hoàn toàn không e ngại Đẳng Thiên Y, khóc ròng nói: “Nương nương cứu nô tỳ, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ, đã có vài người bị Đẳng phi giết, nếu không phải nô tỳ đi theo Đẳng phi nhiều năm, lúc này đã chết, sau khi chết còn bị vu tội danh ăn cắp... Nô tỳ chết không thể tạ tội, nhưng muốn chết trong sạch a!”

Đằng Vân cúi đầu nhìn Tư Thủy, lại nhìn Đằng Thiên Y, tay hắn tựa hồ có chút run lên, tuy Đằng Thiên Y không biết trong xác đương triều hoàng hậu là ai, nhưng chung quy Đằng Thiên Y là quan hệ huyết thống của hắn, hắn trăm triệu không thể tin tưởng Đằng Thiên Y muốn hại mình.

Kỳ thật ở hậu cung, một phi tử muốn thượng vị, làm chút thủ đoạn là chuyện thường, thành liền ân sủng vô hạn, không thành liền bị văng về thậm chí dọn đến lãnh cung, nhưng Đằng Thiên Y không giống.

Cho dù trong lòng Đằng Vân, hắn và Đằng Thiên Y không quá thân cận, nhưng chung quy là quan hệ huyết thống, tại Tiết quốc xa lạ, Đằng Vân cảm thấy tín ngưỡng của chính mình sắp hỏng mất, chuyện Đằng Thiên Y chỉ là một lỗ thủng, nhiều năm qua bị huynh đệ người lừa ta gạt, bị phụ hoàng hoài nghi cùng không cam lòng khiến lỗ thủng này lớn dần.

Mặc kệ thật tâm cũng được giả vờ cũng thế, thân nhân này đó ngược lại không đối đãi với mình tốt như Tiết Quân Lương ...

Đằng Vân nhắm mắt, hít sâu một hơi, trong lòng hắn có chút bồn chồn, hành động của Đằng Thiên Y nhất định sẽ chịu tội lớn, mà nàng không chỉ là một phi tử, còn là đại diện của Đằng quốc, theo tính tình của Tiết Quân Lương, tất nhiên sẽ bắt lấy cơ hội này truy đánh Đằng quốc.

Tiết Quân Lương vốn tưởng rằng Đằng Vân sẽ cao hứng, cho dù mất hứng, cũng sẽ có vẻ mặt vân đạm phong khinh như bình thường, nhưng lúc này thoáng nhìn sắc mặt trắng bệch của đối phương, không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Trong lúc nhất thời mọi người không nói chuyện, chỉ có tiếng khóc thút thít của Tư Thủy, Khương Dụ ốt đỏ mồ hôi, không biết đây là tình trạng gì, cái khó ló cái khôn, lấy hết dũng khí nói: “Bệ hạ, gần tới giờ, không bằng... Khởi hành trước?”

Tiết Quân Lương gật gật đầu: “Khương Dụ nói có lý, Đằng Thiên Y tạm thời cầm bễ, chờ cô trở lại rồi xử lý, về phần Tư Thủy... Người cũng coi như lấy công chuộc tội, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra sắp xếp người bên cạnh ai, trước hết đi theo cô.”

Tư Thủy lập tức mở to hai mắt, ngay cả hô hấp đều ngừng, lại giả vờ như thê lương rơi nước mắt, dập đầu tạ ơn.

Hành trình không thể chậm trễ, Trần Cương hầu Tiết Ngọc đã tiến cung, chỉ chờ Tiết vương cùng hoàng hậu xuất phát.

Tự Dao dìu Đằng Vân, nói: “Nương nương, ngài làm sao vậy, là thân mình không thoải mái sao?”

Đằng Vân lắc đầu, Tiết Quân Lương lại nghe thấy, mới vừa đến xe, cung nhân vén rèm, Tiết Quân Lương vẫn chưa đi vào, y xoay người, nói: “Hoàng hậu đến cùng cô tọa một xe.”

Đó cũng nằm trong sở liệu của mọi người, trải qua chuyện bố ngẫu, không ai tiếp tục hoài nghi trình độ được sủng ái của hoàng hậu, bệ hạ đã tin tưởng tới mức không chút nghi ngờ, cho dù hoàng hậu làm chuyện sai lầm, bệ hạ cũng sẽ nở một mắt nhắm một mắt.

Dọc theo đường đi, tâm tư Đằng Vân thiên hồi bách chuyển, hắn chạy trốn là thất bại, hậu cung đề phòng sâm nghiêm, căn bản không có khả năng lên ra ngoài, mà hiện tại, Tiết Quân Lương nhất định sẽ dùng cơ hội này gây khó dễ với Đằng quốc, Đằng Vân trong lòng lộn xộn, chỉ có một ý niệm trong đầu, nhưng ý niệm này rất ngốc lại không nhất định khả thi.

Đó chính là là ám sát...

Có lẽ những người khác không được, nhưng nói không chừng Đằng Vân có thể, Tiết Quân Lương vì biểu đạt sùng hạnh với hoàng hậu, đã buông lỏng cảnh giác rất nhiều, dù hậu phi không thể mang binh khí đến thị tẩm, nhưng đồ trang sức vẫn có thể, Đằng Vân là người luyện binh, đương nhiên biết cách dùng vật nhỏ lấy mạng một người.

Chẳng qua Tiết Quân Lương cẩn thận, khiến Đằng Vân cảm thấy đó là một biện pháp rất ngu ngốc.

Đằng Vân biến thành hoàng hậu của Tiết Quân Lương cũng không ít thời gian, hắn dần dần ngồi không yên, đây là một cái ***g sắt dày đặc, đến mức hắn muốn nổi cơn điên.

Mã xa lay động, hắn chậm rãi hồi tưởng rất nhiều chuyện, cả đời trước là Tiết Quân Lương tự tay chấm dứt sinh mệnh hắn, thù hận giữa hai người không chỉ một mạng này, còn có mạng hàng ngàn tướng sĩ của Đằng quốc.

Đằng Vân nghĩ, hô hấp đều có chút hỗn loạn, những điều này là do hắn cùng Tiết Quân Lương đối địch, trên chiến trường người giết ta ta giết người, bản thân không có gì đáng trách, cũng không ai thiếu ai, nhưng nợ máu vẫn là bức tường ngăn cách giữa hai người.

Tiết Quân Lương ôm thắt lưng Đằng Vân, “Đang suy nghĩ chuyện gì chuyên chú như vậy?”

Tại bị Tiết Quân Lương như có như không thổi một hơi, Đằng Vân cả kinh, tận lực giữ chính mình bình tĩnh.

Tiết Quân Lương lấy cơ Đằng Thiên Y phát binh đánh Đằng quốc, đây là chuyện sớm muộn, nếu Đằng Vân muốn ám sát, nói vậy chỉ có trước mắt là cơ hội tốt, sau khi bọn họ tể tử sẽ ở ngoài trụ một đêm, sáng mai mới hồi cấm cung, trong cung binh lực nhiều lại đề phòng sâm nghiêm, cũng chỉ tới hôm nay có thể làm việc.

Tiết Quân Lương thấy đối phương không để ý tới mình, cười ái muội nhéo nhéo vành tai hắn, nói: “Chẳng lẽ ái phi ghen ị?”

Đằng Vân bị kẻ lão luyện chuyện phong hoa Tiết Quân Lương trêu chọc như vậy, thân mình nhẹn không được run lên, hắn vốn cực kỳ chán ghét, nhưng

vừa nghĩ tới chuyện ám sát, buộc phải thuận theo một chút, khiến Tiết Quân Lương buông đề phòng mới tốt.

Tiết Quân Lương cảm nhận thân thể bị mình ôm có chút nhũn ra, đối phương cũng không tránh né, khó tránh khỏi đắc ý, “Như thế nào? Hôm nay ngoan như vậy, chẳng lẽ thật sự ghen? Trách tội ta thu Tư Thủy sao.”

Đặng Vân có thể cảm giác được hơi thở ẩm ướt, môi Tiết Quân Lương như có như không cọ vành tai của mình.

Đặng Vân không nói lời nào, hấn hết sức tỏ vẻ thuận theo, Tiết Quân Lương nhìn tai hấn hơi hơi phấp phồng, bỗng nhiên trong lòng có chút khô nóng, đưa tay đem người đặt tại tọa ý.

Tọa ý trong xe thực nhuyễn, lại bằng phẳng, tuy hai người không thể song song nằm xuống, nhưng một người vẫn dư dả.

Tiết Quân Lương nhẹ nhàng vuốt ve hai má Đặng Vân, từ cằm thẳng xuống xương quai xanh của Đặng Vân. Đặng Vân muốn tránh, cuối cùng chỉ mấp máy môi.

Tiết Quân Lương cảm nhận được cổ họng người nọ bởi vì khản trương mà khẽ trượt, loại run rẩy rất nhỏ này khiến lòng y có chút ngứa ngáy.

Tiết Quân Lương cúi đầu ôn nhu hôn lên khoe miệng đối phương, Đặng Vân mãnh liệt mở mắt ra, nhìn đến y, lại không nhúc nhích.

“Hôm nay ngoan như vậy, hiếm có nha, như thế nào, ta thu Tư Thủy, cảm thấy nguy cơ?”

Đặng Vân không nói chuyện, chỉ nhìn đối phương,

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Hiện tại nguyện ý?”

Nói xong, cúi đầu đến, lại hôn môi hấn, Đặng Vân gắt gao nhắm mắt, ngay từ đầu mím môi, Tiết Quân Lương chỉ ôn nhu chạm, tâm Đặng Vân thỉnh thoảng nảy lên, cuối cùng hung hăng cắn răng một cái, buông lỏng khớp hàm.

Tiết Quân Lương cảm nhận được hấn buông lỏng, lập tức làm nụ hôn sâu hơn, vẫn là ôn nhu, mang theo nồng đậm săn sóc, giống như thật sự muốn đánh động đối phương, nếu đây thật là trường công chúa Phụng quốc, có lẽ đã bị quân vương đa tình này đã động.

Đặng Vân chưa từng cùng ai hôn sâu, hiển nhiên phương diện này không thành thạo bằng Tiết Quân Lương, hấn bối rối bị Tiết Quân Lương trêu chọc, chán ghét lúc đầu trở nên trống rỗng, căn bản không thể nghĩ gì, hai tay bất giác nắm chặt tay áo Tiết Quân Lương.

Trên người Đặng Vân dâng lên từng trận tê dại, tay cầm lấy Tiết Quân Lương đều trở nên vô lực, bỗng nhiên lưng chợt lạnh, tay người nọ từ vạt áo tiến vào vuốt ve, khi nặng khi nhẹ lưu luyến bên thắt lưng hấn.

Đặng Vân nhất thời luống cuống, môi bật ra một tiếng rên rỉ.

Lúc này Tiết Quân Lương mới ngồi thẳng, đưa tay nhẹ nhàng lau đi chỉ bạc Đặng Vân không kịp nuốt, cười nói: “Hương vị của ái phi đích xác không tồi... Chỉ tiếc là trên xe, nếu ta muốn người, một đường này người sẽ không thoải mái.”

Mặt Đặng Vân đã hồng đến có thể lấy máu, ngực dồn dập phập phồng, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương lấy tay che mắt hấn, cười nói: “Nếu người cứ nhìn ta như vậy, ta sẽ không lưu tình... Ngủ một hồi đi, buổi sáng cũng mệt mỏi.”

Y nói xong còn cúi đầu hôn lên thái dương Đặng Vân một cái, giúp Đặng Vân sửa sang quần áo.

Đặng Vân nghiêng thân, mặt hướng vào trong, hung hăng nắm chặt tay.

Dọc theo đường đi làm sao Đặng Vân có thể ngủ được, trong lòng hấn hỗn loạn.

Tới nơi, Tụ Dao dìu Đặng Vân xuống xe, thừa dịp không ai chú ý, hi hi cười nói: “Nương nương, ngài cũng quá lớn tiếng.”

“Cái gì?”

Đặng Vân có chút không rõ, Tụ Dao mặt đỏ rần, cười nói: “Chính là cái kia nha, ngài cùng bệ hạ ân ái... Thanh âm cũng quá lớn, nô tỳ đi theo bên ngoài xe cũng nghe được.”

Đặng Vân nghe nàng nói, sắc mặt trước hồng sau trắng, Tụ Dao nhìn sắc mặt hấn cũng không dám trêu ghẹo nữa, trong lòng nhớ kỹ, nương nương da mặt mỏng, không thể vui đùa kiểu này.

Tuy một đường Đặng Vân không nói chuyện với Tiết Quân Lương, nhưng Tiết Quân Lương có thể cảm thấy thái độ đối phương so với trước mềm đi rất nhiều, làm quân vương khó tránh khỏi tự phụ, cảm thấy vì chuyện sáng nay, hoàng hậu cũng nhận rõ tình cảnh của mình, dù gì bất kì ai cũng muốn được chiếm ân sủng, đây là vinh quang lớn lao.

Xuống xe, chúng quan viên đã sớm quỳ xuống đất tiếp đón, quan viên lớn nhỏ thủ lĩnh tằm theo thứ tự quỳ gối hai bên, xa giá Tiết Quân Lương vừa đến, mọi người lập tức hô vạn tuế.

Tiết Quân Lương thực hiện hoà nói: “Tiết Ngọc, ngươi đi bên cạnh cô.”

Tiết Ngọc cúi thấp đầu, nghe được lời Tiết Quân Lương, lên tiếng tạ ơn, sau đó cung kính bước qua, đi sau Tiết Quân Lương một chút.

Hắn là người thông minh, sao có thể thật sự sánh vai đi cùng Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương nói vậy cũng chỉ làm người khác cảm thấy y là một quân vương bình dị gần gũi mà thôi.

Bọn họ hướng vào bên trong, trời lại bắt đầu đổ tuyết, tuy không lớn, nhưng Khương Dụ lập tức bảo người khoác thêm ngoại sam cho Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nói: “Thời tiết lạnh, cấp Trần Cương hầu một kiện.”

Tiết Ngọc tạ ân, Tiết Quân Lương lại nói: “Phía Bắc cũng đã hạ tuyết?”

“Bẩm bệ hạ, hạ, trước khi thần đệ vào kinh vài ngày thì hạ tuyết.”

Tiết Quân Lương câu được câu không nói: “Hạ tuyết, đường không thông, lương thảo khó khăn, lương bên ngươi còn đủ sao?”

“Bẩm bệ hạ, lương thảo vận chuyển vẫn luôn đúng lúc.”

“Vậy là tốt rồi, ngươi là đệ đệ của cô, tuy cô đang ở kinh sư, cũng khắc khắc nhớ ngươi, sao hẳn tâm để ngươi cùng tướng sĩ chịu đói. Cô cũng biết ngươi là người không muốn cầu ai, nhưng nếu có gì khó khăn, nhất định phải nói với cô, nếu cô bận rộn, ngươi có thể nói với Hậu Dương, dù sao huynh đệ trong hoàng thất, cũng chỉ còn cô và các ngươi.”

Y nói xong quay đầu, đối Tiết Hậu Dương nói, “Đúng không?”

Tiết Hậu Dương đột nhiên bị điểm danh, cung kính cúi đầu nói: “Vâng, lời bệ hạ rất đúng.”

Tiết Quân Lương nghe được Tiết Hậu Dương lên tiếng trả lời, trên mặt lộ ra vui mừng, sau đó hướng Tiết Ngọc nói: “Ngươi xem, đây là ngươi không phải.”

Tiết Ngọc không rõ vì sao y đột nhiên biến sắc mặt, chợt nghe Tiết Quân Lương nói tiếp: “Ngươi là thân đệ đệ của cô, lại là Trần Cương hầu, thân ở biên cương tay cầm quyền to, cho dù nói cô ngoài tâm với cũng không tính quá...”

Y nói tới đây, Tiết Ngọc lập tức thấp người quỳ xuống, nói: “Thần đệ không dám, thần đệ chân thành thiên địa chứng giám!”

Tiết Quân Lương giống như kinh ngạc nói: “A? Sao ngươi lại quỳ xuống? Cô không có ý trách tội ngươi, cô là nói ‘Cho dù’, không phải thật sự, chỉ là giả thiết mà thôi, mau đứng dậy mau đứng dậy.”

Tiết Ngọc ngoài miệng tạ ơn, trong lòng oán hận, biết Tiết vương muốn làm khó dễ, nhưng cũng không thể nói cái gì.

Tiết Quân Lương lại chậm rì rì nói: “Ngươi a, thật sự là rất khách khí. Cô vừa nói đến đâu nhỉ?”

Y nhìn mọi người chung quanh, nhưng không ai dám lên tiếng, không biết rốt cuộc thái độ của Tiết vương là gì, trong lòng Đằng Vân cười một tiếng, tiếp lời: “Bẩm bệ hạ, là ngoài tâm với.”

“A...”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, “Ngươi là Hầu gia, đương triều văn võ chỉ có vài người quyền thế lớn hơn ngươi, thế mà quan đi trên đường còn phô trương hơn ngươi, ngươi ngăn dậm xa xôi tới kinh thành, chỉ dẫn theo một ngàn người, rất kỳ cục.”

Y cười lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ là, ngươi sợ cô thu binh của ngươi, đoạt quyền của ngươi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

CHƯƠNG 31: Ngươi tình ta nguyện

Tiết Ngọc thoáng chấn động, tuy hắn tự xưng xử sự khôn khéo, nhưng xem ra muốn phân cao thấp với Tiết Quân Lương vẫn có chút cổ sức, y là quân mình là thần, thấp hơn một cái đầu, đành phải nén giận.

Tiết Ngọc vội vàng quỳ xuống, nói: “Thần đệ không dám, bệ hạ bớt giận, bớt giận. Thần đệ chỉ là tiết kiệm, ghi khắc ân điển của bệ hạ, không dám phò trương, cho nên chỉ dẫn theo một ngàn binh sĩ, tuyệt không có nhị tâm.”

Tiết Quân Lương nói: “Ngươi hôm nay làm sao vậy, cô nào có sinh khí, tại sao bớt giận, chính là hỏi một chút thôi... Bất quá ngươi có thể biểu đạt trung tâm, cô cũng thật cảm động.”

Y nói xong, xoay người lại, đối mặt với quan viên đi theo, nói: “Vừa lúc hôm nay ở đây, trước mặt tiên hoàng, ngươi không ngại nói cho liệt tổ liệt tông nghe một chút, nếu ngươi có phản loạn chi tâm, trời tru đất diệt, vạn tiền xuyên tâm, không được chết từ tế!”

Tiết Ngọc run lên một cái, khuôn mặt thanh tú trở nên trắng bệch.

Tất cả mọi người không dám hé miệng, lo sợ đốt tới chính mình, vậy mới nói thiên uy không lường được, một khắc trước còn hỏi han ân cần, ngữ khí ôn hòa nói chuyện, ngay sau đó ép người quỳ trước hoàng lăng thê.

Tuyết rơi dần dần nặng thêm, trải trên mặt đất một tầng mỏng manh, Tiết Ngọc quỳ trên mặt đất, từng chữ từng chữ thê.

Tiết Quân Lương vẫn luôn mỉm cười đứng một bên, cuối cùng nói: “Kỳ thật cô cũng tin tưởng ngươi, dù gì ngươi cũng là thân đệ đệ của cô, bất quá mấy năm nay ngươi rất ít trở về, khó tránh khỏi vài lời đồn đãi trên triều đình, tục ngữ nói chính không sợ tà, hiện giờ ngươi thê trước hoàng lăng, cũng có thể ngăn chặn miệng lưỡi người khác, ngươi thông cảm cho một mảnh dụng tâm này của cô a.”

Tiết Ngọc quả thực nghiêng răng nghiêng lợi nuốt giận, xả ra tươi cười, nói: “Vâng, thần đệ hiểu được, tạ bệ hạ ưu ái.”

Tiết Quân Lương lại chuyển đề tài, một lát nói đến cái này một lát nói đến cái kia, khiến văn võ cả triều đều căng thẳng, tác dụng của xao son chán hồ (gần nghĩa ‘rụng cây dọa khỉ’) thật không tồi.

Buổi tối, bày yến hội thỉnh Tiết Quân Lương dùng bữa, Tiết Quân Lương biết kể xao son chán hồ dùng được, nhưng không thể bức lão hồ nóng nảy, lão hồ vừa trưởng thành cũng là lão hồ, chỉ có chân chính nhỏ nanh vuốt, mới dễ dàng bắt lấy, bằng không người có hại lại là chính mình.

Thời điểm Tiết Quân Lương dùng bữa lại ca ngợi Tiết Ngọc, còn nói phải học tập Tiết Ngọc, cần kiệm một chút, một bàn này bày quá nhiều đồ ăn, y chỉ chọn vài món, còn lại thưởng cho quan viên và cung nhân.

Dùng qua thiện, Tiết Quân Lương bảo Khương Dự thỉnh hoàng hậu lại đây, hiển nhiên muốn làm gì thì quá rõ ràng.

Tự Dao cố ý đưa thật nhiều y phục hoa lệ đến, chỉ chờ tới hôm nay, bệ hạ đi tuần chỉ mang theo hoàng hậu, đương nhiên phải nhân cơ hội chiếm được niềm vui của Thánh Thượng mới tốt.

Đằng Vân tắm rửa xong, Tự Dao búi tóc cho hấn, không quá rườm rà, lại có chút biếng nhác, dường như một đầu tóc mây có thể tán xuống bất cứ lúc nào, tóc đen tinh tế mềm mại..., chọc lòng người ngứa ngáy.

Tự Dao ở trong cung khá lâu, tài trang điểm lão luyện, nàng lấy ra vài bộ xiêm y cho Đằng Vân chọn, tâm tư Đằng Vân không tại đây, cứ để Tự Dao làm chủ là được.

Tự Dao cười trộm một tiếng, muốn nàng chọn, tự nhiên chọn xiêm y rộng rãi, dễ cởi.

Lúc Đằng Vân tới, Tiết Quân Lương không thể không thừa nhận, hoàng hậu này quả thật khiến y có chút kinh diễm.

Muốn nói hấn có bao nhiêu mỹ cũng không thấy, nhưng khuôn mặt thanh tú quyền rũ lộ ra đoan trang cùng trầm ổn, không kiêu không túng, đại khí ung dung.

Tiết Quân Lương sai người đặt bàn nhỏ, bên trên bày vài món điểm tâm và rượu, cái này vừa đúng tâm tư Đằng Vân, Tiết Quân Lương làm người nghiêm cẩn, nếu không say, sợ là không có cơ hội ám sát.

Đằng Vân ngồi xuống, tuy rằng không nịnh nọt, nhưng so với ngày thường ngoan ngoãn hơn rất nhiều, càng khiến Tiết Quân Lương cảm thấy mình đã thu phục được hoàng hậu tính tình cao ngạo này.

Tiết Quân Lương uống vài chén rượu, đột nhiên cười nói: “Uống như vậy, không có ca múa nhắm rượu, không chút thú vị, không bằng ái phi múa một khúc.”

Đằng Vân chưa từng học qua cái gọi là ca múa, bảo hấn bàn luận binh thư còn được, dù thuờ nhỏ hấn được dạy nhiều thứ, nhưng cũng không học mấy chuyện của nữ tử, trong lòng hấn một trận bồn chồn.

Tiết Quân Lương lại nói: “Người tới!”

Y cao giọng gọi, vệ binh bên ngoài đáp lời mà vào, tựa hồ Tiết vương bị rượu thượng đầu, đi lại có chút loạn choạng, chống mép bàn đứng lên, tới trước mặt vệ binh, đưa tay kéo.

Chỉ nghe “Xuy” một tiếng, Tiết Quân Lương rút kiếm ra khỏi vỏ, ngón trỏ đón ánh nền nhẹ nhàng gõ lên thân kiếm, phát ra tiếng “Tranh” thanh thúy.

Đặng Vân không biết y có ý gì, ánh mắt chăm chăm theo dõi y.

Tiết Quân Lương cảm kiếm trở về, đưa cho Đặng Vân, nói: “Ái phi vì cô múa kiếm, như thế nào?”

Tay cầm kiếm của Đặng Vân nhất thời lạnh lẽo, hắn không biết Tiết Quân Lương có nhìn thấu cái gì hay không, hoặc là cử động của hắn khiến y hoài nghi.

Nào có múa kiếm lại dùng kiếm thật, đừng nói múa, cầm kiếm trước mặt quân vương, đây chính là đại nghịch bất đạo, hơn nữa Tiết Quân Lương cũng không bảo vệ binh lui xuống, hai đội vệ binh liền đứng ở cạnh cửa, cúi đầu ẩn kiếm, chờ nghe lệnh.

Dù Đặng Vân cầm lưỡi dao sắc bén, cũng không có một tia hy vọng.

Tiết Quân Lương lại ngồi xuống, dựa vào bàn, mỉm cười nhìn Đặng Vân, Đặng Vân cảm thấy con cáo già này nhìn thấu hành động của mình, chỉ có thể kiên trì cầm lấy kiếm.

Đặng Vân sử kiếm cả đời, từ sáu tuổi tiến thư phòng, đi học quen dùng kiếm, thẳng đến khi bị Tiết Quân Lương một tiễn xuyên tim.

Nhưng hiện tại, trường kiếm đối với thân thể này mà nói, tựa hồ có chút nặng nề.

Đặng Vân vung kiếm, tuy hắn từng xem qua múa kiếm, nhưng đến phiên mình thì không biết làm thế nào, lại không thể thực sự xuất ra công phu, một hoàng hậu ở thâm cung nội viện, nếu biết công phu chiêu thức, chẳng phải khiến người ta hoài nghi.

Tiết Quân Lương tay chống đầu, nhìn động tác có chút vụng về của Đặng Vân, y phục rộng rãi theo động tác của hắn nhẹ nhàng xoay chuyển, lưu hoàn bạch sắc vây quanh thất lưng tinh tế, giống như không thực sự chặt chẽ.

Rõ ràng đáng người suy nhược như vậy, vốn nên ôn nhu vô hạn mà múa kiếm, lại bị Đặng Vân biến thành cứng nhắc.

Tiết Quân Lương tự tiểu phi tiểu, nhìn đến bộ dáng Đặng Vân vì vung trường kiếm mà cổ hết sức lực, ánh mắt ám trầm, liền đứng thẳng dậy.

Y chậm rãi đi qua, lấy kiếm trên tay Đặng Vân, ném sang một bên, một tay ôm lấy hắn, Đặng Vân mở to hai mắt, khắc chế giây dựa, lập tức khép mắt.

Tiết Quân Lương biết đối phương thả lỏng thân mình, cười một tiếng, một tay ôm Đặng Vân, một tay vuron ra, tháo trâm cài trên đầu Đặng Vân, ném xuống bên cạnh trường kiếm.

Đặng Vân theo động tác của y, gât gao nhìn chăm chăm trâm cài trên mặt đất, trong lòng nhất thời lạnh lẽo, Tiết Quân Lương không đợi hắn thu hồi ánh mắt, liền ôm người vào nội thất, đặt Đặng Vân lên giường.

Không có trâm cài, tóc Đặng Vân tán xuống, có chút hỗn loạn, cộng thêm khuôn mặt trắng bệch, lại có một loại ý nhị khác.

Tiết Quân Lương lấy tay vén tóc của hắn, nhẹ nhàng vuốt đùa, vuốt ve một chút, cười nói: “Người nhìn ta như vậy, lại khiến ta nghĩ tới một người...”

Y nói tới đây liền không nói nữa, lời nói không minh bạch này càng khiến Đặng Vân bối rối.

Tiết Quân Lương nói: “Hiếm khi hôm nay người tình ta nguyện, nếu ái phi chủ động thêm một chút, ta cũng không để ý.”

Tiết Quân Lương nói xong, đưa tay chậm rãi kéo đai lưng của Đặng Vân xuống, ngoại sam theo đai lưng cùng nhau mở ra.

Đặng Vân giờ tay muốn lấy vũ khí, nhưng trâm cài sắc bén duy nhất trên người hắn đều bị ném xa, hơn nữa bên ngoài còn có vệ binh...

Tay nâng lên một nửa chậm rãi thả xuống, Đặng Vân cắn răng, hai kiếp của hắn, cuối cùng vẫn nằm trong tay Tiết Quân Lương.

Hắn cho rằng mình có thể đấu với Tiết Quân Lương, hóa ra vẫn luôn là mèo vờn chuột, dù hắn trừ mình, cũng không thoát khỏi cái vòng Tiết Quân Lương vẽ.

Tiết Quân Lương chăm chú nhìn ánh mắt của hắn, y đã từng nhìn thấy ánh mắt giống hệt như vậy, đôi mắt tối đen, oánh nhuận, hiện rõ không cam lòng, lại trộn lẫn mất mát thậm chí là tuyệt vọng.

Khi đó Tiết Quân Lương kéo cung, neho mắt, tuy tướng quân kia của địch quốc thương tích chồng chất, trên người tróc da tróc thịt không có một nơi lành lạnh, nhưng vẫn không chớp mắt nhìn y.

Thật giống như hiện tại...

Không thể phủ nhận, Tiết Quân Lương là người chuộng nhân tài, thời điểm đối diện với ánh mắt như vậy, đã từng động ý niệm trong đầu, có lẽ thả người này, hắn sẽ cảm động đến mức để ta sử dụng?

Nhưng khả năng rất thấp, dao động của Tiết Quân Lương không đủ thuyết phục chính mình, trong chớp mắt, y thả dây cung trong tay.

Khi đó Tiết Quân Lương thường thức Đặng Vân, trừ bỏ thường thức còn có kính nể, mà hiện tại, Tiết Quân Lương nhìn đôi mắt của người phía dưới,

thể nhưng hạ thân nảy lên một trận khô nóng.

Tiết Quân Lương xua đi ý niệm trong đầu, Đằng Vân là Đằng Vân, đã chết, ngay cả thi cốt đều hoá táng, mà người dưới thân là hoàng hậu của mình, hậu phi nạp về là để làm chuyện này.

Tiết Quân Lương nghĩ như vậy, cảm giác say tựa hồ thượng đầu, trên người càng thêm khô nóng khó nhịn, y đưa tay đẩy ngoại sam của Đằng Vân ra, nhẹ nhàng hôn cắn cổ Đằng Vân.

Tay cũng không chút nào nhàn rỗi, theo mắt cá chân quang lỏa của Đằng Vân, chậm rãi vuốt ve lên trên.

Đằng Vân giống như sợ hãi một chút, mạnh mẽ rút chân, lại bị Tiết Quân Lương nắm chặt, ép hẳn mở chân ra.

Đằng Vân bị y vuốt ve đến run rẩy, Tiết Quân Lương trấn an hôn lên môi cùng trán của hắn, cười nói: “Không thích sao, bắt quá nhìn phản ứng của ngươi, giống như thực hưởng thụ.”

Đằng Vân bị y trêu chọc như vậy, nháy mắt huyết sắc trên mặt mất đi, khớp hàm cao thấp đánh nhau, như sợ hãi, lại như phần nộ.

Tiết Quân Lương nhìn phản ứng của hắn có một khắc thất thần, ánh mắt này y cũng từng gặp qua, hơn nữa từ cùng một người.

Thời điểm Tiết Quân Lương xuất thần, chợt nghe thanh âm Tiết Hậu Dương từ ngoài vọng vào, “Bệ hạ, có cấp báo! Bệ hạ...”

Khương Dụ và Tiết Hậu Dương đứng bên ngoài, tuy lúc này chưa quá khuya, nhưng Tiết vương cho đòi hoàng hậu thị tẩm đã một lúc, làm gì thì quá rõ ràng, Vạn Niên hầu lại đột nhiên vội vã chạy tới muốn gặp Tiết vương.

Khương Dụ là nô tài, cho ông một trăm lá gan cũng không dám quấy rầy nhã hứng của Thánh Thượng, đó là tội không chống nổi.

Tiết Hậu Dương thấy ông lưỡng lự, liền tự mình gọi, vừa gõ cửa vừa gọi, Tiết Hậu Dương tính tình thẳng thắn, rất nhiều quy củ không thích, nhưng ở triều đình nhiều năm, cũng học chút khéo léo đưa đẩy.

Tiết Quân Lương biết hắn có chừng mực, lỗ mãng như vậy hiển nhiên có chuyện khẩn cấp.

Nhưng sắc mặt y vẫn không tốt lắm, bất kì ai bị quấy rầy lúc này chắc chắn không dễ chịu.

Tiết Hậu Dương hô vài tiếng, cửa liền mở, lập tức tiến vào, trình lên văn kiện khẩn cấp, trên mặt văn kiện dùng bút son viết một chữ “Cấp” màu đỏ.

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua, lập tức thay đổi sắc mặt, dẫn Tiết Hậu Dương cùng Khương Dụ tới thiên thất.

Tiết Quân Lương mở thư, là khoái mã biên quan báo nguy.

Từ khi Tiết Ngọc thượng kinh, đạo chính phía bắc bắt đầu rục rịch, những người này đều là du mục, trời sinh tính bừa hãn hiếu chiến, binh quyền trên tay Tiết Ngọc không lớn như Tiết Hậu Dương, nhưng có thể trấn được bọn họ, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, bởi vì đám người dũng mãnh hiếu chiến luôn có nội loạn.

Từ dòng họ lập nên quốc hiệu, khó được hòa bình, hôm nay nhi tử soán vị, ngày mai quốc cữu mưu phản, luôn vậy trong chiến loạn.

Trước đó quốc cữu Trình Điền đưa chất tử của mình lên ngôi vị hoàng đế, Trình Điền tay cầm trọng binh, dưới trướng lại có không ít mưu sĩ, không ai có thể chống lại, cũng coi như an ổn nhất thời.

Nhưng Tiểu quân vương đang cơ, dần dần không muốn bị người khống chế, hoạn quan từng nói cho hắn biết, Trình Điền chưa trừ, khó an thiên hạ, nếu trừ Trình Điền, phải trọng dụng võ tướng khác hạ thấp kiêu ngạo của y, chọn đúng cháu ruột của nguyên lão tam triều, Trâu Chấn Anh.

Vì thế Tiểu quân vương bắt đầu thay đổi binh lực, Trình Điền phát hiện liền mang binh vây quanh hoàng cung, lúc này Trâu Chấn Anh cầm quân kỳ hộ quốc, giao phong với quân của Trình Điền ngay ngoài hoàng cung.

Mà Tiểu quân vương đã nhìn lầm người, tin sai người, Trâu Chấn Anh cũng là kẻ tâm lang hổ, muốn làm vua của một nước, thừa dịp giết chóc tiến hoàng cung bắt đi Tiểu quân vương cùng thái hậu.

Trình Điền mang binh đuổi theo không có kết quả, lại không thể đánh mất kinh sư, vì thế lui về kinh sư.

Trước mắt biên cương Tiết quốc không có chủ tướng, Trình Điền và Trâu Chấn Anh giằng co không phân, hai phe đều có ý định nghị hòa, vì thế ăn nhip với nhau, lại sinh ra quý kẻ.

Lấy cơ Tiểu quân vương mất tích, tìm được manh mối, có người nhìn thấy tiểu quân vương ở lãnh thổ Tiết quốc, muốn phái binh nghênh đón quân vương quay về.

Mà mục đích lại quá rõ ràng, bọn họ thấy Tiết Ngọc không ở biên cương, muốn nhân cơ hội tiến vào, Tiết quốc và Đằng quốc giao phong lâu dài, hiển nhiên quốc nội trống rỗng, lúc này không tấn công, e là không tìm được cơ hội tốt hơn.

Tiết Quân Lương nắm chặt thư, cười to một tiếng, “Khá lắm man di, ngay cả quốc hiệu cũng chưa định, còn thêm thường thổ địa Tiết quốc của ta.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói vậy, không khỏi căng thẳng, Tiết Quân Lương ném thư cho hắn xem, Tiết Hậu Dương rất nhanh nhìn một lần, sắc mặt cũng trầm xuống.

Nói: “Bệ hạ, thần đệ chờ lệnh, không thể để man di chê cười chúng ta.”

Tiết Quân Lương nói: “Ngươi đi ta yên tâm, nhưng danh không chính ngôn không thuận.”

“Này...”

Tiết Hậu Dương dừng một chút, cũng hiểu được đích xác như thế, dù sao đó là đất phong của Tiết Ngọc, nhưng hiện tại thả Tiết Ngọc đi, ai cũng không yên tâm.

Tiết Quân Lương ngồi xuống, đưa tay ý bảo Tiết Hậu Dương cũng ngồi xuống, nói: “Thả Tiết Ngọc đi cũng không phải không thể, chỉ cần phải thêm một người tòng quân, không lo không nhìn được hắn.”

Tiết Hậu Dương nói: “Thứ cho thần đệ ngu dốt, thật sự nghĩ không ra một người như thế.”

“Ngươi không nghĩ ra được?”

Tiết Quân Lương cười càng thâm ý, “Người này có quan hệ mật thiết với ngươi, chính là Đãng Thường.”

“Đãng Thường.”

Tiết Hậu Dương thì thảo niệm một tiếng, lập tức nhắm mi, hắn nghĩ đến tình cảnh Đãng Thường và Tiết Ngọc cùng nhau tiến trà lâu, lại không thể nói ra, vì thế nói: “Bệ hạ... Thật sự không phải thần đệ không muốn cho Đãng Thường đi, mà là... Mà là Đãng Thường, y chung quy...”

Tiết Quân Lương phát tay, nói: “Với tài trí của Đãng Thường, muốn ngăn cản Tiết Ngọc, tuyệt đối chân thật đáng tin, bằng không mấy năm nay y làm sao đứng vững ở vị trí Tướng gia. Ngươi chỉ cần thay ta nói với y vài câu...”

Tiết Quân Lương nói xong, đứng dậy, không vội không hoãn nói: “Môi hồ răng lạnh, sở dĩ Trình Điền và Trâu Chấn Anh xâm phạm biên thổ Tiết quốc, là bởi vì khoảng cách của bọn họ với Đãng quốc, chờ biên thổ Tiết quốc không còn, Đãng quốc còn xa sao? Ta là cho y mượn binh, để y bảo vệ quốc gia của mình.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói như vậy, liền bị khí thế của Tiết vương trấn áp, lời này xác thực đúng, Đãng quốc nhỏ yếu, Phụng quốc cũng được, Trình Điền cũng tốt, hay là Trâu Chấn Anh, đều là vì Đãng quốc bị Tiết quốc cách trở, mới không dễ tấn công, chỉ cần bọn họ chiếm lĩnh biên thổ Tiết quốc, hiển nhiên sẽ thừa thắng bắt lấy Đãng quốc.

Về tình về lý, về trung về tư, mặc kệ Đãng Thường và Tiết Ngọc có phải bằng hữu hay không, Đãng Thường đều sẽ tận lực mang binh xuất chiến.

Tiết Quân Lương nói xong, liền ra thiên thất, Tiết Hậu Dương sững sốt một, chờ kịp phản ứng cũng theo ra.

Hắn vừa mới ra thiên thất, liền thấy trước mắt chợt lóe, theo bản năng lắc mình chắn trước mặt Tiết Quân Lương, ra tay ngăn trở binh khí đâm tới.

Tiết Hậu Dương tự phụ võ công không kém, thế nhưng lần này không đoạt được binh khí, bị thích khách phản thủ một kiếm, thiếu chút nữa bị thương, nếu không phải một kiếm của người nọ có nửa khắc ngưng trệ, hình như binh khí không vừa tay, hắn cũng không nhẹ nhàng đoạt được trường kiếm như vậy.

Chính là Tiết Hậu Dương lập tức ngây dại.

“Hoàng... Hoàng tâu!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

CHƯƠNG 32: Ác mộng

“Hoàng... Hoàng tâu!”

Tiết Hậu Dương đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhanh chóng thu hồi tay, trường kiếm “Choảng” một tiếng rơi trên mặt đất, một tiếng này có chút lớn,

vệ binh lập tức vọt vào, sau đó đều sững sờ.

Khương Dự cảm thấy gần đây số lần đổ mồ hôi của ông càng ngày càng tăng, đây là cảnh tượng thế nào a.

Hoàng hậu nương nương tóc tai tán loạn, không dùng bất luận cái gì bó buộc, trực tiếp rối tung xuống dưới, hơn nữa y phục không chỉnh, đai lưng không thấy, ngoại sam tán trên vai, váy sam cơ hồ không che được đôi chân thon thả.

Đôi môi hơi phiếm hồng, trên môi tựa hồ cắn ra máu, dùng ánh mắt lột da rút gân nhìn chằm chằm Tiết Quân Lương.

Tiết Hậu Dương tựa hồ cảm thấy mình đứng quá gần hoàng hậu, hơn nữa hoàng hậu ăn mặc như vậy, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, rũ mắt thối lui vài bước, thối lui ra sau Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương phản ứng cũng không chậm, cực nhanh cõng ngoại bào của mình, vươn tay khoác lên người Đằng Vân, đem Đằng Vân bọc kỹ, không để người khác nhìn thấy gì, trên mặt không hề hiện lên tức giận, ngược lại cười nói: “Ái phi, người đang giận đối với cô sao? Cô biết vừa rồi làm khó người.”

Y vừa nói như vậy, tất cả mọi người ở đây nháy mắt hiểu rõ, vội vàng cúi đầu lui xuống, hai vợ chồng người ta giận dữ, làm nô tài còn không mau tránh ra.

Cứ như vậy mọi người cũng thêm hiểu được, quả nhiên không ai dao động được địa vị của hoàng hậu, Tiết vương lại có thể bày ra biểu tình lấy lòng.

Một nữ nhân có thể khiến quân vương hao hết tâm tư, tuyệt đối không đơn giản.

Đằng Vân để y ôm vào lòng, trong mắt người khác xem ra thật ngoan ngoãn, cũng liền chứng thật lời Tiết Quân Lương, kỳ thực là hắn không thể động đây, hắn bị Tiết Quân Lương điểm huyết, toàn thân hư nhược, nếu không phải Tiết Quân Lương nâng hắn, lúc này đã té trên mặt đất.

Tiết Quân Lương bọc kín Đằng Vân, cúi người ôm hắn lên, Khương Dự lập tức đẩy cửa nội thất, chờ Tiết Quân Lương và hoàng hậu đi vào, sẵn sàng đóng cửa lại.

Tiết Hậu Dương sờ cái mũi, cảm văn kiện khẩn cấp xoay người rời đi.

Tiết Quân Lương ném Đằng Vân lên giường, cười lạnh nói: “Người quả nhiên muốn ám sát cô. Thật không nghĩ tới, người cả mệnh cũng không muốn?”

Tiết Quân Lương nói xong, vuốt gọn mái tóc tán loạn của hắn, còn giúp hắn đắp chăn, khôi phục vẻ mặt không mặn không nhạt lúc trước, khẩu khí khiến người ta không nắm bắt được, nói: “Hay là người biết, cho dù người nháo thế nào, cô cũng không thể giết người?”

Y nói xong, xoay cổ tay, trên mu bàn tay có một vết thương nho nhỏ, có chút máu đọng, nhưng không có gì trở ngại, hóa ra vừa rồi một kiếm kia nếu không phải Tiết Hậu Dương ngăn cản đúng lúc, thật sự có thể lấy mạng Tiết Quân Lương...

Tiết Quân Lương thấy hắn không nói lời nào, tự cổ tự mực nói: “Cô giam công chúa Đằng quốc, hiện tại mạn di đánh lên, đích xác không thể làm gì người, vạn nhất Phụng vương thừa dịp này xuất binh, chẳng phải hai mặt thụ địch, nhưng người nên biết rằng, không biếm lãnh cung, không giết người, cho dù còn sống, cũng có thể khiến người sống không bằng chết.”

Chính là lúc này, Đằng Vân lại mãnh liệt mở mắt, trong con ngươi có chút sáng rõ khiến Tiết Quân Lương nói không nên lời, gắt gao nhìn chằm chằm Tiết vương.

Tiết Quân Lương vốn tưởng rằng hắn đột nhiên mở to mắt là do sợ hãi, bởi vì y nói muốn hắn sống không bằng chết, nhưng rõ ràng không giống, trong ánh mắt người nọ bỗng nhiên toát ra sáng rọi bức người, giống như thấy được sinh cơ, phong thái này, khiến Tiết Quân Lương không thể nói rõ là cảm giác gì, ngực bỗng nhiên bị kiềm hãm.

Y nào biết, Đằng Vân thấy được hy vọng, đó là vì Tiết Quân Lương nói có mạn di đánh lên, nghĩa là trong một khoảng thời gian, Tiết Quân Lương không có khả năng lại đi tấn công Đằng quốc.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên thở dài, đưa tay che mắt Đằng Vân, cảm thụ được mắt tiếp đối phương nhẹ nhàng cọ xát lòng bàn tay, sâu kín nói: “Ta thật sự nhìn không thấu người, nào có người không để ý sinh tử như người?”

Y nói xong không tự giác nhớ tới cái người bị chính mình tự tay xử quyết, đó cũng là một người y nhìn không thấu, nào có người không để ý sinh tử như vậy, nào có người có thể chân thành thiết huyết đến tình trạng này.

Trình Điền giúp đỡ Tiểu quân vương thượng vị, không phải y không trung tâm, nếu không đã sớm tự mình xưng đế, Trâu Chấn Anh bắt cóc Tiểu quân vương lẫn trốn bên ngoài, nếu y không trung tâm, đã sớm nhân cơ hội, nhưng y đều không, bỏ lỡ nhiều cơ hội tốt như vậy, bởi vì y đích thật trung tâm.

Nhưng quyền cao chức trọng, đôi khi sẽ làm trung tâm của y thay đổi, trở nên tự phụ, trong mắt không có vương...

Mà Đằng Vân không giống thế, Đằng quốc đối với hắn, giống như một loại tín ngưỡng.

Tiết Quân Lương thu hồi suy nghĩ, nói: “Hồi cung liền hảo hảo suy nghĩ lại.”

Sáng hôm sau, xa giá của Tiết vương liền khởi hành hồi cung, nhưng lần này hoàng hậu không ngồi cùng Tiết vương.

Hơn nữa Tiết Quân Lương còn đưa người mới bên mình, cung nữ Turu Thủy kia, an bài cạnh hoàng hậu.

Tụ Dao và Turu Thủy cũng ngồi ở trong xe, chẳng qua ngồi xỏm một bên, tùy thời chờ hầu hạ nương nương.

Tụ Dao thực không thích Turu Thủy được điều lại đây, đầu tiên là vì âm phụng dương vi (mặt ngoài thì thuận theo nhưng trong thì chống đối), có thể không chớp mắt bán đứng Đổng phi, lưu một người ác độc giả dối như vậy bên cạnh, Tụ Dao cũng hiểu được không an toàn.

Thứ hai là vì, Turu Thủy có tâm cơ, lại biết nói ngọt, vạn nhất nương nương cũng bị nàng hống đến vui vẻ, chẳng phải vị trí của mình khó giữ được?

Đổng Vân dọc theo đường đi không nói chuyện, Tụ Dao cũng nghe nói đêm qua hoàng hậu giận đối với bệ hạ, cho rằng nương nương thật sự bị bệ hạ làm một mối, không phải chuyện gì lớn lao.

Trở lại cung, Tiết Quân Lương một khắc cũng không chậm trễ, lập tức triệu tập quần thần, Tiết Ngọc xuất chinh là hiển nhiên, còn Đổng Thường là tòng quân. Dù chúng đại thần có nghi ngờ, nhưng Tiết vương nói như vậy cũng không ai dám phản bác, Tiết Quân Lương còn khâm điểm thân tín tướng sĩ cho Tiết Ngọc mang theo, mà một ngàn người kia, ngay cả duyệt binh đều miễn, trực tiếp giữ lại.

Tiết Ngọc và Đổng Thường đều là loại người thông minh, Tiết Hậu Dương không cần nhắc nhở, bọn họ liền hiểu được, chờ lương thảo chuẩn bị đầy đủ, liền khởi hành.

Hành quân đánh giặc lương thảo vĩnh viễn tới trọng yếu, vận chuyển lương thảo không phải chuyện nhỏ, nhất là trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã nhiều ngày Tiết Quân Lương rất ít nghỉ ngơi, đều tự mình giám sát, không dám lơ là.

Chờ Tiết Quân Lương phê xong một chồng tấu chương, Khương Dự đứng bên cạnh cũng đã dựa vào cửa ngủ gật, Khương Dự tuổi không nhỏ, đi theo Tiết Quân Lương nhiều năm như vậy, xem như là người Tiết vương tương đối tin nhiệm.

Tiết Quân Lương ho nhẹ một tiếng, Khương Dự mảnh liệt cả kinh, cả cánh cửa phát ra tiếng vang, chưa kịp quỳ xuống nhận tội, chợt nghe Tiết Quân Lương nói: “Người đi xuống đi, chỗ này của ta không cần người hầu hạ.”

Khương Dự trong lòng cảm động, tạ ân liền lui xuống.

Tiết Quân Lương gần đây đều không hào hào nghỉ ngơi qua, thân thể cũng có chút uể oải, muốn nhanh chóng phê xong tấu chương, lại có chút rã rời, y kiên trì phê vài cái, cuối cùng thật sự không chịu được, nằm úp sấp xuống bàn, định nghỉ một chút rồi phê tiếp.

Nhưng chưa ngủ, liền thấy Khương Dự lao vào, nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương ngã bệnh!”

Tâm Tiết Quân Lương này lên một cái, nhưng lập tức giả vờ trấn định: “Cô không phải thầy thuốc, nói với cô có ích lợi gì?”

“Này...”

Khương Dự cảm thấy tâm tình Tiết Quân Lương không tốt, nghĩ rốt cuộc có nên nói không, chợt nghe Tiết Quân Lương nói: “Áp a áp ứng cái gì?”

Khương Dự vội nói: “Nghe cung nữ bên người Hoàng hậu nương nương nói, Hoàng hậu nương nương không cho các nàng đi thỉnh ngự y, hiện tại nương nương đã bệnh tới hôn mê.”

Tiết Quân Lương vỗ bàn, đứng lên nói: “Hôn mê còn không truyền ngự y, người bệnh nói không xem bệnh liền không xem sao? Hoàng hậu xảy ra chuyện gì, bọn họ có mấy cái đầu để khám?”

Khương Dự liền thanh đáp, nhanh chóng ra ngoài tìm ngự y.

Tiết Quân Lương suy tư một chút, quyết định đi tới Văn Phụng cung.

Đổng Vân nửa mê nửa tỉnh, nghe được tiếng kinh hô của Tụ Dao, giống như bị dọa khóc, sau đó mờ mịt, tựa hồ đang nằm mơ, nhưng làm thế nào cũng không tỉnh.

Hắn cảm thấy tay chân mình đều không động đậy được, bị trói trên cọc gỗ, thái dương chiếu thẳng vào khiến hắn không thể mở mắt.

Chỉ cách mình vài bước chân, có một người mặc long bào màu đen trường thân mà đứng, tay trái của y cầm cung, tay phải cầm tiễn.

Đổng Vân nhìn đối phương, hơi thở có chút gấp gáp, niệm một tiếng, “Tiết Quân Lương.”

Nam nhân vận hắc bào nở nụ cười, nhẹ nhàng cúi đầu, tựa hồ mang theo ôn nhu, nói: “Ái phi, sao người dám gọi thẳng tước danh của cô?”

Đổng Vân sững sốt một chút, vội vàng cúi đầu, mình vẫn là mình, Tiết Quân Lương lại lên tiếng, vẫn gọi hắn là ái phi.

“Ái phi người không sợ chết? Vậy người sợ cái gì?”

Y nói xong, chậm rãi giơ tay lên, dùng mũi tiễn, nhẹ nhàng chạm vào cổ Đằng Vân.

Mũi tiễn lạnh lẽo ngẫu nhiên xẹt qua cổ, khiến Đằng Vân không khỏi run lên, nếu như không hường qua tư vị xuyên tim, có lẽ Đằng Vân không hề sợ hãi.

Nam nhân “Ha ha” cười một tiếng, mũi tiễn xẹt qua cổ áo, theo ngực đi xuống, đẩy đai lưng của Đằng Vân ra.

Trên người Đằng Vân chỉ mặc một kiện y phục rách nát, quần áo cùng đai lưng rơi xuống mặt đất, thân trên đầy vết sẹo của Đằng Vân lập tức lộ ra.

Hắc bào nam nhân híp mắt, nhẹ buông tay, ném trường cung xuống, áp sát lại, thổi khí bên tai hắn, nói: “Chúng ta tiếp tục chuyện còn chưa làm xong, được chứ?”

Đằng Vân trong nháy mắt có chút hoảng sợ, hắn dùng sức lui thân mình, nhưng thân thể bị trói trụ, căn bản không thể nhúc nhích.

Nam nhân vươn tay ôm thắt lưng hắn, một phen kéo quần áo nơi hạ thân của Đằng Vân, khiến hắn hoàn toàn lóa lờ.

Nam nhân cúi đầu, ngậm vành tai hắn hôn cắn một chút, cũng không quá lâu, liền chuyển sang thân thể hắn.

Trên người Đằng Vân không ít vết sẹo to nhỏ, nam nhân tựa hồ mê muội những dấu vết này, dùng đầu lưỡi chậm rãi lưu luyến, Đằng Vân chỉ cảm thấy sống lưng từng đợt tê dại, thất thần há to miệng hô hấp, theo bản năng rên rỉ giãy dụa, từ cổ họng hắn không ngừng ngâm ra.

Mắt Đằng Vân đều đỏ bừng, tràn ngập tơ máu, thế nhưng nam nhân lại đưa tay cầm hạ thể của hắn.

Trong đầu Đằng Vân nhất thời ồ một tiếng, toàn bộ thân mình nhảy dựng lên, nhưng nam nhân tựa hồ không có một chút buông lỏng, bộ lông hạ thể của Đằng Vân, nắm trong bàn tay không ngừng thưởng thức.

Không đợi Đằng Vân lên đỉnh, nam nhân tách hai chân hắn ra, khiến địa phương hắn khó có thể mở miệng bại lộ trước mặt mình.

Hô hấp Đằng Vân càng ngày càng ồ ồ, môi run run, kỹ xảo của người nọ tốt lắm, vừa bộ lông vừa lấy tay vuốt ve từng tác da thịt hắn.

Nam nhân lại cúi đầu, hôn lên khoe miệng hắn, Đằng Vân cảm nhận được hô hấp của đối phương, cũng là ồ ồ, có một chút dồn dập, y dùng tay trụ cầm hắn, cạy mở khớp hàm, hung hăng hôn môi, tiếng hít thở của Đằng Vân liền trở nên gấp gáp.

Đợi cho Đằng Vân sắp sửa thư giải, y lại đột nhiên thu tay, hai tay nâng lên hai chân hắn, hạ thân nhẹ nhàng cọ xát huyết khẩu của hắn.

Đằng Vân mãnh liệt lắc đầu, nhưng cái kia của nam nhân không có chút mềm xuống, từng chút từng chút, đẩy vào...

—

Thời điểm Tiết Quân Lương đi vào Vân Phụng cung, bên trong dường như náo loạn, ngự y chạy tới chạy lui khai đường cho hoàng hậu, chỉ là nhiệm phong hàn, nhưng tâm tích tụ, khó tránh khỏi khí huyết không thông.

Lúc này Tiết Quân Lương mới yên lòng, nhưng lập tức cảm thấy phiền toái, sao mình lại lo lắng cho người này, bọn họ là quan hệ lợi dụng cùng bị lợi dụng, mà gần đây người bị lợi dụng, lại sinh ý niệm phản kháng trong đầu.

Tiết Quân Lương càng nghĩ càng phiền, vẫy lui mọi người, chính mình ngồi xuống bên giường nhìn người đang ngủ.

Đằng Vân ngủ không thực an ổn, trên trán ra rất nhiều mồ hôi, Tiết Quân Lương tùy tay sờ sờ, thế nhưng phát hiện y phục người nọ đều ướt.

Không gọi người tới chăm sóc.

Tiết vương tự mình lau mồ hôi cho hắn, vừa lúc bên cạnh có chậu nước có bố khăn, đem bố khăn thấm nước, vắt khô.

Y xoa trán cùng thái dương của Đằng Vân trước, sau đó cởi cổ áo của Đằng Vân, theo cổ đi xuống chà lau, người nọ đúng là đổ không ít mồ hôi.

Tiết Quân Lương lại sợ hắn nhiễm thêm phong hàn, vì thế kéo chăn qua, cũng không biết thế nào mới tốt, dù sao cũng lau từng chút từng chút một, tận lực không cho Đằng Vân cảm lạnh.

Tiết Quân Lương mang theo tâm tư chiếu cố người, nhưng khi y cởi bỏ xiêm y của Đằng Vân, lại nghe người nọ gọi khẽ một tiếng “Tiết Quân Lương.”

Y tuyệt đối không tin lúc này Đằng Vân gọi có bao nhiêu uyển chuyển êm tai, nhưng liền một tiếng này, lại khiến đầu Tiết Quân Lương oanh một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm thân mình người nọ, có chút phát ám.

Tay y không dừng, như trước cầm bố khăn giúp Đằng Vân lau mồ hôi, chính là động tác càng ngày càng ái muội.

Người trên giường nhú mảy, tựa hồ ngủ càng không an ổn, ngay cả môi cũng mím chặt, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, tựa như mèo con.

Hơi thở Tiết Quân Lương thêm thô không ít, tay y lưu luyến trên làn da người kia, bắn khoả qua mỗi một tác da đều khiến người nọ run rẩy liên tục, loại run rẩy tự nhiên rất nhỏ này chọc Tiết Quân Lương ngứa ngáy.

Tiết Quân Lương cúi đầu, dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo bờ môi Đằng Vân, tựa hồ có chút mê mẩn, tay mở cầm hân, bá đạo lại mang theo uy nghiêm của đế vương, không thể kìm nén hôn môi Đằng Vân.

Đằng Vân hừ một tiếng, như con mèo nhỏ rên rĩ, có vẻ bất lực cùng luống cuống, bộc lộ yếu ớt ngày thường khó có thể nhìn thấy, có lẽ vì sinh bệnh, mới vô thức lộ ra như vậy.

Chờ Tiết Quân Lương buông hân ra, ý thức Đằng Vân đã có chút朦胧 lung, nằm ở trên giường, hô hấp dần dập, còn theo bản năng vươn đầu lưỡi, liếm khóe miệng.

Tiết Quân Lương nhìn chăm chăm người trên giường, cuối cùng vươn tay giúp hân chỉnh lại y phục, mới gọi cung nữ nội thị tiến vào hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

CHƯƠNG 33: Hoạ mi

Tiết Ngọc thoảng trụ ngựa, cố ý chậm một chút, cùng Đằng Thường chạy song song với nhau.

Tiết Ngọc cười nói: “Mã xa mệt nhọc, không biết Thường tướng chịu nổi không, muốn hạ lệnh nghỉ ngơi một chút không?”

Đằng Thường nói: “Mã xa mệt nhọc là chuyện Đằng mỗ vẫn luôn hy vọng mà không được, sao có thể cảm thấy mệt.”

“Vậy Thường tướng không đúng rồi.” Tiết Ngọc nói: “Hảo hảo ở kinh sư làm tướng gia, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, sao phải cưỡng cầu chuyện không đâu, cuối cùng đẩy mình đến bước này.”

Đằng Thường rốt cục xoay đầu nhìn hân, “Xem ra Trần Cương hầu nhìn rất thấu triệt, vậy Đằng mỗ đành mượn hoa hiến phật, đem những lời này trả lại cho Hầu gia.”

Y dừng một chút, cười nói: “Hảo hảo tại biên cương làm bá chủ một phương, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có cái gì không tốt? Sao phải cưỡng cầu chuyện không đâu.”

Sắc mặt Tiết Ngọc hơi chút thay đổi, lập tức khôi phục bộ dáng tao nhã bình thường, “Đã lâu không gặp Thường tướng, ngôn ngữ vẫn làm khó người như vậy. Ta thường xuyên nghe được, tướng gia của Đằng quốc từ ái nhân hậu, sao đến phiên Tiết Ngọc ta, lại ghét bỏ thế?”

Đằng Thường nói: “Không phải ta cố ý ghét bỏ Hầu gia.”

Y nói xong, liếc Tiết Ngọc một cái, trong ánh mắt lại có chút nắm chắc phản thắng, cười nói: “Nếu Hầu gia không tìm việc cho ta, sao Đằng mỗ lại gây chuyện thị phi?”

“Ngươi lời này...” Tiết Ngọc nói: “Ta không rõ.”

“Trước khi ngươi tới kinh, Tiết vương hạ lệnh ta tra rõ chuyện hoàng hậu bị tập kích...”

“A.” Tiết Ngọc ứng tiếng nói: “Không ngờ hoàng hậu bị tập kích, tra ra cái gì?”

Đằng Thường nói: “Trước khi gặp Hầu gia, ta còn một số vấn đề không nghĩ ra, nhưng từ ngày cùng Hầu gia uống vài chén trà, thế nhưng đã thấu triệt.”

“A...”

Đằng Thường thấy hân vẫn vững vàng giục mã, cũng không nóng nảy, chậm rì rì nói: “Thích khách đúng là người Đằng quốc, nhưng không phải thuộc hạ cũ của Đằng Thường ta, sau khi bọn họ bị bắt, đầu tiên là vu hãm Phụng vương, cuối cùng lại sửa miệng, nói là ta sai sử. Đây là nhất tiễn song điêu, muốn chọc giận Phụng vương, lại có thể diệt trừ cái đinh trong mắt là Đằng mỗ... Chi tiếc, Hầu gia không nghĩ tới, Tiết vương lại giao việc này cho Đằng mỗ xử lý.”

“Ta?”

Tiết Ngọc ra vẻ kinh ngạc nói: “Hảo hảo, sao đột nhiên nhắc tới ta, tội danh ám sát hoàng hậu, ta không đảm đương nổi... Huống chi, người ở kinh thành đều nghe qua, ta và Hoàng hậu nương nương đã từng định tình, sao ta có thể hại nàng?”

Đằng Thường cười một tiếng, nói: “Người sáng suốt không nghe lời đồn nhảm, năm đó lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ngươi đã là Trần Cương hầu, có

phải không? Thân là Hầu gia, lại tự tiện rời khỏi đất phong, giả trang thành học tử làm thực khách trong phủ đại thần của Đàng quốc, Hầu gia, rắp tâm của ngài đâu?”

Tiết Ngọc cũng cười một tiếng, lại không phủ nhận, đột nhiên giục ngựa đi mau một chút, quay đầu nói: “Ngươi muốn gây chuyện, phải không?”

Hắn nói xong, bỗng nhiên râu ông nọ cắm cằm bà kia nói: “Nếu ngươi có chút dã tâm, sẽ là một nhân tài, nhưng ngươi chỉ có ngu tâm, ngu trung sẽ hại chết ngươi.”

Đặng Thường nắm thật chặt cương ngựa, Tiết Ngọc nói đúng, Đặng Thường đối với Đàng quốc trung tâm, đã đến mức tận hết sức lực, không tiếc tính mạng, nhưng muốn hắn quay đầu rất khó, bởi vì bọn họ không phải Đặng Thường, nên chưa từng cảm thụ qua, thân là con nuôi không có huyết thống hoàng gia, tại thời điểm mình bất lực nhất, lại được tin nhiệm vô điều kiện.

Tiết Quân Lương duỗi tay để cung nhân giúp y sửa sang lại triều phục, Khương Dự đứng một bên tùy thời chờ đợi phân phó.

Tiết Quân Lương nói: “Bệnh của hoàng hậu thế nào?”

Khương Dự nói: “Mấy ngày nay ngự y đều qua thỉnh mạch, nghe cung nhân của Vân Phụng cung nói, Hoàng hậu nương nương dùng bữa không tốt lắm, còn lại không có gì.”

“Àn.”

Tiết Quân Lương lên tiếng, cũng không tỏ thái độ, liền ra khỏi tẩm cung, đi đến tiền điện.

Trong triều có đại thần trình lên công báo, là hồi báo quân đội của Tiết Ngọc và Đặng Thường, Tiết Quân Lương cũng không tự mình đọc, chỉ nói: “Đọc. Đọc cho cô nghe một chút... Cô đoán, nhất định là tin chiến thắng.”

Y vừa nói lời này, đại thần cảm công báo có chút run lên, nếu tin chiến thắng thì tốt, nếu bại, ngay cả y cũng gặp tai ương.

Đại thần run rẩy mở ra công báo, đọc lên, Trần Cương hầu Tiết Ngọc dẫn dắt đại quân và lương thảo còn chưa hội hợp với tiền quân, nửa đường bị tinh binh của Trình Diên mai phục, Trình Diên sớm có chuẩn bị, may mà Trần Cương hầu dẫn dắt tướng sĩ anh dũng chiến đấu, phá được vòng vây, Đặng Thường giết chết thủ hạ thân tín Mã Kính của Trình Diên, tuy rằng tổn thất chút ít lương thảo, nhưng sĩ khí tăng vọt.

Đại thần kia đọc đoạn đầu, cơ hồ lắp ba lắp bắp, thiếu chút nữa liền quỵ xuống, may mắn đọc tới đoạn phá được vòng vây, mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiết Hậu Dương đứng giữa các đại thần, lên lau mồ hôi, tuy rằng công báo chỉ có vài chữ nhắc tới Đặng Thường, cũng không chi tiết, nhưng hắn thường xuyên hành quân đánh giặc, hiển nhiên biết trong đó hung hiểm, hơn nữa Đặng Thường không phải người Tiết quốc, có thể được đề tên trên công báo, nhất định là lập công hạng nhất, thắng được quân tâm.

Sau khi Tiết Quân Lương nghe xong, im lặng rất lâu, đột nhiên cười to một tiếng, khiến tất cả mọi người thở phào một hơi, “Trình Diên từ trước đến nay tự phụ, lần này đánh lên thất bại, nhất định chịu đả kích không nhỏ, cô phải hảo hảo thưởng Trần Cương hầu... A, còn có Đặng Thường.”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, “Đặng Thường không ở kinh sư, cũng không biết thưởng cái gì mới tốt, như vậy đi... Công lao của Đặng Thường chuộc tội cho Đàng phi, bảo nàng thu dọn mọi chuyện cho tốt, lần này bỏ qua, nếu có lần sau, cô không nương tay.”

Y nói xong, quần thần quỳ xuống hô vạn tuế anh minh.

Tiết Quân Lương lại nói: “Các ái khanh nói xem, thưởng cho chủ soái cái gì? Quan tước sao, hắn đã là Trần Cương hầu, tiếp tục tấn phong, chỉ sợ cô phải đem cái mũ này cho hắn, các ngươi nói, có đúng không?”

Y nói xong, còn chỉ chỉ mũ ngọc trên đầu mình.

Trong lòng các đại thần đều máy động, không một người dám tỏ thái độ, tuy Tiết vương đang cười, nhưng lời của y mập mờ không rõ, nói ca ngợi, còn không bằng châm chọc, cái loại vui đùa mũ ngọc ban cho thần tử, sao có thể mở miệng chứ?

Tiết Quân Lương kỳ quái nói: “Không sao, các ngươi cứ nói đi, không cần nặng nề như vậy, đây là ban thưởng, không phải biếm trích.”

Qua đã lâu đều không ai dám nói, Tiết Quân Lương điểm danh, một đại thần mới nói, ban cho một ít vàng bạc.

Tiết Quân Lương có vẻ không vừa lòng với đáp án này, “Hậu Dương a, ngươi nói xem, cô nên ban cho Trần Cương hầu thứ gì?”

Tiết Hậu Dương bước lên nửa bước, nói: “Bẩm bệ hạ, thần đệ cho rằng, nếu Trần Cương hầu yêu quý tướng sĩ, được tướng sĩ kính yêu, không bằng đem vàng bạc ban thưởng hóa thành quân lương, sung quân. Tướng sĩ được ăn no, mặc áo giáp chống được đao thương, mới có thể cao thấp một lòng, Trần Cương hầu mới có thể đánh thắng trận, mới có thể thay Đại vương lập uy.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, “Hậu Dương nói rất đúng a, các ngươi nghe một chút, đây mới là người chân chính có tài vì cô phân ưu, cô không thắng quan cho hắn, chẳng lẽ thắng quan cho quan lại ăn hối lộ trái pháp luật sao? Cô không ban thưởng cho hắn, chẳng lẽ ban thưởng cho tặc tử mang tâm tạo

phản sao?”

Đại diện xôn xao một chút, bởi vì mọi người không biết lúc này nên hô Đại vương thánh minh tốt hơn, hay nói Đại vương bớt giận tốt hơn, ý kiến không đồng nhất, hiển nhiên vô cùng luống cuống.

Mà cái Tiết Quân Lương muốn chính là kết quả này.

Vì thế sau lâm triều, Tiết Ngọc lập chiến công không được phong thưởng, ngược lại còn bị chế ngạo châm chọc một phen, mà biên cương tướng sĩ có thêm không ít lương thảo.

Hạ triều, Tiết Quân Lương không trở về, nói: “Đổi đường, đi thăm hoàng hậu.”

Cung nhân nâng bước liễn, hướng Vân Phượng cung, trên đường lại gặp Đàng Thiển Y.

Đàng Thiển Y dịu dàng quỳ trên mặt đất, trời đông giá rét nhưng ăn mặc không nhiều lắm, có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Đàng Thiển Y nói: “Thiển Y được bệ hạ ưu ái, tất nhiên nhớ kỹ, không dám tái phạm.”

Tiết Quân Lương không hạ bước liễn, nói: “Nếu ái phi biết sai, cô cũng không truy cứu, mặt đất lạnh, đứng lên đi.”

Đàng Thiển Y thụ sủng nhược kinh, cung nữ bên cạnh nâng nàng dậy, Đàng Thiển Y còn làm bộ làm tịch, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Chính là Tiết Quân Lương vẫn không hạ bước liễn, chỉ có thể để cung nữ dìu một chút.

Đàng Thiển Y lắp bắp nói: “Bệ hạ... Thiển Y tự tay chuẩn bị chút rượu và thức ăn, nếu bệ hạ tha thứ Thiển Y, vậy khăn cầu bệ hạ dõn bước, dùng chút rượu tạ tội, được không?”

Nàng nói xong, Tiết Quân Lương nửa ngày không lên tiếng, tựa hồ đang ngẫm nghĩ, cuối cùng phi thường miễn cưỡng đồng ý.

Tiết Quân Lương dõn bước đến tẩm cung của Đàng Thiển Y, Đàng Thiển Y đã sớm chuẩn bị rượu và thức ăn, tuy không phải tự tay nàng làm, còn có ca múa trợ hứng, dự định khiến Tiết Quân Lương vui vẻ.

Tiết Quân Lương tới cung của Đàng Thiển Y cũng đúng lúc ngọc thiện, nói đến Đàng Thiển Y, tuy tư sắc không tính khuynh quốc khuynh thành, nhưng có thể mê đảo Đàng vương, hiển nhiên phải có một vài thủ đoạn, từ nhỏ lớn lên trong cung, dù có thật sự nắm quyền thế hay không, thì khí chất lá ngọc cành vàng cũng không ai so sánh được.

Hơn nữa Đàng Thiển Y có một lợi thế, nàng biết làm nũng.

Có nam nhân nào không thích nữ nhân của mình hướng mình làm nũng, nhất là nam nhân bá đạo như Tiết Quân Lương, y thích hưởng thụ thiết huyết kim qua, đồng dạng cũng thích người khác ngoan ngoãn phục tùng y.

Sắc trời dần dần tối, Đàng Thiển Y còn tưởng Tiết Quân Lương sẽ qua đêm ở đây, nhưng không ngờ mới uống thêm mấy chén, Tiết vương có ý muốn đi.

Đàng Thiển Y ghé vào lòng Tiết Quân Lương, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo kim tuyến trên y bào của Tiết Quân Lương, loại khiêu khích này tựa như gãi đúng chỗ ngứa, ám chỉ đã thực rõ ràng.

Nhưng Tiết Quân Lương lại thờ ơ, đẩy Đàng Thiển Y nhu nhược không xương trong lòng ra, nói: “Uống rượu cũng đã nhiều, cô cần phải đi.”

“Bệ hạ...”

Đàng Thiển Y ôn nhu nén giận nói: “Bệ hạ cần đi ư?” Nàng đưa tay vuốt cổ áo của mình, thêm một bước ám chỉ.

Nhưng Tiết Quân Lương lại vỗ vỗ tay nàng, lên bước liễn, chạy lấy người.

Tiết Quân Lương tâm tư kín đáo, mặc dù có một số việc y không nói, nhưng không đại biểu y không biết. Hơn phân nửa người Tiết quốc biết Đàng Thiển Y là tài nữ, là mỹ nhân, nhưng nàng tại Đàng quốc làm ra chuyện phóng đảng, sao có thể thoát khỏi tầm mắt Tiết Quân Lương.

Tuy y không làm rõ chuyện này, nhưng không có nghĩa y liền tiếp nhận một nữ nhân không sạch sẽ.

Tiết Quân Lương không phải người chuyên tình, trong hậu cung phi tử nhiều không đếm xuể, nhưng y thập phần bá đạo, đồ bị người khác chạm qua, y ngại bẩn.

Có lẽ làm quân vương không cần nhẫn nhịn người khác, có thể ngoan độc với người khác, cho nên y mới bá đạo như vậy, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, đều phải ai oán chờ quân vương sủng ái.

Tiết Quân Lương trấn an Đàng Thiển Y xong, còn phải tới Vân Phượng cung, kỳ thật hậu cung này không ít việc hơn triều đình bao nhiêu.

Bước liền của Tiết vương vừa tới cửa Vân Phượng cung, Tụ Dao liền nắm được tin tức, nhanh chóng trang điểm cho Đàng Vân.

Đàng Vân sinh bệnh đã nhiều ngày, tiêu tụy không ít, Tiết vương luôn biểu hiện sủng ái với Hoàng hậu nương nương, nhóm cung nhân nào dám chậm trễ, tuy trước đó nương nương không tính mập mạp, nhưng được chăm sóc cẩn thận liền phi thường oánh nhuận, mà hiện tại, nương nương ăn uống không tốt, hiển nhiên tiêu tụy.

Tụ Dao sợ quân vương đều là kẻ yêu nhan sắc, không sửa soạn cho nương nương một chút, vạn nhất Đại vương nhìn mất hứng, từ nay về sau vắng vẻ nương nương, chẳng phải là không xong.

Nhưng Đàng Vân cự tuyệt, một là hẳn không thích son phấn hồng hồng đỏ đỏ này, hai là, lúc trước hẳn cho rằng Tiết Quân Lương sẽ mượn chuyện Đàng Thiên Y không chế cô thuật thảo phạt Đàng quốc, cho nên hẳn quyết tâm ám sát Tiết Quân Lương, hiện giờ quân đội của Trình Diên, Trâu Chấn Anh đột nhiên đánh tới, tuy chỉ nhất thời nguy cấp, nhưng hẳn và Tiết Quân Lương đã vạch mặt nhau, có trang điểm thêm cũng vô dụng.

Tiết Quân Lương tiến đại điện, liền nhìn đến Đàng Vân vận tố y quý trên mặt đất, tuy quý xuống thỉnh an y, nhưng cơ hồ không có một tia cung kính, cái đó và Đàng Thiên Y như chim nhỏ nép vào người lúc này, quả thực một trời một vực.

Tiết Quân Lương nâng Đàng Vân dậy, rõ ràng cảm thấy đôi phương gầy đi không ít, mấy ngày không thấy thế nhưng gầy nhiều như vậy, cũng là điều y không thể tưởng tượng được.

Theo y hiểu, hoàng hậu ám sát thất bại, y lại không có cách nào trị tội hẳn. Tuy mặt ngoài Tiết Quân Lương chiếm thượng phong, kỳ thật Đàng Vân mới là người có lợi nhất, sao lại gầy yếu đến thế.

Đàng Vân trên mặt chưa son phấn, môi không điểm, chân mày không họa, Tụ Dao đều thay hẳn đồ mờ mờ, tuy rằng nương nương không còn khó coi, không phải nhìn thấy dung mạo nương nương liền giống như nhìn thấy quái vật, nhưng không thêm tân trang, so với các phi tử trang điểm tỉ mỉ khác mà nói, thiếu vài phần nhan sắc.

Tiết Quân Lương diu Đàng Vân ngồi xuống trước gương đồng, thế nhưng cầm bút, muốn đích thân thay hẳn họa mi.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, tuy Đàng Vân ép buộc chính mình xem nhẹ người trước mặt, xem như ngồi xuống điều tức, nhưng hẳn không thực thành công.

Hơi thở của Tiết Quân Lương quần quanh, cơ hồ thổi tới mặt Đàng Vân, khiến mắt tiếp của hẳn khẽ run rẩy.

Đàng Vân mãnh liệt nhớ tới ác mộng lúc hẳn sinh bệnh, từ lúc chào đời hẳn chưa từng e ngại cái gì, nhưng ngày đó, hẳn bị dọa từ trong mộng bừng tỉnh, thấy được bóng dáng Tiết Quân Lương xoay người rời điện.

Tụ Dao nói, nương nương ngài thật sự hảo phúc khí, Đại vương đối với ngài rất chuyên tình, nương nương hôn mê, Đại vương tự mình chiếu cố ngài, không để người khác nhúng tay.

Tiết Quân Lương một tay nhẹ nhàng nâng cằm Đàng Vân, buộc hẳn hơi hơi ngẩng đầu, một tay cầm mi bút, thật cẩn thận họa, tuy rằng y cầm qua nhiều loại bút vẽ, nhưng mi bút, thật đúng là lần đầu.

Tiết Quân Lương họa thực chuyên tâm, chờ họa xong một bên, phát hiện hai má Đàng Vân có chút ửng đỏ, mắt tiếp khẽ run rẩy, giống như cánh quạt, cọ vào tâm Tiết Quân Lương.

Đàng Vân cảm giác trên trán nóng lên, bị Tiết Quân Lương hôn một cái, hoảng sợ, theo bản năng ngửa người ra sau, bị Tiết Quân Lương giữ lại, cười nói: “Không nên cử động, nếu họa thành sừ nương nương, chớ có trách ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sừ Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

CHƯƠNG 34: Ăn dặm

Tiết Quân Lương giống như không có việc gì, lại thay Đàng Vân họa mi bên kia.

Trong mắt Tụ Dao, miễn bàn Tiết Quân Lương có bao nhiêu yêu thương, nàng còn cảm thấy Tiết vương có thể tính là một đế vương tối si tình, nhưng trong mắt Đàng Vân, Tiết Quân Lương quả thật khó có thể nắm bắt.

Tiết Quân Lương hi vọng vô thường, mấy ngày trước đây còn trọn mắt với mình, mình là người muốn giết y, dù không ám sát thành công, cũng không có đạo lý hai ngày liền quên sạch sẽ, lại bày ra thái độ yêu thương.

Tiết Quân Lương họa xong, thường thức kiệt tác của mình một chút, giống như rất vừa lòng, sau đó phát tay bảo người lui ra ngoài, phân phó hôm nay qua đêm ở Văn Phòng cung.

Tiết Quân Lương lại thoa chút phấn mòng cho hấn, Đàng Vân trải qua chuyện như vậy, không cần thiết thật dễ nhìn, nhưng ít nhất khí sắc tốt hơn.

Lại cầm lấy lược gỗ khắc hoa, đứng phía sau Đàng Vân, thay hấn nhẹ nhàng chải tóc.

Đàng Vân lạnh nhạt nhìn thân ảnh Tiết Quân Lương trong gương đồng, có vẻ mờ ảo, không chân thật, hấn hít sâu vài hơi, áp chế khô nóng trên mặt.

Tiết Quân Lương không mở miệng, Đàng Vân cũng không nói, hai người bọn họ, một người lẳng lẳng chải tóc, một người ngồi yên.

Sau một lúc, Đàng Vân lên tiếng: “Bệ hạ... Ta nghe nói quân đội phái tới phương Bắc bị đánh bất ngờ.” Nếu hấn đã cùng Tiết Quân Lương xé rách da mặt, không để ý sinh tử, liền không úy khuất chính mình xưng nô tì hay thiếp thân.

Tiết Quân Lương ngẩng đầu nhìn thoáng qua gương, giao hòa với ánh mắt Đàng Vân, cười nói: “Lần đầu tiên ái phi chủ động nói chuyện với ta, thật đáng mừng a, cái này chứng tỏ tình cảm của ta và ái phi càng thân thiết hơn sao?”

Đàng Vân nghe y đáp phi sở vấn (không trả lời đúng câu hỏi), cũng không nói lời nào.

Tay Tiết Quân Lương không có dừng, vẫn chậm rãi chải tóc cho hấn, tóc đen mềm mại mát lạnh, giống như thác nước, Tiết Quân Lương còn nhớ rõ đêm đó, y đặt Đàng Vân trên giường, người nọ tóc tai tán loạn.

“Người muốn hỏi Trình Diên đánh lên thành công không, hay muốn hỏi... Tiết Ngọc?”

Đàng Vân nghe y nhắc tới, mới nhớ lại, mọi người còn truyền lưu chuyện tình cảm nửa thật nửa giả xưa cũ của Hoàng hậu nương nương và Trấn Cương hầu Tiết Ngọc, lời của mình nghe vào tai Tiết Quân Lương, phỏng chừng không quá xuôi tai.

Đàng Vân nói: “Cũng không phải.”

“A, cũng không phải.”

Tiết Quân Lương cũng không truy vấn, giống như hoàn toàn không có hứng thú, quốc gia đại sự này đó đều không hấp dẫn như tóc của Đàng Vân.

Đàng Vân đành phải nói tiếp: “Ta... Muốn hỏi Đàng Thường.”

Lúc này Tiết Quân Lương lại nở nụ cười, nói: “Ái phi, có lẽ người không biết, trước kia ta từng nghe Đàng phi nói, người và Đàng Thường quan hệ sâu.”

Đàng Vân mãnh liệt chấn động, hấn cực nhanh giương mắt nhìn gương đồng, không nghĩ tới Tiết Quân Lương chỉ chờ ánh mắt này của hấn, bối rối cùng khiếp sợ, vừa lúc bị Tiết Quân Lương nắm bắt.

Tiết Quân Lương vén một lọn tóc của hấn lên, đặt bên miệng mà hôn, cười nói: “Lúc ấy ta không tin, còn quát mắng Đàng phi... Thế nào? Chẳng lẽ ái phi muốn nói cho ta biết, quan hệ của các người thật sự không ít?”

“Bệ hạ hồ đồ, Phụng quốc và Đàng quốc cách nhau đầu chi ngàn dặm, Đàng Thường cả đời không qua Phụng quốc, đầu thế có quan hệ gì?”

Tiết Quân Lương nắm lọn tóc kia không buông tay, cọ cọ bên môi Đàng Vân, híp mắt cười nói: “Cũng đúng.”

Y nói xong lại nói: “Phái Đàng Thường đi đánh giặc lập công, mắt của ta không nhìn sai, Đàng Thường còn chưa tới quân doanh, liền trăm đầu Mã Kính.”

“Mã Kính...”

Đàng Vân nhảm một tiếng, thân phận Mã Kính không nhỏ, hấn có biết đến.

Trình Diên dừng mãnh thiện chiến, quyền khuynh triều dã, đáng tiếc không có nhi tử, thê thất sinh hạ đều là nữ nhi, Mã Kính là chất tử của hấn, từ nhỏ được Trình Diên mang theo bên người, có thể xem như thân sinh.

Tuy còn trẻ, nhưng Mã Kính thừa hưởng sự dũng mãnh của cậu mình, một cây đại đao đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi, chưa từng bại dưới tay ai, hiện giờ lại bị Đàng Thường trăm thủ.

Đàng Vân biết Đàng Thường xuất thân võ tướng, từ nhỏ đi theo Đàng quốc tiên hoàng Nam chinh Bắc chiến, đó cũng từng là thời đại huy hoàng nhất của Đàng quốc.

Nhưng từ khi phụ hoàng của mình bước lên ngôi vị Đàng vương, Đàng Thường bị tước binh quyền, ở lại kinh sư, đã mười năm không chạm đao thương.

Tuy rằng người tập võ sẽ không quên võ công, nhưng bao nhiêu cũng mới lạ, để Đàng Thường trở về chiến trường, Đàng Vân thật sự thay y đồ mờ mờ.

Tiết Quân Lương nhìn hấn xuất thần, cũng không nhắc nhở đối phương, cũng không mất hứng, Tiết Quân Lương chỉ cảm thấy, hoàng hậu của mình, quả

nhien có chút liên hệ với Đàng Thường, chẳng qua có rất nhiều sự nói không thông.

Tựa như hoàng hậu đã nói, Phụng Vân cả đời sinh tại thâm cung hậu viện, nữ nhi hoàng tộc tới lúc lấy chồng mới bước ra ngoài, thời điểm khác căn bản không thể xuất đầu lộ diện. Mà Đàng Thường lại chưa từng tới Phụng quốc.

Nhưng ánh mắt hoàng hậu, lại không giống như đang lừa gạt ....

*****

Phụng quốc khoa cử vốn sáu năm tổ chức một lần, nếu người thi rớt, vậy chờ sáu năm sau, rớt lần nữa, mười hai năm liền uống phí.

Tuy Phụng Minh tâm ngoan thủ lạt, nhưng kỳ thật là người hiểu biết, hẳn thượng vị không lâu liền đổi văn võ khoa cử ba năm một lần, được không ít người ủng hộ.

Phụng quốc có thư sinh tên Lữ Thế Thần, ba năm trước được quận đề cử hiếu liêm, có thể nói là tài trí hơn người, nhưng Lữ Thế Thần này đầu óc đơn giản, chỉ đọc sách, không biết đạo lý đối nhân xử thế chốn quan trường.

Lẽ ra được đề cử thành hiếu liêm, quan viên phía trên sẽ cho Lữ Thế Thần một lượng bạc làm lộ phí, sau đó tự chuẩn bị mã xa vào kinh đi thi.

Nhưng từ xưa đến nay nào có đạo lý phía trên chi bạc, đều là phía dưới lấy lòng phía trên còn không kịp.

Lữ Thế Thần nhà bốn vách tường, ăn cháo uống nước đều nhờ tiền bán tranh bán chữ, bạc đâu lấy lòng thượng cấp, hẳn còn đang chờ một lượng bạc kia đó.

Không có ngon ngọt không có nước luộc, kết quả chọc giận quan viên, thôi hiếu liêm của hắn, rõ ràng hắn được lên kinh thi đình, lại sửa thành người khác, đơn giản là người kia có tiền hơn hắn.

Lữ Thế Thần vẫn luôn chờ người ta đưa tiền cho hắn thượng kinh, đợi một tháng, nghe được hiếu liêm đã đến kinh thành, thế hắn mới biết, từ đó về sau việc này cũng thành trò cười.

Lữ Thế Thần chính là lũ thế trâm, vĩnh viễn đừng nghĩ vượt qua long môn.

Ba năm sau, Lữ Thế Thần lại vì nguyên nhân như vậy, bị thôi hiếu liêm, lần này phí thời gian phí công sức, Lữ Thế Thần rốt cục thiếu kiên nhẫn, tập trung những người đọc sách, gây ra huyên náo.

Quan viên địa phương bắt không ít thư sinh, lập tức khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, muốn trấn áp càng khó.

Vừa vặn Phụng Minh vì chuyện Triệu Lục, khó có thể bình tâm tĩnh khí, liền chuẩn bị ra cung đi dạo, thuận tiện quan sát dân tình.

Thời điểm Phụng Minh tới tiểu quận, nhóm thư sinh đang nháo sự, bọn quan viên vừa lo trấn áp vừa chuẩn bị chuyện nghỉ ngơi của Phụng vương, bận tới mảy tới mọt, vốn tình toán tốt lắm, nhưng lúc nghênh giá, có một tờ giấy thổi tới chân Phụng vương.

Phụng Minh thấy chữ viết rõ ràng trên tờ giấy, có vài phần hữu lực, hơn nữa nhìn từ xa, lại gần giống chữ Triệu Lục.

Phụng Minh biết mình choáng váng, có chữ nào giống chữ Trục Lộc hầu chứ, hắn nhặt lên nhìn nhìn, quả thật không giống, chính là hắn rất nhớ Triệu Lục, miệng hắn nói một cách quyết liệt, nhưng trong lòng không bỏ xuống được.

Trên tờ giấy mắng quan lại Phụng quốc ăn hối lộ trái pháp luật, thậm chí còn mắng cả Phụng Minh.

Quan viên quỳ nghênh đón đều nơm nớp lo sợ không dám ngăn đầu, Phụng Minh đột nhiên cười, “Có tài văn chương.”

Vì thế Lữ Thế Thần bắt đầu thăng chức rất nhanh, một bước lên mây, đừng nói một lượng bạc, toàn bộ quan lại trong quận, đều dâng tiền đưa hắn tới kinh thành.

Lữ Thế Thần thượng kinh tham gia thi đình, Phụng Minh lại ca ngợi hắn sáng suốt, từ khi đó, mọi người đều biết, hứng thú của Phụng vương với Trục Lộc hầu đã phai nhạt, hồng nhân hiện tại là một con một sách tên Lữ Thế Thần.

Bất quá danh khí của con một sách này có chút lớn, trong vòng ba tháng thăng cấp liên tục, liền biến thành Tể tướng của Phụng quốc.

Lữ Thế Thần là một con một sách đúng nghĩa, trung tâm, nhân nghĩa, ghét ác như cừu, Tể tướng tuổi trẻ mới vào quan trường còn không biết triều đình do bản, từ dưới lên trên đều đồn đãi Lữ Thế Thần thượng long sàng, thậm chí Trục Lộc hầu cũng nghe được tin đồn này, chỉ mỗi Lữ Thế Thần không biết.

Có một lần Phụng vương đùa chim tước tại hoa viên, Lữ tướng có việc khởi tấu, Phụng vương liền thuận tay hỏi hắn, “Cái bụng màu xanh đẹp hơn, hay màu đỏ đẹp hơn?”

Lữ Thế Thần thẳng thắn nói: “Thần chỉ biết sửa đê như thế nào, phòng hồng thủy như thế nào, cứu nạn dân như thế nào, nếu Đại vương muốn xem xét chim tước, thứ cho thần ngu dốt, không thể vì Đại vương phân ưu.”

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, dùng khẩu khí này nói chuyện với một quân vương tâm ngoan thủ lạt, quả thực là không muốn sống nữa, nhưng Phụng Minh nghe xong, chỉ cười nói: “Là cô sai sót, được Thế Thần nhắc nhở.”

Mọi người càng xác định, Lữ Thế Thần này là nhân vật không ai bì nổi.

Triệu Lạc xem hết thấy, trong lòng y có chút bị đè nén, nhưng không biết vì cái gì.

Thụy Tuyết cười nói: “Chủ tử gần đây tâm tình không tốt?”

Triệu Lạc gật gù đầu, nói: “Quả thật như thế.”

Thụy Tuyết nói: “Vậy liền tiến cung nhìn Đại vương một cái, vì đối không đi, bức bội ảnh hưởng bản thân thì làm thế nào?”

Triệu Lạc cau mày nói: “Cái đó và Phụng vương có quan hệ gì.”

“Chủ tử ngài đừng không thừa nhận, Thụy Tuyết đã đi theo ngài năm năm.” Thụy Tuyết nói: “Ngài cơm ăn không vô, ngủ không an ổn, Đại vương đi tuần ngài một ngày hỏi ba lần khi nào thì trở về, Đại vương triệu kiến Lữ tướng, ngài liền nhủu mày.”

Triệu Lạc trong lòng máy động, tất cả đều bị Thụy Tuyết nói trúng, nhưng y cảm thấy đó không liên quan tới Phụng vương, hoặc là thực sự có liên quan tới Phụng vương, cũng chỉ vì Lữ tướng là một nhân tài, y không muốn Lữ tướng quá thân cận với Phụng Minh, không muốn Phụng Minh biến thành minh quân, mục đích của y ở Phụng quốc, chính là muốn biến Phụng Minh trở thành một hôn quân tiếng xấu muôn đời.

Hiện giờ chỉ thiếu chút nữa y thành công, y thật vất vả khiến Phụng Minh trở nên đồi bại như vậy, sao có thể cho phép Lữ Thế Thần xuất hiện.

Lữ Thế Thần làm Tể tướng mới nửa tháng, ra lệnh trị hà, giảm miễn thu thuế, mở rộng khoa khảo, đề nghị thư sinh không cần quận đề cử, tự mình dự thi, sàng chọn từ dưới lên trên, tránh quan lại ăn hối lộ.

Hắn xem Phụng Minh như ân nhân, Phụng Minh đối đãi với hắn như thái phó.

Triệu Lạc càng nghĩ càng phiền toái, vừa nghĩ tới Phụng Minh, y liền ngồi không yên, đứng dậy chuẩn bị ngựa, tiến cung.

Trục Lộc hầu tiến cung không cần đệ bài tử, không cần xuống ngựa, không cần trích đao, đây đều là quy củ cũ, từ khi hoàng cung biết tới cái tên Triệu Lạc, những quy củ bất thành văn liền tồn tại, cho dù Phụng Minh đã phân rõ giới hạn với y, vẫn không tước đi quyền lợi của y.

Triệu Lạc xuống ngựa trước thềm ngọc, còn chưa đi đến cửa điện, liền nhìn thấy nội thị khoanh tay đứng, nội thị thỉnh an Triệu Lạc, nói: “Hầu gia tới không khéo, Đại vương phân phó, lúc cùng Lữ tướng nghị sự, bất kì ai cũng không được quấy nhiễu.”

Triệu Lạc hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta cũng không được?”

Y cả đời này tiến tâm cung của Phụng Minh, cho dù Phụng vương đang ngủ, cũng không ai dám thông báo.

“Này...”

Nội thị có chút ấp a ấp úng, Triệu Lạc xuất thân tướng soái, tự có uy nghiêm, càng không dám nói, cuối cùng cắn răng một cái: “Đại vương... Đại vương nói, cho dù Trục Lộc hầu đến đây, cũng không gặp.”

“Được, được...”

Triệu Lạc nghe thế xem như hiểu, hóa ra Phụng Minh còn cố ý chỉ đích danh mình, cũng không biết có nên đi tạ ơn.

Trục Lộc hầu nói hai tiếng, lập tức xoay người bỏ đi.

Sau đó Triệu Lạc tỉnh táo lại, vòng qua hai lần, thế nhưng đều bị chặn ngoài cửa, người thường nói quá tam ba bận, ba lần đã muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của Triệu Lạc, may mà Lữ Thế Thần vừa từ trong điện đi ra.

Hắn nhìn đến Triệu Lạc thì sùng sốt một chút, kỳ thật Lữ Thế Thần sớm nghe danh Trục Lộc hầu, thời điểm hắn vẫn là thư sinh, phi thường kính trọng thiết huyết tướng quân này.

Triệu Lạc là tiểu binh trong quân doanh, có thể đi đến địa vị như thế, rất nhiều người cảm thấy vì y là nam sủng của Phụng Minh, nhưng nếu không có chiến công, tướng sĩ dưới trướng Triệu Lạc đã sớm phản.

Lữ Thế Thần nghe qua không ít chuyện về Triệu Lạc, hắn trời sinh giữ mình trong sạch, hiển nhiên không rõ chuyện giường chiếu, còn nghĩ Triệu Lạc và Phụng vương chính là quân thần chí giao.

Mặc dù Triệu Lạc là Hầu gia, nhưng cùng phẩm cấp với Lữ Thế Thần, hai người gặp mặt chỉ cần chấp tay lễ là được.

Ngữ khí Triệu Lạc có chút lãnh đạm, “Không biết Lữ tướng tiến cung có chuyện gì? Triệu mỗ đến ba lần, đều bị chặn ở ngoài cửa.”

Lữ Thế Thần vừa nghe, còn tưởng Triệu Lạc có việc quân cơ đại sự muốn bẩm báo, xin lỗi nói: “Không không, không phải đại sự gì, chỉ là nhiều ngày Đại vương bỗng nhiên yêu thích dịch kỳ, truyền Lữ mỗ đến bàn luận.”

Triệu Lạc vừa nghe, tức giận tới mức trước mắt biến thành màu đen, nhưng Lữ Thế Thần hoàn toàn không tự giác, còn thành khẩn nói mình sai sót, sợ chậm trễ quân cơ của Trục Lộ hầu, liền rời đi.

Triệu Lạc lạnh băng tiến đại điện, Phụng Minh đang phê tấu chương tại noon các, Triệu Lạc đẩy cửa đi vào, Phụng Minh nghe tiếng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Triệu Lạc một bụng tức giận, thế nhưng bị ánh mắt phức tạp của Phụng Minh đập tắt.

Chính là Phụng Minh lập tức chuyển thành biểu tình lạnh lùng xa cách, nói: “Đưa ghế cho Hầu gia.”

Nội thị ứng lời, đưa đến một cái ghế cho Trục Lộ hầu ngồi, sau đó lui ra ngoài, đóng kỹ cửa lại.

Triệu Lạc cũng không ngồi, quan sát một vòng noon các, mở miệng nói: “Cầm đặt sau thùy liêm đâu?”

“Cầm...”

Phụng Minh tựa hồ suy nghĩ một chút, mới nhớ tới cầm trong miệng Triệu Lạc là cái gì, sau đó tiếp tục cúi đầu nhìn tấu chương, vô sự nói: “Mê muội mất cả ý chí, cô cảm thấy Lữ tướng nói rất đúng, gọi người đem cầm ném.”

“Ném?”

Triệu Lạc hí mắt, Phụng Minh am hiểu âm luật, đó là sinh thần năm ấy, chính mình chọn cho hắn.

Phụng Minh ngẩng đầu, nói: “Không đúng, hình như không ném, hảo cầm ném đi rất đáng tiếc, thường cho Lữ tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

CHƯƠNG 35: Mưu lược

Triệu Lạc nhìn chằm chằm Phụng Minh, vẫn luôn không nói chuyện, Phụng Minh vừa mới bắt đầu còn có thể nhìn thẳng y, nhưng sau lại càng không đành lòng, trong lòng hắn không bỏ người nọ xuống được, thực sự lâu thêm một chút, lại sẽ khuất phục.

Triệu Lạc cười một tiếng, xoay người muốn đi.

Lúc này Phụng Minh lại ra tiếng, hắn khẽ gọi một tiếng, ” Trục Lộ hầu dừng bước.”

“Không biết Đại vương còn có chuyện gì phân phó vi thần.”

Triệu Lạc cũng không quay đầu, liền như vậy nói chuyện.

Phụng Minh giương mắt nhìn bóng lưng của y, cuối cùng thở dài, nói: “Cô định tự mình đi Minh Thủy, có lẽ mất một tháng.”

“Minh Thủy... ..”

Triệu Lạc nhin không được nhắc lại một tiếng, tựa hồ nghe đến địa danh này có chút xuất thần, đây là nơi lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng Phụng Minh không biết, năm đó tại Minh Thủy, hắn từng thấy qua Triệu Lạc một lần, khi ấy Triệu Lạc còn nhỏ, còn có người nhà, còn có thân nhân.

Phụng Minh nói: “Hôm nay có đại thần dâng sớ, Minh Thủy mấy năm liên tục vỡ đê, dân chạy nạn thành họa, cô tính toán tự mình đi một chuyến, chuyện trong kinh thành, liền giao cho người xử lý.”

Triệu Lạc dừng một chút, mới gạt đầu nói: “Vi thần hết sức.”

Dứt lời liền nâng bước đi ra ngoài.

Thụy Tuyết chờ ở cửa đại điện, còn tưởng rằng Hầu gia thấy Đại vương nên hòa hảo, nào biết Triệu Lạc lạnh mặt đi ra.

Kỳ thật hai người cãi nhau cũng không phải chỉ một lần, nhất là lúc Triệu Lạc vừa mới nhập quan trường, khi đó y không phải Trục Lộ hầu, tác phong

làm việc có chút lạnh lùng cứng rắn, nói chuyện thẳng thắn, nếu Phụng vương không che chở y, y đã sớm bị xa lánh.

Năm đó Triệu Lạc tuổi trẻ khí thịnh, Phụng vương vừa mới đăng cơ, đều là người cứng đầu, nếu không phải Phụng vương thiết tình đối đãi Triệu Lạc, hai người tính tình như vậy, làm sao có thể duy trì tới hôm nay.

Thụy Tuyết cũng là người biết xem sắc mặt, thấy Hầu gia tâm tình không tốt, trong lòng đại khái hiểu được một chút, có lẽ lần này Phụng vương quyết tâm không cúi đầu.

Triệu Lạc trở về phủ, tự giam mình trong phòng, ngọc thiện và bữa tối đều không ăn, hạ nhân cũng không dám tự tiện đến gần chủ ngọ.

Thụy Tuyết ở bên ngoài trừ trừ nhiều lần, cuối cùng không gõ cửa, bất quá vừa muốn đi, chợt nghe thấy Triệu Lạc gọi nàng.

Thụy Tuyết đẩy cửa đi vào, trong phòng tối om, Thụy Tuyết vội vàng điểm đèn, Triệu Lạc vẫn luôn dựa vào cửa sổ mà đứng, không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Lạc nói: “Thư trên bàn ngời giúp ta đưa.”

Thụy Tuyết lên tiếng, cầm lấy thư, Triệu Lạc lại nói: “Đi nhanh về nhanh, nhớ kỹ, phong thư này ngời không thể xem.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

Thụy Tuyết ứng lời, vội vã rời khỏi chủ ngọ, nàng thay đổi quần áo, cải trang một chút mới ra khỏi phủ, Thụy Tuyết vẫn luôn phụ trách chuyển thư, thứ nhất nàng là thị nữ bên người Triệu Lạc hầu, thứ hai Phụng vương sủng ái nàng, hiển nhiên không ai dám hoài nghi nàng.

Nàng ra khỏi phủ, rốt cục nhìn không được, đưa tay sờ sờ quần áo, thật cẩn thận lấy thư.

Thụy Tuyết biết phong thư này là chủ tử phiên lòng cả ngày mới viết ra, nàng vốn không nên xem, nhưng vẫn mở thư, vừa thấy, hoảng sợ tới mức suýt ném thư đi.

Thụy Tuyết nhìn chằm chằm dòng chữ cực nhỏ, thiếu chút nữa rơi lệ, nàng che miệng lại, cuối cùng chủ tử vẫn đi tới bước này.

Trên thư hiển nhiên là bút tích của Triệu Lạc, chỉ có bốn chữ.

—— Ngự giá Minh Thủy

Biên giới Tiết quốc và Phụng quốc giao nhau một con sông, từ đông tới tây vừa lúc chia cắt hai quốc gia.

Phụng quốc phía nam, mấy năm liên tục mưa dầm, hàng năm Minh Thủy đều ngập lụt.

Địa phương khó thống trị như thế, lại có rất nhiều quan viên tranh nhau nhậm chức, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản. Hàng năm triều đình đều chi phí trị hà quan viên cũng có thể tham ô một phen, về phần sống chết của dân chạy nạn, tóm lại là thiên tai, khó tránh khỏi.

Tiết Quân Lương nhận được mật thư của Triệu Lạc đưa tới, quả nhiên là thiên thời địa lợi nhân hoà. Minh Thủy là biên giới, mặc dù ngự giá trị hà là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện nguy hiểm.

Tiết Quân Lương đặt thư trên ngọn nến, chậm rãi đốt sạch, cười nói: “Cô an bài quân cờ Triệu Lạc này, quả nhiên là đúng, chờ chuyện xong xuôi, gọi y trở về.”

Khương Dự thay Tiết Quân Lương mở cửa sổ, xua tan tro bụi, sau đó nói: “Lão nô có một việc không rõ, Triệu Lạc tại Phụng quốc như mặt trời ban trưa, vì sao phải triệu y về.”

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua Khương Dự, cười nói: “Ngời cảm thấy làm vua của một nước, chỉ dùng trí là đủ rồi sao?”

“Lão nô ngu dốt.”

“Tự nhiên không đủ.”

Tiết Quân Lương lắc đầu nói: “Còn phải hiểu được ‘Động chi dĩ tĩnh’. Triệu Lạc ở Phụng quốc nhiều năm như vậy, tuy y không muốn, nhưng mỗi ngày gặp mặt Phụng vương, mỗi ngày ở trong triều đình Phụng quốc, cô sợ có một ngày, y không đành lòng xuống tay, không đành lòng bút ra.”

Khương Dự gật đầu nói: “Bệ hạ mưu tính sâu xa.”

“Triệu Lạc là nhân tài trung quân, từ trước tới nay cô rất yêu thích nhân tài, sao hẳn tâm nhìn y tả hữu vi nan (trái phải khó chọn) chứ. Sau chuyện này, cô liền để y nghỉ ngơi một chút, nhìn non sông tươi đẹp.”

Tiết Quân Lương phát tay làm tắt nến, ngồi xuống, nói: “Hôm nay tâm tình cô không tồi, bảo hoàng hậu làm chút rượu và thức ăn mang lại đây.”

“Vâng, lão nô đi ngay.”

Quân vương bảo phi từ làm rượu và thức ăn mang qua, cũng không phải chuyện lạ, xem như là một loại vui vẻ mà thôi.

Nhưng với Đàng Văn mà nói, đây là một việc lạ, dù sao Đàng Văn cũng không làm.

Tụ Dao đã sớm giúp Đàng Văn chuẩn bị tốt, nói thật, có tiểu thư khuê các nhà ai biết nấu ăn? Hơn nữa trưởng công chúa Phụng quốc, từ nhỏ dưỡng tại thâm cung, được phụng trong tay, đừng nói nấu ăn, ngay cả thêu thùa cũng không biết.

Tụ Dao bảo tiểu trù phòng làm vài món thanh đạm ngon miệng, tuy không trân quý, đồ ăn cũng thực phổ thông, nhưng để vương thường xuyên ăn son trân hải vị, càng phổ thông mới càng ngon miệng, hơn nữa Đại vương bảo nương nương tự mình làm, đồ ăn phức tạp, nương nương nào biết chứ, cứ như vậy có vẻ chân thật hơn.

Đàng Văn không muốn trang điểm, hôm nay Tụ Dao cũng không sửa soạn quá kỹ cho hắn, y phục thanh nhã vừa lúc hợp với món ăn.

Tiểu trù phòng làm tốt đồ ăn, đặt vào hạp, lại đưa ra một bầu rượu cùng hai cái chén.

Tụ Dao theo Đàng Văn đến cửa đại điện liền dừng chân, Đàng Văn tự mình mang đồ vào.

Một thân trang phục này của hắn, khiến Tiết Quân Lương thấy thực thoải mái, trước đó Đức phi đã tới, Đức phi thích trang điểm, luôn biến thành quyền rũ diễm lệ, lúc này nhìn đến Đàng Văn, ngược lại có một phen tự vị khác.

Đàng Văn đặt đồ ăn lên bàn, suy nghĩ một chút cũng biết, loại việc lấy lòng Tiết Quân Lương, sao hắn có thể nguyện ý làm. Nhưng nghĩ tới có thể hỏi thăm tin tức của Đàng Thường, cũng đành nhẫn nhịn.

Hậu cung không thể tham gia chính sự, cho dù Tụ Dao quan hệ rộng, cũng nghe không được, nếu muốn biết tình trạng của Đàng Thường, chỉ có thể hỏi Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương vừa muốn dùng bữa, liền thấy Khương Dự vội vàng chạy tới, nói: “Bệ hạ, Vạn Niên hầu cầu kiến, việc quân cơ, vẫn kiện khẩn cấp!”

Tiết Quân Lương để bữa xuống, cũng không có ý bảo Đàng Văn tránh đi, nói: “Đề hấn tiến vào.”

Tiết Hậu Dương cảm công báo và bản đồ đi tới, nhìn thấy hoàng hậu ngồi bên cạnh Tiết vương, có chút giật mình, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đem công báo trình cho Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương mở công báo, đúng là vẫn kiện khẩn cấp, hơn nữa cấp tốc.

Bởi vì quan hệ giữa Tiết Ngọc và Đàng Thường, quân đội dần dần phân hoá, có người đứng bên Trần Cương hầu, dù sao Hầu gia là con cháu danh chính ngôn thuận của Tiết quốc, cũng có người đứng bên Đàng Thường, dù Đàng Thường khác họ, nhưng dụng binh như thần, hơn nữa không chỉ là cái thùng rỗng, còn tự mình ra trận giết địch.

Hai thế lực phân hoá, hiển nhiên quân địch thừa cơ lợi dụng.

Cách quan khẩu không xa có một tiểu quận, tuy tiểu quận hẻo lánh, hơn nữa người rất thưa thớt, không gần sông cũng không kề núi, không tiền bạc có thể khai quật, nhưng tiểu quận này từ trước tới nay đều là trọng địa quân sự.

Đàng Thường đề nghị phái binh tiếp viện đóng ở tiểu quận, để ngừa Trình Điền và Trâu Chấn Anh đánh lén, nếu đánh lén tiểu quận thành công, nơi đó sẽ biến thành cứ điểm của quân địch, lương thảo có thể cung ứng tại tiểu quận, quân đội cũng có thể tránh khỏi mệt mỏi vì lặn lội đường xa, tới tiểu quận chinh đồn trước, sau đó tấn công quan khẩu.

Vị trí tiểu quận với quân đội Tiết quốc, là một cái tháp đáng báo động, mà đối với quân địch, là một dây cung, kéo cung ở đó, tiễn mới bay xa.

Tiết Ngọc vốn vô tâm đánh giặc, hiển nhiên không muốn phái binh, hắn nói, phân tán binh lực, vạn nhất sách lược của quân địch là tiêu diệt từng bộ phận, chẳng phải phá hủy đại sự.

Đàng Thường chỉ là một kẻ tòng quân, ngay cả phó tướng cũng không phải, lời của y hiển nhiên không được trọng dụng, đêm ngày thứ ba, tiểu quận bị Trâu Chấn Anh công hãm.

Lúc này quân đội Tiết quốc mới cảm giác được nguy cơ, vội vàng thỉnh cầu triều đình phái binh trợ giúp.

Tiết Hậu Dương nói: “Bệ hạ, phải làm sao, hiện tại phái binh, sợ là nước xa không cứu được lửa gần.”

Tiết Quân Lương nhìn công báo lại không phản ứng quá nhiều, chỉ phất tay bảo cung nhân đưa rượu và thức ăn xuống, đặt công báo lên bàn, nói: “Cô cũng hiểu được, hiện tại phái binh đã muộn.”

“Này...”

Tiết Hậu Dương cau mày, tay buông xuống hơi hơi nắm chặt, thấp người quỳ xuống nói: “Bệ hạ, thần đệ thỉnh chiến!”

Tiết Quân Lương nghe xong, chỉ cười một tiếng, nói: “Người đừng vội, Hậu Dương người suy nghĩ một chút, chỗ kia đã có một Trần Cương hầu, ta phải thêm một Vạn Niên hầu qua, còn có Đằng Thường, ba cô thế lực, binh sĩ nên nghe ai?”

“Thần đệ...”

Tiết Hậu Dương cũng hiểu được mình quá vội vàng, bên kia không phải đất phong của mình, nếu như mình tùy tiện qua, chắc chắn khiến Trần Cương hầu bất mãn.

Tiết Quân Lương đây công báo tới trước mặt Đằng Vân, nói: “Không chừng hoàng hậu có kẻ sách.”

Đằng Vân bị hành động của y làm hoảng sợ, đây là việc quân cơ quan trọng, bất quá nhìn đến ánh mắt tự tiểu phi tiểu của đối phương, tựa hồ có chút hiểu được.

Đằng Vân không biết phản ứng của mình về Đằng Thường có quá mức hay không, nhưng dù sao Đằng Thường cũng là thân nhân của mình, hơn nữa là thân nhân duy nhất đối xử thật tâm với mình, Đằng Vân quên ai cũng không thể nào quên Đằng Thường.

Có lẽ biểu hiện quan tâm Đằng Thường bị Tiết Quân Lương phát hiện, Tiết Quân Lương dùng công báo đến đổi kẻ sách của mình.

Đằng Vân tiếp nhận công báo, nhìn vài lần, quay đầu nói với Tiết Hậu Dương: “Có thể xem bản đồ trong tay Hầu gia không?”

Tiết Hậu Dương có chút trù trừ, được Tiết Quân Lương đáp ứng, mới đem hành quân đồ đặt trên bàn, chậm rãi mở ra.

Đằng Vân lập tức đứng dậy, khom lưng nhìn, hẩn xem thập phần cẩn thận, tiểu quận cách quan khẩu không xa, dù quân đội của Tiết quốc đánh tiểu quận trước hay đánh chủ lực trước, đều sẽ bị hai mặt vây đánh.

Lúc trước không có phòng bị mới bị cướp đi tiểu quận, mà hiện tại muốn đoạt lại tiểu quận từ tay trọng binh của Trâu Chấn Anh, cơ hội hầu như không có.

Tiết Quân Lương thu hết nhất cử nhất động của Đằng Vân vào trong mắt, hoàng hậu bình thường rất an phận, chỉ khi nói đến quân sự, nói tới binh pháp, nói tới đánh giặc, trong mắt mới lộ ra phong thái bức người.

Phong thái này khiến Tiết Quân Lương đui mũi con mắt...

Tiết Quân Lương yêu thích nhân tài, cả đời tìm kiếm người có thể giúp mình kiến công lập nghiệp, khoách thổ khai cương, nhưng những người này không dễ tìm, Đằng Thường là nhân tài, nhưng Đằng Thường vĩnh viễn không khuất phục, Đằng Vân là nhân tài, nhưng Đằng Vân thà rằng mất đầu cũng không quỳ xuống, hiện giờ lại để y thấy được một người, đáng tiếc, người này là nữ nhân, lại là trưởng công chúa Phụng quốc.

Đằng Vân cũng không chú ý ánh mắt Tiết Quân Lương, hẩn dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào hành quân đồ, bỗng nhiên có một trận cảm khái, giống như đầu ngón tay đều sắp thiêu cháy, tuy hẩn không phải người yêu chinh chiến, nhưng ở loạn thế, chỉ có chiến trường mới là nhà của hẩn, mà không phải thâm cung nội viện ngọt ngào này.

Ngón tay Đằng Vân đặt tại vị trí tiểu quận, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Tiết Quân Lương cười nói: “Xem ra cô không hỏi sai người.”

Lúc này Đằng Vân mới ngẩng đầu, lại khôi phục lạnh nhạt, nói: “Bệ hạ muốn đoạt lại tiểu quận, đánh đuổi Trình Diên, Trâu Chấn Anh, không cần phí người nào.”

Tiết Hậu Dương nghe Hoàng hậu nương nương nói, có chút khiếp sợ, không nói đến chuyện hiện tại hẩn không biết có biện pháp nào tốt như vậy, riêng loại khẩu khí này, khiến Tiết Hậu Dương có cảm giác không thể không tin phục.

“A? Thật không?” Tiết Quân Lương đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ hai má Đằng Vân, theo hai má lại nhẹ nhàng捏捏 vành tai hẩn, giống như biểu hiện thân thiết nho nhỏ.

Đằng Vân dừng một chút, không dấu vết tránh né tay Tiết Quân Lương, tiếp tục nói: “Trâu Chấn Anh dũng mãnh thiện chiến, hơn nữa hẩn có thể đoạt được tiểu quận, tất nhiên đã phải trọng binh gác, nếu trực tiếp đoạt, chỉ tổn binh hao tướng...”

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, đó cũng là điều hẩn kiêng kỵ.

Đằng Vân nói: “Không thể dùng binh chỉ có thể dùng trí. Tuy Trâu Chấn Anh dũng mãnh, nhưng tâm cơ quá sâu, dù thân tín bên người cũng có nhiều nghi kỵ. Bệ hạ không ngại lợi dụng điểm này, khiến Trâu Chấn Anh và Trình Diên lần nữa tách ra. Trước phái sứ thần đi gặp Trình Diên, nói cho hẩn biết Trâu Chấn Anh đã đàm tốt điều kiện với Tiết vương, giả ý phái binh tấn công Tiết quốc, sau đó phái chủ lực vọt vào cung tự xưng vương, nếu không một quân cơ yếu địa như tiểu quận, sao loại người không mưu như hẩn có thể dễ dàng đoạt được? Chờ Trình Diên tâm sinh nghi hoặc, lúc này tung tin đồn, nói cho Trâu Chấn Anh trong tiểu quận, Trình Diên muốn diệt trừ hẩn, chờ Tiết quốc phát binh tấn công tiểu quận, Trình Diên sẽ nhân cơ hội này đoạt lương thảo và cứu binh của hẩn, khiến tiểu quận tứ cố vô thân, trừ họa lớn trong lòng.”

“Hay.”

Tiết Quân Lương mỉm cười lẳng lặng nghe, mà lúc này Tiết Hậu Dương đã giật mình sững sờ không nói nên lời, hẳn thật không ngờ, một hoàng hậu chốn thâm cung, dù có hiền lương thực đức, cũng chỉ là một phi tử, lại có thể nói ra những lời khiến người kinh sợ như vậy.

Tiết Quân Lương gật đầu cười nói: “Quả nhiên băng tuyết thông minh, cô thật sự càng ngày càng không muốn rời người.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

CHƯƠNG 36: Ban ngày tuyên ***

Tiết Hậu Dương nghe xong biện pháp của Đằng Vân, được Tiết Quân Lương cho phép, lập tức hồi phục công báo cấp Tiết Ngọc và Đằng Thường.

Mà Đằng Thường đang ở bắc cương cũng nghĩ như thế, hơn nữa có bề hạ ngự phê, tuy Tiết Ngọc không muốn xuất lực, cũng không còn cách nào.

Trận này Đằng Thường tự mình nắm giữ ấn soái, lời đồn được tung ra nửa tháng, Đằng Thường tập kết binh lực xong xuôi, bắt đầu phát binh tấn công tiểu quận.

Trâu Chấn Anh ở trong tiểu quận, nghe được lời đồn, nhưng lúc này đã không có đường lui, chỉ có thể chờ cùng Trình Điền trước sau giáp kích chiếm lấy quan khẩu.

Kết quả Đằng Thường mang binh tấn công tiểu quận, Trình Điền quả nhiên không đi trợ giúp Trâu Chấn Anh, dù Trâu Chấn Anh dũng mãnh, cũng không có năng lực tát đậu thành binh (rải đậu biến thành binh lính), tiểu quận tứ cố vô thân, bị Đằng Thường vây đánh tứ phía, không cần gấp gáp công tiến, chỉ vây khốn cũng khiến quân địch lương tấn.

Trâu Chấn Anh không còn cách nào, gắng co ba ngày, nhanh chóng mở cửa thành, bắt lão nhân cùng phụ nhân đi trước làm bia đỡ, đại quân theo sát phía sau ra khỏi thành.

Quân địch ở trong thành mệt nhọc ba ngày, hiển nhiên sĩ khí hạ, rất nhanh cả tiểu quận đều bị Đằng Thường chiếm giữ, bắt sống Trâu Chấn Anh, nhưng trải qua một trận chiến, bên trong gần như hoang vắng, không còn bao nhiêu dân chúng sống sót.

Tiết Ngọc nghe nói Đằng Thường đoạt được tiểu quận, chính mình mang theo một ngàn tinh binh đi vào, tự mình chặt đầu Trâu Chấn Anh trước mặt quân địch, dùng gậy trúc giắt ở cửa thành, lại hạ lệnh giết tất cả tù binh, ném thi thể bọn họ ra ngoài thành.

Thám tử của Trình Điền nhanh chóng nắm được tin tức, xung quanh tiểu quận hoang vắng, chỉ có chó hoang và quạ đen, mùi hôi thối của thi thể bị vứt bỏ lan tràn, xa xa đều có thể ngửi được.

Hành động này của Tiết Ngọc không ngừng chấn kinh toàn quân, ngay cả triều đình Tiết quốc cũng hoảng sợ.

Có người cho rằng Tiết Ngọc tàn bạo, nếu đã đầu hàng, quân đội Tiết quốc lại đang thiếu người vì sao không để tù binh sung quân, có người lại cảm thấy hành động của Tiết Ngọc kỳ thật cũng có chỗ trung, tù binh khác họ, ai có thể bảo chứng bọn họ không dùng kế hoãn binh, vạn nhất tạo phản, chẳng phải mất nhiều hơn được? Hơn nữa tù binh cũng cần ăn cơm, tại biên cương đánh giặc, lương thảo không dễ vận chuyển, tướng sĩ không thể ăn no, sao có thể cấp tù binh?

Trong khoảng thời gian ngắn, triều đình cao thấp không có ý kiến đồng nhất về hành động của Tiết Ngọc, lại liên lụy đến Đằng Thường, tuy rằng lập công lớn, nhưng ý cũng khác họ, lần này càng củng cố uy tín, rất nhiều đại thần đề nghị, lập tức triệu Đằng Thường quay về, phòng ngừa y bá chủ một phương.

Trải qua trận chiến này, Trình Điền cũng biết mình trúng kế, tổn binh hao tướng không ít, cũng không dám tùy tiện tấn công, hơn nữa sở tác sở vi của Tiết Ngọc cũng khiến y cực kỳ kiêng kỵ, tuy đánh giặc yêu cầu tâm ngoan thủ lạt, nhưng cũng ít người tâm ngoan thủ lạt đến như vậy, đành phải lui binh.

Từ chuyện của tiểu quận, Tiết Quân Lương thường xuyên gọi Đằng Vân tới nói vài việc quân cơ, đôi khi cùng Đằng Vân nói chuyện cả đêm trong ồn ào các.

Tiết Quân Lương càng ngày càng phát hiện, hoàng hậu này phải giam mình trong thâm cung, chắc chắn là sai lầm của lão thiên gia.

Đằng Vân cảm bản đồ, ánh mắt tựa hồ có chút mê muội, giống như không còn để tâm tới chuyện gì khác, Khương Dự bụng trà bánh tiến vào, Tiết Quân Lương ra hiệu ông đừng lên tiếng, tự mình bưng một chén trà, nhẹ nhàng đặt vào tay hắn.

Đằng Vân cũng không nhìn ai đưa trà, ánh mắt chưa từng rời bản đồ, chỉ đưa tay xoa chén trà một chút, đưa lên miệng muốn uống.

Tiết Quân Lương nói: “Cẩn thận nóng.”

Mắt Đàng Vân vẫn không rời bản đồ, chỉ ừ một tiếng, khiến Tiết Quân Lương và Khương Dự bật cười.

Đàng Vân đồng ý xuất lực giúp Tiết Quân Lương đánh Trình Diên, đúng là có tư tâm, hẳn muốn dựa vào năng lực của mình, nhớ kỹ phòng vệ của Tiết quốc, hơn nữa đánh đuổi Trình Diên, cũng là vì Đàng quốc, hiện giờ Đàng quốc trống rỗng, phòng bị một Tiết Quân Lương đã không dễ dàng, vạn nhất Trình Diên đánh chủ ý lên Đàng quốc, liền phiền toái.

Tiết Quân Lương nhìn hần khi thì nhú mày, khi thì lộ ra cười nhạt, rốt cục nhìn không được nói: “Nhìn ra cái gì?”

Đàng Vân thu hồi tâm tư, nói: “Trần Cương hầu tới phương Bắc đã nhiều ngày, lương thảo hiển nhiên không đủ, không biết bệ hạ có phái binh vận lương không?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Người suy nghĩ nửa ngày chính là vấn đề vận lương sao? Cái này hiển nhiên có sắp xếp, ta là quân vương tốt, sẽ không để tướng sĩ vừa nhện đói vừa đánh giặc.”

Y nói mang theo chút trêu chọc, nhưng Đàng Vân lại có cảm xúc khác, không phải quân vương nào cũng có thể để tướng sĩ của mình không chịu đói, ít nhất phụ hoàng của hần không làm được...

“Nếu vận lương,” Đàng Vân lấy tay chỉ bản đồ, nói: “Đường này chắc chắn phải qua.”

“Không tôi.”

Nhiều ngày qua Tiết Quân Lương đã rất kinh ngạc, không thể tưởng được hoàng hậu quen thuộc với việc hành quân đánh giặc như thế, phân tích rõ ràng, nói lớn một chút, nếu hoàng hậu tự mình mang binh đánh Tiết quốc, chắc chắn là một kinh địch không thể khinh thường.

Tiết Quân Lương nói: “Chẳng lẽ người muốn nói, Trình Diên sẽ cho người đánh lên lương thảo? Điều đó không có khả năng, vị trí này rất xa, bọn họ lặn lội đến đây đã đủ mệt, nói gì đánh lên.”

Đàng Vân cười lắc lắc đầu, Tiết Quân Lương phát hiện nụ cười này tựa hồ châm chọc, không khỏi sờ sờ cái mũi, nói: “A? Nói như vậy, hoàng hậu của cô có cao kiến?”

Đàng Vân chỉ xuống bản đồ, “Trình Diên cũng là người tâm cao khí ngạo, thời gian qua, y không xuất binh, cũng không có hành động quấy nhiễu gì, đây không phải tác phong của y... Nơi bắt buộc đi qua có địa thế thiên thấp, tuy không phải khe sâu, nhưng khá hẹp, hơn nữa ta nghe nói bên cạnh có một con sông, bởi vì nước sông chảy xiết, dù phía bắc thời tiết rét lạnh cũng không kết băng.”

Hần nói xong, mỉm cười nhìn về phía Tiết Quân Lương, nói: “Nếu ta là Trình Diên, ta sẽ sai người lặn lẽ đào một kênh nhỏ, chờ binh lính vận chuyển lương thảo tới, dẫn nước vào kênh, lương thảo đều không còn, nói gì đánh giặc, đến lúc đó lòng quân đại loạn, tự sụp đổ.”

“Đúng vậy...” Tiết Quân Lương gật gật đầu, càng phát ra ý cười nhìn chằm chằm Đàng Vân.

Mới đầu Đàng Vân cho rằng trên mặt mình có cái gì đó, thời điểm hần nhìn bản đồ, có thói quen vung bút, nghĩ mực nước dính trên mặt, đưa tay xoa xoa, nhưng tay vẫn sạch sẽ.

Tiết Quân Lương vươn tay, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi Đàng Vân, ánh mắt ái muội nhìn hần, nói: “May mắn người không phải Trình Diên, đúng không?”

Đàng Vân kinh ngạc, trong lòng máy động, đảo mắt, nói: “Đây là tự nhiên, sao nó lại có thể là Trình Diên.”

Tiết Quân Lương ngồi xuống, ôm thắt lưng Đàng Vân, để hần ngồi trên chân mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt và vành tai hần, Đàng Vân vì chợt dạ, cũng không để ý tư thế này có gì không thích hợp.

Tiết Quân Lương đã sớm phát hiện, chỉ có ăn đậu hũ lúc này, chắc chắn đối phương sẽ không giãy dụa, tay ôm thắt lưng Đàng Vân thoáng hướng lên trên, áp lưng Đàng Vân xuống, chính mình ngẩng đầu, hôn lên môi Đàng Vân.

“Người nói người thông minh như vậy, sao ta có thể không tin một bề người?”

Đàng Vân run lên, mãnh liệt đứng dậy, lui ra sau một bước, không ngờ đụng tới bản đồ sau lưng, bình phong bản đồ “Loảng xoảng” vang lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tiết Quân Lương cũng đứng lên, đuổi kịp một bước, đột nhiên đặt hần trên tường, khoảng cách giữa hai người rất gần, hô hấp giao triền một chỗ, Tiết Quân Lương thân hình cao lớn, cơ hồ vây chặt cả người hần.

Đàng Vân quay đầu đi, không nhìn Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương hơi hơi cúi đầu, nhìn cằm cổ tinh tế của hần, cười nói: “Người còn không muốn sao?”

Tiết Quân Lương có thể thấy rõ cổ họng Đàng Vân khẽ trượt, giống như thực mập mờ, há há miệng, không biết nói cái gì, cuối cùng im lặng.

Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, tại điểm này, sở tác sở vi của Tiết vương tuyệt đối không giống quân vương bá đạo, vẫn luôn không chạm vào hoàng hậu của mình.

“Loại chuyện này hiển nhiên muốn người tình ta nguyện, ta không bức người, bắt quá...”

Tiết Quân Lương nâng cằm Đằng Vân lên, buộc hắn nhìn mình, cười nói: “Ta hỏi người, người thực kính trọng Đằng Thường phải không?”

“Bệ hạ!”

Đằng Vân mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương lại không có biểu tình gì đặc biệt, tiếp tục nói: “Xem ra không cần trả lời... Nếu người muốn biết tin tức của Đằng Thường, vậy chỉ bằng chúng ta trao đổi điều kiện, thế nào?”

Đằng Vân không đáp lời, vẫn dùng ánh mắt chán kinh nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương bị hắn chọc cười, cúi đầu chôn ở hõm vai hắn, ôn nhu nói: “Đừng có gấp, ta không có ý làm khó người.”

Nói xong dừng một chút, lại nói: “Ta không động người, nhưng người là hoàng hậu của ta, hiển nhiên là ta chịu thiệt nhiều hơn, không bằng như vậy, người muốn nghe tin tức của ai, liền hôn ta một chút.”

Đằng Vân nghe được lời của y, theo bản năng mím môi, đầu lưỡi không tự chủ đảo qua môi dưới của mình, động tác này lại khiến bản thân Đằng Vân đỏ mặt.

Tiết Quân Lương cười, trêu đùa: “Thấy thế nào cũng là người được tiện nghi, việc quân cơ gấp gấp a...”

Đằng Vân yên lặng chốc lát, Tiết Quân Lương vẫn luôn nhìn hắn, phản ứng của đối phương cực kỳ thú vị, giống như đang giãy dụa, ngay cả mày cũng nháu lại.

Tiết Quân Lương giả vờ như không kiên nhẫn, chặc chặc lưỡi, nói: “Thế nào, qua lúc nữa, nói không chừng ta liền đổi ý.”

Đằng Vân rốt cục mở miệng, “Nếu bệ hạ nuốt lời, sao có thể phục chúng.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, “Ta vẫn chưa đổi ý.”

Y nói xong, trên mặt hiện ý cười, một tay nắm cả lưng Đằng Vân, một tay kia chỉ chỉ môi của mình, ý bảo đối phương.

Mắt Đằng Vân tối đi một chút, nửa ngày không động, ngay lúc Tiết Quân Lương cho là mình trêu chọc có chút quá đáng, đối phương lại hung ác nhắm mắt, đưa tay kéo cổ y xuống thấp, hung hăng hôn lên môi Tiết Quân Lương một cái.

Kỳ thật nói là hôn, không bằng nói là đụng vào, hoặc là cắn, bởi vì động tác này không chút yêu thương cũng không chút ôn nhu, mang theo hung ác bằng bất cứ giá nào cũng phải làm.

Tiết Quân Lương bị hắn chọc cười, nhưng khi nhìn đến người vừa mới cắn mình, hai phiến môi hơi hơi phồng hồng, ngay cả mắt vĩ nhíu lên cũng phiếm thân nhiên đỏ sẫm, đôi con ngươi như hắc diệu thạch nhìn y chăm chăm.

Trái tim Tiết Quân Lương như bị tảng đá hung hăng đập một cái, cúi đầu, môi hai người tiếp xúc cùng một chỗ, Đằng Vân muốn đẩy đối phương ra, nhưng động tác đột nhiên dừng lại, hai tay gắt gao bắt lấy tay áo Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương biết trong lòng hắn không muốn, hơn nữa vừa nghĩ tới nữ nhân của mình là vì người khác mới ủy khuất cúi đầu, tự tôn của đế vương bị đá kích bao nhiêu, bắt quả Tiết Quân Lương vĩnh viễn không cảm thấy mình kém hơn người khác, trái ngược, cho dù trong lòng hắn không có y, y cũng có thể bắt người này vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình, từng chút từng chút một dỡ đi phòng vệ của hắn.

Tiết Quân Lương là tay già đời, y nhẹ nhàng ôm Đằng Vân, tận lực ôn nhu hôn đối phương, thử hỏi có phi tử nào chịu đựng được ôn nhu của vua một nước, bắt quả Tiết Quân Lương đương nhiên không biết, kỳ thật hoàng hậu của y, bên trong không phải nữ nhân, mà là một tướng quân mình đồng da sắt.

Cũng may Đằng Vân không quen loại chuyện này, cũng không hôn thành thạo như Tiết Quân Lương, được người nọ ôn nhu đối đãi, rất nhanh liền choáng váng, rõ ràng hôn môi, chỉ nhẹ nhàng chà xát hoặc nhẹ nhàng hôn cắn, sau lưng Đằng Vân lại nổi lên từng trận tê dại, nếu không phải Tiết Quân Lương ôm lấy, cả người đã ngã xuống mặt đất.

Đằng Vân ngừng thở, bị hôn đến má ửng hồng, hắn muốn hô hấp lại quên dùng mũi, chỉ có thể từ giữa môi hai người bật ra rên rỉ mỏng manh.

Tiết Quân Lương nâng người trong ngực, thực vừa lòng với phản ứng của Đằng Vân, y liền thích quá trình người trong lòng mình từ lãnh đạm chuyển sang mềm mại, đây là một loại hưởng thụ giống như chinh phục quốc gia khác.

Qua thật lâu sau, Tiết Quân Lương mới buông Đằng Vân ra, trước mắt Đằng Vân cơ hồ biến thành màu đen, hai chân cũng có chút phát run, tựa vào tường hung hăng thờ đốc.

Tiết Quân Lương nhìn bộ dáng thất thần của hắn, híp mắt, lại cúi đầu, theo cổ hơi lộ ra của Đằng Vân hôn lên trên, dừng tại khoe miệng Đằng Vân, hôn đi chỉ bạc Đằng Vân không kịp nuốt.

Đằng Vân không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên cổ ẩm nóng ẩm ướt còn ngưa ngứa, liền run rẩy, Tiết Quân Lương một bộ đùa giỡn, cười nói: “Quả nhiên là ngọt.”

Lúc này Đằng Vân mới hồi thần, mặt nóng tới bốc hỏa, nhưng lại cảm thấy mình không nên lộ ra biểu tình này, chỉ có thể hung hăng trừng Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương mới không úy kỵ ánh mắt hân, mắt vĩ ủng đỏ mập mờ hơi nước, tuy ánh mắt sắc bén một chút, nhưng y cũng chỉ cho là tình thú, càng cảm thấy thú vị.

Từ thời điểm hai người ái muội, Khương Dụ rất có nhãn lực liền lui ra ngoài, ông ở trong cung đã lâu, chút nhãn lực ấy không có, thì không sống đến bây giờ.

Chờ Đằng Vân đi rồi, Khương Dụ mới vào noãn các, mang chén trà của hoàng hậu xuống, lại đổi trà cho Tiết vương, sau đó chỉnh thẳng bình phong bàn đồ bị nghiêng.

Lúc này Tiết Quân Lương mới ho khan một tiếng, cảnh tượng trong phòng giống như bọn họ vừa trải qua cái gì đó, bất quá trên thực tế chỉ là hôn môi, tuy Khương Dụ đi theo mình không ít thời điểm, nhưng khiến ông cho rằng y ban ngày tuyên *** trong noãn các, vẫn có chút xấu hổ.

Đương nhiên Tiết vương không giải thích, ngược lại, y hy vọng có thể ở noãn các xảy ra cái gì đó, đáng tiếc bây giờ còn chưa được, sách lược dụ dỗ của y chưa đủ đã động Đằng Vân.

Tiết Quân Lương đi đến trước bản đồ, bình tĩnh quan sát, bỗng nhiên nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve vị trí lúc này Đằng Vân chỉ, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Khương Dụ.”

“Lão nô ở.”

Tiết Quân Lương nói: “Về chuyện Triệu Lục, cô lại nghĩ tới một phương pháp rất tốt.”

Khương Dụ buông tay, cung kính chờ lời tiếp theo của Tiết vương.

Tiết Quân Lương nhìn bản đồ, tựa hồ định liệu trước, nói: “Nước sông quả nhiên là thứ tốt, nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền... Nếu Phụng vương đi tuần sông, người nói hân có thể bị bao phủ trong nước sông hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

CHƯƠNG 37: Quan ần

Chuyện Tiết Ngọc giết hại tù binh bị người có tâm truyền ra ngoài, không chỉ triều đình, thậm chí dân chúng kinh thành đều hoảng sợ.

Suy nghĩ của dân chúng rất đơn giản, đương nhiên bọn họ không biết các đảng phái trong triều đình lục đục với nhau, cảm thấy thân là thần tử, nhất định đều thụ ý của Đại vương.

Lần này Tiết Quân Lương bỗng nhiên biến thành bạo quân, bị người bàn tán...

Tiết Quân Lương hiểu được “Dụng tâm lương khổ” của Trần Cương hầu, không thể không tự giấu một phen, y quả nhiên xem thường Tiết Ngọc, Tiết Ngọc không còn là tiểu hoàng tử chỉ cầu bảo mệnh (giữ mạng sống) năm đó, lão hồ trưởng thành, bắt đầu muốn ăn thịt.

Đằng Vân bị Tiết vương hỏi qua hai lần, vấn đề như vậy hân cảm thấy nên giải quyết thế nào, nhưng Đằng Vân không muốn giúp y, hỗ trợ y đánh giặc, bởi vì mình được lợi ích lớn, không chỉ nhớ kỹ phòng vệ của Tiết quốc còn chiếm được tin tức của Đảng Thường ở tiền tuyến.

Nhưng giúp y ổn định nhân tâm, dù Đằng Vân có trăm triệu phương pháp cũng làm không được, dù sao bọn họ vẫn là cừu địch.

Đằng Vân nói: “Thiếp thân chẳng qua đọc vài cuốn sách, mới hiểu được một số binh pháp đơn giản, chuyện lớn như yên ổn nhân tâm, thật sự không dám xen vào.”

Tiết Quân Lương bị “Cung kính” của hân làm ghen, mới phát giác, hóa ra Hoàng hậu nương nương của y là một người không chịu thiệt, chuyện không ưu đãi tuyệt không làm.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, dù sao ý nghĩ của Đàng Văn, chỉ là muốn biết hoàng hậu này có thể cho mình bao nhiêu kinh hỉ, mà đối với chuyện dân tâm, y đã sớm định liệu trước.

Tiết vương phái người đến bắc cương, trách cứ Tiết Ngọc làm việc lỗ mãng, cũng hạn trong thời gian ngắn, phái người đưa thi thể Trâu Chấn Anh đến kinh thành.

Cái này tất cả mọi người choáng váng, Trâu Chấn Anh bị chém đầu, xác chết không biết ném đi nơi nào, đầu treo ở cửa thành, bắc cương gió lớn, không vài ngày đã bị thổi bay.

Tiết Ngọc cũng không sót ruột, sai người tùy tiện nhặt cái đầu hư thối bên ngoài tiểu quận, đặt trong hộp gấm, sai người ra roi thúc ngựa đưa đến kinh sư.

Tiết Quân Lương đương triều mở ra hộp gấm, các đại thần cơ hồ thiếu chút nữa nôn mửa ra, mùi hôi thối tràn ngập đại điện.

Tiết Quân Lương lại giả vờ bi thương, tiếc hận cho một thế hệ kiêu hùng này, cũng hạ chỉ hậu táng Trâu Chấn Anh theo nghi lễ của quốc công, nói, tuy hẳn không phải người Tiết quốc, hơn nữa đã từng một lần muốn xâm lược thổ địa Tiết quốc, nhưng Trâu Chấn Anh là nhân tài không ai bì nổi, Tiết vương là người yêu thích nhân tài, nếu có thể vì Tiết vương sử dụng, cũng không đến mức rơi vào tình cảnh hôm nay.

Tiết Quân Lương còn hạ lệnh, nếu thấy gia quyến của Trâu Chấn Anh, cấm giết hại, quan viên địa phương phải phụ trách phụng dưỡng.

Người có tâm cơ sâu một chút liền cảm thấy, Tiết vương không chỉ bản tính tàn nhẫn, hơn nữa làm người dối trá.

Bất quá hành động kia quả thật trấn an dân chúng, khiến dân chúng biết, đây không phải là bản ý của Tiết Quân Lương, không đến mức nhân tâm hoảng sợ.

Sau đó Tiết Quân Lương ra một loạt điều lệ, không cho phép tùy ý giết hại tù binh, nếu không án tội đại nghịch bất đạo mà xử.

Đương nhiên Tiết Ngọc biết đây là nói cho hần nghe, bất quá cũng không để ý, điều lệ chỉ nói ngoài miệng, tại biên cương đánh giặc nhiều biến cố bất ngờ xảy ra, làm sao có thể dựa theo khuôn sáo.

Vội qua việc này, Tiết Quân Lương gọi Khương Dự tới, nói: “Có hai chuyện.”

Khương Dự cung kính cúi đầu, chờ Tiết Quân Lương phân phó.

“Thứ nhất, nói với Tư Thủy, mỗi ngày đến bẩm báo tất cả chuyện của hoàng hậu, nếu dám dẫu, nàng có thể trở về chỗ Đàng phi.”

“Vâng.”

“Thứ hai,” Tiết Quân Lương nói: “Viết thư cho Triệu Lạc, bảo y tra chuyện của hoàng hậu ở Tiết quốc, bất luận lớn nhỏ đều phải đầy đủ.”

“Vâng, lão nô đi làm.”

“Không vội.”

Tiết Quân Lương lại đưa tay ý bảo Khương Dự không cần đi ra ngoài, cười nói: “Lúc trước nói chuyện tuần hà, Phụng vương đã khởi giá sao?”

“Bẩm bệ hạ,” Khương Dự nói: “Triệu Lạc hồi báo, ba ngày trước Phụng vương đã khởi hành, phóng chừng mấy ngày nữa sẽ đến Minh Thủy.”

“Chuyện cô giao lúc trước, người làm thế nào?”

“Phía dưới đã chuẩn bị tốt, nhiều ngày qua Minh Thủy mưa không ngừng, đúng là thiên thời địa lợi, còn kém Phụng vương ngự giá.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, nhưng mày lại khẽ nhíu, Khương Dự là người biết quan sát sắc mặt, liền nói: “Không biết bệ hạ đang sầu lo cái gì?”

Tiết Quân Lương nói: “Tuy rằng thiên thời địa lợi, nhưng còn kém nhân hòa...”

Khương Dự không quá hiểu lời của y, nội ứng ngoại hợp, như thế còn không gọi là nhân hòa sao?

Tiết vương cười nói: “Triệu Lạc ở Phụng quốc nhiều năm như vậy, sợ là đã sinh ra tình cảm, bất quá cô hiểu rõ tính tình Triệu Lạc, tuyệt không có nhị tâm, nhưng tình cảm khẳng định sẽ có, nếu Triệu Lạc thương hại Phụng vương, mật báo cho hần, kế hoạch cô chuẩn bị từ lâu, liền thất bại trong gang tấc.”

“Này... Vẫn là bệ hạ mưu tính sâu xa.”

“Người báo cho người bên Phụng quốc, chú ý nhất cử nhất động của Triệu Lạc, Phụng vương rời kinh đã nhiều ngày, buộc y ở kinh thành làm hết phận sự.”

Phụng Minh khởi giá tuần hà, nhưng trên danh nghĩa là nam tuần, hẳn muốn nhân lúc quan viên Minh Thủy không có chuẩn bị, ra oai phủ đầu bọn họ,

miễn hàng năm trì hà, hàng năm tham ô.

Lần này Phụng Minh không mang Triệu Lạc, cũng không mang Lữ Thế Thần, hẳn để Lữ Thế Thần ở kinh phụ tá Trục Lộc hầu.

Trước khi đi Phụng Minh còn cố ý dặn Lữ Thế Thần, không cần vì cái trước mắt, nên cấp đường lui cho các đại thần, chớ cùng dứt dậu, hướng chỉ đều là cự thần, bảo hẳn nghe thêm ý kiến của Triệu Lạc.

Lữ Thế Thần đối với lời căn dặn của Phụng Minh phi thường đề bụng, hẳn cũng biết mình ghét ác như cừu, nghĩ như vậy là tốt, nhưng quan trường trắng đen lẫn lộn, Lữ Thế Thần cũng chậm rãi thay đổi, khiến bản tính trở nên nhu hòa một chút.

Hắn luôn luôn kính trọng Triệu Lạc, hiển nhiên không phản đối.

Nhưng... Từ khi Phụng vương ra kinh, Triệu Lạc liền cáo ốm, cả việc quân cơ cũng do thân tín của Triệu Lạc xử lý, mà không phải đích thân y giải quyết.

Phía dưới trình lên tấu chương, quan viên có thể phê tấu thì lưu lại phê tấu, việc trọng yếu hơn đều do Thụy Tuyết đưa về quý phủ, để Trục Lộc hầu phê tấu, phê tấu xong lại là Thụy Tuyết mang trả.

Bệnh của Trục Lộc hầu đã đến mức không thể ra cửa phòng, gọi vài thái y đến xem, trở về chỉ nói là hàn tà nhập thể, lại lao tâm lao lực, điều dưỡng mấy ngày thì tốt rồi.

Nhưng công việc không thể không xử lý, tấu chương mỗi ngày đưa đến quý phủ không ít, nghe nói bệnh tình của Triệu Lạc càng ngày càng nghiêm trọng, mà ngay cả hạ nhân của Hầu gia quý phủ, cũng vài ngày không thấy Triệu Lạc.

Lữ Thế Thần lo lắng bệnh tình của Trục Lộc hầu, gọi đại phu đến bắt mạch, lại bị cự tuyệt ngoài cửa, tự mình đến cũng không thể đi vào, Thụy Tuyết nói: “Hào ý của Tướng gia, Hầu gia nói trong lòng ngài nhớ kỹ, không phải không muốn gặp Tướng gia, chỉ là sợ lây bệnh cho Tướng gia, vạn nhất Tướng gia cũng ngã bệnh, triều đình liền đại loạn.”

Chung quy tâm cơ Lữ Thế Thần không sâu như Triệu Lạc, nghĩ y nói đúng, vì thế rời đi.

Thụy Tuyết đang cầm mộc khay đựng tấu chương, gõ cửa, nói: “Hầu gia, nô tỳ Thụy Tuyết.”

Lập tức đẩy cửa vào, lại lập tức đóng cửa.

Thụy Tuyết tiến nội thất, nhưng nội thất không bong người, nàng đem tấu chương trên khay gỗ đặt xuống bàn, thờ dài.

Đêm Phụng vương rời kinh, chủ tử gia liền cải trang đi theo.

Thụy Tuyết không biết có phải chủ tử rất tín nhiệm mình hay không, lại đem tấu chương bảo nàng phê chữa, tuy Thụy Tuyết thay Phụng vương cao hứng, trong lòng chủ tử vẫn có hấn, nhưng loại tín nhiệm này vẫn nặng hơn, mà nàng chỉ là một nữ lưu...

Lúc đầu Thụy Tuyết tưởng rằng Triệu Lạc tuyệt tình, Triệu Lạc đối nàng có ân, Thụy Tuyết tuyệt đối không phản bội Triệu Lạc, nàng theo Triệu Lạc đã lâu, nhưng nàng cảm thấy bản thân không thể hiểu được trung nghĩa của bọn họ, nàng chỉ biết Phụng Minh là người tốt, ít nhất đối với Triệu Lạc, Phụng Minh là người tối si tình, không có người thứ hai vượt qua Phụng Minh, ngay cả nàng đều mắc cảm.

Mà sự thật là, Triệu Lạc cũng chỉ nói năng độc ác thôi, Phụng Minh vừa rời kinh, y liền ngồi không yên, lập tức cải trang đi theo.

—

Phụng Minh tới phía nam trước, quan viên địa phương tiếp giá, hôm sau Phụng vương liền rời đi, đổi tuyến đường đến Minh Thủy.

Đã nhiều ngày Minh Thủy mưa không ngừng, ngăn không được nước lũ, quan viên địa phương cũng chỉ có thể thừa dịp này tu đê, nhưng chung quy là mặt ngoài, một khi gặp mưa to, đê liền vỡ.

Nửa đêm hôm đó mưa to, thủy tào duyệt sử của địa phương còn đang ngủ, kết quả nha môn địa thế hơi thấp, bị nước tràn vào, hạ nhân nơm nớp lo sợ gõ cửa, lúc chiều lão gia cùng thê thiếp náo loạn, kêu nhiều lần mới tỉnh.

Vì thế vội vàng mặc trang phục chạy tới đê.

Không ít quan viên đã đến, mưa to làm sụp phòng ở dùng trông giữ đê, mọi người khoác du y (đại khái là áo mưa đó), lúc đầu còn dùng tán, nhưng gió quá lớn, tán vừa bung chỉ còn lại khung trúc, du y cũng không khá hơn, quan phục đều ướt, có người còn bị thổi bay quan mạo.

Thủy tào tới đê chỉ để ý mắng chửi người, nhưng mưa to liên tiếp tạt vào, mắng vài câu gió quá lớn không ai nghe rõ, tóc tai bết vào mặt, hoàn toàn không chút uy tín.

Dù hiện tại có bạc cũng không lấp hết lỗ hổng của đê, lúc này thủy tào mới nghĩ đến phân phó mọi người sửa gấp, mưa có xu thế lớn hơn, lại là một phen gà bay chó sủa.

Phụng Minh đã đến Minh Thủy một ngày trước, hấn gọi thuyền đứng xa xa, để ngửa quan viên địa phương phát hiện, chính mình mang theo vài thân tín rời thuyền đi thăm dò đề điều.

Đêm đổ mưa to, quan lại thân tín không muốn Phụng Minh xuống đê, dù sao Đại vương là vạn kim chi khu, nếu có chuyện ngoài ý muốn, muôn lần chết không thể tạ tội.

Nhưng Phụng Minh quyết tâm muốn đi, mọi người đành phải theo sát, dọc đường mưa to tầm tã, bọn họ biết không thể khuyên can Đại vương, chỉ có thể quỳ xuống thỉnh Phụng Minh thượng đê, đây là quân thần chi biệt.

Thời điểm Phụng Minh tới, tất cả mọi người choáng váng.

Thủy tào cũng không quản mắng chửi người, vội vàng quỳ xuống hô vạn tuế kim an, mưa cùng nước sông, lúc quỳ xuống vượt qua cả đầu gối, cũng không ai dám ghét bỏ, hiện tại mưa so với sắc mặt của Phụng vương, có vẻ càng thân thiết hơn.

Phụng Minh nhìn kiệt tác tri hà của bọn họ, cơ hồ cảm thấy giận không kềm được, lập tức một cước đá ngã lẫn thủy tào, thủy tào quỳ rạp trên đất liên tục dập đầu.

Phụng Minh cười nói: “Các người tốt, cô đưa bạc xuống, để các người làm như vậy? Hàng năm đều sửa hàng năm có người chết, hôm nay nếu các người không chết, cũng không biết tư vị cái chết thế nào.”

Thủy tào xém nữa ngất xỉu, ngay cả nói cũng nói không ra, chỉ có thể dập đầu.

Phụng Minh lạnh giọng nói: “Đứng lên cho cô, nhìn xem có người nào không tới, chỉ cần là ăn bổng lộc triều đình, hiện tại không có ở đây, quan cũng không cần làm nữa, ngày khác đẹp trời, ném bọn họ vào sông ư cá!”

Thủy tào liên tục lên tiếng, run rẩy nói: “Bệ hạ thánh minh! Bệ hạ thánh minh! Bệ hạ... Vì thần khẩn cầu bệ hạ dời bước, mưa quá lớn, nơi này không an toàn, khẩn cầu bệ hạ dời bước a!”

Phụng Minh nói: “Thật sự là hiếm có, người còn biết nơi này không an toàn?”

“Vi thần biết sai, vi thần muôn lần chết khó đền tội, nhưng cầu bệ hạ dời bước, vi thần đã tạo thành sai lầm lớn, nếu bệ hạ có gì ngoài ý muốn, vi thần dù chết cũng thẹn với liệt tổ liệt tông!”

Phụng Minh nghe hấn nói thành khẩn, mưa rất to, hấn vẫn chạy tới đê, cũng coi như đề ý chuyện tri hà.

Bởi vậy sắc mặt Phụng Minh có chút chuyển biến tốt đẹp, trở nên ôn hòa một ít, nói: “Cô cũng biết, cũng không đề ý các người thế nào, nhưng đã hòng đến mức này, các người dám nói mình không tham ô? Không lấy bạc sửa đê chia ra? Thuế của dân chúng không dùng để đường sá một, các người ăn mặc đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, đê sụp, dân chúng chết đuối, còn ai đường đại quan các người?”

Mọi người nghe xong lời Phụng Minh, lúc này đều có chút cảm xúc, quả nhiên không đến từ lộ có một số việc không thể hiểu được.

Mục đích của Phụng Minh đạt tới, cũng không tiếp tục mạnh tay, nếu ném hết đại thần vào sông ư cá, thì còn ai làm việc cho hấn?

Dưới khẩn cầu của quan viên, Phụng Minh tính toán quay về ngự thuyền, nếu mọi người đã biết hấn đến đây, không tất yếu đậu ngự thuyền ở xa như vậy.

Nhưng hấn còn chưa đi, bỗng nhiên có một quan viên lão đảo chạy đến, hoang mang tới mức quên hết cấp bậc lễ nghĩa, hô: “Vỡ đê! Vỡ đê! Nước lũ tràn!”

Thanh âm của hấn bị bao phủ trong gió và tiếng mưa xối xả, lại ngoài ý muốn phi thường rõ ràng, trong đầu mọi người đều oanh một tiếng, thủy tào và các quan viên khác lập tức hộ tống Phụng Minh lên núi.

Nhưng lũ tới hung mãnh, chỉ giây lát bao phủ nơi bọn họ vừa đứng, một đường đuổi theo dấu chân mọi người, núi nhỏ trước thế lũ trở nên vô cùng nhỏ bé.

Phụng Minh tuy rằng hàng năm đãi ở trong cung, nhưng là chưa từng giải đãi tập võ, thủy tào đều không có hấn đích thế lực hảo, mọi người chạy tới đồi núi dưới chân, kia thủy tào ngay cả hô hấp đều bắt đầu khó khăn, há miệng uống hảo mấy ngụm nước.

Phụng Minh bị người nói lãnh tâm lãnh tình, kỳ thật cũng chỉ là về ngoài mà thôi, hấn nhìn thủy tào lão đảo hai bước, ngã bên chân mình, chỉ dừng một chút, sau đó túm thủy tào lên, quát: “Đi mau.”

Lúc này ngay cả cảm động thủy tào cũng nói không nên lời, vội vàng chạy theo, trên mặt không biết là mưa hay nước mắt.

Trên núi có một ngôi miếu nhỏ, địa thế coi như cao hơn, miếu nhỏ cũng cũ kỹ, miễn cưỡng trốn mưa mà thôi, nếu không phải chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản không ai biết nơi này còn có một miếu nguyệt lão.

Mọi người chạy vào miếu cũng đã sức cùng lực kiệt, Phụng Minh hung hăng vỗ bàn thờ, nóc nhà thùng không ít, bàn thờ đã ướt nước mưa.

Tay Phụng Minh gặt gao nắm chặt, tuy mấy ngày nay mưa lớn, nhưng các đại thần đều nói, năm nay hồng thủy nhỏ hơn mọi năm rất nhiều, Phụng Minh

có nghĩ thế nào, cũng hiểu được không có khả năng nước lũ lớn như vậy.

Bất quá Phụng Minh quyết định không nghĩ nhiều, hành tung của hắn đã bị Tiết Quân Lương biết được, Tiết Quân Lương vì hắn mà phí tâm, cố tình dẫn nước ngập Minh Thủy.

Phụng Minh nhìn mưa to bên ngoài, tuy lúc này bọn họ tạm thời không gặp nguy hiểm, nhưng trong thành có bao nhiêu dân chúng, đê vỡ, cả thành trì bị lũ lụt bao phủ, một lúc sau, miếu nhỏ cũng không thoát khỏi.

Triệu Lục âm thầm đi theo Phụng Minh, tại thời điểm Phụng Minh lên đê, hắn đứng tại phụ cận, quan viên hô to “Vỡ đê”, Triệu Lục trong lòng máy động, nháy mắt cả người lạnh lẽo, hắn bỗng nhiên hiểu được ý của Tiết vương.

Triệu Lục biết, thân là quân vương không thể có lòng dạ mềm yếu, giang sơn đều là mồ白骨 cốt, thành nào cũng có vô số dân chạy nạn, nhưng Triệu Lục từng trải qua cuộc sống trôi giạt khắp nơi, y biết đây là tư vị gì, y cũng biết mình cả đời không phải người làm đại sự.

Trên đê âm ỉ, tựa hồ là quan viên hộ tống Phụng Minh, xem ra muốn chạy lên núi, y cắn răng một cái, rút cuộc quay đầu bước vào thành.

Kỳ thật Triệu Lục phải cảm tạ những quan viên không lên đê, y vọt tới phủ nha, xuất ra quan ấn, quan viên địa phương lập tức làm việc, đều chưa kịp bái kiến.

Triệu Lục sai người trong nha môn từ quan viên đến binh lính, tất cả đều đi gõ cửa từng nhà, bảo dân chúng trong thấy đến chỗ cao lánh nạn.

Chờ làm xong việc này, vội vàng trở lại, đi tìm Phụng Minh.

Phụng Minh uống mấy ngụm nước, sau khi tỉnh lại cảm thấy ngực bị đè nén, cơ hồ muốn nổ, cổ họng nóng cháy, lại phun ra nước, cơ hồ muốn nôn cả ruột ra.

Hắn nhìn quanh một chút, hình như là một phòng ở cũ nát, một người ngồi cách đó không xa, nhìn thấy hắn, cũng không động, Phụng Minh còn tưởng y đang ngủ.

Lúc Triệu Lục tìm được Phụng Minh, miếu nhỏ đã xói lở, mọi người bơi tứ tung, Phụng Minh không biết bơi, uống mấy ngụm nước liền hôn mê bất tỉnh.

Triệu Lục cứu hắn, đưa đến nơi an toàn, y dịch dung, nhưng vẫn sợ Phụng Minh nhận ra. Tuy rằng vì kỳ chủ của mình thì không có gì đáng trách, nhưng y không ngờ lần mất báo này, lại thiếu chút nữa hại phần đông dân chúng, cũng không thể gặp lại Phụng Minh.

Long bào của Phụng Minh đã sớm bị nước cuốn, chỉ để lại trung y màu trắng, vừa ướt vừa dính bùn, căn bản không nhận ra thân phận.

Hắn nhìn Triệu Lục ngồi xa xa, lại không biết, nói: “Là người cứu cô... Khụ, cứu ta?”

Đối phương không nhận ra mình, lúc này Triệu Lục mới yên lòng lại, cũng không nói chuyện, sợ hắn quen thuộc thanh âm của mình, chỉ gật gật đầu.

Phụng Minh lão đảo đứng lên, tứ chi có chút nhũn ra, căn bản không dùng được, nhưng vẫn gắng gượng thẳng người, chấp tay nói: “Tạ đại ân của tiên sinh.”

Hắn vừa nói xong, mãnh liệt ngã xuống, Triệu Lục vội vàng đứng lên, tiếp được người, lại cảm thấy không mặt mũi chạm vào Phụng Minh, giúp hắn ngồi xuống, liền thối lui vài bước.

*****

“Đại vương.”

Tiết Quân Lương đã nhiều ngày nhàn rỗi, tự mình đi kiểm tra tiểu Thái tử Tiết Bội đọc sách, vừa vặn Tiết Bội lại quán quít lấy Đằng Văn dạy nó binh pháp.

Tiểu Thái tử và Đằng Văn quan hệ thân hậu, Tiết Quân Lương cũng không phản đối, bản thân mình còn có chút khâm phục hoàng hậu này, hướng chỉ là Thái tử.

Tiết Quân Lương đến, Đằng Văn và Tiết Bội vốn nên thỉnh an, nhưng Tiết Quân Lương ý bảo không cần giữ lễ tiết, cười nói: “Tiếp tục giảng, cô tùy tiện ngồi một chút là được rồi.”

Tuy Tiết Bội cảm thấy phụ hoàng cười đặc biệt thâm ý, ánh mắt đều biến cong, nhưng chỉ có thể âm thầm run rẩy, nó không có gan nói ra. Ngược lại nữu hậu tương đối trấn định, quả nhiên không thể không bội phục.

Khương Dự không muốn quấy rầy thú vui của Tiết vương lúc này, nhưng việc quân cơ khẩn cấp, chậm trễ thì mình chịu tội, đành phải kiên trì lại đây.

Tiết Quân Lương nhìn thấy ông, liền nói: “Có chuyện gì, cứ nói đừng ngại, hoàng hậu và Thái tử không phải người ngoài.”

Khương Dự có một trăm lá gan cũng không dám lớn tiếng nói ra, Đại vương muốn tỏ vẻ thân thiết, ông cũng không thể ngu ngốc xem đó là sự thật.

Vẫn là cúi đầu, ghé vào tai y nói.

“Bệ hạ, thám tử hồi báo, gần Minh Thủy phát hiện quan án của Phụng quốc Trục Lộc hầu.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

CHƯƠNG 38: Sợ nhất vô lại

Sau khi Tiết Quân Lương nghe xong lời Khương Dự, biểu tình nháy mắt rét lạnh, lập tức khôi phục bộ dáng thân thiết, tiếp tục nghe Đổng Vân giảng thư cho tiểu Thái tử.

Chỉ có Khương Dự trong lòng đồ mờ hồ, hôm nay Tiết vương tâm tình tốt như vậy, cũng vì thám tử hồi báo Phụng vương tới Minh Thủy, vừa lúc dẫn nước ngập Minh Thủy, ai ngờ gần đó phát hiện quan án của Triệu Lục.

Cái này hiển nhiên không cần nghĩ, Triệu Lục tới Minh Thủy, muốn làm gì liền rõ ràng, vừa đúng suy đoán của Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương ngồi một lát, rốt cục rời đi, vừa đi vừa nói: “Cô quả nhiên không đoán sai... Cô thật muốn nghĩ mình đã đoán sai.”

“Vậy... Đại vương tính toán xử lý Triệu Lục thế nào?”

Tiết Quân Lương dừng một chút, “Không xử lý y, xử lý y làm cái gì, cô liền giả vờ không biết, Triệu Lục chỉ nhất thời thương hại, tim của y vẫn hướng về Tiết quốc.”

—

Lúc này ở Bắc cương cũng tiến triển thuận lợi, đúng như lời Đổng Vân, Trình Diên quả nhiên phái binh xâm nhập, lặng lẽ đào kênh, chuẩn bị dẫn nước phá hủy lương thảo của Tiết quốc, khiến Tiết Ngọc và Đổng Thường tự loạn.

Đổng Vân đề nghị dùng kỵ binh đánh trả bất ngờ, binh mã của Trình Diên bận đào kênh, phòng bị sơ sài, lúc này phái mấy đội tập kích, đánh tan quân của Trình Diên, nhưng không cần ham chiến, đánh xong liền lui.

Lập đi lập lại vài lần như thế, Trình Diên không chịu nổi quấy nhiễu, trong lòng biết bại lộ, kế hoạch đã bị Tiết Quân Lương nắm được, tiếp tục đào kênh cũng vô dụng, đành phải rút về.

Đổng Vân cảm thấy thực lực của Trình Diên đã giảm đi nhiều, lúc này một kích đánh bại quân địch tăng sĩ khí, Đổng Thường cũng có thể sớm ngày hồi kinh, Đổng Thường ở trong triều, ít nhất quý kế của Tiết Quân Lương vẫn ở ngoài sáng, mà Tiết Ngọc lại là ám tiễn khó phòng.

Đổng Vân lại giúp Tiết Quân Lương ra kế sách, Trình Diên bị Tiết quân phá hai lần, theo tính tình Trình Diên, tất nhiên giận tím mặt, lập tức xuất binh.

Bất quá Trình Diên là người oai phong quan trường nhiều năm, chắc chắn không ngu ngốc trực tiếp đánh vào quan khẩu, từ trước đến nay quan khẩu dễ thủ khó công, không thể nghi ngờ là lấy dê uy hổ, vì thế Trình Diên cũng lập mưu kế, thừa dịp đêm khuya đốt trại, khiến Tiết quân trở tay không kịp.

Đổng Vân bảo Tiết Quân Lương gửi thư đến bắc cương, tiểu quận rất gần quân địch, hơn nữa thành khó thủ, Trình Diên muốn đốt trại, nhất định chiếm thành trước, báo cho Đổng Thường ứng phó.

Đại quân của Trình Diên vừa đến, không ngờ là một tòa thành trống rỗng, trong lòng y cảm thấy không ổn, lúc này có binh lính vội tới bẩm báo, doanh trại nhà mình cháy!

Trình Diên biết trúng kế, mắng to một tiếng muốn chạy về, lúc này Đổng Thường đã dẫn quân vây quanh tiểu quận, hạ lệnh đóng ba trong bốn cửa thành lại, bởi vì một cửa thành giáp sông.

Quân địch bị người vây quanh, lập tức rối loạn, chạy trời chết bốn phía, ba cửa thành đều đóng, đành phải hướng đến cửa không bị vây, mới vừa ra khỏi cửa thành, nước sông lại cản đường, có thể nói là chặt vật đến cực điểm.

Quân của Trình Diên hoang mang, trước mặt nước sông chặn đường, sau có truy binh chém giết, dưới tình thế cấp bách, các tướng sĩ liều mạng nhảy sông, tìm chút hi vọng sống sót, hơn phân nửa binh lính chết đuối, bởi qua được cũng đã sức cùng lực kiệt, không thể tái chiến.

Mọi người hộ tống Trình Diên về doanh trại, lúc này mới biết doanh trại không hề bị đốt, Đổng Thường ngồi trên vọng tháp an ổn uống trà, cười nói: “Tướng quân trở về, còn không bắn tên?”

Trình Điền hiểu được lại trúng kế, nhưng căn bản không còn cách nào, truy binh phía sau đã tới, không chạy đi đâu được, bản thân không thể dựa vào binh sĩ của mình, dù thể lực tốt, binh khí và ngựa cũng đã chìm vào lòng sông.

Thủ hạ của Trình Điền liền chết phá vòng vây, khiến Đàng Thường và Đàng Vân không ngờ tới chính là, dưới tay y còn có loại người dũng mãnh này, ba người tận lực bảo hộ Trình Điền, dưới tình trạng hai mặt thụ địch, lại có thể giúp Trình Điền mở đường máu, mang theo tàn binh rút quân.

Đàng Thường cảm thấy ba người này là nhân tài, xem khí thế của bọn họ, hình như là từ trung với Trình Điền, cũng không cưỡng cầu, đánh lui Trình Điền, Đàng Thường cũng không tiếp tục truy kích, thiêu hủy doanh trại, triệt binh trở về quan khẩu.

Tiết Ngọc trách cứ Đàng Thường có tâm tư khác, nếu không vì sao không thừa thắng xông lên.

Đàng Thường cười lạnh một tiếng, sở dĩ Trình Điền chết vật như vậy, không phải do Tiết quân của hắn có bao nhiêu anh dũng thiện chiến, mà chủ yếu nhờ vào mưu kế, Trình Điền nơi chốn trở tay không kịp, đương nhiên binh bại, nếu tiếp tục truy, thật sự bức quân địch nóng nảy, chẳng phải không ổn.

Trình Điền chết vật hồi cung, phó tướng là đệ đệ cùng tộc của Trình Điền, cảm thấy vận số của Trình Điền đã hết, thừa dịp y ngủ chặt đầu Trình Điền, mang binh tấn công hoàng cung, bắt Tiểu quân vương, buộc thoái vị, trung thần sợ hãi, không dám phản kháng, tôn đệ đệ của Trình Điền vì tân vương, triều đình lại một phen chướng khí mù mịt, trong thời gian ngắn không thể quấy nhiễu quốc gia khác.

Tiết Quân Lương nhận được tin chiến thắng, cao hứng truyền Đàng Vân – người lập công hạng nhất đến đại điện, chúng thần quỳ lạy dập đầu, hô Hoàng hậu nương nương thiên tuế, đều không ngờ lần đại thắng này lại là kiệt tác của đương triều quốc mẫu, nhất thời không thể không tin phục.

Tiết Quân Lương cười nói: “Cũng không thể quên công lao của các tướng sĩ, nếu bác cương đại thắng, chờ Trần Cương hầu và Đàng Thường khai hoàn trở về, cô phải vì bọn họ mở tiệc khánh công.”

Đàng Vân nghe được Tiết Quân Lương đề Đàng Thường quay về, lo lắng bấy lâu liền buông xuống.

Thánh chỉ truyền đến, rất nhanh Đàng Thường mang một phần tướng sĩ trở về, những người đó cũng xem như tâm phúc trọng binh của Đàng Thường, thời điểm đốt trại, Đàng Thường không chỉ thành thoi ngồi uống trà như Trình Điền thấy, mà còn tự mình kích trống, nâng cao sĩ khí.

Tướng lĩnh đồng sinh cộng tử, cùng ăn cùng ở, sao binh sĩ lại không tin phục, người đi theo y càng ngày càng nhiều.

Nhưng lần này Tiết Ngọc không về cùng, hơn nữa lưu lại phần lớn binh lực, số binh lính Đàng Thường có thể mang về, đã là cố gắng lớn nhất của y.

Tiết Quân Lương cũng sớm dự liệu, sao Tiết Ngọc có thể ngoan ngoãn quay lại, về chính là giam lỏng chờ chết, thật vất vả thoát khỏi kinh sư, tại bắc cương chiêu binh mãi mã mới là tốt, đây là chuyện đã dự kiến trước, Tiết Quân Lương cũng không thêm để ý.

Thời điểm quân đội quay về, Tiết Quân Lương dẫn hoàng hậu cùng chúng thần, nghênh đón ở đại môn, lại liên tục ba ngày mở tiệc, vì Đàng Thường khánh công.

Đàng Thường làm công thần, lễ bái quân vương cùng hoàng hậu, Tiết Quân Lương nói: “Cô không nhìn lầm người, Đàng tiên sinh là nhân tài, tại Tiết quốc ta cũng có thể phát huy...”

Đàng Thường chưa kịp mở miệng, Tiết Quân Lương lại nói: “Bất quá cô cũng biết, ngươi là người cố chấp, cô làm quân vương, không thích nhất là chuyên quyền và miễn cưỡng, miễn cưỡng sẽ không có được trung tâm.”

Đàng Thường cúi đầu đứng, trong lòng không biết là tư vị gì, vì sao đạo lý đơn giản như vậy, Tiết Quân Lương hiểu, mà Đàng vương không hiểu, y lần lượt bị Tiết vương đá động, lại lần lượt thủ vững tín niệm của mình.

Y biết Tiết vương đang chiêu hàng, nhưng không thể không cảm động, thực sự một ngày kia, bản thân không chịu được loại ưu ái này, thật sự quy hàng.

Mục đích của Tiết Quân Lương đã đạt được, liền cười nói: “Lần này hơn phân nửa công lao là kế sách của hoàng hậu, hoàng hậu thường xuyên nói với cô là kính trọng Đàng tiên sinh, hiện tại có cơ hội, các người trò chuyện đi.”

Y nói xong, đứng dậy mang theo Khương Dự ra ngoài.

Đàng Vân kinh ngạc một chút, cho rằng Tiết Quân Lương nhìn thấu cái gì, dù về công về tư, Tiết Quân Lương cũng không nên để hoàng hậu của mình ngồi riêng với người của địch quốc, tuy rằng Tụ Dao, Tụ Thủy và một số cung nhân đều ở đây.

Đàng Thường cũng không rõ ý của Tiết Quân Lương, còn tưởng rằng lần này Tiết vương phái phi tử của mình tới khuyên hàng.

Đàng Vân nhìn thấu sự đề phòng của Đàng Thường, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhìn không được cười khổ một tiếng. Bọn họ là thân nhân, lại có ngày nghi kỵ lẫn nhau...

Đàng Thường thấy hoàng hậu nửa ngày không nói gì, đành phải nói trước: “Theo hiểu biết của Đàng mỗ, lần này có thể đánh bại Trình Điền, hơn phân nửa là kế sách của Hoàng hậu nương nương, Đàng mỗ bái tạ.”

Đàng Vân không lên tiếng, chỉ bảo Tụ Dao mang ghế cho Đàng Thường.

Vì tội hiềm, ánh mắt Đàng Văn vẫn luôn không nhìn đối phương, mà ngay cả một mảnh góc áo cũng không thấy, chỉ nhìn chăm chăm ống tay áo của mình, giống như muốn xem có bao nhiêu hoa tuyến trên đó.

Qua thật lâu sau, Đàng Văn rốt cục mở miệng, thanh âm hơi khô sấp, có vẻ thực gian nan, nói rằng: “Chấp vô binh, xuất kỳ bất ý yểm kỳ bất bị... Dạy bảo của Đàng tiên sinh, tâm không dám quên.”

Hắn nói xong, bưng bát trà lên, Turu Thủy lập tức hiểu ý, nói Hoàng hậu nương nương mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Đàng Thường cũng quên cấp bậc lễ nghĩa, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn chăm chăm Đàng Văn, mà lúc này mặt Đàng Văn bị bát trà che, mi mắt rũ xuống, không nhìn ra biểu tình gì.

Đàng Thường khiếp sợ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Turu Thủy gọi ba tiếng, y mới tỉnh mộng, tự biết bản thân thất thố, nhưng đầu óc trống rỗng, thậm chí có vài phần lão đảo quỷ an, sau đó lui ra ngoài.

Tiết Quân Lương dùng thìa chọc chọc ngọn nến, Khương Dụ dẫn Turu Thủy tiến vào, Tiết Quân Lương cũng không xoay người, chỉ nói: “Như thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, Đàng Thường đã rời cung.”

“À... Vậy bọn họ hàn huyên những gì?”

Turu Thủy đáp: “Từ đầu đến cuối hoàng hậu nương nương chỉ nói một câu, ‘Chấp vô binh, xuất kỳ bất ý yểm kỳ bất bị’. Phản ứng của Đàng Thường có chút thất thố, nô tỳ gọi ba tiếng, y cũng chưa kịp phản ứng.”

“Chấp vô binh.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, lập lại từng chữ, cái này thực dễ hiểu, chính là nguyên tắc không binh thù thắng, vì giảm bớt thương vong.

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết, cũng không phải lời gì cao siêu, nghe xong sẽ cảm thấy có đạo lý, nhưng không đến mức thất thố, Tiết Quân Lương là người thông minh, đương nhiên liền hiểu được, khiến Đàng Thường thất thố tới mức quên lễ nghĩa, là do người nói những lời này...

Đàng Thường ra cung, vẫn mang bộ dáng vô tri vô giác, Tiết Hậu Dương mấy tháng không gặp y, quan tâm y như vậy, hiển nhiên rất nhớ nhưng, liền chuẩn bị mã xa chờ y ở cửa cung.

Lúc đầu Tiết Hậu Dương không phát hiện điều gì bất thường, dù sao tình tình hần tương đối qua loa, chuyện tình cảm cũng không thực hiểu biết, nhưng ngay cả hần sơ ý, cũng dần dần phát hiện không thích hợp.

“Đàng tiên sinh... Có gì không ổn sao? Có phải vừa rời ở trong cung, bệ hạ nói gì đó, khiến tiên sinh để ý? Tiên sinh không cần quan tâm a.”

Đàng Thường lắc lắc đầu, trong lòng y lúc này tràn đầy cảm khái.

—

”Chấp vô binh, xuất kỳ bất ý yểm kỳ bất bị.”

“Không có binh làm sao đánh giặc?”

“Dùng nhân tâm, dùng trí mưu... Người phải nhớ kỹ, sau này xuất chinh nắm giữ ấn soái, đánh giặc không chỉ là chuyện của vua một nước, cũng là chuyện của dân chúng, sinh tử của bọn họ nằm trong tay người, dù trận chiến lớn hay nhỏ, đều phải giảm thương vong đến thấp nhất... Chúng ta sống quá giả dối, cần tích chút âm đức.”

“Hoàng thúc yên tâm, Đàng Văn nhất định không dám quên.”

—

Đàng Thường nhớ lại chuyện cũ, nhin không được thờ dài, y không ngờ còn có thể nghe được lời này, nhất là sau khi người kia đã chết...

Tiết Hậu Dương thấy y không nói chuyện, tưởng y mệt, nghiêng đầu nhìn, lại thấy hai mắt người nọ đỏ bừng, bên trong có tơ máu, càng nhiều là phức tạp khó có thể lý giải, hần chưa thấy qua Đàng Thường yếu ớt như vậy, từ trước tới nay Đàng Thường luôn là bất khả chiến bại, hơn nữa tư thái thanh nhã, dù biến thành tù binh, cũng không chế được hết thấy.

Tâm Tiết Hậu Dương như thất lại, lực phủ ngũ tạng đều khó chịu, hần vươn tay nhẹ nhàng khoát lên vai Đàng Thường, để y chôn mặt vào hõm vai mình, không nói lời nào.

Đàng Thường cũng không nói gì, lẳng lặng cúi đầu, Tiết Hậu Dương thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của Đàng Thường, lần đầu tiên gần như vậy.

Qua thật lâu, Đàng Thường mới ngẩng đầu, ho khan một tiếng, nói: “Khiến Hầu gia chê cười, chính là... Vô duyên vô cớ nghĩ tới một vị... Cổ nhân.”

Tiết Hậu Dương lập tức nghĩ tới Đàng Văn, hần hiển nhiên biết quan hệ giữa Đàng Thường và Đàng Văn, cũng không nói gì thêm.

Tiết Quân Lương nghe xong Tư Thủy hồi báo, lúc này mới tới Vân Phụng cung.

Trong Vân Phụng cung, Tụ Dao tìm không thấy Tư Thủy, cho rằng Tư Thủy lại lười biếng, liền oán giận vài câu với Đặng Vân: “Nương nương, ngài cũng dạy bảo Tư Thủy a, nàng tưởng mình là phi tử chắc, bệ hạ nói như vậy, nàng cũng tin? Ngày nào cũng không tìm được, bên người ngài chỉ mỗi nô tỳ tận tâm tận lực, theo nô tỳ thấy, ngài nên đề phòng nàng, vạn nhất nàng bán đứng ngài cho Đặng phi.”

Khi nói chuyện thì Tư Thủy trở lại, nàng bưng mấy món ăn tới, cười nói: “Đã nhiều ngày khánh công, nô tỳ cảm thấy nương nương ăn chán sơn trân hải vị, cố ý đến trù phòng lấy vài món nhẹ nhàng về.”

Tư Thủy biết lấy lòng người khác, mà ngay cả Tụ Dao một khắc trước còn mắng nàng, ngay sau đó liền bị Tư Thủy nịnh nọt mua chuộc.

Tư Thủy vừa về không lâu, Tiết Quân Lương đã tới Vân Phụng cung, thấy thức ăn trên bàn, liền lưu lại dùng bữa.

Tiết Quân Lương nói: “Chuyện tuyển tú lúc trước, ít ngày nữa nhóm tú nữ sẽ đến, cô cần nhắc cấp Vạn Niên hầu vài sườn thê, không biết ý của người thê nào?”

Đặng Vân nghe, không biết trong lòng là cảm giác gì, theo lý thuyết đây là chuyện tốt, đưa tiểu thiếp cho Tiết Hậu Dương, cũng tránh Đặng Thường nhìn thấy Tiết Hậu Dương mà xấu hổ.

Nhưng vừa nghĩ tới Tiết Hậu Dương nạp tiểu thiếp, không biết tiểu thiếp có gây khó dễ với Đặng Thường, dù sao Đặng Thường cũng họ Đặng, mà có thể làm tiểu thiếp của Tiết Hậu Dương, chắc chắn là tiểu thư khuê các, danh môn vọng tộc.

Đến lúc đó tiểu thiếp có bối cảnh có nhi tử, sợ Đặng Thường không dễ sống.

Tiết Quân Lương nhìn hần lộ vẻ khó xử, nói: “Dù sao Đặng Thường cũng là nam tử, nam tử không thể sinh dục, Tiết Hậu Dương là trung thần hiếm có, cô không thể để hần tuyệt hậu, đúng chứ.”

Đặng Vân đẩy vấn đề trở về: “Nếu bệ hạ vì Hầu gia suy nghĩ, vấn đề này, nên hỏi bản thân Vạn Niên hầu mới tốt, dù người khác có thể làm chủ, cũng không thể đại biểu ý tứ của Hầu gia, đúng chứ.”

Tiết Quân Lương cười, điểm điểm bờ môi của hần, nói: “Thật không ngờ, miệng lưỡi hoàng hậu của cô càng ngày càng bén nhọn?”

Đặng Vân bị y sờ môi, theo bản năng liếm một chút, không nghĩ tới hành động này giống như chủ động câu dẫn Tiết Quân Lương, lại nghĩ đến mấy ngày nay, vì muốn có tin tức về Đặng Thường tại bắc cung, nhiều lần bị Tiết Quân Lương lừa hờn.

Mặt Đặng Vân phát sốt, liền thấy tâm tình Tiết Quân Lương tốt lên, y chính là thích nhìn bộ dáng văn đạm phong khinh của đối phương bị mình quấy nhiễu, biểu tình mờ mịt, bối rối, xấu hổ và giận dữ này, khiến Tiết Quân Lương đùa đến nghiện.

Mới đầu Đặng Vân còn tròng Tiết Quân Lương, bất quá chậm rãi quen dần, mặc kệ ôm tâm tư gì, thói quen quả thực đáng sợ, thời gian là phương thức tốt nhất vun đắp tình cảm, khiến nó ăn sâu bén rễ, đó là điều Tiết Quân Lương chờ đợi.

Hai người đang trò chuyện, có người trình tấu chuông lên, mặc dù không quá nghiêm trọng, nhưng có chút khẩn cấp, là quan viên ngoại thành dâng sớ, bọn họ vốn không đủ phẩm cấp, tấu chuông không đến phiên vua giải quyết, nhưng quan viên lớn nhỏ ở ngoại thành đều bất lực, đành phải quấy rầy Thánh Thượng.

Tiết Quân Lương nhìn đến liền nở nụ cười, ném tấu chuông lên bàn, nói: “Loại chuyện này cũng cần cô xử lý, xem ra quan viên địa phương cần thay đổi.”

Khương Dự nghe Tiết vương nói vậy, nhanh chóng thu tấu chuông, định lui xuống, quấy rầy chuyện tốt của Đại vương là tội không nhỏ.

Chẳng qua Đặng Vân liếc tấu chuông một cái, vô thức thấy được vài điều.

Tiết Quân Lương nhìn ra hưng trí trong mắt Đặng Vân, đưa tay ý bảo Khương Dự cầm tấu chuông đến, để hoàng hậu nhìn.

Đặng Vân nhìn kỹ tấu chuông, khi thì nhíu mày khi thì triển mi, chọc Tiết Quân Lương ngứa ngáy, đưa tay vuốt ve lưng Đặng Vân.

Thời điểm Đặng Vân chuyên chú sẽ không phát hiện có gì bất thường, nhất là lúc mãi suy nghĩ.

Trong tấu chuông nói đến ba người, tên ba người này có thể nói là không thể thô tục hơn, cái gì mà Hà đại bá, Hà nhị bá, Hà tam bá, nghe liền biết là dã phu, là dân trong thôn, thảo nào Tiết Quân Lương không để ý.

Đại khái nội dung là, mã xa của nhóm tú nữ sắp vào thành, nhưng ở ngoại thành bỗng nhiên xuất hiện một nhóm cường đạo, đầu lĩnh của nhóm cường đạo này là ba người trên, từ dân thường đến phú hào, thậm chí là mã xa của tú nữ cũng chặn lại, không sợ uy nghi của thánh thượng.

Hơn nữa nhóm cường đạo đó chỉ để ý tiền tài, không bắt hay giết bất kỳ ai, đều thả tất cả đi.

Nhóm tú nữ không có mã xa và tiền, hiển nhiên không thể vào kinh, chậm trễ tuyển tú.

Tiết Quân Lương không biết ba người này, nhưng Đổng Văn biết, ba người này là mãnh tướng ngày ấy liều chết mở đường máu hộ tống Trình Diên chạy thoát.

Ba người đều là nhân tài, lúc đầu là đạo tặc trên núi, được Trình Diên thưởng thức, đưa một số tiền lớn thỉnh xuống núi làm thuộc hạ thân tín bên cạnh, ba người có ơn tri ngộ với Trình Diên, hiển nhiên thế sống chết, sau đó Trình Diên bị giết, ba người quyết định không theo người khác, thu thập gia sản, dẫn huynh đệ về núi tiếp tục làm cướp.

Hơn nữa ba người ghi hận Tiết vương phái binh giết Bá Nhạc của bọn họ, nhưng không có thực lực chống lại, liền lén lút đến ngoại thành, chuyên môn làm một số chuyện quấy nhiễu, khiến quan viên địa phương gãi chỗ không yên.

Bọn họ đều là người ở lâu trong quân, nhất thời chịu kỷ luật nghiêm của quân đội, tuy giật tiền, nhưng không giết người lung tung.

Đổng Văn nhìn đến tên ba người, cảm thấy mừng rỡ, nếu có thể thu về dùng, chẳng phải là chuyện tốt, nhưng hẳn hiện tại ở Tiết quốc, nếu giúp Tiết Quân Lương chiêu thêm ba tướng sĩ, đến lúc đó Tiết Quân Lương như hổ thêm cánh, càng khó đối phó.

Nhưng hiện giờ không chiêu an, ba người quấy nhiễu xong, cuốn gia sản chạy, vượt mất nhân tài, lại thực đáng tiếc.

Đổng Văn nghĩ thật lâu, đột nhiên cảm thấy có bàn tay vuốt ve trên lưng mình, khi nhẹ khi nặng, khiến cả người hắn bủn rủn.

Đổng Văn dịch người một chút, Khương Dự đứng bên che miệng bật cười, cũng chỉ ở trước mặt hoàng hậu Tiết vương mới có vài biểu hiện nhỏ, mà biểu hiện nhỏ này, khiến Tiết vương càng giống một người bình thường hơn.

Đổng Văn nói: “Có điều bệ hạ không biết, ba người này đều là mãnh tướng, một người đã khó tìm, chớ nói chi là cả ba, lúc trước là thủ hạ của Trình Diên.”

“A?”

Tiết Quân Lương lại ngồi sát, “Ngươi có biện pháp chiêu an?”

“Có thì có...”

Đổng Văn nói: “Nhưng nô tì có một yêu cầu quá đáng.”

Tiết Quân Lương nghe khẩu khí nghiêm túc của hắn, ngược lại trêu đùa: “Vậy ngươi hôn ta một cái. Hoàng hậu quốc sắc thiên hương, ngươi hôn ta một cái, ta đây thích hôn đến nghiện, nên cái gì cũng đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

CHƯƠNG 39: Ăn ngủ

Đổng Văn không ngờ Tiết Quân Lương sẽ nói như vậy, đây rõ ràng là đùa giỡn.

Nhưng Tiết Quân Lương càng không ngờ, sau khi Đổng Văn giật mình một hồi, liền cười tủm tỉm trả lời, “Nếu Đại vương không muốn chiêu an, phái binh trấn áp cũng được, bất quá theo ý ta, đám người kia cũng không khó đối phó, Đại vương chỉ cần phái mười vạn tám vạn binh, phát binh hướng vùng ngoại thành, nhất định có thể tóm gọn cả ổ cường đạo, đến lúc đó không cần tuyển tú.”

Tiết Quân Lương nghe xong, nhin không được bật cười, ngay cả Khương Dự cũng cười theo.

Tiết Quân Lương khụ một tiếng, bĩu môi: “Khương Dự ngươi cười cái gì.”

Khương Dự nói: “Đại vương, lão nô là cười, Hoàng hậu nương nương hiền lương thực đức, lại trí tuệ siêu phàm.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới theo lời Khương Dự trở về vấn đề chính, quay đầu nói với Đổng Văn: “Mười vạn tám vạn, ta cảm thấy không vấn đề, nhưng tốt hơn, vẫn là nghe yêu cầu quá đáng của ngươi trước.”

Đổng Văn dừng một chút, nói: “Chiêu an xong, ba đại tướng này có thể thu về dưới trướng của nô tì không?”

“A?”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, nói: “Ngươi cũng muốn đánh giặc? Muốn chiêu binh mãi mã?”

“Đánh giặc thì không thể, chính là yêu quý ba nhân tài khó gặp, hơn nữa ba huynh đệ họ Hà này thả rông vào rừng làm cướp cũng không đổi chủ, thuyết minh bọn họ không phải loại người dễ dàng chiêu an, nhưng nô tì có cách khiến bọn họ trung thành đến chết.”

“Như vậy...” Tiết Quân Lương cười nói: “Nếu bọn họ thật là nhân tài, lại chỉ nghe lời ngươi, làm thủ hạ của ngươi cũng không có gì.”

“Bệ hạ miệng vàng lời ngọc.”

“Đây là tự nhiên.”

Đằng Vân cười nói: “Vậy khẩn cầu bệ hạ, cho nô tì mượn năm mươi binh sĩ.”

Tiết Quân Lương nói: “Năm mươi? Xem ra ngươi đã định liệu trước?”

Tiết vương lập tức hạ chỉ, chỉ cần trong kinh thành, tùy tiện Đằng Vân điều khiển, đương nhiên nếu Đằng Vân mở miệng muốn thêm, cũng không chỉ điều động năm mươi người.

Gần đây Đằng Vân chọn lựa năm mươi cấm vệ quân, đều là tinh binh bảo hộ hoàng thành, xuất thân không đơn giản, thuở nhỏ vào cung huấn luyện, có thể lấy một chọi mười.

Tiết Quân Lương không can thiệp, mặc hần sắp xếp, chính mình bày ra tư thái bàng quan, chú ý nhất cử nhất động của Đằng Vân.

Trước tiên Đằng Vân điều động mười người giả dạng phú hào vào kinh buôn bán, hấp dẫn lực chú ý của ba huynh đệ họ Hà, lại bảo mười người lên lên núi, thừa dịp bọn hần bận cướp bóc, đột nhập sơn trại được dựng tạm, ném cỏ tranh lên trù phòng.

Hà thị cướp đường, kết quả trúng kế, bị binh lính mai phục, thời điểm phá vòng vây, đoàn thương nhân cũng rút đao chém giết.

Bọn họ là giặc cỏ, tuy số lượng không ít, nhưng bị giết tan tác.

Cấm quân bắt giữ Hà đại bá, các huynh đệ còn lại không dám lơ đãng, đầu lĩnh của nhóm cấm vệ quân hỏi ba người có phục hay không, Hà đại bá giận dữ nói bọn họ gian trá, chết cũng không phục.

Đằng Vân hạ lệnh thả người, để bọn họ trở về.

Ba huynh đệ họ Hà tức giận quay về trại, ban đêm nhóm lửa nấu cơm, có người hô lấy nước dập lửa, bọn hần cũng không chú ý, tưởng ai không cẩn thận, kết quả không ngờ lửa nhanh chóng lan tràn, mọi người vội vàng lao tới cứu hỏa, nhưng lúc này đã không còn khống chế được.

Ba huynh đệ họ Hà chỉ có thể tập hợp thủ hạ huynh đệ, cùng nhau xuống núi tìm nơi nghỉ tạm, mà lúc này người của Đằng Vân canh giữ ở các đường xuống núi, chờ bọn hần hoảng sợ bỏ chạy.

Giặc cỏ vì trốn hỏa, căn bản không mang binh khí, một đám chật vật không chịu nổi, nhìn thấy binh sĩ cũng không quản nhiều hay ít, sợ tới mức bỏ chạy tán loạn, Đằng Vân dựa vào năm mươi cấm quân, lại một lần nữa bắt giữ ba huynh đệ họ Hà.

Ba người bị áp giải quỳ dưới chân núi, nhìn tiểu trại chìm trong lửa, giận không kềm được, mắng cấm quân không phải đại trượng phu, chỉ biết quý kẻ đa đoan.

Lần này cấm quân đầu lĩnh sớm có chuẩn bị, Đằng Vân gửi cho hần một phong thư, bảo hần lúc này mở ra, cùng đối chất với ba huynh đệ họ Hà.

Cấm quân đầu lĩnh đọc từng chữ từng chữ, trên thư Đằng Vân đã dự đoán được phản ứng của ba người.

Chủ công vừa chết, không báo thù, lại đi làm cướp, là bất trung; cướp phú không biết tế bần, là bất nhân; xúi giục huynh đệ làm giặc, lại không đảm bảo huynh đệ cơm no, phải chịu khổ ăn gió nằm sương, là bất nghĩa. Tội ác tày trời, còn dám cùng người khác nói đại trượng phu?

Cấm quân đầu lĩnh cười nói: “Hà thị có tài gì không?”

Ba huynh đệ họ Hà lo lắng mười phần đáp: “Hiển nhiên, thiên hạ.”

Cấm quân đầu lĩnh lại cười nói: “Nhưng hoàng hậu cũng biết, từ xưa tới nay người biết bán cung biết tiết trại biết đánh giặc nhiều không đếm xuể, nhưng anh hùng hào kiệt lại rất ít, vì người biết bán cung lại kinh thương, biết tiết trại lại kháo công danh, biết đánh giặc lại làm cướp, cả đời mai một nơi hoang dã, đó không phải đại trượng phu.”

Ba huynh đệ họ Hà bị hần nói như vậy, thậm chí mặt cũng đỏ lên, bọn họ tính tình thẳng như ruột ngựa, lập tức xấu hổ không thôi.

Cấm quân lại hỏi bọn hần có phục hay không, ba người nói: “Chỉ phục đầu lĩnh.”

Vì thế hôm sau lâm triều, Tiết Quân Lương liền thấy ba người bị chiêu an đi tới, Đằng Vân cũng cố ý ngồi sau sa trướng nghe ngóng.

Ba người hỏi đầu lĩnh là ai, Tiết Quân Lương cũng không trách cứ hành động vô lễ của bọn hán, ngược lại bày ra bộ dáng thần thiết, cười nói: “Đầu lĩnh là hoàng hậu của cô.”

Ba người khiếp sợ, da mặt càng nóng, thế nhưng bại bởi phụ nhân hậu cung, bọn họ nào biết, kỳ thật lần thua này tuyệt không oan uổng, vì bọn họ bại dưới tay Đằng Vân, người đã từng là chiến thần vang dội.

Tiết Quân Lương thu ba gã mãnh tướng, ba người đổi tên thành Hà Trung, Hà Nhân, Hà Nghĩa, Tiết Quân Lương cũng không nuốt lời, thật sự đưa về dưới trướng Đằng Vân.

Tuy triều thần cảm thấy làm vậy có chút không ổn, nhưng hoàng hậu lập công hạng nhất, nếu là thân nam nhi, đã sớm phong hầu, không ai bì nổi, trong lòng mọi người tin phục, không dị nghị gì.

Giặc cỏ ngoại thành được giải quyết, không còn ai chặn xe tú nữ, tú nữ được tuyển cũng lục đục vào kinh thành.

Tiết Hậu Dương nghe nói Tiết vương muốn đưa tiểu thiếp cho mình, không khỏi có chút sốt ruột, hán sắp trở về biên quan, dù nạp tiểu thiếp cũng không ai nguyện ý theo hán tới nơi một ngọn cỏ cũng không có này, hơn nữa bản thân hán không muốn thú thiếp, tuy hán không giỏi nói chuyện, nhưng tình cảm với Đằng Thường là thực, hán tự nhận là đại trượng phu, không nên cả ngày nói chuyện yêu đương, kỳ thật tình cảm của hán dành cho Đằng Thường đã sớm vượt xa tưởng tượng.

Thời điểm Tiết Hậu Dương tiến cung, Tiết Quân Lương nghe nói hoàng hậu đang tản bộ trong hoa viên, cho nên cố ý đến đó, vô tình gặp được Đằng Vân.

Tiết Hậu Dương không thấy y, hán nội tâm tương đối đơn giản, không biết lúc này Tiết Quân Lương đang bận rộn ăn đậu hũ Đằng Vân, vội vã chạy tới hoa viên.

Hán vừa đến, liền thấy Khương Dự cúi thấp đầu đứng ngoài tiểu đình, tiểu đình bốn phía chạm rồng không ngăn được tầm mắt, khiến Tiết Hậu Dương nhìn rành mạch, Tiết vương đặt hoàng hậu trên lan can, đang hôn môi.

Da mặt Tiết Hậu Dương không dày, lập tức đứng cạnh Khương Dự, tính toán chờ một lúc, nhưng hai người kia giống như bất phân thắng bại, Tiết Hậu Dương đợi mãi, cơ hồ không còn kiên nhẫn.

Khương Dự cũng đã nhìn ra, Vạn Niên hầu vô cùng sốt ruột, đành phải ho khan hai tiếng, để Tiết vương chú ý.

Tiết Quân Lương quả nhiên chú ý tới hai người bọn họ, bị quấy rầy chuyện tốt, sắc mặt u ám hướng Khương Dự nói: “Sao thế, cô hòng ngươi mắc xương gà à, cần ngự y đến xem không?”

Khương Dự đứng là đại oan uổng, nghĩ rằng Vạn Niên hầu cầu kiến, hán có việc quân cơ đại sự muốn bẩm báo, bỏ lỡ việc quân cơ sẽ mang tội lớn.

Chờ Tiết Hậu Dương mở miệng, Khương Dự mới biết được, kỳ thật không có việc quân cơ đại sự gì, mà là Vạn Niên hầu không muốn nạp tiểu thiếp...

Tiết Quân Lương bí hiểm nói: “Vậy Hậu Dương giải thích một chút, vì sao không muốn nạp tiểu thiếp?”

Tiết Hậu Dương quanh co nửa ngày, mới nói: “Thần đệ sắp quay về biên cương, lúc này nạp tiểu thiếp thật không thỏa đáng, nào có thiên kim nhà ai muốn gả vào liền sống thủ tiết...”

Tiết Quân Lương bất đắc dĩ nói: “Ngươi hàng năm đánh giặc bên ngoài, người khác đều cầu may mắn, e sợ xui xẻo mà chết, ngươi lại nguyên rủa mình... Nếu là vấn đề này, hừ hừ, thiên kim nhà ai dám ghét bỏ đệ đệ của ta?”

Tiết Hậu Dương sừng sốt, há miệng muốn nói, lại không biết nói thế nào, hán không muốn nạp tiểu thiếp, những điều trên chỉ là lấy cớ mà thôi, hán biết mình không muốn gây phiền phức cho Đằng Thường.

Bất quá Tiết Hậu Dương biết, hán không thể nói tới Đằng Thường trước mặt Tiết vương, vì thế liền im lặng, lén nhìn Đằng Vân một bên, tựa hồ hy vọng hoàng hậu thay hán cầu tình.

Bản thân Đằng Vân rất phiền lòng chuyện này, cũng không biết làm gì mới có lợi cho Đằng Thường, bởi vậy không nhìn thấy ánh mắt Vạn Niên hầu.

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương a, ngươi không còn nhỏ, ở bên ngoài thay triều đình nam chinh bắc chiến, ta không thể để ngươi rơi vào kết cục không có nhĩ tử, cô độc sống quãng đời còn lại... Nếu trông lòng ngươi đã có người, không muốn ta thay ngươi tuyển, ngươi không ngại nói ra, chỉ cần ngươi thiết tình vui vẻ, sao vì huynh có thể làm khó ngươi.”

Tiết Hậu Dương cúi đầu đứng, nửa ngày không nói chuyện, cuối cùng nói một câu: “Trong lòng thần đệ chỉ có mình Đằng Thường.”

*****

Phụng Minh lão đảo một chút, được Triệu Lục đỡ lấy, Triệu Lục không dám chạm vào hán quá nhiều, liền lui sang bên cạnh.

Mà Phụng Minh lập tức mở to hai mắt, tựa hồ phát hiện cái gì đó, lại cảm thấy bất khả tư nghị.

Phụng Minh nói: “Xin hỏi ân công, đây là nơi nào.”

Triệu Lục cố ý đè thấp thanh âm: “Còn đang ở Minh Thủy, bên ngoài mưa to chưa dứt, nếu người muốn rời khỏi đây, đợi tạnh hẵng đi.”

Phụng Minh gật đầu, bên ngoài mưa tầm tã, sắc trời u ám, không thể nhìn ra là ban ngày hay ban đêm, khắp nơi tối đen, thế nhưng không nhóm lửa.

Hắn ôm cánh tay run rẩy, mặt đất ẩm ướt, y phục cũng ướt đẫm, dán chặt lên người, khó chịu không nói, nhưng phi thường lạnh lẽo.

Phụng Minh gom chút lá khô, hơn phân nửa ướt nước, muốn sờ hộp quẹt trong ngực, bất quá không có cái gì, vừa rồi Triệu Lục bị đè nén, không nghĩ tới chuyện nhóm lửa, lúc này mới lấy hộp quẹt ra, nhưng vừa sờ, không thấy quan án.

Triệu Lục vô cùng khiếp sợ, lại không có biện pháp nói cho Phụng Minh nghe, chắc chắn thời điểm giải tán dân chúng, quan án rơi mất, nhưng gần Minh Thủy có thám tử của Tiết vương, nếu bị bọn họ phát hiện được...

Phụng Minh thấy y cầm hộp quẹt mà ngăn người, liền đi qua lấy, Triệu Lục bị bàn tay ấm áp của đối phương đụng vào, mới tỉnh mộng, vội vàng giúp Phụng Minh điểm hỏa.

Ngoại sam của Phụng Minh không còn, hắn cởi nội y xuống, dịch chiếc ghế đã mục nát tới, treo quần áo phơi khô.

Thân thể người nọ, Triệu Lục đã nhìn quen, trên người đối phương có mấy vết sẹo, nằm ở nơi nào, y đều nhớ rõ ràng. Chỉ là, khi quan hệ giữa hai người căng thẳng, đã hơn nửa năm Triệu Lục không bước vào tâm cung của Phụng Minh, chưa từng thân cận, lúc này nhìn thấy, Phụng Minh gầy đi rất nhiều, tuy thân hình vẫn cân xứng tuấn mỹ như cũ, lại không khỏi có chút tiêu tụy.

Cổ họng Triệu Lục hơi khô sấp, gian nan nuốt nước miếng, lập tức dời mắt, không dám nhìn tiếp.

Phụng Minh cũng không phát hiện Triệu Lục bất thường, ngồi cạnh đồng lửa sưởi ấm, nói: “Quần áo của ân công cũng ướt, không ngại cởi ra hong khô.”

Triệu Lục lắc đầu.

Phụng Minh lại nói: “Ân công có biết trong thành thế nào không?”

Triệu Lục nói: “Dân chúng trong thành được quan viên đưa lên núi, tạm thời không ngại, nhưng lũ lụt ngập thành, chỉ sợ chờ hồng thủy lui... Minh Thủy phải trùng kiến toàn bộ.”

Phụng Minh cũng không nhiều lời, lộ ra một tia cười khổ, có thể là mệt mỏi, liền trải ra cỏ khô bên cạnh, tựa hồ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Triệu Lục biết hắn mệt, cũng không nói tiếp với hắn, qua thật lâu, phỏng chừng đối phương đã ngủ, cuộn mình trong đồng cỏ khô, có vẻ bị lạnh.

Triệu Lục đến bên đồng lửa, sờ sờ quần áo, gần như khô hết, cũng không để phòng như trước, lấy quần áo, nhẹ nhàng đắp lên người Phụng Minh.

Phụng Minh nhíu mày, hoàn toàn không có ý tỉnh giấc, Triệu Lục cúi đầu bình tĩnh nhìn hắn, thờ dài, nhìn không được vươn tay, vuốt ve mặt hắn.

Vì gầy yếu, cảm Phụng Minh càng thêm nhợt nhạt, xứng thượng với đôi môi mỏng manh, có vẻ không khỏe, Triệu Lục khó tránh khỏi có chút thương tiếc, nhất thời không thu tay về.

Lúc này mắt tiếp Phụng Minh run lên một cái, chậm rãi mở to mắt, Triệu Lục kinh ngạc nhảy dựng, vừa muốn rút tay, lại bị Phụng Minh bắt lấy.

Ánh mắt đối phương có chút mộng lung, có chút mê mang, còn mang hơi nước, hiển nhiên chưa tỉnh.

Triệu Lục thờ phào một cái, yên lòng, ngay sau đó lại bị Phụng Minh kéo xuống, vươn tay ôm cổ y, hô hấp nóng rực của hai người quấn quít, như muốn trả nợ mấy tháng trời.

Đầu Triệu Lục trống rỗng, tuy y không thừa nhận, nhưng trong lòng y xác thực có Phụng Minh, hơn nữa địa vị của Phụng Minh theo thời gian chuyển dời, càng ngày càng nặng.

Y hung hăng nghiền nát môi người dưới thân, nghe Phụng Minh vì không chịu được tra tấn của mình mà thở dốc ra tiếng, giống như đang cầu xin tha thứ, lại giống như đang ủng hộ, khiến y tâm ngứa.

Triệu Lục hôn hắn, hai tay ôm thân thể trần trụi của Phụng Minh dần dần nóng lên, không còn đơn thuần ôm ấp, bắt đầu chậm rãi vuốt ve thăm dò, thất lưng Phụng Minh phi thường nắn cảm, bị y khiêu khích, khẽ “A” một tiếng, theo bản năng cung khởi thất lưng, tự động dán vào tay đối phương.

Tiếng rên ngọt ngào của Phụng Minh khiến Triệu Lục bừng tỉnh, y vội vàng đẩy Phụng Minh ra, lưng Phụng Minh chạm vào mặt đất, đau rất.

Ánh mắt Triệu Lục có chút hoảng hoảng hốt, muốn đứng dậy, không ngờ bị đối phương chế trụ, Phụng Minh cũng là người tập võ, khí lực không nhỏ, nhất là trong tình huống Triệu Lục không phòng bị, liền khiến y lảo đảo.

Phụng Minh thuận thế ngồi trên người y.

Triệu Lục nằm trên mặt đất, lúc đầu còn muốn đứng dậy, nhưng Phụng Minh cúi đầu, giữa hai người gần như không có khoảng cách, tư thế ái muội, hô hấp đan xen.

Yết hầu Triệu Lục khẽ trượt, đành phải nằm trên mặt đất.

Phụng Minh ngồi trên người y, thân trên trần trụi, tóc đen không buộc, rối tung rũ xuống, lướt qua đầu vai mượt mà, vương bên thắt lưng mảnh khảnh, xương quai xanh như ẩn như hiện, vài lọn tóc còn buông xuống ***g ngực bán khai của Triệu Lục, nhẹ nhàng lay động.

Triệu Lục cảm thấy cổ họng ngày càng khô nóng, giọng khàn khàn nói: “Người mau đứng lên.”

Mà lúc này, trong mắt đối phương đã không còn mê mang, tuyệt không giống người ngủ say mới tỉnh.

Phụng Minh chậm rãi cúi đầu, mang theo tiếng thờ dốc ái muội, như đang đắm chìm trong dư vị ban nãy, ***g ngực vì thờ dốc mà hơi hơi phập phồng, hai điểm nhỏ nhỏ nhô ra, tựa hồ khiêu khích Triệu Lục.

Một đầu tóc dài của Phụng Minh dần dần đổ lên trước người, hấn nắm tay Triệu Lục, đưa tay y đặt lên lưng mình, kéo tay Triệu Lục từ tấm lưng bóng loáng một đường đi xuống, chậm rãi tiến vào cúc huyệt. . .

Triệu Lục run lên, muốn kéo tay về, không ngờ Phụng Minh lại đưa tay ôm lấy y, vùi mặt vào cổ y, run run nói: “Triệu Lục... Triệu Lục... Thật sự là người. . .”

Phụng Minh nói xong, chậm rãi vuốt ve bàn tay Triệu Lục, trong lòng bàn tay có một vết sẹo thật dài, là lúc tham gia quân ngũ lưu lại.

Lúc này Triệu Lục mới biết, hóa ra mình sớm bị Phụng Minh phát hiện thân phận.

Y cũng không nói lời nào, trên lưng dùng một chút lực, mãnh liệt xoay người đem Phụng Minh đặt dưới thân, Phụng Minh cực kỳ thuận theo nằm trên mặt đất, thậm chí còn kéo quần mình xuống.

Triệu Lục không hề do dự, một tay theo bụng Phụng Minh đi xuống, cố ý tránh đi địa phương khát cầu của Phụng Minh, vuốt ve cúc huyệt, chậm rãi tham tiến một ngón tay.

Phụng Minh rên rỉ một tiếng, bị tay kia của Triệu Lục bắt lấy cảm, mãnh liệt hôn môi, Phụng Minh cảm thụ được động tác của người nọ từ thông thả đến vội vã, thân thể của mình cũng đã động tình, chủ động nâng thắt lưng cọ sát đối phương, miệng vẫn luôn gọi “Triệu Lục”.

Mặt sau bị Triệu Lục hơi thô lỗ nhu lộng, thân thể Phụng Minh run lên từng đợt, cảm giác tê dại lan tới đỉnh đầu, hấn nâng thắt lưng, ý bảo đối phương.

Hơi thở Triệu Lục đã rối loạn, lại vẫn vừa mở rộng mặt sau của đối phương vừa hôn môi, Phụng Minh lần nữa lật người ngồi lên, y rút cuộc nhìn không được, nhưng luôn mang theo một tia quan tâm.

Triệu Lục ngừng động tác, rút tay ra, rốt cục mở miệng: “Còn muốn chủ động, ta sợ người chịu không nổi. . .”

Nhưng y vừa dứt lời, Phụng Minh bắt đầu ngồi xuống, hai tay khoát lên vai Triệu Lục, gắt gao nắm chặt vai y, từng chút từng chút một ngồi xuống.

Phụng Minh nặng nề hô hấp, như cá sợ không cần thận rơi vào vùng sông khô cạn, vành mắt đỏ lên, hai má cùng bên tai cũng đỏ sẫm, dù trên mặt phát sốt, vẫn thủy chung không chớp mắt nhìn Triệu Lục.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

CHƯƠNG 40: Mệnh cách đã hết

Triệu Lục và Phụng Minh có gần nửa năm không ở chung, lần này vừa gặp, rốt cục Triệu Lục không còn nghĩ được gì, muốn Phụng Minh nhiều lần.

Cuối cùng Phụng Minh ngay cả ngón tay cũng nâng không nổi, nằm trên đùi Triệu Lục.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, nhưng đã nhỏ đi rất nhiều, tí ta tí tích, có vẻ lập tức sẽ ngừng.

Phụng Minh nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, bỗng nhiên cười nói: “Rơi vào tình cảnh này, thế nhưng ta lại thích ý.”

Lời hấn nói khiến Triệu Lục có chút cảm xúc, nếu đối phương không phải Phụng vương, có lẽ quan hệ giữa hai người không đến mức như gần như xa.

Lữ Thế Thần nhận được tấu chương Minh Thủy ngập thành, lập tức tổ chức tu kiến, lại phái người dọc theo đường tới Minh Thủy tìm Phụng vương.

Phụng Minh mắc kẹt hai ngày ở Minh Thủy, được người của Lữ Thế Thần tìm thấy, hộ tống hân hoi cung.

Triệu Lạc là trộm ra, đương nhiên không có khả năng theo bọn họ cùng về, y thấy Phụng Minh không có việc gì, mới giục ngựa trở lại kinh thành, Thụy Tuyết chung quy là nữ nhi, hơn nữa còn trẻ, không nhiều kinh nghiệm, nhiều ngày qua khiến nàng mệt mỏi khóc, nhìn thấy chủ tử trở về, suýt nữa hỉ cực nhi khắp (mừng quá mà khóc).

Triệu Lạc về được vài ngày, ngự giá của Phụng Minh cũng vừa tới cung, tuy Thụy Tuyết không hỏi, nhưng nàng nhìn ra được, hai người kia đã tốt lắm.

Phụng Minh về cung thì hơi phát sốt, Triệu Lạc liền báo Thụy Tuyết tới thăm hân, mà Phụng vương cũng không nhớ rõ lời lúc trước, còn cùng Thụy Tuyết nói chuyện phiếm một lúc, tóm lại Thụy Tuyết cảm giác, tuy Phụng vương sinh bệnh, nhưng thần thanh khí sáng, thoát nhìn tinh thần tốt hơn.

Ngược lại lần này Lữ Thế Thần sợ hãi, mừng to đề gì mềm như đậu hũ.

Phụng Minh cũng cảm kích hân một mảnh trung tâm, nhưng Lữ Thế Thần phụ trách chuyện này, tra rõ nguyên nhân Minh Thủy ngập thành.

Thụy Tuyết nhìn trong mắt, vừa sốt ruột vừa không thể nói, Tiết vương phái người đào sông, tuy người không biết quý không hay, nhưng nếu muốn tra, rất nhanh có thể phát hiện, dù sao đào sông cũng có dấu vết, không phải một ngày hai ngày có thể xóa hết, cứ như vậy, chẳng phải tra ra Tiết quốc?

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Thụy Tuyết, mới mấy ngày, Lữ Thế Thần liền tra được vài thứ, hơn nữa lúc lâm triều liền bẩm báo Phụng vương.

Lần này quần thần ồ lên, có người đề nghị phái binh đánh Tiết quốc, sở tác sở vi của Tiết Quân Lương thật sự khinh người quá đáng, nếu không truy cứu, đây chẳng phải mất uy nghiêm của Phụng quốc?

Nhưng cũng có người cảm thấy, nếu Tiết Quân Lương làm vậy, tất nhiên không sợ bị phát hiện, chắc chắn có chuẩn bị trước, nếu tùy tiện phát binh, sẽ trúng gian kế của địch nhân, ngược lại tổn binh hao tướng.

Phụng Minh lại hỏi ý kiến Lữ Thế Thần.

Lữ Thế Thần nói: “Vi thần cũng hiểu được lúc này không nên nóng vội, chưa nói đến Tiết quốc quân cường lực mạnh, chỉ cần trường công chúa... Trường công chúa còn ở Tiết quốc, chẳng phải đề y nắm được nhược điểm, tình thế không tốt.”

Mọi người nhớ ra, đều trở nên thương cảm, trước đây trường công chúa được tiên đế sủng ái, hiện giờ là hoàng hậu Tiết quốc, kỳ thật chính là con tin, bên này làm thế nào cũng bị hạn chế, có chút vướng chân vướng tay, bất quá Đại vương chưa tỏ rõ thái độ về chuyện này, chúng thần cũng không dám tùy tiện biểu đạt ý đồ.

Chẳng qua Phụng Minh không nói, nhưng người quen thuộc đều biết, Phụng Minh đã động sát khí với Tiết Quân Lương, vị quân vương tàn nhẫn này, từ trước đến nay luôn nước sông không phạm nước giếng, nếu kết thù hạ chiến thư, nhất định phụng bồi tới cùng.

Quan ấn của Triệu Lạc không còn, đành tạm thời dùng tiểu ấn hành sự, dù sao người Phụng quốc đã nhìn quenTrục Lộc hầu chuyên quyền, tuy một năm này có chuyển biến tốt đẹp, nhưng dù Hầu gia chỉ dùng tiểu ấn, cũng không ai dám nói gì.

Phụng Minh nghĩ thời điểm y cứu mạng mình nên đánh mất, cố ý phân phó người tạo một quan ấn mới, không hề trách cứ Trục Lộc hầu.

Mà quan ấn chính thức này của Triệu Lạc, ai cũng không biết, đã rơi vào tay Tiết Quân Lương.

—

Ngày ấy Tiết Quân Lương không có bình luận gì về chuyện của Tiết Hậu Dương, cũng không trách cứ hân, chỉ bảo Tiết Hậu Dương về phủ nghỉ ngơi trước, việc nạp tiểu thiếp cần bàn bạc kỹ hơn.

Nhưng mà chuyện này, quả thật cho Tiết Quân Lương không ít nghi hoặc, y cũng thường thức Đăng Thường, thậm chí nói khoa trương một chút, nếu có được văn thần đa mưu túc trí như Đăng Thường và võ tướng dũng mãnh thiết huyết như Đăng Văn, y nguyện ý lấy một tòa thành trì đền đổi.

Bất quá y chẳng thể ngờ, thân đệ đệ của mình, lại thực sự động tâm với một nam nhân. (Anh cứ chờ tới phiên anh đi.=)

Kỳ thật Tiết Quân Lương sớm phát hiện, bất quá y không tin, dù Đăng Thường đặc biệt, lại tuần mỵ vô trù, nhưng chung quy là nam nhân, hơn nữa quá độc lập, người cô chấp như vậy, sao có thể khiến Tiết Hậu Dương khăng khăng một mực?

Tiết Quân Lương nghĩ mãi không ra, nhưng y có thể khẳng định, về công về tư, y không muốn đệ đệ của mình yêu một người như thế, nếu Đăng Thường cũng dùng thành tâm đáp trả còn tạm chấp nhận, y không thể để thân đệ đệ bị người hân một lòng say mê lợi dụng như quân cờ, cứ như vậy, chuyện Tiết Hậu Dương nạp tiểu thiếp vẫn tiếp diễn.

Tuyển tú không phải chuyện ngày một ngày hai, xa giá của tú nữ vào kinh, xếp hàng chờ qua vài đại môn, cũng mất nửa tháng, hơn nữa nhiều người như vậy, người phụ trách phải chọn lựa, quân vương cũng phải đích thân tuyển, không chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn trúng, cần sơ tuyển phục tuyển, tú nữ không được nhận bài tử có thể ra kinh về nhà, tú nữ được bài tử tiếp tục tuyển chọn.

Hon nữa quân vương không chỉ tuyển phi tần cho mình, còn tuyển thê thất cho vương công quý tộc, không đơn giản dung mạo mỹ miều, còn phải môn đăng hộ đối, đó cũng là điều kiện tiên quyết.

Tiết Quân Lương cả ngày bận chính sự, bản thân không hứng thú tuyển chọn, một ngày xem hai mươi cái, chẳng thèm nhìn kĩ, danh sách tú nữ quả thực quá dài.

Ngày hôm đó Tiết Quân Lương vừa mới xem xong hai mươi tú nữ, đều cho toàn bộ hồi hương, bản thân y muốn đi Vân Phụng cung nhìn hoàng hậu một cái, nhưng Khương Dự thực không thức thời chạy tới.

Khương Dự thấy sắc mặt Tiết vương không tốt, chỉ có thể kiên trì nói: “Bệ hạ, vệ binh hồi báo, có người nói lời phản nghịch trước cửa cung.”

Tiết Quân Lương hoàn toàn xem nhẹ, “Vậy kéo ra ngoài chém đầu.”

“Chính là... Lão nô nghe, nghịch tặc kia nói về Hoàng hậu nương nương, cho nên... Cho nên liền cả gan đến bẩm báo bệ hạ. Hon nữa lão nô suy nghĩ, người nhiều canh giữ cửa môn như vậy, tặc tử có thể chạy tới cửa cung, quả thực không tồi.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Người tiến bộ cũng không nhỏ?”

Khương Dự cười đáp: “Bệ hạ hun đúc thật tốt, còn có Hoàng hậu nương nương dạy bảo.”

Tuy Tiết Quân Lương biết Khương Dự nịnh nọt, nhưng kỳ thật phi thường hưởng thụ, Tiết Quân Lương nghĩ, chỉ cần có người khen ngợi hoàng hậu, tâm tình y liền không kém, chẳng lẽ thực sự nảy sinh tình cảm với hoàng hậu?

Nếu hoàng hậu có thể an phận thủ thường, chặt đứt quan hệ với Phụng vương, y liền thiết tình đối đãi đối phương, hon nữa để hoàng hậu vì mình sinh con đường cái.

Khương Dự nhìn Tiết vương “Cười ngây ngô”, dùng sức ho khan một tiếng, “Đại vương, đã bắt được tặc tử, muốn gặp sao?”

Lúc này Tiết Quân Lương mới hồi thần, cũng khụ một tiếng, che dấu mơ mộng hão huyền vừa rồi, nói: “Vậy giải lên đây, để cô xem là ai, có thể làm loạn cửa cung.”

Rất nhanh người nọ bị giải lên, hon nữa là bị ba người Hà Trung, Hà Nhân, Hà Nghĩa tóm được, ba người mặc quần áo cấm vệ quân, trói gô tặc tử.

Tặc tử kia là bạch diện thư sinh, bị trói chặt, hon nữa miệng còn nhét vải, không thể nói chuyện, bất quá sắc mặt tặc tử vẫn như thường, tuyệt không giống tù nhân.

Ba huynh đệ họ Hà bị Đằng Văn thu phục, cũng không nguyện ý làm quan, cuối cùng chỉ cầu vị trí cấm quân, nguyện ý bảo hộ Đằng Văn.

Đằng Văn yêu quý nhân tài, hiển nhiên không chối từ, Tiết vương yêu quý hoàng hậu, hiển nhiên không muốn bác bỏ ý hấn, vì thế ba huynh đệ họ Hà thực sự về dưới trướng hoàng hậu.

Tiết Quân Lương nhìn ba người cật thế này, nói: “Ba người các ngươi làm gì vậy? Đừng để người khác nói cấm quân của cô ngược đãi kẻ yếu.”

Ba người nghe xong cười ha ha, bất quá sau khi cười xong mới nghĩ đến thình an, lại vội vàng quỳ xuống dập đầu, động tác của bọn họ rất lớn, biểu tình cũng hàm hậu, khiến Tiết Quân Lương thực bất đắc dĩ, cũng không nổi truy cứu.

Ngược lại tặc tử kia không có ý quỳ xuống, Hà Trung đá cong đầu gối của hấn, tặc tử mới đau mà hừ một tiếng.

Quỳ trên mặt đất, thoạt nhìn quả nhiên là bạch diện thư sinh, tay trói gà không chặt.

Tiết Quân Lương nói: “Sao các ngươi chặn miệng hấn?”

Hà Nhân đáp: “Bệ hạ, ngài không biết, tiểu tử này có yêu thuật, chỉ cần hấn mở miệng, có thể mê hoặc nhân tâm, vừa rồi ba huynh đệ chúng ta thiếu chút nữa để hấn chạy!”

“A? Lại có việc này? Cô không tin tã, coi trói cho hấn.”

Hiển nhiên Tiết Quân Lương không tin loại quỷ thần này, ba huynh đệ họ Hà tự tay cởi dây trói, lấy vải bịt miệng ra, lúc này tặc tử mới nhu nhu đầu gối đứng lên, vẫn không bái kiến Tiết vương.

Khương Dự ở một bên quát: “Lớn mật, còn không quỳ xuống!”

Thư sinh kia cười lạnh: “Ta không phải người Tiết quốc, vì sao phải quỳ?”

Tiết Quân Lương cũng không sinh khí, vẫn mang vẻ mặt ôn hoà, chậm rãi sờ cằm, cười nói: “Vậy ngươi là người nước nào, đến Tiết quốc làm gì?”

Thư sinh ngữ khí không hề cung kính, nói: “Ta đã từng là người Đằng quốc, sau lại chuyển đến Phụng quốc, Minh Thủy ngập thành, không thể không rời

Phụng quốc, tới Tiết quốc.”

“A...”

Tuy sắc mặt Tiết Quân Lương bất biến, nhưng cảm thấy cả kinh, hình như người này muốn ám chỉ cái gì đó, liền phát tay bảo mọi người lui ra ngoài.

Khương Dụ sợ là gian kế của tặc tử, muốn nhân lúc không người ám sát Tiết vương, cho nên chết cũng không đi, Tiết Quân Lương ý bảo ông vô sự, ở lại thì không thể nói rõ, chỉ để ba huynh đệ họ Hà hộ giá, đám người còn lại phải tới hoa viên hầu hạ.

Chờ tất cả mọi người lui ra ngoài, Tiết Quân Lương mới nói: “Ngươi là người thông minh, cô đã nghe ra ý tứ của ngươi... Bất quá cô có hai nghi vấn, Minh Thủy ngấp thành, sao ngươi tới Tiết quốc? Ngươi tới Tiết quốc, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thư sinh nói: “Minh Thủy ngấp thành, mặc dù không phải tác phong của đại trượng phu, nhưng đủ thấy người làm ngấp thành có mưu lược và sáng suốt, đáng tiếc ta biết rõ, tuy bên cạnh y có võ tướng dũng mãnh, lại không có văn thần xuất lực, nếu không như thế, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt?”

Tiết Quân Lương không lên tiếng, thư sinh lại nói tiếp: “Ta đến Tiết quốc, đơn giản là muốn thi triển khát vọng, đúng như lời đã nói, tại hạ từng là người Đàng quốc, nhưng Đàng vương ngu ngốc vô năng, sùng nịnh thần, hoàng tử lần lượt soạn quyền đoạt vị, bất kì ai cũng cảm thấy lãnh tâm, tại hạ lại đi qua Phụng quốc, nhưng chỉ được bổ nhiệm vị trí sư gia của huyện quan, cả gan nói một câu, nhân tài không được trọng dụng như thế, là tổn thất của quân vương.”

“Ngươi còn dám nói, thực bừa bãi a.”

“Là tại hạ có năng lực này.”

“Vậy ngươi nói tiếp.” Tiết Quân Lương nói: “Ngươi đứng trước cửa cung hô cái gì?”

Thư sinh cười nói: “Tại hạ hô, tính mạng Hoàng hậu nương nương nguy hiểm!”

“Hỗn trướng!”

Tiết Quân Lương vỗ xuống tay vịn, đứng thẳng người, quát: “Ai cho ngươi lá gan, dám nguyền rủa đương triều quốc mẫu?”

Thư sinh cũng không sợ hãi, nói: “Không phải vấn đề lá gan, đây là sự thật, mệnh cách của hoàng hậu đã hết, đại nạn buông xuống, không đề phòng liền chờ chuẩn bị hậu sự.”

Tiết Quân Lương bị hấn nói vậy, lần đầu tiên tức giận nói không ra lời, lúc này Khương Dụ lại vội vã chạy tới, nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương cầu kiến.”

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua thư sinh, quay đầu nói với Khương Dụ: “Ngươi nói cho hoàng hậu, chờ cô ở tiền điện, cô liền qua.”

Khương Dụ lộ vẻ khó xử, nói: “Bệ hạ... Hoàng hậu nương nương nói, ngài ấy muốn gặp người tự xưng là mưu thần của Khương Từ Nha.”

Tiết Quân Lương nghe ông nói xong, khẳng định Đàng Văn nghe được tin tức, cũng không thể giấu diếm, nói đến sự sắc bén của Đàng Văn, không chừng có thể cho tặc tử cuồng vọng này một phát ngã ngựa.

Đàng Văn được hộ tống tới, Tiết Quân Lương bảo Khương Dụ lấy ghế, bất quá Khương Dụ chưa kịp động, ba huynh đệ Hà thị đã đưa ghế dựa đến, nghiêm nhiên mang biểu tình lấy lòng đầu lĩnh...

Tiết Quân Lương chờ Đàng Văn ngồi xuống, mới hướng thư sinh nói: “Tiếp tục.”

Thư sinh cũng không kiêng dè, nhìn thoáng qua Đàng Văn, lập tức nói: “Những câu tại hạ nói đều có đạo lý, không phải nói suông.”

Hắn dừng một chút, nói: “Sau ngày Minh Thủy ngấp thành, chắc chắn Phụng vương sẽ điều tra, đầu mâu nhắm thẳng Tiết quốc, tất nhiên sẽ tìm lý do phát binh, nhưng danh không chính ngôn không thuận, không thể tiến đánh. Đào sông không phải lý do đầy đủ, có thể nói là người khác hãm hại, nếu muốn xuất binh, lý do tốt nhất chính là hoàng hậu.”

Đàng Văn cười nói: “Là ta?”

“Tiết quốc hoàng hậu là trưởng công chúa Phụng quốc, quan hệ rất phức tạp, Phụng quốc tùy tiện phát binh, khó tránh khỏi vướng chân vướng tay, nhưng nếu hoàng hậu bị hại, Phụng quốc liền ở thế thượng phong, đây chẳng phải lý do xuất binh thảo phạt tốt nhất?”

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua Đàng Văn, dù sao thư sinh nói rất đúng, Phụng vương muốn hại hắn, đó là thân đệ đệ của hắn, thân đệ đệ đồng phụ đồng mẫu.

Bất quá sắc mặt Đàng Văn không chút thay đổi, trong lòng chỉ cảm thán một tiếng, quả nhiên quốc gia nào cũng giống nhau, dù có quan hệ huyết thống hay không, cũng có thể tùy tiện tính kế, chỉ có Tiết Quân Lương là sự tồn tại đặc biệt, nhiều năm qua y vẫn đối xử thực tâm với Tiết Hậu Dương.

Tiết Quân Lương nói: “Ngươi nói điều này, đạo lý ở đâu, hay chỉ nói chuyện giật gân? Vậy cũng dám so với đại danh của Khương Từ Nha.”

Thư sinh biết Tiết vương khích tướng mình, nếu quân vương khác nghe mình nói năng lỗ mãng, đã sớm đánh chết, Tiết Quân Lương quả thật đủ thâm trầm.

Thư sinh cảm thấy Tiết vương trải qua khảo nghiệm, mới cung kính quỳ xuống, nói: “Thảo dân vừa rồi nói năng lỗ mãng, mong Đại vương vì chuyện tiếp theo, tha thứ thảo dân. . . Thảo dân có một kế có thể kéo dài mệnh cách của Hoàng hậu nương nương, nhưng vẫn hung hiểm vô cùng.”

Tiết Quân Lương nhìn hần cung kính, sắc mặt dịu đi, nói: “Ngươi giảng.”

Thư sinh nói: “Thảo dân họ Trầm danh Dực, mới đầu là người Đảng quốc, tại Đảng quốc làm quan hai năm, biết rõ cục diện chính trị Đảng quốc không thể ở lâu, hiện giờ Phụng vương muốn bắt hoàng hậu làm quân cờ xuất binh, Tiết vương có thể nhờ Đảng quốc, bảo hộ an nguy của hoàng hậu.”

Tuy Đảng Vân tức trí đa mưu, cũng không thể lý giải ý Thẩm Dực.

Thẩm Dực tiếp tục nói: “Đảng quốc mấy năm liên tục nội loạn, không lâu trước Đảng vương sủng ái phu nhân Vương thị, có tâm phế trưởng lập thứ, từ xưa phế trưởng đều dẫn tới đại loạn, quả nhiên không ngoài sở liệu, tuy nhi tử của Vương phu nhân thông minh, nhưng tuổi nhỏ yếu đuối, nửa tháng trước trưởng tử Đảng Tín đã phát binh tạo phản.”

Đảng Vân nghe, nhất thời thân thể lạnh lẽo, đại ca Đảng Tín luôn trung hậu thành thật, lúc các hoàng tử tạo phản, còn phái binh trấn áp, nhưng không nghĩ tới, Đảng Tín cũng làm phản.

Đảng Vân biết, có lẽ là bị buộc nóng nảy, Vương phu nhân xinh đẹp quyến rũ, tuy không còn trẻ, nhưng biết nhiều thủ đoạn lấy lòng người, trước kia cũng được sủng ái, hiện giờ Đảng Thiên Y đến Tiết quốc, rốt cuộc không ai có thể tranh sủng với nàng, Vương thị trộm mưu hại Đảng quốc hoàng hậu, lại vọng tưởng lập con mình làm Thái tử.

Thẩm Dực nói: “Chỉ bằng bệ hạ phái binh giúp đỡ Đảng vương, trợ hần binh định phản loạn, đến lúc đó Đảng vương mang ơn, lại sợ có người tiếp tục khởi binh tạo phản, lúc này bệ hạ ám chỉ với Đảng vương, có thể giúp hần binh quốc, chỉ cần Đảng vương đồng ý quy thuận Đại vương. . . Đại vương không cần tốn nhiều sức thu Đảng quốc về, nhất thời Phụng vương sao dám lỗ mãng?”

Tiết Quân Lương nghe hần nói thực đơn giản, có chút trù trừ, dù sao quy thuận cũng không phải chuyện dễ dàng, người quy thuận có mấy người là thật tâm, huống hồ là quốc gia quy thuận, càng thêm nguy hiểm.

Thẩm Dực nói: “Thời gian để bệ hạ chuẩn bị không còn bao nhiêu, Đảng quốc cũng có mưu thần trí sĩ, đợi bọn họ biết được tin tức Phụng vương muốn phát binh, tất nhiên sẽ thật cao hứng nhìn Tiết quốc và Phụng quốc xung đột, đến lúc đó không có lý do gì không trợ giúp, mà cơ hội trợ giúp, chính là Hoàng hậu nương nương. . . Thảo dân dám dùng đầu đảm bảo, bệ hạ cần lập tức đề phòng, Đảng vương sắp sửa phái người ám sát Hoàng hậu nương nương!”

Đảng Vân miết mắt nhìn hồ nước xa xa, trong lòng không biết là tư vị gì, lúc trước bị Đảng Thiên Y hãm hại, hần đã khổ sở, hiện giờ lại nghe phụ hoàng của mình muốn giết mình, tuy bọn họ không biết mình chính là Đảng Vân, nhưng những ủy khuất Đảng Vân phải chịu còn ít sao? Đã thành bế tắc, khiến hần mệt mỏi.

Đảng Vân là người Đảng quốc, đương nhiên hần biết phụ hoàng của mình có bao nhiêu phân lượng, nhiều năm như vậy, hần nguyện một lòng trung thành, nhưng vẫn rơi vào kết cục binh tần lương cạn, nếu Đảng vương đồng ý phái binh viện trợ, bọn họ sẽ không đơn độc từ thủ thành, cuối cùng bị bắt.

Đảng vương sợ phiền phức, nhất gan, lại đa nghi, Đảng Vân thật sự không nghĩ ra được, Đảng vương có năng lực gì sánh ngang với Tiết Quân Lương, nhưng trong lòng hần vẫn khó chịu khi nghĩ tới điều này.

Tiết Quân Lương nghe Thẩm Dực nói, xác thực hợp lý, ban chức quan cho hần, để hần làm thái phó của thái tử, liền ở lại trong cung.

Thẩm Dực tạ ân, vẫn chưa kịp lui xuống, Tiết Hậu Dương đã tới, nói: “Bệ hạ, tại biên cảnh Đảng quốc, có rất nhiều dân chạy nạn tràn vào.”

Tiết Quân Lương nói: “Dân chạy nạn?”

Thẩm Dực xen mồm: “Đảng Tín phát binh, dân chúng không chịu nổi quấy nhiễu, vội vàng chạy tới Tiết quốc tị nạn, bệ hạ nên mở quan khẩu, không thể giam bọn họ ở ngoài.”

Tiết Hậu Dương cau mày nói: “Đâu thể dễ dàng mở cửa, vạn nhất tặc tử trà trộn trong dân chạy nạn, chính là đường hở vì loạn?”

Tiết Quân Lương cảm thấy có đạo lý, y cũng lo lắng chuyện này, mở cửa cho người Đảng quốc, chẳng phải thỉnh người khác tới đánh chính mình?

Đảng Vân nhún mồm, nếu không cho dân chạy nạn vào thì không đành lòng, nhưng cho vào, đứng ở góc độ Tiết quốc mà nghĩ, quả thực không tốt.

Hần suy nghĩ thật lâu, rốt cục nhìn không được nói: “Bệ hạ, nếu không cho dân chạy nạn vào, họ sẽ vây kín quan khẩu, ngược lại tạo thành uy hiếp cho tướng sĩ, không bằng mở quan khẩu, tập trung họ một chỗ, phát cháo cứu tế, lại cho binh canh gác, không sợ có người làm loạn.”

Tiết Quân Lương biết hần thiện tâm, đó cũng là cơ hội tạo ân huệ với Đảng quốc, vì thế gật gù đầu, nói: “Nhưng chuyện này, cần Hậu Dương ngời tự mình xử lý, những người khác cô đều lo lắng.”

Tiết Hậu Dương quý xuống lĩnh chỉ, đang muốn lui, Tiết Quân Lương đột nhiên gọi hấn lại, nói: “Mang Đẳng Thường đi cùng.”

Tiết Hậu Dương khiếp sợ mở to hai mắt nhìn Tiết vương, trong lòng khó tránh khỏi cảm động đến rơi nước mắt, lại quý lạy một lần, mới lui xuống, thu thập hành trang, chuẩn bị xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

CHƯƠNG 41: Một chữ không thiếu

Đẳng Vân cảm thấy mình càng ngày càng nhìn không thấu Tiết Quân Lương, mà đối phương thì hoàn toàn tương phản, y càng ngày càng quen thuộc với mình, càng ngày càng có biện pháp.

Mượn chuyện Tiết Hậu Dương xuất chinh mà nói, Đẳng Vân thực không hiểu ý định của Tiết Quân Lương, chắc chắn Tiết Quân Lương không muốn thân đệ đệ chung tình với một nam nhân, chưa nói nam nhân này có thân phận gì, chỉ cần nói cho người khác nghe cũng đủ để chê cười.

Dù sao một thiết huyết tướng quân như Vạn Niên hầu, sa vào nam sắc, chẳng phải quá hoang đường, mà ngay cả thanh danh của Tiết vương cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng Tiết Quân Lương không chỉ không trách cứ Tiết Hậu Dương, lần xuất chinh này còn để Đẳng Thường đi cùng hấn.

Tiết Quân Lương chờ Thẩm Dực đi rồi, nhìn thấy Đẳng Vân vẫn khẽ cau mày, tựa hồ đã hiểu được tâm tư của đối phương, cười nói: “Chuyện gì có thể khiến hoàng hậu của cô cau mày?”

Nói xong, dịch người qua, lấy tay nhu mi tâm của hấn.

Đẳng Vân nghiêng đầu đi, hấn có chút hoảng sợ vì phản ứng của chính mình, hấn dần dần quen thuộc với hành động thân thiết nho nhỏ của Tiết Quân Lương, lúc đầu chán ghét ghê tởm, đến hiện tại là trốn tránh, Đẳng Vân thật không ngờ, mình ở hoàng cung này không lâu, lại có thể thay đổi nhiều tới như vậy.

Tiết Quân Lương nói: “Là vì chuyện Đẳng Thường? Người không biết vì sao ta phái y đi cùng Tiết Hậu Dương?”

Đẳng Vân không phản bác, chấp nhận suy đoán của Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương cười nói: “Ta đoán đúng rồi, khiến người vân đạm phong khinh như người thay đổi biểu tình, phỏng chừng chỉ có thể là Đẳng Thường.”

Đẳng Vân cả kinh trong lòng, “Bệ hạ...”

Tiết Quân Lương phát tay, ngăn hấn lên tiếng, lại nói tiếp: “Nếu Đẳng Thường không phải thê thất của Vạn Niên hầu, với địa vị của y trong lòng người, cô sẽ ban chết cho y... Nhưng không chỉ có người yêu mến y, mà ngay cả Hậu Dương cũng yêu mến y, tuy làm huynh trưởng không hy vọng đệ đệ si tình với một nam tử, nhưng theo bản tính của Hậu Dương, chỉ sợ mười đầu trâu cũng kéo không lại, hiện tại ta liền ngóng trông Hậu Dương có thể thích thượng thiên kim nhà ai đó, rồi quên đi Đẳng Thường, bất quá khả năng này rất thấp.”

Đẳng Vân nghe xong, có thể nhận ra Tiết Quân Lương đang lo lắng cho Tiết Hậu Dương, quả thật như thế, tuy chuyện nam thiếp nam sủng không phải quá kỳ quái, nhưng dù sao cũng đại biểu cho “Ngu ngốc”.

Trong mắt dân chúng, nếu quân vương nạp nam phi, thì là hôn quân, tuy dân chúng không dám nói gì, nhưng thùy chung vẫn lấy ra làm trò cười giữa lúc trà dư tửu hậu, nếu đại thần nạp nam thiếp, thì là gian thần, dù không ăn hối lộ không kéo bè kết cánh, toàn bộ tội danh cũng đổ xuống.

Nói cho cùng, đây vẫn là chuyện thế tục bất dung, mọi người đâu để ý người chân tình thế nào.

Bất kì ai là quân vương, đều không cho phép chuyện này xảy ra, không cho phép chuyện này tổn hại thanh danh của mình, nhưng Tiết Quân Lương vẫn đứng ở góc độ của Tiết Hậu Dương mà lo lắng.

Đẳng Vân cảm thán trong lòng, lần đầu tiên hấn cảm thấy, nếu hấn không phải người Đẳng quốc, có lẽ đã được Tiết Quân Lương – vị quân vương cầu hiền nhược khát* này đề bạt trọng dụng, hoặc đứng trên triều bầy mưu tính kế, hoặc giống Tiết Hậu Dương, tại biên cương gìn giữ lãnh thổ.

(*Cầu hiền nhược khát: Cầu hiền tài như khát nước)

Tiết Quân Lương thấy hấn hưng trí không cao, nói: “Là thân mình không thoải mái sao? Có cần truyền thái y đến xem?”

Đặng Vân mấp máy môi, bỗng nhiên nói: “Bệ hạ không cần dụng tâm với ta.”

“Sao đột nhiên nói vậy?” Tiết Quân Lương cười nói: “Cô không dụng tâm với người, vậy dụng tâm với ai? Người sợ chịu không nổi ý tốt của cô, bị cảm động?”

Đặng Vân nói: “Nếu nói thật, quả thực ta bị bệ hạ cảm động, nhưng là cảm động vì cách bệ hạ đối đãi với Vạn Niên hầu.”

Tiết Quân Lương lập tức hiểu kỳ: “Vậy người nói một chút, thời điểm người ở Phụng quốc, thân nhân của người đối đãi người thế nào?”

Đặng Vân dừng thật lâu, như đang nhớ lại, sau đó nói: “Từ khi ta sinh ra, chưa bao giờ biết đến thân nhân... Người duy nhất đối tốt với ta, dạy ta đọc sách viết chữ, còn là một Hầu gia khác họ, rất nhiều năm ta đều nghĩ, vì sao người cùng huyết thống với nhau lại lạnh tâm như thế, ngược lại người không có huyết thống lại nhân hậu đến vậy.”

Tiết Quân Lương trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Vậy đệ đệ của người đâu.”

Đặng Vân biết y nói tới Phụng vương, trưởng công chúa có một thân đệ đệ đồng phụ đồng mẫu, bản thân Đặng Vân cũng có, tựa như Phụng Minh muốn giết trưởng công chúa, nhưng cuối cùng không giết được, thân đệ đệ của Đặng Vân cũng muốn giết hấn, sau đó thất bại, tại đất phong chiêu binh mãi mã mưu đồ tạo phản, Đặng Vân nhớ rõ, là chính mình từ biên cương trở về, mang binh trấn áp.

Hắn không nói gì, Tiết Quân Lương là người lớn lên trong cung, sao không hiểu chuyện này, ngoài Tiết Hậu Dương, y còn có rất nhiều huynh đệ, tựa như Tiết Ngọc, mà những người này mới là người muốn y chết nhanh nhất, y chết, bọn họ có thể sống thọ, sống đến vui vẻ tự tại.

Tiết Quân Lương được Thẩm Dục nhắc nhở, liền đổi người thủ vệ Vân Phượng cung, tăng mạnh cấm vệ quân, tuy y tín nhiệm sự trung tâm của ba huynh đệ họ Hà, nhưng ba người này rất bất cẩn, chỉ biết đối đầu trực diện.

Tiết Hậu Dương và Đặng Thường chuẩn bị vài ngày liền xuất phát, dù sao dân chạy nạn ngày càng tăng, hơn nữa Đặng Tín đã khởi binh nhiều ngày, nếu không trợ giúp chỉ sợ không kịp.

Tiết Quân Lương bày tiệc rượu trước cửa cung, bảo Tiết Hậu Dương ngồi đối diện, chúc Tiết Hậu Dương khai hoàn trở về, Đặng Thường thừa dịp này đi tới Vân Phượng cung, vừa lúc đến cửa lại gặp Tư Thủy, nàng liền dẫn Đặng Thường vào điện, sau đó thông báo cho Hoàng hậu nương nương.

Đặng Vân không ngờ Đặng Thường sẽ đến tìm mình, có lẽ lời nói ngày ấy, Đặng Thường cũng có chút ân tượng? Nhưng chỉ bằng một câu kia, không đủ để thuyết minh cái gì, nhiều lắm là có chút nghi ngờ.

Đặng Vân nhượng Đặng Thường ngồi xuống, Tự Dao dâng trà.

“Không biết Đặng tiên sinh tới đây, có chuyện gì?”

Vì trên điện còn Tự Dao Tư Thủy và các cung nhân khác, hiển nhiên Đặng Thường không thể hỏi ra nghi hoặc trong lòng, chỉ có thể ngẫm nghĩ một lát, rồi nói: “Đặng mỗ sắp đi xa, đặc biệt đến bái biệt hoàng hậu, nghe nói Hoàng hậu nương nương trí tuệ siêu quần, có thể đánh bại Trình Điền cũng nhờ diệu kế của Hoàng hậu nương nương, cho nên cả gan hỏi ngài vài đối sách về lần xuất chinh này.”

Đặng Vân gật gật đầu, ý bảo Đặng Thường tiếp tục nói.

Đặng Thường nói: “Đặng Tín binh nhiều thế cường, nếu bao vây hoàng cung, nên trợ giúp thế nào?”

Đặng Vân ánh mắt lạnh nhạt, cười nói: “Dùng kị binh đánh bất ngờ, trước tiên nhiễu loạn trận tuyến.”

Đặng Thường lại nói: “Vậy dân chạy nạn rất đông, nấu cháo cứu tế phí sức phí tài, mở hay không mở cửa?”

Đặng Vân nói: “Ăn no không biết ân trọng, chỉ lúc chịu khổ mới nhớ tới chi ân, nấu cháo cứu tế có thể khiến dân chạy nạn mang ơn, sau đó tổ chức cho họ trông trọt, lương thảo ở biên quan có thể tự cấp tự túc một phần, dù lương thảo cung ứng không kịp, dân tâm cũng không dao động.”

Đặng Thường nghe, ánh mắt có chút chớp động, nhưng chỉ gật gật đầu, giống như ứng lời Đặng Vân, lại nhẹ giọng nói: “Làm khó người... Làm khó người nhớ không thiếu một chữ...”

Y nói xong, thanh âm có chút run rẩy, như tận lực khắc chế cái gì đó, lập tức bung trà lên uống một hơi, che dấu thất thố.

Tay trái trong ống áo của Đặng Vân nắm chặt thành quyền, binh pháp này đều là Đặng Thường dạy hấn, Đặng Vân nhớ phi thường rõ ràng, hấn biết Đặng Thường đang thăm dò mình, vì thế cố ý nói cho đối phương nghe, quả nhiên Đặng Thường nghe hiểu.

“Lần này Đặng tiên sinh tới biên cương, nhớ bảo trọng thân thể...”

Đặng Thường gật gật đầu, lập tức không nói gì nữa, quỳ an, lui ra ngoài.

Y ra khỏi Vân Phượng cung, vừa lúc Tiết Quân Lương tiễn bước Tiết Hậu Dương, theo quân đội tới ngoại môn, hướng biên cương.

Tiết Quân Lương biết Đằng Thường đến Vân Phụng cung, nhưng y không lo lắng, đều có Turu Thủy bảo lại tất cả cho y.

Turu Thủy rất nhanh tìm lý do lại đây, đem sự tình nói hết: “Nô tỳ cảm thấy có một câu kỳ quái, Đằng Thường nói ‘Làm khó người nhớ không thiếu một chữ’.”

Tiết Quân Lương dùng ngón trở gõ bàn, cũng không tỏ thái độ, nhưng trong lòng y rõ ràng, tất nhiên hoàng hậu đã sớm nhận thức Đằng Thường, hơn nữa quan hệ không ít.

Turu Thủy tiếp tục lên tiếng: “Nô tỳ ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương mấy ngày nay, còn cảm thấy Hoàng hậu nương nương có chút... Có chút kỳ quái, nương nương không thích người hầu hạ, không thích trang điểm, rảnh rỗi liền đọc binh thư, Thái tử gia thường xuyên đến Vân Phụng cung, thỉnh Hoàng hậu nương nương dạy bắn cung, nô tỳ cho rằng... Hoàng hậu nương nương thân thể ngàn vàng, dù có là trưởng công chúa phụng quốc, sao có thể bắn cung...”

Lời của nàng chưa dứt, thỉnh linh nghe Tiết Quân Lương không nhẹ không nặng vỗ bàn, ngữ khí không nể không nhạt nói: “Turu Thủy a, cô bảo người chú ý nhất cử nhất động của hoàng hậu, không phải để người nghi ngờ hoàng hậu, nếu chuyện đó cũng cần người nghĩ, vậy cô còn làm vua một nước làm gì?”

Turu Thủy nghe y nói, trong lòng chợt lạnh, biết mình biểu hiện quá mức, vội vàng quỳ xuống dập đầu, bi thương nói: “Nô tỳ cũng vì tận trung, nô tỳ không dám, bệ hạ tha nô tỳ.”

Tiết Quân Lương vẫn dùng ngón trở gõ bàn, y nghiêng người dựa vào thượng tọa, có chút lười nhác, hai chân bắt chéo, từng chuỗi ngọc trên mũ miện lay động, một thân long bào uy nghi.

Turu Thủy quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiết Quân Lương, nháy mắt có chút tâm động, nàng từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung Đằng quốc, vì thông minh nên được đi theo Đằng Thiên Y, xem như gặp đủ loại người, hoàng thân quốc thích cao quý tuấn mỹ thế nào cũng đã thấy, chính là những người đó không có khí thế như Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương không giận mà uy, lại càng thâm trầm, không thể đoán ra, khiến người ta mê muội.

Turu Thủy vẫn luôn nhớ rõ chuyện bố ngẫu, Tiết Quân Lương đáp ứng sẽ cân nhắc, cho nên càng dốc sức giám thị Đằng Vân.

Nào biết tư thái này, ngược lại khiến Tiết vương không vui.

Tiết Quân Lương nói: “Người không cần quay về Vân Phụng cung nữa, bảo Khương Dụ cho người một bài tử, đi Chu Tử cung chờ tuyển chọn.”

“Bệ... Bệ hạ.”

Turu Thủy mảnh liệt ngẩng đầu lên, nàng cao hứng cơ hồ nói không ra lời, vội vàng dập đầu: “Tạ ân điển của bệ hạ!”

Tiết Quân Lương phát phát tay, ý bảo nàng đi ra ngoài, nếu là trước kia, có lẽ y đã thu Turu Thủy vào hậu cung, dù sao Turu Thủy thông minh, tư sắc cũng không kém, trọng yếu hơn là, nàng biết khi nào nên nịnh nọt, khi nào nên yếu đuối, đối với một quân vương mà nói, vì sao không sủng hạnh một nữ nhân biết thuận theo ý mình chứ?

Tiết Quân Lương cảm thấy mình nhất định bị bệnh, mới có thể động lòng trước một hoàng hậu luôn luôn vân đạm phong khinh, không biết nũng nịu, không biết hầu rượu, càng không biết ca múa.

Có lẽ là nhìn quen hậu cung dịu dàng hợp lòng người, bỗng nhiên xuất hiện một phi tử có thể dụng binh đánh giặc, rất mới mẻ.

Tiết Quân Lương chỉ có thể thuyết phục bản thân như vậy, nếu không vì sao một hoàng hậu đáng ngờ như vậy, y lại thấy càng ngày càng thuận mắt?

Trên bàn trước mặt Tiết Quân Lương đặt một bản tấu chương, là Khương Dụ tập hợp lại, y mệnh Triệu Lục thăm dò chuyện trưởng công chúa Phụng quốc, Triệu Lục gửi thư về vài lần, Khương Dụ sợ thân phận của Triệu Lục bại lộ, đem thư đốt, sao toàn bộ nội dung của thư sang tấu chương.

Tấu chương viết rất kỹ càng tỉ mỉ, hẳn là nhờ Triệu Lục có quan hệ không nhỏ với Phụng vương.

Tiết Quân Lương nhìn tấu chương, cười một tiếng, Đằng Vân tán gẫu về thân thể của mình vài lần, Tiết Quân Lương không rõ hẳn có giấu diếm điều gì không, nhưng cảm giác lúc hắn nói chuyện rất thực, bởi hắn nói rất nhiều chuyện Tiết Quân Lương cũng từng trải, đây là chuyện của hoàng gia, không phải người ngoài có thể hiểu hết được.

Mà những việc này, không có một việc được viết lên tấu chương...

Tiết Quân Lương mở ra đóng lại tấu chương nhiều lần, tựa hồ cực nhàm chán, chính là nhìn về mặt của y, Khương Dụ cũng không dám tùy tiện hé răng.

—

Tiết Hậu Dương và Đằng Thường tới biên quan, Đằng Thường hiến kế, dùng kị binh đánh bất ngờ, trước loạn trận tuyến của quân địch, lại có thể tu chỉnh quân mình, để tránh tướng sĩ lộn lộn đường xa không thể tác chiến, đồng thời giải vây cho hoàng thành.

Đặng Tín trời trời sinh đa nghi, năm lần bảy lượt bị đánh lén, sao không sợ hãi, hơn nữa hấn xuất binh danh không chính ngôn không thuận, không được dân tâm, dưới tình huống như vậy, không dám tùy tiện hành động.

Chờ tập kích xong, đại quân của Tiết Hậu Dương cũng tu chỉnh ổn thỏa, liền phân binh thành ba lộ, Đặng Thường mang hai lộ binh, vây quanh hoàng thành, Tiết Hậu Dương mang một lộ binh khác, hướng đất phong của Đặng Tín.

Đất phong là gốc rễ của phản quân, nếu có thể đoạt được đất phong, phản quân vì thiếu lương liền không đánh đã bại.

Thứ nhất, Đặng Tín không ngờ Tiết Quân Lương sẽ phái binh trợ giúp cừu địch, thứ hai, cũng thật không ngờ người đối chiến với mình là Tiết Hậu Dương và Đặng Thường.

Đại quân của Đặng Tín bao vây hoàng thành, thế lực vốn phân tán, lúc này bị hai đại quân của Đặng Thường tấn công, nhất thời tan tác, không ít tướng sĩ bỏ chạy, vừa lúc đó, Đặng Tín lại nhận được bẩm báo, đất phong thất thủ, Tiết Hậu Dương dùng một số tiền lớn mua chuộc quan binh canh giữ cửa thành, Tiết quân vừa tới, cửa thành liền mở, Tiết Hậu Dương ra vào đất phong như chốn không người.

Đất phong thất thủ, sĩ khí phản quân hạ, cơ hồ quân lính tan rã, lúc này Đặng Thường như giẫm trên đất bằng, bắt giữ Đặng Tín và quan viên lớn nhỏ dưới trướng của hắn.

Đặng vương biết Tiết Quân Lương sẽ phái binh trợ giúp, bất quá hấn trăm triệu không ngờ, người tới cứu mình là Tướng gia Đặng Thường ngày xưa.

Thời điểm Đặng Thường tiến vào hoàng thành, dân chúng bên trong vẫn còn run sợ, bọn họ bị vây hơn nửa tháng, mảy mà lưu trữ không ít lương thực, nếu không đã sớm biến thành tử thành.

Mọi người nhìn thấy Đặng Thường, có người nhận ra y, đột nhiên quỳ lạy trên mặt đất, hô to “Là Thường tướng... Tướng gia đã trở lại! Tướng gia trở về cứu chúng ta!”

Người nọ hô xong, lại có người liên tiếp hô lên, nhất thời, trong thành tiếng vang rung trời, ngay cả hoàng cung cũng nghe được.

Đặng Thường ngồi trên lưng ngựa, ngựa bị tiếng vang làm thất kinh, giơ chân hai cái phát ra tiếng phi phi trong mũi, y vội kéo cương ngựa, dưới chân ngựa dòng người như thủy triều, sôi nổi quỳ xuống, mà ngay cả binh sĩ thủ thành cũng dập đầu lạy.

Tình cảnh tang thương này, khiến Đặng Thường đỏ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

CHƯƠNG 42: Hầu gia không muốn?

Hoàng cung Đặng quốc nghe tiếng hô hào bên ngoài vọng vào, thế mới biết thành đã được giải vây, vệ binh vội mở cửa nghênh đón Thường tướng.

Cấm quân một đường chạy đến đại điện, quỳ xuống vui sướng nói: “Bệ hạ, Thường tướng đã trở lại! Thường tướng đã trấn áp phản quân giải vây thành.”

Đặng vương mới đầu còn cao hứng, nguy cơ được trừ hiển nhiên vui vẻ, nhưng lập tức cảm thấy khó chịu, bởi vì dân chúng thậm chí cả cấm quân đều ủng hộ Đặng Thường.

Đặng vương trời sinh đa nghi liền nghĩ, Đặng Thường sẽ mượn cơ hội này soạn quyền đoạt vị, không thể không phòng bị, hơn nữa hiện tại Đặng Thường còn dẫn binh của Tiết Quân Lương. Đặng Thường tới Tiết quốc không bị giết, lại cảm trọng binh, cái này nói lên y sớm theo địch phản quốc.

Đặng vương nghĩ thế, càng ngày càng sợ hãi, Đặng Thường đã bước vào đại điện, hai vệ binh áp giải Đặng Tín phía sau.

Đặng Tín tiến vào cũng không quỳ xuống, chỉ cười lạnh.

Đặng vương quát: “Ngịch tử lớn mật, ngươi cười cái gì!”

Đặng Tín nói: “Sao ta không thể cười, bình tĩnh mà xem xét, hôm nay không có Đặng Thường, ngươi còn sống mà nói chuyện với ta ư?”

Đặng vương tức giận tới mức toàn thân run rẩy, cảm công báo trên bàn ném vào mặt Đặng Tín, nói: “Làm càn, bất hiếu tử!”

Biểu tình trên mặt Đặng Tín nháy mắt xám trắng, cười to: “Ngươi vẫn còn biết ta là con của ngươi...”

Hắn đang nói, đột nhiên bung đứt dây trói, rút búi đao của cấm quân, thẳng hướng Đàng vương.

Đàng Thường đứng bên không nói gì, nhìn thấy Đàng Tín thất thố, lúc này mới phản ứng, xông lên trước, đưa tay ngăn cản trường đao, cấm quân cũng thoát khỏi sững sờ, chạy tới bắt giữ Đàng Tín.

Đàng vương sợ tới mức mặt mày vàng vọt, chui xuống gầm bàn, thấy Đàng Tín bị người bắt, cũng hiểu bản thân thất lễ, vội vàng đứng dậy, vì động tác khá gấp gáp, liền va vào bàn làm rơi mũ ngọc, tóc tai tán loạn, có chút chật vật.

Thế diện của Đàng vương hoàn toàn mất hết, bị mọi người nhìn chằm chằm, mặt đỏ rồi xanh, lập tức cảm bội kiếm, muốn xử quyết Đàng Tín.

Chúng đại thần ôm lấy Đàng vương cầu xin, từ xưa đến nay không có hoàng đế trảm nhi tử, nhi tử phát binh tạo phản, lúc này lão tử muốn đem nhi tử trảm thủ thị chúng, nhất định gây sóng to gió lớn.

Đàng Thường vẫn luôn yên lặng, đều là quân vương, nhưng gặp được Tiết Quân Lương, y càng cảm thấy Đàng vương vô năng, mà một quốc gia như vậy, lại khiến y đau khổ nguyện trung thành nhiều năm.

Mọi người nhờ cậy Đàng Thường khuyên nhủ bệ hạ, nhưng Đàng Thường còn chưa mở miệng, đã có người tiến vào đại điện, là thủ hạ đại tướng của Tiết Hậu Dương.

Người nọ vào điện, nói: “Tiết vương thỉnh Đàng vương thủ hạ lưu tình, Đại vương chúng ta thấy Đàng Tín tướng quân dũng mãnh, có lòng yêu mến nhân tài, thỉnh Đàng Tín đến Tiết quốc một chuyến.”

Sắc mặt Đàng vương lúc này đã không thể dùng từ phản kích để hình dung, vì thiếu đại ân của Tiết Quân Lương, không thể phản bác, đành phải gật đầu đáp ứng.

Hai ngày sau Tiết Hậu Dương mang binh chạy tới kinh thành, hắn không tiến cung, chỉ phái người đón Đàng Thường ra, cùng nhau trở về Tiết quốc.

Đàng vương vì muốn hai người nhanh chóng rời đi, nói mấy ngày nữa sẽ tự mình tới Tiết quốc bái kiến, cứ như vậy, Đàng quốc liền thuộc sở hữu của Tiết Quân Lương.

—

Đằng Vân và Thái tử Tiết Bội đang ở võ tràng luyện tập bộ xạ, thái phó Thẩm Dực chậm rãi đi tới tham kiến hai người.

Tiết Bội có vẻ không quá thích thái phó này, cố ý cười nói: “Thái phó biết bộ xạ chứ?”

Thẩm Dực thông minh, hiển nhiên hiểu được ý tứ của nó, thẳng thắn trả lời: “Không biết.”

“Vậy thái phó biết cười ngựa bắn cung không?”

“Cũng không biết.”

“A...”

Tiết Bội a một tiếng, bộ dáng nó như vậy, quả thực có vài phần giống Tiết Quân Lương, lập tức nói: “Học trò đột nhiên nhớ tới một câu dân gian thường nói, thế nhưng không quá xuôi tai.”

“Thái tử không ngại giảng.”

Tiết Bội cười nói: “Bạch diện thư sinh, vai không thể chống, tay không thể cầm.”

Đằng Vân khụ một tiếng, nghĩ muốn nhắc nhở Tiết Bội, Thẩm Dực đứng là nhân tài, đối đãi như vậy có chút quá phận.

Thẩm Dực không hề mất hứng, nói: “Dù vai vì thân không thể chống, tay không thể cầm, lại có thể ngồi mà biết thiên hạ đại sự, tát đậu thành binh lấy một trăm trăm. Thái tử gia nên hiểu, võ có thể loạn giang sơn, trí năng an thiên hạ.”

Tiết Bội nghe xong lại bĩu môi, Đằng Vân nhìn vẻ mặt của nó, biết Tiết Bội không phải không phục thái phó tuổi trẻ này, chỉ là ngượng ngùng nói ra mà thôi.

Thẩm Dực vừa rời đi, Đằng Vân liền hỏi Tiết Bội: “Sao ngươi không chút khách khí với thái phó vậy? Là hắn học thức không đủ?”

Tiểu thái tử thè lưỡi, lau mồ hôi trên trán, nói: “Hắn tài trí hơn người, ta đã lĩnh giáo rồi, lúc trước Hà Trung bọn họ nói với ta ta còn chưa tin, hiện giờ không hề nghi ngờ... Bất quá nhi tử cảm thấy, cách hành xử của Thẩm Dực không tốt.”

Đằng Vân gật gật đầu, không thể ngờ cảm giác của tiểu thái tử thực chuẩn xác, Thẩm Dực là nhân tài, nhưng cuồng ngạo, làm việc không để đường lui, rất tuyệt tình, quả thẳng thắn dễ mất lòng người, mới khiến hắn bôn ba từ Đàng quốc tới Tiết quốc, không ai nguyện ý lưu hắn.

Đằng Vân nói: “Nhưng dù sao Thẩm Dực cũng là thái phó của ngươi, ngươi nên khách khí với hắn.”

Thái tử miễn cưỡng gật gật đầu, “Hắn không động ta, ta cũng không gây khó dễ cho hắn.”

Tiểu thái tử tập luyện bộ xa một lúc nữa, lại trở về đọc sách, Đổng Văn cũng từ võ tràng quay về Vân Phụng cung.

Còn chưa tới Vân Phụng cung, liền thấy Thẩm Dực đứng bên đường.

Thẩm Dực cười nói: “Vi thần có hai câu muốn nói với nương nương, thỉnh lui cung nhân.”

Đổng Văn không biết hắn muốn nói gì, đành bảo Tụ Dao dẫn cung nhân đứng xa một chút.

Lúc này Thẩm Dực mới vào chính đề: “Kỳ thật vi thần có hai điều nghi hoặc, hy vọng nương nương có thể thay vi thần giải đáp.”

Đổng Văn nhìn hắn cười tủm tỉm, cảm thấy trước mắt là một cái hồ to, thái phó tài trí hơn người này đang đợi mình nhảy vào.

Thẩm Dực nói: “Vi thần đi qua Phụng quốc, từng nghe không ít chuyện về trường công chúa...”

Hắn nói xong, còn lớn mật nhìn Đổng Văn một lát, nói tiếp: “Vi thần vẫn luôn không rõ, nguyên nhân nào khiến trường công chúa đắc tội với lão thừa tướng, mới bị gả đi?”

Đổng Văn nhún mày, về chuyện của thân thể này, hắn tuyệt không biết. Hơn nữa trường công chúa Phụng quốc là kim chi ngọc diệp, chuyện của nàng không thể truyền xa, Đổng Văn luôn ở biên quan đánh giặc, cách xa Phụng quốc, hắn cũng chưa từng tìm hiểu về nàng.

Lúc này bị Thẩm Dực hỏi, không biết nói gì cho phải.

Thẩm Dực ý cười càng đậm, cũng không cưỡng cầu đáp án, chỉ nói tiếp: “Vi thần cả gan hỏi vấn đề thứ hai, Hoàng hậu nương nương có biết ‘Đổng Văn’?”

Trong lòng Đổng Văn chấn động, trên mặt vẫn giả vờ lãnh tĩnh: “Không biết thái phó luôn nói đông nói tây, thực chất muốn hỏi cái gì?”

“Không dối gạt nương nương, vi thần ở Đổng quốc nhiều năm, hiểu biết dân phong, cũng nghe không ít chuyện về các anh hùng hào kiệt, người vi thần khâm phục nhất là Đổng quốc lục hoàng lục Đổng Văn, cũng là một thiết huyết tướng quân. Có lẽ nương nương không biết, hoặc không chú ý, tướng quân này cả đời ngựa chiến, từng đối đầu với đương triều Vạn Niên hầu, tay phải bị thương, tuy ngày sau vẫn có thể tập võ bắn tên, nhưng trước khi bán cung, tay phải sẽ run nhè nhẹ...”

Thẩm Dực thấy Đổng Văn biến sắc, nói tiếp: “Năm đó tướng gia Đổng Thường vì vết thương trên tay Đổng Văn, đã từng dán thông báo trọng thưởng danh y, để danh y tới biên quan chữa thương cho tướng quân, nhưng theo sự kiến giải vụng về của vi thần, phỏng chừng vết thương này vẫn chưa lành... Vừa rồi thấy nương nương bắn tên, tay phải khẽ run rẩy, nhưng không hề ảnh hưởng đến độ chính xác, vi thần thầm nghĩ, có lẽ nó đã trở thành bản tính.”

Đổng Văn hí hóp mắt nhìn hắn, Thẩm Dực vẫn không sợ hãi: “Trước đó vi thần cố ý hỏi nương nương nguyên nhân ngài đắc tội với lão thừa tướng nên bị gả đi xa, kỳ thật trường công chúa không đắc tội với thừa tướng, mà đắc tội đương triều quân vương của Phụng quốc, vì nàng phản đối tư tình của Phụng vương cùng Trục Lộ hầu, Phụng vương dưới con nóng giận, gả nàng hòa thân.”

“Cho nên.” Thẩm Dực cười nói: “Nương nương cảm thấy việc này thế nào?”

Đổng Văn nhìn chằm chằm đối phương một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Thái phó tài trí hơn người, ta không biết nói gì mới tốt. Vậy cuối cùng thái phó muốn nói gì?”

“Vi thần cũng không muốn nói gì, chỉ là có một số chuyện vi thần không nhẫn được, mới đến xác thực, cũng không định nói cho người khác, dù sao chuyện kinh thế hãi tục này, nói với bất kỳ ai, đều bị gán tội mê hoặc nhân tâm... Như lời lúc đầu vi thần đã nói, Đổng tướng quân làm người trung hậu, lại anh dũng thiện chiến, là người Thẩm Dực cả đời học không được, Thẩm Dực kính trọng tướng quân.”

Đổng Văn nói: “A... Người không sợ ta tìm cơ chém đầu người?”

“Thẩm Dực không sợ nhất chính là chém đầu, không tin nhất là có người có thể chém đầu ta. Vi thần vẫn luôn tin tưởng, Đổng tướng quân được mọi người kính trọng, hiển nhiên có đạo lý, nếu ngay cả lòng bao dung cũng không có, sao có thể được người khác kính trọng chứ?”

Đổng Văn nghe xong, gật gật đầu, cười nói: “Người so với ta còn cao minh hơn, ta không thể phản bác nổi một câu, chỉ mong người thủ khẩu như bình.”

Hắn nói xong, liền xoay người, gọi Tụ Dao tới, trở về Vân Phụng cung.

Thẩm Dực đứng tại chỗ, thở dài, hắn đã từng nghe rất nhiều chuyện về Đổng Văn, lăn lộn ở Đổng quốc thật lâu, bị đuổi đi, sau đó đến Phụng quốc mưu sinh, nhưng cuối cùng vẫn không thể lưu, không ngờ tới Tiết quốc lại phát hiện chuyện khiến người khiếp sợ như vậy, nếu không phải bản thân hắn phân tích đạo lý rõ ràng, phỏng chừng ngay cả mình cũng không thuyết phục được, không thể tin được.

Tiết Hậu Dương nhanh chóng khai hoàn trở về, đương nhiên, Tiết Hậu Dương sẽ không ngốc đến mức rút toàn bộ binh sĩ, hắn còn để lại một phần binh,

đóng ở Đàng quốc.

Thời điểm Đàng vương cầu cứu thì đơn giản, nhưng muốn toàn bộ Tiết quân rời khỏi cảnh nội, đã là chuyện không thể nào.

Tiết Hậu Dương bẩm báo tình hình chiến đấu, bắt giữ Đàng Tín, lại có Đàng quốc quy thuận, công lao này có thể nói là rung trời. Tiết Quân Lương muốn ban thưởng cho Vạn Niên hầu, nhưng không còn chức gì để phong, Tiết Hậu Dương là người thông minh, trực tiếp đề xuất không cần phong thưởng.

Tiết Quân Lương nói vài câu ca ngợi, thuận tay đẩy thuyền miễn phong thưởng, đương nhiên tặng vàng bạc ắt không thể thiếu, hơn nữa Tiết vương còn dụng tâm lương khổ đưa cho Vạn Niên hầu ba mỹ nhân.

Ba mỹ nhân này là Đàng vương muốn biểu đạt kính trọng với Tiết vương, nên cẩn thận tuyển chọn, Đàng vương đang trên đường tới Tiết quốc, có ý hiển mỹ nhân cho Tiết Quân Lương trước, ý tứ lấy lòng không cần nói cũng biết.

Vì thế Tiết Quân Lương vừa lúc đem mỹ nhân cho Tiết Hậu Dương, tuy y không muốn cưỡng cầu, nhưng trong lòng vẫn hi vọng Tiết Hậu Dương có hảo cảm với nữ tử.

Tiết Hậu Dương không nguyện ý thu ba người này, nhưng Tiết Quân Lương đã mở miệng, không thể phản bác, đành tạ ân, Khương Dự liền tự mình đem ba mỹ nhân tới quý phủ của Vạn Niên hầu.

Lúc này Đàng Thường vừa thăm Đàng Tín trong ngục trở về, trùng hợp đối diện với kiệu mỹ nhân, Tiết Hậu Dương xấu hổ nhìn ba nữ tử đáng người thương tha quyết rũ bước ra.

Tiết Hậu Dương chưa từng ứng phó qua nữ nhân, chỉ an bài ba người tại thiên viện, dù gì có ăn có uống, không để các nàng đói là được, còn những thứ khác, Tiết Hậu Dương thật sự một chút cũng không nghĩ qua.

Tiết Hậu Dương sợ Đàng Thường suy đoán linh tinh, nói bóng nói gió vài câu liền quay về, nhưng dường như Đàng Thường hoàn toàn không có việc gì, dù Đàng Thường xuất phát từ bất đắc dĩ mới thành thân với hắn, bất quá bọn hắn thực sự thành hôn, cũng từng có phu thê chi thực.

Tiết Hậu Dương tưởng tượng như vậy, phát hiện Đàng Thường không ăn giám cũng không sinh khí, trong lòng có chút mất mát.

Qua mấy ngày, Tiết Hậu Dương chợt nghe tiếng khóc nỉ non, gọi hạ nhân tới hỏi chuyện, hóa ra ba vị mỹ nhân bệ hạ ban cho hắn đang khóc, ba người nói là đi xa tha hương, lại không chiếm được niềm vui của Hầu gia, cả ngày lẫn đêm hy vọng gặp Hầu gia mà không được, bất giác lấy nước mắt rửa mặt.

Ba người kia còn nói, kỳ thật bản thân không lòng tham, chỉ hy vọng Hầu gia có thể tới nghe một khúc.

Tiết Hậu Dương bất đắc dĩ, cũng không thể để người ta nói mình chộc khó mỹ nhân bệ hạ ban, đành phải kiên trì nghe hết.

Ba vị mỹ nhân đều là quốc sắc thiên hương, giỏi ca múa không nói, còn biết hầu rượu, dù Tiết Hậu Dương tư lượng rất tốt cũng say đến choáng váng.

Hắn uống nhiều rượu, ba người thấy hắn vụng hồ hồ, liền đỡ hắn đến giường. Tiết Hậu Dương cảm thấy trên người không thoải mái, từ trong ra ngoài đều phát sốt, bị ba người quần quýt như rắn nước, dần dần hô hấp có chút không xong.

Lúc này lại nghe tiếng gõ cửa, Đàng Thường không đợi người bên trong phản ứng, liền đẩy cửa ra, cười nói: “Xin lỗi quấy rầy nhã hứng của các vị.”

Tiết Hậu Dương cảm giác gió lạnh từ ngoài thổi vào, lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng ngồi dậy, đuổi theo Đàng Thường muốn giải thích, nhưng không biết nói gì mới tốt, lắp ba lắp bắp.

Đàng Thường trở về phòng mình, nói: “Hầu gia muốn sủng hạnh mỹ nhân, không gì đáng trách, nhưng ba người này dụng tâm không thuần, rượu của Hầu gia thêm được...”

Cho dù Đàng Thường luôn bình tĩnh, lúc này cũng có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Hầu gia vẫn nên về phòng trước... Về phòng thư giải một chút xong.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói vậy, lại cảm thấy thân thể nóng lên, vừa rồi sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng mất, sợ Đàng Thường nghĩ mình làm chuyện không tốt, lúc này cảm giác nóng rực trên người càng rõ ràng.

Tiết Hậu Dương da mặt không dày như Tiết Quân Lương, nếu là Tiết vương, đương nhiên sẽ vô lại sàm sỡ, nhưng Tiết Hậu Dương bất đồng, luôn luôn thành thật, chỉ khi trong lòng Đàng Thường cũng có hắn, hắn mới dám tiến thêm.

Tiết Hậu Dương có chút chật vật lui ra ngoài, định về phòng mình, chợt nghe Đàng Thường nói: “Khụ... Hầu gia vẫn nên, vẫn nên tìm một nữ tử, nếu không sợ môi tay cũng chưa...”

Mặt Tiết Hậu Dương càng đỏ, cơ hồ nhỏ huyết, phong thái uy nghiêm bách chiến bách thắng trên chiến trường hoàn toàn mất hết, bất quá cảm xúc đã có chút không tốt, hắn nói: “Hậu Dương tự có chừng mực... Mặc dù có vài chuyện tiên sinh không thể lý giải, nhưng Hậu Dương cũng không hy vọng tiên sinh nói ra loại chuyện này.”

Đàng Thường nhìn chằm chằm Tiết Hậu Dương một lát, nói: “Chuyện gì? Tìm nữ tử thư giải?”

Tiết Hậu Dương không biết vì sao y đột nhiên lạnh nhạt như vậy, thờ dài, chuẩn bị xoay người ra ngoài.

Hắn đã xác định tâm ý của mình, còn dám nói với Tiết Quân Lương, đời này không yêu thương ai ngoài Đằng Thường, dù Đằng Thường chỉ xem hắn như chỗ tránh nạn, dù Đằng Thường rất tàn nhẫn, hắn chấp nhận toàn bộ lạnh nhạt và bao dung của y.

Hắn chưa kịp xuất môn, Đằng Thường đột nhiên đứng lên, đưa tay ngăn Tiết Hậu Dương, tay kia khép cửa phòng lại.

Tiết Hậu Dương sừng sốt một chút, đã bị Đằng Thường ép trên cửa, Đằng Thường buông hắn ra, thế nhưng cách y phục, chậm rãi vuốt ve hạ thân hắn.

Tiết Hậu Dương ngơ ngẩn, một cỗ nhiệt khí nhanh chóng lan tràn, cơ hồ đánh tan lý trí, hắn cố nén xúc động đem người này đặt dưới thân, đưa tay đẩy đối phương ra.

Đằng Thường kinh ngạc nhìn Tiết Hậu Dương: “Hầu gia không muốn?”

Mặt Tiết Hậu Dương trở nên âm trầm: “Ta hỏi ngươi một câu, trong lòng ngươi thấy ta thế nào?”

Đằng Thường hí mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Hầu gia thấy Đằng mỗ thế nào?”

“Tiên sinh trí tuệ hơn người, giữa lúc chuyện phiếm có thể chỉ điểm thiên hạ, nhìn thấu hết thảy.”

Đằng Thường cười một tiếng, “Là Hầu gia cất nhắc ta, ta cũng là người, là thịt lớn lên, không phải thần tiên, sẽ cảm động với người thật tình đối đãi Đằng mỗ... Vì tâm Đằng mỗ làm từ thịt, nên trong lòng cũng có điểm mấu chốt không qua được.”

Y nói xong, hơi hơi cúi đầu, đem trán đề tại hõm vai Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương lập tức cứng lại, sống lưng thẳng thẩn, động cũng không dám động.

Hắn uống ngay rượu hạ được, thân thể vốn phát nhiệt, lúc này cả cỗ huyệt cũng khô cạn.

Đằng Thường nói: “Nếu Đằng mỗ nói... Trong lòng Đằng mỗ có Hầu gia, nhưng không muốn là người nằm dưới, Hầu gia có thể ủy khuất sao?”

Y nói xong, ái muội dựa vào Tiết Hậu Dương, đưa tay theo sống lưng cứng ngắc của hắn, dần dần đi xuống, xoa nhẹ đùi người kia.

Tiết Hậu Dương càng thêm cứng ngắc, biểu tình trên mặt cũng xem như phản kích, chọc Đằng Thường bật cười: “Nhìn Hầu gia, chẳng phải ngươi cũng thích ta, chính là không ai nói cho ngươi biết, không ai giúp ngươi hiểu được, hiện tại Hầu gia đã biết rồi?”

Tiết Hậu Dương lại mạnh mẽ lật tẩy mảnh khốc của Đằng Thường: “Tiên sinh chớ coi thường ta, lời Tiết Hậu Dương ta nói đều đã suy nghĩ rất kỹ, không phải nhất thời sinh khí nên mạnh miệng.”

Đằng Thường có chút giật mình, bình tĩnh nhìn hắn, Tiết Hậu Dương cho rằng khẩu khí của hắn quá nặng, dọa tới đối phương, nào biết ngay sau đó, Đằng Thường lại cảm hạ thân của hắn.

Tiết Hậu Dương muốn y dừng tiếp tục đùa giỡn, hắn sắp không chịu nổi, nhưng không ngờ, Đằng Thường không những không buông, ngược lại ôm cổ hắn, hung hăng hôn lên môi hắn.

*****

Tiết Quân Lương thường thức ngọc bội Đằng vương dâng lên, nói: “Khương Dụ a, ngươi nói, mỹ nhân cô ban cho Vạn Niên hầu, đẹp chứ?”

Trên mặt Khương Dụ có chút phát khổ, tâm nói, bệ hạ ngài hỏi một hoạn quan, mỹ nhân có đẹp hay không, đây không phải là cố ý sao?

Ngoài miệng chỉ có thể đáp: “Theo lão nô thấy, còn phải xem là so với ai, cùng dong chi tục phấn, hiển nhiên hơn hẳn, nhưng cùng Hoàng hậu nương nương, vẫn kém thật xa.”

Tiết Quân Lương vừa nghe hai chữ “Hoàng hậu”, cũng chưa chú ý nụ cười của mình đầy ôn nhu, khiến Khương Dụ sợ hãi run rẩy.

Tiết Quân Lương lại nói: “Vậy ngươi nói, Vạn Niên hầu sẽ hồi tâm chuyển ý sao?”

Khương Dụ trầm mặc một chút, nói: “Theo lão nô thấy, chưa nói tới ba nữ tử này là Đằng quốc tiến hiến, dụng tâm không thuần, Vạn Niên hầu lão luyện, phỏng chừng đã nhìn ra, dù mỹ nhân bối cảnh đơn thuần, Hầu gia tám phần... Bỏ mặc.”

Tiết Quân Lương tức giận liếc Khương Dụ một cái, Khương Dụ trong lòng kêu khổ, ăn ngay nói thật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

CHƯƠNG 43: Đẳng nam hầu

Hôm sau Tiết Quân Lương thấy Tiết Hậu Dương thần thanh khí sáng, liền hỏi: “Tâm tình Hậu Dương thoát nhìn không tồi? Là ba vị mỹ nhân hầu hạ tốt sao?”

Mới đầu Tiết Hậu Dương còn rất cao hứng, vừa nghe ba vị mỹ nhân, lập tức trầm mặt, nói: “Bệ hạ, ngài đừng chọc ghẹo thần đệ, thần đệ thật sự chịu không nổi.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Nhìn ngươi vẻ mặt vui mừng, chẳng phải ta là cầu nối, thúc đẩy chuyện tốt của hai người các ngươi?”

Tiết Hậu Dương bị nói trúng, nhìn không được lại cười rộ lên, còn có chút ngượng ngùng, biểu tình này bị Tiết Quân Lương thu vào trong mắt, y giận dữ nói: “Hậu Dương, tâm cơ ngươi không bằng Đẳng Thường, ta có nói gì cũng không cần được, chỉ mong Đẳng Thường cũng thật tâm đối đãi ngươi.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói vậy, thờ phào một hơi, vừa muốn tạ ơn, chợt nghe Tiết Quân Lương bồi thêm: “Nhưng Vạn Niên hầu không thể tuyệt hậu, con nối dòng vẫn phải có.”

“Bệ hạ...”

Tiết Quân Lương đưa tay ý bảo hán chớ lên tiếng: “Nhiều lời vô ích, ta chỉ muốn tốt cho ngươi, nếu ta không thay ngươi lo lắng, hiện tại mỹ nhân ở chỗ ngươi đã chồng chất như núi.”

Tiết Quân Lương dừng một chút, tính toán chuyển hướng đề tài, cũng không thể quản quá chặt, nói: “Đẳng Tín còn trong ngục, ngươi có thời gian thì tới đó, Đẳng Thường không có khả năng chiêu hàng, ngươi đi khuyên nhủ, nếu có thể hàng, liền phong hầu bá tướng, nếu không hàng...”

Y không nói tiếp nữa, nhưng Tiết Hậu Dương đã hiểu được.

Tiết Hậu Dương nói: “Chuyện chiêu hàng, thần đệ cả gan bệ hạ thỉnh Hoàng hậu nương nương rời núi, dù sao trí mưu của Hoàng hậu nương nương, chúng thần đã lĩnh giáo qua.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Ngươi muốn chiếm tiện nghi? Ngươi cho rằng ta chưa nhờ nàng ư? Bất quá ta bị cự tuyệt.”

“Này... Bệ hạ cũng bị cự tuyệt...”

Tiết Hậu Dương không ngờ Tiết vương bị cự tuyệt, vẻ mặt còn đầy ý cười, thật sự là vạn phần quý dị, nói: “Chính là... Chính là thần đệ cảm thấy lực bất tòng tâm, nếu đánh giặc thì được...”

Tiết Quân Lương thực bất đắc dĩ, lúc này Thẩm Dực lại đến tiến cử chính mình, cam đoan có thể khuyên nhủ.

Thẩm Dực đi chưa đầy hai canh giờ đã trở lại, quả nhiên Đẳng Tín quy hàng, hơn nữa mang theo binh lính của mình quy hàng, không cần phong hầu, chỉ khẩn cầu Tiết vương không giết hàng thần, đối xử tử tế với các tướng sĩ.

Tiết Quân Lương hỏi hán khuyên nhủ thế nào, Thẩm Dực cười nói: “Rất đơn giản, Đẳng Tín khởi binh, là vì bị hãm hại, nếu hán không tạo phản chỉ có thể chờ chết, đối với một tướng sĩ đã tuyệt vọng, cần cho hán kỳ vọng cao, Đẳng vương trăm triệu lần không thể sánh với Đại vương, tự nhiên Đẳng Tín sẽ quy hàng. Nếu Đại vương ủy thác trọng trách cho hán, vì thần đảm bảo, Đẳng Tín sẽ trở thành trung thần.”

Tiết Quân Lương bảo Tiết Hậu Dương tự mình tới ngục, thả Đẳng Tín ra, phong hán làm điện tiền đại tướng quân, toàn bộ tướng sĩ họ Đẳng vẫn giữ nguyên, đưa về dưới trướng của hán, đặt đại doanh ở kinh, bổ sung binh lực.

Đẳng Tín biết Tiết Quân Lương muốn chiêu an, quân vương làm đến bước này đã rất hiếm thấy, huống chi hán bắt giặc so sánh Tiết Quân Lương và Đẳng vương, sao Đẳng vương có cơ hội đầu lại?

Đẳng Tín được phong quan, kỳ thật là Tiết Quân Lương dụng tâm kín đáo, mặc dù điện tiền đại tướng quân dễ nghe, quan phẩm bậc nhất, nhưng không có thực quyền, hán càng giống binh sĩ mới gia nhập đại doanh, có thể nói là vô cùng xa lạ.

Hơn nữa không lâu sau Đẳng vương sẽ tự mình đến triều bái, chắc chắn điện tiền đại tướng quân phải có mặt ở đại điện, làm vậy là muốn Đẳng vương thấy.

Đẳng vương không muốn tới, nhưng chuyện này không thể tránh, rề rà nửa tháng, rốt cục đến tới.

Đội ngũ của Đẳng vương không quá hùng hậu, sợ người mình dẫn theo bị giữ lại kinh thành, lại sợ Tiết vương âm thầm phái binh mai phục, chặn giết, một đường đến kinh đều lo lắng không yên.

Quả thật nửa đường Đẳng vương bị người chặn đứng, chỉ có điều không phải là người của Tiết Quân Lương, mà là một cố nhân.

Nam tử ăn vận đơn giản, bên người dẫn theo một tùy tùng, cười nói: “Chúng ta lại gặp mặt.”

Đặng vương thấy hần vô lễ, quát lớn: “Điều dân lớn mặt, dám nói chuyện với Đặng vương như vậy.”

Nam tử cười, vẫn không hành lễ, nói: “Chỉ sợ tiến kinh, cái danh Đặng vương sẽ không còn, theo ta nghĩ, có lẽ biến thành Đặng hầu, dù gì cũng là chiến bại, phải có tư thái của kẻ chiến bại, đã đi quy hàng, há có thể xưng vương? Chẳng phải khó coi.”

Đặng vương giận dữ đến run rẩy, nam tử vừa cười vừa nói: “Chỉ là Hầu gia phượng Nam, sao ta phải giữ lễ tiết... Ta còn chưa nghiêm túc giới thiệu, vẫn bối họ Tiết, tên một chữ Ngọc, chính là Trần Cương hầu của Tiết quốc.”

Đặng vương nghe, không khỏi mở to hai mắt, hần trăm triệu không ngờ, thực khách mà nữ nhi của mình ra cung một chuyến mang về, lại là thân đệ đệ của Tiết vương, tay cầm trọng binh, Tiết Ngọc.

Tiết Ngọc không vội không hoãn nói: “Lần này ta đến đây, không phải muốn làm khó ngươi, chỉ là muốn nói cho ngươi tỉnh, đến lúc đó không có vương vị không có binh quyền, cũng không nên kinh ngạc quá độ.”

Hần nói xong, cười có chút kiêu ngạo, còn vỗ nhẹ bả vai Đặng vương, sau đó quay đầu gọi một tiếng, “Lang Tinh.”

Tùy tùng đứng sau vẫn luôn không nói gì, lúc này liền bước tới, theo Tiết Ngọc rời đi.

Tiết Ngọc vừa đi vừa vẫy tay, cất cao giọng: “Nếu về sau tái kiến Đặng vương, hy vọng ngươi không còn địch ý, chúng ta nên giúp đỡ nhau mới phải.”

Tuy Đặng vương không có năng lực gì, nhưng hần làm quân vương nhiều năm, tính tình nóng nảy, bị Tiết Ngọc chọc giận, rất muốn cho Tiết Ngọc một quyền, lại bị người ngăn cản, Đặng vương sắp vào kinh thành, nếu tùy tiện gây thù, chẳng phải mất lòng hai bên, hơn nữa Tiết Ngọc dám kiêu ngạo như vậy, hiển nhiên có bản lĩnh riêng.

Qua mấy ngày, đội ngũ của Đặng vương liền vào kinh thành, nghênh đón bọn họ là mệnh quan địa phương, đương nhiên Đặng vương hiểu được cái này có ý gì, ở biệt quán một ngày, sáng hôm sau, Tiết Quân Lương lâm triều mới triệu kiến bọn họ.

Tiết Quân Lương cũng gọi Đặng Vân đến, để hần ngồi sau sa liêm, kỳ thật là muốn người Đặng quốc thấy, dù gì sự đa mưu túc trí của hoàng hậu đã được lưu truyền rộng rãi, y nào biết hoàng hậu là một người khác, hành động này của y khiến Đặng Vân cảm thấy không thoải mái.

Đặng Vân ngồi sau sa liêm, không nhìn rõ bộ dáng của Đặng vương lúc tiến vào đại điện.

Đặng vương vừa đến, liền thấy hai điện tiền đại tướng quân đứng hai bên, trong đó một người là Đặng Tín, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc Đặng Tín một cái, Đặng Tín hơi hơi hất cằm lên, giả vờ không phát hiện, tình nghĩa phụ tử giữa hần và Đặng vương, từ khi Đặng vương muốn phế thái tử liền chặt đứt.

Quả nhiên, Tiết Quân Lương cười tủm tỉm, nói phong Đặng vương thành Hầu gia, vẫn đóng ở Đặng quốc, chẳng qua Vương biến thành Đặng nam hầu, Đặng quốc biến thành đất phong phụ thuộc Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nói là phong thưởng, kỳ thật là đoạt quyền, sau đó cười nói: “Như thế, nếu Đặng nam hầu không có ý kiến gì, liền tạ ơn.”

Sao Đặng vương có thể phản đối, chỉ có thể run run quỳ lạy, giống như hai chân bị đánh gãy, dập đầu nói: “Tạ... Tạ ân điển của Tiết vương...”

Tiết Quân Lương gật đầu, trầm ngâm một chút, nói: “Về sau loại y phục này cũng không cần mặc... Bình thân.”

Đặng vương biết y đang ám chỉ long bào của hần, đã thành Hầu gia, hiển nhiên không thể mặc.

Đặng Vân nhìn Tiết Quân Lương hưng khởi, lại nhìn bộ dáng thảm bại của Đặng vương, trong lòng không biết là tư vị gì, hần chưa từng nghĩ, có một ngày phụ hoàng của mình sẽ quỳ lạy chính mình, hơn nữa còn mang tư thái như vậy.

Tiết Quân Lương phát hiện Đặng Vân có điểm là lạ, còn tưởng thân thể hần không thoải mái, nói vài câu liền bãi triều.

Đặng Vân hưng trí không cao, có chút mệt mỏi, Tiết Quân Lương truyền ngự y đến bắt mạch, cũng không nhìn ra nguyên do.

Tiết Quân Lương nói: “Nếu không thoải mái, lát nữa không cần tới tiệc rượu, nghỉ ngơi cho tốt.”

Y nói xong, lại nói: “Nếu ngươi có điều phải suy nghĩ, không nên giấu trong lòng, chừng nào ngươi cảm thấy có thể nói với ta, ta sẽ nghe.”

Đặng Vân run run một chút, còn tưởng Tiết Quân Lương nhìn thấu cái gì, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, Thẩm Dục có thể nhìn ra, là vì hần từng ở Đặng quốc, từng qua Phụng quốc, mà Tiết Quân Lương, tuy tọa unction thiên hạ, nhưng tay phải Đặng Vân bị thương hay vì sao trưởng công chúa Phụng quốc đắc tội Phụng vương, mấy việc nhỏ này y cũng chưa từng nghe qua.

Chẳng qua Đặng Vân vẫn lo lắng, liền nói: “Bệ hạ quá lo lắng, nô tì không có gì phải suy nghĩ.”

Thời tiết chuyển ấm, tiệc rượu bày tại hoa viên, Đặng nam hầu cùng các vị đại thần đã đến, còn có một vệ binh đứng phía sau Đặng nam hầu.

Vệ binh kia khí thế hiên ngang, hai tay nâng một bảo kiếm, thẳng lưng mà đứng, thân hình cao ngất.

Đằng nam hầu thấy Tiết Quân Lương tiến vào, bước lên trước nói: “Thần... Thần biết Tiết vương là người thượng võ, cố ý tìm bảo kiếm, chém sắt như chém bùn, quả thật là tuyệt thế hảo kiếm, hy vọng Tiết vương vui lòng nhận cho.”

Nói xong để búi kiếm quan trình bảo kiếm lên.

Tiết Quân Lương rút bảo kiếm ra, ngày tới chính ngọ, đón ánh mặt trời, hàn quang trên thân kiếm bức người, đúng là hảo kiếm khó gặp, Tiết Quân Lương cười nói: “Tâm ý của Đằng nam hầu thực hiếm có.”

Y nói xong, nhìn thấy tác phong của búi kiếm quan bất phàm, liền hỏi tên.

Búi kiếm quan tên Đằng Anh, tuy họ Đằng, nhưng không phải quý tộc vương thất, chỉ là nô tài, sau vì làm người khéo đưa đẩy, được Đằng vương phong làm búi kiếm quan, chính là hạng người xảo ngôn lệnh sắc, không có năng lực.

Tiết Quân Lương nghe hần mở miệng, không chút hứng thú, tuy rất nhiều nhân tài cũng thường xuyên vuốt mông ngựa, nhưng không che lấp được sắc bén, còn Đằng Anh này, chỉ là cái thùng rỗng mà thôi.

Đằng nam hầu lại quay đầu lấy lòng Đằng Vân, bảo Đằng Anh dâng lễ vật lên, là một ít trân châu bảo vật phía nam, tuy những vật này dùng lấy lòng nữ nhân quả thật không tồi, chỉ tiếc Đằng Vân không thích.

Đằng nam hầu thấy Hoàng hậu nương nương thờ ơ, trong lòng có chút bồn chồn, hần sớm nghe hoàng hậu được Tiết vương yêu thích, nếu có thể lấy lòng hoàng hậu, còn dễ nói chuyện với Tiết Quân Lương. Nhưng hiện tại không quá dùng được.

Tiệc rượu bắt đầu, đơn giản là ca múa, uống qua mấy tuần rượu, Đằng Tín nhìn thái độ nịnh nọt của Đằng nam hầu, tức giận không kìm được, rút kiếm bổ tới, Đằng nam hầu hàng năm sống an nhàn sung sướng, sao phản ứng kịp, may mà Đằng Anh đứng sau túm một cái ghế lên đỡ.

Ghế dựa “Răng rắc” một tiếng, bị chém thành hai nửa, văng vãi đại thần bên cạnh vội vàng khuyên can, nói hiện tại bọn họ cùng làm quan, ân oán tạm thời buông, hơn nữa bây giờ còn ở yến hội, sẽ khiến Tiết vương mất hứng.

Tiết Quân Lương an vị trên thượng tọa, tay chống cằm, bộ dáng biếng nhác, giống như đã say, không chú ý động tĩnh bên kia.

Đằng Vân trộm đổ mồ hôi, Đằng Tín là đại ca của hần, mà Đằng nam hầu là phụ thân, chuyện Đằng Vân không muốn thấy nhất chính là như vậy. Đại ca Đằng Tín trung hậu thành thật, những năm gần đây đều làm tốt chức trách của thái tử, không ngờ Đằng nam hầu chuyên sủng Vương phu nhân, không để ý an nguy quốc gia mà muốn phế truất.

Tiết Quân Lương cầm chén rượu lên, hướng về phía Đằng nam hầu, Đằng nam hầu thụ sủng nhược kinh, vội vàng đáp lễ một ly, Tiết Quân Lương nương cảm giác say cười nói: “Còn nghe Đằng nam hầu có một mỹ thiếp, gọi Vương phu nhân...”

Đằng nam hầu vừa nghe, biết là Tiết vương muốn đoạt người sở yêu, nhưng hần không thể phản bác.

Tiết Quân Lương nói: “Cô còn nghe, Vương phu nhân này dung mạo xinh đẹp, có thể sánh bằng nhật nguyệt, thật thế không?”

Đằng nam hầu đành phải run rẩy gật đầu, chối từ nói: “Mỹ thì mỹ, nhưng đâu tranh được với nhật nguyệt? Theo thần thấy, dung mạo Vương phu nhân ngàn vạn lần không bằng hoàng hậu nương nương.”

Tiết Quân Lương thực vừa lòng với cách nói của hần, nhưng không buông tha, nói tiếp: “Không phải nhật nguyệt, cũng là tinh tú, nếu không, sao có thể được Đằng nam hầu sủng ái như thế?”

Y nói xong, thanh âm trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đây là người không đứng.”

Chân Đằng nam hầu run lên, theo bản năng quỳ xuống: “Thần biết sai, thần biết sai...”

Tiết Quân Lương nhìn hần dập đầu nhận sai, sắc mặt dịu đi không ít, cười nói: “Nếu biết sai, vậy biết sai liền sửa, cô không phải quân vương hẹp hòi, người cứ đem Vương phu nhân đến phủ Vạn Niên Hầu là xong.”

“Bệ hạ?”

Tiết Hậu Dương đột nhiên bị điểm danh, nhất thời khó hiểu, sao cái này lại rơi xuống đầu mình?

Đằng nam hầu cũng khó hiểu hỏi: “Thứ cho thần ngu dốt... Vì cái gì đưa đến phủ Vạn Niên Hầu, không phải bệ hạ ngài...”

Tiết Quân Lương cười nói: “Người không biết chứ, trước cô ban ba mỹ cơ cho Vạn Niên hầu, hiện giờ người có Vương phu nhân đẹp hơn mỹ cơ, lại keo kiệt không tiễn, chính là khinh thường Vạn Niên hầu, nếu người biết sai, liền đem Vương phu nhân đến quý phủ của hần, coi như bồi thường, cô biết Vạn Niên hầu là người rộng lượng, không so đo gì với ai.”

Tiết Quân Lương nói rất nhẹ, kỳ thật khiến hần nan kham, ở đây có nhiều quan viên lớn nhỏ, đều hiểu được ý tứ trong đó, nhìn ra được Tiết vương không coi trọng Đằng nam hầu.

Đặng Tín thấy Tiết Quân Lương trêu đùa đối phương, cuối cùng cũng trút được tức giận, vì thế thành thành thật thật đứng bên cạnh, không tạo thêm âm ỉ gì.

Đặng nam hầu không ở kinh thành bao lâu, hẳn cố ý đưa Đặng Anh vào cung làm thị vệ, còn mình mang theo những người khác trở về, nói là thị vệ, kỳ thật muốn phái cơ sở ngầm, thăm dò hướng đi của Tiết vương, sớm ngày chuẩn bị.

Đặng nam hầu đến liền đi, chưa từng tiến cung thăm nữ nhi của mình, Đặng Thiên Y còn ngày đêm ngóng trông hắn đến, đã biên soạn rất nhiều lần cảnh tượng cầm tay nhìn nhau, chỉ tiếc Đặng nam hầu rất tuyệt tình, có lẽ hẳn căn bản đã quên nữ nhi này.

Không qua bao lâu, Đặng nam hầu đưa Vương phu nhân đến quý phủ của Vạn Niên hầu, Tiết Hậu Dương thấy tình cảm của mình và Đặng Thường mới tốt lên một chút, lại bị Tiết Quân Lương trêu cợt, lần này chết cũng không để Vương phu nhân vào phủ, khiến Vương phu nhân khóc lóc suốt suốt.

Cuối cùng không còn cách nào, đành phải bẩm báo Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương mới tỏ ra phong độ đưa Vương phu nhân và ba mỹ cơ lúc trước vào cung, chẳng qua không phải làm phi tử, mà nhét vào nhóm tú nữ trong Chu Tú cung chờ tuyển chọn.

Ngoài chuyện Vương phu nhân, Tiết Quân Lương còn nhận một thư tín, bởi vì chiến loạn, bệnh dịch bạo phát khắp lãnh thổ Đặng quốc, số lượng dân chạy nạn tăng vọt, Đặng nam hầu muốn ngăn bệnh dịch lan tràn, đuổi hết dân chạy nạn ra thành, ra lệnh tướng lĩnh thủ thành không được mở cửa.

Dân chạy nạn càng ngày càng tăng, rất nhiều người trôi giạt khắp nơi, Đặng nam hầu chỉ nói không đủ tiền cứu tế, nhưng Tiết Quân Lương chi, chờ tầu chong đến kinh sư, đã là chuyện một tháng sau đó.

Dân chạy nạn không có cái ăn, cũng không có nhà để về, nhiều người chết bên tường thành, thi cốt chồng chất như núi, tàn mát mùi hôi thối, lưu dân bị đói đổ mắt, buộc phải phân thực thi thể, vừa ăn vừa khóc rống.

Cảnh tượng này, ngay cả lính thủ thành cũng không nở nhìn.

Tiết Quân Lương nhận được tấu chương, giận tím mặt, xé nát tấu chương, cười lạnh: “Đặng nam hầu quả nhiên đáng chết.”

Quan viên không ai dám lên tiếng, cũng không muốn thay người gánh tội, bị đưa ra làm nơi trút giận.

Có người đề nghị vận lương, nấu cháo cứu tế nạn dân, nếu không dân chạy nạn càng ngày càng tăng, cuối cùng vô pháp thu thập.

Thẩm Dục lại nói: “Sao đại vương biết được đây có phải là quỷ kế của Đặng nam hầu không? Hẳn đuổi dân chạy nạn ra thành, để Đại vương biết nơi đó có bao nhiêu nghèo khổ, Đại vương chưa lấy hết binh quyền của hắn, nếu lương thảo đến, chính là đem cá thả về sông, khó bắt giữ.”

Mặc dù lời của hắn có đạo lý, nhưng nghe vào tai người khác quá mức lãnh huyết, chẳng lẽ không để ý tới nạn dân? Trước kia Đặng quốc không thuộc về Tiết Quân Lương, có thể mặc kệ, nhưng hiện tại Đặng quốc đã thành thuộc địa, dân chạy nạn cũng là con dân của Tiết vương, sao có thể bỏ mặc.

Tiết Quân Lương nói: “Người dám mở miệng, nhất định có chủ ý tốt.”

Thẩm Dục nói: “Quả thật như thế. Đại vương phái binh vận chuyển lương thực qua, còn đưa thầy thuốc đến chữa trị cho nạn dân. Nếu Đặng nam hầu chủ động mở cửa, sao không nhân cơ hội này, đưa quân qua chiếm đóng.”

Tiết Hậu Dương ngần ngại một chút, lên tiếng: “Nếu hiện giờ phái binh qua, chỉ sợ chọc người nhàn thoải, nói Đại vương thừa dịp loạn cướp đoạt, sư xuất bất chính, không ngăn được miệng người đời, rất khó được dân tâm.”

Thẩm Dục cười nói: “Chỉ bằng dân tâm. Sở dĩ Đặng nam hầu quy hàng, một phần nguyên nhân là thiếu mất dân tâm, Đại vương phái binh qua chính là được mệnh, còn cần một vị thuốc dân.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới ra tiếng, nói: “A... Thuốc dẫn gì?”

“Là bệ hạ ngài. Thử nghĩ Đặng quốc đối bệnh hoành hành, Đặng nam hầu đuổi nạn dân ra thành, mà lúc này Tiết vương lại ngự giá cứu giúp, ai đúng ai sai, thiên hạ đều có định luận.”

“Này...” Tiết Hậu Dương nói: “Tuy thái phó nói không sai, nhưng Đại vương là vạn kim chi khu, vạn nhất nhiễm bệnh...”

“Vạn Niên hầu quả không linh động.” Thẩm Dục nói: “Đại vương chỉ cần ngự giá, không cần tới địa phương đang dịch bệnh, dân chạy nạn ào ạt, không phải tất cả mọi người đều thấy được Đại vương.”

Tiết Quân Lương nửa ngày không nói lời nào, cuối cùng gật gật đầu, nói: “Việc này cô muốn cân nhắc một phen.”

Chúng thần tán đi, Tiết Quân Lương vì thế sự phiền lòng, liền hướng Văn Phụng cung, Đặng Văn cũng nghe chuyện nạn dân, biết y sẽ đến hỏi kế, đã sớm chờ y.

Tiết Quân Lương còn chưa mở miệng, Đặng Văn đã nói trước: “Bệ hạ có biết Đặng Tranh Hiền.”

Tiết Quân Lương không rõ vì sao hắn đột nhiên hỏi vậy, chỉ nói: “Hiển nhiên biết, là cố chủ của Đặng quốc.”

Đặng Vân nói: “Đặng Tranh Hiến tại vị ba mươi năm, Đặng quốc không ai bị nổi, Đặng nam hầu tại vị mười lăm năm, Đặng quốc cửa nát nhà tan.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

CHƯƠNG 44: Cô có hiền hậu, khả an thiên hạ

Tiết Quân Lương không ngờ hẳn sẽ hỏi như vậy, kỳ thật có rất nhiều chuyện rõ ràng, chính là bị mê chướng làm mờ mắt, chỉ cần một vài so sánh đơn giản, liền hiểu được rất nhiều.

Đặng Vân nhìn y một cái, tựa hồ đang hoài niệm, chậm rì rì nói: “Bệ hạ có biết vì sao Đặng Thường thể sống chết không hàng? Vì sao Đặng Thường thà gả cho Vạn Niên hầu – một nam nhân giống y cũng muốn bảo toàn tính mạng? Đặng Thường không ngu xuẩn, đơn giản là y chịu đại ân, dùng tuyền tương báo.”

Đặng Vân ngừng một chút, nói: “Năm đó Đặng Tranh Hiến nam chinh bắc chiến, địa phương có người chết hiển nhiên xảy ra dịch bệnh, vô luận là xuất phát từ mục gì, chỉ cần chiến tranh, người chịu khổ cuối cùng là dân chúng. Đặng Tranh Hiến không sợ nhiễm bệnh, đích thân phát cháo, đã từng cứu một hài đồng, hẳn thấy hài đồng đáng thương, liền thu làm nghĩa tử, hài tử nói, ‘Nguyện có một bộ quần áo chống phong hàn’, Đặng Tranh Hiến đặt tên cho nó là Đặng Thường.”

Tiết Quân Lương lẳng lặng nghe hẳn nói, thờ dài: “Trách không được.”

“Nếu bệ hạ đã có phân nửa thiên hạ,” Đặng Vân ngừng một chút nói: “Sao không thừa dịp này an thiên hạ?”

Tiết Quân Lương trầm mặc một hồi, gật gật đầu, rời khỏi Vân Phượng cung, lại bảo Khương Dụ đi triệu tập đại thần, bắt đầu thương nghị chuyện ngự giá giúp lưu dân chống thiên tai.

Thẩm Dực đoán được là Đặng Vân thuyết phục Tiết Quân Lương, mỉm cười quý lạy, nói: “Đại vương có hiền hậu, khả an thiên hạ.”

Chuyện chống thiên tai không thể kéo dài, ngự giá nhất định phải đi, nhưng ngự giá tương đối chậm, dù Tiết Quân Lương hạ lệnh giảm lược hết thảy, cũng không thể quá nhanh, Tiết Quân Lương mệnh Thẩm Dực mang một nhóm người đến mở cháo cứu tế trước, giải pháp khẩn cấp.

Thẩm Dực cũng không chối từ, quả nhiên là người sắc bén, vừa lui ra ngoài, liền sai người chuẩn bị đầy đủ vật phẩm, rất nhanh rời đi.

Vì đường xá xa xôi, Tiết Quân Lương an bài Tiết Hậu Dương chủ trì đại cục, phạm là điều binh遣 thú vệ, đều do Tiết Hậu Dương quyết định, có quan ấn của hắn mới được xử lý.

Không vài ngày chuyện ngự giá được chuẩn bị thỏa đáng, Tiết Quân Lương sắp khởi hành, Đặng Vân cũng không chủ động tới, Tiết Quân Lương bắt đầu đi, trước ngày xuất phát liền qua đêm ở Vân Phượng cung.

Tự Dao biết Tiết vương ngày mai sẽ khởi hành, một đêm này tất nhiên không ngủ được, vì thế thực “Săn sóc” điều hết cung nhân ra ngoài, khiến bản thân Đặng Vân dù không nghĩ tới phương diện kia, cũng không thể không nghĩ.

Lại nói tiếp, Đặng Vân và Tiết Quân Lương có không ít quan hệ xác thịt, nhất là đoạn thời gian Đặng Thường xuất chinh, Tiết Quân Lương da mặt dày yêu cầu hôn một cái đổi lấy tin tức, chẳng qua chung quy không làm tới cuối cùng.

Hơn nữa Đặng Vân cảm thấy, tuy hẳn biến thành nữ tử, nhưng tâm lý vĩnh viễn là nam tử hán, đối với Tiết Quân Lương, không còn thống hận như trước, dù sao thời gian qua đã biết y là một quân chủ tốt, bất quá hẳn không nghĩ tới chuyện thật sự có gì với y.

Thứ hai, Đặng Vân là người trí tuệ có thừa, nhưng không phải người rành chuyện tình cảm, bảo hẳn đọc binh thư thì dễ, bảo hẳn nói chuyện tình cảm với người khác, quả thật Đặng Vân nói không nên lời, chủ yếu hẳn chưa từng nghĩ đến phương diện đó.

Tiết Quân Lương thường thường làm ra vài hành động thân thiết nho nhỏ với hẳn, Đặng Vân cảm thấy, là vì Tiết Quân Lương tưởng mình là hoàng hậu của y, không thân cận với thể tử, còn thân cận với ai?

Mà Tiết Quân Lương là quân chủ, mắt cao hơn đầu, bảo y nói ra bản thân có tình cảm với Đặng Vân, thật đúng là không dễ mở miệng.

Vì thế khi Tiết Quân Lương không mặt dày quăn lấy Đặng Vân, hai người liền yên lặng nhìn nhau. =))

Cung nữ nội thị đều bị Tự Dao đuổi ra ngoài, trong phòng yên tĩnh, ánh nến lay động, trên bàn là điếm tâm tình xào và rượu.

Tiết Quân Lương nghĩ, ngày mai mình phải đi xa, làm phi tử có phải nên nói vài câu chúc may mắn hay không? Dù sao mình không ở trong cung một thời

gian dài như vậy.

Đặng Vân ngồi đối diện nghĩ, ngày mai phải đi xa, vì sao Tiết Quân Lương còn có thể thần thái sáng láng ngồi đây, không nói chuyện, cũng không uống rượu, chẳng lẽ không cần nghỉ ngơi dưỡng sức sao?

Tiết Quân Lương rốt cục nhìn không được, khụ một tiếng, cười nói: “Ngồi như vậy thật sự không thú vị, người không ngại kể vài chuyện xưa nghe một chút.”

Đặng Vân không rõ, nếu y cảm thấy không thú vị, vì sao không rời đi, còn muốn hắn kể chuyện xưa? Bình thường tiểu thái tử tới, cũng muốn hắn kể chuyện, hóa ra cha nào con nấy, thích nghe chuyện xưa không phải do Tiết Bội quá kì quặc. ^^

Đặng Vân suy tư một chút, trong đầu đều là những trận chiến ngày trước, bất quá hơn phân nửa là giao chiến với Tiết vương, đương nhiên không thể nói, vì thế phải nói về một ít phong thổ và chuyện thánh hiền.

Vì Đặng Vân là người Đàng quốc, ở phương nam, có rất nhiều tập tục khác với phương bắc, mới đầu Tiết Quân Lương chỉ tìm đề tài, sau lại nghe rất mê mẩn, cười nói: “Người quả nhiên học thức uyên bác, không ngờ biết nhiều chuyện về Đàng quốc như vậy.”

Trong lòng Đặng Vân máy động, tưởng mình lỡ lời, nhưng thấy sắc mặt Tiết Quân Lương không có gì đặc biệt, cũng không có ý thăm dò, mới dần dần tĩnh tâm.

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương tự phụ bản thân biết rõ hành quân đánh trận, nhưng về thủy quân thì dốt đặc cán mai, xem ra lần sau phải bảo hắn đến lãnh giáo người một chút.”

Đặng Vân không nói gì, hàm hồ cho qua chuyện, trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc, dù Đặng vương đã thành Đặng nam hầu, nhưng nhất thời hắn không thể chấp nhận, muốn hắn dạy cách đánh giặc cho kinh địch Tiết Hậu Dương, hiển nhiên không tự nguyện.

Dù sao Đặng Vân có thể đánh bại Vạn Niên hầu, đa phần dựa vào thủy quân, Tiết Hậu Dương sinh trưởng ở phương bắc, không có sông có biển, trước luôn đánh giặc trên đất bằng, đột nhiên chuyển thành thủy lộ, khó tránh khỏi lúng lẫm, hơn nữa thuyền đi trên biển lay trái lay phải, binh lính dùng thương dùng đao cũng khó chuẩn xác.

Hai người ngồi dưới ánh nến mờ ảo, nói một hồi yên lặng một hồi, bất giác đã khuya, Tiết Quân Lương thấy Đặng Vân không có tinh thần, tựa hồ là mệt nhọc, mới gọi Tụ Dao đưa rượu và thức ăn xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Tiết Quân Lương nằm phía ngoài, vẫn luôn nhìn đỉnh giường, không phải chưa từng đi tuần, nhưng lần này y có chút luyến tiếc, vừa nghĩ tới thời gian dài như vậy không thể nhìn thấy Đặng Vân, trong lòng liền ảm ảm không vui.

Nghĩ đến Đặng Vân theo? Dù chuyến đi này chỉ để thiên hạ xem, nhưng vẫn thật sự giúp nạn dân chống thiên tai, nhất định chịu không ít khổ, hơn nữa tấu chương viết bệnh dịch phía nam thật đáng sợ, Tiết Quân Lương không muốn mang Đặng Vân đi, vạn nhất nhiễm bệnh.

Y nhìn đỉnh giường hơn nửa đêm, bỗng nhiên thở dài, hóa ra mình còn có thể suy nghĩ cho người khác, bị mê hoặc rồi sao? Hơn nữa đối phương vẫn là ngoại tộc, dù hắn không giống người thường, cũng không nên thả lỏng cảnh giác như thế, hiện giờ thu Đàng quốc, Phụng quốc chính là họa lớn trong lòng.

Tiết Quân Lương nghiêng đầu, Đặng Vân đưa lưng về phía y, mặt hướng vào trong mà ngủ, từ bên này Tiết Quân Lương chỉ có thể nhìn đến tóc đen như gấm, không thấy biểu tình, nghe hô hấp, có vẻ ngủ rất trầm.

Tiết Quân Lương xoay người, một tay chống giường ngồi dậy, tay kia nhẹ nhàng đẩy tóc dán trên má và cổ Đặng Vân.

Có lẽ là tóc vén ra, khí lạnh, Đặng Vân rụt cổ, Tiết Quân Lương bị động tĩnh này dọa, bản thân cũng không dám động, giống như kẻ trộm.

Chờ giây lát, thấy Đặng Vân không cử động nữa, tựa hồ không tỉnh, nhìn mắt tiếp của Đặng Vân như cây quạ nhỏ khẽ run rẩy, trong lòng lại có cảm giác thông suốt, đột nhiên nhớ tới lời Thẩm Dục, “Có hiền hậu, khả an thiên hạ”.

Tiết Quân Lương chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên vành tai Đặng Vân, thay hắn dịch hảo chẩn, lại nằm xuống ngủ.

Sáng hôm sau Khương Dụ liền tới, thay Tiết Quân Lương rửa mặt chải đầu, mặc long bào trang nghiêm hơn thường ngày.

Tiết Quân Lương ý bảo Khương Dụ nhẹ giọng, sau đó lại sai Khương Dụ bày thiện ở ngoại thất, không cần đánh thức Đặng Vân.

Người trên giường nghe được tiếng đóng cửa, mới khẽ động thân, cách nửa ngày, chậm rãi đưa tay ra khỏi chăn, sờ sờ vành tai đang phát nhiệt.

Đặng Vân không biết vì sao, hắn lại mất ngủ. Tiết Quân Lương ở lại Vạn Phụng cung không phải một ngày hai ngày, cơ hồ là mỗi ngày đều ngủ lại, nhưng không làm gì cả, trước khi đi ngủ sẽ đùa hắn một chút, sau đó đắp chăn liền ngủ.

Đặng Vân cảm thấy hắn đã quen với hình thức ở chung này, nhưng đêm qua quả thật mất ngủ, Tiết Quân Lương dựa vào lưng hắn, phương bắc lạnh hơn phương nam rất nhiều, hai người dựa sát rất ấm áp, Đặng Vân thật vất vả mới buồn ngủ, kết quả chợt nghe người phía sau thở dài một tiếng, sau đó ngồi dậy.

Đặng Vân vốn không muốn để ý đến y, nhưng tay người nọ vươn tới, đùa nghịch tóc hắn, Đặng Vân giật mình, người nọ thành thật một lát lại bắt đầu

không an phận.

Sau đó hơi thở ẩm áp phun lên cổ hắn, nụ hôn ẩm nóng dừng ở vành tai, thiếu chút nữa Đàng Văn giật bắn người, chẳng qua ức chế chính mình không được động, tay giấu trong chăn nắm chặt góc áo.

Nếu bị Tiết Quân Lương phát hiện mình giả bộ ngủ, không biết lại là tình cảnh xấu hổ thế nào.

Tự Dao chờ Tiết vương đi rồi, rất lâu sau mới tiến vào, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương ngồi trên giường, một tay vuốt vành tai xuất thần, không biết đang nghĩ gì, trên mặt còn ửng đỏ sẫm.

Không khỏi cười ra tiếng: “Nương nương, hoàn hồn thôi!”

Đàng Văn kinh ngạc nhảy dựng, Tự Dao càng cười to, “Tất nhiên tôi qua nương nương mệt nhọc, nếu không, sao sáng sớm liền ngồi ngẩn người? Bệ hạ đã đi được nửa canh giờ rồi.”

Tự Dao thấy hắn sắc mặt không tốt trông mình, cũng không dám trêu chọc nữa, nương nương da mặt mỏng, vạn nhất thẹn quá hóa giận, người chịu khổ vẫn là chính mình, vì thế quy củ lấy ra một phong thư, đưa cho Đàng Văn.

Nói: “Nương nương, đây là bệ hạ trước khi đi viết cho ngài, bảo khi ngài tỉnh liền đưa qua.”

Đàng Văn không biết Tiết Quân Lương làm gì, còn thần thần bí bí viết thư, giống như cầm nang diệu kế.

Hắn tiếp nhận phong thư, xé ra, bên trong có một tờ giấy, mở liền thấy, chỉ tám chữ...

—— cô có hiền hậu, khả an thiên hạ

Đàng Văn nhìn tám chữ này, thất thần thật lâu, trong lòng không biết là tư vị gì.

Tự Dao thấy hắn trầm tư, cũng không dám xem thư, lập tức nhẹ nhàng lui xuống, thật sự không hiểu Hoàng hậu nương nương đang nghĩ gì.

Trên đường quay về Đàng quốc, Đàng nam hầu phải dừng chân ở dịch quán, dịch quán địa phương ngư long hỗn tạp, ăn ở không cần quá để ý.

Đàng nam hầu dùng qua bữa tối liền trở về phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, sáng mai tiếp tục lên đường.

Nhưng tùy tùng vừa đóng cửa, đã có người tới bái phỏng. Đàng nam hầu không biết là ai, dù gì nơi này trước không thôn sau không ***, cũng không có người quen, hơn nữa hiện tại hắn nghèo túng như vậy, có người tới bái phỏng, thật sự là quá kinh ngạc.

Người tới không phải ai xa lạ, chính là Tiết Ngọc.

Lần này Tiết Ngọc không dẫn theo mưu sĩ Lang Tinh bên cạnh, chỉ đến một mình.

Đàng nam hầu không biết hắn có âm mưu gì, Tiết Ngọc thấy hắn đề phòng như thế, cười nói: “Hầu gia không cần lo lắng, văn bối đã từng nói, sau này chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau mới tốt, nếu không, người trụ không nổi ‘Hoàng thành’ của người, ta thủ không tốt bắc cương của ta, đúng chứ?”

Đàng nam hầu không nói gì, Tiết Ngọc lại nói: “Người cũng không cam lòng bị người gọi Hầu gia, hẳn người hiểu được tâm tư của ta? Năm đó khi tiền hoàng Tiết quốc còn tại thế, người ông thương yêu nhất chính là tiểu nhi tử ta, nếu không phải Tiết Quân Lương xảo trá, nếu không phải ta thoát nhanh, cuốn binh tới bắc cương, sao có thể sống tới ngày nay? Hiện giờ người là Hầu gia, ta cũng là Hầu gia, người chắc hẳn hiểu được tâm tư của ta.”

Đàng nam hầu vẫn không nói.

Tiết Ngọc nói: “Trước kia được người hô bệ hạ, hiện tại trở thành điện hạ, người cam tâm sao? Nếu người nói một tiếng cam tâm, văn bối lập tức rời đi, không bao giờ đến quấy rầy.”

Rốt cục sắc mặt Đàng nam hầu biến đổi, thật lâu sau mới nói: “Vậy người có biện pháp gì tốt.”

“Văn bối dám đến, hiển nhiên có diệu kế.” Tiết Ngọc cười nói: “Văn bối cũng xem như người quen cũ của Hầu gia ngài, biết rõ tính tình Hầu gia, bây giờ không tiện nói cho người biết là kế sách gì, chờ người trở về Đàng quốc, ta sẽ phái người tới, nói tỉ mỉ kế sách.”

Đàng nam hầu thực tức giận, trước kia hắn là quân chủ, không ai dám hoài nghi hắn, mà nay đối phương dám nói những lời như vậy, nhưng Tiết Ngọc vẫn không hề sợ hãi, cười nói: “Muốn làm người bề trên, hay làm nô tài cả đời, liền nhìn lúc này đây. Người ở phía nam, ta tay cầm binh quyền bắc cương, quan hệ của chúng ta thật thân thiết.”

Hắn nói xong, cười một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đàng nam hầu không biết lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả, bán tín bán nghi trở về Đàng quốc.

Chờ hắn vào cảnh nội mấy ngày, quả nhiên có người đến hiến kế, lúc ấy dịch bệnh bộc phát, ngay cả kinh thành cũng có rất nhiều dân chúng nhiễm bệnh, người nọ khuyên Đàng nam hầu hạ lệnh, mệnh binh lính đến từng nhà, phàm là người bị bệnh, bắt luận dân chúng hay quan to quý nhân, không ra thành

sẽ bị chôn sống.

Trải qua chiến tranh, kinh thành điêu tàn, trục xuất người bệnh khỏi thành như vậy, khiến dân chúng oán than không ngớt, rất nhanh một truyền mười mười truyền trăm, cuối cùng rơi vào tai Tiết Quân Lương.

Người nọ lại bắt đầu hiển kế, bảo Đằng nam hầu âm thầm chiêu binh mãi mã, mai phục tại tuyến đường buộc phải qua nếu muốn đến Đằng quốc.

Đằng nam hầu cảm thấy đây là kế sách ngu xuẩn, bản thân hẳn không tin vua của một nước có thể tự mình đến cứu tế nạn dân, nếu là hồng thủy còn chưa tính, đây là dịch bệnh, có quân vương nào không sợ chết, nhưng hẳn thật không ngờ, Tiết Quân Lương thực sự ngụy giá.

Bất quá việc này không đủ để thuyết phục Đằng nam hầu, ngụy giá phòng bị cẩn thận cỡ nào, một con kiến cũng khó lọt, sao có thể bị thích khách đã thương?

Hơn nữa mưu sĩ khuyên an bài thích khách ở nhiều nơi, chẳng phải đã thảo kinh xà, mai phục lần này lượt khác, chả bị xem là trò cười?

Bất quá mưu sĩ đã sớm đoán trước, chỉ cười nói cho Đằng nam hầu, Tiết Quân Lương là người dễ dàng để một vài thích khách giết chết ư? Mục đích của thích khách là hấp dẫn lực chú ý của Tiết vương. Trần Cương hầu cũng không muốn giết Tiết Quân Lương, hẳn có biện pháp khiến Tiết Quân Lương tận mắt nhìn thấy giang sơn bị người khác công phá.

Đằng nam hầu vẫn bán tín bán nghi, hẳn cảm thấy, nếu Tiết Ngọc thực sự có năng lực, sao cần mượn binh của hắn, hay là muốn dùng hắn làm bia ngắm, dẫn Tiết Quân Lương lại đây, còn đối phương nhân cơ hội tốt bỏ đá xuống giếng.

Mà hẳn là hàng thần, Tiết Ngọc lại họ Tiết, đến lúc đó sự tình bại lộ, người chịu tội đầu tiên chính là hắn.

Đằng nam hầu mặt ngoài giả vờ nghe kế sách của mưu sĩ, phải thích khách mai phục trên đường, phía sau liền trở mặt, sai người bắt mưu sĩ, giam vào đại lao, cho người trông coi nghiêm ngặt, không để hắn trốn cũng không để hắn chết.

Được chuyện liền giai đại vui mừng, nếu sự tình không thành, Đằng nam hầu quyết định giao mưu sĩ ra, đổ mọi trách nhiệm cho Tiết Ngọc, như vậy có thể tự bảo vệ mình.

Tiết Quân Lương một đường hướng nam, lẽ ra phương nam non xanh nước biếc, phải là cảnh tượng giàu có đông đúc, không giống Tiết quốc, hầu hết thôn trấn nằm trên núi tuyết và sa mạc.

Đằng quốc không chỉ có sông, còn dựa vào núi, bất luận nông canh hay ngư nghiệp đều rất tốt, nhưng vừa qua quan khẩu tiến vào lãnh thổ Đằng quốc, có thể thấy rất nhiều nạn dân. Sau khi Tiết Hậu Dương mang binh trở về, để lại mệnh lệnh, chỉ cần nạn dân đồng ý xuất lực trồng trọt, không được có ý làm khó dễ, lập tức kiểm tra sau đó cho vào thành.

Đội ngũ của Tiết Quân Lương vẫn chưa tới đích, nhưng không thể không dừng lại nấu cháo cứu tế, đành chậm trễ vài ngày.

Tiết Quân Lương một thân lòng bào đứng cạnh, lưu dân tấp nập tới lấy cháo, lúc này y mới biết được, hóa ra trong mắt dân chúng, tất cả quân vương đều râu ria xồm xoàm, đôi lạnh trước mắt, dân chúng căn bản không thời gian lo lắng điều khác, nói gì đến đại nghĩa quốc gia.

Tiết Quân Lương lại sai người dựng lều trại cho nạn dân ngủ, cho vay quần áo chống lạnh, để một số thầy thuốc lưu lại, giúp dân chúng trị thương chữa bệnh.

Mấy ngày tiếp tục lộ trình, Tiết Quân Lương liền gặp Thẩm Dực.

Mọi người thấy Thẩm Dực đều có chút kinh ngạc, hẳn đi sớm như vậy, thế mà chưa tới, cho rằng hắn chậm trễ thánh chỉ, không muốn xuất lực.

Thẩm Dực lại cười nói: “Ta xem tinh tượng nhiều đêm, phía nam mây đen bao phủ, vì thần là bao cô, không có long khí hộ thể, nếu tùy tiện đi về phía nam, tất có hung hiểm!”

Mọi người không khỏi cười nhạo một phen, càng khẳng định Thẩm Dực là bạch diện thư sinh, không dám đi giúp nạn dân.

Chỉ có Tiết Quân Lương nghe ra ý Thẩm Dực.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, nói: “A? Thái phó có thể xem tinh tượng đoán trước hung cát... Vậy thái phó còn nhìn thấu cái gì?”

Thẩm Dực nói: “Không đối gat bệ hạ, vì thần nhìn thấy hắc khí dần dần dời về phía bắc, lại thẳng hướng kinh thành, chỉ sợ kinh thành nguy hiểm!”

Khi hắn nói còn mang biểu tình cẩn thận, khiến mọi người càng cười to, cơ hồ xem hắn là khi, nhưng hắn vừa dứt lời, ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên hiểu được gì đó, hô to một câu “Không xong!”

Lúc này Thẩm Dực chậm rãi cười nói: “Phi phi điềm xấu. Dù mây đen là hung sát, nhưng vì thần sớm có dự cảm, nên cố ý để lại một phong thư, giao cho Vạn Niên hầu.”

Tiết Quân Lương khẽ cười nói: “Cho nên người công lao hạng nhất, có thể trấn sát trụ kinh thành, vậy chuyện trước mắt này nên giải quyết thế nào?”

Thẩm Dực đã sớm an bài hết thảy, hấn từ trước đến nay tự phụ, khó tránh khỏi có chút đắc ý, cười nói: “Vi thần không dám nhận, muốn trấn được hung sát ở kinh thành, còn cần Vạn Niên hầu... Mà chuyện trước mắt, Đại vương chỉ cần điều một trăm cung tiễn thủ, bao vây cánh rừng phía trước, sau đó ngự giá của đại vương đi tiếp, liền không đáng ngại, như vậy cũng không đến mức rối loạn uy nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

CHƯƠNG 45: Hoảng

Trước khi Thẩm Dực rời kinh qua thật đến tìm Vạn Niên hầu, chỉ tiếc Thẩm Dực vừa nói vừa cần nấn, Tiết Hậu Dương nghe không hiểu ý hấn.

Ngược lại Đẳng Thường hiểu rõ, nhưng y không muốn nói gì.

Từ lúc Tiết vương rời kinh, Tiết Hậu Dương liền vô cùng bận rộn, hướng nghị lớn nhỏ đều bẩm báo với hấn, để hấn định đoạt, bên này yêu cầu chủ trì, bên kia cũng cần chủ trì, đại doanh kinh thành còn chờ hấn thao luyện.

Qua không đến nửa tháng, có người bẩm báo Tiết Hậu Dương, có một đội ngũ rục rịch hướng về phía bắc.

Tấu chương viết không rõ ràng, nghe khách lữ phương xa nói, gần đây có đội ngũ, thoát nhìn như quân đội, nhưng Vạn Niên hầu không điều binh tới đây, cho nên phía dưới cảm thấy nghi hoặc, cho dù không có căn cứ vẫn bẩm báo.

Tiết Hậu Dương không phải ngốc tử, hấn vừa thấy liền biết không đúng, phái thám tử dò xét vài lần, quả nhiên là có quân đội hướng bên này, chỉ là bọn họ vừa đi vừa nghỉ, hơn nữa cực kỳ phân tán.

Tiết Hậu Dương lập tức nghĩ tới Tiết Ngọc, nhất thời trong lòng có chút hoảng, dù sao hấn thủ biên quan vô số lần, nhưng chưa từng thù hoàng thành.

Lúc này Vạn Niên hầu mới nhớ tới lời nói điên khùng của Thẩm Dực ngày đó, vội vàng mở lễ vật Thẩm Dực đưa tới bái phòng, một hộp gấm bề ngoài tinh xảo, bên trong chỉ có một mảnh giấy.

Mặt trên viết bốn chữ “Hồi kế hoàng hậu”.

Tiết Hậu Dương nhìn tờ giấy này, nhất thời có chút nhụt chí, tuy hấn biết Hoàng hậu nương nương rành binh pháp, nhưng đây không phải chuyện nhỏ, nếu thật là Tiết Ngọc đột kích, Tiết vương lại không ở kinh thành, vậy chính là sinh tử tồn vong.

Đẳng Thường thấy hấn vội đến xoay quanh, tâm không đành lòng, nói: “Ngươi không ngại đi hỏi hoàng hậu một chút.”

Tiết Hậu Dương không còn biện pháp, mặc quan bào chỉnh tề, cẩn thận tiến cung, thỉnh cầu gặp mặt hoàng tấu.

Tự Dao dẫn Vạn Niên hầu vào đại điện Vân Phượng cung, Tiết Hậu Dương cũng không ngồi xuống, chỉ cung kính cúi đầu đứng phía dưới, hơn nữa ngay cả mắt cũng không nâng. Đẳng Vân biết hấn sợ người bàn tán, dù sao thân phận hiện tại của mình là hoàng hậu.

Trong lòng bội phục Vạn Niên hầu, vô luận thế nào, người này cũng là một quân tử.

Đẳng Vân không biết chuyện Tiết Ngọc lên điều binh, nhưng nghe xong cũng không có vẻ kinh ngạc, Tiết Hậu Dương thu hết phản ứng của hoàng hậu vào mắt, trong lòng nghĩ, lâm nguy không biến sắc, có lẽ thực có biện pháp?

Đẳng Vân suy nghĩ một lát, nói: “Trước khi đi, thái phó có chỉ điểm, nhưng không nói rõ, nhất định sợ nội gián, đã thảo kinh xà... Nếu bọn họ không muốn chúng ta phát giác, sao không tương kế tựu kế?”

Tiết Hậu Dương không hiểu được ý Đẳng Vân.

Đẳng Vân nói: “Nhìn cách họ hành quân, hiển nhiên quân địch không muốn bỏ phòng của kinh thành phát hiện bọn họ, hơn nữa bỏ phòng của kinh thành nghiêm cẩn, chỉ một đội quân không thể đánh vào, bọn họ lại không đủ nhân mã, nhất định phải mua được quan giữ cửa thành, tiến vào đột kích. Vạn Niên hầu thử phái người thăm dò phía đại môn xem.”

Tiết Hậu Dương nghe hấn nói có lý, liền phái thân tín điều tra quan giữ cửa thành, vì chuyện khẩn cấp không thể chậm trễ, nhưng không có manh mối rất khó có tra rõ ràng.

Đẳng Vân sai người đến nói với Vạn Niên hầu, “Trọng thưởng, tất có dũng phu.”

Quả nhiên Tiết Hậu Dương treo thưởng hậu hĩnh, rất nhanh bắt được nội ứng, Tiết Hậu Dương giết kẻ cầm đầu, lại để tiểu tốt liên lạc Tiết Ngọc.

Tiểu tốt nói cho Tiết Ngọc, không biết Vạn Niên hầu lấy được tin tức từ đâu, phát hiện trong nhóm quan binh giữ cửa thành có gian tế, đầu mục sợ uy nghiêm của Vạn Niên hầu, tố giác Hầu gia, đã bị giết chết, còn muốn đem đầu gã tặng cho Tiết Ngọc.

Mặc dù Tiết Ngọc có nghi ngờ, nhưng trừ bỏ tiểu tốt liên mất liên lạc, tiểu tốt nói cho Tiết Ngọc, đêm khuya mỗi ngày Vạn Niên hầu đốt đèn tự mình tuần tra cửa thành một lần, đến lúc đó có thể phái cung tiễn thủ, lấy phiến hỏa đao chiêu làm tín hiệu, bắn chết Vạn Niên hầu.

Trong kinh thành, thiết mạo vương gia vừa chết, chắc chắn quan viên lớn nhỏ chia năm xẻ bảy, đến lúc đó mở cửa thành ra, Trần Cương hầu liền dễ dàng đoạt được kinh sư.

Tiết Ngọc nghe xong, hai mắt ần ần sáng rực, cũng hiểu được đây là diệu kế, nhưng lại sợ là gian kế.

Tiểu tốt kia nói: “Có điều hầu gia không biết, nếu ngài đoạt được kinh thành, ta là công thần, mà đi theo Tiết vương, ta cả đời đều là tiểu tốt thủ thành, ngay cả quan giữ cửa thành cũng không phải. Hiện giờ quan giữ cửa thành đã bị giết, nếu chậm trễ, vạn nhất Vạn Niên hầu phát hiện cái gì, tất cả mọi người đều mất mạng.”

—

Trước kia Đằng Anh là một bồi kiếm quan, tuy nghe không có thực quyền gì, nhưng hấn ở cạnh chủ tử, càng gần lại càng thân thiết, quan hệ với chủ tử lại càng tốt, Đằng Anh dựa vào khả năng nịnh nọt, xem như sống không tồi.

Hiện giờ hấn ở trong hoàng cung Tiết quốc, là một thị vệ thấp kém, công việc mệt nhọc, Tiết vương còn phái ba huynh đệ họ Hà trông chừng hấn, ba người này đều là thô nhân, cũng không dưỡng người rảnh rỗi, sai Đằng Anh chạy quanh.

Đằng Anh không còn cách nào, đành phải cầu cứu Đằng Thiên Y, tốt xấu gì Đằng Thiên Y cũng là phi tử, là chỗ dựa vững chắc.

Đằng Anh tìm cơ hội, thấy Đằng Thiên Y nhìn hồ nước thờ dài, liền đến gần rồi bắt đầu khóc lớn.

Đằng Thiên Y nghe mà phiền lòng, bảo người kéo nô tài đang khóc đến đánh, Đằng Anh bị kéo qua, quỳ trên mặt đất, ôm chân Đằng Thiên Y, hô: “Công chúa, công chúa, ngài không nhận ra tiểu nhân sao?”

Đằng Thiên Y nghe hấn gọi mình công chúa, biết là người Đằng quốc, cũng thấy hấn có chút quen mắt.

Đằng Anh nhân cơ hội tiếp tục khóc lớn nói: “Tiểu nhân biết công chúa thích thanh tịnh, nhưng tiểu nhân thấy công chúa từ xa, liền không thể không roi lệ.”

Đằng Anh biết ăn nói, hấn bịa đặt một đồng lớn, nói trước kia tại Đằng quốc, Đằng vương thường tưởng niệm công chúa, một ngày không thấy công chúa liền lấy nước mắt rửa mặt, cho nên hấn đi theo bên cạnh Đằng vương, mưa dầm thấm đất, gặp được Đằng Thiên Y liền khó nén bi thương.

Đằng Anh nói: “Công chúa đừng trách phụ thân của ngài không đến thăm ngài, thật sự là...”

Hấn dừng một chút, lại nói: “Có vài điều, tiểu nhân muốn nói, nhưng tình cảnh lúc này không tốt, có rất nhiều người nơi chốn nhắm vào tiểu nhân, nói ra chỉ sợ chặt đầu.”

Từ khi Đằng Thiên Y tới đây, chưa từng được Tiết Quân Lương chạm qua một lần, hiển nhiên trong lòng nàng có điều bất mãn, có phi tử nào thích tiến cung liên thủ tiết mà sống đâu.

Lúc này mỗi một lời của Đằng Anh đều nói trúng chỗ đau của nàng, khiến Đằng Thiên Y cũng rơi nước mắt, nàng trời sinh kiêu căng, bị Đằng Anh đã kích, lập tức nói: “Ngươi về sau liền theo ta, ta đòi một nương gia nhân (người bên nhà mẹ đẻ) ở bên cạnh, ai có thể nói ra cái gì không phải?”

Từ đó về sau Đằng Anh xem như tìm được chỗ dựa vững chắc, tận lực lấy lòng Đằng Thiên Y, hơn nữa bộ dáng Đằng Anh khí vũ hiên ngang, tuy thân hình không cao lớn như Tiết vương hay Vạn Niên hầu, nhưng mặt như quan ngọc, hơn nữa mở miệng liền nói lời mật ngọt, vừa thấy chính là người trời sinh chiếm được yêu thích của nữ nhân.

Hiển nhiên Đằng Thiên Y bị hấn dỗ dành đến vui vẻ, nếu Đằng Anh không biết mình có bao nhiêu cân lượng, sợ chết quá sớm, có lẽ đã sớm lên giường của Đằng phi.

Ngày hôm đó, Đằng Thiên Y tản bộ trong tiểu hoa viên, Đằng Anh cười lấy lòng nói: “Nương nương, nô tài nhìn ngài luôn mặt cơ mày cau, liền tự mình điều một vệ binh đến, người thấy nhất định vui mừng.”

Đằng Thiên Y nghĩ vệ binh thì có gì đáng xem, nhưng Đằng Anh luôn biết sở thích của nàng, cũng miễn cưỡng nhìn một chút.

Đằng Anh gọi vệ binh kia lại, đứng gần cho Đằng Thiên Y nhìn, Đằng Thiên Y vừa ngẩng đầu, nhất thời mở to hai mắt, kích động không kiềm chế được, tiến lên bắt lấy tay người nọ, run giọng nói: “Sao có thể... Tại sao là ngươi? Ngươi... Ngươi nghe nói ta ở đây, là tới tìm ta sao?”

Đằng Anh biết lấy lòng Đằng Thiên Y, cười nói: “Nương nương cùng cố nhân ôn chuyện, không ngại dời bước, nơi này không quá thích hợp.”

Đằng Thiên Y hiểu được mình có chút thất thố, vội vàng mang người về tẩm cung, sau đó bảo Đằng Anh giữ cửa.

Đặng Thiển Y nhìn đến người nọ, trong mắt đều là yêu thương, người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn ra, mà đối phương chính là mưu sĩ bên người Tiết Ngọc – Lang Tĩnh.

Lang Tĩnh phụng mệnh Tiết Ngọc, tiến cung nội ứng, y và Thẩm Dực là sư huynh đệ, lúc còn đọc sách, Thẩm Dực học gì y cũng học đó, luận bói phận, Thẩm Dực còn phải gọi hắn một tiếng sư huynh.

Năm đó, Lang Tĩnh và Thẩm Dực đang du lịch Đàng quốc, không ngờ trên đường gặp cường đạo, dừng thấy Lang Tĩnh một bộ mặt lạnh, thân hình cao ngất mà nhâm, chung quy cũng là một thư sinh chỉ biết đọc sách.

Sau hai người liền phân tán, Thẩm Dực tới Đàng quốc, Lang Tĩnh được Tiết Ngọc cứu, cảm kích đại ân của Tiết Ngọc, hơn nữa Tiết Ngọc nhìn ra y là nhân tài, càng chiều hiền đãi sĩ, khiến Lang Tĩnh cảm động đến rơi nước mắt.

Lang Tĩnh vì Tiết Ngọc cúc cung tận tụy, nếu không phải Lang Tĩnh hiến kế, Tiết Ngọc không thể sống đến hôm nay, nhìn Tiết Ngọc nho nhã bình tĩnh, kỳ thật xúc động lồng lộng, làm việc không suy nghĩ cân thận.

Hiện giờ thời thế thay đổi, Tiết Ngọc nắm binh quyền lớn, không muốn nhần nại nữa, Lang Tĩnh khuyên hắn thời cơ chưa đến, hắn căn bản không nghe, Lang Tĩnh không còn cách nào, chỉ có thể máu chảy đầu rơi giúp hắn.

Đặng Anh là người nhất gan lại ham phú quý, tâm cơ của hắn sao bằng Lang Tĩnh, Lang Tĩnh chỉ nói mấy câu, liền khiến hắn mờ mắt, sau đó dẫn y đến gặp Đặng Thiển Y.

Mấy năm trước Tiết Ngọc mang theo Lang Tĩnh âm thầm đến Đàng quốc thăm thú, gặp được Đặng Thiển Y đang ra cung du ngoạn, Lang Tĩnh tài trí hơn người, hơn nữa khí chất bất phàm, Đặng Thiển Y liếc mắt một cái liền nhìn trúng Lang Tĩnh, thỉnh bọn họ tiến cung, nghĩ muốn lưu lại Lang Tĩnh, bất quá trong lòng Lang Tĩnh không có vị công chúa này.

Hôm nay vừa thấy, Đặng Thiển Y quả thực cao hứng muốn chết.

Tuy Lang Tĩnh khinh thường Đặng Thiển Y, lại che dấu lạnh lùng, giả vờ ôn nhu nói: “Đúng là thảo dân đến tìm công chúa, đáng tiếc chậm một bước...”

Đặng Thiển Y nghe y nói vậy, lập tức đỏ mặt, khóc ròng: “Sao ngươi không đến sớm hơn.”

Lang Tĩnh muốn chính là câu này, nói: “Nếu công chúa chịu nghe thảo dân vài câu, liền không muộn.”

Hiển nhiên Đặng Thiển Y nguyện ý nghe, nàng nằm mơ cũng không ngờ, Lang Tĩnh lại ôn nhu với mình như thế, nhưng khi nàng nghe xong toàn bộ kế sách, không khỏi sợ tới mức toàn thân run lên, nói: “Cái này... Cái này, sao có thể!”

Lang Tĩnh cười lạnh: “Hóa ra công chúa nói nhớ ta, kỳ thật đều là giả.”

“Ta...”

Đặng Thiển Y nghe xong chỉ biết khóc, khóc sụt sùi oa trong lòng Lang Tĩnh.

Lang Tĩnh như xa như gần nói: “Hầu gia đã lên sách lược vẹn toàn, hiện giờ chỉ cần hoàng hậu chết, chúng ta liền có thể cao chạy xa bay, hoặc là ngươi thích vinh hoa phú quý, Hầu gia dự định phong hầu cho ta, đến lúc đó dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ không thể so với lãnh phi tử hữu danh vô phận ư?”

Đặng Thiển Y vẫn sợ hãi, dù sao tội danh mưu hại hoàng hậu không nhỏ, nếu thành công là chuyện tốt, nếu bại, chết một trăm lần cũng không đủ.

Lang Tĩnh nói: “Ta đã vì ngươi nghĩ đường lui tốt lắm, ngươi chỉ cần phái Đặng Anh đi phóng hỏa đốt Vân Phượng cung là được, nếu sự tình bại lộ, ngươi đổ hết tội lên đầu Đặng Anh, cam đoan vô sự, về phần Đặng Anh, ta sẽ khiến hắn cam tâm tình nguyện đi phóng hỏa.”

Đặng Thiển Y nghe y nói tốt như vậy, không khỏi động tâm, Lang Tĩnh lại ôn ngôn ôn ngữ, nhượng lòng nàng bay bổng, vì thế miễn cưỡng đáp ứng, một lòng cùng Lang Tĩnh hoan hảo, chính là Lang Tĩnh lại chối từ, dù sao còn nhiều thời gian, y còn chuyện trọng yếu cần làm, không vội.

Lang Tĩnh thuyết phục Đặng Thiển Y, lại đi tìm Đặng Anh, Đặng Anh không đo được tài ăn nói của y, chỉ mấy câu liền đáp ứng.

Hết thấy đều thỏa đáng, Lang Tĩnh mới thở phào một hơi, ra khỏi cung.

Vào đêm, Tiết Ngọc chuẩn bị phát binh, lấy phiên hóa làm tín hiệu, bắn chết Tiết Hậu Dương, lại thật lâu không thấy Lang Tĩnh quay về.

Một sĩ bình tới, trình lên một tờ giấy, là thư Lang Tĩnh để lại.

Thư viết qua loa, y chịu đại ân của Hầu gia, không thể không báo, nếu Hầu gia chịu nghe một câu khuyên nhủ, liền dừng cương trước vực lui binh quay về bắc cương, đợi đến lúc chuẩn bị tốt hẵng kiêu ngạo, nếu Hầu gia đọc thư rồi tức giận, đó cũng là nguyên nhân Lang Tĩnh để lại thư mà đi.

Trên thư Lang Tĩnh còn nói, đã vì Tiết Ngọc trải đường lui, là việc cuối cùng y có thể làm, y thừa dịp nội ứng một mình tiến cung, khuyên Đặng phi đốt Vân Phượng cung, nếu Tiết Ngọc bình bại, tội danh đổ lên đầu Đặng nam hầu, hưởng hồ Hầu gia là chí thân nhất mạch của Tiết vương, tiên hoàng có nói,

phàm là người cùng họ, không được giết. Tất nhiên Tiết Quân Lương không thể làm gì hấn.

Tiết Ngọc đọc thư liền giận giữ tới mức hai tay run rẩy, cuối cùng trên thư còn viết “Tiểu sinh thực không sợ chết, chỉ sợ chủ công sắp thành lại bại”.

Tiết Ngọc đoạt bội đao của binh sĩ, ném thư vào chậu than, lửa bùng lên, thư hóa thành tro tàn, biến mất tại trong màn đêm.

Tiết Ngọc không có khả năng dùng cương trước bờ vực, hấn dẫn vài cung tiễn thủ âm thầm áp sát tường thành, nương theo ánh sáng từ ngọn đuốc, quả nhiên có thể thấy một tướng sĩ mặc áo giáp đi qua đi lại.

Lúc này bên cạnh có người vung đao, khiến ngọn đuốc khi minh khi ám, Tiết Ngọc biết là tín hiệu, sai người hướng phía tướng sĩ trên thành lâu mà bắn tên.

Người nọ cung tiễn thủ được tuyển chọn cẩn thận, một mũi tên trúng giữa trán, nhất thời trên thành lâu náo loạn, tiếng hô của chúng binh lính ầm ầm phát ra, “Hầu gia trúng tiễn! Hầu gia trúng tiễn!”

Ngày kế Tiết Ngọc phái người đến hỏi thăm tin tức, thám tử hồi báo Vạn Niên hầu trúng tên độc, hơn nữa khí huyết công tâm, tuy ngự y cứu giúp đúng lúc, nhưng sinh khí đi nhanh hơn huyết, khó gắng gượng nổi.

Trần Cương hầu chờ chính là tin tức này, bất quá hấn chợt nhớ tới lời Lang Tĩnh, cũng có chút trù trừ, lại phái người đi dò xét nhiều lần, thám tử hồi báo dân chúng trong kinh thành dân chịu kinh hãi, triều đình không ai làm chủ, đã bắt đầu nội chiến.

Lần này Tiết Ngọc khó ức chế hưng phấn, hấn lập tức đánh hạ kinh thành, để Lang Tĩnh xem, rốt cuộc là ai thua ai thắng.

Trần Cương hầu mang binh mã tính nhuệ của hấn, không còn nguy trang, thẳng hướng kinh thành, tiểu tốt nội ứng cũng dựa theo ước định mở cửa thành cho bọn họ tiến vào.

Chính là vừa tiến cửa thành, Tiết Ngọc lập tức cảm thấy không ổn, dù kinh thành nội loạn, cũng không thể nhanh chóng tiêu điều như vậy, một dân chúng cũng không thấy.

Đa số binh sĩ đã vào thành, Tiết Ngọc vội vàng hạ lệnh rút, nhưng lúc này không còn kịp rồi, Tiết Hậu Dương tự mình mang một đội binh mã từ ngoài thành đánh vào, nhân mã trong thành do Đổng Thường suất lĩnh, hai bên công kích.

Tiết Ngọc nhân mã không đủ, không thể trì hoãn, thậm chí không thể động đao kiếm, đại bộ phận bị bắt sống.

Tiết Hậu Dương hạ lệnh, tận lực không tổn thương tính mạng, dù gì đây cũng là hoàng thành của Tiết quốc, nếu thấy thi thể khắp nơi chỉ sợ dân chúng khủng hoảng, có thể trốn sông phản tặc liên tặc, tặc một người thường gấp đôi, tặc tướng sĩ thủ lĩnh phản quân, hoàng kim một trăm lượng, đương nhiên thẳng quan tiền tước không nhỏ.

Đương nhiên binh sĩ của Tiết Hậu Dương vui lòng bắt sống, tình cảnh này đơn giản là đóng cửa đánh chó, phản quân bị dọa, vừa thấy đã vứt bỏ vũ khí đầu hàng, nếu giữ được mạng liền giữ, vì thế rất nhiều người lập tức buông vũ khí.

Tiết Ngọc từ nhỏ được tiên hoàng Tiết quốc yêu thương, đương nhiên văn võ song toàn, chí tiết, dù hấn lấy một chọi trăm, cũng không thể chấp cánh bay khỏi thành, binh lính tranh công sao có thể buông tha khối thịt béo này, rất nhanh trói gô Tiết Ngọc.

Tiết Ngọc cao ngạo, chưa từng nghĩ mình sẽ rơi vào thảm cảnh như vậy, nhớ lại lời Lang Tĩnh nói, rốt cục hiểu được có ý gì, nguyên lai Lang Tĩnh không phải chê cười hấn.

Trần Cương hầu chung quy là đệ đệ của Tiết Hậu Dương, hơn nữa Tiết Hậu Dương trời sinh thiện lương, cũng không đành lòng nhìn hấn mất hết uy nghiêm, sai binh lính sửa sang áo giáp cho hấn, tạm thời giam lỏng Trần Cương hầu ở phủ đệ trong kinh thành, phái trọng binh gác, không thể lơ là, không có thư tín Tiết Hậu Dương tự tay viết và quan ấn, đều không thể vào.

Hai vệ binh định áp giải Tiết Ngọc về phủ, lúc này liền thấy một tướng sĩ thúc ngựa mà đến, gấp đến độ đỏ mồ hôi, vọt tới trước mặt, vội vàng nhào xuống ngựa, quỳ trên đất, hô: “Hầu gia, đại sự không ổn! Cẩm cung cháy!”

Tiết Hậu Dương trong lòng lộp bộp một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía Tiết Ngọc, Tiết Ngọc cũng sững sốt, lập tức hiểu được đây là đường lui Lang Tĩnh trải cho hấn trước khi rời đi.

Hấn thật muốn cười, muốn nằng to Tiết Hậu Dương ngu xuẩn, liền đem đầu mâu hướng về phía mình, thế nhưng quên bảo vệ cửa nhà, nhưng lúc này hấn lại cười không nổi, nhớ lại lời Lang Tĩnh, trong lòng một mảnh buồn bã.

Tiết Hậu Dương hiểu được Tiết Ngọc làm quý khách, sai người cẩn thận bắt giữ Tiết Ngọc, không thể có bất luận sai lầm gì, Đổng Thường biết hấn lo lắng, vì thế tự mình mang vệ binh canh chừng Tiết Ngọc, lúc này Tiết Hậu Dương mới dẫn binh tới hoàng cung.

Trong cung thị vệ vội vàng cứu hỏa, thế lửa không nhỏ, căn bản không biết nơi nào bị cháy, Tiết Hậu Dương trao một thị vệ hỏi.

Thị vệ kia không biết Tiết Hậu Dương, vội vã cứu hỏa, nói: “Vân Phụng cung cháy.”

*****

Tiết Quân Lương nghe xong kế sách của Thẩm Dực, quả nhiên một đường thông hành không bị ngăn trở, bọn họ đi vào địa phương năm đó Đàng Tranh Hiến giúp nạn dân, thậm chí nơi đó có dân chúng lập miếu thờ phụng ông.

Dân chạy nạn lưu lạc đến đây, không có chỗ ở, đều ngồi trong miếu chắn mưa gió, thật không ngờ, dù vô số dân chạy nạn tụ tập, cũng không ai phá hỏng miếu thờ, khiến Tiết Quân Lương nhìn không được cảm khái một phen.

Tiết vương sai người phát cháo cứu tế ngay trước miếu, y muốn cho bá chủ không ai bì nổi – Đàng Tranh Hiến biết, ngoài ông, cũng có người làm được như vậy.

Dân chúng ăn cơm, có chỗ ở tạm, phía nam mưa nhiều, không cần chịu mưa chịu gió, đều cảm kích tận đáy lòng, quỳ trên mặt đất, dập đầu hướng Tiết Quân Lương.

Trong lúc nhất thời, thật nhiều người đều truyền lưu là Đàng Tranh Hiến hiển linh, trong miếu có Bồ Tát sống đến, nạn dân nghe có phát cháo cứu tế, người đến dần dần nhiều hơn, trong đó không thiếu nam đinh trẻ tuổi cường tráng, đều cam tâm tình nguyện sung quân.

Tiết Quân Lương không ngờ chuyện đi này có kinh hi như thế, y nhớ lại ngày đó, nếu không phải Đàng Văn thuyết phục, khẳng định không có kinh hi hôm nay, Tiết Quân Lương hiểu ra, hướng bài vị của Đàng Tranh Hiến mà chấp tay cúi đầu.

Tuy là chấp tay, nhưng có thể nhìn ra tâm tư của Tiết Quân Lương không ở đây, nhưng y chưa nghĩ xong xuôi, Thẩm Dực đã đi đến, trên mặt tựa hồ có chút buồn bã.

Thẩm Dực luôn kiêu căng cuồng vọng, nói thật ra là tự phụ, hiếm khi mang biểu tình như thế.

Tiết Quân Lương cười nói: “Thế nào, vẻ mặt thái phó như thế, chẳng lẽ bị nạn dân dọa tới?”

“Bệ hạ...”

Thẩm Dực hít một hơi, quỳ xuống đất, cúi đầu nói...

“Hoàng hậu nương nương... Hoảng...”

(Hoảng: Thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoảng)

Ý cười của Tiết Quân Lương liền cương trên mặt, kéo Thẩm Dực lên, quát: “Ngươi nói cái gì?”

Thẩm Dực cắn răng một cái, nói: “Bệ hạ nén bi thương...”

Tay Tiết Quân Lương cơ hồ gân xanh bạo khởi, ném Thẩm Dực, gạt đổ bàn thờ, động tĩnh trong miếu nhỏ rất lớn, đĩa cống phẩm rơi xuống đất vỡ toang, bên ngoài có người chạy tới, nhưng không dám tùy tiện tiến vào.

Tiết Quân Lương cười lạnh: “Không phải ngươi thực anh minh sao? Nàng bảo ta tới cứu con dân của ngươi, sao ngươi không phù hộ nàng?”

Thẩm Dực quỳ trên mặt đất, nhìn Tiết Quân Lương nói chuyện với bài vị, nhìn không được nói: “Bệ hạ...”

Tiết Quân Lương lại không để hấn nói xong, liền nói: “Hoàng hậu đi như thế nào? Là Tiết Ngọc sao?”

Thẩm Dực cúi thấp đầu, không trả lời ngay, người sáng suốt vừa thấy liền biết là Tiết Ngọc, nhưng hiện tại Tiết Quân Lương đang nổi nóng, Thẩm Dực sợ vô ý, Tiết vương thật sự hạ lệnh giết Tiết Ngọc.

Trong mắt dân chúng, Tiết Ngọc và Tiết vương chính là thân huynh đệ, tự tay đâm chết huynh đệ là chuyện thiên lý không dung, dù Tiết Quân Lương có lý, nếu làm như vậy, sẽ mất đi dân tâm.

Tiết Quân Lương biết ý tứ của hấn, trong lòng hiểu rõ, y không nói nữa, lập tức rời miếu nhỏ, chỉ bỏ lại một câu “Hồi cung”.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

CHƯƠNG 46: Lần đầu gặp mặt

Đàng Văn mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng kinh hô của Tụ Dao cùng tiếng la hét xung quanh, nhưng đầu hấn rất nặng, căn bản không thể tự hỏi cái gì, chỉ

muốn ngủ.

Hắn cảm thấy bên người nóng rực, hô hấp cũng trở nên gian nan, cuối cùng lâm vào hôn ám.

Chờ hắn mở mắt lần nữa, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, toàn thân như bị lột một tầng da, tay chân như bị rút gân, không thể động đậy.

Đặng Vân cố sức mở to mắt, trên mặt nóng rát, vừa hô hấp liền đau đớn, còn hắn bị người trói chặt, hình như hai cánh tay đã trật khớp.

Hắn vừa mở mắt, trước mắt chợt lóe, theo đó là tiếng roi quật vang lên một tiếng “Ba”, nhất thời trên mặt Đặng Vân lại nóng bỏng, đau tới mức không nhấc nổi mi mắt.

Nhất thời Đặng Vân chợt nghĩ, chẳng lẽ hắn biến thành hoàng hậu kia chỉ là một giấc mộng rất dài rất hoang đường, còn giúp y nghĩ kẻ đánh giấc, sau đó mộng liền tỉnh, trước mắt lại có người cầm roi đánh hắn, thật giống ngày bị bắt.

Thân thể hắn đã da tróc thịt bong, không có một tác nào lành lặn.

Ngục tốt đánh Đặng Vân, một người khác có vẻ là đầu mục, ngồi bên cạnh vừa uống rượu vừa xem kịch vui, một ngục tốt nói: “Dùng sức đánh, nhưng đừng đánh tới hôn mê, phía trên nói, chỉ lấy nửa cái mạng của hắn, lưu một hơi, không thể để hắn chết nhẹ nhàng như vậy. Hắn chết dễ quá, chúng ta sẽ bị chôn cùng!”

Một ngục tốt khác lại nói: “Thằng nhãi này phạm tội gì thế?”

Ngục tốt lúc này cười nói: “Người không biết? Chuyện lớn như vậy người cũng không biết! Hắn chính là kẻ mưu hại hoàng hậu nương nương, Vân Phượng cung lửa lớn tới mức thiêu hủy toàn bộ cung điện, nghe người trong cung nói, nương nương kia chết thảm, đại vương phát giận!”

Đặng Vân nghe bọn họ đàm luận, nhất thời mở to hai mắt, ngục tốt tưởng hắn muốn phản kháng, lại hung hăng đánh.

“Đó là tội mất đầu a! Một thị vệ thấp hèn như hắn cũng dám phạm? Không thể nào đâu, có phải còn chủ mưu đứng sau?”

Ngục tốt thần thần bí bí nói: “Ta còn biết chính xác, cái người kêu Đặng Anh này thật sự ngu xuẩn, chỉ là quân cờ mà thôi, nghe người ta nói là Đặng phi làm chủ! Vì ghen tị Hoàng hậu nương nương được sủng ái, nên muốn nàng chết cháy, chắc chắn, nữ nhân trong cung, thật đúng là cái gì cũng làm được!”

“Rất nghiêm trọng?”

“Đúng vậy, khó lường, lần này đại vương thật sự phát giận, đã bắt Đặng phi và Đặng nam hầu lại.”

Đặng Vân nghe, trong lòng không biết là tư vị gì, hóa ra chuyện hoang đường này không phải mộng, hắn bị chết cháy tại Vân Phượng cung, lại một lần nữa bị thân nhân của hắn tính kế, còn biến thành Đặng Anh phóng hỏa.

Mấy ngục tốt tán gẫu vui vẻ, còn dặn đừng đánh chết phạm nhân, phải lưu một hơi thở.

Tiết Quân Lương ra roi thúc ngựa trở về cung, Tiết Hậu Dương ở kinh thành đã điều tra ra chủ mưu, dù sao chuyện này cũng rất ngu xuẩn, lập tức bắt Đặng Anh lại, thân phận của Tiết Hậu Dương không thể động Đặng Thiên Y, đành phải sai người giam lỏng nàng, không cho ra khỏi tầm cung.

Đặng Thiên Y nào biết Lang Tình có ý lập mưu, ngay từ đầu nàng liền biến thành đá lót chân cho Tiết Ngọc.

Tiết Quân Lương hỏi cung, việc đầu tiên là biếm Đặng Thiên Y vào lãnh cung, phái Tiết Hậu Dương bắt Đặng nam hầu mang tới kinh, giam trong ngục, làm xong hết thấy, tâm trạng của y vẫn không thể bình ổn.

Tiết Quân Lương thông minh cỡ nào, hiển nhiên biết Tiết Ngọc và Đặng nam hầu ngồi chung thuyền, nếu không phải Tiết Ngọc mưu phản, sao hoàng hậu có thể chết, chứng thần đau khổ cầu xin, tiên hoàng có di mệnh, phạm là con cháu của ngài không thể tương tàn.

Tiết Ngọc bị bắt, đã là thân bại danh liệt, hắn cũng không cần y khoan nhượng, dù sao không có gì đáng sợ hơn chết, thậm chí còn bảo người truyền lời cho Tiết Quân Lương, nói chờ y tới giết hắn, chờ xem bản lĩnh của Tiết vương.

Tiết Hậu Dương muốn khuyên bảo Tiết vương, nhưng bị ngăn ngoài điện, căn bản không cho hắn vào, Tiết Hậu Dương không còn cách nào, đành phải xin Đặng Thường giúp đỡ.

Nhưng lúc này tâm trạng Đặng Thường cũng không tốt, Tiết Hậu Dương tưởng vì chuyện Đặng nam hầu bị bắt, còn an ủi Đặng Thường: “Tốt xấu gì Đặng nam hầu cũng là một Hầu gia, nếu chuyện này hắn hoàn toàn không biết, chỉ phải chịu chút trách phạt, không có đại sự gì, ngược lại Đặng phi...”

Đặng Thường nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: “Ta đã từng nghĩ qua, cả đời vì Đặng vương tận trung, đền đáp ân điển năm đó của tiên hoàng, chỉ tiếc... Chỉ tiếc thượng thiên lại khiến ta làm việc bất trung bất nghĩa.”

Y nói xong, mắt đỏ lên, Đặng Thường xưa nay bản tính kiên cường, không dễ dàng biểu lộ tình cảm và suy nghĩ, nhưng hôm nay, Đặng Thường tựa hồ ức chế không được.

Ngày đó y áp giải Tiết Ngọc về phủ đệ, sau đó liền tiến cung, y vạn lần không ngờ, nơi bị cháy là Vân Phượng cung, lửa đã dập tắt, cung nữ Tụ Dao vẫn

luôn đi theo bên cạnh hoàng hậu đang ngồi trong đồng phê tích, khóc ngắt mấy lần.

Trong lòng Đàng Thường lộp bộp một tiếng, sau đó thấy Tiết Hậu Dương phái người cấp báo Tiết vương, nói Hoàng hậu nương nương hoảng.

Sở tác sở vì của Đàng vương những năm gần đây đã dần dần khiến Đàng Thường lãnh tâm, sở dĩ y còn tận trung với Đàng quốc, là bởi vì thời điểm y bắt lực nhất Đàng Tranh Hiến lại thu dưỡng y, hơn nữa dạy y cách làm người.

Đàng Thường muốn báo đáp Đàng quốc, nhưng báo đáp của y lại trợ trụ vì ngược, mà Đàng Vân bỗng nhiên xuất hiện, cơ hồ trở thành an ủi cuối cùng của Đàng Thường, hiện giờ Đàng Vân bị chết cháy tại Vân Phượng cung, Đàng Thường bỗng nhiên cảm thấy, thiên địa sụp đổ, tuyệt vọng cơ hồ bào mòn y.

Tiết Hậu Dương không biết mình nói sai cái gì, từ trước tới nay Đàng Thường chưa từng lộ ra biểu tình như vậy, Đàng Thường hít sâu một hơi, mới miễn cưỡng kiềm chế kích động, nói: “Xem ra Đàng mỗ không giúp được Hầu gia, nếu nhượng ta xuất lực, ta liền muốn Tiết vương giết chết Tiết Ngọc.”

Tiết Hậu Dương sững sốt, lập tức hiểu được, hóa ra tin tức hoàng hậu nương nương chết lại khiến y chịu đả kích như vậy, tuy Tiết Hậu Dương tâm tư đơn giản, nhưng nhiều đó cũng nhìn ra bất thường.

Cho dù Hoàng hậu nương nương biết dụng binh, thỉnh thoảng nói chuyện với Đàng Thường, nhưng dù sao thân phận của hai người cách xa, hơn nữa không phải người cùng một nước, mà hai người bọn họ lại giống như đã từng quen biết, không ngừng khiến Tiết Quân Lương hoài nghi, ngay cả Tiết Hậu Dương từng nghi hoặc.

Tiết Hậu Dương không biết nên an ủi y thế nào, đành phải để Đàng Thường nghỉ ngơi nhiều hơn, sau đó lại tiến cung khuyên can.

Tiết Quân Lương một mình ngồi trong noãn các, đuổi Khương Dụ và cung nhân ra ngoài, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm bản đồ cách đó không xa, y còn nhớ rõ, hoàng hậu đã từng chỉ vào bản đồ này cùng y đàm luận binh pháp, nếu hành quân, nếu bày trận.

Mà hiện giờ, Vân Phượng cung đã thành phế tích...

Cổ họng Tiết Quân Lương khê giật, y ngẩng đầu lên, tựa lưng vào ghế, y không hề lường trước, đời này y lại quan tâm một người như thế, thương tâm như thế.

Người y để ý đã chết, nhưng một quân chủ tự cho là không ai bì nổi như y, cũng không thể làm gì thủ phạm, đừng nói khiến thủ phạm chết thảm, ngay cả động y cũng không thể động đến Tiết Ngọc một chút, thậm chí là phạt nặng, đều sẽ bị dân chúng lên án, Tiết Quân Lương là một quân vương tàn bạo...

Tiết Quân Lương đứng dậy, bước đến trước bản đồ, lấy tay nhẹ nhàng bao trùm vị trí vận lương lần trước, lẩm bẩm cười nói: “Mấy ngày ta ở Đàng quốc, nghe được rất nhiều chuyện, rất giống chuyện người kể với ta, rốt cuộc người có bao nhiêu năng lực, ở trong hoàng cung lại biết được chuyện xa ngàn dặm...”

Tiết Quân Lương than thở một tiếng, tay dừng trên bản đồ khê run rẩy, cười nói: “Người lại đi như vậy, quả nhiên là tức trí đa mưu, lưu cho ta nhiều bí ẩn đến thế...”

Khương Dụ đứng bên ngoài noãn các, vốn là thời gian truyền thiện, nhưng không dám quấy rầy Tiết vương, chỉ có thể nhìn noãn các liên tiếp thờ dài.

Tiết Hậu Dương lại tới, Khương Dụ bước qua nói: “Mấy ngày nữa hầu gia hẳn đến, bệ hạ... Bệ hạ thương tâm, ngài khuyên cũng vô dụng.”

Khương Dụ nói xong, có chút nghẹn ngào, “Không phải hầu gia không biết, trong lòng bệ hạ đối xử với Hoàng hậu nương nương thế nào... Tuy bệ hạ không nói, lão nô... Lão nô đều thấy khổ sở.”

Tiết Hậu Dương cũng biết đạo lý này, với tâm không đành lòng, xoay người định quay về, chợt nghe Tiết Quân Lương gọi Khương Dụ tiến vào.

Khương Dụ rất nhanh liền đi ra, Tiết Hậu Dương vừa hỏi, hóa ra bệ hạ muốn thân thăm vấn Đàng Anh.

—

Chuyện hoàng hậu nương nương của Tiết quốc qua đời, căn bản không giấu được Phụng quốc, hơn nữa hoàng hậu không phải chết bệnh, mà bị Đàng phi mưu hại.

Sao Phụng Minh có thể bỏ qua cơ hội tốt này, nhưng một vài quan viên lại cảm thấy, Tiết Quân Lương đã thấu tóm Đàng quốc, hiện giờ xuất binh thật giống như một mình đánh hai nước.

Lữ Thế Thần nói: “Vi thần cho rằng, hiện tại không phát binh không biết phải đợi tới khi nào, tuy Tiết vương thôn tính Đàng quốc, nhưng dù sao hai nước giao chiến đã lâu, quân dân Đàng quốc đều có nhĩ tâm, không có khả năng cam lòng để Tiết vương sử dụng, hơn nữa kinh thành Tiết quốc trải qua phân loạn, căn cơ bị hao tổn, đây là cơ hội trời ban... Nhưng...”

Phụng Minh nghe hắn nói có lý, điều kiện tiên quyết của hành quân đánh giặc là cao thấp một lòng, chỉ cần có sĩ khí, liền có thể lấy một chọi mười, chỉ sợ quân tâm không hợp, dù người đông thể mạnh, chung quy cũng là năm bè bảy mảng.

Nhưng nghe được Lữ Thế Thần có điều băn khoăn, liền nói: “Lữ tướng không ngại nói thẳng.”

“Chính là... Đánh gặc hao tài tổn của, bất luận thắng hay bại, chịu khổ chịu tội cũng là dân chúng, Minh Thủy bị hủy vẫn chưa khôi phục nguyên trạng, nếu Đại vương xuất binh, chi sợ sẽ khiến dân chúng oán than.”

Phụng Minh trầm ngâm một chút, Triệu Lục đứng trước vẫn không nói lời nào, Phụng Minh muốn nghe ý kiến của y, Triệu Lục chỉ nói: “Tùy đại vương định đoạt.”

Phụng Minh cần cân nhắc, liền cho bãi triều, dù gì xuất binh không phải chuyện sớm hay chiều, còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Hạ triều, Phụng Minh bảo Thủy Tuyết đến gọi Triệu Lục, Thủy Tuyết cười nói: “Chủ tử, đại vương tìm ngài, oán ngài mấy ngày không tới.”

Triệu Lục liếc nàng một cái, cũng không có tâm trạng trêu đùa, chỉ nói: “Ngươi có biết Đổng vương quy thuận Tiết vương không?”

“Đương nhiên biết, nô tỳ còn biết hiện tại Đổng vương bị giam giữ trong ngục.”

Triệu Lục lại nói: “Vậy ngươi cũng biết, Đổng quốc không còn, liền còn lại Phụng quốc và Tiết quốc giằng co chứ?”

Y vừa nói ra, Thủy Tuyết nhất thời ngậm ngẩn cả người, sững sờ thật lâu sau, thì thào nói: “Này... Này...”

Triệu Lục hít một hơi, nói: “Nhiều năm như vậy, cái gì phải tới cũng tới.”

Trục Lộc hầu bước qua Thủy Tuyết đang khiếp sợ, tự mình đến tẩm cung của Phụng Minh.

Phụng Minh mặc khoan bào màu cam, tuy thoát nhìn không thập phần ung dung, nhưng lại giúp Phụng Minh phát ra khí chất xuất trần.

Từ lúc ở Minh Thủy trở về, quan hệ giữa Phụng Minh và Triệu Lục lại càng thân thiết, Triệu Lục cũng thường ngủ lại tẩm cung của Phụng Minh, những đại thần trước kia cảm thấy Trục Lộc hầu thất sủng, lại bắt đầu thấy gió đổi hướng, liền đến nịnh bợ Triệu Lục.

Nhưng khi Tiết Quân Lương thu phục Đổng quốc, Triệu Lục dần dần lo lắng, thời gian vào cung cũng ít, nếu Đổng quốc không còn, vậy chiến tranh giữa Phụng quốc và Tiết quốc chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trước kia Phụng Minh mặc nữ trang, là vì muốn lấy lòng Triệu Lục, nhưng hiện tại hắn không muốn hạ mình lấy lòng người nọ, không biết có phải do chuyện cộng hoan, thái độ của Triệu Lục với hắn cũng tốt lên, quan hệ của bọn họ không cần phải trả giá vì đối phương như trước.

Chẳng qua Phụng Minh không biết, hết thảy không thể dài lâu.

Phụng Minh vì mấy ngày không gặp Triệu Lục, thấy Triệu Lục có chút dị thường cũng không để bụng, đêm đó Triệu Lục liền lưu lại cung.

Phụng Minh cười nói với y: “Nếu tấn công Tiết quốc, ngươi nói phải ai đi mới tốt?”

Triệu Lục không ngờ đối phương sẽ nhắc tới chuyện này, y cũng sợ chuyện này nhất, trầm ngâm một hồi, nói: “Ta nhất thời không nghĩ ra ai có thể đảm nhiệm.”

Phụng Minh gật gật đầu, nói: “Người ta tín nhiệm cũng chỉ có ngươi và Lữ tướng, Lữ tướng giống như thái phó của ta, ngươi...”

Hắn dừng một chút, ngừng đầu dùng môi nhẹ nhàng cọ xát vành tai Triệu Lục, cười nói: “Lời của ngươi, ta hiển nhiên tín nhiệm, ta nghĩ để ngươi đi.”

Triệu Lục nhắm mắt lại, tay ôm Phụng Minh càng siết chặt, Phụng Minh nói tín nhiệm y, khiến lòng y khó chịu.

Phụng Minh còn muốn nói điều gì, đã thấy Triệu Lục xoay người, đem hắn đặt dưới thân, cúi đầu hôn môi hắn, sau đó theo cổ đi xuống, mỗi một nụ hôn đều như phát cuồng, chấp nhất cùng thành kính.

Phụng Minh vừa mới bị y gây sức ép qua một lần, đã nhiều ngày vì chuyện Tiết quốc lao tâm lao lực, nào chịu được Triệu Lục cuồng dã, một hồi bị y làm cho hôn mê.

Triệu Lục ôm lấy Phụng Minh đang ngủ say, thay hắn dịch tốt chăn, đem mặt hắn vùi vào hõm vai mình, khẽ thở dài một tiếng, trong lòng nói: “Ngươi hiện giờ tín nhiệm ta, không biết về sau sẽ hận ta thế nào, tựa như năm đó ta hận ngươi.”

Triệu Lục biết, nếu Phụng Minh để y lãnh binh xuất chinh, tất nhiên lần này y có đi không có về, không bao giờ trở lại Phụng quốc nữa.

—

Đổng Vân bị đánh ngất mấy lần, ngục tốt nào biết hắn yếu ớt như vậy, tốt xấu gì cũng là một thị vệ, hóa ra là cái thùng rỗng.

Đổng Anh đúng là cái thùng rỗng, công phu không có, hơn nữa từ lúc bị bắt không được ăn cơm, thể lực suy yếu, hiển nhiên không chịu được đòn hiểm.

Ngục tốt định lấy nước tạt tỉnh Đổng Vân, phía trên lại cho người tới, nói Tiết vương muốn đích thân thăm vấn phạm nhân, liền mang Đổng Vân đi, còn nói hôn mê cũng tốt, tỉnh càng mất nhiều công sức.

Tiết Quân Lương cúi đầu nhìn người nằm trên đất, người này thương tích đầy mình, cơ hồ khó nhận ra, ngày đó Tiết Quân Lương gặp Đằng Anh, thấy hần tuần dật tiêu sái, cũng có khí chất xuất trần, còn tưởng hần không phải hạng người tục tằng, không ngờ thất vọng rồi, hôm nay gặp lại, chỉ còn tức giận.

Tiết Quân Lương cũng không chê máu nhiễm bẩn noãn các, khoanh tay đi qua, nhẹ nhàng đá đá mặt đối phương.

Đằng Vân cả người phát lạnh, uống mấy ngụm nước, bị nghẹn tỉnh, mờ mắt, vừa lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tiết Quân Lương.

Khurong Dụ cho vệ binh vừa tạt tỉnh hần lui xuống, nhin không được lác lác đầu.

Trên mặt Đằng Vân đều là huyết ô, bị nước tưới, lập tức mờ hồ, hần hé mắt, giống như không có khí lực ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương, đánh phải gục đầu xuống, nằm trên mặt đất hung hăng thờ dốt.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, thanh âm không mang theo một tia tình cảm: “Không phải ngươi rất lợi hại sao? Ý có chỗ dựa, mưu hại hoàng hậu, lá gan của ngươi không nhỏ, ăn đến đau khổ rồi? Yên tâm, vẫn chưa bắt đầu, cô sẽ không để ngươi chết, cô có biện pháp, khiến ngươi biết muốn chết cũng là hy vọng xa vời...”

Tiết Quân Lương nói xong, bỗng nhiên thất thần trong chớp mắt, y còn nhớ rõ tế tổ ngày ấy, hoàng hậu ám sát y, y cũng từng nói với hần như vậy, chẳng qua sau đó không có cái muốn chết không thể, hồi tưởng lại, đã thế còn tin tưởng người nọ, mà nay người nọ chết, y lại thương tâm, lại không buông xuống được.

Đằng Vân cũng mờ to hai mắt, hần muốn nói, chỉ tiếc cổ họng nóng rát, thanh âm khàn đặc, căn bản nói không ra một câu đầy đủ, chỉ có thể bật cười.

Đằng Vân nghĩ, có phải trước kia mình chinh chiến nửa đời người, giết chóc quá nặng, lão thiên gia mới khiến mình rơi vào tình cảnh này.

Tiết Quân Lương thấy hần cười, nhú mày, vừa định tức giận, Khurong Dụ liền đi đến, nói: “Bệ hạ, Vạn Niên hầu cầu kiến, hình như là công báo từ biên quan.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới trở về thượng tọa, cũng không sai người đem Đằng Vân xuống, chỉ phân phó Khurong Dụ, truyền Tiết Hậu Dương.

Tiết Hậu Dương mới bước vào liền ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, một người mình đầy thương tích đang nằm trên mặt đất, mà Tiết Quân Lương vững vàng ngồi ở thượng tọa, hoàn toàn không để ý.

Tiết Hậu Dương chỉ khẽ nhú mày, giao công báo cho Khurong Dụ, Khurong Dụ cung kính trình lên Tiết Quân Lương.

Trên công báo viết, biên giới giữa Phụng quốc và Tiết quốc bắt đầu có người rục rịch, Phụng Minh gia tăng trưng binh cùng luyện binh, ý đồ quá rõ ràng.

Tiết Quân Lương hiện tại tâm phiền, ném công báo xuống đất, hừ lạnh một tiếng, “Phụng vương càng ngày càng không biết lượng sức, cô đã thu quân đội Đằng quốc, hần còn muốn lấy trứng chọi đá sao?”

Tiết Hậu Dương muốn khuyên y, quân đội của Đằng quốc có dị tâm, vẫn chưa hoàn toàn quy hàng, lúc này không nên giao chiến, hơn nữa Tiết Quân Lương lại bắt Đằng nam hầu, chắc chắn khiến người Đằng quốc kinh hồn táng đảm, sợ chính mình cũng bị hại.

Hiện giờ nhân tâm không thuận, là tối kỵ của xuất binh đánh giặc.

Nhưng Tiết Hậu Dương cũng biết, lúc này Tiết Quân Lương không nghe vào, hần chưa nghĩ ra phải góp ý thế nào, chợt nghe một tiếng cười to khàn khan, tiếng cười kia thực quý dị, cũng không khó nghe ra ý khinh miệt.

Tiết Quân Lương vỗ án đứng lên, đi đến bên cạnh Đằng Vân, nói: “Tù nhân thấp hèn còn có thể cười thoải mái đến vậy, cô nên bội phục ngươi.”

Đằng Vân giật giật cổ hồng, mấp máy môi nhiều lần, mới miễn cưỡng ra tiếng, “Ta cười ngươi... Ngu ngốc... Vô năng, còn nói người khác lấy trứng chọi đá... Không biết lượng sức!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

CHƯƠNG 47: Đế vương vô tình

Tiết Quân Lương cúi đầu nhìn chằm chằm người nằm trên đất, giận dữ phản cười: “À? Cô không biết lượng sức? Ngươi có bản sự gì mà nói cô không biết lượng sức? Ngươi rơi vào tình cảnh này là biết lượng sức sao, đúng là một tên thị vệ buồn cười.”

Đặng Vân cười một tiếng nữa, nhắm mắt lại, đơn giản không nhìn y, giống như vô cùng khinh thường, bộ dáng của Tiết Quân Lương không đáng để hắn nhìn.

Tiết Quân Lương nói: “Ngươi không phục? Ngươi có năng lực gì mà không phục?”

Đặng Vân cũng không mở mắt, chỉ suy yếu nói: “Chết trong tay một quân vương tự cho là đúng như ngươi... Ta hiển nhiên không phục.”

“Được!”

Tiết Quân Lương cười lạnh: “Cô tự cho là đúng? Trong thiên hạ ai có thể giống ta, thiếu một bước nữa là tọa ủng thiên hạ!”

“Chính là một bước này của ngươi...” Đặng Vân mỉm cười, bỗng nhiên ho ra máu, khó khăn nói, “Chỉ tiếc một bước này... Có thể khiến ngươi thân bại danh liệt! Tiết Quân Lương, ngươi khinh địch, nếu Đặng nam hầu ở trong ngục tạo phản... Đừng nói tọa ủng thiên hạ, đến lúc đó hai mặt thù địch, thiên hạ của ngươi còn giữ được sao! Ngươi muốn tướng sĩ cùng ngươi vào sinh ra tử và bách tích đều thất vọng ư!”

Đặng Vân một hơi nói xong, đưa tay che ngực, máu từ khóe miệng tràn ra, tựa như vỡ òa, nhiễm đỏ thảm thượng trong ồn ào.

Tiết Quân Lương sững sờ một chút, y trăm triệu lần không ngờ, đối phương có thể nói ra những lời này, bất quá rất nhanh thu hồi biểu tình, khinh miệt nói: “Nói thì ai cũng nói được, chẳng lẽ ngươi có kế lui binh? Ngươi nhục mạ cô như vậy, là ngại thù hình không đủ!”

Máu trong cổ họng Đặng Vân tràn lên, ép bản thân đè nén, mắt dần mất đi tiêu cự, hắn nói: “Ngươi không phải Đặng Tranh Hiên... Ngươi không sinh tại thời điểm kia, chỉ có thể hướng ông cúi đầu...”

Hắn nói xong, hô hấp có chút mỏng manh, Tiết Quân Lương nghe được lời cuối cùng của hắn, “Từ trước tới nay ta chưa từng sợ ngươi” sau đó không còn nghe rõ, chỉ loáng thoáng nghe được chữ “Tiền”, bất quá y không rảnh ngắt nghĩ, câu nói “Đặng Tranh Hiên” của đối phương như tảng đá đánh vào ***g ngực y.

Đầu tiên là vì Tiết Quân Lương nhớ tới cố hoàng hậu, nàng từng kể rất nhiều chuyện về Đặng Tranh Hiên cho y. Thứ hai... Là bởi vì, những lời này như tát một gáo nước lạnh lên đầu Tiết Quân Lương, một câu nói kia, khiến y đột nhiên hiểu được phải ngăn địch như thế nào.

Tiết Quân Lương nhìn hắn hôn mê bất tỉnh, quay đầu thản nhiên nói với Khương Dự: “Truyền ngự y, hắn chết toàn bộ thái y viện đến bồi mệnh.”

Khương Dự sợ tới mức run rẩy, từ khi Tiết vương bắt đầu sủng ái hoàng hậu, ít khi dùng khẩu khí loại này nói chuyện, hơn nữa Tiết Quân Lương cũng dần dần thân thiện hơn, nhưng hiện tại, hết thảy đều trở về ngày trước. Tiết Quân Lương kỳ thật là một người tâm ngoan thủ lạt, ngờ vực vô căn cứ, còn chuyên quyền độc đoán, có thể nói đây là bệnh chung của quân vương, y cũng không ngoại lệ.

Khương Dự hấp tấp chạy tới kêu thái y, Tiết Hậu Dương cũng có chút sững sờ, vội vàng gọi cung nhân nâng người hôn mê đi.

Đặng Vân là tù phạm, còn là một tử tù, hiển nhiên không thể ở lại trong cung, tuy gọi ngự y đến bắt mạch, nhưng Tiết Quân Lương cũng không thương hại hắn, sai người ném hắn vào ngục.

Khương Dự đành phải nhờ ngự y hạ mình tới ngục trị thương cho hắn.

Vết thương của Đặng Vân không nhẹ, nếu chỉ bị thương ngoài da, liền không đáng ngại, nhưng trong cơ thể Đặng Vân có tụ huyết, hiển nhiên ngực tốt đại nhân không hề nương tay.

Ngự y biết hắn là tù phạm, ý của Khương Dự là đừng để hắn chết, còn một hơi thở là được, cho nên ngự y chỉ chữa tụ huyết cho hắn, còn vết thương bên ngoài không thêm quản.

Đặng Vân có chút lạnh, hắn biết mình phát sốt, hành quân đánh giặc nhiều năm, hắn biết vết thương không được xử lý sẽ để lại hậu quả gì, nhưng bây giờ hắn là tù nhân, chỉ có thể chịu đựng.

Đặng Vân nhắm mắt lại, dựa vào vách tường ẩm ướt nghỉ ngơi, bất giác thiếp đi, hắn mộng thấy mình nhiều năm về trước, lúc còn giao chiến với Tiết Hậu Dương, hắn biết là cảnh trong mơ, nhưng không thể thoát ra được, nơi nơi đều là thi thể, khói lửa điêu tàn...

Đặng Vân cảm thấy hô hấp không thông thuận, thắt lưng đau xót, thân thể của hắn lao đảo, hình như bị đánh, liền từ trong mộng bừng tỉnh.

Ngục tốt đá hắn, quát: “Đừng giả bộ chết, đứng lên đứng lên!”

Đặng Vân cố sức mở to mắt, rớt cục tinh táo, miễn cưỡng thở ra một hơi, khí lực toàn thân như mất sạch, ngồi phịch trong góc tường, nếu không phải sau lưng có chỗ dựa, chắc chắn lúc này hắn đang nằm trên mặt đất.

Ngục tốt định đá tiếp, lại nghe có người ngăn lại, thanh âm rất quen thuộc, Đặng Vân mở mắt ra, trước mặt có thêm một nam nhân đang đứng, là Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương.

Tiết Hậu Dương nhìn vết máu trên mặt đất, bất quá cũng hiểu được hết thảy đều do hắn tự làm tự chịu, sắc mặt hơi trầm xuống, nói với ngục tốt: “Hắn có thể nói chuyện chứ?”

Ngục tốt cúi đầu khom lưng, cười nói: “Không thành vấn đề không thành vấn đề, ngự y đã tới, sinh long hoạt hổ lắm, hân mới tỉnh ngủ, còn chưa tỉnh táo.”

Đằng Vân cười lạnh một tiếng, hóa ra không nói chuyện được là do mình chưa tỉnh ngủ à.

Tiết Hậu Dương nhìn hân, không biết vì sao thị vệ này đột nhiên trở nên thông minh, đã vậy còn chất vấn Tiết vương, bắt quá Tiết Quân Lương không giết hân, còn để ngự y đến trị bệnh.

Đằng Vân há há miệng, suy yếu nói: “Vạn Niên hầu hạ mình đại giá, có phải vì Tiết vương tự cho là đúng?”

Hân không có khí lực, thanh âm quá nhỏ, Tiết Hậu Dương không nghe rõ, hỏi ngục tốt hân nói cái gì, ngục tốt đứng gần, nghe được rõ ràng, nhưng không dám nói, nói ra chẳng phải là tội mất đầu?

Đằng Vân nhìn cảnh tượng này, ha hả mà cười rộ lên.

Tiết Hậu Dương thấy hân cười như vậy, cũng biết nhất thời hân chưa chết được, liền nói với ngục tốt: “Lại gọi ngự y đến xem, các người phải chăm sóc cẩn thận.”

Ngục tốt vội vàng vâng dạ, sau đó cúi đầu khom lưng tiễn Vạn Niên hầu ra ngoài, thật xa mới trở về, lúc về tới liền nhìn người trong lao mà buông lời tục tũn, cười mỉa: “Thứ chó má này, sớm chết cho rồi, còn bắt gia hầu hạ người?”

Đằng Vân lần nữa nhắm mắt lại, không phải lần đầu tiên hân gặp loại đãi ngộ này, lúc ấy toàn quân bị bắt, Đằng Vân cũng bị đối đãi như vậy, hiện tại chỉ thiếu một mũi tên xuyên tim, nếu thêm một mũi tên...

Hân ở trong lao, không phân biệt được ngày đêm, ngày người không biết bao lâu, bỗng nhiên ngục tốt đến nói, Tiết vương muốn thăm vấn.

Đằng Vân không có khí lực đi đường, bị ngục tốt khiêng tới điện, ném xuống đất.

Tiết Quân Lương đứng cách đó không xa, biết hân đến cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Cảm giác ở trong ngục thế nào?”

Đằng Vân cười nói: “Cảm giác khổ cực như vậy đã từng chịu qua... Sao lần này phải sợ?”

Tiết Quân Lương nói: “Người thật có cốt khí, dám tranh luận với cô?”

“Vi ta biết ta có lý do không chết được.”

“Hào.”

Tiết Quân Lương xoay người lại, nói: “Vậy người nói, cô có lý do gì không giết người! Người nghĩ hiện tại cô không muốn lột da người, không muốn xé thịt người sao? Cô hận không thể xé người thành tám phần, lại sợ người chết quá nhẹ nhàng.”

Đằng Vân hoàn toàn không sợ hãi, nói: “Người không giết ta, chẳng lẽ không phải vì muốn nghe ta nói kẻ sách ngăn địch sao?”

“Người dựa vào cái gì?”

Tiết Quân Lương nhìn hân, tuy người này suy yếu, rất gầy, nhưng ánh mắt kiên định, không chút sợ hãi đối diện với y.

“Người cảm thấy cô sẽ tin một kẻ ngu ngốc đi đốt Vân Phụng cung ư?”

Đằng Vân cười một tiếng, không so đo với y, hân nói: “Tiết vương muốn thôn tính thiên hạ, nói một câu thật tình, hiện tại, chỉ có người là kiêu hùng, nhưng, nếu Phụng vương nhân cơ hội Tiết quốc quân dân không đồng lòng mà tấn công, ta dám khẳng định, một trận người cũng không thắng được.”

Tiết Quân Lương cười lạnh: “Vậy người có biện pháp giúp cô thắng? Nếu người có biện pháp, đừng nói tử tội được xóa, phong hầu bá tướng cô cũng ban.”

Đằng Vân nghe xong, cười một tiếng, Tiết Quân Lương nói: “Người không tin?”

Đằng Vân nói: “Ta cười người, không phải không tin lời người nói, mà cười để vương vô tình, mọi người đồn đãi Tiết vương bi thương vì hoàng hậu qua đời, chỉ là, mệnh của một hoàng hậu so với thiên hạ, vẫn nhẹ hơn rất nhiều.”

Tiết Quân Lương nghe vậy, trừng mắt nhìn hân, tức giận gạt tẩu chương trên bàn, lư hương rơi xuống đất, mảnh vỡ bắn ra thật xa, đánh vào ngực Đằng Vân.

Tay y có chút run rẩy, ngữ khí vẫn thản nhiên, nhưng cổ họng khẽ giật hai cái, “Người thật thông minh, người trong thiên hạ đều thật thông minh, các người đều biết ta vô tình, chẳng qua là một hoàng hậu chết cháy mà thôi, hậu cung đâu chỉ ba nghìn mỹ nhân...”

Lần đầu tiên Đằng Vân không dám đối diện với Tiết Quân Lương, dời tầm mắt, giờ khắc này hân cảm thấy trong lòng là lạ, vì cái gì Tiết Quân Lương đột

nhien tức giận, tại sao trong lòng mình khó chịu, cũng không dám tìm tòi đến cùng, bởi vì chỉ cần suy nghĩ sâu xa một chút, trái tim tựa như bị bóp chặt, đau đến khó chịu.

Đặng Vân nói tránh: “Không dám phong hầu bá tước, nếu ta có thể giúp Tiết vương lui địch, đến lúc đó thỉnh cầu cho ta rồi cũng.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới thu hồi biểu cảm, lại khôi phục tác phong thường ngày, nói: “Ngươi có tự tin?”

“Nếu thất bại, Tiết vương có thể tính thù mới hận cũ, báo luôn một lần.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, giống như câu “Thù mới hận cũ” thực hợp tâm ý của y, một tiếng cười này nghe có chút lạnh người.

“Hào, cô đáp ứng ngươi, xem đến lúc đó ngươi chết thảm thế nào.”

Đặng Vân nói: “Trước khi Phụng vương điểm binh, nói không chừng sẽ đánh lên, tiểu nhân khẩn cầu bệ hạ phái người.”

“Ngươi nói, muốn người nào giúp ngươi? Vạn Niên hầu sao, luận đánh giặc không ai xuất sắc hơn hắn, ngươi muốn điều khiển hắn?”

Đặng Vân cười nói: “Tiểu nhân không dám sai phái Hầu gia, chỉ nghe nói trong tay bệ hạ có thủ hạ cũ của Trình Điền, cộng thêm một ngàn bộ binh.”

“A... Một ngàn người.”

“Là một ngàn cộng ba người.”

Tiết Quân Lương nhìn hắn, nói: “Cô không biết, tự tin của ngươi từ đâu mà tới?”

Đặng Vân nói: “Tiểu nhân muốn một ngàn binh và ba người này, không phải dùng lui địch, dù tiểu nhân cuồng vọng, cũng không dám lấy một ngàn binh mà đi đánh Phụng vương... Ta chỉ muốn dùng những người này thu phục binh mã của Đặng quốc, cao thấp một lòng, tinh thần hăng hái, nhất định có thể lui địch.”

“Ta liền cho ngươi mượn, nhưng ba huynh đệ họ Hà chỉ trung với...”

Tiết Quân Lương chưa nói xong, nháy mắt thất thần, lập tức nói tiếp: “Ba người này chỉ trung với hoàng hậu, bản tính bất thường, đến lúc đó không thể sử dụng, đừng trách cô tâm ngoan thủ lạt.”

“Ta tự có biện pháp thu phục ba người kia.”

Tiết Quân Lương lập tức sai người gọi ba huynh đệ họ Hà tới, ba người đều mặc tang phục, nhìn thấy Đặng Vân còn tưởng là kẻ phóng hỏa – Đặng Anh, liền rút kiếm muốn chém Đặng Vân, may mắn vệ binh xông tới chặn trụ ba người.

Tiết Quân Lương ngồi ở thượng tọa, nói: “Ba người các ngươi đều là tâm phúc của cô, ngày hoàng hậu tiến cử... Còn rõ ràng trước mắt.”

Y nói xong, vành mắt có chút hồng, dù ngày ấy nghe tin hoàng hậu chết, mắt y cũng chưa từng đỏ.

Ba huynh đệ họ Hà nghe y nói vậy, cũng không tự chủ nhớ tới hoàng hậu, ba đại hán đều lau nước mắt.

Nhất thời đại diện yên lặng, không ai nói chuyện, Tiết Quân Lương dừng một chút, mới bắt đầu nói tiếp: “Ba người các ngươi trung thành với hoàng hậu, cô chưa từng nghĩ ngờ, hiện giờ Đặng Anh mở miệng, nói có thể dựa vào một ngàn bộ binh thu phục dân quân Đặng quốc, nếu hiện nay xử tử Đặng Anh, hiển nhiên có thể giải mối hận trong lòng, nhưng lại chọc người không phục.”

Hà Trung cả giận nói: “Hắn còn dám không phục?”

Tiết Quân Lương nói: “Cô tìm các ngươi đến, là muốn các ngươi đi theo hắn, xem hắn có năng lực gì, đến lúc đó không hoàn thành, liền để các ngươi xử trí hắn.”

Ba người nghe được nửa câu sau, mới nén tức giận vào bụng, nếu bọn họ có thể xử trí thị vệ này, chẳng phải là tốt nhất, chờ người khác làm quả thật lẻ mề.

Đặng Vân nhìn hành động của Tiết Quân Lương, trong lòng cười lạnh một tiếng, hẳn rồi cuộc không biết gì về đối phương, tình cảm của y khiến người khác không thể nắm bắt, khi thì thương tâm khi thì lạnh khốc, hẳn cảm thấy ở cạnh y lâu như vậy, tựa hồ đã hiểu, nhưng xem ra, còn cách quá xa.

Tiết Quân Lương nói thêm mấy câu, đơn giản là hoài niệm chuyện trước kia, ba huynh đệ họ Hà tâm tư đơn giản, nghe không hiểu, nhưng Đặng Vân vô cùng rõ ràng, những lời này là muốn đánh động ba người, khiến bọn họ giám sát hắn chặt chẽ, không để hắn nhân cơ hội chạy trốn.

Mà ba người này còn thút thít gạt lệ, quả nhiên quân thần khác nhau, không chỉ địa vị tài trí hơn người, tâm tư cũng thâm sâu hơn họ.

Tiết Quân Lương chờ mọi người lui xuống, mới thở dài, Khương Dự đứng một bên, nói: “Bệ hạ... Truyền thiện chứ?”

Tiết Quân Lương thật lâu không nói chuyện, nửa ngày mới lên tiếng: “Cô không muốn ăn, buổi tối hãy truyền.”

Khương Dụ trầm mặc một hồi, nói: “Tuy bề hạ không nói, nhưng lão nô theo ngài nhiều năm như vậy, lão nô biết... Nếu bề hạ khổ sở, có thể nói với lão nô...”

Tiết Quân Lương nhướn mày cười nói: “Sao người biết cô khổ sở? Cô chỉ giả vờ cho ba huynh đệ họ Hà xem.”

“Bề hạ...”

Khương Dụ cúi thấp đầu nói: “Người khác không biết ngài, lão nô theo cạnh ngài mấy chục năm, nếu thật sự không hiểu biết ngài, cũng không cần đứng ở chỗ này...”

Tiết Quân Lương im lặng, ánh mắt xa xăm, cười nói: “Cô mất đi hoàng hậu, mất đi nhân tài, vừa mới biết cái gì gọi là đề bụng... Cũng không thể động đến Tiết Ngọc, không thể động đến Đổng nam hầu, cô đứng trên vạn người, lại không bằng Đổng Tranh Hiến.”

“Bề hạ không cần nói vậy.”

Khương Dụ nói: “Đổng Tranh Hiến một đời kiêu hùng, nhưng chưa từng phải nhẫn nại như vậy, hấn cả đời sáng khoái, ai biết nếu gặp phải chuyện này, hấn có thể xử lý tốt hơn bề hạ không. Bề hạ... Ngay cả lão nô cũng biết, khai cương dễ dàng, gìn giữ đất đai mới khó.”

Dừng một chút, Khương Dụ lại nói: “Bề hạ, tình cảm ngài dành cho Hoàng hậu nương... Ngay cả lão nô đều nhìn ra.”

Đổng Vân không cần quay về ngực, nhanh chóng được thăng chức, được giao quyền điều động một ngàn bộ binh và ba huynh đệ họ Hà.

Đổng Vân đương nhiên biết, Tiết Quân Lương không có khả năng buông tha mình, đây chỉ là kế hoãn binh mà thôi, nếu mình thực sự lui được địch, đến lúc đó quân vương trở mặt, vẫn là tử tội.

Nhưng Đổng Vân lại hiểu rõ, nếu không ra tay, Phụng Minh đánh tới Tiết Quân Lương, chắc chắn cuối cùng lưỡng bại câu thương, hấn là người từng dẫn binh, thấy qua cảnh tượng thi hài chồng chất, sao có thể mở mắt đứng nhìn.

Hơn nữa Đổng quốc không còn, Đổng vương trở thành Đổng nam hầu, Đổng Vân không biết mình có thể bầu víu vào đâu nữa, hấn cả đời trung thành, bị phụ hoàng xem như bia đỡ, vì bảo mệnh mà hiến cho Tiết Quân Lương...

Điểm binh, những người này hơn phân nửa không phục hấn, Đổng Vân cũng không nghĩ thân thể này có bao nhiêu uy nghiêm, có bao nhiêu người phục, Đổng Vân có nhận thức Đổng Anh, tài nịnh nọt của đối phương quả thật không ai bì kịp.

Đổng Vân không đưa bọn họ tới chiến trường, cho nên có phục hay không cũng không quan trọng, Đổng Vân chỉ triệu tập bọn họ, sai bọn họ khoái mã tới Đổng quốc, sửa một ngôi miếu.

Mọi người vừa nghe lại càng không phục, bọn họ đều là cấm quân tinh nhuệ nhất, là nhân tài ngàn người chỉ chọn một, sao có thể mệt nhọc đi sửa miếu, đây quả thực là xỉ nhục bọn họ.

Chẳng qua rất nhanh thánh chỉ đã truyền xuống, lệnh một ngàn thị vệ này không thể không nghe lời Đổng Vân.

Ngày ấy Tiết Quân Lương nghe Đổng Vân nói, “Người không phải Đổng Tranh Hiến... Người không sinh tại thời điểm kia, chỉ có thể hướng ông cúi đầu...” Đó là lúc, hoài nghi dồn dập kéo tới, lại âm thầm ngạc nhiên, không ngờ thị vệ này lại có tài như vậy, chỉ một câu, quả nhiên là diệu kế lui địch.

Hiện giờ nghe hấn nói muốn điều một ngàn binh lính đi sửa miếu, càng xác định, người này không phải hạng người tục tằng.

Hấn nói đúng, Tiết Quân Lương không phải Đổng Tranh Hiến, nếu muốn người Đổng quốc quy phục, phải hướng Đổng Tranh Hiến cúi đầu.

Người này là quân vương bách tính Đổng quốc kính yêu nhất, nếu Tiết Quân Lương đồng ý phái người sửa miếu cho ông, mọi việc sẽ thay đổi.

Đổng vương tàn bạo ngu ngốc, việc này dân chúng Đổng quốc đều biết, vô số các cuộc tạo phản lớn nhỏ xảy ra những năm gần đây, khiến dân chúng phần nộ tới cực điểm, nếu Tiết Quân Lương lấy nhân đức đối xử với bọn họ, dân chúng và các tướng sĩ tâm tư đơn giản, không có khả năng không quy thuận.

Mà Đổng Vân đúng là nghĩ như vậy, cho một ngàn vệ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh đến sửa miếu, lại thêm thánh chỉ của Tiết Quân Lương, không cần gây chiến, cũng không quấy nhiễu dân chúng, nói không chừng dân chúng sẽ cảm kích mà sung quân, cứ vậy mở rộng binh lực, khó trách hấn nắm chắc phần thắng như thế.

Đổng Vân một khắc cũng không chậm trễ, không ai nói chính xác Phụng vương sẽ đột kích ngày nào, dù trên người hấn còn vết thương, nhưng vẫn lập tức dẫn binh, giải quyết hết thảy sớm một chút, sớm rồi đi, trải qua nhiều chuyện, Đổng Vân đã quá mệt mỏi, không muốn tranh cãi ai đúng ai sai.

Tiết Quân Lương viết thư lệnh quan viên địa phương sửa miếu, hiển nhiên càng đồ sộ càng tốt, để những người Đổng quốc biết được, y có thể sửa miếu cho tiên hoàng của Đổng quốc, Tiết Quân Lương y cũng là người bao dung!

Tiết Quân Lương viết xong thư, cho người khoái mã mang qua, lập tức thờ dài, trong lòng y đầy khó hiểu, người có thể bày ra kế sách tài tình như vậy, sao lại thiếu não tới mức đi thiếu Văn Phụng cung?

Y thật sự nghĩ không thông, nếu người này có cừ oán với hoàng hậu, nhất định sẽ không đợi đến lúc Đàng Thiên Y sai sử, phải đi phóng hỏa, rồi bị Tiết Hậu Dương bắt được...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

CHƯƠNG 48: Tạo hóa trên người

Phụng Minh chưa bao giờ biết Triệu Lục cũng dính người, ngày thường Triệu Lục luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng, hơn nữa tác phong làm việc cứng rắn, thế nhưng hai ngày nay, chỉ cần rảnh rỗi liền tới đây nhìn mình.

Phụng Minh nghĩ, có lẽ do y sắp xuất chinh, vì chính hấn cũng không muốn y đi đánh giặc, nhưng ở Phụng quốc, Phụng Minh chỉ tin tưởng một mình Triệu Lục vô điều kiện.

Triệu Lục không thích nói chuyện, cũng không thường biểu lộ tình cảm, trước kia đều như thế, cho nên Phụng Minh không để ý, nhưng trong lòng Triệu Lục rõ ràng, bản thân có chút bất an, hiện giờ hai nước sắp giao chiến, cuối cùng ngày này phải tới.

Phụng Minh truyền đại thần thương nghị kế sách xuất binh, mọi người nhường Lữ tướng lên tiếng, Lữ Thế Thần nói: “Vi thần là một thư sinh, chỉ hiểu an dân thế nào, chuyện hành quân đánh giặc còn phải xem ý kiến của Trục Lộc hầu.”

Triệu Lục nhìn bản đồ, trầm ngâm một chút, tựa hồ đang suy tư, hiện giờ mỗi một câu y nói đều thập phần gian nan, đều giầy vò lòng y.

Bởi vì mỗi một bước đi của y, đều mang theo lừa gạt, lừa Phụng Minh, khiến hấn bại dưới tay Tiết Quân Lương.

Triệu Lục nói: “Tiết quốc binh hùng tướng mạnh, hiện giờ Tiết vương lại thu phục quân đội Đàng quốc, càng không thể khinh thường, mặt ngoài là chúng ta ở thế hạ phong... Nhưng Đàng quốc quy thuận, Đàng vương hạ ngục, dân tâm nhất định bất hòa, Đại vương có thể lợi dụng điểm này, bắt đầu từ Đàng quốc, chiếm lĩnh Đàng quốc, thì có thể tấn công Tiết quốc từ hai phía.”

Mọi người nghe xong đều gật đầu, Lữ Thế Thần nói: “Là hảo kế sách, nhưng Đàng quốc xa xôi, hành quân không dễ, sao có thể đoạt được Đàng quốc?”

Triệu Lục nói: “Đàng quốc hiện tại nhân tâm hoảng sợ, không ngại phái người tung lời đồn, nói Tiết vương muốn chặt đầu Đàng nam hầu, hơn nữa ghi hận người Đàng quốc sát hại hoàng hậu, sẽ nhổ cỏ tận gốc Đàng quốc, cứ như vậy khiến bách tính Đàng quốc cảm thấy bất an, đương nhiên không rảnh đánh giặc. Dưới loại tình huống này, thần chờ lệnh lĩnh một vạn quân tiên phong, dùng kị binh tập kích, nhiễu loạn quân tâm, buộc bọn họ mở thành đầu hàng.”

Y nói xong, mọi người sôi nổi tỏ vẻ đồng ý, cái này đúng là biện pháp tốt, Phụng Minh cũng hiểu không tồi, cứ như vậy chiếm được Đàng quốc, Đàng quốc có lương có lực, có doanh trại không sử dụng, đến lúc đó Phụng quốc và Đàng quốc hai mặt tiến công, Tiết Quân Lương kẹp ở giữa, dù có vạn đại quân, cũng khó có thủ.

Lữ Thế Thần nói: “Mặc dù có lý, nhưng vi thần sợ Tiết vương sẽ phái binh chặn đường lui của Trục Lộc hầu, đường lui đã đứt, chẳng phải binh tấn hết lương?”

Phụng Minh nói: “Cô liền phái người giả vờ xung đột, quấy nhiễu trước mặt Tiết quốc, như vậy phân tán chú ý của Tiết Quân Lương, Trục Lộc hầu có thể thuận lợi tới Đàng quốc.”

Triệu Lục gật gù, trong lòng lại thờ dài, Phụng Minh tin y như thế, còn muốn giúp y quét dọn nguy hiểm.

Mọi người cùng thương lượng vạn toàn chi kế, thẳng đến khi trời tối, đại môn hoàng cung sắp đóng cửa, các đại thần mới tản đi, mà Triệu Lục liền ở lại trong cung.

Mặc dù rất nhiều người cảm thấy Triệu Lục nhờ bước lên long sàng mới được thăng quan tiến chức, nhưng không thể không thừa nhận, Triệu Lục thông thạo binh thư, hành quân đánh giặc, không ai sánh bằng, khiến người bội phục.

Ít ngày nữa Triệu Lục sẽ xuất chinh, nhưng khổ Phụng Minh, bị y gây sức ép nhiều lần, Phụng Minh đã từng là võ tướng, hiển nhiên thể lực không kém, cũng không chịu nổi.

Chính là hấn chưa bao giờ cự tuyệt Triệu Lục, ngay cả đầu gối Lữ Thế Thần đều nhìn ra. Có một lần Phụng Minh và Lữ Thế Thần thương thảo chuyện

trùng kiến Minh Thủy, xem nhẹ Triệu Lục, hai người trò chuyện với nhau thật vui, Triệu Lục đều không biết hóa ra mình ăn đấm, trước mặt Lữ Thế Thần liền hôn Phụng Minh.

Phụng Minh tâm mông hơn y, Triệu Lục vì hắn ăn đấm, hắn đương nhiên vui mừng, nhưng sợ dọa đến Lữ Thế Thần, Lữ Thế Thần là thư sinh, khó tránh khỏi có chút cổ hủ, mặt mày đỏ bừng, thật lâu không dám ngẩng đầu nhìn hai người, tổng cảm thấy nên trở về thôi.

Hôm sau Phụng Minh tỉnh lại thì đã gần chính ngọ, Thụy Tuyết đứng một bên, biểu tình không biết là khóc hay cười, thấy hắn tỉnh liền nhanh chóng tới hầu hạ rửa mặt mặc quần áo.

Phụng Minh trên người đau nhức, tuy đã quen chuyện này, nhưng thân thể hắn không phải sắt đá, liền tiếp vài ngày liền nhiên ăn không tiêu.

“Chủ tử nhà ngươi đâu?”

Thụy Tuyết mấp máy môi, run giọng nói: “Chủ tử nói việc này không nên chậm trễ, sáng nay đã mang binh xuất chinh.”

Phụng Minh sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Làm sao vậy, ta còn không luyến tiếc, ngươi khóc làm gì? Luyến tiếc chủ tử nhà ngươi sao?”

Thụy Tuyết xoa xoa khóe mắt, “Nô tỳ... Nô tỳ thay ngài luyến tiếc.”

Phụng Minh nói: “Ta tin y nhất định bình an trở về, Triệu Lục đánh giặc, chưa từng thua qua.”

Thụy Tuyết nghe thế, rốt cuộc nhịn không được, nước mắt thi nhau rơi xuống, Phụng Minh còn xem nàng là tiểu nữ tử, chưa từng thấy chiến tranh, an ủi vài câu, cho nàng về nghỉ tạm.

Hắn nào biết, Thụy Tuyết khóc là vì Triệu Lục đi rồi, đi thật tiêu sái, chắc chắn không trở về. Trước khi đi Triệu Lục còn vuốt tóc Phụng Minh, nhẹ giọng dặn Thụy Tuyết, hầu hạ Phụng Minh chu đáo, nói bên cạnh không có người vừa ý hắn, chỉ có Thụy Tuyết thân thiết hơn.

Triệu Lục phủ thêm áo giáp, lại liếc mắt nhìn hướng hoàng cung một cái, điểm một vạn thân tín, dựng thẳng đại kỳ, đề bốn chữ “Trục Lộc tiên phong”, chậm rãi phát binh hướng Đàng quốc.

Đàng Vân mang binh tới Đàng quốc tu miếu, dân chúng nghe lời đồn, nói Tiết Quân Lương muốn giết Đàng nam hầu, còn sợ dân chúng Đàng quốc tác loạn, muốn giết trừ hậu hoạn, nhưng Đàng Vân vừa đến liền xóa bỏ bản khoản trong lòng họ.

Quan viên địa phương sợ uy nghi của Tiết Quân Lương, tuy không muốn ra tiền xuất lực, nhưng vẫn giúp Đàng Vân tu miếu.

Căn bản ba huynh đệ họ Hà không phục Đàng Vân, tuyên bố chỉ giám sát, thà bị chặt đầu cũng không làm việc cực nhọc, Đàng Vân không cưỡng cầu bọn họ, tự mình xắn tay áo, cùng các tướng sĩ vất vả.

Ba huynh đệ họ Hà nhìn trong mắt, tuy vẫn không phục, nhưng không còn chửi rủa Đàng Vân.

Những phú hào của Đàng quốc, người có tâm hoài thiên hạ đều tới bái phỏng Đàng Vân, giúp hắn tiền tài tu miếu, không ít lưu dân và người địa phương đều sôi nổi tham gia quân đội, không mấy ngày đã được hai vạn người.

Đàng Vân thường xuyên xuất chinh bên ngoài, nhưng dù gì Đàng quốc cũng là quê hương của hắn, ai thanh quan ai tham quan hắn đều biết rõ.

Đàng Vân mang ba huynh đệ họ Hà đến quỷ phủ của các tham quan, bắt nhĩ tử của họ xưng quân, có bậc trưởng bối nào muốn con mình nhập ngũ, phạm là không muốn nhập ngũ, liền góp bạc cho quân lương.

Không có nhĩ tử thì bắt bọn họ lại, nói những người này có tâm phản quốc, phải mất đầu, bằng không sau này nguy hại giang sơn xã tắc, tham quan đương nhiên sợ chết, chỉ có thể lấy tiền bạc hối lộ cho Đàng Vân.

Cái Đàng Vân cần chính là kết quả này, mang theo ba huynh đệ họ Hà có thể trấn áp, luận công phu, hộ vệ phủ quan căn bản không đấu lại, muốn mạnh bạo cũng không được.

Rất nhanh chuyện rơi vào tai Tiết Quân Lương, một số quan viên tức giận Đàng Vân thu hối lộ cường thường bách tính, khiến dân chúng Đàng quốc lầm than.

Tiết Quân Lương vừa lấy được tổ giác, Đàng Vân liền phái Hà trung đưa sổ nghi chép tới, trong vòng 3 ngày trưng thu ba vạn binh sĩ, trưng thu vô số vàng bạc, toàn bộ sung quân lương.

Tiết Quân Lương hỏi Hà Trung: “Đàng Anh có từng tham ô?”

Hà Trung gãi gãi đầu nói: “Bạc đều do ba người chúng ta thu, hắn không hề chạm qua dù chỉ một nén.”

Tiết Quân Lương gật gù gật đầu, cũng không nói tiếp, không dặn dò gì, y nghĩ nếu đối phương dám làm như thế, hiển nhiên cũng có biện pháp bình ổn, không cần y làm điều thừa.

Đặng Vân phái thám tử thăm dò tin tức, biết là Trục Lộc hầu dẫn một vạn binh, hướng bên này, Đặng Vân trưng thu ba vạn binh, cố thủ Đặng quốc, lương thảo có, tiền bạc sung túc, cũng không úy kỵ cái gì.

Nhưng ba vạn binh này phần lớn là tân binh, nếu thật sự ra chiến trường, chưa trải qua huấn luyện, nếu giao phong trực tiếp với Trục Lộc hầu, phần thắng không lớn.

Đặng Vân sai người đào hầm bố trí bẫy rập, hơn nửa phái binh chỉ thủy, bày thuyền trận, chặn quân đội của Trục Lộc hầu lại.

Tình binh tiên phong của Triệu Lục quả nhiên sập bẫy, bị binh sĩ mai phục bên cạnh giết trọn ổ, tuy quân của Trục Lộc hầu được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng khó tránh khỏi kinh hoàng, chúng tướng sĩ phóng ngựa bỏ lên hồ, quay đầu chạy về.

Đặng Vân không cho người đuổi theo, chỉ tiếp tục bảo vệ chỉ thủy.

Ba huynh đệ họ Hà không có kiên nhẫn chờ đợi như vậy, muốn xuất trận giết một lần thống khoái, Đặng Vân liền phái ba người nửa đêm đến cướp trại, quấy rầy quân địch, không cho Triệu Lục dựng xong quân doanh.

Ba người dẫn hơn mười đội nhân mã, tập kích từ ba phía, nhưng không liệu mạng chém giết, phá một lúc rồi chạy trở về, quân địch thấy người chạy liền đuổi theo, kết quả trời tốt lại sập hồ.

Hà Trung thấy quân địch ngu ngốc, liền đắc ý vênh váo, kết quả bản thân cũng sập bẫy, ngựa gãy chân, Triệu Lục vừa lúc dẫn người qua, gần đánh tới nơi, Hà Trung phải triệu hồi mã ngăn Triệu Lục lại, phái binh sĩ cứu Hà Trung ra.

Triệu Lục cả đời hành quân đánh giặc, đương nhiên lão luyện, hai người giáp công chỉ là chuyện nhỏ với y.

Đặng Vân thấy ba người chậm chạp chưa về, phái người thăm dò, thám tử hồi báo ba vị tướng quân bị Trục Lộc hầu chặn trước chỉ thủy, đang chém giết.

Đặng Vân biết không hay, phái các tướng sĩ trên chỉ thủy giờ phút, đánh trống vang vọng bốn phía, giả vờ muốn xuất chiến, còn mình mang ba mươi kỵ binh lên bờ cứu người.

Hắn qua đúng lúc Hà Trung vừa ra khỏi hồ, xông lên muốn đấu với Triệu Lục, Đặng Vân sai người vây Triệu Lục, cũng không dám đánh lâu, sợ binh mã Phụng quốc đuổi theo, người đồng thể mạnh liền không dễ ứng phó.

Mọi người vây quanh Triệu Lục, cố ý lộ ra sơ hở, để Triệu Lục thoát vòng vây, lên ngựa quay về đại doanh, Đặng Vân cũng không ham chiến, chờ Triệu Lục đi rồi, lập tức dẫn tướng sĩ về chỉ thủy.

Trong quân đều có công văn đem việc này bẩm báo kinh thành, Tiết Quân Lương gọi Tiết Hậu Dương đến xem công báo, Tiết Hậu Dương khiếp sợ không thôi.

“Này... Thần đệ không thể tin được, nếu Đặng Anh sáng suốt như thế này, sao lại giúp Đặng Thiên Y phóng hỏa?”

Tiết Quân Lương cũng lắc lắc đầu, “Ta cũng không rõ.”

Tiết Hậu Dương nhớ ra cái gì đó, nói: “Bệ hạ, Triệu Lục lãnh binh đến, tuy Đặng Anh ngăn được quân địch, nhưng đó có phải là kẻ sách lâu dài không, một khi quân địch phát hiện tất cả thủ hạ của Đặng Anh đều là tân binh, hiển nhiên lập tức tấn công, đến lúc đó Đặng quốc nguy hiểm, không bằng phái binh trợ giúp, có thể khiến dân chúng an tâm.”

Tiết Quân Lương đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu, nói: “Ngươi cứ chờ Triệu Lục quy hàng thôi.”

Tiết Hậu Dương không rõ, nhưng Tiết Quân Lương lại không nói ra, hắn cũng không tiện hỏi thêm.

Đặng Vân biết Đặng quốc có bao nhiêu thực lực, hiện tại không kịp thao luyện binh sĩ, Triệu Lục ở phía bắc chỉ thủy, mình ở phía nam chỉ thủy, chỉ có thể lấy nước ngăn cách, Triệu Lục chậm chạp không phát binh, cũng khiến Đặng Vân có chút kiên kị.

Đặng Vân ngồi trên thuyền nhìn bờ bên kia, trong lòng ngẫm nghĩ đối sách, liền nghe tiếng người ca hát, một thuyền nhỏ xuôi dòng, vài bát che mưa gió, hướng bên này mà đến.

Hình như người trên thuyền là một khát cái, trên tay cầm một cái bát, vừa hát vừa gảy bát qua lại, tướng sĩ trên thuyền nhìn thấy, liền lấy trường thương chọc vào thuyền của hắn, muốn ngăn hắn.

Tên khát cái kia cười rộ lên, dùng gậy trúc gạt nhẹ, liền khiến trường thương trong tay tướng sĩ rơi xuống nước, ‘tôm’ một tiếng không còn bóng dáng.

Ba huynh đệ họ Hà là người luyện võ, lòng hiếu thắng nổi lên, cầm trường mâu khoa tay múa chân, kết quả trường mâu chưa đụng tới thuyền nhỏ, Hà Trung xui xẻo bị một mảnh vỡ đập trúng ngực, nằm ngựa nửa ngày không dậy nổi.

Mảnh vỡ đen thui, còn đầy mùi thối.

Đặng Vân bảo mọi người dừng tay, đi ra phía trước, chấp tay nói: “Chẳng lẽ vị anh hùng này muốn xung quân?”

Tên khất cái cười một tiếng, “Tiểu bạch kiếm ngươi ngược lại thông minh?”

“Tiền bối chỉ ra tay, không dùng hết sức, thuyết minh không muốn chấp nhận với chúng ta, cũng không có địch ý.”

Tên khất cái nói: “Nếu ngươi biết đạo lý này, vì sao chỉ trú binh tại chi thủy?”

Đặng Vân sững sốt, không hiểu được ý tứ của hắn, nói: “Còn cần thỉnh tiền bối chỉ giáo.”

Tên khất cái nói: “Triệu Lạc đã ở phía bắc chi thủy mười ngày, nếu muốn tấn công đánh hạ Đặng quốc, nhất định sớm hành động, hiện giờ chỉ thấy khói bếp không thấy kích trống, thuyết minh Triệu Lạc không có ý phát binh, chính như ngươi nói, không có địch ý.”

Đặng Vân nghe hắn nói vậy, cảm thấy có lý, nhưng Trục Lộc hầu đến đây không phải để đánh giặc, chẳng lẽ để đầu hàng sao?

Tên khất cái nói: “Chi bằng tướng quân bày trận, chính diện giao phong một lần, Triệu Lạc không có viện binh, nếu không địch lại còn có thể cắt lương thảo của y, ba vạn nhân mã lại e sợ một vạn nhân mã của y ư?”

Đặng Vân nghe xong, âm thầm kinh hãi, người này nhìn nhận sắc bén, lại hiểu rõ suy nghĩ của mình, khiến Đặng Vân vừa mừng vừa sợ, hắn yêu mến nhân tài, mà đối phương nói chuyện rõ ràng trọng điểm, hơn nữa công phu không kém, nếu có thể thu về thì tốt, nếu không thể liền là họa lớn.

Đặng Vân lập tức chấp tay, thỉnh người nọ tọa trấn, tên khất cái nghe xong, thế nhưng không cự tuyệt, cười nói: “Tại hạ lần đầu tiên tới Đặng quốc, Đặng nam hầu ghét bỏ tại hạ tướng mạo xấu xí, đánh ba mươi trượng đuổi khỏi thành, không ngờ đều là họ Đặng, lại không có cùng khí phách.”

Lúc này ba huynh đệ họ Hà xen mồm nói: “Ngươi thế mà kêu xấu, ngươi có xấu bằng ba người chúng ta đâu? Ngươi thối mới đúng!”

Đặng Vân nhin cười, cung kính mời hắn lên thuyền lớn, sai người múc nước để hắn rửa mặt chải đầu một phen.

Tất cả mọi người không ngờ tới, tên khất cái này vừa sửa soạn xong, lại là mỹ nam tử khí độ bất phàm.

Hà Trung nói: “Ngươi vừa rồi còn nói Đặng Anh là tiểu bạch kiếm, ta thấy mặt ngươi còn bạch hơn hắn!”

Người nọ cười một tiếng, “Đáng tiếc tiểu bạch kiếm ta đây, vừa rồi không cẩn thận thắng tướng quân.”

Hà Trung bị phản bác, liền ngậm miệng, trên mặt đỏ lên, ồn ào nói muốn đánh với hắn lần nữa, lúc trước là sai lầm.

Đặng Vân vẫn luôn lấy lễ đối đãi, người nọ cũng có sở động, nói: “Tại hạ Triệu Thống, là người hầu cận của Trục Lộc hầu Triệu Lạc.”

“Triệu Lạc?”

Ba huynh đệ họ Hà hét to một tiếng, rút kiếm muốn chém chết Triệu Thống, Triệu Thống cũng không kích động, tay không đoạt được trường kiếm của hắn, trở tay một cái, trực tiếp tra kiếm vào vỏ.

Cười nói: “Các vị tướng quân không cần hoảng, tại hạ tới thay mặt Trục Lộc hầu quy hàng.”

Hà Trung nói: “Thiên tài tin ngươi!”

Triệu Thống từ trong ngực lấy thư ra, là thư tự tay Triệu Lạc viết, trên đó nói y vốn là người Tiết quốc, vì thụ đại ân của Tiết vương, cam nguyện xa quê hương tới Phụng quốc, giúp Tiết vương tìm hiểu tin tức.

Đây là thư Triệu Lạc viết khi còn ở Tiết quốc, phía dưới có ấn tín của Tiết Quân Lương, để tránh ngày sau gặp mặt giết hại lẫn nhau.

Nhưng Triệu Lạc không ngờ tới, y chỉ định trà trộn vào quân doanh, thế nhưng một đường lên tới tướng quân, bị Phụng Minh mang vào cung, cuối cùng biến thành Hầu gia dưới một người trên vạn người.

Lúc này, Trục Lộc hầu muốn bút ra càng thêm khó khăn.

Hiện giờ Phụng Minh phái người tấn công Phụng quốc, Triệu Lạc chọn binh sĩ thân tín của người, vừa lúc cao thấp cùng nhau quy thuận.

Đặng Vân đọc qua thư, hai tay phát run, hắn chưa từng nghĩ Tiết Quân Lương tâm cơ sâu như thế, mai phục xa như thế, ngay cả Trục Lộc hầu không ai bị nói của Phụng quốc cũng là người của Tiết Quân Lương, đây là điều hắn trăm triệu lần không dám tưởng tượng.

Đặng Vân không khỏi nghĩ đến, nếu có một ngày, Tiết Quân Lương phát hiện, biết mình căn bản không phải Đặng Anh, biết hoàng hậu đã chết kia kỳ thật bị thay đổi, kết cục thế nào, hắn hoàn toàn không biết, vì hắn không hiểu được Tiết Quân Lương.

Hôm sau Đặng Vân gọi Triệu Thống, phái ba huynh đệ họ Hà chỉ huy chi thủy, tự hắn đến gặp Triệu Lạc.

Triệu Lạc sớm có được tín hiệu, đã dọn xong binh mã, một vạn người đứng chỉnh tề, bả đao thương kiếm đều đặt bên chân, tay không cầm binh khí, thể hiện thành tâm.

Triệu Thống bái kiến chủ tử của mình, tay Triệu Lạc chấn động, đem trường thương của mình cắm trên mặt đất, sau đó tháo mũ giáp xuống, dẫn dắt mọi người quy hàng.

Chuyện Triệu Lạc quy hàng khiến cả Phụng quốc chấn động, mọi người sôi nổi nghị luận, có người mắng Triệu Lạc bội bạc, có người nhân cơ hội bôi nhọ y, mới đầu Lữ Thế Thần không tin, phái người thăm dò, chỉ nhìn thấy mũ giáp và ngân thương cắm trên mặt đất.

Vì thế thám tử đem trường thương và mũ giáp của Triệu Lạc hầu về Phụng quốc, không ai không tin nữa, Lữ Thế Thần vẫn luôn kính trọng Triệu Lạc, đương trường khiếp sợ lao đao vài bước.

Không mấy ngày có người cầu kiến Triệu Lạc, người tới là Thụy Tuyết, sau khi Thụy Tuyết đặt hết đồ đạc xuống, liền đưa ra một đoạn cầm, trên cầm còn vết máu đã khô.

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử... Hầu gia phủ bị niêm phong, tội danh của ngài tày trời, có người bắt thuộc hạ muốn khám đầu, Lữ tướng thả ta ra khỏi thành, bảo ta đưa cầm này tới gặp chủ tử.”

Tay Triệu Lạc khẽ run lên, nhẹ nhàng vuốt ve đoạn cầm đứt dây, không nói gì.

Thụy Tuyết roi lệ nói: “Chẳng lẽ ngài không hỏi Phụng vương sao?”

“A... Hẳn thế nào.”

Thụy Tuyết có chút nghẹn ngào, “Phụng vương hẳn... Thuộc hạ chỉ có thể nói... Chỉ có thể nói hẳn còn sống.”

Đằng Vân đề phòng Triệu Lạc không thật sự quy thuận, cho nên phái người tới thám thính tin tức, có người Phụng quốc đột nhiên đến tìm y, cũng khó trách Đằng Vân sẽ có lòng nghi ngờ.

Hắn không nghĩ tới, lại nghe được những câu như vậy.

Đằng Vân hít một tiếng, hẳn nghe qua quan hệ giữa Triệu Lạc và Phụng Minh, tuy không rõ vì sao giữa hai nam tử cũng có loại tình cảm này, nhưng nhìn thái độ của Thụy Tuyết, không phải giả vờ bi thương, có lẽ hết thảy là tạo hóa trêu người.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

CHƯƠNG 49: Cái đỉnh trong mắt

Đằng Vân có chút chú ý lời Thụy Tuyết nói, hẳn cũng có chút chú ý phản ứng của Triệu Lạc.

Trong chuyện tình cảm Đằng Vân tương đối đơn thuần, hẳn biết trung quân, biết yêu dân, bất quá đó là tình cảm đối với nhân tâm mà thôi.

Thời điểm Triệu Lạc nhận được đoạn cầm, không thể kìm nén bi thương, nhưng Đằng Vân không rõ, nếu y thích, vì sao lại vô tình với Phụng vương như vậy.

Trong mắt Đằng Vân, đại trượng phu ra trận giết địch là thiên kinh địa nghĩa, người giết ta ta giết người cũng không gì đáng trách, bất quá ám chiêu không phải tác phong của hắn.

Đằng Vân cả đêm đều trợn tròn mắt nhìn đỉnh giường, chuyện này không có ai sai, mà ngay cả Tiết Quân Lương, cũng không thể nói là y sai, làm quân vương phải nghĩ sâu xa hơn người khác, nhưng Đằng Vân vẫn không bỏ được bản khuôn.

Hắn nhớ tới tin đồn, một đế vương có thể đối xử với Triệu Lạc như thế, có lẽ phần tình cảm này là thật? Chỉ có một điều khẳng định, đó là, phần tình cảm này không được người dễ dàng tha thứ, hiện tại Triệu Lạc vừa đi, phòng chừng Phụng vương liền biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hôm sau Đằng Vân dậy rất sớm, một đêm không ngủ ngon, hắn nhắm một mắt liền nghĩ đến đoạn cầm kia, nhắm một nhắm nữa lại nghĩ đến Tiết Quân Lương ở kinh thành xa xôi.

Thật vất vả ngủ, lại bị cảnh trong mộng bừng tỉnh, hẳn lại mộng thấy cảnh tượng Tiết Quân Lương bắn chết mình.

Đề vương vô tình lật lọng là chuyện thường. Đằng Văn tuyệt đối không tin lúc này hấn quay về kinh còn có thể sống bao lâu, dục gia chi tội, Tiết Quân Lương thông minh như vậy, tất nhiên có trăm ngàn phương pháp khiến mình chịu chết.

Nhưng Đằng Văn lại không thể nói gì, nói hấn không phải Đằng Anh, thật quá mức vớ vẩn.

Đằng Văn thu thập vật dụng, đem chui thủ giấu trên người, hiện giờ Triệu Lục quy hàng, tất nhiên Phụng quốc đại thương nguyên khí, dù một vạn binh mã không quá to tát với Phụng Minh, Phụng quốc binh hùng tướng mạnh không để ai vào mắt, nhưng Trục Lộc hầu quy hàng đã gây chấn động Phụng quốc.

Đánh giặc không có dân tâm, phải đánh thế nào?

Quả nhiên Phụng Minh cho binh rút khỏi biên quan, không còn quấy nhiễu Tiết quốc, Tiết Quân Lương rất nhanh phái người truyền thánh chỉ, bảo bọn họ khai hoàn về kinh, luận công phong thưởng.

Hiển nhiên ba vạn binh sĩ Đằng Văn mới thu cũng quay về, đội binh mã chậm rãi đi, từ Đằng quốc tới Tiết quốc không phải chuyện một sớm một chiều.

Hành quân là thời cơ tốt nhất để đào tẩu, nhưng Đằng Văn không biết, ngoài quân đội mình còn có thể đi đâu, quay về Đằng quốc là điều trăm triệu lần hấn không muốn, nơi đó sinh hấn dưỡng hấn, khó tránh khỏi cảnh còn người mất, nhất là Đằng vương thành Đằng nam hầu, cuối cùng biến thành tù nhân.

Đằng Văn đã chết tâm, rất nhiều lúc không biết phải làm gì.

Tiết quốc cũng không thể đi, dù sao đó là địa bàn của Tiết Quân Lương, Tiết vương tâm tư trọng, Đằng Văn cảm thấy chỉ cần mình bước vào Tiết quốc một bước, chắc chắn bị tai mắt của y phát giác.

Mà Phụng quốc sinh địa không quen, cảm giác xa lạ khiến Đằng Văn thực bẽ bàng, có lẽ trải qua nhiều chuyện như vậy, ngược lại rất sợ cô đơn.

Triệu Lục vừa xưng quân, rất nhiều người không phục y, bởi vì không biết thân phận của y, thánh chỉ gần nhất thăng quan tiến chức cho y, làm chủ soái, Đằng Văn lại biến thành phó soái, Triệu Thống có công, cũng được phong tướng quân.

Hiển nhiên Đằng Văn nhìn ra được, đây là bước đầu tiên của Tiết Quân Lương, muốn chế trụ mình, để Triệu Lục giám sát, có lẽ y đã đoán được ý niệm chạy trốn của Đằng Văn.

Triệu Lục dẫn dắt đại quân quay về kinh, phái Triệu Thống tùy thời theo sát Đằng Văn, xem như giám thị, tuy Đằng Văn thông thạo binh thư, nhưng thân thể này thể lực kém, ngày thường luyện công phu chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt, không thể so với Triệu Thống, đứng thấy Triệu Thống bộ dáng vẫn nhọc, lại thường xuyên bị ba huynh đệ họ Hà gọi là bạch diện thư sinh, nhưng toàn quân cao thấp so kiếm với hấn, hầu như thảm bại.

Đằng Văn biết Tiết Quân Lương quyết tâm muốn khám đầu mình, sẽ không lưu cho hấn một cơ hội đào tẩu nào.

Huống chi Đằng Thường và Đằng nam hầu còn ở kinh thành, dù Đằng Văn giận Đằng nam hầu vô năng, cũng không thể xóa bỏ thân tình với Đằng Thường.

Triệu Thống cười nói với Đằng Văn: “Ta nghe nói tướng quân đốt Vân Phụng cung, sợ là có thù với Phụng quốc? Nếu không sẽ không làm chuyện không màng sinh tử như vậy.”

Đằng Văn cũng không đáp, Triệu Thống tiếp tục cười nói: “Ta thấy trên mặt ngươi có sẹo, to nhỏ không đồng nhất, chẳng lẽ là đánh giặc lưu lại?”

Đằng Văn cười nói: “Ta biết ngươi xem thường ta, làm gì hỏi nhiều như vậy, chế nhạo người khác, không phải chuyện trượng phu nên làm.”

Triệu Thống tâm cao khí ngạo, ngày ấy hấn không biết Đằng Văn là bồi kiểm quan nổi danh xu nịnh kia, còn cảm thấy người này khí độ bất phàm, sau nghe được, nhất thời có chút giận giữ, còn tướng thái độ cung khiêm của Đằng Văn là giả vờ, muốn trêu đùa mình, hiển nhiên không có ấn tượng tốt với hấn.

Hơn nữa Triệu Thống xuất thân danh môn, thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, Tiết Quân Lương từng nói giỡn, chỉ vào Triệu Thống lúc ấy vẫn là thị vệ mà nói, “Nhân tài ngày khác tất dùng”. Sau đó Triệu Thống được điều đến quân doanh, rồi sau đó Tiết Quân Lương nhìn trúng, bỏ vào Phụng quốc tiếp ứng Triệu Lục, một đường thăng chức không ngừng, đúng là bởi vì hấn bất luận sáng suốt hay gan dạ, đều tài trí hơn người.

Triệu Thống như thế, sao có thể phục một bồi kiểm quan chỉ biết khua môi múa mép.

Triệu Thống nói: “Nếu ngươi không phục, có thể so kiếm với ta.”

Đằng Văn nói: “Kiếm chỉ có thể giết một người, sa trường chinh chiến, là chuyện giữa các quốc gia, cái dùng của thất phu thật sự thừa thãi.”

Triệu Thống còn muốn lý luận với hấn, Triệu Lục đã nghe báo hai người xích mích, bọn họ đều là tướng quân, tuy đang khai hoàn về kinh, nhưng tướng quân mà bất hòa, cũng nhiều loạn quân tâm.

Triệu Lục trách phạt Triệu Thống, điều hấn đi, bắt hấn dẫn tiền trạm quay về kinh báo tin trước.

Tiết Quân Lương thấy Triệu Thống, có chút cảm thán, năm đó Triệu Thống tới Phụng quốc tuổi còn rất nhỏ, hiện giờ đã qua nhiều năm như vậy.

Triệu Thống bẩm báo hành trình của quân đội, nhiều nhất hai ngày nữa có thể đến kinh.

Tiết Quân Lương nghe xong lại trầm ngâm một chút, cười nói: “Triệu Thống a Triệu Thống, các người đều trùng kể.”

Hiển nhiên Triệu Thống không rõ ý của Tiết vương, “Mặt tướng ngu dốt, thỉnh Đại vương chỉ bảo.”

Tiết Quân Lương nói: “Cũng khó trách, dù người sáng suốt, nhưng chung quy kinh nghiệm quá ít, hơn nữa trời sinh tranh cường hiếu chiến... Chẳng lẽ người không cảm thấy, Đằng Anh cố ý chọc người sinh khí, sau đó tính toán Triệu Lục sẽ lấy đại cục làm trọng, điều người đi trước. Trong quân công phu của người tốt nhất, không có người giám thị, nếu Đằng Anh muốn chạy, chẳng phải quá đơn giản?”

Triệu Thống nghe xong mới tỉnh ngộ, chính là có quay trở cũng không kịp.

Tiết Quân Lương không kinh hoảng, cười nói: “Nếu đại quân đến, làm quân vương, hiển nhiên cô nên ra khỏi thành tiếp đón.”

Quả nhiên hai ngày sau đại quân tới kinh thành, Triệu Lục sớm thu tin tức, Tiết vương muốn đích thân ra thành chúc mừng.

Thời điểm cách kinh thành không xa, Triệu Lục liền phân phó đại quân dừng lại chỉnh đốn, dù sao cũng là Tiết vương tới đón, cần chỉnh đốn một phen, sự vụ bận rộn, hiển nhiên không ai ngăn trở Đằng Vân.

Chờ lúc tiếp tục vào thành, Hà Trung hô to, “Đằng Anh đã chạy đi đâu?”

Trong lòng Triệu Lục lộp bộp một tiếng, Hà Nhân còn ồn ào nói, “Có phải tiêu chảy không?”

Hà Nghĩa cười nói: “Lười biếng thành thói, phân và nước tiểu nhiều.”

Đằng Vân ra khỏi quân doanh, cởi áo giáp, thay y phục đã chuẩn bị tốt, không dám chậm chạp, dù gì nơi này là ngoại thành, Triệu Lục sẽ không phát hiện quá nhanh.

Nhưng Đằng Vân còn chưa đi, chợt nghe thanh âm “Sàn sạt” vang lên bốn phía, binh sĩ đột nhiên lao tới, dẫn đầu là Triệu Thống.

Đằng Vân thấy Triệu Thống, cũng không khẩn trương, chỉ cười to một tiếng.

Binh lính vây quanh Đằng Vân, một nam nhân mặc long bào màu đen bước ra, nói: “Người cười thực thoải mái?”

Đằng Vân nhìn đến Tiết Quân Lương, chớp mắt hoảng hốt, hần mạng binh đi Đằng quốc đã hơn mấy tháng, tái kiến Tiết Quân Lương, cũng chẳng biết tại sao, đột nhiên trong đầu hiện lên Triệu Lục cùng Phụng Minh.

Đằng Vân bất động thanh sắc, nói: “Nam nhi đỏ máu không đỏ lệ, không cười chẳng lẽ khóc?”

Tiết Quân Lương chậm rãi đi tới, nhìn hần nói: “A... Không biết Đằng tướng quân, muốn đi nơi nào?”

Đằng Vân sững sốt một chút, lúc hần vẫn là Đằng Vân, Tiết Quân Lương cũng gọi hần như vậy, hiện giờ hần vẫn họ Đằng, nhưng không còn là Đằng Vân.

Tiết Quân Lương không thấy hần nói chuyện, cũng biết dưới tình huống này, hần không có lời nào để nói: “Đại quân khai hoàn về kinh, Đằng tướng quân là công đầu, cô còn đang nghĩ ban thưởng cho người cái gì mới tốt.”

Đằng Vân vẫn không nói lời nào, Tiết Quân Lương có chút ngoài ý muốn, lại cảm thấy không hề ngoài ý muốn. Nếu là Đằng Anh trước kia, lúc mình nói ban thưởng, nhất định sẽ nịnh nọt, bất quá từ khi Đằng Anh xuất chinh, Tiết Quân Lương lại cảm thấy hần thâm tàng bất lộ, không phản ứng cũng là bình thường.

Triệu Lục phái người truy đến, vừa lúc nhìn thấy Tiết vương, kinh hoảng không thôi, vội vàng quỳ xuống tham kiến, lúc này Tiết Quân Lương mới bảo người thu binh, đem Đằng Vân về.

—

Thái y thỉnh mạch cho Phụng Minh, Lữ Thế Thần đứng một bên, thái y không dám nói thêm gì, kê đơn rồi đi.

Lữ Thế Thần nói văn chương thì dễ, nhưng chưa từng an ủi người khác, huống hồ chuyện này, hần cảm thấy mình cũng chịu đã kích nặng nề, ngay cả bản thân cũng an ủi không được.

Ngày ấy Lữ Thế Thần để Thụy Tuyết cầm đoạn cảm đưa cho Triệu Lục, còn hi vọng Triệu Lục có tình cảm với Phụng vương, nhìn đến đoạn cảm sẽ hồi tâm chuyển ý, nào biết Thụy Tuyết vừa đi liền vô tung.

Lữ Thế Thần khó có thể lý giải, hần vốn đầu gối, lúc này càng rơi vào vòng lẩn quẩn, rõ ràng thoát nhìn Trục Lộ hầu để ý Phụng vương như vậy, vì sao phải tổn thương lẫn nhau.

Lữ Thế Thần thở dài, nội thị nhỏ giọng tiến vào, ghé tai nói với Lữ tướng vài câu, Lữ Thế Thần ngẩn ra, phát tay bảo hán đi xuống, bản thân lại do dự, không biết hiện tại nói ra thì có ổn không, dù sao Phụng Minh bệnh không nhẹ, bộ dáng thực tiều tụy.

Nhưng hán còn trù trù, chột nghe Phụng Minh xoay người, tựa hồ đã tỉnh, lại hình như không ngủ, mở miệng nói: “Lữ tướng có chuyện gì muốn nói.”

Lữ Thế Thần lại thở dài, “Bệ hạ, chất tử của Trình Điền – Chương Hồng xưng vương, đã điểm binh xuất chinh, muốn chiếm lĩnh Minh Thủy.”

Phụng Minh đưa tay che miệng, nuốt tiếng ho khan xuống, hé mắt, nói: “Truyền đại thần đến hoãn các, cô muốn nghị sự.”

Lữ Thế Thần muốn hỏi thân thể của hán chịu đựng được không, nhưng cuối cùng không hỏi ra, dù sao Phụng Minh cũng là nam nhi bảy thước, không ai hy vọng bị người khác xem thường, nhất là người như Phụng vương, từ trước tới nay hán đều cao ngạo, có lẽ đời này trừ bỏ Triệu Lạc, không ai có thể khiến hán nhường nhịn.

Các đại thần đệ bài tử trước cửa cung, rất nhanh được triệu vào.

Phụng Minh ngồi trên thượng tọa của hoãn các, dựa lưng vào ghế, lấy tay nâng cằm, tựa hồ đang xem công báo trên bàn.

Tất cả mọi người sợ bị giận chó đánh mèo, thỉnh an xong cũng không dám đứng lên.

Phụng Minh tựa hồ không có biểu tình gì đặc biệt, khoát tay bảo bọn họ bình thân, nói: “Chắc tất cả các vị ái khanh đã nhận được tin tức, Chương Hồng khinh ta không người, năm đó thúc phụ của hán cô cũng không để vào mắt, chớ nói chỉ là Chương Hồng hiện tại.”

Lữ Thế Thần nói: “Chương Hồng muốn chiếm Minh Thủy, nhất định cảm thấy Minh Thủy mới trải qua hồng bạo, chưa tư sửa xong, nơi này yếu kém nhất, nếu bắt Minh Thủy có thể xây dựng cơ sở tạm thời, tiến thêm một bước xâm phạm ranh giới.”

Phụng Minh gật gật đầu, bỗng nhiên cười nói: “Chính là Minh Thủy không dễ chiếm, dù bắt tới tay cũng không dễ thủ, một đầu khác của Minh Thủy là Tiết quốc, bất chỗ này chẳng khác nào bị hai nước vây công...”

Hán nói xong dừng một chút, sắc mặt có vẻ tái nhợt, nói: “Chương Hồng không có khả năng đồng thời đối kháng cô cùng Tiết vương, tất nhiên chỉ có thể cầu hòa với Tiết vương, mà phương pháp tốt nhất...”

Lữ Thế Thần bừng tỉnh đại ngộ, tiếp lời nói: “Là hòa thân?”

“Đúng vậy, trường công chúa mới qua đời, Chương Hồng liền vội vã tặng người qua đó, chẳng phải xem thường trường công chúa, mà xem thường trường công chúa, hiển nhiên là xem thường cô.”

Mọi người nghe Phụng Minh phân tích đạo lý rõ ràng, giống như tổn thất Trục Lộ hầu không ảnh hưởng gì tới hán, lại giống như căn bản trên đời này không tồn tại Trục Lộ hầu.

“Chương Hồng là tiểu nhân bội tín, lại giết hại thúc phụ, tất nhiên Tiết vương không muốn có quan hệ gì với hán, nhưng Tiết vương chắc chắn không xuất binh đi đánh Chương Hồng, nếu muốn đuổi Chương Hồng đi, phải xem ở các vị.”

Lữ Thế Thần nhất thời cảm thấy khó khăn, hán không thạo binh thư, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt. Hơn nữa trải qua chuyện Minh Thủy ngập lụt, khó tránh khỏi có chút kiêng kỵ, Phụng quốc địa thế trũng, nếu Chương Hồng cũng học theo Tiết Quân Lương, quân binh sẽ bị chết đuối.

Phụng Minh đứng dậy, đi đến trước bàn đồ, dựa lưng về phía mọi người, một lát sau mới nói: “Thứ nhất, phái người đến ngăn cản Chương Hồng đào kênh dẫn nước, dẫn nước là phương pháp đơn giản nhất, tất nhiên Chương Hồng sẽ thử, chỉ cần ba đội nhân mã luân phiên tập kích, nhiễu loạn Chương Hồng là được, điểm ấy không cần cường công từ chiến, đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng liền lui.”

Hán nói xong, lại dừng một chút, tiếp tục nói: “Thứ hai, Chương Hồng có mãnh tướng, không thể chống cự... Cô nghe nói mãnh tướng này là đồng hương của trạng nguyên khoa cử lần này, không bằng phái trạng nguyên tới đó.”

Đại thần nói: “Bẩm Đại vương, trạng nguyên lần này là văn, không phải võ...”

Phụng Minh cười nói: “Ai muốn hán đi đánh giặc? Cô phái hán đi ôn chuyện... Dù là Trình Điền hay Chương Hồng, bệnh chung của hai thúc chất này là đa nghi, bọn họ không biết đạo lý, dùng người thì không nên nghi ngờ người, cô phái hán đi ôn chuyện với địch nhân, hiển nhiên khiến Chương Hồng hoài nghi, Chương Hồng sẽ bức mãnh tướng này đến doanh hạ của cô, lúc đó thiết tiệc rượu khoản đãi là đủ rồi.”

Chúng thần đều gật đầu khen ngợi, Phụng Minh lấy tay điểm xuống địa đồ, nói: “Về phần phái ai đi, các người trở về thương lượng một chút, ngày mai lâm triều tiến cử mấy người, cô sẽ định đoạt.”

Hán nói xong, bảo mọi người lui xuống.

Lữ Thế Thần dừng một chút, vẫn cắn răng một cái rồi đi.

Phụng Minh nghe được tiếng đóng cửa, đột nhiên bả vai rung lên, dựa tay đỡ lấy bàn đồ trước người, bàn đồ chao đảo, thiếu chút nữa lật ngửa.

Phụng Minh đưa tay che miệng lại, máu tràn qua kẽ ngón tay, trên mặt đầy nước mắt, đó cũng là lí do vì sao vừa rồi hắn vẫn luôn mặt bình tĩnh.

Trên mặt hắn máu và nước mắt hòa vào nhau, nhất thời không kiềm chế được, vô lực ngã ngồi xuống đất.

Làm một quân vương không dễ dàng, người hắn tin nhiệm nhất phản bội hắn, nếu thương tâm, có người sẽ nói quân vương này ngu ngốc, vì tiểu tình tiểu yêu đánh mất một vạn tinh binh không nói, còn khăng khăng một mực.

Nếu hắn biểu hiện không thương tâm, lại bị người ta nói lãnh huyết lạnh lùng, quả nhiên để vương bạc tình, bất quá một vạn tinh binh mà thôi, không có cũng không sao, có trận chiến nào không tổn binh hao tướng, mà Triệu Lạc là nam nhân, Đại vương ngoan đủ liền chán.

Phụng Minh ngã xuống đất, Lữ Thế Thần vừa mở cửa đi vào, nhìn thấy hắn lập tức chạy tới nâng dậy.

Lữ Thế Thần là văn nhân, dù Phụng Minh bộ dạng thanh tú cũng là nam tử, vóc người không thấp cũng không nhẹ, mắt không ít khí lực mới diu được hắn ngồi xuống ghế.

Mắt Lữ Thế Thần đều đỏ lên, nói: “Sao đại vương phải gây sức ép với chính mình như thế, người... Người cứ xem như Triệu Lạc đã chết!”

Phụng Minh lắc đầu, khẽ cười nói: “Có một số người quả thật khăng khăng một mực, ta tình nguyện y phản bội ta, lại chỉ sợ y đã chết... y còn sống, chắc chắn có một ngày sẽ chiến tranh, đến lúc đó, cô mới có thể đòi lại hết thảy.”

Lữ Thế Thần mới đầu nghe lời của hắn, cảm thấy mâu thuẫn, lúc trước là ngóng trông Triệu Lạc còn sống, dù phản bội cũng hy vọng y còn sống, sau đó lại nói chiến tranh.

Nhưng suy tư một phen, không khỏi thôn thức, Phụng Minh đúng là thật tình với Triệu Lạc, nhưng đồng thời hắn cũng là vua của một nước.

Chương Hồng dẫn quân dừng chân cách Minh Thủy không xa, rất nhanh liền phái người tới Tiết quốc.

Hoàng hậu qua đời, việc tuyển tú nữ kéo dài mãi, mọi người cũng nhìn ra bệ hạ có tình cảm sâu nặng với hoàng hậu, lại vì chuyện này, muốn trả nhóm tú nữ về nhà, hủy bỏ tuyển tú.

Mà vừa lúc, Chương Hồng sai người đưa thư tới, muốn đem muội muội của mình gả cho Tiết Quân Lương.

Trên thư khen muội muội của mình đến mức thiên hạ có một không hai, còn tuyên bố chỉ có thể gả cho anh hùng đương thời, mà hiện tại có thể xưng anh hùng chỉ có Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nhìn đến thư của Chương Hồng, cười to một trận, khiến quan viên hai mặt nhìn nhau.

Tiết Quân Lương bảo Khương Dự đọc thư cho mọi người nghe, mỗi một câu của Chương Hồng đều mang theo lấy lòng, sợ người khác không biết đây là nịnh bợ.

Đặng Vân lần này có công, bị ban một chức quan không lớn không nhỏ, vừa hay lúc lâm triều đứng ở vị trí cuối cùng của võ tướng.

Tiết Quân Lương hỏi ý mọi người, có nên nghênh thú muội muội của Chương Hồng không, nhất thời không ai tỏ thái độ, không ai muốn là người đứng mũi chịu sào, dù sao ý của Tiết vương mọi người đoán không ra, nếu nói lời hoàn toàn trái ý Tiết vương, chẳng phải gặp họa lớn.

Tiết Quân Lương nhìn mọi người chung quanh, cười nói: “Ai nói xem? Đặng Anh, người sao, người lần này lập công, rất nhiều người không phục người, nếu người nói không được, vừa lúc bọn họ muốn trị tội người... Hiển nhiên, người nói được, cũng để bọn họ lĩnh giáo một chút, người đứng ở chỗ này, đều không phải là nói suông!”

Đặng Vân nghe vậy, đứng ra nửa bước, gương mặt liếc Tiết Quân Lương đang ngồi trên cao nhìn xuống, không khỏi cười lạnh một tiếng. Tiết Quân Lương đang muốn tìm cách chém đầu mình, có thể trở thành cái đinh trong mắt Tiết vương, không biết là bất hạnh hay vạn hạnh...

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

CHƯƠNG 50: Một bước lên trời

Tiết Quân Lương nghe hắn cười lạnh, nói: “Nói vậy người đã có lòng tin, cần phải khiến mọi người tâm phục khẩu phục a.”

Đặng Vân chấp tay nói: “Chương Hồng là cháu ruột của Trình Diên, vì Trình Diên bại dưới tay Đại vương, Chương Hồng nhân cơ hội giết Trình Diên, tự xưng vương, đúng là bất trung bất nghĩa bất nhân, huống hồ Trình Diên xem Chương Hồng như nhi tử, mà Chương Hồng giết y như thái rau, phạm bất

hiếu, nếu Đại vương kết giao với Chương Hồng, tất nhiên bị thế nhân thóa mạ.”

Tiết Hậu Dương đứng ở hàng, nhìn thoáng qua, hần quả thật cũng nghĩ thế, Chương Hồng là tiểu nhân bội bạc bất trung bất hiếu, hiển nhiên không thể kết giao, nhưng hần chưa từng nghĩ, có người dám nói chuyện với Tiết vương như vậy, ngay cả mình cũng muốn châm chọc một phen.

Chúng thần nhất thời ồ lên, đầu tiên là sợ hãi tài ăn nói của Đằng Vân, bọn họ còn tưởng rằng Đằng Vân sẽ nịnh bợ Tiết Quân Lương kết giao Chương Hồng; thứ hai là sợ hãi khí thế của Đằng Vân, dám trực tiếp nói ra.

Tiết Quân Lương không sinh khí, ngược lại cười khẽ một tiếng, nói: “A... Vậy cô phải cảm tạ người, nếu không cô liền thành hôn quân bị thế nhân thóa mạ?”

Đằng Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh đón một câu, “Vi thần không dám nhận.”

Tiết Quân Lương một hơi nghẹn tại cổ, không khỏi liếc mọi người phía dưới một cái, nghĩ thầm rằng chẳng lẽ trước kia bồi kiếm quan này là bo bo giữ mình mới giả ngu sao, nhưng lại không nghĩ ra.

“Theo cái nhìn của người, nên trả lời Chương Hồng như thế nào.”

Đằng Vân không lập tức mở miệng, dừng một chút, mới nói: “Vi thần quả thật có biện pháp, chính là... Có cái yêu cầu quá đáng.”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên cười rộ lên, “Người nói, Đằng Khanh bỗng nhiên khách khí, cô thật có điểm không thích ứng.”

Đằng Vân nóng mặt, cũng biết khẩu khí của mình thực vô lễ, nhưng hần không có biện pháp tâm bình khí hòa, một người từng giết người, bắt phụ thân người, buộc thúc phụ đối tốt với người nhất gả cho nam nhân, Đằng Vân thật không hiểu vì sao mình còn có thể đứng ở đây...

Đằng Vân suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Vi thần khẩn cầu bệ hạ, thả Đằng nam hầu ra tù.”

Hần nói xong, đại điện lập tức tĩnh lặng tới mức ngay cả tiếng hít thở đều nghe không được.

Khương Dự quát lớn một tiếng “Lớn mật”.

Thẩm Dực cũng không nhìn được mà nhìn sang, trong lòng biết, nếu người này không phải cực kỳ thông minh, thì chính là kẻ điên.

Đằng Vân nói: “Đại vương... Ý ngài thế nào.”

Tiết Quân Lương nửa ngày không lên tiếng, chỉ chậm rãi bước xuống ngọc giai, từng bước một đi qua, trong đầu Đằng Vân oanh một tiếng, hần cảm thấy đầu tưởng muốn nổ tung, trước mắt biến thành màu đen lại thoáng đỏ như máu, tứ chi run lên, đầu ngón tay đều lạnh lẽo, cảnh tượng này hần từng gặp qua, hơn nữa vẫn luôn giấu tại nơi sâu nhất trong lòng.

Năm đó Đằng Vân bị bắt, đánh đến mình đầy thương tích, bị thị vệ áp lên đại điện, Tiết Quân Lương cũng đi tới từng bước, cười đem hần đến võ tràng, nói cho hần biết Tiết quốc thượng võ thế nào.

Chuyện cũ như thủy triều ập đến, muốn nhấn chìm Đằng Vân, mang theo cảm giác khó thở, Đằng Vân hé mắt, dùng sức lắc lắc đầu, hần cảm thấy bản thân không sợ chết, nhưng đã chết qua một lần, sâu trong trí nhớ vẫn che dấu e ngại.

Tiết Quân Lương thấy hần quyết đoán không nhỏ, muốn vỗ vỗ vai hần, nào biết vừa chạm, nhất thời mọi người xôn xao, không ngờ Đằng Vân lại mãnh liệt ngã xuống.

Tiết Quân Lương cũng không ngờ, đưa tay tiếp được, đại thần bên cạnh thấy vậy, sao có thể để Đại vương đỡ, vội vàng lại dìu hần, đại điện thượng nhất thời náo loạn, ngự y hấp tấp chạy vào.

Tiết Quân Lương sợ trên điện hỗn loạn, bảo Khương Dự phân phó bãi triều, đem Đằng Vân đến thiên điện, thái y lại bắt mạch, nguyên lai bồi kiếm quan này có tâm tật, cảm xúc dao động không thể quá lớn, nếu không ngực sẽ đau đớn kịch liệt, nguy cấp còn có thể mất tính mạng.

Thái y kê đơn, thấy vết thương to nhỏ trên mặt Đằng Vân, vốn định thuận tay chữa trị, lại nghe người ta nói võ tướng này là tội thần đốt Vân Phụng cung, cũng không dám xen vào việc của người khác, tránh dẫn lửa thiêu thân, cuối cùng không quản.

Đằng Vân ngủ phi thường bất an, thái y viết hương thuốc, nhìn hần vẫn luôn nói mê, thậm chí đang ngủ còn giãy dụa, liền bỏ thêm một ít thuốc an thần.

Tiết Quân Lương không kiên nhẫn nói: “Khi nào thì hần tỉnh?”

“Đợi vi thần hạ châm, lập tức hồi tỉnh.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới gật gật đầu, nhượng hần hạ châm, chính là Đằng Vân giãy dụa lợi hại, miệng còn thăm thăm, Tiết Quân Lương hỏi: “Hần đang nói cái gì?”

Thái y ngồi bên hạ châm, đương nhiên nghe được, nhưng thái y lại không dám nói, bởi vì Đằng Vân gọi tục danh của Tiết vương.

Tiết Quân Lương thấy hấn ngấp ngừng, liền khoát tay, khẽ cúi đầu, vừa lúc nghe thấy Đằng Vân hô một tiếng “Tiết Quân Lương”.

Tiết Quân Lương ngây ngẩn cả người, ánh mắt có chút phức tạp nhìn người trên giường, hấn còn nhớ hoàng hậu đã từng bị sốt, được mình tự chiếu cố, lúc đối phương hôn mê, cũng gọi tên mình như vậy.

Thanh âm của nam nhân đương nhiên bất đồng nữ nhân, nhưng ngữ khí cũng quá giống nhau, khiến Tiết Quân Lương nghe ra rất nhiều tình cảm, lại không hiểu là loại tình cảm gì.

Thái y hạ châm, Đằng Vân thật sự liền tỉnh.

Đằng Vân nhất thời có chút mơ hồ, Tiết Quân Lương nhìn vết sẹo to nhỏ trên mặt hấn, xứng thượng với ánh mắt mê man, tâm tình phức tạp khó hiểu.

Tiết Quân Lương thần nhiên mở miệng nói: “Được rồi, già chết cũng già đủ rồi.”

Đằng Vân dần dần hồi thần, Tiết Quân Lương nói: “Ngươi dám nói điều kiện, bất quá phải xem ngươi có năng lực không, hiện tại cô đáp ứng, nếu năng lực của ngươi cũng đủ, đừng nói thả Đằng nam hầu ra tù, lập tức cho các ngươi thân phận đối, phong ngươi làm Đằng nam hầu.”

Đằng Vân cười khổ một tiếng, đây là muốn hấn đoạt tước vị của lão tử hấn sao, cả đời hấn chưa từng muốn dưới một người trên vạn người.

Nếu tùy tiện cự tuyệt Chương Hồng, tất nhiên đối phương sẽ cảm thấy mất mặt, trái lại tấn công Tiết quốc, tuy không đủ gây sợ hãi, nhưng hiển nhiên không đánh so với mấy năm liên tục chinh chiến thì tốt hơn, có thể tránh liên tránh.

Ngực Đằng Vân còn ần ần đau, đưa tay che ngực, nói: “Việc này không dễ dàng? Bệ hạ có thể giả ý đáp ứng hôn sự, gửi một phong thư cho Chương Hồng, Chương Hồng là tiểu nhân, chắc chắn muốn bệ hạ dùng binh mã cùng lương thực đến đòi muội muội của hấn, đến lúc đó bệ hạ cho hấn mấy ngàn người giả nua yếu ớt, lương thực mấy trăm đấu, hiển nhiên Chương Hồng sẽ không nguyện ý dùng mấy thứ này đổi muội muội của hấn, trong con giận dữ tất nhiên xé bỏ hôn thư. Đến lúc đó là muội muội hấn không lấy chồng, không phải Đại vương không cưới, Chương Hồng không có cơ tấn công Tiết quốc, chỉ có thể quay đầu chuyên tâm ứng đối Phụng quốc.”

Tiết Quân Lương nghe xong gật gật đầu, đúng là hảo kế sách, ngày thứ hai lâm triều, bảo Đằng Vân nói kế sách cho mọi người nghe, mọi người nghe xong đều khiếp sợ.

Tiết Quân Lương cười nói: “Cô chính miệng đồng ý, tự nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, nuốt lời chẳng phải là loại tiểu nhân như Chương Hồng? Ta sẽ cho người thả hấn ra khỏi lao bây giờ, bất quá hấn không còn là Đằng Nam hầu, biếm làm thứ dân... Đằng Anh, ngươi có mưu kế cùng gan dạ sáng suốt, cô thực coi trọng, từ nay về sau ngươi chính là Đằng Nam hầu, nếu tận trung cương vị, tất nhiên phong quang vô hạn, nếu tâm tồn quỷ kế, ai cũng không muốn cô dưỡng gian thần.”

Hạ triều, thật nhiều đại thần đến chúc mừng Đằng Vân thăng quan tiến tước, đây quả thực có thể nói là một bước lên trời, bao nhiêu người cố gắng cả đời cũng không được tước vị gì, mà Đằng Vân chỉ một mưu kế liền động thân biến thành Hầu gia.

Tiết Quân Lương phái người thả Đằng Nam hầu giờ đã là thứ dân ra, Đằng Vân cũng không đi thăm, cũng không đi đón, trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn có thể cứu người từ trong lao ra, đã xem như báo đáp sinh dưỡng chi ân.

Phủ đệ của Đằng Nam hầu tại kinh sư được sửa chữa lại một lần, đổi biển, treo lụa đỏ, chỉ chờ Đằng Vân vào ở.

Đằng Vân nhìn tám biển mạ vàng, trong lòng không biết là tư vị gì, hạ nhân đốt pháo, nói muốn đuổi đi xui xẻo của nhà cũ, lúc này Khương Dự tự mình dẫn người đưa tới một bảng hiệu, là Tiết Quân Lương tự tay viết bốn chữ to “Đằng Nam Hầu phủ”.

Có thể khiến Tiết vương ngự bút, đây quả thực là vinh quang tu luyện mấy đời, mọi người thay biển, đón Đằng Vân vào phủ.

Phủ đệ không nhỏ, hạ nhân đều là người cũ của Hầu phủ, còn có mỹ thiếp Đằng nam hầu lưu lại, ở trong một đại viện tử.

Đằng Vân lắc lắc đầu, phủ đệ thoạt nhìn xa xỉ đẹp đẽ quý giá, mỹ nhân như mây, có vẻ chủ nhân trước kia vui đến quên cả trời đất.

Đằng Vân phân phát hết mỹ nhân, lại phân phát một phần nô bộc, có người không muốn đi, Đằng Vân cười nói: “Ngươi không muốn đi, bổng lộc của ta chỉ có một ít, nuôi không nổi các ngươi.”

Hôm nay có người tới báo, nói Tiết vương theo kế sách của hấn làm việc, quả nhiên Chương Hồng bị tức đến đương trường té xỉu, xé nát minh thư cùng hôn thư, tuyên bố muội muội của hấn mới không gả cho kẻ tiểu nhân quỷ kế đa đoan như Tiết Quân Lương.

Chương Hồng thấy nịnh bợ Tiết Quân Lương vô dụng, hiện tại đã lấn sang Phụng quốc, lại không thể quay đầu đánh trả Tiết quốc, trước có lang sau có hổ, hấn sẽ chết, đành phải chuyên tâm diệt Phụng quốc.

Phụng Minh phái người tập kích bất ngờ, quả nhiên hiệu quả, Chương Hồng không dám tùy tiện đào kênh dẫn nước, vừa đào quân binh liền đánh lên, thật sự phiền không để đâu cho hết.

Phụng Minh lại phái đại quân đến khiêu chiến, hai bên bất phân thắng bại, đều thu binh, sau đó tân khoa trạng nguyên xông pha trước, cũng không đánh giặc, chỉ cùng người ôn chuyện.

Chương Hồng sai thủ hạ giết trạng nguyên, thủ hạ chính là tướng quân lại nói không giết người tay trái gà không chặt, biết rất rõ rằng hắn không địch lại còn muốn giết hắn, chẳng phải là thắng chỉ không võ, Chương Hồng liền sinh nghi, hai người này ôn chuyện, hơn nữa ai cũng không giết ai, tất nhiên có quỷ kế.

Sau trong quân doanh có người tố giác, nói tướng quân cùng quân địch là đồng hương, tướng quân hỗn trong triều đình, tất nhiên có phản tâm, không thể không trừ.

Chương Hồng âm thầm kinh hãi, cho là quân doanh có gian tế, quân sư ra kẻ mời tướng quân theo, nói là khao hắn, tất nhiên hắn sẽ không chối từ.

Lại an bài thích khách ở yến hội, người vừa đến liền giết.

Thủ vệ trong doanh trường của Chương Hồng nghe chuyện này, trộm bẩm báo tướng quân, tướng quân kia mới đầu không tin, bắt quá vẫn dẫn theo năm thủ hạ thân tín đi phó yến.

Bọn họ vừa đến, Chương Hồng liền lệnh thích khách hành động, quân sư hô to “Đại soái chuyện xấu!”, tướng quân đã có chuẩn bị, lại dẫn theo người, sáu người phá vòng vây, chạy trốn tới Minh Thủy, nhưng không còn đường đi.

Lúc này trạng nguyên dẫn theo người chèo thuyền lại đây, cười nói: “Tướng quân đã lâu không gặp, có gì chặt vật như vậy.”

Truy binh nhào vào trong nước, muốn lật thuyền mà lên, trạng nguyên phái người rút dao chém giết, binh lính sợ hãi, không dám tiến thêm, cùng ngày Phụng Minh sai người bày tiệc, chúc mừng thu nạp một mãnh tướng.

Tiền phương bày rượu nghênh đón hàng thần, trong cung Phụng Minh cũng bày tiệc rượu, chúng thần hưng trí khá cao, binh mã vừa ra lập tức phá nhue khí của Chương Hồng, sao có thể mất hứng.

Lúc uống đến hứng khởi, người không có mắt nhắc tới Trục Lộc hầu, sắc mặt Phụng Minh trầm xuống, sai người bắt lại, đương trường đánh ba mươi trượng, quát: “Trên đời này không còn Trục Lộc hầu nữa... Các ngươi xem thường cô, cô liền thừa dịp mọi người đầy đủ, ở trong này thề, có một ngày chiến tranh nổ ra, nhất định khiến Triệu Lục thấy rõ khả năng của Phụng quốc ta!”

Tiệc rượu vẫn luôn ồn ào, cuối cùng mọi người vui vẻ mà về, Phụng Minh hiển nhiên chưa uống đủ, kêu Lữ tướng bày rượu ở tẩm cung, vừa uống vừa khóc, giống như muốn đem rượu hóa thành nước mắt.

Lữ Thế Thần tửu lượng không tốt, nhìn Phụng Minh bi thống, chính mình cũng khóc theo, hai người vừa khóc vừa cười, nói thiệt nhiều khát vọng thiên hạ.

Lữ Thế Thần biết, Phụng vương thoát nhìn kiên cường, kỳ thật nội tâm thực nhuễn, nếu không phải có mình nghe hắn thổ lộ tiếng lòng, chỉ sợ người này đã điên rồi, không phải đem người khác bức điên, mà đem bản thân bức điên.

Lữ Thế Thần nói: “Nếu không chiến tranh, mọi thứ sẽ không khó định đoạt như vậy.”

Phụng Minh cười nói: “Ngồi trên vương vị này, không có ai không muốn chiến tranh.”

Lữ Thế Thần thờ dài: “Đáng tiếc vì thần là văn thần, thư sinh nghèo kiết hủ lậu, không hiểu đạo lý khai cương khoách thổ, cũng không giúp được bệ hạ quá nhiều.”

Lữ Thế Thần uống nhiều rượu, Phụng Minh bảo hắn lưu lại qua đêm, nhưng hắn trời sinh cô hủ, đương nhiên không chịu lưu lại, có ý muốn xuất cung, Phụng Minh cũng không níu kéo, sai người tặng hắn một hảo mã.

Lữ tướng tiết kiệm có tiếng, căn bản không mang theo nô bộc, một người kỵ mã, xiêu vẹo hồi phủ.

Bắt quá hắn ra cung không bao xa, hảo mã ngự ban đi qua bụi cỏ, mãnh liệt hí vang một tiếng. ***g lên hát văng Lữ Thế Thần.

Lữ Thế Thần là văn nhược thư sinh, ngã ngựa đau đến thất điên bát đảo, cơ hồ không thể đứng dậy, vừa mở mắt lại thấy ngựa đã chạy, mà trên mặt đất đọng một vũng máu.

Lữ Thế Thần cũng không ngu ngốc, trong lòng máy động, chẳng lẽ ngựa bị cản, có người ở hoàng thành cướp bóc?

Hắn vừa nhắc đầu, quả nhiên thấy bên cạnh đứng một người, người nọ một thân la quần thanh lịch, nhìn đến Lữ Thế Thần, vội vàng qua diu hắn.

Nói: “Lữ tướng, ngài làm sao vậy?”

Lữ Thế Thần thấy là Thụy Tuyết, mới yên lòng, hắn cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng trên người vô cùng đau đớn, nếu không được đỡ liền ngã quỵ.

Lữ Thế Thần nói: ” Thụy Tuyết, sao ngươi trở về, ý của Triệu Lục ư?”

Thụy Tuyết một tay diu hắn, một tay lục lợi trong y phục, lại lấy ra một thanh chủy thủ, đặt trên cổ Lữ Thế Thần.

Lữ Thế Thần bị đao sắc lạnh kề sát, rót cục tinh rượu, nói: “Ngươi làm cái gì!”

Thụy Tuyết đột nhiên cười to, tiếng cười của y không phải thanh âm nữ tử, lúc này Lữ Thế Thần mới lo lắng, mãnh liệt đẩy đối phương, chỉ tiếc chính mình ngã xuống đất.

Người nọ ngồi xổm xuống, dùng chủy thủ để ở cổ hắn, chậm rãi trượt, chủy thủ lạnh lẽo như có như không đụng vào Lữ Thế Thần, cuối cùng người nọ lại đem chủy thủ đặt tại hạ thân hắn.

Lữ Thế Thần càng hoảng sợ, nói: “Ngươi không phải Thụy Tuyết, ngươi là ai!”

Người nọ cười nói: “Ngươi cũng có chút quyết đoán, lúc này còn dám nói với ta như vậy?”

Lữ Thế Thần sững sốt một chút, nói: “Triệu Thống?”

Triệu Thống kéo mặt nạ xuống, “Ngươi thật thông minh, bất quá thông minh cũng đừng mong ta buông tha ngươi, hôm nay gia gia nhất định đùa chết ngươi.”

Y nói xong, cổ tình run tay một cái, Lữ Thế Thần hoảng sợ muốn chạy, nhưng hắn ngã đầu đứng còn không nổi, chớ nói chi là chạy.

Triệu Thống nói: “Lữ tướng không tồi a, quả nhiên là quân tử, chủ tử nhà ta vừa đi, ngươi liền khó dẫn nổi lưu lại trong cung đến trời tối đen, thế nào, tư vị của Phụng vương được chứ?”

“Làm càn! Ngươi... Sao miệng ngươi có thể ô ngôn ưề ngữ!”

Lữ Thế Thần bị y nói, trên mặt phát sốt, hắn chưa thú thế, cũng không có kinh nghiệm ở phương diện này, chớ nói chi là cùng nam nhân hoan hảo, nghe một chút đã chán kinh.

Triệu Thống xách hắn lên, “Chỉ được cái mạnh miệng, ta tối chừng mắt ngươi như ngươi, ngoan ngoãn theo ta một chuyến, nếu không gia gia liền thiên ngươi!”

Mặt Lữ Thế Thần càng phát sốt, cơ hồ có thể lấy máu, bị Triệu Thống xách đi như gà con.

Triệu Thống nhét Lữ Thế Thần vào bao tải, thay đổi quần áo nam tử, đầu đêm chạy về Tiết quốc.

Triệu Lục phát hiện y không ở trong quân, liền sai người đi tìm, kết quả không mấy ngày Triệu Thống đã trở lại, còn khiêng bao tải tiến cung diện thánh.

Nói với Triệu Lục: “Chủ tử, chờ thuộc hạ bái kiến Thánh Thượng, sẽ để hắn lại cho ngươi hết giận.” Khiến Triệu Lục không biết nói gì cho phải.

Tiết Quân Lương triệu tập đại thần nghị sự tại noon các, hiển nhiên không thể thiếu Đằng Vân, gần đây thoát nhìn Đằng Vân thực được sùng ái, chuyện gì Tiết vương cũng tìm hắn hỏi ý kiến, chỉ có Đằng Vân tự mình biết, kỳ thật Tiết Quân Lương đang tìm cách giết mình, chỉ cần một câu không đúng, một câu không tốt nghe, đều bị chỉ trích, khiến Đằng Vân không thể không tập trung toàn bộ tinh thần đối phó y.

Khuông Dự lại đây nói, “Triệu Thống tướng quân cầu kiến... Tựa hồ sự tình rất cấp bách.”

Tiết Quân Lương nghe ông nói lấp lửng, đành phải gọi Triệu Thống vào, không ai ngờ y khiêng một bao tải, vừa vào liền ném xuống đất, thỉnh an Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương biết người này tuổi trẻ khí thịnh, tính tình cũng thất thường, không thích theo khuôn phép, nếu hắn theo khuôn phép, ngược lại khó thu phục.

Vì thế cười nói: “Triệu Thống a, ngươi hiến bảo bối gì vậy?”

Triệu Thống nói: “Không phải bảo bối, là tặc tử.”

Mọi người sôi nổi nói: “Cái gì? Bên trong là người?”

Triệu Thống mở bao tải ra, Lữ Thế Thần đã sớm ngủ đi, mọi người vừa thấy liền kinh hô, đương nhiên bọn họ không biết là Lữ tướng của Phụng quốc, nhưng người này chật vật đến cực điểm, hơn nữa sắc mặt như tờ giấy, có lẽ đã chết.

Tiết Quân Lương nói: “Đây rốt cuộc là ai?”

Triệu Thống nói: “Là Lữ tướng của Phụng quốc.”

Y vừa nói xong, ngay cả Tiết Quân Lương cũng sững sốt, Đằng Vân sớm nghe đại danh của Lữ tướng, không khỏi cúi xuống dò xét hơi thở của hắn.

Nói: “Không biết tướng quân có thể nói rõ, đã mấy ngày Lữ tướng không ăn cái gì?”

Triệu Thống trả lời rất nhanh, “Từ Phụng quốc đến hiện tại, ngày đêm lên đường, ngay cả ta cũng chưa nghỉ ngơi, nào có hưng trí cho hắn ăn.”

Tiết Quân Lương nhất thời có chút vô lực, nhu nhu thái dương, y cũng nghe qua uy danh của Lữ tướng, là nhân tài hiếm có, hiển nhiên muốn thu dùng, y nghĩ qua vài phương pháp, làm cách nào thỉnh hấn đến Tiết quốc, nhưng chưa từng nghĩ qua, lại là “Thỉnh” thế này.

May mắn thời gian này Phụng quốc phải chuyên tâm đối phó Chương Hồng, nếu không phát hiện Lữ tướng mất tích, lại bị Tiết quốc bắt, không biết có phát binh đến đánh hay không.

Đúng là nghe mới sinh không sợ cộp...

Đằng Vân thấy Triệu Thống có khúc mắc với Lữ Thế Thần, sợ Lữ Thế Thần ở trên tay hấn dữ nhiều lành ít, vội vàng nói: “Lữ Thế Thần tài năng hơn người, nhân tài như thế, thỉnh Đại vương...”

Hấn nói chưa xong, Tiết Quân Lương đã hiểu được, cười nói: “Cô có tàn bạo như vậy sao? Ngươi đã nói ra, không ngại liền do ái khanh tới khuyên hàng.”

Đằng Vân cũng không muốn chiêu hàng, hấn chưa từng tiếp xúc với Lữ Thế Thần, không biết có thể đã động, nhưng nếu nói không được, chắc chắn Tiết Quân Lương liền gán thêm cho mình một tội danh.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

CHƯƠNG 51: Sinh thần

Nhưng Tiết Quân Lương không cho hấn cơ hội phản bác, ngược lại Triệu Thống cảm thấy Đằng Vân dụng phải đại vận mới được đến tước vị Đằng Nam hầu, hiện giờ Lữ Thế Thần do mình vất vả bắt tới, lại dễ dàng bị Đằng Vân lừa đi.

Triệu Thống tự nhiên không phục, Tiết Quân Lương cười nói: “Các ngươi đều muốn xuất lực, đây là chuyện tốt, cô cảm thấy vui mừng sâu sắc, nếu Đằng Nam hầu không thể đã động hấn, trọng trách liền đến phiên ngươi.”

Triệu Thống nghe Tiết vương lên tiếng, biết chuyện này không thể cứu vãn, dù hấn tuổi trẻ khí thịnh không biết sợ hãi, cũng không thể tranh luận với quân chủ, đành phải từ bỏ.

Đằng Vân sai người đem Lữ Thế Thần đã hôn mê về Hầu phủ, thỉnh thầy thuốc bắt mạch cho hấn, may mà chỉ là mệt nhọc quá độ, hơn nữa thân thể suy yếu, thoát nhìn đối bụng đến thăm, còn bị thương ngoài da một chút, không có gãy xương.

Nếu gãy xương mà nhiều ngày không nổi như vậy, e là thành tật.

Lữ Thế Thần là mùi thức ăn xông tỉnh, hấn mở to mắt, vừa nghiêng đầu liền thấy đồ ăn trên bàn, vội vàng giấy dựa đứng dậy.

Tỳ nữ bên cạnh nhìn thấy, không khỏi hi hi cười ra tiếng, nói: “Công tử ngài đừng nóng vội, cơm là của ngài.”

Nói xong diu hấn đứng dậy, nâng đến bàn, giúp Lữ Thế Thần ngồi xuống ăn cơm.

Lúc này Lữ Thế Thần mới nghĩ, người ta là một cô nương, chạm đến chạm đi không tốt, vì thế chấp tay nói: “Tạ ơn cô nương.”

Tỳ nữ cười nói: “Công tử tỉnh, ta phải đi tìm chủ nhân lại đây.”

“Là... Là chủ nhân của ngươi đã cứu ta?”

Tỳ nữ nói: “Nô tỳ cũng không biết, chờ chủ nhân lại đây, công tử hồi thôi.”

Nàng nói xong ra ngoài, Lữ Thế Thần không tiếp tục cố kỵ, cầm đũa lên, gấp đồ ăn vào miệng, dù trước kia sinh hoạt tương đối khốn khổ, cũng chưa từng nhiều ngày không ăn một bữa cơm, hơn nữa trên đường xóc nảy, hấn cứ tưởng mình đã chết.

Đang ăn cơm, chợt nghe “Chi nha” một tiếng, một nam tử mặc cẩm bào đi đến, bộ dáng nam tử mới hơn hai mươi tuổi, tướng mạo đường đường thân hình cao ngất, vừa thấy liền biết không phải người thường, chính là trên mặt có sẹo, dọa người sợ hãi, giống như hổ phỉ trong núi, lại không có hổ phỉ nào toát ra quý khí như vậy.

Lữ Thế Thần biết đây là chủ nhân trong miệng tỳ nữ, hiển nhiên nên đứng dậy chào hỏi, dù gì đối phương cũng cứu mình, vội vàng buông đũa, cũng không biết bộ dáng ăn cơm như chết đói của mình có bị đối phương nhìn đến không, chật vật lau miệng.

Đặng Vân nhìn biểu tình ngốc nghếch của Lữ Thế Thần, bản thân muốn cười, rồi lại cảm thấy không ổn, dù sao đối phương cũng là nhân tài, Đặng Vân có hỏi thăm một số chuyện về Lữ tướng, mọi người đều nói hần lỗ mưng, độc mồm độc miệng lại cô hủ, chết cũng không thay đổi tính tình, nhưng vì báo đáp ơn tri ngộ của Phụng vương, bắt chấp máu chảy đầu rơi.

Đặng Vân đưa tay nâng Lữ Thế Thần dậy, nói: “Mau ngồi.”

Lữ Thế Thần thấy hần nói chuyện hòa khí, hơn nữa khiến người có cảm giác thân cận, lập tức không khấn trương nữa, ngồi xuống.

Đặng Vân bảo hần cứ tự nhiên, biết hần đói bụng đến ngắt xiu, Lữ Thế Thần nhìn đồ ăn trước mặt, bất chấp tất cả, lại cầm đũa ăn lấy ăn để.

Đặng Vân tự tay rót cho hần một chén trà, nói: “Lữ tiên sinh ăn chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Lữ Thế Thần cũng không chú ý vì sao đối phương biết tên của mình, vừa ăn vừa lơ đãng nói: “Xin hỏi ân công, đây là đâu?”

Đặng Vân cười một tiếng, nói: “Tiết quốc.”

“A...” Lữ Thế Thần nhất thời không kịp phản ứng, không biết đầu óc còn choáng váng, hay vẫn bị đói đến hoa mắt, thế nhưng đáp lời, đến lúc miệng tắc thật nhiều đồ ăn, mới đột nhiên tỉnh lại, phốc một hơi phun ra toàn bộ, kinh ngạc nói: “Tiết... Tiết quốc!”

Tỳ nữ đứng bên “Nha” một tiếng, vội vàng lấy khăn lau sạch thức ăn trên người Đặng Vân, nói: “Hầu gia, ngài không sao chứ?”

Đặng Vân giống như không thực để ý, bảo tỳ nữ lui xuống.

Lữ Thế Thần lại nói: “Hầu gia? Người là Hầu gia của Tiết quốc?”

Đặng Vân thấy hần khiếp sợ, không khỏi có ý đùa hần, cười nói: “Đúng vậy cơ gì Lữ thừa tướng giết mình như thế? Đồ ăn đã bản, muốn đổi hay không?”

Lữ Thế Thần cứng lưỡi, cơ hồ nói không ra tiếng, lập tức đổi sắc mặt, vỗ bàn đứng lên, nói: “Người bắt ta tới đây có mục đích gì? Hành vi này là của đại trượng phu sao!”

Đặng Vân muốn bật cười, thời điểm này còn hỏi người ta có phải đại trượng phu hay không, ra trận giết địch mà là đại trượng phu, không phải đều quý kẻ đa đoan ư.

“Bất Lữ thừa tướng không phải là tại hạ, tại hạ chỉ phụng mệnh tới chiêu hàng.”

Lữ Thế Thần vừa nghe hai chữ “Chiêu hàng”, sắc mặt càng đen, quay đầu đi, nói: “Lữ mỗ thà đói chết, cũng không đầu hàng!”

Đặng Vân không bình luận, chỉ nói: “Đặng mỗ biết Lữ tướng là người trung nghĩa, sẽ không cưỡng cầu, thỉnh Lữ tướng ở lại đây mấy ngày.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi, Lữ Thế Thần ra nội thất nhìn, ngoài phòng có thị vệ gác, tựa hồ trốn không thoát, đành phải trở về, đồ ăn trên bàn còn nhiều, mà bụng hần thì kêu “ọc ọc”, lại quay đầu nhìn sang nơi khác, hạ quyết tâm không ăn đồ của Tiết quốc.

Triệu Thống tự mình chop Lữ Thế Thần, lại bị Triệu Lục răn dạy một phen, nói y chẳng phân biệt nặng nhẹ, vạn nhất chọc giận Phụng Minh, gánh chịu tai ương lại dân chúng của hai nước.

Tuy Triệu Thống vô tâm vô phách, nhưng cũng hiểu đạo lý này, trong lòng nén giận, đó là người y liệu chết mới mang về được, nói thì nhẹ, kỳ thật dị thường hung hiểm, mọi người chỉ thấy y không đúng, xem nhẹ trung tâm của y.

Hiển nhiên Triệu Thống không có không phục Triệu Lục, dù sao hần đi theo Triệu Lục một đoạn thời gian rất dài, hơn nữa bản tính Triệu Lục trầm ổn, làm việc cẩn thận, Triệu Thống đã sớm quy thuận, vì thế cỡ tức giận này liền chuyển lên đầu Đặng Vân.

Đặng Vân là hàng thần, trước kia danh tiếng không tốt, bây giờ còn đoạt công lao của y, trong lòng đã tích oán hận.

Trong quân có người giả ý cùng Triệu Thống hữu hảo, muốn dựa vào quan hệ giữa Triệu Thống và Triệu Lục thăng quan, nhưng Triệu Lục làm người công chính nghiêm minh, không tìm được cơ hội, hiện tại chuyện này, khiến hần bỗng nhiên tâm sinh một kế, có thể diệt trừ Triệu Thống, Triệu Thống năng lực cường, cũng xem như một chướng ngại vật.

Người nọ nói với Triệu Thống, Lữ tướng tính tình ngoan cố, không có khả năng quy thuận, cho dù quy thuận, cũng là tướng quân mở đường cho Đặng Nam hầu, kết quả vẫn là công lao của người ta, chỉ mấy câu chạm đến khúc mắc trong lòng Triệu Thống.

Y chưa trải qua nhiều chuyện, phân không được thật giả, bị người châm ngòi liền phát hỏa.

Người nọ chờ Triệu Thống giận dữ, lúc này nói cho Triệu Thống, có biện pháp diệt trừ Lữ tướng. Nếu Lữ tướng chết ở Đặng Nam hầu phủ, Đặng Nam hầu không thoát khỏi liên quan, nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải vừa ý.

Triệu Thống cũng hiểu đó là biện pháp tốt, nhưng không biết ai đi giết Lữ Thế Thần mới được, Triệu Thống rà soát trong quân, không mấy người có thể tin, người nọ nói ai đi cũng không tốt, chỉ có tướng quân tự mình đi mới an toàn, thứ nhất tướng quân võ nghệ cao cường, thứ hai ít người biết sẽ không

để lộ tin tức.

Mà ba ngày nữa là sinh thần của Tiết vương, chúng thần muốn vào cung dâng tặng lễ vật và chúc thọ bệ hạ, đây là cơ hội tốt nhất để Triệu Thống động thủ.

Ba ngày sau, người nọ dâng cho Triệu Thống một chén rượu thắng lợi, để y uống xong thêm can đảm, đi giết Lữ Thế Thần.

Triệu Thống cảm thấy giết người không tất yếu phải uống rượu, người nọ cười nói, đây là rượu thắng lợi, cầu điềm tốt, Triệu Thống liền uống ngay.

Vì thế Triệu Thống nào biết kỳ thật người ta muốn diệt trừ mình, mới ra kẻ sách như vậy, chén rượu này căn bản không phải rượu thắng lợi, mà là rượu mua ở Cầu Lan viện, Triệu Thống ăn vào Hầu phủ, dọc theo đường đi tất nhiên thân thể biến đổi. Thử nghĩ một tướng quân chạy đến Hầu phủ cường gian, ăn nuốt đương trảm.

Cho dù Triệu Lục nhớ tình hảo hữu muốn buông tha y, chắc chắn Hầu gia cũng không đáp ứng.

Triệu Thống bị người tính kế còn không biết, mặc y phục dạ hành, thật sự ăn vào Hầu phủ.

Đặng Nam hầu phủ không có trọng binh gác, tuy sân rất lớn, nhưng chỉ có vài nô bộc, có chút lãnh thanh, lúc này Đặng Vân đã tiến cung tham gia tiệc rượu.

Triệu Thống dễ dàng đánh ngất xiu vệ binh canh gác, nhảy lên nóc nhà, búng ngói nhìn xuống, quả nhiên Lữ Thế Thần ở trong phòng, Triệu Thống cao hứng, mình không đoán sai, nơi thủ vệ nhiều nhất, đúng là nơi giam giữ Lữ tướng.

Lúc này Lữ Thế Thần đang nhìn đồ ăn mà rối rắm, Đặng Vân sẽ không để Lữ Thế Thần bị đói, mỗi ngày đều bảo đầu bếp đổi món, ngày đầu tiên Lữ Thế Thần còn có thể không ăn, ngày hôm sau cũng có cốt khí không ăn, đợi ngày thứ ba đã đói không chịu được.

Đồ ăn sáng bị bỏ nguội lạnh, Lữ Thế Thần nhìn chằm chằm nhóm tỷ nữ vui cười đem đồ ăn đi, tựa hồ còn nghe mấy nữ tử này cười nói, Hầu gia nói, sau phủ có mèo hoang, quá đáng thương, bảo chúng ta chia thức ăn cho chúng.

Lữ Thế Thần nghe xong, cắn răng, thức ăn của người lại chia cho mèo, bao nhiêu dân chạy nạn còn không có chút lương thực.

Giữa trưa, Lữ Thế Thần nhìn đồ ăn trên bàn, nhịn không được một hơi nhét vào miệng, không thấy ai mới dùng sức nhai nhai, trong lòng nghĩ, nếu chết đói, không thể tiếp tục báo đáp ân đức của Phụng vương, chẳng phải là bất trung bất nghĩa, vì thế lại gấp vài miếng, nhưng sợ Đặng Vân chê cười, không dám ăn nhiều.

Lúc tỷ nữ tới dọn dẹp, đồ ăn giống như không được động qua.

Đến buổi tối, Lữ Thế Thần nhịn không được đói, từng ngụm từng ngụm ăn, ăn đến sạch bách, mới bắt đầu phát sầu, tất nhiên sẽ bị Hầu gia của địch quờn chê cười chết.

Kỳ thật Đặng Vân cũng không phải người không tốt, làm đồ ăn là cho hắn ăn, chẳng qua Lữ Thế Thần không qua được điểm mấu chốt của mình mà thôi.

Hắn nhìn chén đĩa không trên bàn ngăn người, chợt nghe “Oanh” một tiếng, một vật gì đó đen tuyền từ trên nhà rớt xuống, vừa lúc nện trúng hắn, Lữ Thế Thần vẫn nhọc liền bị đập gãy xương...

Sinh thần của Tiết vương, các đại thần đã sớm mang theo thọ lễ vào cung, tại tiệc rượu trình lên từng cái từng cái cho Tiết vương, trong đó không thiếu kỳ trân dị bảo.

Tiết Hậu Dương dẫn Đặng Thường cùng vào cung, trên tiệc rượu Tiết Hậu Dương đại diện dâng thọ lễ cho Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương mở ra, vừa thấy liền nở nụ cười, nói: “Lễ vật của Hậu Dương thực sáng tạo.”

Tiết Hậu Dương nghe xong gãi gãi đầu, nói: “Là ý của Đặng tiên sinh.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, nói: “Làm khó Đặng Thường dụng tâm lương khổ, bất quá cô không ngờ, Đặng Thường và Đặng Nam hầu lại nghĩ giống nhau.”

Đặng Vân bị điểm danh, hướng bên kia nhìn lại, Tiết Quân Lương lấy thọ lễ từ hộp gấm ra, lúc này Đặng Vân mới thấy, là một mặt gương, mà thọ lễ mình cấp Tiết vương, cũng giống vậy.

Ý tứ không khó nhìn ra, là muốn Tiết Quân Lương tự xét lại các lời khuyên nhủ.

Đặng Vân không khỏi quay đầu nhìn Đặng Thường, mà lúc này Đặng Thường cũng đang kinh ngạc nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau, Đặng Vân chợt dạ quay đầu, thu hồi ánh mắt.

Hiển nhiên Đặng Thường từng tiếp xúc với Đặng Anh, nói thật ra, ý tưởng để Đặng Thường hộ tống công chúa đến Tiết quốc, là do Đặng Anh nói ra

trước, tại Đàng quốc, Đàng Anh nổi tiếng là người âm phụng dương vi (ngoài thì theo mà trong không theo).

Đàng Vân sợ Đàng Thường chán ghét mình, không dám đối diện, mà Đàng Thường giật mình vì Đàng Anh cũng tặng gương, theo lý thuyết Đàng Anh nên nhân cơ hội nịnh bợ Tiết Quân Lương mới đúng.

Đàng Vân nhất thời bực mình, hấn hiện giờ đoạt địa vị của Đàng Nam hầu, cũng không biết lần nữa giao hảo với Đàng Thường thế nào, hơn nữa mình còn giúp Tiết Quân Lương thu đại quân Đàng quốc, đánh lui Phụng quốc, có lẽ đã sớm thành phần đồ, vì thế lại càng không dám nói chuyện với Đàng Thường.

Hắn rầu rĩ không vui, vừa nghĩ tới trường bối mình kính trọng nhất chán ghét mình, khó tránh khỏi uống thêm vài chén rượu, có lẽ say tâm sự càng trọng, hơn nữa không thể phát tác, liền cảm thấy cả người yếu đuối vô lực, buồn nôn.

Đàng Vân đi ra ngoài thông khí, đi đến tiểu đình tử trong hoa viên, nhẹ nhàng vuốt ve lan can, lại có lỗi giác nhiều năm đã qua.

Đàng Vân ngồi xuống, dựa vào lan can, đầu xuân gió lạnh, dù có chút lạnh lẽo, lại nhẹ nhàng khoan khoái không ít, giảm bớt đau đầu, thế nhưng chậm rãi thiếp đi.

Hắn tỉnh lại là vì toàn thân rét run, hô hấp có chút đè nén, Đàng Vân mở to mắt, lại thấy một khuôn mặt phóng đại, người nọ quá gần, hắn nhất thời nhìn không rõ là ai.

Đối phương gất gao ôm hắn, vron đầu lưỡi tiến vào hôn hắn.

Đàng Vân hoảng sợ, đẩy người nọ, bất quá hắn say choáng váng, trên người không có khí lực, bị người nọ hôn đủ, mới buông hắn ra.

Đàng Vân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, mở to hai mắt trừng người nọ, đối phương rời đi bờ môi của hắn, hơi hơi ngẩng đầu lên, lưu ngọc trên mũi miện chạm nhau phát ra tiếng vang, không ngờ là Tiết Quân Lương!

Đàng Vân giãy dụa đứng dậy, xung quanh vẫn là tiểu đình tử hấn ngủ, y phục trên người bị mở, chặt vật không chịu nổi, gió thổi lạnh đến run rẩy, không tự chủ nhớ lại mộng kia, trong mộng Tiết Quân Lương cột hắn vào cọc, hung hăng tiến nhập.

Tiết Quân Lương lại như say, một phen đè lại Đàng Vân, lần nữa áp Đàng Vân xuống đất, lưng quang lửa dính vào đá phiến lạnh băng, Đàng Vân nhịn không được run lên.

Khí lực của Tiết Quân Lương lớn kinh người, tuy Đàng Vân chưa thấy y ra trận giết địch, nhưng đối phó với người say vẫn là dư dả.

Tiết Quân Lương chế trụ tay Đàng Vân, xoay người hắn lại, ép hắn quỳ rạp trên đất, tay kia theo vạt áo Đàng Vân sờ vào.

Đàng Vân không biết mình có quá mức quen thuộc với mấy hành động nho nhỏ này của Tiết Quân Lương không, thế nhưng vừa bị y sờ, nhịn không được “A” một tiếng, ký ức dâng lên như thủy triều, giống ngày hắn vẫn là hoàng hậu, bị Tiết Quân Lương vô lại đùa giỡn.

Nhưng hôm nay Tiết Quân Lương không ôn nhu như xưa, Đàng Vân quỳ rạp trên mặt đất, nhìn không tới mắt y đồ lên vì say.

Tiết Quân Lương một phen xả rưng quần của hắn, Đàng Vân cảm thấy trên người chột lạnh, nhưng rất nhanh liền có một vật nóng bỏng đỉnh trụ phía dưới của mình.

Đàng Vân liều mạng lắc đầu, người nọ lại giống như không phát hiện, nghiêng người hôn lên môi hắn, Đàng Vân gất gao bắt lấy lan can, nếu lan can không phải làm bằng đá, phỏng chừng đã bị hắn cào xước.

Mặt sau không khuếch trương, tự nhiên không dễ vào, tuy Tiết Quân Lương say, nhưng cũng có cảm giác đau, y nhứ nhứ mảy, vuốt ve thân Đàng Vân, lại hôn tới một mảnh ẩm ướt, tựa hồ là nước mắt, mỗi hai người thiếp một chỗ, bên trong tràn đầy hương vị ngọt tanh, là Đàng Vân cắn môi ra máu.

Tiết Quân Lương không có đi vào, y phát hiện người dưới thân run lên, không biết có phải say tỉnh, động tác bỗng nhiên trở nên ôn nhu, miệng thì thảo gi đó.

Đàng Vân mới đầu không chú ý, hắn chỉ muốn tránh khỏi đối phương, nhưng tay Tiết Quân Lương dùng lực quá lớn, khiến hắn không thể động đậy, môi Tiết Quân Lương dán bên tai hắn mà hôn, Đàng Vân như bị người đánh một cái, ngay cả giãy dụa cũng quên.

Tiết Quân Lương nói rất nhỏ, kề sát tai Đàng Vân, mê mẩn gọi tên cổ hoàng hậu, vì lúc trước Tiết Quân Lương chỉ gặp hoàng hậu vài lần, nên Đàng Vân rõ ràng, kỳ thật đối phương gọi chính mình. (ý Đàng Vân là Tiết Quân Lương gọi êm khi êm trọng sinh vào hoàng hậu)

Đàng Vân từng sợ không thể động, chẳng lẽ Tiết Quân Lương thật sự ôm tình cảm như vậy với mình, hoặc là vì khi đó Tiết Quân Lương không biết hoàng hậu là mình, mới ôm tình cảm như vậy?

Tiết Quân Lương hô hấp không xong, phun bên tai Đàng Vân, không biết vì cái gì, Đàng Vân cảm thấy trên người nóng lên, có lẽ là do say, có lẽ là vì động tác ôn nhu của đối phương.

Tiết Quân Lương cũng không cường tiến vào, chỉ để Đàng Vân khép chân lại, từ phía sau dùng hai chân hắn cọ xát, Đàng Vân cảm thấy lúc này nên hung hăng đánh cho y một quyền, sau đó rời đi.

Chính là Tiết Quân Lương đưa tay vuốt ve hạ thân của hắn, Đẳng Vân che môi, trong cổ họng phát ra vài đàn âm không rõ, hô hấp hai người quẩn quít, càng ngày càng ồ ồ, càng ngày càng ái muội, nhất là... Tiết Quân Lương còn gọi hắn.

Đẳng Vân chưa từng trải qua hoan hảo, ngay cả tự mình động thủ cũng thiếu, lần đầu tiên bị người khác cầm giữ, đầu ong ong, ngay cả giấy dựa cũng không được, hắn cắn chặt môi, không muốn phát ra tiếng rên xấu hổ.

Tiết Quân Lương lại lấy tay cọ xát bờ môi của hắn, không cho hắn tiếp tục tự cắn mình, Đẳng Vân hé miệng liền thở dốc ra, hắn cảm thấy then không thôi, một hơi cắn tay Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương như không cảm thấy đau, tùy ý đối phương cắn y, Đẳng Vân cảm thấy hai chân bị thiêu cháy, mọi cảm giác đều tập trung ở nơi đó, đối với người đơn thuần như Đẳng Vân mà nói, không biết phải làm gì, chỉ có thể mặc Tiết Quân Lương bài bố.

Tiết Quân Lương phát tiết một lần liền thành thật, ghé vào người hắn, tựa hồ đang ngủ, Đẳng Vân mãnh liệt tỉnh lại, đưa tay đẩy người nọ ra, cũng bắt chập ô vật trên người, vội vã mặc quần áo, trong đầu kêu loạn, trống rỗng, cước bộ có chút lảo đảo.

Tiết Hậu Dương không thấy Tiết vương, tiểu thái tử cũng đã rời khỏi tiệc rượu, đành phải ra ngoài tìm, đi chưa được mấy bước liền thấy tiểu thái tử Tiết Bội đứng ngăn người, tiến lên vài bước chột nghe thanh âm suyễn tức ồ ồ.

Tiết Hậu Dương hoảng sợ, Thái tử còn nhỏ, chưa đến thời điểm nó nên biết loại chuyện này, hắn vội vàng qua che mắt Tiết Bội, chính là vừa nhắc đầu, bản thân cũng chấn động, trong đình cách đó không xa, không ngờ là Tiết Quân Lương và Đẳng Nam hầu mới nhậm chức...

Nhìn từ góc độ này, giống như Tiết Quân Lương đã tiến nhập thân thể Đẳng Vân, Tiết Bội bị che mắt muốn kêu, Tiết Hậu Dương lại nhanh chóng bịt miệng nó, kéo nó đi.

Nói: “Tiểu tử tông, đi thôi!”

Tiết Bội không tình nguyện, bị Tiết Hậu Dương tha đi, rầu rĩ không vui nói: “Hoàng thúc, ngươi thích Đẳng Thường chứ?”

Tiết Hậu Dương bị hỏi, sững sờ, khụ một tiếng không trả lời.

Tiết Bội nói: “Nếu ngươi thích một người, còn có thể cùng người khác làm chuyện kia sao?”

Tiết Hậu Dương nghe xong, không biết trả lời như thế nào, đành nói: “Hiển nhiên sẽ không.”

Tiết Bội hừ hừ một tiếng, giống như là muốn thảo phạt Tiết Quân Lương, nói: “Vậy tại sao phụ hoàng sẽ?”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

CHƯƠNG 52: Sửu nương nương

Tiết Hậu Dương bị tiểu tử tông Tiết Bội làm đau đầu, hắn thật sự không biết giải thích thế nào mới tốt, hơn nữa tiểu thái tử tuổi còn nhỏ, quân vương hậu cung ba nghìn mỹ nhân, sao có thể chỉ sủng một người, hơn nữa người đó đã qua đời.

Cuối cùng trong lòng Tiết Hậu Dương sáng ngời, vội vàng nói: “Vấn đề này... Chỉ bằng thái tử đến hỏi thái phó, Thảm thái phó học thức uyên bác, hiển nhiên... Hiển nhiên có thể giải thích nghi hoặc cho thái tử.”

Tiết Bội nghe hoàng thúc nói lấp ba lấp bắp, nhưng lại không hề nghi ngờ, thật sự chạy đến hỏi thái phó...

Đẳng Vân trở lại tiệc rượu, nói quá say muốn rời đi trước, đương nhiên mọi người không thấy Tiết vương, nên không ai ngăn cản hắn.

Đẳng Vân ra cung, người của Hầu phủ đã chuẩn bị mã xa đợi bên ngoài, chỉ chờ chủ tử, Đẳng Vân ngồi lên mới thở phào một cái, thậm chí có cảm giác đang chạy nạn.

Hắn vừa xuống xe, một tỳ nữ liền chạy tới, kinh hoàng nói: “Chủ tử, ngài mau đi xem Lữ tiên sinh, thị vệ giữ cửa đều bị đánh ngất xỉu!”

Đẳng Vân cả kinh, chẳng lẽ Lữ Thế Thần chạy thoát? Hắn là một văn nhược thư sinh, sao có thể dả thương thị vệ chạy trốn, hay Phụng quốc phái người tiếp ứng?

Hắn tưởng tượng như vậy, nhanh chóng bước đi, không còn cố kỵ cảm giác dính nị trên người, quả nhiên thị vệ trong tiểu viện tử đều té xỉu, mọi người

không dám tùy tiện vào, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Đặng Vân đẩy cửa ra, trong tai nghe được tiếng người hô hấp, tựa hồ Lữ Thế Thần còn tại, cũng không chạy trốn, hẩn vòng qua bình phong, lập tức ngây dại.

Bàn trong phòng sụp nát, đĩa rơi vỡ trên mặt đất, Lữ Thế Thần quần áo không chỉnh dựa vào một góc, mà trên giường còn có một người.

Nam tử kia quang lõa, hạ thân rõ ràng không phải xúc động bình thường, mà là sung huyết đỏ bừng, nhưng hai tay bị trói sau lưng, hình như thoát không được, thất thần suyển tức, kiệt lực cọ xát thảm giường.

Nam tử chặt vật kia chính là Triệu Thống...

Đặng Vân da mặt mông, lập tức xoay đầu không nhìn, chỉ nói: “Lữ tiên sinh, đây là chuyện gì?”

Lữ Thế Thần mấp máy môi nửa ngày, mới run giọng nói: “Ta... Ta... Ta làm sao biết xảy ra chuyện gì...”

Đặng Vân thấy vẻ mặt Triệu Thống có chút tan rã, lại nhìn đến chủy thủ rơi một bên, trong lòng đại khái đã biết tiền căn hậu quả, thủ đoạn hạ lưu này không giống Lữ Thế Thần làm.

Đặng Vân gọi người tới, sai người đưa Triệu Thống về, lúc này Lữ Thế Thần mới nhẹ nhàng thở ra, dùng tay áo sát sát mồ hôi trên trán, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

Đương nhiên Triệu Thống là do Lữ Thế Thần trối, nếu không vì Triệu Thống bị hạ được, Lữ Thế Thần cũng không có năng lực lớn như vậy...

Hạ nhân đi vào đều choáng váng, nhưng vẫn nhanh chóng khiêng Triệu Thống đi, ở Hầu phủ lâu như vậy, hiển nhiên biết cái gì nên nhìn cái gì không nên nhìn.

Tỳ nữ thu thập mảnh vỡ trên đất, đưa bàn mới vào, đồ ăn vung vãi không nhìn ra rốt cuộc ăn bao nhiêu, đây là chuyện duy nhất Lữ Thế Thần vui mừng.

Đặng Vân còn nói hẩn chưa ăn cơm, sai đầu bếp làm một bàn mang lên, Lữ Thế Thần giống như kiếp sau trọng sinh, ăn lang thôn hồ yết, đương nhiên là sau khi Đặng Vân rời đi, nếu bảo hẩn ăn như vậy trước mặt người Tiết quốc, hẩn thà rằng đói chết.

Lúc này Đặng Vân không có khí lực đi quản Triệu Thống, phái người đưa hẩn về, còn cố ý dặn dò đừng để Triệu Lục biết, Triệu Thống làm người tương đối đơn giản, nhất thời giận dữ bị người tính kế, vạn nhất Triệu Lục biết, nhất định sẽ ân quân pháp xử trí, tuy Triệu Thống đáng phạt, ngã một lần khôn hơn một chút, nhưng hẩn không đành lòng nhìn Triệu Thống bị khám đầu, tóm lại cũng là một mảnh tướng.

Sai người đưa nước đến, Đặng Vân tẩy sạch ô vật trên người, nước ấm quả thật khoan khoái, giúp hẩn chậm rãi trầm tĩnh lại, nhưng trầm tĩnh lại, trong đầu không tự chủ được loạn tưởng, nghĩ đến chuyện khó mở miệng vừa rồi...

Đặng Vân da mặt mông, nhưng sau khi lãnh tĩnh, suy nghĩ một chút nữa, tựa hồ cũng hiểu được có điều không thích hợp.

Không nói Tiết Quân Lương tửu lượng không tồi, hơn nữa lần này y cũng không uống bao nhiêu rượu, dù Tiết vương có say tới mức không còn biết gì, cũng không có khả năng không cố kỵ mà làm chuyện đó tại tiểu đình từ bốn phía thông thoáng.

Tiết Quân Lương làm người cẩn thận, tiệc rượu người đến người đi, cung nhân mang thêm đồ ăn và rượu nhiều vô số kể, tiểu đình từ lại không bí mật, hẩn đã bị người nhìn thấy.

Tuy không có người dám xen vào chuyện của Tiết Quân Lương, nhưng sau lưng vẫn sẽ đồn đãi.

Hơn nữa, Tiết Quân Lương không thật sự tiến vào hẩn, chỉ vừa gọi tên hoàng hậu, vừa ép hẩn khép hai chân giúp y thư giải, mà lúc ấy Tiết Quân Lương còn để ý cảm thụ của Đặng Vân, cũng thay hẩn thư giải, thử nghĩ xem, làm sao Tiết Quân Lương có thể gọi tên nữ nhân lại thay nam nhân thư giải chứ?

Đặng Vân tưởng tượng như vậy, nhất thời cảm thấy nước ấm cũng chóng không nổi thân thể lạnh lẽo, cả dấu vết lưu lại trên người hẩn, mọi thứ đều chứng minh Tiết Quân Lương căn bản không say.

Mà dù Tiết Quân Lương thông minh, lại có thể thấy rõ tiên cơ, nhưng không thể biết mình là ai, y làm vậy chắc chắn chỉ có một khả năng.

Tiết Quân Lương cố ý để cung nhân nhìn thấy hành vi phóng đảng của mình và Đặng Nam hầu, mọi người không dám nói Tiết vương, hơn nữa chuyện Tiết vương yêu hoàng hậu sâu sắc mọi người đều biết, vì thế chỉ có thể cười mỉa Đặng Vân, truyền chút ô ngôn uế ngữ.

Đặng Vân hung hăng vỗ nước, bọt nước đánh lên mặt, lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến xương, hóa ra Tiết Quân Lương tìm không được biện pháp động mình, lại bắt đầu từ phương diện này.

Đặng Vân che mắt, cười lạnh một tiếng, tâm tư để vương quả nhiên sâu không thấy đáy, không phải người hẩn có thể đoán được.

Hôm sau lâm triều xong, Tiết Quân Lương cố ý giữ Đặng Vân lại, Đặng Vân không biết Tiết Quân Lương đánh chủ ý gì, chỉ có thể tự nói với mình, quân vương này sâu không lường được, không cần thận liên trùng bẫy.

Tiết Quân Lương chuẩn bị bước lên, không biết muốn đi đâu, cười nói: “Cô muốn dẫn Đàng Khanh tới một nơi, đường không ngắn, không bằng ngồi cùng?”

Đàng Vân buông tay đứng một bên, có thể cùng quân vương ngồi chung bước lên là vô thượng quang vinh, nhưng Đàng Vân không biết một hàng thần như hắn từ khi nào nhận được quang vinh này.

“Ta bệ hạ nâng đỡ, chính là từ xưa đến nay quân thần khác biệt, vì thần không dám phá hủy quy củ, tránh chọc người nhàn thoại.”

Tiết Quân Lương thấy hắn nói thế, cũng không bắt buộc, cười nói: “Ngươi đúng là cẩn thận.”

Dứt lời bảo Khương Dự sai người khởi giá, Đàng Vân đi theo ngự giá, đi chưa được mấy bước liền đụng tới tiểu thái tử, tiểu thái tử nhìn thấy Đàng Vân, lại nhìn nhìn Tiết Quân Lương, trên mặt ửng hồng, rất nhanh nâng cằm, hung hăng trừng Đàng Vân một cái.

Sau đó từ trong ngực lấy ra một hòn đá nhỏ, ném vào Đàng Vân, ném xong lập tức quay đầu bỏ chạy, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Tất cả mọi người sững sờ, Đàng Vân bị cục đá đập trúng, cũng không tính đau, nhưng có chút mặc danh kỳ diệu, có thể nói Đàng Vân tương đối hiểu tiểu thái tử Tiết Bội, dù sao trước kia Tiết Bội rất quân quýt hắn, tiểu thái tử ngày thường đều tương đối lão thành, làm việc cũng quy củ, rất có phong cách quý tộc, chỉ có thời điểm phát giận mới làm ra hành động trẻ con này.

Tiết Quân Lương nói một tiếng “Ồ nháo!”, lập tức nói: “Thái phó dạy Thái tử thế nào vậy? Khương Dự, đi nói cho Thẩm Dục, hôm nay thái tử không chép sách trăm lần, không được tan học.”

“Vâng...”

Khương Dự lên tiếng, thành thành thật thật đi tìm Thẩm Dục.

Tiết Quân Lương lại sai người khởi giá, đoàn người ra cung, đích đến chính là phủ Trấn Cương hầu.

Bên ngoài Hầu phủ bị trọng binh vây quanh, thị vệ tay cầm trường kích mặc áo giáp, không người dám tiếp cận, cũng biết đây là kết cục của kẻ phạm thượng tác loạn.

Mọi người được tiền hô hậu ủng vào phủ đệ, bên trong có chút tiêu điều, cơ hồ không người dọn dẹp, hoa đã chết, cỏ dại lan tràn tới mức khó đặt chân, đèn ***g trên hành lang tích bụi, mạng nhện xếp từng tầng trên vách tường.

Đàng Vân nhìn đến phủ đệ này, liền hiểu được, hiện giờ Đàng Vân và Tiết Ngọc giống nhau, Tiết Quân Lương dẫn hắn tới đây, nhất định là muốn xao son chân hổ, cho hắn xem rõ kết cục cuối cùng của bất trung.

Mà Đàng Nam hầu còn không bằng Tiết Ngọc, bởi vì không họ Tiết, Tiết thị tổ tiên có lệnh, phạm là con cháu không thể giết hại lẫn nhau, nếu không, tên không thể thượng gia phá, cho nên Tiết Ngọc phạm sai lầm lớn, còn có thể sống được, nếu Đàng Vân phạm sai lầm lớn, vậy lập tức ban tử.

Thiên viện Hầu phủ có một loạt phòng nhỏ, phòng không cửa sổ, ba mặt phong kín, chỉ có một cái cửa, trên cửa còn dùng xiềng xích khóa lại.

Tiết Quân Lương sai người mở khóa, thị vệ đẩy cửa ra, lúc này ánh sáng mới chiếu vào, trong phòng thoáng không ít.

Một người nằm ở góc giường, trừ Tiết Ngọc còn có thể là ai.

Tiết Ngọc gầy yếu cơ hồ chỉ còn xương bọc da, không chải đầu vén tóc, nằm ngửa trên giường, nhìn chằm chằm đỉnh màn, cửa vừa mở ra, bị ánh sáng đâm vào, mãnh liệt nhắm mắt lại, đợi đi hơn nửa ngày, mới hướng ánh sáng nhìn qua.

Tiết Quân Lương nói: “Vì sao Trấn Cương hầu có bộ dáng như thế, cô bảo các người đối xử tử tế với Hầu gia, các người hầu hạ hắn vậy sao?”

Chúng thị vệ vừa nghe Tiết vương phát hỏa, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu, nói: “Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng! Không phải chúng mặt tướng không tận tâm hầu hạ Hầu gia, mà là... Mà là Hầu gia tinh thần không tốt, tìm thầy thuốc đến xem, nói Hầu gia tích tụ thành tật, tâm trí có chút thất thường, đồ ăn đưa tới thường xuyên bị ném xuống đất.”

Đàng Vân nghe, nhìn phía Tiết Ngọc, quả thật ánh mắt người nọ hoảng hốt, bất kỳ ai bị giam trong một căn phòng u ám, cũng sẽ như vậy, trong lòng hắn không khỏi có chút khó chịu, Tiết Ngọc không chết được, nhưng cái này so với chết còn khổ sở hơn, đây là đang dần tiêu trừ nhục khí của Tiết Ngọc, muốn nhổ sạch sẽ lòng chim của hắn.

Tiết Quân Lương muốn chính là về mặt này của Đàng Vân, nói: “Đàng Khanh cũng không đành lòng, cô trong lòng càng khổ sở, dù sao hắn cũng là thân đệ đệ của cô, sao cô nhẫn tâm nhìn hắn như thế...”

Đàng Vân liếc Tiết Quân Lương một cái, cái nhìn này khiến Tiết Quân Lương run lên, y cảm thấy ánh mắt đó khiến mình có chút xúc động, nhưng Tiết Quân Lương cũng không muốn thừa nhận, loại ánh mắt thất vọng, tuyệt vọng, bị thương, có thể làm y hối hận vì sở tác sở vi của mình.

Tiết Quân Lương thấy bản thân cũng có bất đắc dĩ, là quân vương có thể nhẫn, cũng có thể ngoan độc, nếu Tiết Ngọc không tác loạn, căn bản y không động hắn, đừng nói là quan hệ huyết thống, dù là người thường, sao y nhẫn tâm bức điên người khác.

Lúc Khương Dự vào liền nhìn đến cảnh tượng này, liền không dám thở mạnh, tránh liền lỵ đến mình.

Khương Dự tiến lên một bước, hạ giọng, tận lực tỏ ra cung khiêm một chút, nói: “Bệ hạ... Ngoài phủ có người tự xưng Lang Tinh cầu kiến.”

Ông vừa dứt lời, Tiết Ngọc đang nằm trên giường, ánh mắt dường như sáng lên một chút.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “A, Lang Tinh? Cô nghe nói Lang Tinh chính là sư huynh của Thẩm Dực, Thẩm Dực tự nhận tài hoa không cao bằng y.”

Khương Dự lại nói: “Người tự xưng Lang Tinh còn nói, nếu Đại vương không muốn gặp, thì nói y có thể chiêu hàng Lữ Thế Thần.”

Tiết Quân Lương nhũ mày, “Đúng là một người thấy chết không lui, cho vào.”

Khương Dự rất nhanh rời đi, chỉ một lúc sau, lại mang theo một người tiến vào.

Lang Tinh vẫn một bộ mặt lạnh, giống như nhìn thấu hết thảy, không thuộc về nhân gian khói lửa, nhìn đến Tiết Ngọc nằm trên giường, cũng chỉ lướt qua, lại đưa mắt nhìn Tiết Quân Lương, dập đầu nói: “Tội dân Lang Tinh, khấu kiến bệ hạ.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Tội dân? Không biết nguoi phạm chuyện gì?”

Lang Tinh nói: “Xui khiến Trần Cương hầu phạm thượng, không biết tội danh này có đủ lớn hay không.”

“Đủ lớn.”

Tiết Quân Lương vuốt cằm, vẫn mang theo ý cười, “Như vậy chỉ có thể nói nguoi gan dạ sáng suốt hơn nguoi, thời điểm này không biết chạy trốn, lại quay về làm gì?”

Lang Tinh cười lạnh một tiếng, nói: “Tội dân chạy thoát, chẳng qua bệ hạ kỳ cao một bậc, tội dân bất đắc dĩ, vẫn phải trở lại.”

Tiết Quân Lương nói: “Đệ đệ của cô có thực khách trung tâm như nguoi, cô cũng vì hấn cảm thấy vui mừng.”

“Bệ hạ quá khen...”

Lang Tinh vẫn luôn thản nhiên mở miệng, không có biểu tình gì, lúc này mới nói: “Tội dân nguyện ý thuyết phục Lữ Thế Thần.”

“Điều kiện của nguoi.”

Lang Tinh nói: “Tội dân gan lớn hy vọng bệ hạ rút binh mã khỏi Trần Giang Hầu phủ.”

Tiết Quân Lương cười to một tiếng, bỗng nhiên quay đầu nói với Đằng Vân: “Chiêu hàng thuộc bốn sự của nguoi, hiện tại hấn muốn tranh công với nguoi, còn muốn cô triệt binh, Đằng Khanh, nguoi nói, có lợi sao?”

Đằng Vân không lập tức đáp lời, dừng một chút mới nói: “Vi thần không có tài như Lang tiên sinh, không thể thu phục Lữ Thế Thần.”

Tiết Quân Lương nghe xong cũng không tức giận, chính là cực kỳ ái muội nhìn Đằng Vân, cười nói: “Ân... Bản thân nguoi không thể chiêu hàng, là muốn bị phạt, nhưng cô nào nhẫn tâm bởi vì chuyện nhỏ này xử phạt nguoi, vậy cấp Lang Tinh một cơ hội, nếu thật có thể chiêu hàng Lữ Thế Thần, cô liền miễn tội lớn phạm thượng của Tiết Ngọc!”

Biểu tình của Lang Tinh trong nháy mắt buông lỏng, tựa hồ là nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói: “Tội dân đêm xem tinh tượng, Lữ Thế Thần là sao Văn Khúc hạ phạm, thời cơ không đến không thể vọng động, ngày mai giờ tý, tội dân tự đi Đằng Nam hầu phủ chiêu hàng... Tội dân khấn cầu hôm nay lưu lại, chiêu cố chủ thượng.”

Tiết Quân Lương phát phát tay, tựa hồ không để tâm, “Nguoi nguyện ý lưu lại liền lưu lại.”

Nói xong liền hướng cửa mà đi, lúc sắp bước ra thềm, liền dừng chân, quay đầu lại cười nói: “Lang Tinh a, Lữ Thế Thần là sao Văn Khúc hạ phạm, vậy theo ý nguoi, cô là cái gì?”

Lang Tinh dừng một chút, tựa hồ đang nghiền ngẫm, nói: “Bệ hạ quanh thân long khí, thuận lợi may mắn hiện rõ, tội dân từng thấy sao Hôm phương Tây, rất giống với bệ hạ, Thái Bạch già, chủ sát phạt, thiên hạ chung quy là của bệ hạ, việc gì phải nóng lòng nhất thời?”

Mấy câu nói đó ngược lại nói trúng tâm Tiết Quân Lương, không khỏi tán thưởng nhìn Lang Tinh một cái, tuy người này luôn tỏ vẻ không quan tâm mọi thứ, lại biết khi nào thì nên tiến khi nào thì nên lui, biết người dưới mải hiên, không thể không cúi đầu.

“Chẳng qua...”

Lang Tinh cố ý ngừng một chút, nhìn thoáng qua Đằng Vân, lại nhìn Tiết vương, nói: “Mặc dù Thái Bạch có thể phạt thần, lại quá mức thô bạo, từ xưa đến nay thô bạo tất mất dân tâm... Ngụ Thuần có hai hiền thê là Nga Hoàng và Nữ Anh, mà bên cạnh bệ hạ, không người khuyên giải.”

Ánh mắt Tiết Quân Lương nhìn Lang Tĩnh càng phát ra tán thưởng, tựa hồ người này thật sự biết phỏng đoán nhân tâm, liền tiếp lời hấn nói: “VẬY NGƯỜI NÓI, BÊN NGƯỜI CÔ, NÊN LÀ AI MỚI TỐT?”

Lang Tĩnh cúi đầu xuống, nói: “TÔI DÂN VỪA RỜI VÀO CỬA, ĐÃ BIẾT MỆNH CÁCH ĐĂNG NAM HẦU CHỦ THỦY, NHẤT ĐỊNH CÓ THỂ VƯỢNG BỆ HẠ, CHỈ TIẾC... CHỈ TIẾC ĐĂNG NAM HẦU SINH VÌ NAM TỬ.”

Tiết Quân Lương chờ là những lời này, y thật sự không ngờ, mình chỉ biểu lộ một chút tâm tư, thế nhưng bị Lang Tĩnh lần đầu tiên gặp mặt nhìn thấu, hơn nữa Lang Tĩnh biết nên làm thế nào.

Tiết Quân Lương muốn chèn ép Đăng Vân, bất quá y tìm không ra lý do, biện pháp tốt đều bị Đăng Vân nhẹ nhàng đánh trả lại, nếu thật sự dùng chiêu hàng không thành chèn ép Đăng Nam hầu, không khỏi khiến người khác cho rằng Tiết vương hẹp hòi, không có lòng bao dung.

Trong lòng Tiết Quân Lương có một kế, nếu thu Đăng Nam hầu vào hậu cung, hậu cung tần phi không thể tham gia chính sự, dù hấn có tài đi nữa, cũng trở mình không được, mấy ngày nay y đang tìm người thực hiện kế hoạch của mình, không ngờ lúc này Lang Tĩnh xuất hiện, quả thật giúp y rất nhiều.

Y đương nhiên biết Lang Tĩnh là vì muốn lưu lại chiếu cố Tiết Ngọc mới làm theo ý mình, bất quá điều này cũng không có gì, chỉ cần mục đích đạt tới, Tiết Quân Lương không từ thủ đoạn.

Đăng Vân vừa nghe, cả người cứng ngắc như đá, giật mình sững sờ đứng tại chỗ, nếu Tiết Quân Lương làm vậy, đích thật là biện pháp tốt, hành động của Tiết vương vào đêm sinh thần, cũng có thể giải thích.

Đăng Vân không nghĩ tới, mình mới thoát khỏi hậu cung, lúc này lại bị nhét vào hậu viện.

Tiết Quân Lương mang Đăng Vân về cung, yêu cầu Đăng Vân cùng lên bước liễn, Đăng Vân không cự tuyệt, hiện giờ rơi vào tình thế này, hấn có thể cự tuyệt thế nào.

Tiết Quân Lương đối với biểu hiện của Đăng Vân thực vừa lòng, vừa về cung liền bảo Khương Dự truyền đại thần tới, chính mình kéo tay Đăng Vân, thuật lại lời Lang Tĩnh, chuẩn bị chọn ngày tốt, nghênh thú Đăng Nam hầu tiến cung.

Tiết Hậu Dương nửa ngày không hồi thần, bề hạ vẫn luôn không tán thành mình và Đăng Thường, sao chỉ chớp mắt lại cùng Đăng Nam hầu quan hệ tốt lên, chẳng lẽ cảnh tượng ngày đó không phải là say rượu loạn tính?

Thẩm Dục nghe, hơi suy tư liền hiểu được, trong lòng âm thầm sợ hãi, nước cờ này vừa đi liền không thể lui.

Tiết Quân Lương vì biểu đạt tình thâm với Đăng Vân, còn phân phát tú nữ đội tuyển trong Chu Tú cung, cho bọn họ tiền và xa mã, hộ tống từng người về nhà.

Chuyện Tiết vương muốn nghênh thú nam nhân không bao lâu liền truyền ra, hơn nữa đối phương lại là Đăng Nam hầu, tuy nói hậu cung của quân vương khó tránh khỏi có mấy nam sủng, nhưng loại cưới hỏi đăng hoàng hiếm càng thêm hiếm, hơn nữa đối phương cũng coi như quyền cao chức trọng, oanh động là không thiếu được.

Đăng Vân làm người không kiêu ngạo, người gặp qua hấn cũng không ít, mà hấn còn ở trong quân một thời gian lâu, rất nhiều người ấn tượng sâu sắc với khuôn mặt đầy sẹo của hấn, tuy không rất xấu xí, nhưng vừa thấy liền tưởng là phạm nhân.

Mọi người âm thầm lưu truyền, Tiết quốc đi một sừ hoàng hậu, lại tới một sừ nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Sừ Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

CHƯƠNG 53: Đều không phải là hoàng hậu

Đăng Vân ở lại trong cung cả một ngày, thái độ của Tiết Quân Lương với hấn thực ái muội, còn cùng nhau dùng bữa, nếu Đăng Vân không có tự giác, nhất định sẽ tưởng là những ngày trước kia, hóa ra Tiết Quân Lương có thể ôn nhu với bất kỳ ai.

Dùng thiện xong, Tiết Quân Lương dẫn hấn dạo quanh hoa viên, Đăng Vân nhìn đến tiểu đình từ đêm sinh thần, mặt liền biến sắc, hấn cũng không biết lúc này mặt mình đang phát sốt, hay là trắng bệch.

Trước kia Đăng Vân không tin, dù Tiết Quân Lương có lợi hại hơn nữa cũng chẳng ảnh hưởng tới hấn, bất quá hiện tại hấn không tin cũng không được, bị Tiết vương ngáng chân nhiều lần, quả nhiên khó lòng phòng bị.

Hai người đi tới, chợt nghe tiếng khóc mơ hồ, thanh âm mảnh như trúc, lại giống như u oán ai oán.

Tiết Quân Lương cau mày nhìn Khương Dụ, nói: “Ai khóc giữa ban ngày ban mặt vậy?”

Khương Dụ nói: “Nơi này cách lãnh cung không xa, sợ là Đàng Thiển Y.”

Tiết Quân Lương lên tiếng, cười nói: “Không bằng chúng ta đến xem?”

Y nói những lời này cũng là hướng về phía Đàng Vân, tựa hồ muốn hỏi ý tứ của hắn.

Đàng Vân nói: “Vi thần sợ hãi, vi thần là ngoại thần, không thể vào hậu cung.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, bỗng nhiên kéo tay Đàng Vân, Đàng Vân theo bản năng lui một bước, cũng không dám cử động nữa, Tiết Quân Lương nắm chặt tay hắn, ôn thanh nói: “Sao lại là ngoại thần.”

Đàng Vân không thể gạt y ra, chỉ có thể để y nắm tay, trong mắt người khác, thoạt nhìn hai người thật sự thân mật.

Tiết Quân Lương dẫn Đàng Vân tới lãnh cung, Đàng Thiển Y một thân váy trắng, mặt mang nước mắt, như là đang khóc, vừa khóc vừa ca hát, nhìn thấy Tiết Quân Lương đến, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng, nhào vào bên chân y nói: “Bệ hạ... Bệ hạ, rốt cục ngài cũng chịu tới gặp Thiển Y sao.”

Tiết Quân Lương lui về phía sau một bước, Khương Dụ vội vàng sai người kéo Đàng Thiển Y ra.

Đàng Thiển Y quay đầu nhìn Đàng Vân đứng bên, lập tức thay đổi sắc mặt, đưa tay bắt lấy Đàng Vân, hô: “Là hắn! Bệ hạ, là hắn phóng hỏa, không phải ta, bệ hạ! Là Đàng Anh làm, thiếp thân hoàn toàn không biết chuyện a!”

Đàng Vân chưa kịp tránh, Tiết Quân Lương đã đưa tay ngăn, nói: “Lớn mật, ngươi dám gọi thẳng tặc danh của Đàng Nam hầu?”

Đàng Thiển Y sùng sốt một chút, kinh ngạc mở to hai mắt, “Bệ hạ, chắc chắn ngài nghĩ sai rồi, hắn không phải Đàng Nam hầu, hắn là một nô tài ti tiện, nếu không phải thiếp thân thương hại hắn, ngay cả nô tài hắn cũng không thể làm, hiện giờ lại đến hại ta, bệ hạ, ta... Ta không biết chuyện a!”

Đàng Vân vẫn không mở miệng, Tiết Quân Lương cười nói: “Àn... Đúng là cô làm, bởi vì rất nhanh Đàng Anh sẽ tiến cung, trở thành Đàng phi, ngươi ngược lại nhắc nhở ta.”

Đàng Thiển Y sùng sốt hồi lâu, sau đó cười to, chỉ vào Đàng Vân lớn tiếng hô: “Ngươi kẻ bất nam bất nữ! Ngươi cũng học nữ nhân trèo lên giường nam nhân? Với khuôn mặt này của ngươi, thật sự là buồn cười! Bệ hạ nhìn ngươi chỉ có nôn! Phi!”

Tiết Quân Lương liếc nàng một cái, lập tức nói: “Khương Dụ, gọi người lại đây vả miệng.”

Khương Dụ ứng lời đi xuống, rất nhanh liền có thị nữ lại đây vả miệng, phi tử trong lãnh cung cũng là phi tử, nam nữ thụ thụ bất thân, không thể để thị vệ đánh, nhưng khí lực của thị nữ không nhất định phải nhỏ, hơn nữa thị nữ này ngày thường hầu hạ ở lãnh cung, khó tránh khỏi tức giận với Đàng Thiển Y, tiếng tát quả thực to rồi.

Tiết Quân Lương còn sai người đưa ghế dựa lớn đến, bảo Đàng Vân cùng ngồi xuống, Đàng Vân biết đây là Tiết Quân Lương cố ý cho Đàng Thiển Y thấy, Đàng Vân luôn mềm lòng, Đàng Thiển Y hại hắn nhiều lần như vậy, hắn cũng biết lòng người khó đoán, không thể không phòng, nhưng Đàng Vân vẫn cảm thấy nhìn không được.

Ngược lại Tiết Quân Lương thực thành thoi, vừa nghe tiếng tát giòn vang, vừa nói: “Đàng Thiển Y a, ngươi biết không, cô bắt được một con cá lột lưới, hình như gọi là... Lang Tinh.”

Y nói xong, Đàng Thiển Y rõ ràng mở to hai mắt, nhìn qua bên này.

“Lang Tinh là một nhân tài, nhưng rốt cuộc là phản tặc, bắt quá y tiến cử có công, cô tạm thời không giết y... Lang Tinh nói, chuyện phóng hỏa, là ngươi xui khiến.”

Đàng Thiển Y càng kinh hoàng, hô: “Không... Không phải ta!”

“A?” Tiết Quân Lương chậm rãi cười nói: “Chẳng lẽ có ân tình khác?”

Đàng Thiển Y liều mạng gạt đầu, vừa khóc vừa nói: “Có ân tình! Có ân tình! Thiếp thân là bị lợi dụng, là Lang Tinh xui khiến ta, ta nhất thời hồ đồ, thiếp thân chỉ nhất thời hồ đồ... Bệ hạ...”

Tiết Quân Lương nói: “Ngươi vừa mới nói là Đàng Anh, hiện tại còn nói Lang Tinh, cô rất khó tin tưởng ngươi, đúng không?”

Đàng Thiển Y khóc ròng nói: “Ta có thể đối chất với Lang Tinh! Là y xui khiến của ta, bệ hạ phải tin tưởng ta, y phải giúp Tiết Ngọc mới phóng hỏa!”

Tiết Quân Lương cười lạnh một tiếng trong lòng, nếu Đàng Thiển Y đối chất với Lang Tinh, không biết ai mới khiến ai căm hận, bắt qua y chờ chính là những lời này, chỉ cần có người có thể chứng minh là Lang Tinh sai sử, vậy là đủ rồi.

Tiết Quân Lương đạt được mục đích, liền dẫn Đằng Vân đi, để Đằng Vân ra cung, buổi tối Lang Tĩnh còn tới chiều hàng, chờ Lang Tĩnh chiều hàng xong, liền nói chuyện phòng hòa với y.

Đằng Vân trở về phủ đệ, mặc dù lúc ở trong cung hơn phân nửa thời gian là ngồi, đi chưa được mấy bước, nhưng hết sức mỏi mệt, ở cùng Tiết Quân Lương liền phải đề phòng khi nào thiếp tính kể ngaoi, dù đề phòng, cũng tám chín phần bị tính kể.

Lang Tĩnh phái người tới, nói giờ tỵ không cần bắt kì ai hỗ trợ, chỉ cần mở cửa cho y, đừng đề đến lúc y vào bị người xem là thích khách mà vây bắt.

Đằng Vân liền rút hết thi vệ giữ cửa phủ, bảo người không cần đóng cửa.

Lang Tĩnh ngậy người tại trấn nam Hầu phủ một ngày, không ra một bước, thi vệ đưa đồ ăn qua, đều là Lang Tĩnh nhận, tự tay uy Tiết Ngọc ăn.

Tiết Ngọc vẫn mang bộ dáng điên điên khùng khùng, ném đồ ăn lên người Lang Tĩnh, còn “Ha ha” cười to, vỗ tay, tựa hồ cảm thấy thực thú vị.

Rút cục ánh mắt Lang Tĩnh có chút biến hóa, lộ ra một tia đau thương hiếm có, thờ dài, nói: “Lang Tĩnh biết chủ thượng buồn bực, nhưng chủ thượng thử nghĩ một chút, nếu lúc ấy ta không đi, hiện tại sao có thể cứu chủ thượng?”

Tiết Ngọc nhìn chằm chằm Lang Tĩnh, vẫn cười, lại mở miệng nói: “Bây giờ ngươi đến trách ta?”

Lang Tĩnh cúi đầu, thanh âm hồi phục bình tĩnh, nói: “Lang mỗ chịu đại ân của chủ thượng, không dám trách tội.”

Tiết Ngọc đùa nghịch bát không, tiếp tục nói: “Lang Tĩnh... Ngươi đừng nói với ta, ngươi chưa từng nghĩ, chờ ta rơi vào thảm cảnh này mới trở về, ngươi rất đắc ý sao?”

Lang Tĩnh ngừng đầu nhìn chằm chằm đối phương, chậm rãi nói: “Lang mỗ đã từng nghĩ thế, dù gì chủ thượng căn bản không nghe ta khuyên can, nhưng Lang mỗ chưa bao giờ chê cười chủ thượng, nếu chủ thượng nghĩ vậy, chỉ khiến lòng người lạnh lẽo.”

Tiết Ngọc nghe tiếng ngừng đầu, ánh mắt hai người giao nhau, Lang Tĩnh nhìn hẩn, thậm chí ánh mắt đối phương có chút hồng.

Lang Tĩnh lại thờ dài một tiếng, nói: “Ta biết mấy ngày nay chủ thượng chịu khổ, ngài hảo hảo nghỉ ngơi, tối nay Lang mỗ phải tới Đằng Nam hầu phủ, ngày mai thi vệ sẽ rút hết.”

“Ngươi làm việc cho Tiết Quân Lương!”

Lang Tĩnh cười khổ một tiếng, nói: “Lang mỗ vì ai làm việc, còn không phải do chủ thượng bức, hiện giờ, chỉ sợ dù ta làm việc cho y, vậy không thoát tội chết, chỉ mong ngày sau chủ thượng nhớ kỹ.”

Y nói xong, chấp tay vái một cái, mới xoay người mà đi.

Tiết Ngọc giẫy dụa đứng lên, hẩn còn muốn mắng to Lang Tĩnh, chỉ tiếc hẩn nói không ra lời, Lang Tĩnh nói giống như sinh ly tử biệt, khiến hẩn có chút khiếp sợ.

Thời điểm Lang Tĩnh đi vào Đằng Nam hầu phủ vừa lúc là giờ tỵ, kỳ thật y không có bản lĩnh thông thiên triệt địa, nói chút tình diệu cũng chỉ muốn người khác cảm thấy bí hiểm không thể không tin phục mà thôi.

Đại môn khẽ mở, y đi vào không ai ngăn trở, Lang Tĩnh tới ngoài phòng giam lỏng Lữ Thế Thần, thi vệ không lui, đây là chuyện y đã dự kiến, nhưng cũng không ai ngăn cản y, để y bước vào phòng.

Lữ Thế Thần không ngờ đêm khuya còn có người đến, từ sau chuyện Triệu Thông, Lữ Thế Thần cũng không dám ngủ, thật sự sợ ban đêm có người tới giết mình, nói thật, hẩn là thư sinh văn nhược, sao không sợ chết, nhưng Lữ Thế Thần cảm thấy nếu không có cốt khí, ngược lại còn đáng sợ hơn cả chết.

Hẩn từng nghĩ rất nhiều lần, Đằng Nam hầu sẽ khuyên hàng thế nào, chẳng qua mấy ngày nay vẫn luôn gió êm sóng lặng, người được gọi là Hầu gia kia chưa từng tới một lần.

Lang Tĩnh đi vào Lữ Thế Thần liền tỉnh, Lang Tĩnh cũng không tiến lên, chỉ chấp tay chào.

Sáng sớm hôm sau, Đằng Vân liền sai người qua xem Lữ Thế Thần, nhưng hạ nhân trở về, kinh hoàng nói: “Hầu gia, Lữ tiên sinh chạy!”

Đằng Vân sững sốt một chút, tự mình qua nhìn, Lang Tĩnh mặc quần áo của Lữ Thế Thần, đang ngồi trước bàn thành thoi uống trà.

Đằng Vân nói: “Lữ tiên sinh đâu?”

Lang Tĩnh mặt không đổi sắc, nói: “Đi rồi, ta tặng hẩn một thiên lý mã vô song, đưa hẩn ra khỏi thành, lúc này chỉ sợ đã đuổi không kịp.”

Chuyện này rất nhanh liền bẩm báo cho Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương cũng không thấy sốt ruột, cũng không thấy buồn bực, chỉ phái người mang Lang Tĩnh tiến cung.

Lang Tĩnh cùng Đằng Vân vào cung, lễ bái Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương nói: “Lang Tĩnh, ngươi biết tội chứ?”

Lang Tĩnh nói: “Thảo dân hiện tại không tội, ngược lại có công.”

“Thật không? Vậy dùng miệng lưỡi của người giải thích cho cô.”

Tiết Quân Lương nói xong, hướng Đằng Vân vẫy tay, ý bảo Đằng Vân qua, ngồi xuống bên cạnh mình.

Lang Tĩnh nói: “Lữ Thế Thần làm người ngay thẳng, không thể chiều hàng, có thể nói cho dù mất đầu cũng tuyệt đối không quy thuận. Không bằng đưa hán hảo mã, để hán ra khỏi thành, trở về Phụng quốc... Dù Phụng chủ tín nhiệm Lữ Thế Thần, cũng không thể bịt miệng mọi người, thử hỏi một đại thừa tướng rơi vào tay địch quốc, sao có thể không bị thương, lại có được thiên lý mã chạy về nước? Chắc chắn Lữ Thế Thần sẽ bị người hoài nghi.”

Tiết Quân Lương nghe, rốt cục trên mặt có chút ý cười, nói: “Đúng là biện pháp tốt, nhưng quá mức bàng môn tả đạo, thật sự khiến cô không đành lòng chung quy cũng là một nhân tài.”

Lang Tĩnh nói: “Chỉ có thể nói Lữ Thế Thần không thức thời thôi.”

Tiết Quân Lương cảm thấy lời Lang Tĩnh thực đúng ý mình, không khỏi thở dài, nói: “Người giúp cô việc lớn, đáng tiếc người phạm tử tội.”

Lang Tĩnh khẽ cười một tiếng nói: “Thảo dân cảm thấy không phải.”

“A...” Mặt Tiết Quân Lương trầm xuống, lạnh lùng nói: “Người đến bây giờ còn không thừa nhận xui khiến Đằng Thiên Y phóng hỏa, mưu hại hoàng hậu sao!”

Lang Tĩnh cũng không kinh sợ, nói: “Thảo dân quả thật xui khiến Đằng Thiên Y phóng hỏa, nhưng người đốt chính là hoàng hậu.”

Y vừa nói ra, Tiết Quân Lương sững sốt một chút, Đằng Vân cả người cứng lại, lập tức cúi đầu nhìn Lang Tĩnh quỳ trên mặt đất.

Người nọ ngẩng khí thực bình tĩnh, nói: “Việc này trọng đại, thỉnh bệ hạ cho người lui.”

Tiết Quân Lương không biết Lang Tĩnh có ý gì, nhưng một câu “Người đốt chính là hoàng hậu” kia, khiến người luôn trầm ổn như y cũng thật lâu chưa lấy lại bình tĩnh.

Khẽ híp mắt, Tiết Quân Lương định vẫy lui người, Khương Dụ lại nói: “Bệ hạ, nên vào triều sớm, không bằng... Trở về rồi nghe.”

Tiết Quân Lương nghĩ nghĩ, quả thật lâm triều trọng yếu, không thể để các đại thần chờ, vì thế liền phân phó Lang Tĩnh chờ ở nội điện, một bước cũng không được đi, chờ y hạ triều lại nói.

Các đại thần đợi trong chốc lát, Tiết vương rốt cục đi ra, thế nhưng đi cùng còn có Đằng Nam hầu, khó tránh khỏi khiến mọi người ồ lên một trận, bất quá cũng không dám lớn tiếng xôn xao, chỉ có thể nhìn chung quanh.

Tiết Quân Lương vừa đến đã nói, ngày trước có người thay y bốc một quẻ, nội dung không sai biệt như lời Lang Tĩnh, sau đó còn nói phải có người làm bạn bên cạnh, bằng không sẽ biến thành một đời bạo quân.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết Tiết Quân Lương muốn làm gì, dù sao y vừa mới phân phát Chu Tú cung, không còn tử nữ.

Tiết Quân Lương chờ các đại thần đoán một hồi, mới chậm rì rì lên tiếng, “Thuật sĩ vân du kia nói, Đằng Nam hầu mệnh thủy, nếu có thể nạp Đằng Anh vi phi, liền có thể Nghiêu Thuân chi hiền.”

Lần này chúng thần rốt cuộc nhìn không được nhỏ giọng thảo luận, ai cũng không ngờ, Tiết vương muốn thú một nam nhân, hơn nữa nam nhân này là hàng thần, không nói vấn đề nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần nói về thân phận của Đằng Nam hầu, liền không thể phục chúng.

Tiết Quân Lương vẫn luôn im lặng, nhìn xem rốt cuộc ai có thể đứng ra phản đối đầu tiên, nhưng chưa người nào dám phản đối, có người đột nhiên tới ngoài điện báo việc quân cơ, thỉnh cầu thượng điện.

Trừ phi là việc quân cơ khẩn cấp, nếu không lúc Tiết vương vào triều, sẽ không ai dám lại đây, Tiết Quân Lương cho người tiến vào, Khương Dụ cảm công báo trình cho y.

Nhìn vài lần, Tiết Quân Lương bảo Tiết Hậu Dương đi lên, đọc công báo cho mọi người nghe.

Các vị đại thần vừa nghe công báo, tiếng xôn xao còn lớn hơn lúc nãy. Chương Hồng xâm chiếm Phụng quốc, bị Phụng quốc đánh đuổi, không dám xâm chiếm tiếp, đã đến bên Minh Thủy, chuẩn bị qua sông tấn công Tiết quốc.

Tuy Chương Hồng hữu dũng vô mưu, lòng hay nghi kỵ, nhưng không thể không ngại, người khác đã đập đến biên cảnh nhà mình, tất nhiên phải xuất chiến nghênh địch.

Tiết Quân Lương nhìn lướt qua mọi người, nói: “Thế nào, không phải mới nói thực khoái trá sao, hiện tại đâu, ai có đôi sách?”

Có người nói để Vạn Niên hầu xuất binh nghênh địch, Tiết Hậu Dương giỏi dụng binh, nếu xuất chiến chắc chắn sẽ đánh lui Chương Hồng.

Có người cảm thấy không cần Vạn Niên hầu xuất chiến, bởi vì Chương Hồng không dám xâm chiếm, dù sao hấn vừa đánh Phụng quốc, tất nhiên Phụng quốc ghi hận Chương Hồng, hiện giờ Chương Hồng lui binh, nhất định sẽ nhân cơ hội đuổi theo.

Tiết Hậu Dương nghe xong nhủ mảy, nếu mình xuất chiến, đuổi tới biên quan thì Chương Hồng đã vượt qua Minh Thủy, tác chiến sẽ bất lợi, nếu không thêm phòng bị tuyệt đối không có khả năng thắng.

Tiết Quân Lương đợi thêm một lát, không ai nói nữa, rốt cục nói: “Đằng Khanh, cô thấy người ung dung như vậy, chắc có diệu kế lui địch?”

Đằng Vân bị điểm tên, tiến lên một bước, nói: “Vi thần quả thật có kế sách lui địch.”

Trước mọi người nghe Tiết vương muốn thu hấn làm nam phi, trong lòng phần lớn là khinh thường, lúc này càng hừ lạnh, muốn nghe xem hấn có kiến giải gì.

Đằng Vân nói: “Chương Hồng xâm chiếm Phụng quốc, hiện giờ lui binh, nhất định Phụng vương sẽ không truy kích, Phụng quốc trải qua một trận chiến, quốc nội trống rỗng, Chương Hồng đồng ý quay đầu, hiển nhiên hấn vui lòng, đứng với đạo lý giặc cùng đường không nên truy. Đại vương và Chương Hồng giao chiến, có thể khiến Phụng quốc phân tán binh lực, sao lại không làm? Nếu không phòng bị thêm, đến lúc đó chỉ có thể tùy ý Chương Hồng đoạt Châu quận phía Bắc Minh Thủy...”

Đằng Vân nói xong, mọi người không ai lên tiếng, tựa hồ đều đồng ý với quan điểm của hấn.

Lúc này Đằng Vân mới tiếp tục nói: “Vi thần nghe nói phía nam Minh Thủy khí hậu ẩm ướt, mưa dầm không ngừng, mà phía Bắc Minh Thủy khí hậu rét lạnh, nước kết băng... Phần lớn binh sĩ Tiết quốc là người phương Bắc, không thích hợp thủy chiến, tuy trong quân của Chương Hồng đa phần cũng là hấn quân không biết thủy chiến, bắt qua hai quân giao phong tất nhiên tổn binh hao tướng, chỉ sợ Phụng quốc đứng giữa đắc lợi. Đại vương không ngại đề tướng sĩ lấy nước đổ trên bờ sông, qua một đêm rét lạnh, nước trên bờ sông nhất định đóng băng, đường trơn trượt, quân địch nhân mã đại loạn, thừa dịp này phóng hỏa, khiến quân địch rơi xuống sông.”

Tiết Quân Lương nghe, không khỏi cười nói: “Cô không nhìn lầm.”

Y nói xong, dừng một chút, lại nói: “Trí tuệ của Đằng Khanh khiến cô nhớ tới một vị cố nhân.”

Y vừa nói ra, sống lưng Đằng Vân liền cứng lại, không còn bộ dáng tự nhiên như lúc nói ra binh pháp, vì lời Lang Tĩnh mới nói không lâu, hiển nhiên Đằng Vân sẽ liên tưởng đến cố nhân này là trưởng công chúa Phụng quốc, hoàng hậu của Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nói: “Được rồi, cô cảm thấy không cần để Vạn Niên hầu đi, chờ hạ triều, Hậu Dương sai người viết một phong công báo, khoái mã đưa đến Minh Thủy, báo các tướng sĩ ân kẻ làm việc.”

Qua chuyện này, chuyện Tiết Quân Lương muốn lập Đằng Nam hầu làm phi, càng không có ai dám xen vào, không ít người hiểu được vì sao Tiết vương muốn đem một nam nhân vào hậu cung, trí mưu của Đằng Vân quả thật khiến người Tiết quốc không thể không kiêng kị.

Hạ triều, Tiết Quân Lương cũng không giữ Đằng Vân, hơn nữa bảo Đằng Vân đi theo Tiết Hậu Dương viết công báo, dù sao kẻ sách là hấn nghĩ ra, phải hoàn thiện thêm mới được.

Tiết Quân Lương trở về điện của mình, quả nhiên Lang Tĩnh còn quỳ gối, không dịch một bước.

Tiết Quân Lương cười nói: “Cô bảo người chờ, không bảo người quỳ mãi, sao người không đứng dậy?”

Lang Tĩnh nói: “Đại vương bảo thảo dân chờ, cũng không bảo thảo dân đứng dậy, thảo dân sợ khiến Đại vương tức giận.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Cô thực tán thưởng người, nhưng đôi khi lại thực chán ghét miệng lưỡi của người.”

Y nói xong, cũng chưa cho Lang Tĩnh nói gì, liền nói: “Lời lúc nãy, nói tiếp đi.”

Lang Tĩnh lại cúi đầu, cất cao giọng: “Thỉnh Đại vương rút binh khỏi Hầu phủ trước, Lang Tĩnh sẽ nói hết sự thật.”

“Nếu không?”

“Lang Tĩnh là người đọc sách cổ hủ, không dám so với trung tín của Lữ Thế Thần, nhưng tính cách lại có vài phần tương tự hấn.”

Tiết Quân Lương không nói chuyện, cũng nhìn không ra biểu tình gì, gọi Khương Dự tới, bảo ông tự mình rút binh về, rồi cười nói: “Lang Tĩnh a Lang Tĩnh, người có thể cứu hấn một lần, nhưng có thể cứu hấn cả đời sao? Người mở mắt mà xem ai mới là người người nên trung tín.”

Trên mặt Lang Tĩnh hiện lên một nụ cười khổ, nói: “Đại vương có thể miệng vàng lời ngọc ban thưởng miễn tử cho vi thần sao?”

Y nói xong, không đợi Tiết Quân Lương phản ứng, liền nói tiếp: “Đại vương tất nhiên không thể, trong lòng đại vương muốn giết ta, chính là tìm không ra lý do mà thôi, e sợ không thể phục chúng, mà chủ thượng có ân cứu mạng với thảo dân, nói nhẹ không nhẹ nói nặng không nặng, mong đại vương bình tĩnh xem xét.”

Tiết Quân Lương không nói chuyện, vẫy lui mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

CHƯƠNG 54: Đánh tráo

Đằng Vân cùng Tiết Hậu Dương tới sở quân cơ viết sớ, vốn quan viên của sở quân cơ không quá phức tạp ngoại thần này, chẳng qua mọi người cùng nhau thảo luận kế hoạch, khúc mắc cũng ít và phần, tài trí của Đằng Vân quả thật khiến người ta không thể không phục.

Mọi người nghỉ xong tấu chương còn muốn thỉnh Tiết vương xem qua, Đằng Vân và Tiết Hậu Dương liền cùng nhau trở về, Khương Dự đứng ở cửa đại điện, nói: “Đại vương đang triệu kiến Lang Tĩnh, phân phó ai cũng không thể vào.”

Ông vừa nói vậy, Đằng Vân mới đột nhiên nhớ đến, hình như Lang Tĩnh sẽ nói gì đó với Tiết Quân Lương, là chuyện về hoàng hậu.

Đằng Vân ít tiếp xúc với Lang Tĩnh, lần đầu tiên gặp mặt là thời điểm tổ chức tiệc đón gió cho Trần Cung hầu, Lang Tĩnh theo sau Tiết Ngọc, cho nên hẳn không rõ Lang Tĩnh hiểu về hắn bao nhiêu, nhưng người này quả thật biết quan sát sắc mặt, khiến lòng hắn có chút bồn chồn.

Lang Tĩnh vẫn luôn quỳ trên mặt đất, Tiết Quân Lương nói: “Nói đi?”

Lang Tĩnh nói: “Lời của thảo dân chỉ là phỏng đoán, không có bằng chứng.”

Tiết Quân Lương cười lạnh một tiếng, “Giờ ngươi mới thấy sợ?”

Lang Tĩnh không đáp lời y, chỉ nói: “Thảo dân có sự đi qua Phụng quốc, từng nghe qua một số chuyện của Phụng quốc. Trưởng công chúa Phụng quốc tính tình ôn hòa yếu đuối, thiện nữ hồng, bởi vì mấy đời Phụng chủ đều thực hành thủ theo khuôn phép cũ, trưởng công chúa chưa từng đọc sách tập viết, càng không rõ binh pháp.”

Tiết Quân Lương nghe xong cũng không có nhiều biểu tình, nói: “Theo như lời ngươi, đây chỉ là phỏng đoán của ngươi.”

“Chuyện của Phụng chủ và Triệu Lục tướng quân chính là bằng chứng tốt nhất, trưởng công chúa là thân nhân duy nhất của Phụng chủ, nàng chỉ đơn giản nói phản đối hai người kia cùng một chỗ, đã bị gài tới đây...”

Lang Tĩnh nói xong, cười nói: “Chẳng lẽ, Đại vương cảm thấy Phụng vương giả trưởng công chúa, có thiện ý khác sao?”

Tiết Quân Lương nghe xong cũng cười nói: “Lang Tĩnh, có phải ngươi cảm thấy mình chết quá chậm không, ý vào miệng lưỡi của ngươi mà dám nhiều lần khiêu khích cô vương?”

Lang Tĩnh nói: “Thảo dân là người nên chết, không dám sống lâu.”

Y dừng một chút nói tiếp: “Không biết Đại vương có chú ý hành động của hoàng hậu hay không, lúc trước Trần Cung hầu từng đi qua Phụng quốc, cùng thảo dân nói vài chuyện về trưởng công chúa, chẳng lẽ bệ hạ không biết chuyển biến của hoàng hậu có chút quá lớn sao? Hơn nữa chuyển biến quá mức đột nhiên. Cho nên thảo dân suy đoán, người vẫn luôn ở tại Vân Phụng cung không phải trưởng công chúa.”

“A? Ngươi là nói bị người đánh tráo?”

“Thảo dân không dám khẳng định. Nhưng khi Trần Cung hầu tới Phụng quốc từng tiếp xúc với trưởng công chúa, trước đó kinh thành cũng đồn chuyện giữa trưởng công chúa và Trần Cung hầu, hẳn bệ hạ có nghe thấy. Tuy sự thật không phải hai người có tình cảm như tin đồn, nhưng Trần Cung hầu từng nói với thảo dân, hai người cũng xem như là nhận biết, sau đó thỉnh thoảng liên hệ, thời gian dài mới cắt đứt. Nhưng thời điểm Trần Cung hầu quay về kinh gặp lại trưởng chủ, đối phương như chưa từng gặp qua. Lúc ấy thảo dân cũng ở đó, thật không giống giả vờ không biết, cũng không giống như đã quên, mà ngược lại là chưa từng gặp qua.”

Lang Tĩnh nói xong, trầm ngâm một lát lại mở miệng: “Hơn nữa hoàng hậu rất có thể là người Đằng quốc.”

Tiết Quân Lương khẽ chấn động, lập tức nói: “Đó cũng là phỏng đoán?”

Lang Tĩnh nói: “Thảo dân nghe đồn Hoàng hậu nương nương và Đằng Thường quan hệ sâu, chuyện này hẳn bệ hạ cũng nghe được. Thảo dân còn nghe Hoàng hậu nương nương biết rõ phong thổ của Đằng quốc. Thử hỏi Phụng quốc, Đằng quốc, hai nước giao chiến đã lâu, dân chúng có thể nói là cả đời không qua lại với nhau, hoàng hậu vẫn luôn trụ trong cung, sao có thể biết được phong thổ của Đằng quốc chứ? Lại nhận thức Đằng Thường thế nào? Nói gì đến quan hệ sâu? Theo thảo dân, nếu muốn biết Hoàng hậu nương nương rốt cuộc là thật hay giả, có phải người Đằng quốc hay không, sợ là phải hỏi Đằng Thường. Bệ hạ thử tìm cơ hội thăm dò xem. Còn người theo cạnh Hoàng hậu nương nương, cũng có thể đưa tới hỏi.”

Tiết Quân Lương suy tư một chút, lời Lang Tĩnh quả thật có đạo lý, y cũng từng hoài nghi hoàng hậu, dù sao chuyển biến của hoàng hậu thực quá lớn, nhưng y chưa từng nghĩ hoàng hậu là bị người đánh tráo. Trong cung thủ vệ sâm nghiêm, dù lúc trước hoàng hậu không được sủng, không được bệ hạ yêu thích, không có người khắc khải chú ý. Nhưng bên cạnh luôn có người đi theo, sao có thể dễ dàng bị đánh tráo mà không ai biết.

Còn nếu bị người đánh tráo, vậy mục đích là gì?

Nếu nói ở tại Vân Phụng cung là hoàng hậu, kỳ thật không bằng nói là mưu thần, mỗi lần đều đề xuất kế dụng binh cho Tiết Quân Lương, nhưng chưa bao giờ đòi hỏi gì, có phi tử hậu cung nào không muốn lấy lòng quân vương chứ? Dù nàng đã là quốc gia chi mẫu, nhưng muốn củng cố địa vị của mình, phải cầm chắc phượng ấn mới đúng.

Nhưng mà hoàng hậu vừa không thích thân cận với y, cũng không đòi hỏi thứ tốt, suy xét một chút, tựa hồ tất cả đều có thể nói thông.

Tiết Quân Lương thu thần, xoay người ngồi xuống thượng tọa, cười nói: “Lang Tĩnh, ngươi thông minh, nhưng chung quy là khôn lỏi. Lời ngươi vừa nói có chứng cứ gì sao?”

“Không có.”

“Hảo, tốt lắm... Nếu không có chứng cứ, chính là ngổ nghịch!”

Tiết Quân Lương nói xong, bỗng nhiên đề cao thanh âm, nói: “Khương Dự, sai người tha Lang Tĩnh ra ngoài, lăng trì thị chúng, đây là kết cục của tội phạm thượng.”

Khương Dự vẫn luôn hầu bên ngoài, nghe được thanh âm của Tiết vương liền nhanh chóng đẩy cửa tiến vào, Lang Tĩnh cũng không có phản ứng quá lớn, vẫn đứng trên mặt đất, tùy ý vệ binh tiến vào áp giải mình.

Lang Tĩnh cười một tiếng, nói: “Bệ hạ, ngài đã nhìn ra rồi chứ, đây là nguyên nhân thảo dân không thể vì ngài bày mưu tính kế... Vì nói xong phải chết.”

Tiết Quân Lương vẫn ngồi yên, thoạt nhìn thực nhân nhả, nói: “Một người không thể vì cô máu chảy đầu rơi, dù tài hoa cỡ nào, lưu cũng vô dụng.”

Lang Tĩnh thình lình nói một câu, “Tựa như Đằng Vân.”

Tiết Quân Lương lắc lắc đầu, cười nói: “Có lẽ đúng, các ngươi một văn một võ, nếu có thể trung tâm với cô, tất nhiên thăng chức rất nhanh... Chỉ tiếc a.”

Đằng Vân và Tiết Hậu Dương ở bên ngoài nghe không tiếng động bên trong, nhưng nhìn Khương Dự đi vào, sau đó vệ binh lại vọt vào, hồi lâu cũng chưa thấy người đi ra.

Tiết Hậu Dương có chút nóng vội, không biết bên trong thế nào, sợ xảy ra chuyện, nhưng Lang Tĩnh là một văn thần, không có công phu, chắc không thể gây chuyện.

Không biết trong điện nói gì, dưới thềm ngọc bỗng nhiên một mảnh hỗn loạn, một người hướng bên này đi tới, một thân y phục Hầu gia, mặc dù có chút tiêu tụy, nhưng phong thái không giảm, đúng là Tiết Ngọc.

Nội thị ngăn Tiết Ngọc lại, nói cho hắn biết Đại vương có mệnh ai cũng không gặp, nhưng tựa hồ Tiết Ngọc cũng không xem trọng, vẫn hướng vào trong.

Tiết Ngọc đi ngang qua Đằng Vân cùng Tiết Hậu Dương, căn bản không nhìn bọn họ một cái, xông vào điện.

Tiết Quân Lương nhìn thấy hắn tựa hồ có chút giật mình, bắt quá rất nhanh liền trấn định xuống, cười nói: “Cô không nhớ rõ có cho người đệ bài tử tiến cung.”

“Là thần đệ tự tiện vào.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Ngươi ngược lại có lá gan, cho rằng cô thật không dám động ngươi? Xem ra ngươi bị giam mấy ngày nay, còn chưa hưởng thụ đủ.”

Tiết Ngọc nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lang Tĩnh bị giữ bên cạnh, bỗng nhiên quỳ xuống, nói: “Thần đệ khẩn cầu bệ hạ, thả Lang Tĩnh một lần.”

“Thả Lang Tĩnh, ngươi bảo cô thực thi quốc pháp thế nào? Phạm thượng khởi binh, cần cho dân chúng một cái công đạo, có phải không? Chống đối quân chủ, phải gánh hậu quả, có phải không?”

Tiết Ngọc im lặng, Tiết Quân Lương cười càng khoái trá, nói: “Mới vừa rồi Lang Tĩnh còn nói với cô chủ tử của y thật là tốt, Lang Tĩnh vì loại người lang tâm cầu phế này chết cũng không hối hận... Bất quá theo cô chứng kiến, ngu trung quả nhiên không được, cho dù chết một nghìn lần, cũng có ai nhớ tới y đâu, người nói có đúng không?”

Tiết Ngọc gương mặt nhìn chằm chằm Tiết Quân Lương, đôi phương vẫn giữ vẻ mặt tự tiểu phi tiểu, hắn đương nhiên biết Tiết Quân Lương đang kích hắn.

Tiết Quân Lương lại nói: “Thiếu chút nữa liền quên, gần đây việc của cô nhiều lắm... Lát kêu ngự y của thái y viện đến xem cho nguoi, điều trị thân thể, chuyện còn lại nguoi không cần lo...”

Y chưa nói hết, chỉ nghe Tiết Ngọc nói: “Nếu Lang Tĩnh có thể lập công chuộc tội, khẩn cầu Đại vương miễn y tội chết.”

Tựa hồ Tiết Quân Lương thực có hứng thú với những lời này, cười nói: “Chuộc tội thế nào?”

Tiết Ngọc cảm thấy đối phương chính là đào một cái hố, đã sớm trải bẫy rập, cũng đang chờ mình nhảy vào, mà mình lại không mở miệng không được, đành nói: “Lang Tĩnh có thể giúp bệ hạ lui địch, không bằng phái y đến biên cương.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Y là người của nguoi, cô không dám sai sử y.”

Tiết Ngọc cắn răng nói: “Chỉ cần bệ hạ nói một câu nói, tự nhiên Lang Tĩnh sẽ trung với bệ hạ.”

“A... Ngay cả Trần Cương hầu đều nói thế, vậy ý của Lang Tĩnh đâu?”

Lang Tĩnh bị áp quỹ gối một bên, vẫn luôn không nói gì, lúc này chỉ liếc nhìn Tiết Ngọc một cái, cúi đầu nói: “Lang Tĩnh tự nhiên nghe lệnh.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, tựa hồ hết thảy đều nằm trong bàn tay, nói: “Nếu có thể lấy công chuộc tội, cô không phải người lòng dạ hẹp hòi, liền tạm thời tha cho nguoi một cái mạng, nhưng nếu về sau còn dám phạm thượng tác loạn hay chống đối cô, cô sợ ngay cả lăng tẩm nguoi cũng vô phúc hưởng.”

Y nói xong, khoát tay, ý bảo thị vệ buồng Lang Tĩnh ra, nói: “Nếu muốn đi biên cương, liền lập tức khởi hành, chiến sự như lửa, nửa khắc cũng không thể chậm trễ, về phần Trần Cương hầu, hảo hảo ở tại phủ đệ dưỡng thân thể.”

Những lời này của Tiết vương ý tứ rõ ràng, Lang Tĩnh đi đánh giấc, nếu không tận tâm làm việc, Tiết Ngọc ở kinh thành liền gặp họa.

Y phân phó xong rồi cũng không nói nhiều, cho người lui xuống, Tiết Quân Lương nhìn thân ảnh Tiết Ngọc, bỗng nhiên thở dài.

Khương Dự nói: “Bệ hạ mệt rồi? Không bằng ra ngoài dạo một chút?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Không phải mệt, chỉ là bỗng nhiên hiểu được một đạo lý.”

Y nói xong dừng một chút, Khương Dự cũng không tiếp lời, chờ Tiết Quân Lương nói.

“Cô quả nhiên có rất nhiều thứ không bằng Tiết Ngọc, ít nhất về điểm này, cô liền làm không được.”

Khương Dự không hiểu y nói gì, đương nhiên sẽ không hỏi, chỉ nói: “Bệ hạ, Vạn Niên hầu và Đằng Nam hầu đợi bên ngoài đã lâu, gặp sao?”

Thời điểm Đằng Vân đi vào còn cố ý quan sát sắc mặt của Tiết Quân Lương, vẫn giống trước, không có gì đặc biệt, trong lòng liền thả lỏng một chút, cho dù Lang Tĩnh thông minh, cũng không thể thông thiên triệt địa, chính là giỏi trò vật lừa gạt người, khiến người không biết chuyện tin tưởng mà thôi.

Tiết Quân Lương nhìn thư, không có ý kiến gì khác, kiến thức của Đằng Vân và Tiết Hậu Dương không tệ, đối sách cũng thực rõ ràng, không dài dòng vô nghĩa.

Tiết Quân Lương phê qua liền sai người bỏ vào phong thư, khoái mã đưa đi.

Sau đó Tiết Hậu Dương rời cung, trở về phủ đệ không thấy được Đằng Thường, hỏi hạ nhân mới biết được Đằng Thường đang đọc sách trong hoa viên.

Tiết Hậu Dương đi đến hoa viên, trong tiểu đình tử quả thật có người, chẳng qua Đằng Thường nằm sấp trên bàn, sách đặt một bên, tựa hồ đang ngủ.

Tiết Hậu Dương quay đầu trở về cầm áo choàng tới, nhẹ nhàng phủ thêm cho y, sợ đối phương tỉnh, nhưng đúng lúc Đằng Thường tỉnh lại.

Tiết Hậu Dương nói: “Là ta đánh thức tiên sinh.”

“Không có.”

Đằng Thường nói: “Hầu gia quên, ta cũng là người tập võ, sao có người đến lại không phát hiện chứ.”

Tiết Hậu Dương nghe thế, mặt có chút hồng, tựa hồ muốn phát sốt, hần mẫn liệt nhớ lại, chính mình buổi tối mỗi ngày đều nhân lúc Đằng Thường ngủ mà tới nhìn y một cái, dựa theo tính cách giác của Đằng Thường mà nói, chẳng phải mỗi ngày hần đều quấy rầy người ta nghỉ ngơi.

Đằng Thường không biết hần đang nghĩ gì, nói tiếp: “Hầu gia ngồi xuống đi.”

Lúc này Tiết Hậu Dương mới phát giác mình vẫn đứng, làm hại Đằng Thường phải gù đầu mới có thể nói chuyện với mình, vội vàng ngồi xuống, phủ thêm quần áo cho y, nói: “Vừa tỉnh ngủ tránh cảm mạo.”

Đằng Thường tựa hồ khẽ cười một chút, “Nếu Đằng mỗ là nữ tử, chắc chắn bị Hầu gia cảm động.”

Tiết Hậu Dương nghe xong những lời này, thiếu chút nữa bật thốt lên, “Đằng tiên sinh là nam tử lại không được sao?”

Bất quá may mắn hần đem lời muốn nói nuốt xuống, Tiết Hậu Dương bực bội, nghĩ hần đường đường là một nam nhi giết địch vô số trên chiến trường, thế nhưng sẽ có loại suy nghĩ chua loét này, Tiết Hậu Dương cảm thấy đầu của hần nhất định là bị ghen tuông làm loạn.

Tiết Hậu Dương dẫn đo một phen, mới nói: “Đằng tiên sinh nghe chưa, Tiết Ngọc được thả ra.”

Đằng Thường khép lại sách trên bàn đá, nói: “Ngày hôm qua đã nghe... Lang Tĩnh có bản lĩnh.”

Tiết Hậu Dương dừng một chút, nói: “Đại vương không cách nào động tới Tiết Ngọc, thả liền thả thôi...”

Hần nói vậy, Đằng Thường đột nhiên cười một tiếng, nhìn về phía Tiết Hậu Dương, nói: “Chẳng lẽ Hầu gia để ý lời nói lần trước của Đằng mỡ?”

Tiết Hậu Dương không nói chuyện, xem như chấp nhận, Đằng Thường nói: “Lần trước Đằng mỡ nói lúc tức giận, nhưng cũng là nói thật, hiếm khi nhất thời nói lời nghĩa khí... Bất quá Đằng mỡ không phải ngoan đồng mới vài tuổi, tự nhiên biết không thể giết Tiết Ngọc, dù không có Lang Tĩnh, trước sau cũng sẽ thả.”

Tiết Hậu Dương nói: “Tiên sinh có thể nghĩ thông suốt, là tốt nhất.”

Đằng Thường không nói tiếp, chỉ nhìn hần, Tiết Hậu Dương bị y nhìn chăm chú đến sợ hãi, nói: “Ta, khụ... Trên mặt ta có cái gì không ổn sao?”

Đằng Thường lắc lắc đầu, cười nói: “Không có gì không ổn, ta chỉ đang chờ Hầu gia nói ra lời luôn không nói, không biết khi nào thì chuẩn bị nói.”

Tiết Hậu Dương theo bản năng sờ sờ mặt mình, trong lòng nghĩ ‘biểu hiện rõ ràng thế ư’...

“Khụ... Ta chỉ nghĩ, không biết lúc nào tiên sinh có thể nghĩa khí vì Hậu Dương một lần.”

Đằng Thường nghe xong càng cười sâu, cười đến Tiết Hậu Dương có chút không biết làm sao, chỉ nghe y nói: “Nguyên lai Hầu gia ôn nhu sẵn sọc Đằng mỡ như vậy, là muốn Đằng mỡ đối Hầu gia có nghĩa khí.”

Y nói xong gật gật đầu, bộ dáng lĩnh ngộ, nói: “A, nguyên lai là nghĩa khí.”

Tiết Hậu Dương biết bị y trêu chọc, nhưng hần nói không nên lời, Tiết Hậu Dương da mặt mỏng hơn, tuy bình thường biểu hiện hào sảng không câu nệ tiểu tiết, kỳ thật chịu không được đùa giỡn.

Đằng Thường nhìn mặt hần đỏ lên, nói: “Đằng Thường trong lòng là cảm động.”

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, không nói nữa.

Đằng Thường nói: “Chẳng lẽ Hầu gia không hy vọng nghe ta nói cảm động?”

Tiết Hậu Dương lại gật gật đầu, “Hy vọng, hy vọng...”

Hần nói xong đột nhiên ngây dại, chỉ thấy Đằng Thường bỗng nhiên vươn người qua, đè lại một bên bả vai Tiết Hậu Dương, hơi hơi nghiêng đầu hôn nhẹ khóe môi đối phương.

Tiết Hậu Dương sững sốt một hồi lâu, cảm thấy khóe môi khẽ đau đón, mới đột nhiên phục hồi tinh thần, kéo ra khoảng cách giữa hai người, nói: “Tiên sinh không cần nhân nhượng ta như vậy.”

Đằng Thường nhìn hần trên mặt phát sốt, lại “Hiên ngang lẫm liệt” nói thế, thực giống như ra quyết định trọng đại gì đó.

Y thở dài, nói: “Đằng mỡ tự nhận là người thông minh, trong lòng Hầu gia hy vọng cái gì, muốn cái gì, ta đại khái cũng có thể đoán ra bốn năm phần... Còn nữa, Đằng mỡ xem như là người có vài phần cốt khí, nếu ta không muốn, sẽ đi nhân nhượng cùng một nam nhân thân cận sao?”

Tiết Hậu Dương nghe xong, mở to hai mắt nhìn y, tựa hồ có chút kinh hi, còn có chút không dám tin.

—

Tiết Hậu Dương đi rồi, Đằng Vân bị giữ lại, hai người cùng nhau dùng bữa, đã nhiều ngày tấu chương bận rộn, Tiết Quân Lương có chút mệt mỏi, Khương Dự cố ý sai người bày ngọc thiện ở hoa viên.

Trước kia Tiết Quân Lương dùng bữa một mình, hiển nhiên ăn không nói uống không nói, sau thường cùng hoàng hậu dùng bữa, hiện giờ lại cùng Đằng Vân, luôn theo thói quen chia thức ăn cho hần, một lúc mới đột nhiên ý thức được, hoàng hậu đã mất, mà người ngồi bên cạnh y, không biết có thích những món y gấp hay không.

Bất quá Đằng Vân chính là hoàng hậu trước kia, thói quen không đổi, Tiết Quân Lương gấp cho hần, đúng là món ăn hần thích.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên nói: “Ngươi không ăn ớt?”

Đặng Vân sững sốt một chút, này mới nhìn đến chén đĩa bên cạnh mình bị lấy ra rất nhiều ớt, đây là động tác theo bản năng. Bởi vì thời điểm vẫn là hoàng hậu, trên mặt có vết thương, nếu ăn cay, ban ngày còn thoải mái, buổi tối liền ngủ không được, trên mặt ửng ửng phát đau, cả đêm khổ sở. Sau đó dù ăn gì cũng cẩn thận, thời gian dài thành thói quen nhất thời không thể sửa.

Tiết Quân Lương tựa hồ đang hồi tưởng gì đó, cười nói: “Ngươi không chỉ thông minh như hấn, ngay cả thói quen cũng như thế... Cô không biết cái này có phải thiên ý hay không.”

Y nói rất ái muội, khiến Đặng Vân không biết trả lời thế nào, thân phận Đặng Vân là tội nhân mưu hại hoàng hậu, tuy hiện giờ là Đặng Nam hầu, Tiết vương lại nói ra một câu muốn nhét vào hậu cung, nhưng chuyện mưu hại hoàng hậu không thể dễ dàng xóa bỏ, mà Tiết Quân Lương lại thích lấy hấn so sánh với hoàng hậu.

Tiết Quân Lương thấy hấn không lên tiếng, nói: “Cùng cô dùng bữa, có phải cảm thấy không có ý nghĩa?”

Đặng Vân cung kính nói: “Vi thần sợ hãi, đây là phúc của vi thần, sao dám cảm thấy không thú vị.”

Tiết Quân Lương hình như đang tìm đề tài, nói: “Ngươi từ nhỏ lớn lên ở Đặng quốc ư, phong thổ bên kia thế nào?”

Đặng Vân trong lòng máy động, đúng là hấn lớn lên ở Đặng quốc, nhưng hấn không biết Đặng Anh chân chính như thế nào, chỉ nghe qua Đặng Anh là nô tì, sau vì vô mồm lạnh lợi biết ăn nói được đề bạt, nhưng hoàn toàn không biết gì về thân thế của gã, chỉ sợ đây là bẫy của Tiết Quân Lương.

Đặng Vân còn muốn tùy tiện qua loa vài câu, chợt nghe Khương Dự nói: “Bệ hạ, Đức phi nương nương đến đây, nói đi ngang qua hoa viên, biết bệ hạ dùng bữa, đặc biệt đến thêm đồ ăn.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, đi dạo hoa viên còn mang theo đồ ăn? Hoàng hậu qua đòi, hậu cung vô chủ, Đặng phi và nàng ngang nhau, nhưng gần đây phạm tội bị phế đi phi vị, phỏng chừng Đức phi cảm thấy ngày mình nổi danh đã tới, nên vội vàng chạy đến nịnh bợ Tiết Quân Lương.

Kỳ thật đó cũng là một trong những nguyên nhân, còn có một nguyên nhân là, Đức phi nghe nói Tiết vương muốn thú nam nhân, tuy không có khả năng vừa lên liền làm nam hậu, nhưng Đặng Nam hầu là Hầu gia, nếu thật sự tiến cung, cũng không thể cấp phong hào thấp.

Nàng muốn đến xem, nam nhân này dựa vào cái gì có thể mê hoặc Tiết vương.

Tiết Quân Lương hữu ý vô ý liếc Đặng Vân, sau đó cười nói: “Hiếm khi Đức phi có tâm ý, bảo nàng lại đây.”

Nghe những lời này của y, tựa hồ sợ thiên hạ bất loạn, Tiết Quân Lương muốn nhìn một chút Đặng Vân sẽ xử lý chuyện này thế nào, dù sao tài trí của Đặng Vân y lĩnh hội qua hai lần, nhưng nếu là nữ nhân tới tìm, không biết là phản ứng gì.

Đức phi mang theo giỏ nhỏ, được cung nữ vây quanh, chậm chậm đi tới, nhìn giỏ nhỏ kia, nhiều lắm là trang trí, cũng không bỏ được bao nhiêu món ăn.

Đức phi giao giỏ cho thị nữ, dịu dàng quỳ xuống thỉnh an: “Nô tì nghe nói mấy hôm nay bệ hạ mệt mỏi, cố ý làm mấy món điểm tâm, bệ hạ phải bảo trọng long thể mới đúng.”

Tiết Quân Lương không nhìn giỏ nhỏ lấy một cái, chỉ nói: “Đức phi có tâm.”

Đặng Vân nói: “Nếu bệ hạ có việc, vi thần xin cáo lui trước.”

Tiết Quân Lương lại ngăn hấn, cười nói: “Ôi chao, đồ ăn còn chưa động qua bao nhiêu, sao lại đi, không hợp khẩu vị sao?”

Y nói xong, lại dùng ngữ khí ái muội nói: “Hay tiệc rượu ngày ấy, Đặng Khanh mệt nhọc? Đặng Khanh ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng trách tội cô.”

Đặng Vân nghe y nói vậy, nhất thời sống lưng cứng lại, quả nhiên đêm hôm đó Tiết Quân Lương không say, y nhớ rành mạch, rõ ràng là y cố ý làm.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

CHƯƠNG 55: Ôn ngôn mềm giọng

Đức phi sao có thể nghe không hiểu lời ái muội của Tiết Quân Lương, ức chế ghen tuông trong lòng, khẽ cười đánh giá Đặng Vân, nói: “Nô tì nghe tin Đại vương muốn nạp tân phi, chính là vị này sao?”

Tiết Quân Lương cũng không kiêu dè, nói: “Đức phi cảm thấy thế nào?”

Đức phi làm bộ thực hiền lành cười nói: “Ánh mắt bệ hạ hiển nhiên không tồi, nô tì còn nghe Hầu gia dụng binh như thần, mà ngay cả nô tì đang ở hậu cung, cũng bị người này làm chấn động.”

Tiết Quân Lương nói: “Thật nổi danh như vậy?”

Đức phi vừa tự tay bày đồ ăn trong giỏ ra, vừa nói: “Đó là tự nhiên, nô tì chỉ đi dạo ở hoa viên, cũng có thể nghe cung nhân nói vài câu về chuyện của Hầu gia, Hầu gia lãnh binh tới Đàng quốc, mấy tháng liền trấn an dân tâm, cao thấp đều quy thuận... Việc này nô tì nghe xong cũng không hiểu lắm, nhưng nhất định là danh khí rất lớn.”

Đức phi sợ Tiết Quân Lương cảm thấy mình can thiệp triều chính, còn cố ý bỏ thêm một câu cuối cùng, làm bộ như chỉ nghe đồn.

Đằng Vân một câu cũng không xen vào, ba người ở trong đình, Tiết Quân Lương ngồi, Đức phi đứng một bên chia thức ăn, Đằng Vân liền thối lui hai bước, thực cung kính khoanh tay mà đứng.

Tiết Quân Lương thấy Đằng Vân đứng xa như vậy, giương mắt nhìn hần cười nói: “Nghe Đức phi khích lệ người, cô gia không ngờ, người còn có danh vọng lớn thế.”

Đằng Vân nói: “Vi thần sợ hãi, không dám khoe khoang trước mặt Đại vương.”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên đứng dậy, bắt lấy tay Đằng Vân, kéo hần đến cạnh bàn, ấn vai hần, buộc hần ngồi xuống, cười nói: “Không cần câu thúc, nơi này cũng không có người ngoài.”

Thời điểm y nói chuyện, cố ý kề sát tai Đằng Vân, hơi thở phun lên vành tai, thực ái muội, Đức phi nhìn trong mắt, nhưng Tiết vương lại không bảo nàng ngồi xuống.

Đức phi cười nói: “Hôm nay vừa thấy Hầu gia, nô tì càng cảm thấy ánh mắt Đại vương thật tốt, Hầu gia tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài, lại có trí mưu, nô tì cần phải chúc mừng Đại vương đầu tiên... Chẳng qua...”

Nàng nói xong, tựa hồ có chút trù trừ, nói: “Chẳng qua Hầu gia chung quy là một nam tử, Đại vương nếu muốn nạp Hầu gia vào hậu cung, các đại thần có thể hay không...”

Nàng nói đến chỗ này liền dừng, ý tứ đã thực rõ ràng, Tiết Quân Lương và Đằng Vân đều hiểu được.

Tiết Quân Lương gật đầu nói: “Cô cũng buồn rầu chuyện này, nếu muốn nạp Đằng khanh, chúng thần liền nói cô ngu ngốc, mê luyện nam sắc, nếu cô không để ý, chỉ sợ sẽ khiến Đằng khanh biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.”

Trong lòng Đằng Vân cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, đây không phải mục đích của người sao, còn muốn giả vờ từ chối.

Tiết Quân Lương nói: “Ít nhiều Đức phi nhắc nhở cô, cô ngược lại nghĩ tới một biện pháp tốt, có thể cho các đại thần biết, cô không phải là hững hờ nhất thời...”

Y dừng một chút, “Vậy đi... Lúc đó cô liền phong Đằng khanh vì quý phi, mọi người không thể xem nhẹ Đằng khanh, người nói đúng không?”

Không chỉ Đức phi, ngay cả Đằng Vân cũng sùng sốt, tuy hậu cung của Tiết Quân Lương không ít người, nhưng Tiết vương không trầm mê nữ sắc, hậu cung tương đối gió êm sóng lặng, dù có vài người muốn trèo cao, cũng phải cân nhắc tính tình Tiết vương.

Tiết Quân Lương không thích phi tử nịnh nọt, cũng không thích rượu, phi tử không thể dựa vào điểm này, hiển nhiên không chiếm được ân sủng. Đức xem như tốt nhất, còn bởi vì Đức phi có một ca ca, Du Kham lập chiến công trong quân, năm đó trấn thủ biên giới sát Đàng quốc, nhưng vì hàng năm đánh giặc, nên có chút kẻ công lại kiêu ngạo, sau thua dưới tay Đằng Vân, bị Tiết Quân Lương triệu về kinh, sau đó phái Tiết Hậu Dương qua.

Những năm gần đây Tiết vương chưa từng thắng vị, cũng không hàng vị phi tử, Đằng Thiên Y xem như là bất hạnh, Đức phi vốn có thể thăng tiến, dù không một bước lên trời làm hoàng hậu, nhưng bản thân có chỗ dựa, chắc chắn có thể thăng lên quý phi. Không nghĩ tới, Tiết vương lại muốn phong một nam nhân vì quý phi.

Phải biết rằng cao một bậc chính là hãnh diện, cấp bậc lễ nghĩa liền khác nhau, Đức phi thiên tính vạn tính, cũng không ngờ mình cấp giá y cho Đằng Vân, Tiết vương vừa lúc theo lời mình che chở Đằng Vân.

Tuy chưa nói trước mặt mọi người, cũng không phải thánh chỉ, nhưng quân vô hí ngôn, Tiết Quân Lương lại không giống đang nói giỡn.

Đằng Vân không muốn tiến hậu cung, hần chỉ mong có thể rời kinh, hiện giờ phụ thân bị biếm thành thứ dân, tùy tùng trở về Đàng quốc, ngẫu nhiên gặp thoáng qua Đằng Thường, tựa hồ hiện tại y cũng không có gì không tốt, Tiết Hậu Dương đối với Đằng Thường cũng coi như tận tâm tận lực, dưới tình huống này, Đằng Vân đã sớm muốn đi, lưu ở kinh thành chẳng khác gì đứng trên miếng băng mỏng.

Chỉ tiếc Tiết Quân Lương không muốn buông tha hần...

Đặng Vân nói: “Bệ hạ ưu ái, vi thần thẹn không dám nhận.”

Tiết Quân Lương tự tay rót một chén rượu cho hắn, cười nói: “Đặng khanh thích khiêm tốn.”

Y nói xong lại gấp thức ăn cho Đặng Vân, Đức phi đứng đứng bên liền xấu hổ, cung nữ cùng nội thị đều đứng ngoài đình hầu hạ, nàng thực giống như hạ nhân chia thức ăn.

Đức phi xuất thân danh môn, lại đứng hàng thứ nhất, tự nhiên chưa từng hầu hạ người khác, bảo nàng hầu hạ Tiết Quân Lương còn có thể, ít nhất được lợi, chẳng qua nhìn Tiết Quân Lương đem đồ ăn mình mang tới gấp cho Đặng Vân, lửa giận trong lòng bắt đầu dâng lên.

Đức phi ghen khí, giả vờ thực hiện lệnh rót rượu cho Tiết vương, cười nói: “Rượu này là nô tì tự tay nhưỡng, Đại vương đừng ghét bỏ a.”

Nàng nói xong, cũng thuận đường rót cho Đặng Vân, thực không cẩn thận đổ vào người hắn, thời tiết lạnh lẽo, rượu ấm lạnh đi rất nhanh, nhưng Đức phi nhẫn không được, tay run lên, đem cả bình rượu đổ lên người Đặng Vân.

Đặng Vân phản ứng đúng lúc, lui ra sau một bước, nhưng vẫn bị ướt không ít, Đức phi thực kinh ngạc liền tiếp giải thích, Đặng Vân cũng không nói gì, hắn còn đang lo không tìm được cớ rời đi.

Tiết Quân Lương tự nhiên sẽ không vì việc nhỏ này mà tức giận, cho dù nhìn ra cái gì, cũng không tất yếu, chỉ nói: “Đặng khanh nên đi bồi y phục... Khương Dự.”

Y gọi một tiếng, Khương Dự rất có nhãn lực liền lại đây, nói: “Hầu gia, bên này thỉnh.”

Đặng Vân vừa nghe, biết Tiết Quân Lương không muốn thả người, nói: “Không cần phiền toái, vi thần tự mình đi bồi là được.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Chớ không phải là Đặng khanh mất hứng? Vậy cô mang ngoi đi bồi y phục, thế nào?”

Y nói xong lại vươn tay ôm thắt lưng Đặng Vân, Đặng Vân run lên, vội vàng tránh ra một bước, nói: “Vi thần không dám...”

Khương Dự dẫn Đặng Vân tới nội điện thay quần áo, vừa vặn xa xa nhìn đến một người đi tới, người nọ vóc người không thấp, thoạt nhìn phi thường cường tráng, mặc quan phục võ tướng.

Người nọ thấy Khương Dự, cười nói: “Khương tổng quản, bệ hạ đang ở hoa viên sao?”

Khương Dự cung kính trả lời: “Vâng, chẳng qua hiện tại đang dùng bữa, tướng quân lát nữa hãy qua...” Nói xong còn bổ sung một câu, “Đức phi nương nương cũng ở.”

Người nọ nghe Đức phi cũng ở, nháy mắt cao hứng không ít, nói: “Vậy vừa lúc, ta cũng đi xem.”

Gã nói xong muốn đi, thoắt nhìn Đặng Vân phía sau, bỗng nhiên dừng lại, cười nói: “Ta nghe có Hầu gia một bước lên trời, trên mặt có sẹo, thánh thượng còn sắp xem hắn như nữ nhân mà nạp vào hậu cung?”

Đặng Vân bất động thanh sắc, chỉ nhìn lướt qua nam nhân, cũng không nhìn thêm, cười nói: “Tướng quân nghe không ít, ta cũng nghe, chân thật là hồ tướng quân, gần đây trời lạnh, Đặng mỗ từ lúc vào triều tới nay chưa thấy qua tướng quân, có phải vì chân quá đau không?”

Người nọ không phải ai khác, chính là huynh trưởng của Đức phi – Du Kham, Du Kham vì đối chọi với Đặng Vân, bị thương mà về, tuy chữa trị đúng lúc, nhưng chân trái thành tật, mỗi lần trời mưa đều phát tác, dù đi đường bình thường, cũng có chút cà nhắc.

Đặng Vân cười nói: “Đặng mỗ cũng là một mảnh hảo tâm, tướng quân không ngại kêu ngự y nhìn một cái, đừng chờ đến lúc mưa dầm lại chịu khổ.”

Du Kham nghe hắn nói móc, lập tức giận tím mặt, quát: “Ngươi mao đầu tiểu tử chưa dứt sữa thì biết cái gì! Ta là bị thương trên sa trường, không giống với vết sẹo không sạch sẽ trên mặt ngươi.”

Đặng Vân cười nói: “Tướng quân nếu cảm thấy không dễ nghe, cần gì phải đi nói móc người khác đâu?”

Du Kham nói: “Ngược lại thực khéo mồm khéo miệng, bất quá kẻ khéo mồm khéo miệng hơn phân nửa là nịnh thần hại nước hại dân, ta nghe nói trước kia ngươi là bồi kiếm quan, hầu hạ Đại vương mấy lần mới có thể đi đến vị trí này?”

Mặt Đặng Vân trầm xuống, Du Kham rút cục thấy hắn thay đổi sắc mặt, liền nói: “Không biết ngươi có năng lực gì, thừa dịp còn chưa tiến cung, cũng tới rình rập tướng quân ta.”

Sắc mặt Đặng Vân càng khó coi, lạnh giọng nói: “Tướng quân tự trọng.”

Du Kham cảm thấy được tiện nghi, chỉ lo “Ha ha” cười to, lúc này lại nghe một tiếng cười lạnh, Tiết Quân Lương từ phía sau đi tới, nói: “Du Kham a, ngươi thật sự là gan càng ngày càng lớn, ngay cả người cô chọn cũng muốn to tướng?”

Du Kham còn đang cười, tươi cười liền cương trên mặt, hiển nhiên vô cùng cứng ngắc, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an: “Mạt tướng... Mạt tướng là cùng Hầu gia nói giỡn, không phải thật, không phải thật.”

Đức phi theo sau cũng đỏ mặt, chưa tới gần đã nghe huynh trưởng không kiêng nể gì mà trêu đùa, nếu là người thường thì thôi, là một cung nữ nói không chừng liền thương cho hắn, nhưng người này là Tiết vương nhìn trúng, hơn nữa đã công bố với chúng thần, nói như vậy rõ ràng không để Tiết vương vào trong mắt, một cái mũi chụp xuống, tội danh liền lớn.

Tiết Quân Lương đặt tay lên vai Đằng Vân, tựa hồ quan hệ thực thân thiết, cười nói: “Người không phải đang nói giỡn với Đằng Khanh, rõ ràng là trêu đùa cô.”

Du Kham nghe xong run lên, chỉ có thể mạnh dạp đầu, nói: “Mặt tướng không dám, mặt tướng nghe nói Hầu gia thái độ thân thiết không tự cao tự đại, cho nên... Cho nên...”

“Cho nên người liền không kiêng nể gì?”

Du Kham ngẩng đầu lên nhìn lên biểu tình của Tiết vương, tuy đối phương vẫn cười, nhưng lời nói không chút độ ấm, lạnh băng.

Đức phi nhìn không được xen mồm nói: “Bệ hạ, gia huynh làm người thành thật, chính là ngẫu nhiên hồ đồ, theo bệ hạ không phải một sớm một chiều, chẳng lẽ bệ hạ còn không biết hắn sao, ngài liền tha thứ hắn một lần, nhìn hắn như vậy, lần sau quyết định không dám.”

Tiết Quân Lương lúc này mới chậm rãi thu liễm tươi cười, nói: “Chính là tùy tiện, mới trở nên không có tôn ti, quân đội Đàng quốc đã quy thuận, cô không truy cứu hiềm khích lúc trước, Đàng Nam hầu là Hầu gia, hơn nữa người lớn tuổi hơn hắn, chẳng lẽ không thể trầm ổn bằng hắn sao? Lần sau nếu để cô phát hiện người có hành vi sai trái, cô tuyệt không nhẹ tay, người bái tạ Đàng Nam hầu và Đức phi đi.”

Bảo Du Kham bái tạ Đàng Nam hầu, trong lòng già không phục, nhưng không bái tạ khẳng định sẽ chọc giận Tiết vương, Tiết vương không phải người dễ ở chung, đừng nhìn thái độ thân thiết của y mà nhầm, kỳ thật y lạnh lùng còn thâm ngoan thù hận, Phụng vương chưa chắc so được với y.

Du Kham tuy tự cho là công cao, nhưng không dám kể công trước mặt Tiết Quân Lương, đành phải giả vờ tạ ơn, liền tiếp lên tiếng nói không dám tái phạm.

Tiết Quân Lương lúc này mới nói: “Đức phi thân mình không tốt, ở ngoài lâu sợ nhiễm phong hàn, về trước đi.”

Đức phi nghe được Tiết vương đuổi người, cũng không thể không đi, vì thế chậm chạp bước đến, rốt cục vẫn là quay an trở về.

Lúc này Tiết Quân Lương mới nói: “Du Kham là từ đâu tới đây, cô không nhớ cho người đệ bài từ tiến cung?”

Du Kham vội nói: “Mặt tướng là từ sở quân cơ tới, vì Lang Tinh mà đến.”

“A... Lang Tinh lại làm sao vậy?”

Du Kham nói: “Bệ hạ muốn điều Lang Tinh đi Minh Thủy, chỉ sợ không ổn. Lang Tinh là phản quân, tuy bệ hạ nhân đức thả Lang Tinh, để y lập công chuộc tội, nhưng cho y đi Minh Thủy, e sợ tướng sĩ không phục, đến lúc đó ngược lại nhiễu loạn quân tâm.”

Gã thấy Tiết vương tựa hồ mất hứng, trong lòng máy động, Tiết vương đã muốn quyết định, chính mình phản bác chẳng phải là đánh lên mặt thánh thượng, vì thế sửa lời: “Kỳ thật Lang Tinh cũng là nhân tài, nếu cho y một chức quan không lớn không nhỏ, tướng sĩ sẽ không dị nghị, cũng không đáng ngại.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Vậy theo tướng quân thấy, phong chức quan gì mới tốt?”

Đằng Vân bị Tiết Quân Lương nắm vai, không thể động, nghe y hỏi vậy, nếu là mình, nhất định sẽ không nói gì, khẩu khí này của Tiết vương, chắc chắn đã sinh khí, nào có quân vương hỏi thần tử nên cho người khác chức quan gì, chẳng phải đạo quân thần.

Mà Du Kham còn không phát hiện, nói: “Không bằng cấp Lang Tinh một chức quan chủ bộ...”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Chủ bộ? Cô để Lang Tinh ngàn dặm xa xôi đi Minh Thủy, chỉ để y quản lý công văn? Hay để y viết công báo xuôi tai một chút?”

“Này... Này...”

Du Kham rốt cục phát giác không thích hợp, mở miệng nói: “Mặt tướng chỉ muốn thay Đại vương phân ưu, sợ tướng sĩ không phục a.”

Tiết Quân Lương không nói chuyện, nghiêng đầu nhìn về phía Đằng Vân, cười nói: “Đằng Khanh cảm thấy thế nào?”

Đằng Vân cố gắng xê dịch, bắt quả Tiết Quân Lương có ý áp sát hắn, hai người vừa nói, hô hấp cơ hồ có thể gặp nhau.

“Vi thần cho rằng, tuy Lang Tinh là tội thần, nhưng dùng người thì không nên nghi ngờ người, nếu bệ hạ đã quyết định để y đi Minh Thủy, nên tín nhiệm Lang Tinh, dù sao Trần Cương hầu còn tại kinh sư, Lang Tinh là người trọng tình trọng nghĩa, tất nhiên không dám không tận tâm... Huống hồ Lang Tinh túc trí đa mưu, nhưng mấy ngày nay không có nhiều danh khí, vừa lúc lợi dụng điểm này, không bằng phong y làm thiên tướng quân, phụ trợ đại soái, tất nhiên Chương Hồng sẽ không để y vào mắt, có thể nhiễu loạn địch nhân. Hơn nữa Minh Thủy gần biên cương, chiến sự hay thay đổi, có Lang Tinh tọa trấn, cũng không bắt ngờ xảy ra chuyện không kịp đề phòng.”

Du Kham cướp lời: “Lang Tinh là văn thần, tay trái gà không chặt, phỏng chừng ngay cả đao cũng không cầm nổi, sao có thể phong thiên tướng quân?”

Đặng Vân cười nói: “Hành quân đánh giặc không phải chỉ trông vào ai cường tráng hơn ai, ngồi ở doanh trại, cũng có thể không tổn binh mà thắng.”

Du Kham trừng mắt Đặng Vân, còn tưởng Đặng Vân châm chọc mình, chưa kịp nói chuyện, Tiết Quân Lương đã lên tiếng: “Nếu như vậy, liền thối lui một bước, cấp Lang Tinh danh tòng quân. . . Du Kham, thành kiến của ngươi với Lang Tinh quá sâu, y đích thật là nhân tài hiếm có, lần này đi Minh Thủy, phong ngươi thiên tướng quân, hi vọng ngươi có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, nếu vì một số chuyện nhỏ mà xa lánh người khác, liền không tha cho ngươi.”

Du Kham đánh giấc tới nay, chỉ có lúc bắt đầu mới mang danh tòng quân cùng thiên tướng quân, sau đó đều là chủ soái, chưa từng kém ai khác một bậc, lúc này Chương Hồng đánh tới, Tiết vương muốn phái gã trợ giúp, thế nhưng lại phong thiên tướng quân.

Nếu phong Lang Tinh thiên tướng quân, gã tuyệt đối không phục, nhưng đến phiên mình, gã cảm thấy chức quan này quá thấp, là xem nhẹ chính mình.

Du Kham trong lòng bất mãn, nhưng không dám nói, liền lui xuống.

Tiết Quân Lương chờ gã đi rồi, liền buông lỏng tay ra, không nắm vai Đặng Vân nữa.

Đặng Vân nghĩ nghĩ, vẫn nhịn không được nói: “Thứ cho thần nói thẳng, vì thần cảm thấy bệ hạ phái Du Kham đi không quá thỏa đáng.”

Tiết Quân Lương tựa hồ không xem trọng, nói: “Như thế nào, còn sinh khí vì lời Du Kham nói lúc nãy sao?”

“Thần không dám. . . Chính là bệ hạ phong Du Kham thiên tướng quân, theo tính cách của Du Kham tất nhiên không phục, lần đi này chỉ sợ tâm tồn khoảng cách với chủ tướng, quyết định không hợp, không hay ho là binh lính và dân chúng.”

Tiết Quân Lương nghe xong, mới thu liễm biểu tình ngà ngón, giận dữ nói: “Ngươi cho là cô không nghĩ qua sao? Nhưng cô còn có thể phái ai qua, hiện giờ tất cả mọi người nhìn vào Tiết quốc, nào biết khổ tâm của cô, văn thần bày mưu tính kế thì nhiều, nhưng võ tướng có thể lên chiến trường giết địch lại thiếu, không phải hữu dũng vô mưu thì là cuồng ngạo tự đại. . . Hậu Duơng lại không thể xuất chinh, nếu chỉ một Chương Hồng, cô phái Vạn Niên hầu ra đánh đuổi, Phụng quốc sẽ cảm thấy cô không có người dùng, đến lúc đó càng là không kiêng nể gì.”

Y nói xong, nhìn thoáng qua Đặng Vân, “Ngươi nói đúng, cuối cùng không hay ho đích thật là binh lính và dân chúng, cô cũng không đành lòng nhìn con dân của mình chịu khổ.”

Đặng Vân trầm mặc một hồi lâu, tuy không biết Tiết Quân Lương nói có bao nhiêu phần là sự thật, nhưng vẫn nhịn không được có chút kích động, dù sao cha của mình ngay cả mấy câu này cũng không nói được.

“Vi thần chờ lệnh Minh Thủy.”

Tiết Quân Lương nhìn hần, không khỏi cười nói: “Ngươi muốn đi?”

“Đúng vậy, nếu. . . Nếu bệ hạ tin được vi thần, vi thần nguyện ý đi trước.”

“Cái này không thể được.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Không phải cô không tin được ai, ngươi chính là tân phi tử của cô, ngươi đi rồi, cô ghênh thú ai?”

Đặng Vân bị y trêu đùa, nhất thời sùng sốt một chút, lập tức mặt đỏ lên, sau đó lại biến trắng.

Tiết Quân Lương lúc này mới thu ý cười, đưa tay giữ chặt tay Đặng Vân, ôn thanh nói: “Cô chỉ đùa một chút, hiện tại không nháo ngươi. . . Vạn Niên hầu ở tại kinh sư đã lâu, cô muốn thả hần đi, để hần tọa trấn Đặng quốc, mà ngươi. . . Ngươi cũng là nhân tài túc trí đa mưu, ở lại kinh sư, tự nhiên còn có ngươi ra kế, nếu Du Kham ứng phó không được, ngươi đi không muộn.”

Tay Đặng Vân bị y cầm lấy, trên mặt lại phát sốt, lúc này nghe y ôn ngôn mềm giọng, giống như thập phần ôn nhu, Đặng Vân ở cũng không được, mà đi cũng không xong.

Hơn nữa lời của y giống như đã từng quen biết, lúc ấy Tiết Quân Lương cũng thường xuyên trêu đùa hoàng hậu, cuối cùng nói một câu “Không nháo ngươi”; nhẹ nhàng băng quơ lái sang chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

CHƯƠNG 56: Thâm tình như thế

Lữ Thế Thần là một con một sách, không thạo chuyện hành quân đánh giặc, cũng không phân rõ phương hướng, dù được hảo mã cũng rất lâu mới trở lại Phụng quốc.

Trên người Lữ Thế Thần không tiền bạc, đừng nói dùng chân, ngay cả ăn cơm đều thành vấn đề, bản tính hắn không chịu cúi đầu, tự nhiên chỉ có thể chịu đói, may mà một đường thông hành không bị ngăn trở, bằng không hắn thực không biết mình còn có thể sống trở về.

Phụng Minh phái không ít người đi tìm Lữ tướng, Chương Hồng đang giáo chiến với Tiết quốc tại Minh Thủy, biên cảnh hỗn loạn, Lữ Thế Thần vừa qua khỏi Minh Thủy, đã bị người của Phụng Minh tìm được, dẫn về.

Người trên triều đình biết Lữ Thế Thần đã trở lại, cũng không quá quan tâm, có người cảm thấy may mắn, cũng có người tò mò nghi ngờ, tuy Lữ Thế Thần thoát nhìn thực tiêu tụy, nhưng ngư y nói là do đói, không hề bị thương, điều dưỡng vài ngày có thể phục hồi như cũ.

Các đại thần quả nhiên trúng bẫy của Lang Tinh, nghi ngờ Lữ tướng không phải bị bắt cóc, hơn nữa bộ dáng Lữ tướng cũng không giống trốn về, ngược lại giống như gian tế bị Tiết vương thu mua sau đó thả ra.

Hiển nhiên những đại thần này bắt đầu xa lánh hắn, cho dù Phụng Minh tin hắn, cũng không thể bình ổn lời đồn đãi.

Phụng vương triệu tập đại thần, thương nghị chuyện Chương Hồng tấn công Tiết quốc.

Có người đề nghị Phụng Minh lập tức thừa cơ tấn công Tiết quốc, Tiết quốc đang chuyên tâm đối kháng Chương Hồng, tất nhiên thiếu phòng bị, không xuống tay, còn chờ tới lúc nào.

Lữ Thế Thần nói: “Vi thần cảm thấy không thỏa đáng, Chương Hồng tấn công Tiết quốc, nhiều ngày như vậy mà chưa có kết quả, lúc vi thần vượt qua Minh Thủy, xa xa thấy doanh trại Tiết quốc, chắc chắn chỉnh tề, sợ có chuẩn bị, không chừng đang chờ Đại vương phái binh qua.”

Lời của hắn tuy có chút đạo lý, nhưng rất nhiều người tâm tồn thành kiến, lí do lần này của hắn lại vừa lúc khuyên can Phụng vương phát binh, khó tránh khỏi khiến nhiều người nghi ngờ.

Lữ Thế Thần nói: “Vi thần chỉ đề nghị, còn muốn Đại vương đến quyết định.”

Phụng Minh ngẫm nghĩ trong chốc lát, nói: “Nếu không tấn công, vậy lúc này liền bất động, tuy Lữ tướng nói xác thực có đạo lý, nhưng cô vẫn không cam lòng an binh như vậy.”

Hàng thần từng là thuộc hạ nổi danh của Chương Hồng – Tề Từ Kết, cũng là danh sĩ, đề nghị: “Đại vương có thể xây phong hỏa tháp ở Minh Thủy, tầm hai mươi tháp, phái binh sĩ ngày đêm trông coi, quan sát Chương Hồng và Tiết quân.”

Lại nói: “Chương Hồng đánh Tiết quân, là bởi vì đã lâu không thể tấn công, đại quân lại lặn lội đường xa, lương thảo cung ứng không kịp, trở thành chim sợ cành cong, đánh phải tả hữu xung đột. Không đối gạt Đại vương, Chương Hồng là tiểu nhân bội tín, Chương Hồng đánh Tiết quân thất bại, Đại vương để tướng sĩ quan sát từ phong hỏa tháp, thấy Chương Hồng bại liền kích trống xuất binh, giúp Tiết quân một phen, sau đó lại phái sứ thần tới Tiết quốc đình hòa. Như vậy vừa có thể trừ tận gốc Chương Hồng xâm chiếm, lại khiến Tiết vương buông cảnh giác.”

Có người tiếp lời: “Thần nghe nói trong phủ Vạn Niên Hầu của Tiết quốc chỉ có một nam thiếp, Đại vương đặt điều kiện liên hôn, chọn một trong số nữ nhi chưa gả của công hầu, biểu thị thành tâm. Vạn Niên hầu thường xuyên xuất chinh, dùng mãnh thiện chiến lập nhiều kỳ công, binh quyền trong tay không thể khinh thường, nếu Đại vương có quan hệ thân thiết với Tiết Hậu Dương, còn sợ gì Tiết vương?”

Phụng Minh cảm thấy có đạo lý, nếu hai quân thật sự đối chọi, cũng không phải chuyện tốt, vì thế liền mệnh Tề Từ Kết điều binh đến Minh Thủy dựng phong hỏa tháp, cho hắn một vạn binh mã, dù sao bọn họ chỉ đến giúp vui, không thực sự chiến đấu, một vạn binh mã cũng đủ rồi.

Tề Từ Kết cảm kích Phụng Minh cứu mạng hắn, hơn nữa bất kể hiềm khích lúc trước phong hỏa tướng quân, vì thế lĩnh mệnh, lập tức điểm một vạn binh mã đi Minh Thủy.

—

Du Kham mang binh tới Minh Thủy, chức quan của gã thấp hơn chủ soái một bậc, lại ý vào mình ở kinh sư có quan hệ, muốn chủ soái qua nghênh đón mình, Lang Tinh khuyên gã thu liễm tính tình, Du Kham căn bản chỉ khinh thường y.

Kết quả ngày đó chủ soái không đến, ngay cả một thân binh cũng không phái tới, để Du Kham đợi vài canh giờ, thù hận giữa hai người liền kết.

Chủ soái nghe kẻ sách của Đằng Vân, cho kết băng tại bờ sông Minh Thủy, Du Kham cảm thấy lý luận suông không đủ tin, không cho tướng sĩ nghe lệnh, cả ngày tại doanh trường uống rượu, bắt binh sĩ trong trại tới xem, giống như trâu chọc.

Chủ bộ thỉnh chủ soái viết sớ tố cáo Du Kham, lại bị Du Kham phát hiện, không cho là đúng, nói cho bọn hắn biết dù tố cáo đến kinh thành, cũng không ai dám động gã, hơn nữa loại dễ xoi như Chương Hồng, căn bản không cần băng hay hỏa ngục trận, bọn họ lặn lội đường xa không có hậu viện, một lúc sau tự sụp đổ, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được, cần gì phiền phức?

Một quân không thể hai chủ, Du Kham cả ngày uống rượu còn cho đốt lửa trại, mà lúc này quân địch nóng lòng muốn qua sông tiến công, nhìn bờ bên

kia châm lửa tưởng cờ hiệu tiến công, vì thế hòa nhau vượt qua Minh Thủy.

Tiết quân nghe được tiếng trống cùng tiếng hò hét, mới biết được quân địch sát tới, thừa dịp bọn họ qua sông cuống quít chinh đồn quân trận, cho binh sĩ cầm lấy vũ khí xuất chinh, còn phải dập lửa, chờ mọi người ra doanh trại, Chương Hồng đã sớm vượt qua Minh Thủy, vệ binh tiền tuyến đều đi cứu hỏa, không người cản lại, trực tiếp diệt trại.

Du Kham cùng chủ soái bị quân địch đánh đến chật vật, tuy rằng Tiết quân người đông thế mạnh, nhưng vẫn bại mà lui, may mắn Chương Hồng thấy đôi phương không chịu nổi một kích, cảm thấy sinh nghi, sợ là kế dụ địch, cũng không dám truy kích, liền thu binh.

Du Kham sai tướng sĩ dựng trại cách hai mươi dặm, chuẩn bị cùng Chương Hồng giao chiến, đòi lại mặt mũi, trải qua việc này, khoảng cách giữa chủ soái và Du Kham càng xa, muốn lên lút giết gã, báo triều đình.

Trong lòng Du Kham cũng ghi hận chủ soái, sợ hán trách cứ mình, chém chủ soái trước, tự lập thượng tướng quân, còn sai người bắt Lang Tinh lại, cũng muốn giết y.

Lang Tinh cười nói: “Tướng quân giết ta cũng chẳng được gì, bởi vì tướng quân rất nhanh sẽ bị Chương Hồng đánh bại, tự mình đến địa phủ làm bạn cùng Lang Tinh.”

Du Kham bị y nói tới nổi da gà, gã thấy qua sự dũng mãnh của Chương Hồng, sợ bị Lang Tinh nói đúng, đành phải thả y, để y bày mưu tính kế.

Chủ bộ thấy chủ soái bị Du Kham chém đầu, còn thị uy, liền chết viết một phong thư, sai người lên ra quân doanh đưa hướng kinh thành.

Chuyện Tiết vương muốn nạp nam phi rất nhanh liền truyền ra, dân chúng nghe xong, mặc dù có một khắc ngạc nhiên, nhưng họ cũng không quản để vương hôm nay sung hạnh phi tử này, ngày mai lại coi trọng phi tử kia, bởi vì điều này đều cách bọn họ quá mức xa xôi.

Chân chính có phản ứng đều là đại thần, có khuyên nhủ Tiết vương nghĩ lại, cũng có người lấy lòng chúc mừng Tiết vương nạp tân nương nương.

Tiết Quân Lương cũng không để ý, bởi vì y căn bản không có tình cảm gì với tân phi tử sắp sửa tiến cung, hậu cung mỹ nhân vô số, ai nói quân vương nhất định phải sùng ái một người?

Mục đích của Tiết Quân Lương chỉ là giam lỏng hán.

Tiết Quân Lương mở gia yến, kêu Đằng Vân, còn gọi Tiết Hậu Dương, cô ý dẫn Tiết Hậu Dương đem nội tử tới, bởi vì là gia yến, không cần giữ lễ tiết nhiều lắm, mọi người ngồi cùng ăn một bữa cơm mà thôi.

Tuy Đằng Thường không biết trong hồ lô của y rót cuộc có cái gì, nhưng chắc chắn không phải hảo được, bất quá nếu không đi, sẽ không là cự tuyệt một bữa gia yến đơn giản như vậy, nên hiển nhiên phải đi.

Tiết Hậu Dương sợ Tiết vương làm khó Đằng Thường, nhưng nghĩ lại mình cũng ở đó, hơn nữa Tiết vương nạp nam phi, cũng coi như ngầm đồng ý mình và Đằng Thường, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Hai người không dám để Tiết vương chờ, hiển nhiên vào cung trước lúc hẹn, thời điểm bọn họ đến còn không thấy bóng dáng Đằng Nam hầu.

Tiết Quân Lương nhìn qua cũng không có ý làm khó dễ, thực tâm thiết hỏi một số vấn đề không quá trọng yếu, như đang nói việc nhà, một lúc lâu sau mới nói: “Sao Đằng Nam hầu còn chưa tới?”

Khương Dự cúi đầu nói: “Lão nô đi xem.”

Nói xong hướng ra ngoài điện, mới vừa tới cửa, đúng lúc Đằng Vân đến, liền thông báo một tiếng, dẫn Đằng Vân tiến điện.

Đằng Vân tiến điện liền nhìn thấy Đằng Thường, ánh mắt chớp động, lúc này hán mang bộ dáng của Đằng Anh, không biết Đằng Thường có chán ghét mình hay không, dù sao Đằng Anh cũng không tính là trung thần.

Đằng Vân thỉnh an, Tiết Quân Lương còn tự mình đứng lên, diu hán dậy, cười nói: “Đằng khanh thật đúng là khiến cô gia hảo chờ.”

“Vi thần biết tội.”

Tiết Quân Lương cũng không ngại hán lãnh đạm, bảo mọi người ngồi vào vị trí, phân phó Khương Dự bố thiện.

Ngồi yên chỗ, Tiết Quân Lương không nói lời nào, ba người còn lại cũng không tiện nói, Tiết Hậu Dương đích xác muốn nói chút chuyện làm dịu không khí, nhưng hán tự nhận ngu ngốc, sợ nói ra lộng xảo thành chuyện.

Tiết Quân Lương cười nói: “Cô bỗng nhiên nhớ lại, trước khi Lang Tinh xuất chinh có nói qua với cô, Đằng Thường bác học sâu rộng, biết không ít chuyện, Lang Tinh nói mình chỉ khôn khéo, Đằng tiên sinh mới là trí tuệ.”

Đằng Thường bị điểm danh, nói: “Bệ hạ khen trật rồi.”

“Đừng khiếm tốn.”

Tiết Quân Lương phát tay nói: “Thời điểm hoàng hậu còn tại, cũng thường thường nói với cô về tài trí của người.”

Y nhắc tới hai chữ “Hoàng hậu”, quả nhiên Đằng Thường nháy mắt cứng ngắc, không chỉ Đằng Thường, mà ngay cả Đằng Vân cũng mắt tự nhiên.

Tiết Quân Lương nghe lời Lang Tĩnh nói lúc trước, nếu muốn biết chuyện hoàng hậu, còn cần thăm dò Đằng Thường, từ Đằng Thường xuống tay mới được, quả thế, tuy biểu tình của Đằng Thường khôi phục rất nhanh, nhưng một khắc biến hóa kia tuyệt đối không sai.

Mà Đằng Vân mắt tự nhiên, Tiết Quân Lương còn tưởng rằng hấn phóng hỏa nên chốt dạ, bị nói đến khó tránh khỏi như thế.

Tiết Quân Lương đã nhiều ngày thăm dò Đằng Vân, phát giác người này không ngừng biến hóa rất lớn, trước kia là một bồi kiểm quan nịnh nọt chỉ biết lấy lòng, hiện tại trở nên trầm ổn cơ trí, mà ngay cả nói chuyện làm việc, cũng có vài phần biến hóa.

Trở nên phi thường giống cổ hoàng hậu. . .

Nhưng Tiết Quân Lương cũng không biết một nam nhân giống nữ nhân mình để ý có cái gì làm y cao hứng, trong lòng Tiết Quân Lương nhiều nhất vẫn là đề phòng, một người trước sau biến hóa to lớn như thế, khó tránh khỏi khiến Tiết Quân Lương cảm thấy, người này kỳ thật là cố ý bất chúc tác phong và thói quen của hoàng hậu, để mình buông cảnh giác.

Tiết Quân Lương không cần làm người tốt, chỉ cần làm một quân vương tốt là được rồi, cho nên y cũng không cần thiết phải để ý tâm trạng người khác.

Đằng Vân vẫn luôn là nỗi băn khoăn trong lòng Đằng Thường, đột nhiên bị nhắc tới, đồ ăn vốn không nuốt trôi, lúc này tựa như tảng đá, chặn ngang cổ họng, thậm chí khiến cổ họng đau đau đớn.

Tiết Quân Lương tựa hồ có chút cảm thán: “Lúc hoàng hậu còn tại, cũng nói qua Đằng tiên sinh có đại tài, hình như cực kỳ hợp ý Đằng tiên sinh.”

Đằng Thường bất động thanh sắc liếc Tiết Quân Lương một cái, y đã nghe ra, đối phương đang thăm dò mình, chính là Đằng vương biến thành thứ dân, Đằng Vân đã chết, còn lại một mình y cũng không cần cố kỵ cái gì, ngược lại cảm thấy không hề sợ hãi, hết thảy đều nhẹ nhàng.

Đằng Thường nói: “Thảo dân cũng kính nể hoàng hậu, trí mưu như vậy, nhìn chung thiên hạ, cũng không có mấy ai.”

Lúc này Tiết Quân Lương là thật thờ dài, thăm dò người khác ngược lại bị một câu của người khác gọi lên thương tâm, mất đi hoàng hậu là lúc, Tiết Quân Lương tiếc hận rất nhiều, cũng có thương tâm, đây là người duy nhất y để trong lòng, vốn tưởng rằng chưa nói tới khắc cốt minh tâm, chỉ là chú ý một chút, y là vua một nước, nếu trong lòng có tư tình nhi nữ, làm sao có thể ngồi vững long ý.

Nhưng nghĩ đến, tuy phần tình cảm này thực đậm, tựa hồ không được xem trọng, nhưng theo thời gian chuyển dời, càng ngày càng khắc sâu, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng khiến Tiết Quân Lương không thể thờ ơ.

Tiết Quân Lương như xa như gần thăm dò Đằng Nam hầu, thế nhưng cũng không rõ mình rốt cuộc thiệt tình hay giả ý, mặc kệ người kia bất chúc thói quen của hoàng hậu vì mục đích gì, Tiết Quân Lương không thể không thừa nhận, thật sự rất giống. . .

Tiết Quân Lương hồi thần, tiếp tục nói: “Theo cổ thấy, quan hệ giữa người và hoàng hậu tựa hồ không tòi, trước kia các người có biết nhau sao?”

Đằng Thường chờ chính là câu này của y, trên mặt dấu điểm thanh sắc, không mang theo sơ hở nói: “Hiển nhiên không biết, Hoàng hậu nương nương từ nhỏ kim chi ngọc diệp, rồi cùng Đại vương kết thành tần tần chi hảo, mà thảo dân xuất thân lưu dân, từ nhỏ ở ven sông kiếm ăn, được người tốt tâm thu dưỡng, sao có thể nhận biết Hoàng hậu nương nương.”

Tiết Quân Lương nghe y nói cẩn thận, nhưng đáp án quá hoàn hảo, lại càng khả nghi, liền nói: “Hoàng hậu từng kể chuyện xưa cho cô, là về lai lịch tên của người, quả nhiên là cảm động vô cùng, thực khiến cô cảm khái.”

Hai người nói chuyện đều là tứ lưỡng bát thiên cân (dùng bốn lượng hất ngàn cân), Tiết Hậu Dương nghe được cái hiểu cái không, mà Đằng Vân lại trộm đồ mờ hời.

Hắn đương nhiên cũng nghe ra, Tiết Quân Lương đang thăm dò Đằng Thường, trong lòng Đằng Vân bồn chồn, chẳng lẽ Tiết vương đã phát hiện hoàng hậu có điều không đúng sao, hoặc là Lang Tĩnh đã nói gì đó với y, khiến Tiết vương đem đầu mâu chỉ hướng Đằng Thường, từ chỗ Đằng Thường xuống tay.

Nhưng thân phận của mình lúc này, lại không tốt để nói giúp Đằng Thường, Đằng Vân chỉ có thể lo lắng suông.

May mắn Tiết Quân Lương chỉ thăm dò, nói vài câu liền không nói thêm nữa, xoay đầu lại cười nói: “Cô thực hồ đồ, nhất thời vắng vẻ Đằng khanh.”

Đằng Vân không nói chuyện, Tiết Quân Lương lại nói tiếp: “Ngày trước có người tìm được một bảo vật, ta vừa nhìn liền cảm thấy thập phần xứng với Đằng khanh, nếu Đằng khanh sắp tiến cung, cô cũng không thể quá keo kiệt, muốn tặng bảo vật này cho Đằng khanh.”

Y nói xong vẫy vẫy tay, Khương Dụ lui ra ngoài, chỉ chốc lát lại tiến vào, hai nội thị theo sau, mỗi người nâng một hộp gấm.

Hai hộp gấm không nhỏ, hình chữ nhật, trên mặt hộp gấm không khắc hoa văn hi khánh, mà là Nhai Xế.

Tương truyền Nhai Xế là con thứ bảy của rồng, tính cách cương liệt, lại thích sát hiếu chiến, thường điều khắc trên bảo đao bảo kiếm, bởi vì đao kiếm chính là hung thần chí khí, điều khắc trùng mắt có dụng ý trừ tà.

Tiết Quân Lương cười mở ra hộp gấm thứ nhất, bên trong quả nhiên là một bảo đao.

Thân đao thoạt nhìn có chút cồng kềnh, nhưng hàn khí bức người, người hiểu đao liếc mắt liền nhìn ra, đây là một bảo đao thượng cổ thật tốt.

Tiết Quân Lương nói: “Từ cổ chí kim có ba thân đao Long Nha, Hồ Dực và Khuyển Thần, hiện giờ cô tìm được hai thanh hảo đao, tuy không thể so với thượng cổ thần khí, bất quá xem như trên đời khó tìm, vừa lúc đem hai thanh đao gọi là Long Nha và Hồ Dực. Cô để lại Long Nha, tặng Hồ Dực cho Đẳng Khanh.”

Tuy Đẳng Vân không thích giết người, nhưng từ nhỏ tập võ, là một võ si, nhìn đến hảo đao tự nhiên thích.

Y lại mở ra hộp gấm còn lại, bên trong rõ ràng là một vũ đao, “Mặc dù là hảo đao, nhưng Đẳng Khanh vào hậu cung mang theo nó cũng không tiện, cô cố ý sai người tạo ra một vũ đao xứng đôi, chẳng qua cái sao này không gọi là sao, sao sở dĩ là sao, là bởi vì đao rút ra, mà cái này... Càng thích hợp gọi quan tài của đao.”

(sao: bao đựng đao)

Đẳng Vân lắng lắng nghe y nói xong, rốt cục hiểu được dụng ý, tặng một hảo đao, lại thêm quan tài của hảo đao này, đây là nói cho Đẳng Vân, dù tài trí cỡ nào, vào hậu cung tựa như thần khí tra vào võ, không thể làm gì.

Đẳng Vân cười một tiếng, đưa tay lấy Hồ Dực trong hộp gấm ra, thân đao rất dài, lưỡi đao hơi cong, cả lưỡi đao đen bóng phiếm hàn khí bức người.

Hai ngón tay Đẳng Vân khép lại, theo thân đao nhẹ nhàng vuốt, Hồ Dực tựa hồ phi thường sắc bén, khiến ngón tay hấn đỏ máu, máu tươi theo lưỡi đao trượt xuống, như vật sống hấp thu máu, lưỡi đao càng tân mát hàn khí, càng phát sáng.

Đẳng Vân cũng không để ý chút vết thương nhỏ, xem qua Hồ Dực lại thả vào hộp gấm, lúc này mới nói cảm ơn Tiết Quân Lương.

Đẳng Thường ngồi một bên, thu động tác của hắn vào mắt, không khỏi ngơ ngẩn.

Đẳng Vân có một thói quen nhỏ, khi hắn gặp được binh khí yêu thích, đều sẽ làm như vậy, Đẳng Vân nói vì đao kiếm cũng có linh khí, tể qua máu, sau này mới có thể cùng nhau xuất sinh nhập tử, võ tướng chân chính phải xem trọng binh khí như mạng.

Đẳng Thường nhìn chăm chú máu tích trên đất thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, bởi vì rất nhiều người đều nghĩ thế, một số tướng sĩ, cũng xem bảo đao như tính mạng của mình, sa trường đánh giặc, rất nhiều thời điểm ngay cả thi cốt đều phải bỏ lại, sau khi thu binh, mọi người sẽ đi nhặt binh khí, chôn nó xuống đất, coi như lập mộ phần.

Tiết Hậu Dương nhìn thấy y thất thố, đưa tay xuống bàn chạm vào tay y, Đẳng Thường quay đầu nhìn hắn, Tiết Hậu Dương thừa dịp Tiết vương không chú ý, quay đầu nhẹ giọng nói: “Thân mình không thoải mái sao?”

Đẳng Thường nhớ tới một số chuyện cũ khó tránh khỏi thương tâm, lại bị một câu kia của Tiết Hậu Dương làm đỏ mặt, Tiết Hậu Dương thấy trên mặt y ửng hồng, còn tưởng rằng sinh bệnh, nhưng đối phương quay đầu không nhìn mình, Tiết Hậu Dương mới phát hiện bên tai y cũng đỏ.

Tiết Hậu Dương ho nhẹ một tiếng, nhớ tới lời mình vừa nói, mặc dù có chút vô tình, bất quá khẳng định làm đối phương nghĩ tới phương diện kia, Tiết Hậu Dương không nhịn được nhớ tới đêm Đẳng Thường chủ động, cười ngây ngô một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

CHƯƠNG 57: Đại hôn năm giữ ấn soái

Bởi vì Tiết vương đã có hoàng hậu, cho dù lập lại hoàng hậu cũng sẽ không cử hành đại hôn, hơn nữa Đẳng Vân chỉ tiến cung làm phi tử mà thôi, Tiết Quân Lương không có nết lòi, thật sự phong Đẳng Vân vì Đẳng quý phi.

Vân Phụng cung sau đại hôn liền trùng kiến, mất không ít thời gian, Đẳng Vân vào cung liền ở nơi này, nhưng không to lớn như trước kia, vẫn còn đang sửa.

Tiết Quân Lương vốn định phái Tụ Dao đi hầu hạ tân quý phi, nhưng Tụ Dao chết cũng không đi, Tiết vương không cưỡng cầu, liền chọn vài cung nữ nội

thị đưa quá, trong đó có một người là Turu Thủy.

Turu Thủy nhìn thấy Đằng Anh tựa hồ có chút kinh ngạc, một là bởi vì nhận thức, hai là bởi vì trên khuôn mặt vốn tuấn dật của Đằng Anh có nhiều vết sẹo to nhỏ.

Tuy Turu Thủy nhận thức Đằng Anh, nhưng bọn hắn chưa từng tiếp xúc, hơn nữa nàng cảm thấy Đằng Anh có thể lên đến vị trí này, coi như là chủ tử, đặc tội chủ tử đó là tối kỵ.

Đằng Vân không ngờ Tiết vương phái Turu Thủy lại đây, đối phương thực quy củ thính an hân, để hân ngồi xuống, vì hân chải đầu.

Hai người vẫn luôn không nói chuyện, Turu Thủy muốn tìm đề tài lấy lòng Đằng Vân, liền cười nói: “Nương nương, tóc ngài thật là tốt a.”

Đằng Vân ngay cả mí mắt cũng không nâng, Turu Thủy cảm thấy mất mặt, lại tìm một đề tài khác mà nói, nhưng Đằng Vân vẫn im lặng, Turu Thủy khịt mũi một cái, nghĩ, sao bối kiểm quan này lại thay đổi tính tình.

Tiết vương sai người bày yến hội tại Vân Phụng cung, cho đòi văn võ bá quan, ngoài miệng nói là vì chúc mừng Hầu gia, không thể chậm trễ, nhưng kỳ thật hơn phân nửa tới đều là chê cười.

Đằng Vân một thân hi bào đỏ thẫm, đơn giản, không phải mặc nữ trang, không có khăn voan, xa xa xem ra cũng là dáng người cao ngất phong thần tuấn lãng, chỉ tiếc nhìn kỹ trên mặt có sẹo, hiện ra vài phần lệ khí, may mà Đằng Vân bản tính ôn hòa, nếu là người khác phỏng chừng càng khủng bố khiến người sợ hãi.

Hắn tĩnh tọa ở trong phòng, chợt nghe thanh âm quần thần bên ngoài nâng chén, tiếng đại thần mời rượu, còn có người khuyên nhủ Đại vương uống ít một chén, đêm xuân khổ đoán.

Turu Thủy đứng một bên đã nửa canh giờ, uống từ hoàng hôn đến lúc trời tối đen, bên ngoài vẫn chưa uống xong, Turu Thủy cũng là người khôn khéo, trong lòng tưởng tượng liền hiểu được, tuy nam phi tử này phong hào cao, nhưng Tiết vương cũng không muốn chạm hân.

Thời gian yến hội quá dài, mắt thấy thời điểm không còn sớm, các đại thần đều khuyên nhủ Tiết Quân Lương không cần vắng vẻ nương nương, sau đó cáo lui.

Bản thân Tiết Hậu Dương không thích hợp với loại yến tiệc giả tạo này, hân vừa định cáo lui, liền có một vệ binh đi tới, đưa lỗ tai nói mấy câu, giao một phong thư cho hân.

Tiết Hậu Dương nghe xong, trên mặt có chút khiếp sợ, lập tức ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương, tựa hồ đang lo lắng nói ra lúc này có thích hợp không.

Hân ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn thừa dịp người không chú ý, đi qua, nói nhỏ với Tiết Quân Lương hai câu.

Tươi cười của Tiết Quân Lương lập tức tiêu thất, híp mắt, ý bảo đem thư trình lên.

Mọi người phát hiện biến cố, đều im lặng, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Tiết Quân Lương mở thư, chỉ nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười ha hả, đứng lên, chộp chén rượu nện xuống bên chân.

Một màn này khiến tất cả sợ ngây người, không biết thư viết gì, nhưng không ai dám hỏi ra, cúi đầu mà đứng, sợ liên lụy đến mình.

Tiết Quân Lương quét một vòng, mới chậm rãi cười lạnh: “Cô có một tướng quân thật tốt, phái đi Minh Thủy chặn Chương Hồng!”

Y vừa nói, mọi người lập tức hiểu được, xem ra Du Kham bại trận tại Minh Thủy.

Tiết Quân Lương đưa mắt nhìn Tiết Ngọc, ném thư cho hân, nói: “Người tiến cử Lang Tĩnh, nói lập công chuộc tội, hiện tại thì sao, cô dùng y làm gì?”

Tiết Ngọc vội vàng cầm lấy thư, là Minh Thủy chủ bộ bí mật phái người đưa đến kinh sư, trên viết Du Kham trong quân uống rượu mua vui, Chương Hồng đánh tới không biết nhượng binh tác chiến, bị đánh lui hơn hai mươi dặm. Sau đó sợ chủ soái trách phạt, phản loạn giết chủ soái, còn dùng đầu người treo lên quân kỳ, tuyên bố không quy thuận đều giết, hiện tại đại quân ở Minh Thủy đã mất lương thảo, còn phải đề phòng bị giết, nhân tâm hoảng sợ.

Tiết Ngọc vội vàng đọc xong, hân biết đây là Tiết Quân Lương giận chó đánh mèo, Lang Tĩnh chỉ là một người tòng quân, chủ soái và thiên tướng quân có khoảng cách, dù y trí mưu hơn người, không ai đồng ý tiếp thu cũng vô dụng, nhưng Tiết vương sẽ không thừa nhận mình dùng sai người, đương nhiên lửa giận sẽ đổ lên đầu người khác.

Tiết Ngọc nói: “Lang Tĩnh tuy có sáng suốt, nhưng trong quân chủ soái bất hòa, cũng đành bất lực, hiện giờ đã lui binh hai mươi dặm, thần đệ cho rằng phải nghĩ cách lui địch trước, nếu lại trăm tướng sĩ, chỉ sợ quân tâm khó an, cũng để Chương Hồng chê cười.”

Tiết Quân Lương không làm khó hân nữa, chỉ lạnh lạnh nói: “Vậy kế sách của ngươi đâu.”

Tiết Ngọc cũng là người hàng năm canh giữ biên cương, ngẫm nghĩ một chút liền nói: “Du Kham ý vào mình có công thị sủng mà kiêu, tự cao là binh to quyền lớn, theo thần đệ thấy, muốn đánh đuổi Chương Hồng, đầu tiên phải đối chủ soái.”

Hắn nói xong dừng một chút, lại nói: “Thần đệ nguyện ý chờ lệnh đi trước, vì bề hạ phân ưu.”

Tiết Quân Lương nhìn hắn cũng không nói lời nào, Tiết Ngọc bị nhìn đến chợt dạ, hắn đúng là có tư tâm, tuy Tiết Quân Lương thả hắn ra, nhưng binh quyền thực quyền đều không có, nếu mình có thể đi Minh Thủy, cũng có thể thu nạp binh quyền một lần nữa, huống hồ Lang Tinh còn ở Minh Thủy.

Bất quá điểm tâm tư ấy đã lập tức bị Tiết Quân Lương xem thấu, nhưng Tiết Quân Lương cũng không vạch trần hắn.

Tiết Hậu Dương tự nhiên cũng nghe ra, sợ Tiết Quân Lương lần thứ hai thả hổ về rừng, chấp tay nói: “Thần đệ chờ lệnh!”

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương người không thể đi, người chuẩn bị một chút, mấy ngày sau đến Đằng nam, Chương Hồng đánh lui Du Kham, có thể Phụng quốc sẽ nhân cơ hội đánh lên Đằng nam, cùng Chương Hồng hai mặt giáp công, ở giữa thu lợi.”

Tiết Hậu Dương nghe xong, gật đầu, quả thật có đạo lý, nếu Phụng quốc biết được Chương Hồng đánh lui Du Kham hai mươi dặm, tất nhiên sẽ nhân cơ hội này tấn công Tiết quốc từ phía khác, tuy lập trường của Phụng quốc và Chương Hồng khác nhau, nhưng bọn họ cùng chung mục đích, hai mặt giáp công hưởng lợi, không đạo lý không chiếm.

Triệu Lục vốn muốn cáo ốm từ quan, nhưng không nghĩ tới, chỉ Chương Hồng, hơn nữa đã bị Phụng quốc đánh đến mức thành chim sợ cành cong, lại có thể ở Minh Thủy kiêu ngạo, theo tính tình của y trước kia, nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra chờ lệnh.

Chẳng qua Minh Thủy là biên giới giữa Tiết quốc và Phụng quốc, chủ soái đánh xong Chương Hồng nhất định phải thủ biên cương, đến lúc đó chắc chắn sẽ giao phong với Phụng quốc.

Triệu Lục cảm thấy bản thân không làm sai, nhiều năm chờ đợi như vậy, mục đích của y chính là lúc này, có thể nói ngày ấy y mang theo một vận tinh binh từ quan mà đi, trong lòng là thoải mái, nhưng hiện tại nghĩ đến, đối với Phụng Minh vốn không biết gì mà nói, lại quá mức lãnh tâm.

Chuyện đúng hay sai không ai có thể phân rõ, cái Triệu Lục không muốn nhất là mình và Phụng Minh trực tiếp đối đầu, y muốn từ quan sớm một chút, coi như là đáp trả tín nhiệm và nâng đỡ của Phụng Minh mấy năm qua.

Triệu Lục nắm chặt tay, nếu vì không muốn xung đột với Phụng Minh mà không thỉnh chiến, lại đi ngược với tính cách của mình, y hung tâm, vừa muốn đứng ra chờ lệnh, chợt nghe “Chi nha” một tiếng, cửa Vân Phượng bị đẩy ra.

Đằng Vân một thân hi bào đỏ thẫm, mang đai lưng đỏ sẫm, sống lưng thẳng tắp, vừa nhìn lại có một loại anh khí xuất trần.

Mọi người thấy cửa điện đột nhiên mở, tân nương nương tự mình đi ra, hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm chẳng lẽ tân phi tử không đợi kịp?

Nào dự đoán được Đằng Vân mở miệng nói câu đầu tiên chính là, “Bề hạ, vì thần nguyện xuất chinh.”

Tiết Quân Lương cũng sững sờ một chút, lập tức nói: “Sao ái phi lại đi ra.”

Mà Đằng Vân xem nhẹ những lời này của Tiết vương, chỉ hướng Tiết Ngọc nói: “Có thể xem công báo trong tay Hậu gia được chứ.”

Tiết Ngọc từ khi được phóng xuất vẫn luôn bất động, Tiết Quân Lương bảo hắn làm cái gì hắn liền làm cái đó, có vẻ thuần phục rất nhiều, lúc này nghe xong, giương mắt nhìn Tiết Quân Lương, ý xin chỉ thị của Tiết vương.

Tiết Quân Lương khẽ gật đầu, cũng không ngăn cản, Đằng Vân nhận thư, trừ bỏ công báo chủ bộ lên án Du Kham thị sủng mà kiêu không nhìn quân pháp, còn có một bản đồ vị trí lui binh hai mươi dặm.

Đằng Vân chỉ nhìn thoáng qua, liền nói: “Vi thần cả gan, người bày ra loại doanh trận này, bề hạ nên chém đầu gã.”

Hắn nói xong giờ bản đồ lên, nói: “Doanh trại cách sông Minh Thủy trăm dặm, đầu đuôi khá xa, nếu bị công phá khó có thể tự cứu, huống hồ nếu Chương Hồng áp dụng hỏa thiêu, chỉ cần điểm một chỗ liền đốt trăm dặm, không cần tốn nhiều sức, dù cách Minh Thủy không xa, đến lúc đó quân tâm đã loạn, làm sao tổ chức cứu hỏa lui địch?”

Chúng thần vừa nghe, nhất thời cũng quên tân phi tử với không tân phi tử, chỉ cần phóng hỏa, mấy chục vạn đại quân sẽ bị chết cháy, đến lúc đó đừng nói Chương Hồng lấy được Minh Thủy, tiến quân thần tốc cũng không ai ngăn nổi.

Mà Phụng quốc vẫn như hồ lang, đã sớm rình rập, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, đến lúc đó Tiết quốc liền nguy hiểm.

Tiết Quân Lương đồng ý phái Du Kham đi, tự nhiên có đạo lý của y, một là vì võ tướng trong triều có thể dùng không nhiều, hai là hậu cung còn có Đức phi, Tiết Quân Lương nghĩ Du Kham phải bận tâm đến muội muội, thu liễm vài phần, nào biết gã càng ngày càng thậm tệ hơn.

Đằng Vân nói: “Nếu bề hạ chưa bước vào Vân Phượng cung, vậy vi thần vẫn là vi thần, Đằng mỗ nguyện đến Minh Thủy thay tướng sĩ giải vây.”

Tiết Quân Lương nhìn chằm chằm Đằng Vân thật lâu, tựa hồ đang nghĩ phái Đằng Vân qua có thật sự thích hợp hay không.

Lúc này Thẩm Dực đứng ra nửa bước, nói: “Bề hạ còn nhớ rõ lời thuật sĩ chứ, Đằng Nam hầu tuy là nam tử lại có thể vương quân, thần tự cho rằng chính là hiện tại, nếu không còn đợi đến khi nào? Chờ Chương Hồng hỏa thiêu đại quân Minh Thủy, dân chúng biên cương ắt gặp liên lụy, đến lúc đó dù

bệ hạ có thực long bào hộ, chỉ sợ cũng khó xoay chuyển trời đất!”

Hắn vừa dứt lời, khiến cho một mảnh xôn xao, chúng thần cũng hiểu được có lý, Tiết Quân Lương kiến thức qua tài trí của Đàng Văn, biết hắn có thể đảm nhiệm, chẳng qua lần này không giống lần Đàng Văn sang Đàng nam lúc trước.

(Đàng nam chính là Đàng quốc ngày xưa)

Tiết Quân Lương trầm ngâm một chút, lập tức nói: “Cô tự nhiên tin tưởng người, như vậy... Biên cương Tiết quốc phải nhờ vào người, cô chờ Đàng khanh chiến thắng trở về.”

Tiết Quân Lương liền sai người đưa thánh chỉ, Du Kham quay về kinh, cũng phong Đàng Văn làm thượng tướng quân, ngày kế trúc thai sắc phong.

Tiết Quân Lương một thân long bào hắc sắc, đầu đội mũ ngọc, đưa tay ý bảo nội thị đi vào, trên tay nội thị cầm một hộp gấm, y mở hộp gấm ra, đứng là Hồ Dực đao màu đen kia.

“Như lời Thẩm Dực nói, có lẽ là thiên ý, lúc ấy làm đao quan, không nghĩ tới Hồ Dực lại lần thứ hai ra khỏi vò...”

Trên mặt Tiết Quân Lương mang theo mỉm cười, giờ Hồ Dực lên, tay khẽ động, vò đao tách thành hai nửa, sau đó đưa cho Đàng Văn.

Đàng Văn không dám chậm trễ, hai tay nhận Hồ Dực, các đại thần đều đứng xa, chỉ thấy Tiết Quân Lương hơi nghiêng người, môi dán bên tai Đàng Văn, thật giống như lưu luyến không rời.

Chỉ có Đàng Văn nghe được, Tiết Quân Lương nhẹ giọng nói: “Đàng tướng quân lần này đi, nhất định phải kiến công lập nghiệp, thủ thổ khai cương, nếu có chút dị tâm... Tất như thế quan.”

Đàng Văn cúi thấp đầu, cũng không cần lời của y, chỉ thần nhiên nói: “Thỉnh bệ hạ yên tâm, dù Đàng mỗ bất trung quân, cũng không lấy tính mạng của hơn mười vạn tướng sĩ cùng dân chúng Minh Thủy đùa giỡn.”

“Như thế rất tốt.”

Tiết Quân Lương khẽ run một chút, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, người này một thân nhung giáp cao ngất, tay cầm Hồ Dực đao, thực sự có phong thái tướng quân, theo y biết, Đàng Anh chưa từng ra chiến trường.

Đàng Văn không dây dưa thêm, quỳ xuống bái biệt Tiết vương, lập tức xuống trúc thai, có thị vệ đưa cương ngựa, Đàng Văn sát Hồ Dực vào vò đao treo trên lưng, phiên thân lên ngựa, sai người dựng thẳng quân kỳ, mang theo quân hướng Minh Thủy mà đi.

Tiết Quân Lương đứng trên đài cao, bởi vì gió lớn, híp mắt xa xa nhìn bóng dáng Đàng Văn, y còn nhớ rõ, năm đó Đàng nam vẫn là Đàng quốc, y ngự giá đến tiền tuyến đốc chiến, cũng đứng trên đài cao thế này, xa xa nhìn vị tướng giống như thần thoại kia.

Lúc ấy tướng sĩ khuyên nhủ Tiết vương lui về doanh trại xem cuộc chiến, Tiết Quân Lương còn không cho là đúng, dù Đàng Văn lợi hại cỡ nào, chẳng qua chỉ là Đại tướng quân, Đàng quốc đã mục nát, còn có cái gì đáng sợ? Nhưng không ngờ Đàng Văn nhìn đến soái kỳ trên đài cao, đơn thương độc mã giục ngựa lại đây, một mũi tên bắn gãy cột cờ, soái kỳ ầm ầm đổ xuống, thiếu chút nữa khiến Tiết vương bị thương.

Tiết Quân Lương bình tĩnh nhìn quân đội dần dần mất hút, thậm chí có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, cũng không phải bề ngoài Đàng Văn và Đàng Anh giống nhau, mà là cảm giác rất giống, khi đó là nhìn Đàng Văn giục ngựa mà đến, lúc này là nhìn thượng tướng quân của Tiết quốc tuyệt trần mà đi.

—

Đàng Thường ở trong phủ nhàn rỗi nhàn chán, cả ngày không việc để làm, Tiết Hậu Dương cũng không ép y vào triều, đôi khi Đàng Thường nghĩ, Tiết Hậu Dương rốt cuộc là tâm tư cẩn thận hay quá đơn giản, nếu nói là sơ suất, lại có thể noi chốn chiếu cô mình, thay mình xử lý rất rõ ràng, khiến người hờ hững như Đàng Thường cũng phải tâm động.

Đàng Thường dạo vài vòng trong thư phòng, sách của Tiết Hậu Dương y sớm xem hết, đành tùy ý chọn lại hai quyển, nghiêng đầu lại nhìn thấy công văn trên bàn, nếu nói là Vạn Niên hầu cẩn thận, cũng không nên phô bày công văn như vậy, nếu bị người có tâm thấy, hậu hoạn vô cùng.

Đàng Thường thuận tay giúp hắn khép lại công văn, để gọn một bên, trong lòng không khỏi bật cười, nếu trước kia, người có tâm này nhất định là mình, nhưng giờ tâm của mình hoàn toàn rơi vào khoảng không, hiện giờ nhìn đến công văn, tâm tư gì cũng không có.

Thời điểm cất kỹ quyển công văn cuối cùng, Đàng Thường lập tức ngưng ngẩn, trên bàn còn có một tấm, phủ kín chữ viết, tựa hồ là bản nháp, sửa chữa không ít lần, có một số là bút tích của Tiết Hậu Dương, thời gian hai người ở chung không ngắn, Đàng Thường lại giỏi về thi họa, nhìn một lần liền có thể bắt chước bảy tám phần chữ viết, hiển nhiên nhớ rõ bút tích của Tiết Hậu Dương.

Nhưng mà khiến Đàng Thường không ngờ là, bút tích nhiều nhất nhìn quá quen mắt, nó thuộc về người do chính tay y dạy dỗ từ nhỏ...

Tiết Hậu Dương trở về phủ, Đàng Thường không ở trong phòng, hỏi hạ nhân mới biết được tại thư phòng đọc sách, tiến thư phòng liền thấy Đàng Thường nhìn chăm chăm công văn mà ngưng người.

Tiết Hậu Dương nói: “Tiên sinh làm sao vậy? Chẳng lẽ công văn này có gì không ổn sao?”

“Không...”

Đặng Thường chậm rãi buông công văn, ngẩng đầu nhìn Tiết Hậu Dương, nói: “Bút tích của ai vậy?”

Tiết Hậu Dương không biết vì sao y hỏi thế, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đặng Anh.”

“Đặng Anh...”

Biểu tình của Đặng Thường càng quái dị, há miệng thờ dốc, nửa ngày nói không ra lời, Tiết Hậu Dương cho rằng y sinh bệnh, lại nghe y nói: “Đặng Anh đâu?”

Tiết Hậu Dương nói: “Tiên sinh nguoi quên sao? Hôm nay Đặng Anh được phong thượng tướng quân, ta vừa mới tiễn đưa trở về.”

Đặng Thường chỉ niệm một tiếng “Đi rồi”, rốt cuộc không nói nữa, khiến Tiết Hậu Dương thực sự cho rằng y bị bệnh, thỉnh thoảng y tới bắt mạch.

Tuy Tiết Hậu Dương lo lắng thân thể của Đặng Thường, nhưng Tiết vương phái hần đi Đặng nam đóng quân, rất nhanh sẽ xuất chinh, cũng không thể trì hoãn, đơn giản Đặng Thường cũng không có bệnh gì, ngự y chỉ nói nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Không quá ba ngày, Tiết Hậu Dương và Đặng Thường cũng mang theo thân binh của mình hướng tới Đặng nam, Tiết Quân Lương tự mình đưa tiễn.

Đặng Thường không sinh bệnh nặng, nhưng Tiết Hậu Dương lo lắng thân thể y, không cho y kỵ mã, mà chuẩn bị xe ngựa.

Tiến vào Đặng nam, Tiết Hậu Dương mệnh toàn quân dừng lại nghỉ ngơi, không xa phía trước có một tiểu đình tử, Tiết Hậu Dương giục ngựa qua, nghỉ thăm có thể cho Đặng Thường ra hít thở không khí, chạy một ngày đường cũng bị đè nén.

Tiết Hậu Dương ngẩng đầu nhìn tám biển của tiểu đình tử, một tòa đình sừng sững đứng ở biên giới, thoạt nhìn có chút thô lương.

Trên tám biển viết ba chữ —— Huyết Đào đình

Tiết Hậu Dương nhìn chằm chằm ba chữ kia thật lâu, quan binh theo sau là người Đặng nam hàng binh, Tiết Quân Lương vì biểu hiện Tiết quốc nhân hậu không kẻ hiềm khích lúc trước, đều cho bọn họ một vị trí.

Tiết Hậu Dương hỏi quan binh: “Đình này là ai đề tự?”

Quan binh cung kính trả lời: “Là Đặng Vân.”

“Đặng Vân?”

Tiết Hậu Dương cả kinh, nói: “Đặng Vân nào?”

Quan binh nói: “Trong lòng dân chúng Đặng nam chỉ có một Đặng Vân, chiến thần năm đó... Vân tướng quân một thân trung liệt, đóng ở biên cương, lúc ấy từng đến nơi này, đề tự cho tiểu đình.”

Tiết Hậu Dương sau khi nghe xong có chút sợ run, hần nhớ rõ trước kia tiến cung ngẫu nhiên nhìn đến bản viết của hoàng hậu, vừa đúng là hai chữ huyết đào, có vài phần tương tự tám biển trước mặt, Tiết Hậu Dương không có tài thấy qua là không quên, hơn nữa cũng chỉ có hai chữ, không thể xác định, cũng không thể thuyết minh cái gì.

Nhưng Tiết Hậu Dương cũng không ngu, cái gì nên cẩn thận tuyệt đối sẽ không sơ suất, Tiết Quân Lương luôn hỏi Đặng Thường chuyện hoàng hậu, hỏi Đặng Thường và hoàng hậu có quen biết hay không, mấy lần thăm dò Đặng Thường, hần đều nhìn trong mắt.

Tiết Hậu Dương phân phó quan binh tháo tám biển xuống, sai người đưa về kinh thành, trình cho Tiết vương.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

CHƯƠNG 58: Giải quyết dễ dàng

Du Kham lui binh hai mươi dặm, sai người hạ doanh trại dọc theo bờ sông, kéo dài tường thành trăm dặm, bày trận ngăn Chương Hồng đi tới.

Chẳng qua Du Kham quên một điều, doanh trại càng kéo dài càng khó cứu, tuy già cũng từng ngắm nghĩ qua chuyện này; hơn nữa các doanh trưởng lại cách nhau không xa, càng tạo thành tề đoan, một khi địch phóng hỏa, trăm dặm doanh trại đều lần lượt cháy, không có lý do gì Chương Hồng không dùng hỏa công, đó là biện pháp tốt không hao binh tổn tướng.

Lang Tĩnh khuyên can Du Kham, Du Kham ngược lại giận dữ, mắng Lang Tĩnh tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng, nói mình đánh giặc mấy chục năm, chẳng lẽ còn sợ một Chương Hồng?

Du Kham chẳng những không nghe Lang Tĩnh khuyên can, còn sai người bắt y lại, muốn đẩy ra ngoài khám đầu, nói y nhiễu loạn quân tâm, chủ bộ Trương Mặc và chúng tướng cầu xin, nói Lang Tĩnh là người bề hạ thân điểm, hơn nữa là tâm phúc của Tiết Ngọc, nếu giết sẽ đắc tội rất nhiều người, Du Kham đành tức giận bắt binh thả Lang Tĩnh một đường sống.

Lang Tĩnh biết trận này tất bại, chỉ tiếc tin bại trận truyền đến kinh thành, Tiết vương nóng giận sẽ liên lụy tới Trấn Cương hầu.

Không bao lâu có tướng sĩ đưa thánh chỉ đến, mệnh mọi người lễ bái tiếp chỉ, nói Du Kham dụng binh vô ý, làm lui binh, Tiết vương thu hồi chức chủ soái của già, yêu cầu lập tức giao ra binh phù cùng ấn soái, sau đó hồi kinh sư, thượng tướng quân Đằng Anh sẽ tới Minh Thủy.

Du Kham nghe xong liền không vui, lại nghe là tiểu bạch kiểm Đằng Anh đến thay, không tiếp chỉ, còn giam vệ binh tuyên đọc thánh chỉ.

Du Kham kháng chỉ khiến quân tâm hoảng sợ, nhưng không ai dám đứng ra phản kháng, sợ phải làm Lang Tĩnh thứ hai.

Du Kham điểm một ngàn tinh binh, bắt bọn họ trang bị mũ giáp, mang trường thương, cùng Du Kham đón thượng tướng quân mới tới.

Chủ bộ Trương Mặc trước kia cũng là một đại tướng, chỉ tiếc thời điểm ra trận giết địch bị phé đi tay phải, tuy nói cầm bút viết chữ không ngại, nhưng không mang được vật nặng, chỉ có thể rời chiến trường đảm đương một chức quan văn, hân chạy tới hỏi kẻ Lang Tĩnh, Lang Tĩnh chỉ nói, “Đằng Anh đến đây địch liền lui.”

Thời điểm Đằng Văn mang theo đại quân đuổi tới Minh Thủy, chợt nghe binh lính phía trước đột nhiên nói: “Tướng quân, tiền phương tựa hồ có một đội nhân mã.”

Lúc này có chút sương mù, thấy không rõ, Đằng Văn sợ là mai phục của Chương Hồng, không dám tùy tiện để mọi người tiến quân, đội nhân mã kia lại hướng bên này mà đến, đi đâu không ngờ là Du Kham.

Du Kham cảm trường thương trên tay, nhìn đến Đằng Văn, cười lạnh một tiếng: “Đằng phi nương nương đến đây.”

Đằng Văn nghe già nói liền biết Du Kham không phục mình, liền bảo: “Du tướng quân đến nộp binh phù quan ấn sao?”

Du Kham sau khi nghe xong lại cười lạnh, thổi một hơi, nói: “Người tính cái gì vậy, tới Minh Thủy lãnh binh?”

Nói xong trường thương nâng lên, đầu thương chỉ vào Đằng Văn, kiêu ngạo nói: “Hôm nay người có thể vượt qua nơi này, người là thượng tướng quân, nếu người ngay cả chết trên tay của ta cũng không qua được, làm thượng tướng quân cái gì, nhanh về kinh làm nam phi chó má của người đi.”

Đằng Văn nói: “Trước trận động thủ, chỉ sợ sẽ nhiễu loạn quân tâm.”

Du Kham cười nói: “Không dám liền thành thành thật thật trở về, không cần giờ miệng lưỡi với ta!”

Lúc này Trương Mặc đứng ra nói: “Hiện giờ đang cùng Chương Hồng đối chọi, nếu hai tướng quân động thủ, đích xác sẽ làm chúng tướng loạn tâm, không bằng như vậy... Chúng tướng sĩ làm chứng, hai vị tướng quân đều là người cầm trong tay soái kỳ, nhìn núi nhỏ phía trước, ai có thể cầm soái kỳ lên đó đầu tiên, liền là chủ soái của Minh Thủy, hiển nhiên chúng tướng sĩ cũng tâm phục khẩu phục.”

Du Kham giương mắt nhìn Đằng Văn, tựa hồ vô cùng khinh thường, một quan văn, muốn cùng mình thương soái kỳ, chẳng phải đang nói giỡn?

Đằng Văn liếc soái kỳ một cái, tuy rằng đại kỳ rất nặng, thân thể này lại thực yếu ớt, nhưng muốn sáp kỳ, cũng chưa chắc không thể.

Hai bên đều không có phản đối, binh sĩ liền dâng soái kỳ.

Đằng Văn nâng soái kỳ trong tay, nếu nói ở trên ngựa vung cờ, thật đúng là có chút lao lực.

Du Kham tiếp nhận soái kỳ, lập tức giữ chặt cương ngựa, lao lên trước, Đằng Văn tay trái cầm đại kỳ, tay phải nắm chặt cương ngựa, đuổi theo.

Hai con ngựa đều là hảo mã, nhất thời chạy song song với nhau, Du Kham khinh thường đối phương, tay dùng sức vung soái kỳ, quét qua Đằng Văn, Đằng Văn thấp người nằm trên lưng ngựa, lách mình tránh thoát, cũng không bị đối phương khiêu khích, toàn lực giục ngựa hướng núi nhỏ.

Núi nhỏ cũng không xa, Du Kham vì vung cờ mà chậm một bước, nóng vội gỡ trường thương xuống cầm cùng đại kỳ, lại hướng Đằng Văn.

Đằng Văn đều khôn khéo tránh thoát, vừa xông lên núi nhỏ, Đằng Văn xoay người xuống ngựa sáp kỳ, Du Kham cũng đuổi tới, trường thương đâm lên, Đằng Văn không đủ khí lực vung soái kỳ, liền rút Hồ Dực đao ra.

Thân vừa chuyển, chỉ nghe “Xuy” một tiếng, đại kỳ cắm sâu vào lòng đất, mà đại kỳ trên tay Du Kham bị Hồ Dực đao chém làm hai nửa.

Tuy rằng sương lớn, nhưng các tướng sĩ đứng không xa, còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ thấy soái kỳ viết năm chữ “Minh Thủy Đại tướng quân” đã cắm trên mặt đất, mọi người liền biết thắng bại đã phân.

Du Kham bị mao đầu tiểu tử đoạt tiên cơ, thẹn quá thành giận muốn hạ sát chiêu, lúc này Lang Tĩnh dẫn người chạy tới, cười nói: “Du tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh, hiển nhiên sẽ không cùng văn bối so đo.”

Du Kham bị thủ hạ vây quanh, nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, càng xấu hổ không thôi.

Đặng Vân liền ôm quyền nói: “Tiết vương có lệnh, thỉnh Du tướng quân chinh đồn, ít ngày nữa hồi kinh sư.”

Du Kham không phục cũng không nói nên lời, ném trường thương, xoay ngựa trở về doanh trường.

Đặng Vân vào doanh trại, lập tức gọi thủ hạ thương thảo chuyện đối phó Chương Hồng.

Mở bản đồ doanh trại Tiết quân cùng bản đồ doanh trại của Chương Hồng do thám tử thăm dò, Lang Tĩnh nói: “Phàm là hỏa công phải mượn sức gió, Minh Thủy phía bắc, gió to không ngừng, sở dĩ Chương Hồng không vội vàng phóng hỏa là do hướng gió chưa đối, tùy tiện phóng hỏa nhất định liên lụy quân đội của chính mình.”

Đặng Vân nhìn quân doanh kéo dài trăm dặm, trong lòng nhất thời có chút phiền loạn: “Doanh trại không thể sắp xếp như vậy, nhưng nếu muốn lập tức thay đổi, nhất định không kịp.”

Lang Tĩnh tiếp lời: “Lang mỗ từng xem thiên văn tinh tượng, không quá ba ngày tất có gió to, đến lúc đó chắc chắn Chương Hồng thừa cơ phóng hỏa, nếu hạ trại một lần nữa, trong vòng 3 ngày không thể xong.”

Ngón tay Đặng Vân di động trên bản đồ một lần, nói: “Khe sâu này là gì?”

Trương Mặc nói: “Khe sâu tên Đoạn Trường cốc, nhỏ giống như ruột dê, lương thảo ở Châu quận từ đây cung ứng, chỉ có đi ngang qua Đoạn Trường cốc, mới có thể đưa đến Minh Thủy, nếu bỏ qua Đoạn Trường cốc, mỗi lần đưa lương phải mất rất nhiều thời gian.”

Đặng Vân đưa tay gõ bản đồ, bỗng nhiên cười nói: “Cái này có biện pháp.”

Lang Tĩnh cũng kinh hi gật đầu, thậm chí mặt lạnh quanh năm không đổi có chút biến hóa, nói: “Không biết biện pháp của tướng quân có giống Lang mỗ đang nghĩ không?”

Đặng Vân cầm lấy bút, viết một chữ trong lòng bàn tay, Lang Tĩnh cũng cầm bút viết một chữ, hai người đồng thời mở lòng bàn tay ra, chúng tướng chỉ thấy đều là một chữ “Hỏa”.

Trương Mặc nói: “Hỏa công như thế nào?”

Đặng Vân chỉ vào khe sâu trên bản đồ, nói: “Trước mắt muốn bỏ doanh một lần nữa, thời gian không đủ, chúng ta dùng Đoạn Trường cốc dẫn Chương Hồng trúng kế, kéo dài thời gian.”

Hắn nói xong dừng một chút, “Chương Hồng trú binh ở Minh Thủy đã lâu, tất nhiên lương thảo cung ứng không đủ, nếu lúc này xuất hiện một đội lương thảo không có phòng thủ, nhất định Chương Hồng sẽ đi chiếm tiện nghi này... Hơn nữa khe Đoạn Trường địa thế hiểm yếu, chắc chắn trước tiên Chương Hồng sẽ phái binh mai phục nơi này. Chỉ cần bảo quan vận lương chất rom rạ trong xe, phục binh vừa ra liền châm lửa, Đoạn Trường cốc nhỏ hẹp, quân địch tự nhiên đại loạn, lại thêm mấy chục xe lương thảo chen chúc, chặn kín hai đầu ra, Chương Hồng tất nhiên tổn binh hao tướng, không dám tùy tiện đột kích.”

Chúng tướng vừa nghe, đúng là biện pháp tốt, như vậy Chương Hồng mai phục không thành ngược lại trúng kế, binh lính đại loạn tự nhiên trốn không thoát, đến lúc đó tổn binh hao tướng, sẽ không tấn công bên này.

Lang Tĩnh cũng nghĩ như thế, Đặng Vân liền phái người tản lời đồn, đem chuyện vận lương quan Đoạn Trường cốc tiết lộ cho Chương Hồng ở bờ bên kia Minh Thủy.

Chương Hồng nghe thấy mừng rỡ, phải biết rằng lương thảo cung ứng không kịp, đã có không ít binh lính oán than, tuy Chương Hồng chém vài người cảnh cáo, hiện tại mọi người không dám nói gì, nhưng dù sao vấn đề cơm ăn vẫn phải giải quyết.

Tổ tiên Chương Hồng lấy du mục mà sống, tuy rằng dũng mãnh, lại đều là người uống rượu ăn thịt, hiện tại viễn chinh bên ngoài, rượu còn có, thịt dễ hư thối cần bán không thể vận chuyển, mọi người đành lấy gạo lấp đầy bụng.

Không ăn no, các tướng sĩ giết địch thế nào?

Chương Hồng không chút suy nghĩ, lập tức phái một ngàn tinh binh, bảo phó tướng dẫn binh mai phục tại Đoạn Trường cốc, lại phái hai ngàn tinh binh theo sau tiếp ứng, bảo đảm không có sai sót!

Trương Mặc chủ động xin đi giết giặc, giả trang quan áp lương, mấy trăm xe chồng chất “Lương thảo” như núi tiến vào khe sâu, mới vừa vào đã bị binh lính mai phục trong bụi cỏ tấn công.

Trương Mặc định châm lửa, lại nhìn có binh tới tiếp ứng. Trương Mặc trong lòng mừng thầm, không ngờ Chương Hồng sẽ phái nhiều người đến như vậy, vì thế làm bộ như kinh hoàng, chờ hai ngàn tinh binh khác đều tiến vào khe sâu, mới đốt xe.

Một xe cháy, các xe còn lại liền tiếp bắt lửa, quân địch bối rối, đám người Trương Mặc thừa dịp bọn họ náo loạn liền chạy khỏi cốc, binh lính tiếp ứng bên ngoài nhìn chủ bộ đi ra, liền theo lệnh đẩy xe lương chặn lại cửa cốc, quân địch bị lửa đuổi theo đâm lên nhau lao ra ngoài, đuổi tới cửa cốc cũng có đại hỏa, xe lương cháy rừng rực chặn đường, vẫn phải liều mình vượt qua.

Đặng Vân tự mình lãnh binh lại đây, bắt giữ toàn bộ cá lọt lưới.

Chương Hồng vui sướng chờ lương thảo về, còn có ý phân rượu thịt còn lại cho các tướng sĩ, mọi người cùng nhau ăn mừng một phen, nào biết lúc uống đến cao hứng, một binh sĩ đột nhiên vọt vào trướng.

Chương Hồng bảo binh sĩ cùng nhau uống rượu, binh sĩ kia quỳ trên mặt đất hô to, “Chủ soái, tháp canh phát hiện phía bắc lửa cháy tận trời, sợ là Đoạn Trường cốc cháy!”

Chương Hồng Đại hô một câu, “Cái gì?”

Hắn quả quyết không tin, còn nói là quân địch muốn nhiễu loạn quân tâm, bởi vì uống rượu say, liền đoạt đại đao một bên, chém chết binh sĩ đưa tin.

Tiệc rượu vì chém người mà tan rã trong không vui, chính ngọ hôm sau Chương Hồng mới tỉnh rượu, mà ba nghìn tinh binh phái ra, không một ai trở về.

Lúc này Chương Hồng mới phát giác không ổn, phái thám tử tiến đến Đoạn Trường cốc tra xét, thám tử rất nhanh hồi báo, Đoạn Trường cốc đại hỏa, ba nghìn tinh binh cũng bị mất, đến hiện tại, Chương Hồng mới biết là trúng kế, giận dữ công tâm ngã xuống đất.

Tin chiến thắng nhanh chóng truyền về kinh, thượng tướng quân Đặng Anh không uống một bình một tốt, tiêu diệt hơn hai ngàn quân địch, bắt giữ hơn trăm người, trong đó còn có một đại tướng, là phó tướng thủ hạ của Chương Hồng.

Đại thần trong triều nghe tin chiến thắng đều bị tác phong của Đặng Vân làm kinh sợ, đúng là vừa đến Minh Thủy vài ngày, liền lập công lớn như thế, chẳng những thắng lợi, còn thắng một cách vang dội, chắc chắn khiến Chương Hồng chịu đủ kích không nhỏ, nhất thời thượng tướng quân chấn động toàn bộ triều dã.

Tiết Quân Lương cười nói: “Xem ra Đặng khanh quả nhiên không để cố thất vọng, càng hưởng các vị chứng thực năng lực của mình, cô thiếu chính là nhân tài như vậy.”

Chúng thần dập đầu, hô “Bệ hạ anh minh”, Thẩm Dực lập tức đứng ra nửa bước, nói: “Bệ hạ, tuy trước mắt thượng tướng quân thắng trận, nhưng còn một việc tương đối khẩn cấp.”

Tiết Quân Lương liếc hắn, nói: “A? Chuyện gì?”

Thẩm Dực nói: “Du Kham tướng quân vẫn chưa về... Nếu tiếp tục mặc kệ Du Kham tướng quân ở lại Minh Thủy, chỉ sợ một núi không thể dung hai hổ, sẽ phân hoá quân tâm, đến lúc đó sợ là Chương Hồng sẽ nhân cơ hội mà vào, chẳng phải là mất nhiều hơn được.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, nói: “Đúng là đạo lý này, nhưng...”

Y nói xong trên mặt có chút do dự, làm bộ như thực mỗi một nói: “Các người cũng biết, mặc dù cô đứng trên vạn người, nhưng đôi khi cũng thân bất do kỷ, Du Kham tay cầm trọng binh, cô đã hạ thánh chỉ, nhưng hắn không trở lại, các người có biện pháp nào tốt không?”

Chúng thần vừa nghe đều trầm mặc, binh quyền trong tay Du Kham không thể khinh thường, mà Tiết Hậu Dương đang ở Nam Cung, không có ai chống được Du Kham, nếu không cẩn thận, chẳng phải là nuôi nội loạn.

Thẩm Dực cũng không nói, Tiết Quân Lương liền cho tan triều, sau đó gọi Thẩm Dực tới hoãn các.

Lúc này Thẩm Dực mới nói: “Vi thần quả thật có một kế.”

Tiết Quân Lương ngồi ở thượng tọa trong hoãn các, cười nói: “Chỉ biết người nhiều quý kẻ, cô bảo người dạy Tiều Thái tử đọc sách, người sẽ không dạy xấu nhi tử của cô chứ?”

Thẩm Dực cười gượng hai tiếng nói: “Thái tử gia thông minh lanh lợi, có thể phân thị phi, vi thần đâu thể dạy hư, bệ hạ nghe kẻ sách xong, cũng đừng nói mớ vi thần.”

Hắn nói xong không đợi Tiết Quân Lương tiếp lời, vội vàng nói: “Đại vương chiêu Du Kham trở về như vậy, tất nhiên già sẽ không nguyện ý, dù sao cũng mới bại trận. Bệ hạ không nê hà liền tấn phong Đức phi nương nương, sau đó nhân cơ hội này gọi Du Kham quay về kinh, Du Kham không nghi ngờ, tự nhiên sẽ trở về. Chỉ cần Du Kham quay về kinh, bệ hạ còn sợ binh mã của hắn làm gì?”

Tiết Quân Lương nghe xong, gật đầu cười nói: “Cứ làm như thế.”

Khi y nói chuyện, Khương Dự đi đến, trình lên một quyển tấu chương, nói: “Bệ hạ, đây là Vạn Niên hầu sai người khoái mã mang về kinh, nói muốn trình

bệ hạ.”

Tiết Quân Lương không biết Tiết Hậu Dương làm trò gì, bảo Khương Dụ lấy lại đây, mở tấu chương, vừa thấy nhất thời ngây dại.

Thẩm Dục vẫn chưa lui xuống, nghĩ Vạn Niên hầu gặp chuyện khó xử, lần đầu tiên hắn thấy Tiết vương trầm ngâm như thế, liền nói: “Bệ hạ?”

Tiết Quân Lương nghe tiếng mới hồi phục tinh thần, đem tấu chương mở ra, cho Thẩm Dục nhìn, mặt trên chỉ viết ba chữ “Huyết đào đình”.

Tiết Quân Lương nói: “Người kiến thức uyên bác, biết ba chữ kia là ai viết sao?”

Thẩm Dục không rõ ý Tiết Quân Lương, nhưng vẫn trả lời: “Hiển nhiên biết, vì thần ở Đàng quốc một thời gian... Ba chữ ‘Huyết đào đình’ còn có cả chuyện xưa, chẳng qua hiện tại nói đến khả năng có chút đại nghịch bất đạo.”

“A? Đại nghịch bất đạo thế nào?”

Thẩm Dục nói: “Bởi vì năm đó Đàng nam vẫn là Đàng quốc.”

“Người nói đi.”

Được Tiết vương cho phép, Thẩm Dục mới tiếp tục nói: “Năm đó Đàng quốc còn giao chiến với Đại vương, Đàng quốc đưa ra một chiến thần, tên là Đàng Vân, chắc Đại vương cũng biết, vì Đàng vương ngu ngốc vô năng chỉ lo hưởng lạc, đem bạc vốn dùng mua lương thảo sung quân tiêu xài, hoạn quan vì lấy lòng Đàng vương mà giấu công báo, Đàng Vân tướng quân xuất binh chống cự, vì thiếu lương lại không có viện binh, bị quân đội của Đại vương đánh lui, lúc ấy thối lui đến một tiểu đình bị vứt bỏ, Đàng Vân tướng quân thể sống chết không hàng, dùng máu viết ba chữ ‘Huyết đào đình’. Sau đó dân chúng vì tưởng niệm Đàng Vân thể sống chết thủ vệ, cố ý đem ba chữ hắn viết tạo thành báng hiệu, ba chữ Huyết đào đình liền có từ đó.”

Tiết Quân Lương hí mắt, gõ tấu chương, nói: “Chính là ba chữ kia?”

Thẩm Dục gật gù đầu.

Tiết Quân Lương không nói gì thêm, chỉ đứng lên, đi đến cạnh giá sách của hoãn các, rút ra một quyển sách, lấy một tờ đưa cho Thẩm Dục.

Thẩm Dục không biết ý Tiết vương, chỉ có thể mở ra nhìn, bên trên viết một số binh pháp, nhiều điểm bị vòng tròn, đều là kế sách đối kháng Trình Điền cùng hành quân đồ, hiện giờ Trình Điền đã sớm bị Chương Hồng giết chết, cái này rõ ràng là của trước kia.

Thẩm Dục lật mặt sau, không khỏi sùng sột, chỉ thấy ở góc trang giấy, viết hai chữ “Huyết đào” nhỏ nhỏ, giống như đúc mấy chữ “Huyết đào đình” trên tấm biển, không chút khác biệt.

Nếu như chữ khác nhau, chỉ nhìn chữ viết một cách đơn thuần, khả năng sẽ có bất chước, nhưng có bất chước cỡ nào, cũng không thể không chút sai sót.

Lúc này Tiết Quân Lương mới thân nhiên nói: “Trên tay Trầm khanh, là thư họa của hoàng hậu.”

Tay Thẩm Dục run lên, “Lạch cạch” một tiếng, sách rơi xuống đất, Khương Dụ đứng một bên vội vàng nhặt sách lên lau khô, đây chính là thư họa của hoàng hậu a, phá hủy sách là tội danh nhỏ nhưng lại lớn.

Tiết Quân Lương hí mắt nhìn chằm chằm tấu chương trên bàn, nói: “Trầm khanh luôn luôn thông minh hơn người, đối với hai chữ này, người nghĩ thế nào?”

“Cái này... Vì thần...”

Thẩm Dục đã sớm đoán Đàng Vân và hoàng hậu là cùng một người, chỉ bởi vì Thẩm Dục hiểu biết rất nhiều chuyện Đàng quốc, cũng dùng chân khá lâu ở Phụng quốc, hiển nhiên biết trong đó có rất nhiều chỗ không hợp lý, sau đó đi tìm hoàng hậu chứng thực.

Tuy hoàng hậu nương nương không thừa nhận, nhưng cũng là im lặng, hiện giờ “Chuyện cũ năm xưa” đột nhiên bị nhắc tới, mà bị Tiết vương nhắc tới, Thẩm Dục có chút không biết làm sao, nếu bảo hắn nói cái gì đó, chỉ có thể nói ra một câu chuyện hoang đường, nhưng đây là sự thật.

Hiển nhiên, Tiết Quân Lương cũng bắt đầu hoài nghi, loại chuyện hoang đường này.

Nữ nhân duy nhất đời này y tin một bề, lại là địch nhân chính tay y giết chết, nếu đây là sự thật, vậy nghi hoặc từ trước tới nay, lập tức giải quyết dễ dàng, đã vậy còn thực đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

CHƯƠNG 59: Thủy Tinh

Đằng Vân lập công lớn, Tiết vương sai người đưa rượu thịt tới tướng thưởng cho bọn hắn, lại truyền thánh chỉ cấp Du Kham, nói Tiết vương long tâm đại duyệt muốn phong thưởng hậu cung, Đức phi nương nương sẽ thành quý phi, bảo gã về kinh chúc mừng.

Du Kham vừa nghe tường thuật, vô cùng cao hứng chuẩn bị đồ đạc, trở về kinh thành.

Chúng tướng thấy gã phải đi, cao hứng còn không kịp, lại sợ gã đổi ý, liền ngóng trông gã nhanh chóng về kinh, bằng không mỗi ngày còn phải nhìn gã bỏ mặc mọi việc, chỉ biết dòm hỏi sáu trong doanh trại.

Đằng Vân thừa dịp Chương Hồng tức đến đồ bệnh, mệnh lệnh hạ trại một lần nữa, thu ngắn chiến tuyến, lại cố ý để lỗ thủng, chờ Chương Hồng hết bệnh rồi báo thù.

Chương Hồng bị bệnh một tháng, rốt cục có chút khỏi sắc, sau khi khỏi bệnh, ý niệm đầu tiên của hắn hiển nhiên là báo thù, thất bại nhục nhã như vậy sao có thể không báo, liền chọn một đại tượng khác xuất chiến,, Tề Chiêm và Tề Tử Kết cùng tộc, gã vẫn luôn ghi hận chiến công của Tề Tử Kết, thật vất vả bức được Tề Tử Kết rời đi, nghĩ hiện giờ không ai cùng mình thương công, liền lĩnh mệnh xuất chiến.

Tề Chiêm quan sát địa thế, nhìn đến cách Tiết quân hạ trại liền cảm thấy buồn cười, tập trung thành hai vòng tròn trái phải, ở giữa giống như trục bánh xe nối với nhau, nếu diệt trung tâm, liền phân tán binh lực Tiết quân, Tiết quân người đông thể mạnh cũng trở nên không còn đáng sợ.

Tề Chiêm sai đại quân khiêu chiến, mắng to Đằng Vân, mắng thập phần khó nghe, Đằng Vân chờ chính là lúc này, lập tức lên tiếng: “Ai muốn lãnh binh nghênh chiến?”

Thủ hạ tướng sĩ trải qua chiến dịch lần trước, hơn phân nửa đều đối Đằng Vân tâm phục khẩu phục, hiện giờ có người mắng chủ soái, đều thiếu kiên nhẫn tranh nhau xuất chiến.

Lang Tinh lại cười nói: “Trương Mặc có thể đi.”

Trương Mặc đỏ mặt lên, lúng túng nói: “Tòng quân (Lang Tinh được phong chức tòng quân) có điều không biết, Trương mỗ... Tay phải của Trương mỗ chỉ có thể cầm bút không thể cầm thương, thật sự... Thật sự cô phụ trọng thác.”

Mọi người nghe xong, cho rằng Lang Tinh cố ý làm khó dễ chủ bộ, muốn cãi lại Lang Tinh, chỉ nghe Đằng Vân nói: “Biện pháp của Tòng quân chính hợp ý ta.”

Mọi người không rõ, Đằng Vân liền cười nói: “Chủ bộ tuy không thể ra chiến trường, nhưng vẫn hy vọng có thể xuất chiến lập công, có phải không?”

Trương Mặc nghe xong gật đầu, đáp: “Hiển nhiên là phải, bằng không Trương mỗ cũng không tiếp tục ở lại quân doanh, cho dù là làm một gã viết công văn.”

Đằng Vân nói: “Vậy người cần phải cảm tạ Tòng quân tiến cử, lần này xuất chiến, chỉ cần giao thủ, không cần hết sức, dẫn quân địch vào trong trận là được, Tòng quân lĩnh một đội nhân mã tiếp ứng chủ bộ, ta tự mình mang một đội người vây đánh đường lui của bọn họ, những người còn lại quay về doanh, đến lúc đó liền lấy bất biến ứng vạn biến.”

Trương Mặc vừa nghe lập tức hiểu được, không khỏi cười nói: “Thì ra là thế!”

Mọi người tan, từng người quay về doanh địa, để các binh sĩ nhóm lửa nấu cơm, ăn no mới dễ đánh giặc.

Tề Chiêm sai binh lính kêu một ngày, binh lính cũng kêu đến khàn giọng, sắc trời bắt đầu tối, đang chuẩn bị lui binh trở về, ngày mai tiếp tục khiêu chiến, lại thấy một đội nhân mã hướng bên này mà đến, cầm đầu là Trương Mặc.

Tề Chiêm một một ngày, lúc này mới gặp người đến, lửa giận vọt lên, dẫn theo đại đao xông tới nghênh địch.

Tề Chiêm cũng là mãnh tướng, tay phải Trương Mặc có thương tích, không dám cứng đối cứng, đánh vài chiêu liền xoay ngựa bỏ chạy, binh lính phía sau thấy Trương Mặc chạy, cũng chạy theo. Tề Chiêm tưởng Tiết quân sợ, mừng rỡ sai binh lính kích trống, mãnh truy Trương Mặc.

Quân địch rất nhanh liền liều chết xông vào bầy rập Đằng Vân cố ý lưu lại, doanh trại nằm hai bên, cung tiễn thủ đứng trên trạm canh bắn tên, Trương Mặc bỗng nhiên dừng ngựa, nguyên lai là Lang Tinh dẫn nhân mã tiếp ứng, chặn truy binh.

Tề Chiêm thấy đại sự không ổn, vội vàng thu binh, nhưng vừa mới quay đầu, Đằng Vân liền mang theo một đội tinh binh chặn đường, chỉ trong thời gian ngắn, binh mã của Tề Chiêm bị Tiết quân vây kín bốn phương tám hướng, binh sĩ giờ quân kỳ “Thượng tướng quân Đằng Anh”, mà quân kỳ của Tề Chiêm sớm bị loạn tiễn xuyên rách, rút xuống mặt đất, bị người của chính mình đạp đến đạp đi.

Đằng Vân bắt sống toàn bộ nhân mã của Tề Chiêm trở về, mọi người xuất ra rượu thịt chúc mừng thắng lợi, trói tù binh quanh doanh trường, cho bọn họ nhìn rượu thịt nhưng không thể ăn.

Tề Chiêm mới đầu còn mắng Đằng Văn, sau dần dần không có khí lực.

Lúc này Đằng Văn mới nói: “Đằng mỗ sớm nghe uy danh của Tề tướng quân, hôm nay vừa thấy quả thế, dù bị bắt cũng không cúi đầu.”

Tề Chiêm đã đói bụng đến gọi bầy, nghe hán nói vậy lại có chút xấu hổ, nhưng vẫn ngạnh cổ không phục.

Đằng Văn tựa hồ uống nhiều rượu, loạng choạng đứng lên, lao đảo đi tới, cười rút Hồ Dực đao từ bên hông ra, Hồ Dực đao cả thân đen bóng, nhưng ban đêm lại phiếm hàn quang, Tề Chiêm nhìn hai tay hán quơ loạn, sợ hán vì uống say, thất thủ chém mình.

Đằng Văn cầm đao, tay nhaoáng lên, chợt nghe “Xuy” một tiếng, lại chém đứt dây thừng trên người Tề Chiêm, mà Tề Chiêm không chút thương tổn, lần này khiến lòng gã sinh ra ần ần sợ hãi với Đằng Văn.

“Đằng mỗ đời này yêu quý nhân tài, tướng quân là dũng tướng, nếu đồng ý nương tựa Đằng mỗ, tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.”

Đằng Văn nói xong sai người lấy rượu thịt đến khoản đãi Tề Chiêm, Tề Chiêm đói bụng không chịu được, nhưng Đằng Văn nói, chỉ có đầu hàng mới có thể ăn.

Tề Chiêm không còn cách nào, liền giả ý đầu hàng, ăn no bụng, lại giả mù sa mưa nói: “Tiểu nhân là phản thần, tướng quân phải nhân đức cỡ nào mới có thể đối đãi ta như vậy, hiển nhiên tiểu nhân nguyện ý đi theo tướng quân... Chẳng qua luyện tiếu những thủ hạ kia của Chương Hồng, huynh đệ cùng mình xuất sinh nhập tử, Chương Hồng còn có hai đại tướng, đều có giao tình với tiểu nhân, không bằng cho ta một khoái mã, ta nguyện ý đi khuyên bảo hai người kia trước, đến lúc đó cùng tiểu nhân lãnh binh quy hàng, chẳng phải là chuyện tốt!”

Đằng Văn mỉm cười, cũng giả vờ như kinh hãi nói: “Đằng mỗ sớm nghe nói thủ hạ của Chương Hồng cũng là mãnh tướng, vậy thì quá tốt.”

Vì thế liền tự mình dẫn Tề Chiêm đến phía sau doanh trại, cho gã nhìn lương thảo chồng chất của Tiết quân, Tề Chiêm trong lòng cười nhạo Đằng Văn không có phòng bị, âm thầm nhớ kỹ vị trí cất giữ lương thảo.

Đằng Văn lại dẫn gã đến chuồng ngựa, cho gã một hảo mã, để gã trở về khuyên bảo hai người kia.

Tề Chiêm chọn một thiên lý mã hiếm có, suốt đêm chạy về doanh trại của Chương Hồng.

Chương Hồng thấy gã một mình trở về, lập tức giận dữ, sai người kéo Tề Chiêm xuống chém thị chúng.

Tề Chiêm quỳ trên mặt đất khóc rống: “Đằng Anh kia quý kẻ đa đoan, có yêu pháp hô phong hoán vũ tát đậu thành binh, mặt tướng là trúng yêu pháp của hán mới lưu lạc đến bước này, nếu không phải liều chết đoạt mã, chỉ sợ không còn gặp được đại soái!”

Chương Hồng nhìn gã khóc thê thảm, hoảng hồ giết gã lại tổn hại một đại tướng, hiện giờ thuộc hạ thân cận cũng ít.

Trương Mặc khó hiểu vì sao Đằng Văn thả địch nhân đi, Đằng Văn cười nói: “Đây là thả cá bé bắt cá lớn, giết Tề Chiêm chẳng phải là rất tiện nghi Chương Hồng, nếu thả Tề Chiêm trở về, ta có thể làm cho Chương Hồng không chỉ giết Tề Chiêm, còn giết hai đại tướng khác.”

Trương Mặc biết hán muốn dùng công tâm kế, nếu địch nhân nội loạn chắc chắn không thể tiến công, Minh Thủy không cần thân ngã khắp nơi, càng thêm bội phục Đằng Văn.

Lúc này Lang Tĩnh vén màn trưởng đi đến, nói: “Đã chuẩn bị tốt.”

Đằng Văn gật đầu, không biết hai người lại bày trò gì, Đằng Văn bảo Trương Mặc đi cùng xem kịch vui.

Ba người đi ra, thẳng hướng trường luyện binh, các tướng sĩ đều tay cầm binh khí, Đằng Văn liền lệnh binh lính khuôn lương thảo đến đại doanh cách đó không xa.

Nguyên lai Đằng Văn mang Tề Chiêm đến xem lương thảo, có ý thiết hạ liên hoàn kế, hán khẳng định sau khi trở về Tề Chiêm muốn lấy công chuộc tội, nhất định sẽ đến cướp lương, cho nên sai người chuyển lương thảo đi, tặng Tề Chiêm một cái không thành kế.

Đêm, canh ba, quả nhiên có một đội nhân mã trộm tiếu trại, vọt vào doanh trại lại không thấy người, đi vào kho lương, ngay cả một thước đều nhìn không tới, lập tức biết trung kế.

Nhưng lúc này đã không còn kịp rồi, lần thứ ba binh lính của Chương Hồng bị Đằng Văn bắt sống.

Đằng Văn có ý làm bộ nhất thời sơ sẩy, để Tề Chiêm chạy, mang theo Trương Mặc cùng Lang Tĩnh nhìn tù binh.

Đằng Văn cầm Hồ Dực đao trong tay, hỏi: “Các người ai là bộ hạ của Tề Chiêm?”

Mới đầu không ai nói chuyện, Đằng Văn liền cười nói: “Nguyên lai không có bộ hạ của Tề Chiêm, vậy đều giết hết, ta còn muốn lưu lại người của Tề Chiêm a.”

Tù binh nghe hán nói vậy, sùng sốt một chút, lập tức có người hô to “Ta là bộ hạ của Tề Chiêm”

Đặng Vân sai người mở trời, sau đó dẫn hán đi ăn cơm, mọi người vừa thấy tranh nhau nói là bộ hạ của Tề Chiêm.

Đặng Vân đều thu những người này vào quân, sau đó phái mười người trở về, bảo bọn họ giả vờ như binh bại, quay về truyền tin, rồi tìm cơ hội hỏi Tề Chiêm và hai tướng quân khác, vì sao còn chưa đưa đầu Chương Hồng lại đây, giờ thời cơ hiếm có, không nên do dự, chẳng lẽ Tề Chiêm quên chuyện Đặng tướng quân tặng hán thiên lý mã sao?

Mấy binh lính này cảm thấy trở về nhất định là chịu chết, không bằng đem tin tức này nói cho Chương Hồng, còn có thể bảo trụ một mạng, mọi người họp lại, chạy đến doanh trại của Chương Hồng, đem lời Đặng Vân chuyển đạt cho Chương Hồng.

Chương Hồng quả nhiên trúng công tâm kế của Đặng Vân, hóa ra mình thất bại ba trận liên tiếp, đều là vì ba người Tề Chiêm này, thủ hạ đại tướng của mình đều bị Tiết quốc mua chuộc.

Chương Hồng càng nghĩ càng giận, gọi Tề Chiêm tới, nói: “Thiên lý mã là của ngươi?”

Tề Chiêm cho rằng Chương Hồng thích, muốn hiến cho Chương Hồng, lấy lòng nói: “Đúng vậy đúng vậy, là thiên lý mã hiếm có...”

Nhưng gã còn chưa nói xong, Chương Hồng đã tức giận rút bội kiếm ra, một kiếm chém đứt đầu Tề Chiêm.

Phụng Minh vẫn luôn để Tề Tử Kết theo dõi cuộc chiến tại bờ bên kia Minh Thủy, Tề Tử Kết đem mọi chuyện bẩm báo cho Phụng Minh, Phụng Minh có chút kinh ngạc, nói: “Người kêu Đặng Anh này, về sau tất là họa lớn.”

Lữ Thế Thần biết Đặng Anh là Đặng Nam hầu từng giam lỏng mình, hành động của Đặng Nam hầu lúc đó cũng coi như quân tử, không có làm khó dễ hán, nghĩ thâm nếu Đặng Anh có thể quy thuận Phụng quốc, hẳn là chuyện tốt.

Bất quá Phụng Minh không cho là như vậy, dường hồ vì hoạn, chờ Đặng Anh đã bại Chương Hồng, chắc chắn Tiết vương sẽ sai hán tiếp tục đánh Phụng quốc.

Tề Tử Kết nói: “Theo mặt tướng thấy, kỳ thật lần này chưa chắc Đặng Anh sẽ thắng.”

Phụng Minh nói: “Vì cái gì?”

Tề Tử Kết nói: “Chẳng lẽ đại vương quên, tướng hạ của Đặng Anh, còn có Du Kham?”

Phụng Minh nghe hán nói vậy, nhất thời nở nụ cười, nói: “Đúng là như thế, đánh thắng thì Du Kham không làm được, nhưng bại trận gã chắc chắn có thể đảm nhiệm, đến lúc đó chúng ta hãy viện thủ, trợ giúp Tiết quốc một phen, đánh đuổi Chương Hồng.”

Vì thế ngay lúc Du Kham cao hứng chuẩn bị về kinh, đột nhiên có người nói với gã, “Tướng quân người cao hứng vì cái gì, ngài tiến kinh đó là đường chết a, Tiết vương sợ người sẽ không quay về kinh, mới dùng chuyện Đức phi dụ dỗ tướng quân, chỉ sợ ở hai bên đại môn kinh thành, đã an bài đao phủ, chờ tướng quân đến.”

Du Kham vừa nghe, lập tức tỉnh ngộ, màn đêm buông xuống một mình trốn ra quân doanh, tìm Chương Hồng nương tựa...

Chương Hồng chém Tề Chiêm, lại muốn giết hai người kia, sợ bọn họ chiếm được tin tức sẽ giết mình, liền thiết yến hội, thỉnh hai người đến dự tiệc, cho thích khách và cung tiễn phủ mai phục.

Đang hỗn loạn chém giết, Du Kham vọt vào, ngăn trở mọi người, nói: “Tất cả đều là quỷ kế của Đặng Anh kia, các người trúng kế!”

Chương Hồng nghe xong Du Kham nói, cảm thấy có đạo lý, hối hận vì mình chém đầu Tề Chiêm.

Du Kham cười nói: “Chém đầu cũng có chỗ hữu dụng, sao chủ soái không để hai tướng quân khác mang theo đại binh, dùng hộp gấm đem đầu giả lên, giả ý đầu hàng, nói đây là đầu của chủ soái, bởi vì biết được chủ soái muốn giết bọn họ, rơi vào đường cùng đánh khởi binh, không còn chỗ để đi, cố ý dâng đầu quy thuận tiết quốc.”

Chương Hồng nghe xong đắc ý, nói: “Cứ như vậy, Tiết quân sẽ không còn phòng bị!”

Chương Hồng tưởng thưởng Du Kham, để gã làm viện binh, đuổi tận giết tuyệt quân đội ở Minh Thủy.

Du Kham lại nói: “Đại quân trá hàng, đến lúc đó tập kích bất ngờ, lấy bản tính giả nhân giả nghĩa của Đặng Anh, tất nhiên sẽ không chạy trốn một mình, cách đó không xa liền có dân chúng cư trú, mặt tướng nguyện ý lãnh một ngàn binh, mai phục ở hạ du Minh Thủy, chỉ chờ Đặng Anh hướng bên này chạy trốn, một vòng đá kích!”

Chương Hồng cao hứng không biết làm thế nào cho phải, liền giao binh mã cho gã, để gã đi thiết hạ mai phục.

Hai ngày sau Đặng Vân liền nhận được bẩm báo của lính gác, nói bên ngoài có đại quân, đi đầu là đại tướng của Chương Hồng, cầm trong tay một khối vải trắng, ý bảo đầu hàng.

Đặng Vân sợ là mưu kế, cũng không cho bọn họ tiến doanh trại, chỉ tự mình đi ra, đại tướng dẫn đầu quỳ lạy trên mặt đất, nói: “Cầu đại soái thu lưu! Tặc tử Chương Hồng chẳng phân biệt được thị phi, một đao chém Tề Chiêm, còn mở yến tiệc muốn mai phục tiểu nhân, tiểu nhân cùng các huynh đệ tá hữu

xung đột, bắt đắ dĩ mới chặt bỏ đầu Chương Hồng, hiện giờ không đường để đi, cầu đại soái thu lưu, tiểu nhân nguyện ý dâng đầu Chương Hồng, thế sống chết không dám làm phản.” Nói xong trình lên hộp gấm.

Trương Mặc cũng nghe thấy, liền đi tới, trên tay cầm Hồ Dục đao, bỏ vào trong tay Đằng Vân.

Lúc này Lang Tĩnh vội vàng bước đến, nói bên tai Đằng Vân một câu, lại quay vào doanh trại.

Lòng Đằng Vân khê động, Lang Tĩnh nói chính là ba chữ “Du Kham chạy”, chẳng qua phân lượng ba chữ này không nhỏ, Du Kham làm phản, vậy trước mắt nhất định là mưu kế.

Địch nhân đại quân áp trận, mà quân của mình còn chưa chinh đồn tốt, sao có thể nghênh chiến, hiện tại Đằng Vân chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ Lang Tĩnh đi vào phát binh.

Tay Đằng Vân đỏ mồ hôi, mà trong tay đại tướng địch quân cũng đầy mồ hôi, vì kỳ thật trong hộp gấm là đầu Tề Chiêm.

Chợt nghe tiếng kích trống đại chấn, đại tướng quân địch ngẩn ra, hiểu được mình đã sớm bại lộ, lập tức sai thủ hạ tiến công, nhất thời hai quân xung đột.

Mặc dù Tiết quân có Lang Tĩnh chinh đồn, nhưng vẫn không so được với đối phương có chuẩn bị lâu ngày, nhất thời binh lính hốt hoảng nghênh chiến, bị quân của Chương Hồng đánh đến toàn loạn.

Trương Mặc chặt bỏ đầu một kỵ binh quân địch, đoạt mã, thấy Đằng Vân thay Lang Tĩnh ngăn công kích của đại tướng quân địch, Lang Tĩnh là văn thần, căn bản không có công phu, lúc hỗn loạn liền có vẻ chật vật.

Đại tướng kia là người dũng mãnh, tuy Đằng Vân có thể ngăn đón nhất thời, lại không biết thể lực của mình có đủ dùng không, Trương Mặc giao ngựa cho Lang Tĩnh, bảo Lang Tĩnh ra ngoài thỉnh cứu binh đến.

Lang Tĩnh cũng không do dự, phi thân lên ngựa, Trương Mặc thay y mở đường, liền chạy vội ra ngoài, Trương Mặc thấy y đi rồi, mới nhấc đao lao vào cuộc chiến, binh lính bị tách ra, bại sự đã hiện, Đằng Vân và Trương Mặc đều biết không nên tiếp tục dây dưa, liền dẫn dắt số nhân mã còn lại lui về.

Trương Mặc cũng không đành lòng hướng vào thôn trấn, sẽ khiến dân chúng gặp họa, vì thế căn dặn nói: “Hạ du Minh Thủy địa thế hiểm yếu, không bằng chúng ta chạy đến đó, hơn nữa nơi đó cũng có đóng quân.”

Lúc này không còn thời gian để lo lắng, đành phải hướng hạ du Minh Thủy mà đi, Chương Hồng tự mình dẫn nhân mã tới đuổi giết, tựa hồ muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Đằng Vân mang binh một đường giết một đường lui, mấy vạn binh mã chỉ còn lại trên dưới một ngàn.

Đằng Vân Trương Mặc cùng mấy đại tướng cản phía sau, để một ngàn binh trốn trước, mắt thấy địch nhân đuổi theo, Đằng Vân quay đầu ngựa nghênh chiến, mọi người thầm kêu không tốt, lúc này, chủ soái lại từng đao từng đao trăm quân địch xuống ngựa.

Đằng Vân điên cuồng vung đao, Chương Hồng dẫn binh đuổi theo nhưng không dám xông lên trước, Tiết quân nhân cơ hội chạy xa, còn một số người hộ tống Đằng Vân tiếp tục hướng hạ du Minh Thủy.

Chương Hồng bị hành động không muốn sống của Đằng Vân dọa, không dám dẫn đầu, mưu thần cũng nói địa thế phía trước hiểm yếu, không nên đuổi tiếp, chỉ sợ trúng mai phục, bởi vì Du Kham đã mai phục ở Minh Thủy từ trước, Chương Hồng cũng không tiếc nuôi, liền lui binh trở về doanh trường, chờ tin lành truyền đến.

Tiết quân đi đến hạ du đã mệt mỏi không chịu nổi, hạ du địa thế hiểm yếu, cảnh sắc lại có chút đồ sộ, cách đó không xa có một con hồ nhỏ, khắp nơi hoa đào, hoa đang mùa nở rộ, đẹp không thể tả.

Đằng Vân thấy tướng sĩ khát nước, nói: “Đây là hồ gì.”

Trương Mặc nói: “Nơi này kêu Hoa Đào đầm, nước đầm có nhiều lô thảo, lô thảo gặp ánh mặt trời liền có độc, nước không thể uống, nên cũng gọi là Thủy Tĩnh.”

Đằng Vân nhìn Hoa Đào đầm, đột nhiên cười một tiếng, Trương Mặc hỏi hần vì sao lại cười, Đằng Vân cau mày nói: “Chúng ta quên Du Kham, vừa rồi người có thấy Du Kham không?”

Trương Mặc cả kinh, liền hiểu được, có lẽ Du Kham đã sớm mai phục ở đây, đang nghĩ ngợi, thỉnh thoảng nghe tiếng trống vang lên, quả nhiên là Du Kham dẫn binh tới.

Trương Mặc bảo Đằng Vân lên ngựa chạy mau, Đằng Vân lên ngựa cũng không trốn, lệnh Trương Mặc mang một ngàn binh tiếp tục đi xuống, chính mình đứng ở đây ngăn trở Du Kham.

Du Kham sớm nghe chuyện Chương Hồng truy kích lại bị dọa đến chết đứng, cũng không dám tiến lên, phái một tướng sĩ xuất chiến, mới hai chiêu liền bị Hồ Dục đao trăm xuống ngựa.

Du Kham càng sợ hãi, nhưng Đàng Văn chỉ có một người, cũng không thể làm ra chuyện gì to tát, liền cho các binh sĩ vây quanh nghênh chiến, Đàng Văn biết thế lực chống đỡ hết nổi, cũng hiểu được kế sách của Du Kham, nhưng chỉ có cách này mới chặn được truy binh.

Mãi cho đến hoàng hôn, Đàng Văn bỗng nhiên xoay người xuống ngựa, Du Kham không biết hắn muốn bày quỷ kế gì, liền án binh bất động. Đàng Văn đi đến Hoa Đào đàm, dựa vào một gốc đào chậm rãi ngồi xuống, đem Hồ Dực cắm vào lòng đất, thế nhưng khép mắt lại.

Từng cánh hoa đào bị gió thổi rơi xuống, vương trên người Đàng Văn, người nọ lại giống như đang ngủ, không động không hoảng, Du Kham trừng mắt nhìn một nén nhang mới gần dứt, cho rằng Đàng Văn lại đùa giỡn mình, mệnh tướng sĩ tái chiến.

Chính là tướng sĩ đi qua, Đàng Văn vẫn không cử động, dò xét hơi thở, hóa ra Đàng Văn sớm kiệt lực mà chết.

Du Kham cao hứng sai binh sĩ hủy xác Đàng Văn, sau đó tiếp tục đuổi giết phía trước, nhưng chưa kịp làm gì, đột nhiên bị một đội nhân mã xông ra cản quét.

Tề Từ Kết dẫn Phụng quân vây quanh Du Kham, một đao chém chết gã, mang xác của Đàng Văn đi.

Trương Mặc nhìn thấy viện quân, vội vàng dẫn quân trở về, chờ đến Hoa Đào đàm, lại chỉ thấy một vùng tử thi, Du Kham quỳ rạp trên đất mà chết, không thấy Đàng Văn, chỉ có dưới cây đào, một cây hạo đao cắm sâu vào lòng đất...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

CHƯƠNG 60: Thân phận

Bốn phía có sương mù.

Tiết Quân Lương nhận được công báo, nói Minh Thủy bị chiếm đóng. Tiết Quân Lương giận không kềm được, muốn đem chủ soái chém đầu, nhưng thời điểm này lại không người đề cử.

Chủ soái nghe nói Tiết vương muốn giết gã, lập tức đầu phục quân địch. Có người chạy đến Châu quân cạnh Minh Thủy cầu cứu binh, lúc này quan trên của Châu quân lại nói, Tiết vương trời sinh tính tàn bạo, ngờ vực vô căn cứ, chúng ta đã sớm không phục y, chỉ tiếc thời cơ không đến, hiện giờ thiên thời địa lợi, sao có thể phái viện binh?

Lần đầu tiên trong đời Tiết Quân Lương ra một thân mồ hôi lạnh, nhớ năm đó lực bình quân hùng đẳng cơ, đều không hoảng sợ như vậy, đây là cảm giác y chưa từng nếm thử, tựa hồ tựa giống như —— chúng bạn xa lánh.

Tiết Quân Lương cảm giác thất bại vô lực, cửa điện lại mở ra, hoàng hậu lại đây nói muốn tự mình xuất chinh, y mới nhớ tới, Tiết quốc còn có một hoàng hậu tức trí đa mưu, chỉ tiếc hoàng hậu là nữ tử, sao có thể nắm giữ ấn soái xuất chinh.

Hoàng hậu lại cười nói, người xem ta giống nữ tử chỗ nào?

Tiết Quân Lương bình tĩnh nhìn đối phương, hoàng hậu đứng cách đó không xa, một thân nhung trang bạch giáp, tay cầm Hồ Dực đao, y nhớ rõ dung mạo người này, cả đời đều không thể quên, đúng là Đàng Văn...

Tiết Quân Lương nhìn theo bóng dáng hắn xuất chinh, không bao lâu liền truyền đến tin chiến thắng. Tiết quân đánh lui quân địch, chẳng qua Đàng Văn tướng quân lấy thân phó hiểm, bất hạnh chết trận sa trường, các tướng sĩ còn trình lên Hồ Dực đao.

Tiếp nhận Hồ Dực đao, đột nhiên nghe răng rắc một tiếng, một bảo đao ở trên tay y vô duyên vô cớ gãy làm hai nửa.

Tiết Quân Lương cả kinh, áo lót đã ướt đẫm, mạnh ngồi dậy, mới phát giác nguyên lai là nằm mơ.

Khương Dự gác đêm bên ngoài, nghe được động tĩnh đi tới, nói: “Bệ hạ bị sợ hãi, là Long Nha đao treo trên tường bỗng nhiên rớt xuống, vô đao vỡ nát.”

Tiết Quân Lương nghe tiếng mới nhìn qua, Long Nha đao treo cách đó không xa thật sự nằm trên mặt đất, vô đao nát, bảo đao ầm ầm phát ra hàn khí.

Khương Dự muốn đem đao nhặt lên, thu thập vô đao, lại bị Tiết Quân Lương ngăn cản, Tiết Quân Lương thuận tay mặc quần áo, đứng dậy xuống giường, tự tay nhặt lên Long Nha đao.

Thán thanh nói: “Đây không phải điềm lành gì.”

Khương Dự không nói chuyện, Tiết vương khoát tay, rất có nhân lực mà lui xuống.

Tiết Quân Lương hồi tưởng lại giấc mộng vừa rồi, từ khi xem qua tấu chương Tiết Hậu Dương đưa tới từ Đàng nam, trong lòng y vẫn luôn có nghi hoặc, nếu không chịu tin tưởng hoàng hậu và Đàng Văn là một người, vậy biến hóa trước kia của hoàng hậu, quen biết với Đàng Thường, còn có chữ viết, phải giải thích thế nào?

Tiết Quân Lương đặt bả đao trên đầu gối, ngồi cho đến bình minh.

Hạ triều, Tiết Quân Lương vốn định đi nghỉ ngơi một lát, tối hôm qua vẫn luôn không ngủ, trước mắt lại cảm thấy có chút buồn ngủ, Khương Dụ lại đi tới, nói: “Bệ hạ, Vạn Niên hầu đã trở lại.”

Tiết Quân Lương hỏi lại một câu: “Vạn Niên hầu?”

Trong lòng y nghi hoặc, Tiết Hậu Dương đi Nam Cung mới mấy tháng, sao trở lại nhanh như vậy, lập tức bảo Khương Dụ dẫn hần vào.

Tiết Hậu Dương vào hấp tấp, trong tay còn cầm rất nhiều đồ vật, cũng không kịp để ý cấp bậc lễ nghĩa, trực tiếp đặt lên bàn.

Tiết Quân Lương bảo hần ngồi xuống, cười nói: “Có người hòa thiêu cái đuôi của người sao?”

Tiết Hậu Dương không có tâm tình đùa giỡn, nói: “Bệ hạ, thần đệ phát hiện một chuyện... Một chuyện nguy hiểm.”

“A?”

Tiết Hậu Dương gãi gãi đầu, lại tiếp tục nói: “Thần đệ đi Đàng nam, phát hiện mấy thứ này, bản thân không có gì ngạc nhiên, chính là trước khi thần đệ xuất phát, Đàng tiên sinh nhìn đến một quyển công văn trên bàn của thần đệ thì vô cùng giật mình, lúc ấy thần đệ không nghĩ nhiều...”

Hần nói xong mở ra công văn và tranh chữ, nói: “Chẳng qua thần đệ nhìn mấy cái này, liền không thể không nghĩ nhiều.”

Tiết Quân Lương nhìn hần nghiêm túc, còn cười nói: “Hôm nay thật sự là kỳ quái, Hậu Dương lại nghi ngờ Đàng tiên sinh sao?”

Tiết Hậu Dương đỏ mặt lên, lúng túng nói: “Không phải nghi ngờ, chính là... Chính là việc này trọng đại.”

Tiết Quân Lương cầm lấy một quyển đến xem, nhú nhú mày, tui cười rất nhanh cương trên mặt, Tiết Hậu Dương lấy ra một quyển công văn trong ngực, đúng là quyển công văn ngày đó Đàng Thường thấy trên bàn của Tiết Hậu Dương.

Tiết Quân Lương tiếp nhận công văn, đặt song song với thư văn kia, lại lập tức đứng lên, cầm thư họa của hoàng hậu xuống, cũng đặt song song.

Tiết Hậu Dương nhất thời mở to hai mắt, nói: “Này... Này... Trách không được luôn cảm thấy tác phong của Đàng Anh và Hoàng hậu nương nương rất giống, lúc ấy thần đệ... Thần đệ còn nghĩ, có lẽ Đàng Anh là sợ bệ hạ trách tội hần phóng hỏa, cho nên cố ý dựa.”

Tiết Quân Lương hí mắt, nói: “Đàng Thường có phản ứng gì?”

Tiết Hậu Dương nói: “Mấy ngày nay Đàng Thường luôn hỏi thăm tình hình chiến đấu ở Minh Thủy.”

Tiết Quân Lương nói: “Đàng Văn chết, hoàng hậu và Đàng Thường đi lại rất gần, Đàng Thường nhìn đến công văn của người, lại bắt đầu hỏi thăm tình huống của Đàng Anh, nếu muốn biết rõ ràng, có lẽ phải hỏi Đàng tiên sinh của người.”

Y thấy trên mặt Tiết Hậu Dương có chút khó xử, nói tiếp: “Người yên tâm, ta sẽ không khó xử Đàng Thường, vừa lúc các người quay về kinh, kêu Đàng Thường tiến cung, nói đón gió tây trần, ta chỉ thăm thính một chút... Dù sao cũng là thể tử kết tóc của ta, không phải sao?”

Tiết Hậu Dương cũng hiểu được chuyện này ly kỳ, không dám phản đối, nếu có thể hỏi rõ ràng cũng tốt, vì thế gật gật đầu.

Tiết Quân Lương bảo Khương Dụ tự mình đi Hầu gia phủ đón Đàng Thường, nếu Đàng Thường hỏi có chuyện gì, nói Tiết vương mở tiệc đón gió cho Vạn Niên hầu.

Tiệc đón gió ngày tại sân của Vân Phụng cung, coi như là ám chỉ, Đàng Thường đi vào, Tiết Quân Lương hỏi tình hình gần đây của hai người, sau đó cảm thán: “Đã nhiều ngày cô luôn làm ác mộng, mỗi lần tỉnh lại đều là một thân mồ hôi, mới giật mình phát giác cô đã không bằng năm đó, năm đó vì tuổi trẻ khí thịnh, làm rất nhiều chuyện tận hết sức lực, hiện tại ngấm lại thật sự là hối hận vạn phần, liền nói như...”

Y nói xong, nhìn thoáng qua Đàng Thường, nói: “Liền nói như chuyện Đàng Văn tướng quân.”

Đàng Thường nghe y nói như vậy, không khỏi liếc Tiết Quân Lương một cái, lập tức thu hồi ánh mắt, không biết mình có lộ ra dấu vết gì không.

Nhưng lại nghe Tiết Quân Lương tiếp tục nói: “Cô nghe nói tình cảm của Vân tướng quân và người luôn luôn thân hậu, cô biết người oán hận cô... Chỉ tiếc sai lầm lớn đã chú thành, hiện giờ cô cô đơn chiếc bóng, nhớ tới chuyện cũ thật sự là thổn thức không thôi, hoàn hảo còn có các người bên cạnh.”

Đàng Thường không nói gì, ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, Tiết Quân Lương thăm dò không ra nguyên do.

Triệu Lục lại vội vã đẩy nội thị ngăn cản mình, chạy tới, quỳ xuống nói: “Bệ hạ, Minh Thủy phái người báo, Tiết quân ba trận thắng Chương Hồng, lại bởi

vì phản tặc Du Kham đầu nhập quân địch, làm cho đại quân bị tách ra, doanh trại thất thủ, tông quân Lang Tinh cùng chủ bộ Trương Mặc khoái mã thành cầu viện quân...”

Y nói xong dừng một chút, tiếp tục nói: “Phụng quốc Tề Từ Kết dẫn quân đuổi tới, đại quân đem Chương Hồng đánh lui, Phụng quốc dâng lên đầu Chương Hồng, Du Kham thành hòa.”

Đặng Thường nghe, căng thẳng sống lưng, nói xen vào: “Đặng... Đặng Anh đâu?”

Triệu Lục trầm mặc một chút, trong lòng mọi người đều lộp bộp một tiếng, phát giác không ổn, chỉ nghe Triệu Lục nói: “Theo tù binh hồi bẩm, thượng tướng quân Đặng Anh, trên đường đi gặp phản quân Du Kham mai phục, cùng phản quân bị giết là lúc... Kiệt lực mà chết.”

“Tiên sinh?”

Tiết Hậu Dương trong lòng trầm xuống, chợt thấy Đặng Thường mãnh đứng lên, thân mình lung lay nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, vội vàng tiến lên đỡ lấy, lại nhìn nước mắt Đặng Thường từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống.

Tiết Hậu Dương chưa từng thấy y khóc, tuy Đặng Thường là quan văn, nhưng y công phu không kém, lại lăn lộn trên triều đình nhiều năm, đã sớm luyện đến bộ dáng “Y chí sắt đá”, hi giận chưa bao giờ hiện ra, mà hiện tại...

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua Đặng Thường, lập tức hiểu được, thăm dò đều là dư thừa, phản ứng hiện giờ của Đặng Thường đã thuyết minh hết thảy, cái gai trong thịt y từng dùng một mũi tên xuyên tim, nữ nhân duy nhất y từng thực sự tâm động, còn có Đặng Nam hầu y từng thường thức qua, thế nhưng đều là một người...

Tiết Quân Lương đỡ lấy thạch bàn, thật lâu không nói nên lời, y thấy qua phong tư của Đặng Văn trên sa trường, khi đó bọn họ vẫn là địch nhân, lúc ấy Tiết Quân Lương nghĩ, quả nhiên là chiến thần, trách không được có người nói Đặng Văn là Huyết Tu La trên sa trường. Bốn chữ “Kiệt lực mà chết” xoay không ngừng trong đầu y, Tiết Quân Lương đã không còn nghĩ được bốn chữ này đại biểu cái gì, trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh Đặng Văn một thân đầy máu.

Khương Dự cảm thấy Tiết vương có điều bất thường, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ? Bệ hạ ngài bảo trọng long thể a.”

Tiết Quân Lương gơ tay lên, ý bảo không cần đỡ, lập tức đưa tay che kín mắt, tựa hồ đang ức chế cái gì đó, qua nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Xác đâu?”

Triệu Lục nói: “Còn chưa tìm được.”

“Chưa tìm được?”

Tiết Quân Lương như là đột nhiên giận không thể kiềm chế, chộp rượu trên bàn đá ném xuống đất, quát: “Tìm! Tìm không thấy, dùng hai muron vạn đại quân của Chương Hồng chôn cùng tướng quân của cô!”

Hành động này của Tiết vương, không chỉ khiến Triệu Lục có chút giật mình, ngay cả Tiết Hậu Dương và Đặng Thường cũng sửng sốt, có lẽ bọn họ cảm thấy Tiết Quân Lương đang diễn kịch, dù sao thượng tướng quân đã chết, nhưng Minh Thủy truyền đến là tin chiến thắng, Chương Hồng bị chém đầu, hai mươi vạn đại quân còn lại đều biến thành tù binh, Phụng quốc cũng thừa cơ thành hòa.

Mà Tiết Quân Lương cũng không biết mình đang phản nộ cái gì, đau thương cái gì, cảm giác thất bại như hồng thủy lan tràn toàn thân, y vừa mới biết người mình kính nể, coi trọng lại là người y muốn giao thực tâm, nhưng hết thảy đều bị dập tắt, một đòn này như cánh tình y, đánh đến Tiết Quân Lương trong nháy mắt suy sụp...

—

Có đại thần đề nghị lập tức chém giết tù binh, bằng không hậu họa vô cùng, người này chỉ bằng thực lực bản thân lại có thể ngăn cản tình binh của Du Kham, không thể khinh thường, cho dù tình lại quy hàng, cũng là mầm tai họa.

Phụng Minh nhất thời bất không được chú ý, dù sao mưu lược và sự dũng mãnh của người này trên chiến trường, thám tử ở Minh Thủy cũng báo về nhất thanh nhị sở, Phụng Minh muốn được thiên hạ, nhất định trong tay phải có người tài giỏi như thế.

Lữ Thế Thần lúc ở Tiết quốc vẫn luôn bị giam tại Đặng Nam hầu phủ, hẳn biết rõ bản tính người này trung hậu, lúc ấy không giết mình, bây giờ hẳn cũng không đành lòng lấy oán trả ơn.

Phụng Minh đã lệnh Lữ Thế Thần đem người đưa về quý phủ, trước cứu sống lại nói sau.

Ngự y đến vài lần, nói cho Lữ tướng người này không có trở ngại, chẳng qua bởi vì thể lực yếu, không nên mệt nhọc quá độ, vết thương trên người tuy nhiều, nhưng không quá nặng, không thương tổn tâm cốt, nghỉ ngơi nhiều liền không ngại. Lúc này Lữ Thế Thần mới buông tâm, phái vài hạ nhân thận trọng tới chiếu cố.

Đặng Văn cũng không biết mê man bao lâu, trong mộng một mảnh hắc ám, địch nhân như thủy triều mà đến, Đặng Văn kiệt sức, thậm chí nhanh chóng tỉnh lại, hẳn biết rất rõ là mình nằm mơ, nhưng vẫn chưa thể tỉnh.

Ngay thời điểm hấn rút cuộc không dùng lực được, một tên bỗng nhiên bắn lại, ở giữa ngực mình, Đổng Văn không biết đau, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót, một nam nhân mặc long bào hắc sắc từ bóng đen bước ra, trên tay cầm trường cung long lân, cười với hấn, nói, “Văn tướng quân, đã lâu không gặp.”

Lúc Đổng Văn tỉnh lại, liền thấy trước mắt có vài bóng người, tựa hồ vội đến xoay quanh, mấy tỷ nữ nói cái gì mà miệng vết thương bị vỡ, vội vàng đi thỉnh đại phu đến.

Lữ Thế Thần cùng đại phu đi tới, đại phu băng bó lại vết thương cho Đổng Văn, Đổng Văn vẫn luôn tròn tròn mắt, nhìn đỉnh giường, cũng không nói lời nào, cũng không nhìn ai.

Lữ Thế Thần đợi đại phu đi rồi, mới đến gần xem tình huống, đã thấy hốc mắt Đổng Văn đỏ lên, lập tức luống cuống, nói: “Này này... Này... Đổng tướng quân, có phải vết thương của ngươi quá đau hay không, để ta gọi ngự y đưa đưa được giảm đau tới?”

Đổng Văn nghe hấn nói vậy, mới giật mình phát giác hai bên thái dương đều ướt, vừa rồi thế nhưng thần không biết quỷ không hay mà khóc sao.

Đổng Văn cười khẽ một chút, nói: “Lữ Thừa tướng... Thật không ngờ chúng ta gặp lại, tình thế đảo ngược.”

Lữ Thế Thần thấy hấn có thể cười, tựa hồ thuyết minh không có trở ngại, nói: “Ngươi dường như khỏe trước.”

Dừng một chút lại bổ sung: “Chương Hồng và Du Kham đã chết.”

Đổng Văn cười khẽ, gật gật đầu, liền không nói thêm gì.

Lữ Thế Thần không đành lòng hiện tại chiều hàng, vì thế liền lui ra ngoài, để hấn nghỉ ngơi.

Phụng Minh sai người đưa đầu Chương Hồng và Du Kham lên, nhưng Tiết vương đang tức giận, thù hận của Du Kham vì mạng sống, khai lúc ấy có người châm ngòi nói Tiết vương muốn giết Du Kham, cho nên Du Kham mới sợ, chạy trốn tới chỗ Chương Hồng, mà người châm ngòi là người Phụng quốc. Vì thế Tiết Quân Lương không tiếp nhận thỉnh hòa của Phụng Minh, cũng muốn đánh Phụng quốc.

Phụng Minh nhận được tin tức cũng giận không kiềm được, có người nói không bằng giết chết Đổng Nam hầu, sau đó chính thức khai chiến với Tiết quốc, có người nói không thể giết Đổng Nam hầu, Tiết vương tức giận là vì cho rằng Đổng Nam hầu đã chết, tuyên bố muốn hai mươi vạn đại quân của Chương Hồng bồi mệnh, nếu phụng quốc thật sự giết Đổng Nam hầu, sẽ dẫn đến một hồi tử chiến.

Đổng Nam hầu giết không được, giữ cũng không xong, Lữ Thế Thần nói: “Không bằng Đại vương dùng Đổng Nam hầu thỉnh hòa với Tiết quốc.”

Tề Từ Kết cũng đồng ý đề nghị của Lữ Thế Thần, nói: “Đổng Nam hầu không thể ở lại Phụng quốc, tuy Đổng Anh là nhân tài hiếm có, nhưng nếu Tiết vương phát hiện tất nhiên muốn trách tội Đại vương, đưa tới phiền toái không cần thiết, không bằng Đại vương liền trả lại Đổng Nam hầu cho Tiết quốc, hơn nữa đề xuất thỉnh hòa, khiến Tiết vương buông cảnh giác.”

Phụng Minh sững sốt một phen, tựa hồ đang suy nghĩ, sau đó cười gật gật đầu, “Chú ý không tồi, nếu Tiết vương coi trọng Đổng Nam hầu như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý.”

Tiết Quân Lương bị bệnh một ngày, ngày hôm sau không vào triều sớm, thời điểm hướng nghị, cũng không để ý đại thần bẩm báo tin Minh Thủy chiến thắng, bị Tiết Quân Lương vắng lui, mọi người mới biết được, nguyên lai Đổng Nam hầu đã chết trận, trách không được Tiết vương mất hứng.

Tiết Quân Lương lại phái người đi Hoa Đào tìm kiếm thi thể, nhưng vẫn không tìm được, chỉ mang Hồ Dục đao trở lại, Hồ Dục và Long Nhan treo song song trên tường ở tam cung Tiết vương, Tiết Quân Lương đôi khi sẽ nằm mơ, mơ thấy Đổng Văn, sau đó liền khoác quần áo đứng lên, nhìn hai thanh đao, không biết suy nghĩ cái gì.

Khương Dự không biết ngọn nguồn trong đó, chỉ có thể sốt ruột.

Phụng quốc phái sứ thần tới, đều là thỉnh hòa, Tiết Quân Lương đã có chút không kiên nhẫn, lên tiếng, nếu sứ thần của Phụng quốc còn dám bước vào lãnh thổ Tiết quốc một bước, liền chém đứt tay chân.

Hôm nay lại có sứ thần tới, Tiết Quân Lương cười lạnh một tiếng, sai người kéo hấn xuống chêm, sứ thần lại nói nếu Tiết vương chêm hấn, tất nhiên sẽ tự trách.

Tiết Quân Lương cho người dẫn sứ thần tới, sứ thần sợ tới mức một đầu mồ hôi lạnh, đem tấu chương trình lên Tiết vương.

Tiết Quân Lương không có hứng thú, đại khái liếc mắt một cái, lại mãnh liệt đứng lên, khiến giá bút trên bàn cũng rơi vỡ.

Mọi người không biết vì sao Tiết vương thất thố như thế, chỉ thấy Tiết Quân Lương đi tới, nhìn chăm chăm sứ thần kia, lạnh giọng nói: “Đổng Nam hầu còn sống, đây là sự thật?”

Sứ thần nói: “Thiên chân vạn xác, ngoại thần không dám lừa gạt Tiết vương!”

Tiết Quân Lương ức chế không được tâm hi, y đã từng nghĩ qua, tìm không thấy thi thể nghĩa là còn có một đường hy vọng, nhưng loại hy vọng này quá mức mơ hồ, có bao nhiêu tướng sĩ bỏ mình chiến trường không thấy thi cốt, nhưng bọn họ vĩnh viễn không trở lại.

Tiết Quân Lương trăm triệu không dám ôm hy vọng gì xa vời, chính là không nghĩ tới, có một ngày loại hy vọng xa vời này thật sự từ trên trời giáng xuống, đánh đến Tiết vương luôn vân đạm phong khinh cũng phải choáng váng, thật giống như nhặt được đại bảo, nếu không phải nhiều người ở đây, y thật sự sẽ cười đi ra.

Tiết Quân Lương tâm hỉ, sau đó lại nhìn thoáng qua công văn đưa tới, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, ném công văn cho Triệu Lục, Triệu Lục không rõ vì sao Vạn Niên hầu cũng ở, mà lại đưa cho mình xem.

Nhưng khi y xem qua, rốt cục hiểu được, công văn viết rành mạch, thời điểm Phụng vương phái binh viện trợ cứu một người võ tướng, đúng là thượng tướng quân Đổng Anh, hiện giờ muốn lấy Đổng Anh đến thỉnh hòa, nhưng có một điều kiện, là yêu cầu Tiết vương đem phản tặc Triệu Lục giao cho Phụng quốc.

Triệu Lục không khỏi cười khổ một tiếng, lập tức nói: “Đề... Bệ hạ định đoạt.”

Sứ thần trở về Phụng quốc, nói Tiết vương không đổi, nếu Phụng quốc có thành ý thỉnh hòa, sẽ trả Đổng Nam hầu lại, Triệu Lục là người Tiết quốc, không thể giao cho Phụng quốc.

Phụng Minh nghe xong chỉ cười một tiếng, nói với Đổng Vân: “Người xem, trong mắt Tiết Quân Lương người cũng không hơn gì cái này, y vừa nói không tiếc dùng hai mươi vạn tù binh chôn cùng người, một bên lại bắt đầu đổi ý, chẳng qua là một Triệu Lục, cũng không chịu trao đổi.”

Đổng Vân cũng không lập tức đáp lời, trầm mặc một hồi, mới thông thả mở miệng, tựa hồ có chút suy yếu, cười nói: “Nếu ta là Tiết vương, ta cũng không đổi.”

Phụng Minh cười nói: “Nghe nói Tiết vương muốn thú người vì phi, xem ra tình cảm của các người không tồi, y lãnh tâm như vậy, người cũng không trách y, có phải không?”

Đổng Vân nói: “Đều không phải là như thế... Phụng vương không ngại ngẫm lại, nếu là người, người có đồng ý dùng trọng thần trong triều, đi đổi Triệu Lục tướng quân sao?”

Phụng Minh sững sốt, cười lạnh, “Triệu Lục là cái gì, cũng có thể khiến cô mang trọng thần trong triều đi đổi?”

Đổng Vân chỉ thần nhiên nói: “Triệu Lục là trọng thần của Tiết vương, nếu lấy thần tử đổi thần tử, chẳng phải mất dân tâm... Tiết vương làm vậy, cũng không có gì không ổn.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

CHƯƠNG 61: Vô sự xum xoe

Phụng Minh cũng lo đếnh, cười nói: “Đổng Nam hầu thiện tâm như thế, sao trước kia cô không biết nhỉ?”

Đổng Vân không thèm nhắc lại.

Phụng Minh không có biểu tình, chỉ nói: “Sẹo trên mặt Đổng Nam hầu là vì cái gì mà lưu lại? Muốn cô giúp người thêm vài đao không?”

Đổng Vân cười một tiếng, cũng không nói gì.

Phụng Minh bị bộ dáng vân đạm phong khinh của hấn chọc giận, lại nhất định không chịu nhận thua, nói: “Người thật cho rằng cô không dám dụng hình với người? Người thật cho rằng Tiết vương xem trọng người?”

Phụng Minh nói xong dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhìn sẹo trên mặt người, người cho rằng Tiết vương thích người mới không thèm để ý mặt người sao, y căn bản không muốn nhìn người, chỉ dùng danh nghĩa phi tử, đoạt thực quyền của người mà thôi.”

Đổng Vân mí mắt cũng chưa nâng, chậm rãi nói: “Ta không cần.”

“A?”

Phụng Minh cười nói: “Xem ra người còn chưa từ bỏ ý định.”

“Không phải chưa từ bỏ ý định,” Đổng Vân tiếp lời, vẫn vô cùng bình tĩnh, “Mà ta căn bản không kỳ vọng cái gì. Tiết vương muốn làm thế nào là chuyện của Tiết vương, chẳng lẽ ngài quên sao, ta họ Đổng, không phải họ Tiết, ta làm được chuyện ta muốn làm, như vậy đủ rồi.”

Phụng Minh trừng mắt nhìn hấn một cái, lập tức gọi người tới, bảo bọn họ kéo Đằng Vân xuống dụng hình.

Lữ Thế Thần vội vàng quỳ xuống nói: “Đại vương nghỉ lại, thỉnh Đại vương nghỉ lại! Đằng Anh là Đằng Nam hầu của Tiết quốc, địa vị quý trọng, nếu dụng hình, Tiết vương nhất định tìm được cơ xuất binh. Huống hồ Đằng Anh coi như là hiền sĩ, dụng hình như vậy, sẽ bị người đắp lên tội danh cự hiền, chỉ sợ không ai dám đến quy thuận.”

Phụng Minh thật lâu không nói chuyện, cuối cùng vung tay áo, cho người dẫn Đằng Vân đi.

Tiết quốc không đồng ý đổi Triệu Lục, Phụng quốc sẽ không thả người, hai bên giằng co, Tiết Quân Lương đã ban thánh chỉ, gọi Lang Tĩnh từ biên quan trở về.

Lang Tĩnh vào kinh, còn chưa kịp về khấu kiến Tiết Ngọc, đã có người dẫn y vào cung, đến cửa cung lại gặp Thẩm Dực.

Thẩm Dực vẫn là lần đầu gặp lại y, cười nói: “Tĩnh sơ sơ, đã bảy tám năm chúng ta không gặp.”

Lang Tĩnh không nói lời nào, Thẩm Dực lại nói: “Ngươi có biết bệ hạ tìm ngươi vì chuyện gì không?”

Lúc này Lang Tĩnh mới mở miệng, nói: “Đơn giản là chuyện Đằng Nam hầu.”

“Ngươi trong lòng rõ ràng là tốt rồi...”

Thẩm Dực dừng một chút, thở dài: “Mười năm khổ độc, trong các sư huynh đệ ngươi tài hoa nhất, ta tự nhận không bằng ngươi, ngươi cũng thấy tài cán của Tiết vương, vì sao còn muốn giúp đỡ Trần Cương hầu? Ngươi đọc sách nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không rõ?”

Lang Tĩnh nhìn hấn một cái, mặt không đổi sắc mà nhìn chăm chăm khiến Thẩm Dực sợ hãi, mới nói: “Ta vừa nhập kinh, đã có người báo ta tiến cung, nói vậy Tiết vương đã biết ta vào cung, hiện tại ngươi ở đây xảo ngộ cùng ta, hấn không phải trùng hợp... Ngươi đến thay Tiết vương chiêu hàng sao?”

Thẩm Dực bị y nói trúng, khụ một tiếng, có chút xấu hổ, nói: “Cho nên ta không bằng ngươi, ta vẫn luôn bội phục ngươi.”

Hấn nói như vậy, chính là thừa nhận, Lang Tĩnh nói: “Trần Cương hầu một ngày là thần, Lang mỗ cũng một ngày là thần tử của Tiết vương... Ta không nói, ngươi cũng nên biết, Trần Cương hầu so với Tiết vương, còn kém rất xa.”

Nói xong Lang Tĩnh liền nâng bước hướng tiền điện, Thẩm Dực lắc lắc đầu, Lang Tĩnh quả nhiên là mười đầu trâu cũng kéo không lại, bất quá y nói cũng đúng, Trần Cương hầu một ngày là thần, Lang Tĩnh cũng liền một ngày là thần, Tiết Ngọc muốn phản, còn kém quá xa.

Thời điểm Lang Tĩnh vào noãn các, Tiết Quân Lương đang xem sách, y tay cầm sách, nhưng mắt lại mơ hồ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tiết Quân Lương nghe được thanh âm, lập tức hồi thần, không cho Lang Tĩnh đứng dậy, nói: “Lang Tĩnh a, ngươi có biết cô cho ngươi đi Minh Thủy, là làm cái gì sao?”

“Đánh giặc.”

“Đích xác như thế...”

Tiết Quân Lương nói: “Nhưng cô tổn thất một đại tướng, đây là thành quả của ngươi sao?”

Lang Tĩnh nói: “Vi thần có biện pháp khiến Phụng quốc trả Đằng Nam hầu về.”

Tiết Quân Lương cười lạnh một tiếng, nói: “Cô biết không có gì làm khó được ngươi, vậy làm đi, trong vòng 3 ngày, cô muốn Phụng quốc thả người... Bằng không cô sẽ để Trần Cương hầu, tự mình ném ngươi vào lao.”

Biểu tình của Lang Tĩnh không hề biến hóa, ngay cả mày cũng chưa nhăn một chút, chỉ hướng Tiết Quân Lương hỗ trợ nhân mã.

Ba ngày quả thật ngắn, nhưng muốn lời đồn tới tai Phụng quốc, cũng không phải không có khả năng.

Ngày thứ hai, Phụng quốc lâm triều, có người tố giác Lữ Thế Thần, nói Lữ Thế Thần tâm hoài bất quỷ, kỳ thật đã sớm đầu phục Tiết quốc.

Lang Tĩnh phái người tung tin, lần trước Lữ Thế Thần từ Tiết quốc trở về, căn bản không phải trốn về, một thư sinh tay không tác sát sao có thể không hề bị thương, còn đoạt được thiên lý mã mà về.

Còn nói Lữ Thế Thần đối đãi với Đằng Nam hầu tốt như vậy, hoàn toàn là vì Lữ Thế Thần chịu đại ân của Đằng Nam hầu, trong lòng sớm phản loạn, nhưng chưa tìm được thời cơ, hơn nữa lần này công văn dùng Đằng Nam hầu thỉnh hòa là Lữ Thế Thần tự mình soạn, đề xuất dùng Triệu Lục đổi Đằng Anh, rõ ràng là quỷ kế.

Thử nghĩ nếu Tiết vương không đổi, vậy chỉ có thể khai chiến, rõ ràng Lữ Thế Thần muốn hai nước khai chiến, cho nên cố ý soạn như vậy, chắc chắn Tiết quốc đã chuẩn bị tốt bố phòng, chỉ chờ Phụng quốc chui đầu vô lưới.

Trên triều, Lữ Thế Thần biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mặc dù đề xuất trao đổi Triệu Lục, kỳ thật là tư tâm của Phụng Minh, nhưng thần tử chỉ trích Đại vương, không phải quân thần chỉ đạo.

Lữ Thế Thần một câu cũng không cãi lại, Phụng Minh không ngờ đổi một phản thần trở về, lại biến thành cục diện như vậy, mà thái độ của Lữ Thế Thần rõ ràng muốn thay hắn gánh tiếng xấu này.

Phụng Minh biết nếu mở miệng nói là ý của mình, lời đồn sẽ càng nhiều, không mở miệng chứng thần lại muốn Lữ Thế Thần từ quan.

Lúc này Lữ Thế Thần lại tự coi quan mạo, hai tay đặt mũ xuống đất, nói: “Vi thần tuyệt không nhị tâm, các vị đại nhân hoài nghi Lữ mỗ, Lữ mỗ có thể hiểu, trước khi chuyện sáng tỏ, Lữ mỗ nguyện ý từ quan đổi lấy trong sạch.”

Lữ tướng từ quan, chứng thần đề nghị chỉ có thể trả Đằng Nam hầu về mới bình ổn việc này, vạn nhất mất dân tâm cùng quân tâm, mới là điểm chết người.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tiết Quân Lương hỏi Lang Tinh chuyện thế nào, Lang Tinh nói: “Đại vương phái người đi Minh Thủy trước là được.”

Tiết Quân Lương liền nghe theo, sờ dĩ Lang Tinh trí mưu hơn người, bởi vì y biết công tâm kế, nhiều lúc không cần phí người nào.

Tiết Quân Lương nghĩ phái ai đi Minh Thủy mới tốt, hiện giờ y đã biết Đằng Nam hầu là ai, khó tránh khỏi trong lòng có chút băn khoăn, cũng không phải chán ghét Đằng Vân, mà là cảm thấy mất bình tĩnh.

Tiết Quân Lương suy nghĩ một lát, sau đó bảo Khương Dự ra cung một chuyến, đến Vạn Niên Hầu phủ, liền nói cho Đằng Thường, Tiết vương bảo y lập tức khởi hành đến Minh Thủy, đón Đằng Nam hầu về.

Đằng Thường bị tin báo tử của Đằng Vân đã kích rất lớn, sau Phụng quốc phái người nói Đằng Nam hầu không chết, Tiết Hậu Dương cơ hồ còn cao hứng hơn Đằng Thường, hiển nhiên, hắn là vì nghĩ Đằng tiên sinh sẽ không thương tâm nữa.

Tiết Hậu Dương lập tức chuẩn bị hành lý cho Đằng Thường, hắn cũng không nói ra thân phận của Đằng Vân, chỉ dặn dò, “Tiên sinh phải cẩn thận Phụng quốc có quỷ kế, hơn nữa không biết cạnh Minh Thủy có còn có ... dư đảng của Chương Hồng hay không.”

Làm quan lâu như vậy, Đằng Thường đã không biết cái gì mới là thực tình, chỉ có Tiết Hậu Dương vẫn luôn đối tốt với y, y hiển nhiên hiểu được.

Tiết Hậu Dương lại nói: “Lần này Triệu tướng quân có ý phái Triệu Thống đi theo... Tiên sinh luôn làm việc cẩn thận hơn ta, Hậu Dương sẽ không xen vào.”

Đằng Thường gật gật đầu, qua nửa ngày mới cười nói: “Có một số việc ta không biết người tra ra được bao nhiêu, lần này trở về, ta có một số việc muốn nói với người, không biết Vạn Niên hầu có muốn nghe?”

Tiết Hậu Dương nhìn vẻ mặt của y, mạnh gật đầu, nói: “Tự nhiên nguyện ý nghe! Tiên sinh muốn nói gì, Hậu Dương đều sẽ nghe.”

Đằng Thường không nói nữa, Triệu Thống đã qua đây, mọi người liền chạy tới Minh Thủy.

Phụng Minh rơi vào đường cùng chỉ có thể phái người thả Đằng Vân, mới vừa nói muốn thả người, người của Tiết quốc đã đến Minh Thủy.

Phụng Minh sai Tề Từ Kết hộ tống Đằng Vân đến Minh Thủy, Đằng Vân không ngờ là Đằng Thường tới, Đằng Vân đánh giấc ở Minh Thủy cũng khá lâu, hắn không biết thân phận của mình sớm bị Đằng Thường xem thấu, mà không chỉ Đằng Thường, ngay cả Tiết Quân Lương cùng Tiết Hậu Dương cũng biết.

Đằng Thường thấy đối phương, cố gắng giả vờ bình tĩnh, bái tạ Tề tướng quân, trình lên thư Tiết vương tự viết, thuyết minh nguyện ý cùng Phụng quốc giải hòa.

Tề Từ Kết bắt được thư của Tiết Quân Lương, hiển nhiên không làm khó bọn họ, liền ra lệnh thả người.

Thuyền của Đằng Thường sớm chờ ở bờ Minh Thủy, Đằng Thường nhượng một bước, nói: “Hầu gia, lên thuyền thôi.”

Đằng Vân gật gật đầu, cũng không nói nhiều, liền đi lên thuyền, Triệu Thống sai người vung chèo, bắt đầu rời biên cảnh Phụng quốc, hướng bờ bên kia Minh Thủy mà đi.

Trước kia Triệu Thống có thành kiến với Đằng Vân, nhưng từ khi nghe hắn lập chiến công tại Minh Thủy, trong lòng cũng chậm rãi cải biến cái nhìn, biết được Đằng Vân một người đối địch, càng thêm bội phục.

Đằng Vân ở Phụng quốc không bị dụng hình, nhưng nghỉ ngơi không tốt, trên sông gió không ổn định, hắn bị lay đến không thoải mái, liền đi ra hít thở không khí.

Triệu Thống vẫn luôn đứng bên ngoài, hắn đi theo là vì bảo hộ an toàn của Đằng Thường và Đằng Vân, không dám sơ sót, lúc này nhìn thấy Đằng Vân đi ra, vừa muốn đi bồi tội, lại cảm thấy xấu hổ.

Triệu Thống mới vừa đi qua, chợt nghe Đằng Vân bỗng nhiên quát một tiếng “Cẩn thận”, một mũi tên bắn lên tới, Triệu Thống lắc mình né tránh, mới nghĩ

đến Đàng Văn đứng phía sau, Đàng Văn vốn muốn tránh, nhưng đụng phải cột buồm, mũi tên trượt qua cánh tay.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, trên Minh Thủy có một con thuyền nhỏ, ý vào sương mù không dễ dàng phát hiện mà tới, Triệu Thống tuổi trẻ khí thịnh, lại thấy có người bị thương, tự nhiên không muốn bỏ ý đồ, Đàng Văn lại dùng sức kéo hấn, hai người ngã xuống boong thuyền, mới tránh thoát một tên nữa.

Tuy rằng chỉ bị thương ngoài da, phá da một chút, bất quá Đàng Văn càng ngày càng cảm thấy mê muội, nghiêng đầu nhìn mới biết được, hóa ra trên mũi tên có độc, Triệu Thống gọi, hấn có thể nghe được, nhưng ý thức có chút hoảng hốt, sau đó tựa hồ Đàng Thường cũng chạy lại, giống như thực sót ruột, chỉ tiếc Đàng Văn kiên trì không được, cuối cùng hôn mê.

Tiết Quân Lương không ngờ phái bọn họ đi đón người, thế nhưng người lại bị khiêng về, đi theo không mang ngự y, tuy đại phu ở Châu quận đã xem qua, nhưng độc tính rất mạnh, máu của Đàng Văn chảy không ngừng, thân thể hấn lại suy yếu, mới hôn mê.

Tiết Quân Lương sai người trực tiếp đưa Đàng Văn vào cung, có người khuyên bảo chuyện này không hợp quy củ, Tiết Quân Lương chỉ nói: “Hấn vốn là quý phi của cô, vì triều thần không ai bằng hấn, nên cô mới để hấn xuất chinh.”

Mọi người á khẩu, Tiết vương đón Đàng Văn vào cung, lại không an bài ở hậu cung, Khương Dụ hỏi Tiết Quân Lương an trí ở thiên điện nào, Tiết Quân Lương chỉ thần nhiên nhả ra hai chữ, “Chính điện.”

Khương Dụ không biết mối quan hệ giữa Đàng Văn, hoàng hậu và Đàng Anh, tuy không rõ vì sao Tiết Quân Lương dụng tâm như thế, nhưng vẫn mắt xem mũi mũi xem tâm, không nói hai lời, làm tốt chuyện Tiết vương phân phó là được.

Tiết Quân Lương gọi mấy nguyên lão ngự y của thái y viện tới, trong mắt mấy lão ngự y, vết thương trúng tên là chuyện nhỏ, chỉ khuyên Đàng Văn dưỡng hảo thân thể, thân thể Đàng Văn có tâm tật, quá vui quá buồn hay quá giận đều không thích hợp, bệnh dễ tái phát, thân thể thêm khỏe mạnh mới tốt.

Tiết Quân Lương nghe bọn họ nói vậy, thoáng thả lỏng tâm, bảo ngự y kê thuốc bổ, tầm mắt lại chuyển lên mặt Đàng Văn, ngự y đột nhiên chần chờ hỏi một câu, “Bệ hạ... Không biết vết thương trên mặt Hầu gia, có cần trị không?”

Y sừng sốt một hồi lâu, mới đột nhiên nhú mày, lạnh lùng nói: “Hiển nhiên phải trị.”

Ngự y nghe y nói vậy, ngược lại phát ngốc, nói: “Này... Bệ hạ tha tội, sẹo trên mặt Hầu gia đã lâu, tuy có thể trị, nhưng không thể hoàn toàn mất hết.”

Hấn nói xong, sắc mặt Tiết Quân Lương chìm xuống vài phần, nhưng Tiết Quân Lương biết, sờ dĩ trị không được, kỳ thật cũng có trách nhiệm của chính mình, khi đó y không muốn Đàng Văn dễ chịu, chẳng qua lúc này thân phận của Đàng Văn thay đổi, tâm tư của Tiết Quân Lương cũng thay đổi.

Tiết Quân Lương dừng nửa ngày, nói: “Hết sức trị liệu.”

“Vàng vàng...” Ngự y vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: “Cụu thần sẽ hết sức, không dám chậm trễ, thỉnh bệ hạ yên tâm.”

Chờ ngự y đi rồi, Tiết Quân Lương liền đứng bên giường, nãy giờ không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Đàng Văn, Khương Dụ đứng không xa không gần, tuy không phải mình bị nhìn, nhưng cũng cảm thấy toàn thân sợ hãi, ông không dám lên tiếng, gần đây Tiết vương hi vọng vô thường...

Chờ sắc trời bắt đầu tối, Khương Dụ mới không thể không ho nhẹ một tiếng, nói: “Bệ hạ... Truyền thiện sao?”

Chính là không ngờ một tiếng này lại khiến Đàng Văn tỉnh, Đàng Văn cảm thấy đầu rất nặng, bên tai có tiếng nói, hấn đấu tranh mãi mới mở được mắt, tay thoáng động, nhưng lại không có cảm giác.

Đàng Văn nhớ hình như mình bị trúng tên, sau đó không có ý thức, trong lòng chợt lạnh, cho rằng cánh tay bị phế đi, gãy dựa muốn đứng lên.

Tay phải của Đàng Văn không dùng lực được, lão đạo sắp rơi xuống giường, Tiết Quân Lương thấy hấn tỉnh lại, cảm thấy mình nhìn chăm chăm người ta có chút xấu hổ, thu ánh mắt giả vờ không phát hiện, nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều, vội vàng đưa tay đỡ.

Đàng Văn vờng hồ hồ, nhìn đến là Tiết Quân Lương, phản ứng chậm nửa ngày, mới nhìn nhìn tay của mình.

Tiết Quân Lương biết tay hấn không có cảm giác, nói: “Tay ngươi không việc gì, mấy ngày nữa độc thanh tiêu thũng liền tốt lên.”

Lúc này Đàng Văn mới phát hiện mình tựa vào người Tiết Quân Lương, vội vàng quỳ xuống, nói: “Tạ bệ hạ...”

Nhưng hấn chưa nói xong, Tiết Quân Lương liền phát phát tay, làm bộ như không thèm để ý nói: “Đàng khanh lần này lập công đầu, không cần cảm tạ.”

Dứt lời còn nâng Đàng Văn dậy, nói: “Không cần quỳ, nằm đi.”

Đàng Văn không biết vì sao Tiết Quân Lương bỗng nhiên “Thân thiết” như vậy, có lẽ là hấn vừa tỉnh lại, còn chưa tỉnh táo, nên tất cả tâm tư đều biểu hiện trên mặt, Tiết Quân Lương nhìn liền cảm thấy bất đắc dĩ, dù nghĩ ngờ cũng đừng rõ ràng thế chứ.

Khương Dụ rất có nhãn lực nhìn Đàng Văn nằm xuống.

Tiết Quân Lương lại nói: “Ngươi nghỉ ngơi trước, chờ ta sai người mang được thiện đến.”

Khương Dụ biết nửa câu sau là nói cho mình, lên tiếng rồi phong chuẩn bị được thiện.

Trong lòng Đặng Vân có vài phần kinh ngạc, bất quá nghĩ đến mình lập công, Tiết Quân Lương cũng phải biểu hiện một chút; thân thể của hắn quá yếu, nằm xuống giường liền ngủ, cũng quên nhìn bốn phía, hiển nhiên không biết nơi này là tẩm cung của Tiết Quân Lương.

Đặng Vân lần nữa tỉnh lại, nội điện đã lên đèn, Tiết Quân Lương ngồi sau thư trác cách đó không xa, thường thường giương mắt nhìn bên này một chút, Đặng Vân tỉnh y tự nhiên biết, nhưng Tiết Quân Lương nghĩ, đối phương vừa tỉnh mình lập tức phát hiện, có thể mất phong phạm quân vương hay không?

Vì thế đợi hơn nửa ngày, mới làm bộ như “Lo dâng” phát hiện Đặng Vân tỉnh, không nhanh không chậm đứng lên, đi tới nói: “Đặng khanh tỉnh? Thân thể cảm giác thế nào? Có thể ăn chút đồ chứ?”

Y liền tiếp hỏi xong, nhìn biểu tình giật mình của Đặng Vân, mới phát giác mình một hơi hỏi quá nhiều vấn đề, cho dù đối phương từng là hoàng hậu, nhưng bọn hắn cũng từng là tử địch, thế nhưng có thể quan tâm như vậy.

Đặng Vân dừng một chút, vội vàng xuống giường nói: “Vi thần tốt hơn nhiều.”

“Ân.”

Tiết Quân Lương lại xoay người ngồi trở về, nói: “Khương Dụ, đem được thiện lên.”

Khương Dụ ứng tiếng, đưa được thiện vẫn luôn nóng hổi lên, dù là được thiện, bất quá Tiết Quân Lương phân phó làm thanh đạm một chút, sợ Đặng Vân vì trứng độc, mới vừa tỉnh lại ăn cái gì cũng muốn nôn.

Đặng Vân có chút nghi hoặc với phản ứng của Tiết Quân Lương, mới đầu còn mơ hồ, hiện giờ đã ngủ đủ, tỉnh táo không ít, liền cảm thấy hành động của Tiết Quân Lương thực quái dị.

Đặng Vân tuyệt không nghĩ tới thân phận của mình bị Tiết Quân Lương biết, hắn hơi suy ngẫm, có lẽ Tiết Quân Lương lại nghĩ ra biện pháp làm khó mình.

Khương Dụ tự tay uy được thiện cho Đặng Vân, Đặng Vân nhận một lễ như vậy, hành động càng thêm cung kính, không muốn lộ ra nhược điểm gì để người ta nắm bắt, vua của một nước đang phê tấu chương, sao thân tử có thể ngồi ăn, vì thế chỉ giả vờ đang ăn, nhấp một hơi, liền không cử động nữa.

Tiết Quân Lương không yên lòng nhìn tấu chương, lập tức nói: “Không hợp khẩu vị?”

“Không... Không phải,” Đặng Vân vội xuống nói: “Vi thần sợ hãi, thật sự hổ thẹn.”

Tiết Quân Lương tự nhiên hiểu được, hóa ra ý tốt của mình bị đối phương xem là quý kẻ, y thực muốn tức giận, chẳng qua không tức giận được, cũng không biết là Đặng Vân rất cẩn thận, hay là danh tiếng của mình quá kém cỏi.

Tiết Quân Lương thở dài, nói: “Đứng lên đi, hôm nay đã muộn, cửa cung đã đóng, ngươi ngủ ở trong cung, ngày mai hẵng đi... Ngươi lập công, có chuẩn ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.”

Đặng Vân vẫn quỳ trên mặt đất, khấu tạ ân điển của Tiết vương, mới đứng dậy.

Tiết Quân Lương biết Đặng Vân đề phòng mình, đành phải bảo Khương Dụ dẫn Đặng Vân đến Văn Phụng cung ở một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

CHƯƠNG 62: Sẽ không tiếc

Chờ Khương Dụ trở về, Tiết Quân Lương vẫn đang cầm bản tấu chương kia, tựa hồ đang suy nghĩ.

Khương Dụ khụ một tiếng, nói: “Bệ hạ... Tấu chương ngược.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới hồi thần, nhìn thoáng qua tấu chương trong tay, lại sâu kín nhìn Khương Dụ, nói: “Đã đưa người qua?”

Khương Dụ nháy mắt cảm thấy mình nói gì đó không nên nói, cười gượng: “Bẩm bệ hạ, vâng.”

Tiết Quân Lương ném tấu chương sang một bên, nói: “Nếu cô muốn giữ một người bên cạnh, người nói nên làm thế nào?”

Khương Dụ có chút trù trừ, nói: “Bệ hạ... Bệ hạ đang nói Đổng Nam hầu? Thời điểm Hầu gia xuất chinh đã là Đổng phi, hiện giờ trở lại vẫn là Đổng phi.”

Tiết Quân Lương lại liếc Khương Dụ một cái, nói: “Như vậy cô còn phải hỏi người sao?”

Khương Dụ vội vàng quỳ xuống nói: “Lão nô ngu dốt, lão nô biết tội.”

Tiết Quân Lương không nói cái gì nữa, chỉ bảo ông đứng lên, sau đó lại cầm lấy tấu chương xem, một lúc sau mới phát hiện, tấu chương lại ngược.

Trong lòng Tiết Quân Lương có chút băn khoăn, hiện tại y đã biết Đổng Anh chính là Đổng Vân, vậy càng không thể để người chạy, vô luận lúc nào Đổng Vân cũng là uy hiếp lớn nhất, nhưng lại biết hẳn là người mình từng để bụng qua, y bỗng nhiên không muốn dùng phương thức này khóa Đổng Vân bên cạnh mình.

Tiết Quân Lương không thể nghĩ ra được phương pháp nào vẹn toàn nhất, đành tạm thời để hẳn bên cạnh, dưỡng thương tốt rồi nói sau. Chính là, Tiết Quân Lương nhớ tới ánh mắt đề phòng của Đổng Vân, không khỏi đưa tay nhu nhu thái dương, nhất thời có chút đau đầu.

Đổng Vân đi vào Vân Phụng cung, so với thời điểm trước khi hắn xuất chinh lại lớn ra không ít, hắn đã tu sửa gần xong, tuy không thấy cung nhân, nhưng dụng cụ bài trí không thiếu một hạt bụi.

Bởi vì Đổng Vân là ở nhờ, mặc dù Khương Dụ không rõ ý Tiết vương khi bảo ông dẫn người đến đây, nhưng Khương Dụ vẫn không dám tiếp tục nghiền ngẫm, liền phái hai nội thị tới, Đổng Vân là người bị thương, cần chiếu cố cẩn thận.

Đổng Vân tỉnh lại vẫn chưa ăn gì, còn hôn mê mất mấy ngày, trong bụng trống rỗng, không thể không ăn, vừa định làm phiền nội thị đi lấy chút đồ ăn, Khương Dụ đã dẫn người tới.

Xét chuyện Tiết vương cảm ngược tấu chương, Khương Dụ cảm thấy Đổng Vân là một nhân vật phi thường đặc biệt, cho nên không thể chậm trễ, lại phái vài nội thị và cung nữ tới, còn cố ý bảo trù phòng đưa vài món ăn nhẹ mà bỏ đường qua.

Thời gian cũng không còn sớm, Đổng Vân ăn vài miếng liền ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại, đã gần chính Ngọ.

Cung nữ thấy hắn tỉnh, giúp hắn rửa mặt chải đầu đổi y phục, còn nói, Đại vương dặn không cần đánh thức Hầu gia.

Đổng Vân vừa sợ vừa kinh ngạc, chẳng lẽ là vì mình lập công, nên Tiết vương tính toán trọng dụng mình? Hay Tiết vương định tính kế mình?

Đổng Vân nghĩ nghĩ, cảm thấy trọng dụng quả thật có khả năng, dù sao Tiết Quân Lương luôn cầu hiền tài, bất quá sách lược của Tiết Quân Lương là dùng người thì không nghi người, luôn để lại đường lui.

Rửa mặt chải đầu xong, sửa sang lại quần áo, Đổng Vân chuẩn bị đi bái tạ Tiết vương, sau đó ra cung, hiện giờ hắn vẫn là Hầu gia, phủ đệ cũng chưa phải là cấm cung.

Đổng Vân mới ra đại điện, còn chưa ra khỏi Vân Phụng cung, xa xa liền thấy Tiết Quân Lương hướng bên này mà đến.

Người nọ tựa hồ mới hạ triều, một thân triều phục chưa thay, càng tôn thêm vóc người cao lớn.

Đổng Vân vội vàng cúi đầu, bước nhanh qua, muốn quỳ lạy, lại nghe Tiết Quân Lương nói: “Đổng khanh trên người có thương tích, không cần giữ lễ tiết, Khương Dụ, nâng người dậy.”

Khương Dụ ứng thanh, căn bản Đổng Vân chưa kịp quỳ, cho nên chỉ giả vờ cúi đầu một chút.

Tiết Quân Lương cười nói: “Đổng khanh vừa dậy?”

Đổng Vân thấy trên mặt y có ý cười, tưởng cười nhạo mình ngu nhiều, đành phải nói: “Vâng, vì thần thất lễ.”

Kỳ thật Tiết Quân Lương hoàn toàn không có ý này, y đương nhiên biết Đổng Vân thân thể yếu, nghỉ ngơi nhiều là chuyện tốt, “Nói vậy chưa kịp dùng đồ ăn sáng?”

Đổng Vân dùng một chút, trả lời: “Vâng.”

Tiết Quân Lương nói: “Vậy vừa lúc, cùng ta tới Lưu Cẩn cung.”

Đổng Vân sững sốt một chút, bỗng nhiên nghĩ đến hôm nay là mười lăm, mỗi mười lăm Tiết Quân Lương sẽ tự mình đi Lưu Cẩn cung đốc học, xem tiến triển đọc sách của tiểu thái tử, thuận tiện cùng nhau lưu lại dùng cơm trưa.

Tuy Tiết Quân Lương bận rộn chính sự, nhưng chưa bao giờ xem nhẹ Tiết Bội, y đặt kỳ vọng rất cao vào Tiết Bội, dù gì Tiết quốc cũng chỉ có một hoàng tử, cũng chỉ có một Thái tử, may mà Tiết Bội bướng bỉnh nhưng không bất hảo, hơn nữa còn thông minh hiếu học.

Đằng Vân nghĩ không ra, vì sao một quân vương muốn dẫn một đại thần khác họ đến Đốc học cung của Thái tử, xét tình cảnh này, chắc chắn phải cùng nhau dùng ngộ thiện.

Tiết Quân Lương chưa cho hấn cơ hội cự tuyệt, liền bảo Đằng Vân cùng mình lên bước liễn, hướng Lưu Cẩn cung.

Tiểu thái tử thoát nhìn thực kính sợ Tiết vương, nhưng hiển nhiên luôn hy vọng phụ thân đến xem, cho dù chỉ hỏi một vài câu đọc gì viết gì cũng tốt.

Tiết Bội sớm quỳ gối chờ Tiết Quân Lương trước cửa cung, Tiết vương vừa tới, chẳng qua còn dẫn theo một người khác.

Tiết Bội giương mắt thoáng nhìn, mặt nhất thời buông xuống, Thẩm Dực quỳ một bên, tự nhiên phát hiện không ổn, lặng lẽ dùng cánh tay chạm vào Tiết Bội, lúc này tiểu thái tử mới thu sắc mặt, bất quá cũng không để coi.

Tình cảm giữa tiểu thái tử và hoàng hậu tốt lắm, thế cho nên cái nhìn của Tiết Bội với Đằng Anh phi thường kém, đương nhiên nó cũng biết làm quân vương không dễ dàng, không phải nói giết liền giết, còn phải xem chiều hướng phát triển, phải xem dân ý thiên ý, nhưng điều này cũng không ngăn được tình tự của Tiết Bội.

Hơn nữa nghe nói phụ hoàng còn muốn thú hấn làm nam phi, Tiết Bội thiếu chút nữa đập nát vật dụng trong Lưu Cẩn cung, may mà Thẩm Dực khuyên nhủ, phân tích lợi hại, mới trấn áp được tính tình của Thái tử gia.

Càng khiến Tiết Bội canh cánh trong lòng chính là, Tiết Quân Lương trùng kiến Vân Phượng cung, lại cho nam nhân mặt đầy sẹo này vào ở, từ xưa đến nay Vân Phượng cung của Tiết quốc chỉ dành cho hoàng hậu, một nam sủng mà cũng xứng.

Tiết Quân Lương hạ bước liễn, thế nhưng đưa tay qua, ý bảo muốn dìu Đằng Vân xuống, dù là gan Đằng Vân có lớn cũng không thể thực sự để Tiết vương đi diu mình, vẫn là Khương Dự ánh mắt hạo, vội đi lên dìu Đằng Vân xuống dưới.

Tuy tay phải của Đằng Vân không còn sung huyết, nhưng vẫn chưa có cảm giác, không nghe sai sừ, chớ nói chi là ra sức.

Tiết Quân Lương đứng một bên nhìn, nhú nhú mày, ghét bỏ Khương Dự tuổi già, vạn nhất ngã thì sao, vì thế vẫy lui Khương Dự, tự mình tới dìu.

Trong mắt tiểu thái tử, hành động này có thể nói là ân ân ái ái, khiến Tiết Bội tức giận tới mức đen mặt, Đằng Vân nhìn thấy Tiết Bội, vốn là cảm khái, thái tử đúng là tuổi ăn tuổi lớn, cao lên không ít, bộ dáng càng ngày càng trưởng thành.

Chẳng qua khi ánh mắt hai người chạm nhau, Đằng Vân lại bị Tiết Bội hung hăng liếc một cái, Đằng Vân lập tức hiểu được, xem ra trong mắt Tiết Bội mình không phải thứ gì tốt...

Tiết Quân Lương và Đằng Vân đi phía trước, Thẩm Dực đề thấp thanh âm nói: “Thái tử gia, ngài lại phát hỏa gì chứ?”

Tiết Bội vung tay áo, cố ý chậm vài bước, cũng đề thấp thanh âm nói: “Thái phó không cần khuyên nhủ ta, ta biết khi nào thì nên nói cái gì.”

Thẩm Dực nhất thời vô lực, nghĩ thầm, nếu nguoi biết, vì sao lúc này biểu hiện chỉ hận không thể cắn người.

Vào điện, Tiết Quân Lương hỏi tình hình đọc sách gần đây của Tiết Bội.

Thẩm Dực quỳ xuống bẩm báo, hai tay đặt quan mào xuống đất, dập đầu, lại mang quan mào, đây là lễ nghi thỉnh tội của các đại thần.

Thẩm Dực nói: “Thái tử thông minh hiểu học, chỉ sợ qua vài năm, vì thân cũng không còn gì để dạy.”

Một câu nói thực thực giả giả, có việc thực, hiển nhiên cũng có khoa trương, đương nhiên Tiết Quân Lương nguyện ý nghe người khác khen con của mình, vì thế tùy tiện hỏi mấy vấn đề xem như khảo hạch, Tiết Bội cũng đều trả lời lưu loát.

Tiết Bội thủy chung là đứa nhỏ, Tiết Quân Lương thấy nó đáp tốt, khích lệ vài câu, Tiết Bội liền quên việc không vui vừa nãy, ý cười nhiễm đuôi lông mày, lúc này Thẩm Dực mới thở phào nhẹ nhõm.

Giữa trưa tan học, Tiết Quân Lương sai người bỏ thiện, Tiết Bội thấy Đằng Vân vẫn chưa đi, tựa hồ muốn cùng mình ăn cơm, đột nhiên nói: “Phụ hoàng, thẩm thái phó là tiên sinh của nhi thần, cũng chính là trường bối, có thể thỉnh thái phó ngồi cùng không?”

Tiết Quân Lương nghe xong chỉ thần nhiên liếc Tiết Bội một cái, cười nói: “Bội nhi càng ngày càng hiểu quy củ, là thái phó biết dạy dỗ, nếu Nội nhi đã nói, vậy thái phó không ngại cũng lưu lại dùng bữa đi.”

Thẩm Dực cảm thấy mình là tám đời xui xẻo mới dính vào loại chuyện này, vốn có thể rời đi, vô duyên vô cớ liên lụy vào.

Mặc dù là gia yến bình thường, bất quá bữa cơm này thực quý dị. Tay phải của Đằng Vân vô lực, không dùng được đũa, may mà uống cháo vẫn tốt, vì thế không gấp đồ ăn.

Tiết Quân Lương thấy, liền tự mình gấp đồ ăn, đặt lên thìa cho hấn, Đằng Vân nhìn đến biểu tình cười tủm tỉm của đối phương, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một loại ý niệm, y không có gấp đến miệng mình, thật sự là đã quá nhân từ.

Hiển nhiên Đằng Vân không biết biểu hiện này của Tiết Quân Lương là ôn nhu săn sóc, có lẽ do Đằng Vân quá cảnh giác với y, nên chỉ nghĩ Tiết Quân

Lương đang đùa giỡn mình.

Tiểu thái tử nhìn Tiết vương sùng ái nam nhân, hòa trong lòng càng tăng, lúc ấy Tiết vương sùng hạnh hoàng hậu, cũng từng ân ái hòa thuận như vậy, tuy Tiết Bội lớn lên ở thâm cung, lại thấp phần không quen hậu cung ba nghìn mỹ nhân.

Tiết Bội không chỗ tắt hỏa, liền nhìn Thẩm Dực vẫn luôn nháy mắt ra dấu với mình, Tiết Bội lập tức đạp chân hấn dưới bàn, Thẩm Dực không ngờ Thái tử gia sẽ đá mình, quả nhiên biến thành bia đỡ, tại yến hội chỉ có một quân vương một Hầu gia một Thái tử, thái phó nho nhỏ như hấn liền trở nên đáng thương.

Đặng Vân nhìn thức ăn luôn đầy ắp trên thìa của mình, trong lòng thiên hồi bách chuyển, nghĩ mình nên nói thế nào mới phải, không thể nói vì thân ăn no, cũng không thể nói cảm tạ hảo ý của bệ hạ.

Thời điểm Đặng Vân hết đường xoay sở, Tiết Quân Lương bỗng nhiên nói: “Là một mối sao? Tựa hồ tinh thần của ngươi không tốt.”

Đặng Vân vội vàng gật đầu nói vâng, Tiết Quân Lương mới khăng khải vung tay lên, yến hội liền kết thúc, bản thân muốn để Đặng Vân ở lại Vân Phụng cung dưỡng thương, nhưng Đặng Vân nói không hợp quy củ, cuối cùng Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, bảo Khương Dụ đưa hấn ra cung, lại ban rất nhiều dược liệu quý hiếm.

Đặng Vân ra cung, mới nhẹ nhàng thở ra, trong xe ngựa trải thảm thực mềm mại, tuy xe đi không nhanh, nhưng phi thường vững vàng, chắc chắn Đặng Vân không thể tưởng được, những điều này là do Tiết Quân Lương nghĩ đến, phân phó Khương Dụ làm.

Lúc Tiết Hậu Dương hồi phủ thấy Đặng Thường nhìn sách đến xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì, đành phải gọi: “Tiên sinh.”

Đặng Thường cả kinh hồi thần, nói: “Hầu gia đã trở lại.”

Tiết Hậu Dương nói: “Hôm nay hạ triều, lại đến sở quân cơ một chuyến, lúc trở về...”

Hấn dừng một chút, tiếp tục nói: “Lúc trở về thấy được xa giá của Đặng Nam hầu, tựa hồ đã hồi phủ dưỡng thương, tiên sinh không cần lo lắng, nếu sốt ruột, có thể qua thăm hấn.”

Đặng Thường nói: “Vết thương của Đặng Nam hầu tốt rồi sao?”

Tiết Hậu Dương gật gù đầu, nói: “Tiên sinh yên tâm, nguyên lão của thái y viện cũng không phải ăn không ngồi rồi, Đặng Nam hầu đã không đáng ngại, chỉ cần dưỡng tốt thân thể là được. Ta nghe nói Tiết vương ban cho hấn rất nhiều đồ, dược liệu quý hiếm cũng không ít...”

Hấn nói xong, cũng không ngờ Đặng Thường đột nhiên cười một tiếng, Tiết Hậu Dương không rõ: “Tiên sinh? Ta nói gì kì quái sao?”

Đặng Thường lắc đầu nói: “Hầu gia hỏi thăm thực kỹ càng tí mi.”

Tiết Hậu Dương nói quanh co một tiếng: “A... Hôm nay làm việc ở sở quân cơ, nghe nói.”

Đặng Thường lại nói: “Ngươi là nghe nói, hay cố ý hỏi thăm?”

Tiết Hậu Dương sùng sốt một chút, theo bản năng sờ sờ mũi, nói: “Thực là cái gì cũng không thể gạt được tiên sinh, ta đích thật là đi hỏi thăm.”

“Vì cái gì?”

Tiết Hậu Dương vừa nghe “Vì cái gì”, không hiểu được ý tứ, nhưng nhìn đến biểu tình của Đặng Thường, bỗng nhiên có chút thẹn thùng, đương nhiên là vì không muốn Đặng Thường lo lắng, mới đi hỏi thăm.

Đặng Thường thấy hấn không nói lời nào, càng muốn chọc hấn, tiếp tục cười nói: “Vì sao Hầu gia muốn đi hỏi thăm?”

Tiết Hậu Dương ngắt lời: “Tiên sinh muốn đi thăm bệnh, cũng phải chuẩn bị chút lễ vật, không biết chuẩn bị cái gì mới tốt.”

Đặng Thường cũng không tiếp tục truy vấn, “Không vội, thân thể Đặng Nam hầu suy yếu, ta không nên quấy rầy hấn nghỉ ngơi, mấy ngày nữa bái phỏng cũng không chậm.”

Y nói xong, bỗng nhiên nói: “Đã nhiều ngày nay ta nghe được một việc.”

Tiết Hậu Dương thật lâu chưa thấy qua biểu tình “Đa mưu túc trí” của Đặng Thường, không khỏi cảm thấy bấp chân co rút, y chưa nói ra, nhưng tựa hồ có gì đó không thích hợp.

Đặng Thường cười bí hiểm, nói: “Phụng quốc vì tỏ thành ý thỉnh hòa, ngoài trả Đặng Nam hầu về, còn có ưu đãi gì?”

Tiết Hậu Dương lập tức có chút không được tự nhiên, nói: “Không... Ta không nghe được gì.”

Đặng Thường nhíu mày, “Đặng mỗ tự mình đi qua Minh Thủy, chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?”

Tiết Hậu Dương gãi gãi tai, biểu tình không biết làm sao, Đặng Thường không đành lòng đùa hấn, tựa hồ chỉ cần mình nói ra, đối phương đều đặt biệt khăn trương.

Đặng Thường nói: “Phụng vương đưa nữ nhi của cửu công, chuẩn bị hòa thân, ta còn nghe là muốn gả cho Hầu gia, chỉ là muốn hỏi Hầu gia một tiếng chọn lựa rồi sao?”

“Hiển nhiên không chọn.”

Tiết Hậu Dương bỗng nhiên đứng lên, thanh âm bởi vì vội vàng mà cất cao: “Xác thực là đúng vậy, nhưng Hậu Dương đã...”

Hấn nói xong dừng một chút, bản thân muốn nói “Đã thú tiên sinh”, nhưng sợ nói ra lại khiến Đặng Thường tổn thương, vì thế đành phải sửa miệng, “Hậu Dương đã có tiên sinh, tự nhiên sẽ không muốn nạp thiếp.”

Đặng Thường nghe xong lại cười nói: “Nạp thiếp cái gì, thiên kim của cửu công tới đây chỉ có thể làm thiếp sao?”

Tiết Hậu Dương có chút sốt ruột, nói: “Tiên sinh, hiện tại chúng ta không phải đang nói chuyện thế thiếp, là nói chuyện ta sẽ không tái giá.”

Yên tĩnh trong chốc lát, Đặng Thường nói: “Trước khi đi ta có nói, lần này trở về, ta có lời muốn nói với ngươi.”

“Ta nhớ rõ.”

“Kỳ thật có một số việc, cũng không lừa được Hầu gia.” Đặng Thường chậm rãi nói: “Đôi khi Hầu gia lỗ mãng, nhưng lại rất thận trọng, chuyện kia, hấn Hầu gia và Tiết vương đã phát hiện.”

Tiết Hậu Dương nhìn Đặng Thường thật lâu, mới nói: “Tiên sinh nói đúng, ta chỉ nghĩ chuyện của mình, chuyện của người khác, Hậu Dương không thèm đề ý.”

Đặng Thường cười nói: “Ta chưa nói xong.”

Đối phương không nói lời nào, Đặng Thường liền nói tiếp: “Hầu gia tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại lập chiến công, muốn làm thông gia với nhà nào phú quý trong kinh thành đều được... Mặc dù Đặng Thường vô đức vô năng, lại được Hầu gia ưu ái, thật sự là vạn hạnh, nhưng Hầu gia cũng biết, nếu cùng ta một chỗ, vậy liền đoạn tử tuyệt tôn, Hầu gia ngươi... Ngươi bỏ qua được sao? Đặng mỗ hiện giờ là nửa đời cô đơn, mấy chuyện đó đều sẽ không tiếc...”

Y còn muốn nói, lại bị Tiết Hậu Dương đánh gãy: “Tiên sinh nói sẽ không tiếc, tuy Hậu Dương ngu dốt, nhưng có thể nghe ra...”

Hấn nói xong đưa tay ôm Đặng Thường, cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta nghe tiên sinh nói rõ tình cảm trong lòng, ta... Ta thật sự cao hứng.”

Vừa rồi Đặng Thường có chút kích động, cũng không đề ý, lúc này nghe Tiết Hậu Dương nói, trên mặt liền phát sốt, không ngờ có thể nói ra dễ dàng như vậy.

Đặng Thường vốn muốn nghiêm túc nói chuyện với hấn, lại thấy Tiết Hậu Dương cười ngây ngô, sống chết ôm mình không buông tay, Đặng Thường muốn đẩy hấn ra, lại vô thức cảm giác hạ thân của đối phương không an phận.

Dù Đặng Thường trải qua vài thập niên trên quan trường, lúc này cũng không thể vân đạm phong khinh, vội vàng đẩy Tiết Hậu Dương, nói: “Hầu... Hầu gia...”

Môi Tiết Hậu Dương nhẹ nhàng cọ xát vành tai Đặng Thường, hơi thở phun ra nóng rực, hấn không biết nói cái gì, cũng không dám mạo muội động thủ động cước với Đặng Thường, cũng chỉ dám một lần lại một lần hôn vành tai và cổ của Đặng Thường.

Đặng Thường bị nụ hôn như có như không của hấn làm cả người phát nhiệt, tứ chi như nhũn ra, y không phải loại người vòng vo, hơn nữa y biết, nếu mình không đáp ứng, Vạn Niên hầu trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tuyệt đối không làm càn với mình.

Yết hầu Đặng Thường giật giật, trở tay ôm lấy đối phương, chủ động hôn khoe miệng Tiết Hậu Dương, tay phải hơi run lên, bắt đến hạ thân của Tiết Hậu Dương, thay hấn thư giải.

Hơi thở Tiết Hậu Dương càng thêm ô ô, hấn hít mắt, mãnh đem Đặng Thường nhấc một cái, đặt y lên bàn làm việc ở thư phòng.

Công văn trên bàn rơi xuống, Đặng Thường kinh ngạc nhìn Tiết Hậu Dương, càng khiến hạ thân hấn kích động, đưa tay cời đai lưng của Đặng Thường.

Đặng Thường giật mình sau đó giây dựa muốn đứng lên, nói: “Hầu gia?”

Y vốn định lấy tay thay đối phương thư giải một chút, nào biết hành động này làm cho Tiết Hậu Dương có chút thụ sủng nhược kinh, tiên sinh đã chủ động, sao mình có thể nhịn được nữa, vì thế cũng không quản chính ngạo hay không chính ngạo, thư phòng hay không thư phòng.

Ở phương diện tình cảm hai người cũng không quá hiểu biết, bộ dáng Đặng Thường luôn thực bình tĩnh, Tiết Hậu Dương không biết chính xác ý tứ của y,

không biết y rốt cuộc nghĩ về mình thế nào, mà hiện giờ nghe Đăng Thường nói ba chữ “Sẽ không tiếc”, rốt cục giải khai băn khoăn, sao có thể dễ dàng buông tha Đăng Thường.

Ngày thứ ba Đăng Thường mới đến bái phỏng phủ Đăng Vân, không phải y không sốt ruột gặp Đăng Vân, chẳng qua ngày ấy tại thư phòng, Tiết Hậu Dương gây sức ép với y quá lợi hại, đúng là khiến y hai ngày không thể xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

CHƯƠNG 63: Đăng Vân Phụng Dục

Đăng Vân nhận được bái thiếp của Vạn Niên Hầu phủ, tướng Tiết Hậu Dương muốn tới, dù sao hiện tại thân phận của Đăng Vân cũng là Hầu gia, tuy không có địa vị cao như Vạn Niên hầu, nhưng cũng là nhất triều vi thần, mấy ngày nay có rất nhiều đại thần đến bái phủ.

Chẳng qua Đăng Vân không ngờ, người tới không phải Tiết Hậu Dương, mà là Đăng Thường.

Tiết Hậu Dương cũng theo Đăng Thường tới, nhưng đi tới cửa liền dừng, sai hạ nhân cầm lễ vật, bản thân hắn không tiến vào.

Đăng Vân dường như thương hảo, tinh thần đã khá nhiều, chủ yếu nhất là tay phải đã có tri giác, mỗi ngày Tiết vương nhượng ngự y lại đây, còn đưa một ít thuốc bổ, sai Khương Dự mang đồ ăn đến, chuẩn Đăng Vân nghỉ ngơi.

Đăng Thường thấy khí sắc của hắn tốt hơn ngày ở Minh Thủy nhiều, mới buông tâm.

Đăng Vân không biết đối phương đã biết được thân phận của mình, còn khách khí mời Đăng Thường vào phòng, phân phó hạ nhân pha trà ngon.

Đăng Thường sai hạ nhân đưa lễ vật tặng Đăng Vân lên, Đăng Vân cảm tạ, liền để một bên, Đăng Thường lại cười nói: “Hầu gia không muốn mở ra xem sao?”

Mở lễ vật trước mặt khách nhân quả thật có chút vô lễ, nhưng đối phương đã nói vậy, Đăng Vân liền mở hộp gấm, bên trong là văn phòng tứ bảo.

Năm đó Đăng Thường dạy Đăng Vân đọc sách, lễ vật đầu tiên cũng là văn phòng tứ bảo, Đăng Vân ngắm người, dưới nghiên mực còn có một trang giấy, tùy tay rút ra, Đăng Vân lập tức khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Đăng Thường.

Trên đó chỉ viết tám chữ, nét chữ cứng cáp sắc sảo —— Bài không vụ chuyển, Đăng vân phụng dục.

Đăng Thường vẫn mỉm cười, nói: “Hầu gia, chữ Đăng mỗ viết thế nào? Có thể vào pháp nhãn sao?”

Đăng Vân cầm trang giấy, lẳng lẳng nhìn y, Đăng Thường thở dài, ngược lại nói: “Thân thể ngươi tốt chứ?”

Đăng Vân dừng một chút, lập tức gật gật đầu, nói: “Không biết... Không biết sao tiên sinh biết được.”

Sắc mặt Đăng Thường thay đổi, thu ý cười, nghiêm mặt nói: “Ta thấy được công văn của ngươi ở thư phòng của Vạn Niên hầu, lúc ấy liền biết... E là chuyện này, không chỉ ta biết, ngay cả Vạn Niên hầu cũng đã nhìn ra, bên Tiết vương ta không thể khẳng định, nhưng y từng vài lần thăm dò ta.”

Đăng Vân rũ mi mắt, trách không được đã nhiều ngày Tiết Quân Lương ân cần như vậy, bắt quả Đăng Vân không nghĩ tới Tiết Quân Lương cũng biết hoàng hậu và hắn là một, càng khẳng định Tiết vương vì biết mình là Đăng Vân, muốn tính kế mình.

Đăng Vân nói: “Cho ngươi thêm phiền toái.”

Đăng Thường nói: “Không phải, nói thật, ta thực cao hứng, ta chưa bao giờ dám nghĩ một ngày kia chúng ta còn có thể ngồi xuống nói một câu.”

Đăng Vân sợ trong phủ có mật thám của Tiết Quân Lương, liền vẫy lui hết người, mới tiếp tục nói: “Là ta liên lụy ngươi, nếu không phải... Ngươi cũng không cần đến Tiết quốc, lại càng không cần...”

Đăng Thường nghe hắn nói đứt quãng, biết hắn nói mình vì đón tro cốt của Đăng Vân, đưa Đăng Thiên Y đến hòa thân, mới bị gả cho Tiết Hậu Dương.

“Có một việc, ta không tính lừa ngươi, cho nên muốn nói với ngươi.”

Đăng Thường không đợi hắn đáp lời, lại nói: “Mặc kệ sau này ngươi thấy ta thế nào... Ngươi không cần tự trách mình, kỳ thật ta cũng không làm được gì cho ngươi, hiện giờ tại Vạn Niên Hầu phủ, trong lòng ta là nguyện ý.”

Đặng Vân mở to hai mắt nhìn y, tựa hồ cảm thấy mình nghe lầm.

Đặng Thường nói: “Mới đầu đích thật ta muốn lợi dụng Tiết Hậu Dương, mới bằng lòng tiến Vạn Niên Hầu phủ, chẳng qua sau đó... Đặng mỗ không thể không nói, Hầu gia là một người thực thiện tâm, ta bội phục hẩn, nhưng tới bây giờ, chỉ sợ tăng bội phục này đã thay đổi, ngay cả chính mình cũng ngần không được.”

Lần này Đặng Vân đã nghe rõ, giật mình khiếp sợ, bởi vì trong lòng hẩn căn bản chưa từng nghĩ giữa hai nam nhân có thể có tình cảm gì, lúc trước Đặng Thường làm nam thê gả cho Tiết Hậu Dương, Đặng Vân cũng chỉ nghĩ là nhục nhả mà thôi.

“Ngươi...”

Trong lòng Đặng Vân loạn thất bát tao, hẩn không biết nói gì cho phải, nếu nói vì chuyện này mà chán ghét Đặng Thường, điều đó không có khả năng, dù sao Đặng Thường cũng là người chí thân của hẩn, nhưng nhất thời hẩn cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Đặng Thường cười nói: “Ta trung tâm nửa đời người, quốc gia lại không có, có lẽ từ nay về sau ngươi cũng sẽ khinh thường ta, chẳng qua lòng ta đã quyết.”

“Không không.”

Đặng Vân vội vàng khoát tay nói: “Ta trăm triệu không dám khinh thường thúc... Khụ, Đặng tiên sinh, chính là nhất thời phản ứng không kịp, ta không nghĩ tới...”

“Ta biết tính tình của ngươi.”

Y đang nói, đột nhiên bên ngoài một trận xôn xao, Đặng Vân đứng dậy muốn hỏi bên ngoài đang làm gì, cửa đã bị đẩy ra, Tiết Quân Lương một thân y phục thường ngày đi đến, phía sau chỉ theo hai tùy tùng, ngay cả Khương Dự cũng không mang.

Trong lòng Đặng Vân máy động, vội vàng đóng hộp gắm lại, hiển nhiên động tác nhỏ này không thoát được chú ý của Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương tự nhiên đi đến, hai người quỳ xuống thỉnh an, Tiết Quân Lương cười nâng Đặng Vân dậy, nói: “Không cần giữ lễ tiết, thân thể Đặng khanh thế nào.”

Đặng Vân không dấu vết thu hồi tay, sau đó lui một bước, trong lòng nghĩ đến lời mới vừa nói với Đặng Thường, rất có thể Tiết Quân Lương đã biết mình chính là Đặng Vân, vì thế càng thêm đề phòng, nói: “Bẩm bệ hạ, vi thần tốt hơn nhiều.”

Tiết Quân Lương nhìn khoảng cách giữa hai người, nhủ mảy, lập tức ngồi xuống ghế, cười nói: “Àn... Nguyên lai Đặng khanh ra cung thân thể liền tốt hơn nhiều, xem ra là cô nghĩ không chu toàn, dưỡng thương trong cung không thoải mái.”

“Vi thần sợ hãi.”

Tiết Quân Lương chỉ nói: “Ngồi đi.”

Lập tức ánh mắt lướt qua Đặng Thường đứng một bên, tự tiểu phi tiểu nói: “Đặng Thường cũng tại a... Cô vừa vào phủ, nhìn thấy Hậu Dương qua lại trước đại môn, nguyên lai là ngươi tới thăm bệnh.”

Đặng Thường thoáng run rẩy, lúc mình tiến vào Tiết Hậu Dương nói lát nữa phái người tới đón, không ngờ đối phương không đi, luôn chờ bên ngoài, trong lòng Đặng Thường cũng không biết là cảm giác gì, Tiết Hậu Dương tâm thô, rồi lại vì Đặng Thường mà suy nghĩ, sợ cùng nhau đi vào, Đặng Thường và Đặng Vân không dễ nói chuyện.

Tiết Quân Lương dừng một chút mới nói: “Đặng Thường cũng ngồi đi, không cần đứng.”

Thái độ này của Tiết Quân Lương nghiêm nhiên mình mới là chủ nhân Đặng Nam hầu phủ, cười tùm tùm hỏi tình trạng của Đặng Vân, hỏi hẩn có thích đồ ăn đưa tới không, hỏi thái y dặn dò những gì.

Tuy Đặng Vân đối đáp trôi chảy, nhưng trong lòng luôn căng thẳng, không biết mình có nói sai, khiến Tiết vương đột nhiên bất bẻ.

Đặng Thường thu hồi động giữa hai người vào mắt, y đã cùng Tiết Hậu Dương thẳng thắn, hiển nhiên tương đối miễn cảm với loại chuyện này, lời nói và thái độ của Tiết vương khiến y có vài phần nghi ngờ, bất quá rõ ràng Đặng Vân chưa nhìn ra.

Đặng Thường cũng không tính nói cho Đặng Vân, dù sao y không thể rõ ràng tâm tư của Tiết Quân Lương là nhất thời hứng khởi hay chỉ muốn đùa, hiện tại cũng rất tốt.

Quan tâm của Tiết Quân Lương đều bị Đặng Vân tứ lưỡng bát thiên kim đánh trở về, Tiết Quân Lương vốn nên căm tức, nhưng hiện tại chỉ còn lại vô lực, hóa ra trong mắt người khác, thực tâm của y cũng không kém giả ý là mấy...

Kỳ thật Tiết Quân Lương đi vào liền thấy được hộp gắm trên bàn, Đặng Vân cố ý đóng hộp gắm, càng khiến Tiết Quân Lương chú ý, giả vờ qua lại vài câu, rồi cuộc ánh mắt chuyển tới bàn, cười nói: “Đây là cái gì?”

Y vừa nói vừa mở hộp gấm, liền thấy một trang giấy nằm trên cùng, trong lòng Đẳng Vân “Lộp bộp” một tiếng, lại nghĩ chắc y không phát hiện được gì, dù sao chỉ là hai câu thơ mà thôi.

Tiết Quân Lương cầm lên, cười đọc: “Bài không vụ chuyển, Đẳng vân phượng được.”

Nói xong nhìn thoáng qua Đẳng Thường, đôi phượng thần thái tự nhiên, hoàn toàn không thấy khẩn trương.

“Đây là Đẳng tiên sinh viết? Hậu Dương luôn khen người với cô, thư họa rất tốt.”

Y nói xong, dừng một chút, chỉ vào hai chữ trong đó: “Vân Phượng. Đây không phải là tên của Vân Phượng cung sao.”

Đẳng Vân nghe y nhắc tới Vân Phượng cung, tưởng nói móc mình, nên im lặng.

Tiết Quân Lương biết cần tiến hành từ từ, cũng không nói sâu thêm, chỉ nói: “Đẳng khanh hết bệnh rồi liền lên triều, đã nhiều ngày không thấy Đẳng khanh, thật sự là nhớ. Cô còn rất nhiều đại sự, chờ thương lượng cùng người.”

“Tạ bệ hạ ưu ái.”

Đẳng Vân quỳ xuống bái tạ, lại bị Tiết Quân Lương ngăn cản, nói: “Không cần quỳ, cô hồi cung, các người tiếp tục ôn chuyện.”

Cũng không biết Tiết Quân Lương là cố ý hay vô ý, lúc nói hai chữ “Ôn chuyện” thì thoáng tạm dừng một chút, khiến Đẳng Vân máy động, nhưng nghĩ lại, Đẳng Thường và Đẳng Anh cũng có thể xem là bạn cũ, nói ôn chuyện cũng không có gì không ổn.

Đẳng Thường biết Tiết Hậu Dương đợi mình bên ngoài, cũng không ngồi thêm, dặn hán nghị ngại, liền ly khai.

Hai ngày sau, Đẳng Vân nghỉ ngơi đủ, phải lâm triều.

Hiện giờ Phụng quốc thịnh hòa, đại quân của Chương Hồng hoàn toàn bị đánh lui, cũng không có đại sự gì, các đại thần bắt đầu quan tâm đến hậu cung của Tiết vương.

Hoàng hậu qua đời, phượng ấn nên nằm trong tay quý phi, nhưng trước đó Tiết vương không có quý phi, hiện giờ quý phi duy nhất lại nam nhân, hơn nữa còn chưa kết thúc buổi lễ đã cảm ảm soái xuất chinh, hậu cung liền chỉ có phi tử.

Đẳng Thiên Y đã sớm vào lãnh cung, mà Đức phi bị ca ca của mình liên lụy, tuy khóc lóc kể lể chính mình không biết chuyện, hy vọng Tiết vương nhớ tình cũ bỏ qua cho, chỉ tiếc lúc ấy Tiết Quân Lương giận không kiềm được, cũng không nung tay, hàng phi vị, cấm rời khỏi cung của mình.

Cho nên, phượng ấn không người chưởng quản, hậu cung không đầu, tuy Tiết vương không tính nạp phi, nhưng cũng không thể để hậu cung trống không như vậy.

Tiết Quân Lương lại nói: “Cô tưởng niệm hoàng hậu, không đành lòng lập lại hậu.”

Chúng thần cũng không biết Tiết vương nói thật hay giả, nhưng khi hoàng hậu còn tại thế, đích thật là sủng ái vu một thân, mọi người không thể nói gì.

Tiết Quân Lương trầm mặc một hồi, lại nói: “Bất quá đúng là phượng ấn phải có người chưởng quản.”

Đẳng Vân đứng phía dưới nghe được lời của y, không khỏi cười lạnh một tiếng, một khắc trước còn vẻ mặt hoài niệm thê tử kết tóc, một khắc sau lại giả mù sa mưa nạp phi.

Đẳng Vân nghĩ xong, bỗng nhiên sững sốt một chút, Tiết vương nạp phi, mình bất bình làm gì? Chẳng nhẽ vì mình đã từng là hoàng hậu sao...

Tưởng tượng như thế, mặt Đẳng Vân liền phát sốt, thực không biết mình nghĩ loạn thất bát tao làm gì.

Tiết Quân Lương lại nói: “Kỳ thật cô có quý phi, chẳng lẽ các ái khanh đều quên?”

Đẳng Vân còn tự cố mực nghĩ, chỉ thấy có người liếc hắt, vừa nhắc đầu liền thấy Tiết Quân Lương cũng nhìn mình.

Tiết Quân Lương nói tiếp: “Lần trước nạp phi, Đẳng khanh nắm giữ ảm soái xuất chinh, hiện giờ chiến thắng trở về, tùy ý bãi tiệc đi.”

Đẳng Vân ngẩng đầu nhìn y, chung quy không nói gì.

Mặc dù chúng thần có chút dị nghị, nhưng ngại Đẳng Vân đang ở đây, không ai đứng ra phản đối, tan triều liền có người cầu kiến Tiết Quân Lương, hơn phân nửa đều nói không thể giao phượng ấn cho một nam nhân.

Tiết Quân Lương lại nhận được mấy bản tấu chương, đều là khuyên can không cần giao phượng ấn cho nam nhân, nhìn tấu chương Tiết Quân Lương thờ dài, quả thật y không có ý làm khó Đẳng Vân, nếu thật sự thú Đẳng Vân, như vậy phượng ấn chắc chắn đưa cho Đẳng Vân chưởng quản, nhưng lại đẩy Đẳng Vân ra đầu gió, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Tiết Quân Lương lo lắng thật lâu sau, lại cảm thấy nếu đặt Đẳng Vân trong hậu cung, nhân tài không được trọng dụng, nếu về sau thôn tính Phụng quốc,

hiển nhiên muốn phái Đàng Văn xuất chinh.

Y nghĩ như vậy, cảm thấy dị thường phiền toái, liền đứng dậy đi ra bên ngoài, không tự giác lại đi tới cửa Vân Phụng cung, ngẩng đầu nhìn tám biển, không khỏi bật cười, Đàng Văn Phụng Được, không phải nói Đàng Văn sao.

Y đi vào, phòng trà cạnh chính điện còn bày bản đồ, Khương Dụ biết Tiết Quân Lương tưởng niệm hoàng hậu, liền sai người trùng kiến nguyên dạng, thậm chí sách trên giá, đều không xuất nhập.

Tiết Quân Lương nhìn bản đồ thờ dài, Khương Dụ nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, lại nhớ Hoàng hậu nương nương?”

Tiết Quân Lương không lên tiếng, như là chấp nhận, rồi lại bỗng nhiên nói: “Khương Dụ a, ngươi nói cô làm thế nào, mới có thể khiến người khác cảm thấy cô thật tâm muốn đối tốt với hắn?”

Khương Dụ nghe xong, trong đầu chuyển vòng vòng, lần đầu tiên ông nghe Tiết vương phiền lòng loại chuyện này.

Khương Dụ cười gượng hai tiếng, nói: “Vấn đề này... Lão nô ngu dốt, bất quá bệ hạ, ngài có thể tìm Vạn Niên hầu hỏi một câu, theo hiểu biết của lão nô, không phải tình cảm của Vạn Niên hầu và Đàng tiên sinh vẫn luôn tốt lắm sao.”

Tiết Quân Lương ho khan một tiếng, lạnh lẽo nói: “Cô có nói đến loại tình cảm này sao, trong đầu ngươi tưởng tượng gì vậy, cô đang nghĩ quốc gia đại sự.”

Khương Dụ cho là mình vượt mông ngựa chụp tới đuôi, quý xuống dập đầu nói: “Lão nô đáng chết! Lão nô biết sai rồi...”

Tiết Quân Lương lại khụ một tiếng, nói: “Nếu biết đáng chết, còn không gọi Vạn Niên hầu tiến cung.”

Nói xong bỏ sung một câu, “Cô có việc quân cơ đại sự thương thảo cùng hắn.”

Lúc này Khương Dụ mới hiểu được, hóa ra không phải chụp tới chân ngựa, mà là đụng đến nghịch lân, vì thế lại không dám nhiều lời, đi xuống truyền lời.

Tiết Hậu Dương không biết Tiết vương tìm chính mình vì chuyện gì, nội thị truyền lời, “Nghe Khương tổng quản nói, là việc quân cơ đại sự!”

Tiết Hậu Dương tưởng Phụng vương lại giở trò quý, dù gì mọi người đều biết, hai nước Tiết Phụng chẳng qua là nhất thời hòa bình mà thôi. Mặc triều phục rồi vội vàng vào cung, liền nhìn thấy Tiết Quân Lương nhàn nhã ngồi trong hoa viên uống trà.

Tiết Quân Lương nói: “Khương Dụ, ngươi thay cô nói.”

Khương Dụ tâm nói, ta nói cái gì? Ta cái gì cũng không biết a!

Tiết Quân Lương thấy ông nửa ngày không nhúc nhích, liền đặt bát trà xuống bàn: “Nói a.”

Khương Dụ nhất thời nóng vội, buột miệng: “Làm thế nào, mới có thể khiến người khác cảm thấy ngươi thật tâm muốn đối tốt với hắn?”

Tiết Hậu Dương nghe được rành mạch, nhưng không hiểu, chỉ có thể nói: “Cái gì?”

Tiết Quân Lương phát phát tay, bảo Khương Dụ lui ra, tựa hồ ghét bỏ ông vụng về, chậm rãi nói: “Tìm ngươi đến là muốn hỏi một chút... Hiện tại ngươi và Đàng Thường ở chung thế nào? Cứu công của Phụng quốc đã đưa bức họa tới, chờ ngươi lựa chọn một thiên kim, tùy ý thành hôn.”

Tiết Hậu Dương vội vàng tiến cung, nguyên lai là vấn đề này, nhất thời quý xuống, nói: “Bệ hạ, thần đệ sẽ không tái giá.”

“A... Ngươi mỗi lần đều nói như vậy, quyết ý đã định, không thay đổi?”

“Sẽ không sửa.”

Tiết Quân Lương lừa gạt được rồi, mới chuyển tới chính đề, nói: “Vậy Đàng Thường đâu, tâm tư của y giống ngươi sao?”

“Nếu là trước kia, thần đệ còn không dám khẳng định, bất quá hiện tại thần đệ có thể khẳng định.”

Tiết Quân Lương uống ngụm trà, lại nói: “A... Vậy ngươi làm thế nào khiến Đàng Thường thay đổi tâm tư, cô đều phải bội phục ngươi.”

Tiết Hậu Dương nghe thế, chỉ cười ngây ngô một tiếng, nói: “Thần đệ... Thần đệ cũng không làm cái gì.”

Một câu nói kia nhất thời khiến Tiết Quân Lương muốn ném bát trà xuống, y lừa gạt nửa ngày, kết quả đổi về một câu nói kia, bất quá Tiết Hậu Dương cũng không giống nói giả.

Đàng Văn hạ triều trở về, bỗng nhiên xe ngừng, vén màn, chỉ thấy Tiết Ngọc cười ngượng, cười tủm tỉm đứng không xa phía trước, nói: “Không biết Đàng Nam hầu có thời gian hay không, đi uống một chén, thế nào?”

Đàng Văn nhìn hắn một cái, cũng không xuống xe, cười nói: “Lang Tình không ở sao? Nếu Lang Tình theo tới, nhất định sẽ không cảm thấy Hầu gia mời

ta uống rượu là chuyện tốt.”

Tiết Ngọc nghe đến hai chữ “Lang Tĩnh”, sắc mặt có chút khó coi, nói: “Chẳng lẽ Hầu gia không muốn được hân hạnh đón tiếp?”

“Rất hân hạnh được đón tiếp, hiển nhiên muốn được hân hạnh đón tiếp.”

Đằng Vân vừa nói, vừa nhìn bên cạnh: “Liên nơi này đi.”

Nói xong xuống xe, Tiết Ngọc cũng xuống ngựa, hai người sóng vai vào tửu lâu, Đằng Vân bảo hạ nhân ở bên ngoài, cũng không cho ai theo.

Tiết Ngọc vừa lên liền hỏi tình trạng thân thể Đằng Vân, uống hai chén rượu, mới cười nói: “Hôm nay nhìn ý của hoàng huynh, lại muốn lập ngươì vì quý phi, ta nên chúc mừng ngươì mới đúng, có phải không?”

Đằng Vân chỉ biết hần tìm mình không có chuyện gì tốt, nói: “Tâm tư của quân vương, không phải thần tử như chúng ta có thể đoán, làm tốt chuyện thuộc bổn phận, không cần ôm việc, cũng là đủ rồi, có phải hay không?”

Tiết Ngọc cười nhạo một tiếng, “Tài đối đáp của Hầu gia, ta thật sự cảm thấy không bằng ....”

“Ngươi quá khiêm nhường.”

Tiết Ngọc lại rót đầy rượu, nói: “Kỳ thật hôm nay ta tìm Hầu gia, không phải vì uống rượu.”

Đằng Vân tiếp lời: “Bằng không cũng sẽ không chọn loại phòng tách biệt này, có chuyện gì thỉnh nói thẳng.”

Tiết Ngọc nghe hần sáng khoái, vừa muốn nói chuyện, lại nghe hai tiếng “Cốc cốc”, cửa phòng bị đẩy ra.

Tiết Ngọc cố ý phân phó không cần quấy rầy, có người đột nhiên tiến vào, vừa muốn tức giận, người đến lại là Lang Tĩnh.

Lang Tĩnh đi tới nói: “Chủ thượng.”

Tiết Ngọc cười lạnh một tiếng, “Lang đại nhân, hôm nay sở quân cơ vội a? Thế nhưng lại ra cung?”

Lang Tĩnh cũng không để ý Tiết Ngọc châm chọc, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ nói: “Tiết vương nghe nói chủ thượng thỉnh Đằng Nam hầu uống rượu, mệnh Lang Tĩnh lại đây thỉnh Đằng Nam hầu tiến cung một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

CHƯƠNG 64: Đùa giỡn

Chờ Đằng Vân đi rồi, Lang Tĩnh mới nói: “Chủ thượng vẫn không tiếp thu giáo huấn, lần trước ăn một, hiện giờ muốn giảm lên vết xe đổ.”

Tiết Ngọc không nhìn y, tự châm rượu, nói: “Giáo huấn? Ngươi xứng giáo huấn ta?”

“Lang mỗ cũng không dám giáo huấn chủ công.”

Tiết Ngọc nhẹ nhàng phát phát tay, nói: “Lang đại nhân không cần gọi ta là ‘Chủ công’ nữa, từ lúc ngươi ở Minh Thủy trở về, Tiết vương vừa không phạt ngươi, cũng không biếm ngươi, ở sở quân cơ càng vui vẻ, chúc mừng.”

Hần nói xong, tựa hồ đột nhiên bị chọc giận, ném chén rượu xuống đất, trừng mắt nhìn Lang Tĩnh, nói: “Ngươi thực tự tại, bởi vì người Tiết Quân Lương giam không phải ngươi... Ngươi có biết cảm giác bị người nhốt trong phòng tối không, ngay một cánh cửa sổ cũng không có, rõ ràng là hoàng hoàng thân quốc thích, mà thị vệ nhỏ nhố lại có thể cười nhạo ngươi, ném com xuống đất cho ngươi đến liếm.”

Rốt cuộc sắc mặt Lang Tĩnh thay đổi, “Chủ công...”

Tiết Ngọc lại đánh gãy lời y, nói: “Ta không muốn nhìn thấy ngươi, ta đi đường của ta, dù đầu roi máu chảy ta cũng có tôn nghiêm của mình, Tiết Quân Lương nợ ta, sớm hay muộn phải đòi.”

Lang Tĩnh nửa ngày không nói gì, ngay lúc Tiết Ngọc tính đánh người, y mới mở miệng, “Chủ công cảm thấy, chính mình đi lên ngôi vị hoàng đế, có thể làm tốt hơn Tiết vương sao?”

Tiết Ngọc trừng y, “Người có ý gì?”

Lang Tĩnh nói: “Mượn Phụng quốc mà nói, Phụng quốc cầu hòa, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, không chừng một ngày kia bọn họ sẽ xé bỏ minh thư, Minh Thủy sẽ nhanh chóng khai chiến, chủ công muốn xử lý thế nào?”

Tiết Ngọc chỉ trừng y mà không nói lời nào, tơ máu trong mắt càng khiến hắn có vẻ tiều tụy.

Lang Tĩnh lại nói: “Thời gian Lang Tĩnh đi theo chủ công không ngắn, tự nhận là không có bất kì ai hiểu rõ chủ công hơn Lang Tĩnh, tính cách ngai vọt vàng xao động, không thể che dấu hiềm, cũng không thích hợp làm vua của một nước.”

“A?”

Tiết Ngọc không giận phản cười, nói: “Người rốt cục nói ra lời trong lòng?”

Lang Tĩnh nói: “Chủ công sinh khí, kỳ thật đều không phải là muốn làm vua, mà là nuốt không trôi khẩu khí này thôi, cần gì phải dùng dùng biện pháp tổn binh hao tướng.”

Tiết Ngọc hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra lang đại nhân tới du thuyết, nhưng ta rất rõ ràng cách làm người của Tiết Quân Lương, y mặt ngoài thoải mái, kỳ thật căn bản không thể dung người, người muốn ta kiến công lập nghiệp khiến Tiết Quân Lương thêm vài phần kính trọng? Chỉ sợ khi đó Tiết Quân Lương sẽ nghĩ cách để đoạt quyền của ta!”

Lang Tĩnh mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói: “Từ xưa đến nay dân tâm giả được thiên hạ, sở dĩ Tiết vương không động đến Đằng Nam hầu, là bởi vì y có thể được dân tâm, nếu quân vương uống sát hiền sĩ, tất chiêu phản loạn.”

Tiết Ngọc không nói chuyện, nhưng từ sắc mặt cũng có thể nhìn ra được, hắn vẫn cảm thấy Lang Tĩnh đang du thuyết.

Lang Tĩnh không nói nhiều, xoay người muốn đi ra ngoài, trước khi bước qua cửa lại nói: “Có lẽ chủ công không tin Lang Tĩnh trung tâm, cũng có lẽ chủ công không thể nghe Lang Tĩnh khuyên nhủ, chẳng qua...”

Lang Tĩnh tựa hồ muốn nói gì đó, bất quá thanh âm quá nhỏ, Tiết Ngọc không nghe rõ, mà người nọ liền rời đi, Tiết Ngọc trừng mắt nhìn cánh cửa khép lại, ném hết cốc chén trên bàn cũng không thể giải hận.

Ngày kế vào triều sớm, chúng thần còn muốn thương thảo chuyện lập phi, chẳng qua một tấu chương phá vỡ sắp xếp của bọn họ, thúc phụ của Tiết Quân Lương – Chính An hầu qua đời.

Vừa lúc Tiết Quân Lương chưa nghĩ kĩ nên để Đằng Vân tại triều hay ở hậu cung tốt hơn, nương cơ hội này, danh chính ngôn thuận che miệng mọi người.

Tiết Quân Lương nói: “Tuy Chính An hầu không thường xuyên thượng kinh, nhưng cô luôn luôn kính trọng hắn, hiện giờ thúc phụ qua đời, việc này liền nói sau.”

Nếu nói Tiết Quân Lương và Chính An hầu tình cảm sâu đậm, tuyệt đối không có khả năng. Trong các huynh đệ của tiên hoàng Tiết quốc, chỉ còn lại một Chính An hầu, nguyên nhân hắn có thể sống đến hôm nay, kỳ thật rất đơn giản, Chính An hầu tay cầm binh quyền, hơn nữa làm người hòa khí, là một người hoà giải, chưa bao giờ tranh công, bởi vì hắn biết mình tranh không được.

Hiện giờ Chính An hầu qua đời, Tiết Quân Lương bắt đầu có ý niệm đoạt lại binh quyền trên tay hắn.

Tiết Quân Lương hạ triều, tìm vài người đến oán các thương lượng chuyện này, ý của Tiết Quân Lương hiển nhiên là không động binh có thể đoạt lại binh quyền, dù sao hiện tại Phụng quốc như hồ rình mồi, nếu Tiết quốc nội chiến, nhất định Phụng Minh sẽ thừa dịp tiến công.

Tiết Hậu Dương ngẫm nghĩ một lát, nói: “Nhiều năm như vậy, Chính An hầu đã lập uy tín, thần đệ thấy qua quân đội của hắn, tuy nhân số không nhiều lắm, nhưng đúng là tinh binh, chỉ sợ hiện tại Chính An hầu qua đời, cũng khó đoạt được.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, Tiết Hậu Dương nói chính là băn khoăn của y, lúc Chính An hầu còn sống không tỏ ra kiêu căng, quan hệ thân thiết với tướng sĩ, rất có uy tín, nếu các tướng sĩ nhớ tình bằng hữu, không dễ đoạt lại binh quyền.

Tiết Quân Lương ngón trở gõ bàn, cười nói: “Ý Đằng Khanh thế nào?”

Đằng Vân cúi đầu nói: “Bệ hạ muốn binh quyền, kỳ thật rất đơn giản. Tước vị của Chính An hầu là con trai trưởng thừa kế, bệ hạ viết thánh chỉ, ca ngợi các con của Chính An hầu, hơn nữa chia đều đất phong và quân đội của Chính An hầu cho bọn hắn, binh quyền phân tán, chẳng những không đủ gây sợ hãi, bệ hạ muốn thu thập liền dễ dàng.”

Tiết Quân Lương cười gật gù đầu, nói: “Đúng là biện pháp tốt, tháng sau thế tử sẽ vào kinh kế tục tước vị, vừa lúc khả thi.”

Y nói xong, Lang Tĩnh nói: “Vi thần nghe nói, mặc dù uy tín của Chính An hầu trong quân cực cao, thái độ lại thân thiết, chẳng qua nơi chốn lưu tình, hậu viện chướng khí mù mịt, nhi tử rất nhiều, tuy trưởng tử là ruột thịt, lại ham nam sắc. Bệ hạ có thể lợi dụng điểm này, thổ địa và binh quyền không cần chia đều, cố ý chia cho thế tử ít hơn, đem bức họa của thiên kim Phụng quốc cho thế tử, để thế tử chọn lựa kết làm tân tân chi hảo. Thổ địa và binh quyền thiếu một phần, nhưng bệ hạ tự mình chi hôn, cũng coi như công bằng, bất quá chắc chắn trong lòng thế tử bất bình, oán hận các huynh đệ khác địa vị không cao bằng mình, lại nắm quyền to, khiến bọn họ tranh đấu gay gắt, bệ hạ cũng dễ ra tay.”

Tiết Quân Lương nghe xong cười một tiếng, nói: “Không hổ là Lang Tĩnh a.”

Mọi người thảo luận thêm một lúc, liền rời khỏi noãn các, Tiết Quân Lương muốn lưu Đằng Vân dùng bữa, nhưng Đằng Vân cố ý chối khéo, Tiết Quân Lương cũng không muốn ép buộc, đành phải thả Đằng Vân ra cung.

Ngược lại giữ Lang Tĩnh, Lang Tĩnh quỳ xuống, nói: “Bệ hạ, Lang Tĩnh có một yêu cầu quá đáng, thỉnh bệ hạ ân chuẩn.”

“A?”

Tiết Quân Lương tiện tay lật xem tấu chương trên bàn, nói: “Nếu là yêu cầu quá đáng, vậy đừng nói.”

Lang Tĩnh nói: “Vừa rồi bệ hạ cũng có thể nhìn ra, Đằng Nam hầu tài trí hơn người, dù nghĩ biện pháp cũng quang minh lỗi lạc, mà Lang Tĩnh tâm hẹp, chỉ biết âm toán, Lang Tĩnh là nịnh thần, bệ hạ muốn tranh đấu giành thiên hạ thủ giang sơn, tất không thể dùng nịnh thần.”

“Ngươi còn muốn chạy?”

Lang Tĩnh tháo quan mào xuống, nói: “Cạnh bệ hạ nhân tài đông đúc, mặc dù Lang Tĩnh tự cao, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, xin bệ hạ khai ân, chấp thuận Lang Tĩnh từ quan hồi hương.”

Tiết Quân Lương lắc lắc đầu, nói: “Ngươi là thần tử kiểu gì, cô chưa bao giờ để ý, ngươi yên tâm, cô sẽ không thả ngươi đi, dù sao ngươi một bụng quỷ kế, thả ngươi tới chỗ nào, cô cũng không an tâm. . . Lang Tĩnh, nếu ngươi cố ý phải đi, cô cũng đành lấy Tiết Ngọc hạ đao, chính ngươi suy nghĩ suy nghĩ.”

Đằng Vân ra cung, vừa lúc Tiết Hậu Dương cùng hướng với hắn, liền đồng hành trở về, hai người cũng không có gì để nói, một đường im lặng.

Hai người đi tới phố thì thấy một công tử ăn mặc thật quý khí đang chạy theo một người khác, khiến người trên đường đều quay đầu nhìn, tựa như nhìn kẻ dõn hoi.

Người bị công tử quý khí kia đuổi theo liền rẽ vào trà lâu, Tiết Hậu Dương nhìn, sắc mặt lập tức trầm xuống, bởi vì người bị quần quít kia không phải ai khác, mà là Đằng tiên sinh nhà hắn.

Quý công tử kia nghiêm nhiên một bộ ăn chơi trác táng, vừa đuổi theo treu đùa còn muốn động thủ động cước, bất quá chắc chắn công tử kia thấy Đằng Thường thân hình gầy yếu nên không sợ hãi, không nghĩ kỳ thật Đằng Thường cũng là người luyện võ.

Vốn trong lòng Đằng Vân còn có chút khúc mắc, hắn không hiểu vì sao hai nam nhân lại có loại tình cảm này, nhưng nhìn đến biểu tình của Tiết Hậu Dương, tựa hồ tâm cũng thả lỏng, xem ra Vạn Niên hầu thật lòng với Đằng Thường.

Tiết Hậu Dương nói với Đằng Vân: “Ta có việc đi trước một bước, Hầu gia cứ tự nhiên.”

Đằng Vân cười nói: “Hình như ta thấy được Đằng tiên sinh, dù sao cũng rảnh, cùng đi.”

Tiết Hậu Dương biết thân phận của Đằng Vân, nghĩ hắn cũng không có ác ý, hai người liền cùng nhau vào trà lâu.

Đằng Thường ngồi xuống một bàn trà, công tử ăn mặc xa hoa kia cũng ngồi bên cạnh, hắn nói chuyện rất lớn tiếng, Tiết Hậu Dương vừa vào cửa cũng có thể nghe thấy.

“Công tử ngươi uống trà một mình sao, thực không ý nghĩa, không bằng chúng ta tâm sự?”

Nói chuyện, còn ngả gối đặt tay lên vai Đằng Thường.

Động tác này kỳ thật cũng không có gì ngả gối, nhưng trong mắt Tiết Hậu Dương, chính là ngả gối đến cực điểm, Tiết Hậu Dương không thể nhịn được nữa, đi qua, cố ý đứng giữa hai người, nói: “Sao tiên sinh đi ra?”

Đằng Thường nhìn đến Tiết Hậu Dương cũng không kinh ngạc, cười nói: “Ta nghĩ ngươi sắp hạ triều, trong phủ cũng không có việc để làm, liền đi ra một chút.”

Tiết Hậu Dương vừa nghe, nhất thời tâm tình tốt, hóa ra Đằng tiên sinh cố ý tìm mình, tuy chỉ là chuyện nhỏ, bất quá Tiết Hậu Dương có thể cảm giác được, từ ngày hai người nói rõ với nhau, quan hệ của bọn họ thân thiết hơn rất nhiều, đây quả thực là chuyện Tiết Hậu Dương mơ ước.

Đằng Thường thấy Đằng Vân cũng ở, hỏi: “Cùng nhau ngồi một lát chứ?”

Đằng Vân sờ sờ mũi, quan hệ giữa hai người này tựa hồ tốt lắm, nếu mình lưu lại không biết có quấy rầy người ta hay không.

Đằng Thường nhìn thấu do dự của hắn, liền lật chén trên bàn, rót một ly trà cho Đằng Vân.

Lúc này Đằng Vân mới ngồi xuống, ba người đều ngồi, bốn phía còn trống một phía, công tử kia cũng không khách khí mà ngồi xuống, cười nói: “Tại hạ họ Tiết, các ngươi gọi ta Trường Kính là được.”

Hắn vừa nói xong, ba người đều liếc nhìn nhau, tuy Đằng Vân không quá quen thuộc hoàng thân quốc thích Tiết quốc, bắt quả bọn họ vừa đàm luận ở noãn các, sao có thể không biết người này.

Tiết Trường Kính là trưởng tử của Chính An hầu, lẽ ra tháng sau mới vào kinh nhận hầu vị, không ngờ hiện tại đã nghênh ngang đi trên đường kinh thành, đúng là không để Tiết vương vào mắt.

Tiết Hậu Dương nghe hắn là thế tử của Chính An hầu, sắc mặt liền không tốt, hắn còn nhớ rõ lời Lang Tĩnh, thế tử hào nam sắc, quần quít lấy Đằng Thường không đi, chẳng phải là đánh chú ý lên Đằng Thường sao.

Đương nhiên Tiết Trường Kính không biết tâm tư ba người này, còn muốn lôi kéo Đằng Thường làm quen, bắt quả sát khí hàng năm trên chiến trường của Tiết Hậu Dương không phải đùa, Tiết Trường Kính lại hiểu biết phong nguyệt hơn hẳn Tiết Hậu Dương, liền biết Đằng Thường đã có chủ.

Hắn cảm thấy mình sắp thành Hầu gia, cũng không cần sợ hãi, nhưng hiện tại chỉ có một mình, không dễ cứng đối cứng, hôm nào mang theo tùy tùng tới hẵng ra oai.

Tiết Trường Kính nghĩ vậy, không tiếp tục quần quít Đằng Thường, ngược lại đánh giá Đằng Vân, Đằng Vân thấy hắn nhìn mình, đành giả vờ không phát hiện.

Tiết Trường Kính thấy Đằng Vân bộ dáng tốt, trên mặt lại có nhiều sẹo, tuy chữa trị không thể xóa hết, nhưng so với lúc trước đã mờ hơn nhiều.

Tiết Trường Kính trong lòng nói thầm, vừa thấy có chút hung thần ác sát, bắt quả nhìn kỹ thực xuất trần, Tiết Trường Kính nghĩ chẳng qua là vui đùa một chút, vì thế lại bắt đầu quần quít Đằng Vân.

Đằng Vân không muốn đề ý Tiết Trường Kính, đầu tiên là người này rất ngả ngớn, Đằng Vân lại là người tương đối bảo thủ an phận, thứ hai Tiết Trường Kính là thế tử của Chính An hầu, theo lý thuyết hiện tại mới nhận được thánh chỉ vào kinh, chưa nhận thánh chỉ đã tự rời đi là tội lớn, Đằng Vân không muốn rước họa vào thân, nhất là thái độ hiện tại của Tiết Quân Lương với mình, chỉ sợ lại bị làm khó.

Tiết Trường Kính đùa giỡn nửa ngày, lại đụng phải đinh, đối phương không để ý tới mình, điều này khiến thế tử luôn muốn gió được gió muốn mưa được mưa phi thường không cam lòng.

Tiết Hậu Dương ngồi một lát, không quen nhìn hành động của Tiết Trường Kính, chuẩn bị đứng dậy trở về, Đằng Thường cũng đi theo, liền nói với Đằng Vân: “Người thân thể chưa tốt, mau trở về nghỉ ngơi.”

Đằng Vân gật gật đầu, nói: “Ta liền trở về.”

Tiết Trường Kính thấy bọn họ đi rồi, có chút phẫn nộ, bắt quả nghĩ mình còn ở kinh thành lâu dài, cũng liền yên lòng.

Tiết Quân Lương rất nhanh nhận được bẩm báo, Khương Dụ nói: “Bệ hạ, phía dưới nói, có người ở trên đường. . . Ở trên đường đùa giỡn Đằng Nam hầu.”

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Tiết Quân Lương ném tấu chương xuống bàn, nhướng mày nói: “Nói lại lần nữa xem.”

Khương Dụ lau mồ hôi lạnh, nói: “Ngạch. . . Phía dưới có người hỏi bẩm, thấy có người đùa giỡn Đằng Nam hầu trên đường.”

Tiết Quân Lương lạnh lạnh nói: “Tại sao đùa giỡn? Chẳng lẽ dưới chân thiên tử, đều là điều dân cờ này sao?”

Khương Dụ nói: “Lão nô. . . Lão nô đã phái người tra xét một chút, hình như người nọ không phải điều dân. . . Là thế tử của Chính An hầu.”

“A?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Không phải thế tử đang trên đường tới sao, đến kinh thành nhanh vậy?”

“Lão nô không biết, người nọ tự xưng là Tiết Trường Kính.”

Tiết Quân Lương trầm mặc một hồi, nói: “Người đi bắt điều dân tự xưng Tiết Trường Kính lại cho cô.”

“Vâng. . .”

Khương Dụ cảm thấy bản thân tự chuốc lấy cực khổ, vội vàng lui xuống, phân phó thị vệ đi bắt người, hơn nữa nghe ý của bệ hạ chắc là ông phải đích thân đi.

Đã nhiều ngày Đằng Vân không chịu nổi quấy nhiễu này, mỗi ngày thế tử kia đều chờ hắn trên đường, vừa tới liền bắt đầu hỏi han, Đằng Vân không muốn lộ thân phận, nên không thể làm như không thấy mà đi thẳng về phủ, nếu bị Tiết Trường Kính biết chỗ ở, càng thêm phiền hà.

Cho nên chỉ có thể đi loạn trên đường, Tiết Trường Kính như không biết mệt chạy theo trên đường, Đằng Vân không hiểu chuyện phong nguyệt, huống chi đối phương còn là nam nhân, chỉ cảm thấy Tiết Trường Kính quần quít thực vô cùng đáng ghét.

Hôm nay hạ triều, xe ngựa của Đàng Văn bị cản lại, chẳng qua Đàng Văn chưa kịp xốc mành lên nhìn, bên ngoài đã truyền tới náo loạn, hần ản ản nghe được tiếng Khương Dự.

Lúc này Khương Dự nên ở trong cung hầu hạ Tiết Quân Lương mới phải, sao có thể đứng đây, Đàng Văn vén mành xe nhìn ra, quả nhiên là Khương Dự.

Bên cạnh Khương Dự còn một tốp vệ binh, đem Tiết Trường Kính áp xuống đất, thế tử thập phần chật vật, miệng còn hô “Sao các người dám đụng đến ta”.

Khương Dự nhìn thấy Đàng Văn, liền thỉnh an: “Hầu gia, quý rầy ngài thanh tịnh, lão nô phụng mệnh bệ hạ, bắt điều dân tiến cung tra khảo.”

Đàng Văn vừa nghe là ý Tiết Quân Lương, vì thế cũng không quản, liền gật gật đầu, Tiết Trường Kính nghe người ta gọi Đàng Văn là “Hầu gia”, nhất thời trong lòng mấy động, nếu đối phương thật là Hầu gia, chẳng phải là quá xui xẻo.

Khương Dự bắt Tiết Trường Kính vào cung, Tiết Quân Lương cũng không gặp hấn, chỉ sai người ta trượng trách, Khương Dự cảm thấy có chút không ổn.

Tiết Quân Lương lại cười nói: “Có gì không ổn? Hiện giờ Chính An hầu thế tử đang trên đường tới, cô chỉ trượng trách một điều dân, đánh hấn mấy côn, không chém đầu hấn, đã xem như nhân từ.”

Tiết Quân Lương liền sai người hành hình ngoài thềm ngọc của đại điện, tiếng kêu rên truyền vào, Tiết Quân Lương lại thực thích ý uống trà, chờ đánh xong, Tiết Quân Lương cũng không thả người, mà đem nhốt vào lao nửa tháng, chờ đến lúc thế tử nên vào kinh, mới ném người ra ngoài.

Ngày được thả chính là ngày Chính An hầu thế tử vào kinh triều kiến Tiết vương, Tiết Quân Lương tiến đại điện, liền nhìn thấy Tiết Trường Kính đứng phía dưới, đáng vẻ tiều tụy cung kính, thấy Tiết Quân Lương nhìn mình, nhẹn không được run rẩy, tựa hồ vết thương do trượng trách vẫn chưa lành.

Đương nhiên Tiết Trường Kính cũng chú ý tới Đàng Văn đứng trong hàng, lúc Tiết vương còn chưa tới, các đại thần đều chào hỏi Đàng Văn, Tiết Trường Kính nghe được người ta gọi hấn “Đàng Nam hầu”, còn người đi cùng với Đàng Văn, tựa hồ là công cao chấn chủ tay cầm binh quyền Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương.

Nhất thời sắc mặt Tiết Trường Kính xám ngắt, hấn rốt cục biết vì sao Tiết vương bắt mình vào cung mà phạt trượng, sau đó ném trong lao, hóa ra chuyện hấn quần quít Đàng Văn Tiết vương sớm nghe thấy.

Tiết Hậu Dương không rõ ràng huynh trưởng của mình đã làm gì, bất quá Tiết Hậu Dương phải thừa nhận, lúc hấn nhìn đến bộ dáng hiện tại của Tiết Trường Kính, trong lòng hấn quả thật có chút hết giận.

Tiết Hậu Dương còn đặc biệt cố ý cười nói: “Thế tử, biệt lai vô dạng a.”

Tiết Trường Kính chỉ có thể cười làm lành: “Hầu gia... Hầu gia cũng biệt lai vô dạng.”

Tiết Hậu Dương không nhìn hấn, chỉ lạnh lạnh nói: “Nhờ phúc của người.”

Đàng Văn nghe bọn họ nói chuyện, nhất thời cảm thấy Tiết Hậu Dương quả nhiên là thân huynh đệ của Tiết Quân Lương, bất kể là ngữ khí hay vẻ mặt, đều có bảy phần tương tự, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tiết Hậu Dương “Bỏ đá xuống giếng”.

Chẳng qua Đàng Văn ngẫm lại, thái độ của Tiết Hậu Dương đối với Tiết Trường Kính, hoàn toàn là vì lần trước Tiết Trường Kính quần quít Đàng Thường, Đàng Văn nghĩ, có lẽ Vạn Niên hầu cũng là thật tâm đối đãi Đàng Thường, Đàng Thường nhìn người luôn luôn thực chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

CHƯƠNG 65: Hoàng hậu

Tiết Quân Lương không nhanh không chậm tiêu sái tiến đại điện, sau đó ngồi xuống, mọi người thỉnh an xong, Tiết Quân Lương mới ra về kinh ngạc nói: “Thế tử làm sao vậy, nhiều năm không gặp, hiện giờ lại tiều tụy, chắc là đã kích rất lớn, cô sớm nghe thế tử hiểu thuận, vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, nên nên bị thương mới tốt.”

Tiết Quân Lương nói mấy câu, khiến mọi người có cảm giác là lạ, âm dương quái khí, Tiết Trường Kính vội vàng phụ họa lời y, về mặt kính sợ.

Tiết vương cũng không nói đến chuyện thừa kế, chỉ hỏi thân thể Tiết Trường Kính thế nào, dân chúng ở đất phong ra sao.

Tiết Quân Lương lại tiếp tục cười nói: “Tuy lúc hoàng thúc còn tại thế, cô không thường gặp hấn, nhưng cô và hoàng thúc tình cảm thân hậu, không thể

tường được đến hôm nay Trường Kính vẫn chưa có chính thể, chẳng phải là khiến hoàng thúc chạnh lòng sao? Trước mắt người thật vất vả mới đến kinh thành một chuyến, cô không có phần thưởng nào tốt ban cho người, liền giúp người tìm một chính thể xứng đôi, thế nào?”

Tiết Trường Kính đứng phía dưới trộm đồ mờ hời, hẳn không biết Tiết vương có nghe chuyện hân thích nam sắc hay không, lúc Chính An hầu còn tại thế có biết hân yêu thích nam sắc, nhưng hẳn cũng cưới mấy phòng tiểu thiếp, quân cũng quân không được, cuối cùng không quân nữa.

Mà trong triều thần chỉ Đàng Vân và Tiết Hậu Dương biết bản tính của Tiết Trường Kính, nghe Tiết Quân Lương nói vậy, liền biết trò hay sẽ đến.

Quả nhiên Tiết Quân Lương không cô phụ kỳ vọng của mọi người, bí hiểm cười nói: “Vài ngày trước Phụng chủ còn nhắc chuyện liên hôn với cô, cô nghĩ công hầu chỉ còn Hậu Dương, lại ngại nữ nhi của cửu công Phụng quốc đều là kim chi ngọc diệp, Hậu Dương tâm tư rất thô, sợ chậm trễ, không ngờ Trường Kính chưa đón dâu, vậy thì tốt quá, hiện tại cô tự mình chỉ hôn cho người.”

Tiết Trường Kính sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, nữ nhi của cửu công Phụng quốc được nuông chiều từ bé, đến lúc đó phu quân không chạm nằng, chẳng phải là khinh thường Phụng quốc, còn không khai mào chiến hòa hai nước sao.

Không chờ Tiết Trường Kính lên tiếng, Tiết Hậu Dương liền đứng ra, cười nói: “Thần đệ cũng thấy việc này rất tốt, thần đệ thường xuyên ra sa trường, cũng sợ chậm trễ quân chửa.”

Tiết Quân Lương nói: “Việc này rất tốt, Trường Kính a, nếu người không có dị nghị gì, như vậy định rồi.”

Tiết Trường Kính muốn phản bác, nhưng nhìn đến bộ dáng tự tiểu phi tiểu của Tiết Quân Lương, nhin không được liên tưởng đến trượng trách lúc trước, cả người lại đau lên, cuối cùng sợ tới mức không dám nói chuyện.

Tiết Quân Lương gật gật đầu, “Vậy định rồi... Như thế, cô còn một việc muốn nói.”

Y nói xong, dừng một chút, lại cười nói: “Lần trước tặc tử Chương Hồng xâm phạm Minh Thủy, Đàng khanh bắt đắc dĩ nắm giữ ấn soái xuất chinh, hiện giờ Chương Hồng đã giết, toàn bộ tặc tử bị bắt, nên ca ngợi Đàng khanh mới đúng.”

Đàng Vân nghe y nhắc tới mình, tiến lên nửa bước, cúi đầu nói: “Vi thần sợ hãi, bệ hạ quá khen.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Người không cần khiêm tốn. Nếu Đàng khanh đã chiến thắng trở về, chuyện lần trước hẳn nên làm xong, Thâm thái phó nói rất đúng, mệnh cách của Đàng khanh chính là trợ giúp cô, không bằng liền thừa dịp Trường Kính đại hôn, cũng đón Đàng khanh tiến cung.”

Đàng Vân nhất thời sững sờ, mở to hai mắt nhìn Tiết Quân Lương, biểu tình của Tiết Quân Lương không giống đang trêu chọc, nhưng dù sao hẳn cũng là một nam tử, bị người nói như vậy, trong lòng Đàng Vân vẫn cảm thấy không qua được.

Tiết Trường Kính lập tức phóng ánh mắt hiểu rõ tới, giờ hẳn đã biết tại sao mình bị đánh, hóa ra động người không nên động.

Đàng Vân tự nhiên chú ý tới ánh mắt của Tiết Trường Kính, trong ánh mắt kia có ngạc nhiên, cũng có chế nhạo, tay không tự chủ nắm thành quyền, Đàng Vân cũng không nói lời nào.

Tiết Quân Lương nhìn thấy ánh mắt của Tiết Trường Kính, liền híp mắt, y không tự chủ được chú ý tới cảm thụ của Đàng Vân, lúc này nhìn Đàng Vân chịu khổ sở, trong lòng cũng không thoải mái, miệng tựa hồ không nghe sai sử.

Nói: “Cô thực hiện coi như là thuận theo thiên ý, dù sao cũng không chỉ một người nhắc tới chuyện này với cô, nếu các ái khanh có dị nghị hiện tại liền nói ra, cô không phải người chuyên quyền độc đoán, đúng không? Kỳ thật cô có chút thay đổi tâm ý, trí tuệ và công lao của Đàng khanh mọi người đã tận mắt thấy, cô nghĩ, nếu đón hẳn tiến cung, tựa hồ lại ủy khuất hẳn, không bằng như vậy... Nếu Đàng khanh có tài có đức, hơn nữa thân phận hiển quý lập nhiều chiến công, liền đề hẳn đứng đầu tam cung lục viện, không biết ý chư vị thế nào?”

Tiết Quân Lương vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc, sôi nổi bàn luận, tựa hồ đang nhìn xem ai là người đầu tiên đứng ra phản đối, nhưng qua nửa ngày, cũng không ai đứng ra, nhiều nhất là khe khẽ nói nhỏ.

Đàng Vân nhú mày, hẳn càng thêm không hiểu Tiết vương đang nghĩ gì, nếu muốn quyền cảm hẳn, lúc trước phong quý phi, đã là cho hẳn chút thể diện, hẳn trăm triệu không ngờ, Tiết Quân Lương nói ra, lại là muốn hẳn làm hoàng hậu.

Tiết Trường Kính càng liên tục nhìn Đàng Vân, như muốn tìm ra trên người Đàng Vân có chỗ nào không giống người thường, hoặc có chỗ nào khiến Tiết vương mê đến thần hồn điên đảo, chỉ sợ không đơn giản là khuôn mặt, nếu trên mặt hẳn không có sẹo còn có khả năng được thông qua.

Cuối cùng vẫn là Thâm Dực đứng ra nói: “Đàng Nam hầu tài đức vẹn toàn, đúng là lựa chọn tốt nhất trở thành hoàng hậu, vì thần cũng tin tưởng, với tài trí của Hầu gia, ngay cả sa trường đều có thể bách chiến bách thắng, huống chi là tam cung... Chẳng qua chuyện này có chút rườm rà, cũng không phải một sớm một chiều có thể làm tốt, không bằng trước hết bệ hạ thỉnh Chính An hầu thế tử chọn lựa bức họa xong, liền chọn ra ngày tốt, nghênh thủ Phụng quốc quân chửa.”

Sao Tiết Quân Lương không hiểu kế hoãn binh của Thâm Dực, bất quá y cũng không cần, kỳ thật Tiết Quân Lương nói xong cũng âm thầm kinh hãi, dù gì người trước mắt là người y để tâm, nhưng đồng thời là người y một lòng muốn giết; có lẽ y đã đánh giá thấp địa vị của Đàng Vân trong lòng mình, đồng thời lại đánh giá quá cao sự lãnh tính của bản thân.

Tiết Quân Lương gật đầu nói: “Thâm thái phó nói có đạo lý, việc này tạm thời như thế, đề Chính An hầu thế tử chọn lựa bức họa xong, liền chọn ra ngày tốt, nghênh thủ Phụng quốc quân chửa.”

Tan triều, Tiết Quân Lương muốn giữ Đằng Vân, nhưng y không biết phải nói gì với hân, mà không nói được gì lại dẫn đến xấu hổ, đành phải từ bỏ, chỉ giữ Tiết Hậu Dương, vì hân thỉnh cầu gặp Tiết vương.

Tiết Hậu Dương nói: “Thần đệ biết chuyện này thần đệ không nên xen vào, chính là thế tục làm khó, vì sao bệ hạ đột nhiên muốn lập Đằng Nam hầu vi hậu?”

Tiết Quân Lương thở dài, nói: “Vay người vì sao không thú thê?”

“Này...”

Tiết Hậu Dương không được tự nhiên gãi gãi mặt, nói: “Thần đệ là thật tâm đối đãi Đằng tiên sinh, cho nên... Cho nên không thể tái giá, cũng không muốn tái giá.”

“Người cảm thấy tái giá sẽ ủy khuất Đằng Thường?”

“Kỳ thật thần đệ cảm thấy, đây không phải là chuyện ủy khuất hay không ủy khuất... Dù sao Đằng tiên sinh là nam tử, đôi khi y còn mạnh hơn thần đệ, chính là cảm thấy... Nếu thật sự có tâm, tất nhiên là thành tâm đối đãi, sao có thể dung hạ người khác.”

Tiết Quân Lương lắng lắng nghe hân nói, mắt nhìn phía trước, cũng không biết đang nhìn cái gì, qua thật lâu, thậm chí Tiết Hậu Dương cảm thấy y đang ngây người, Tiết Quân Lương mới thu hồi ánh mắt, cười nói: “Nghe quân nói một buổi, còn hơn đọc sách mười năm.”

“Bệ hạ... Ngài đừng giễu cợt thần đệ.”

“Không phải giễu cợt người,” Tiết Quân Lương nói: “Ta cũng cẩn thận nghĩ qua chuyện này, nếu ta phong Đằng Nam hầu vi quý phi, hoàng hậu không có, sao ta có thể để người khác làm hoàng hậu chứ?”

“Bệ hạ ngài...”

Tiết Hậu Dương kinh ngạc nói một nửa, lại đột nhiên dừng lại, giống như cảm thấy không nên tiếp tục nói.

Tiết Quân Lương lại gật gật đầu, tựa hồ khẳng định lời Tiết Hậu Dương không có nói ra.

Tiết Hậu Dương càng kinh ngạc, trong lòng loạn thêm loạn, hân ra đại điện, còn đựng phải Đằng Vân từ sở quân cơ đi ra, nhất thời có chút bối rối, áp úng chấp tay chào Đằng Vân.

Đằng Vân bị phản ứng của Tiết Hậu Dương làm mơ hồ, hai người ra cung là cùng đường, Tiết Hậu Dương lại nói còn có chuyện quan trọng, bảo Đằng Vân đi trước, xa xa nhìn bóng dáng của Đằng Vân, Tiết Hậu Dương mới thở dài, càng ngày càng cảm thấy mình quá rồi việc, dù sao chuyện này không liên quan đến mình, phải là chuyện của Đằng Vân và Tiết Quân Lương mới đúng.

Tiết Hậu Dương dạo trong cung một lát, cân nhắc Đằng Vân đã đi xa, mới ra cung, trực tiếp hỏi phủ, trong lòng hân có rất nhiều chuyện, muốn tìm người nói một câu, đương nhiên người này nhất định là Đằng Thường.

Tiết Hậu Dương vội vã về phủ, xoay người xuống ngựa liền kêu hạ nhân dắt đi, ném áo choàng cho hạ nhân, thuận miệng hỏi, “Đằng tiên sinh đâu?”

“Đằng tiên sinh ở hậu viện...”

Tỳ nữ chưa nói xong, Tiết Hậu Dương đã nhanh chóng đi tới hậu viện, tỳ nữ nhìn bóng dáng vội vã của Hậu gia, cũng không tiếp tục nói, kỳ thật nàng muốn nói, “Đằng tiên sinh ở hậu viện, Đằng Nam hầu đến đây, đang trò chuyện.”

“Tiên sinh! Ta...”

Tiết Hậu Dương từ xa hô lên, nhưng nói một nửa, liền thấy Đằng Thường ngồi cạnh bàn đá, kế bên là một người, tuy trên mặt có sẹo, thoát nhìn thực đáng sợ, nhưng nhìn kỹ lại có vài phần khí chất nam tử nho nhã.

Nhất thời lời Tiết Hậu Dương nghẹn tại cổ, thiếu chút nữa nghẹn chết, bước tới chào hỏi: “Đằng Nam hầu đến đây, thế nhưng hạ nhân không nói cho ta biết, chậm trễ.”

Đằng Vân nhìn bộ dáng lỗ mãng của hân, lại nhớ đến vẻ trầm ổn lúc lâm triều, không khỏi nở nụ cười: “Là ta mạo muội tới quấy rầy Hậu gia, xin đừng trách tội.”

“Không không không...” Tiết Hậu Dương vừa xua tay vừa nói: “Người nói chuyện với Đằng tiên sinh ta đi trước, không quấy rầy các người.”

Đằng Thường nói: “Hậu gia dùng cơm trưa chưa?”

Tiết Hậu Dương lắc đầu nói: “Còn chưa.”

“Nếu như vậy, không bằng cùng nhau dùng bữa.”

Tiết Hậu Dương nghe được Đẳng Thường bảo mình dùng bữa, đương nhiên gật đầu, sau đó Đẳng Thường lại nói: “Đẳng Nam hầu cũng lưu lại sao?”

Đẳng Vân cười nói: “Nếu phương tiện.”

Vì thế ba người liền vây quanh bàn đá bày ngọc thiện, Vạn Niên Hầu phủ chưa từng quá để ý lễ nghi, không có hạ nhân bố thiện, Tiết Hậu Dương cảm thấy bị người vây quanh sẽ ăn cơm không trôi.

Đẳng Vân và Đẳng Thường trò chuyện với nhau thật vui, sở thích và tác phong của hai người có nhiều chỗ giống nhau, tự nhiên có chuyện để nói, Tiết Hậu Dương cũng không xen ngang, Đẳng Thường ngẫu nhiên hỏi hần một câu, hần liền đáp một câu, không khí cũng không tệ lắm.

Tiết Hậu Dương nhìn Đẳng Thường cười với Đẳng Vân, trong lòng tự nhắc nhở, Đẳng Nam hầu kỳ thật là chất tử của Đẳng Thường, nghĩ như vậy, nhưng ăn gì cũng cảm thấy vô vị.

Tiết Hậu Dương tự nhận là người thô tục, tuy sinh tại cấm cung, đọc sách cũng xem như tinh thông, nhưng hần vẫn là người thẳng thắn, thích ăn dầm chua, mà Đẳng Thường hoàn toàn tương phản, trên người Đẳng Thường lộ ra khí chất văn nhân, nho nhã lễ độ lại kiên nghị, rất hợp với tác phong nho nhã của Đẳng Vân.

Điều này khiến Tiết Hậu Dương có cảm giác mình là người ngoài cuộc...

Hai người hàn huyên qua ngo, tới chạng vạng Đẳng Vân mới rời đi, Đẳng Thường lưu hần dùng bữa tối, Đẳng Vân cười cười, tựa hồ trong lòng biết rõ ràng, chỉ nói là: “Không làm phiền.”

Chờ Đẳng Vân đi rồi, Đẳng Thường đột nhiên hỏi: “Hôm nay vào triều, chắc chắn Tiết nói gì đó, đúng không?”

“A... Tiên sinh cũng nghe?”

“Không, lời đồn đãi còn chưa truyền tới phủ nhanh như vậy, là ta phát giác.”

Đẳng Thường cười nói: “Hầu gia biết không, mặc dù hần nhỏ hơn ta vài tuổi, nhưng ta cũng nhìn hần lớn lên, chỉ lúc trong lòng có việc, hần mới nói nhiều như thế.”

Tiết Hậu Dương thở dài: “Tiên sinh thực hiểu hần.”

Lập tức nói: “Hôm nay lâm triều, Tiết vương nói muốn thừa dịp Chính An hầu thế tử đại hôn, cũng đón Đẳng Nam hầu tiến cung.”

Đẳng Thường cũng không có nhiều phản ứng, chỉ nói: “Xem ra ta đoán không sai.”

Tiết Hậu Dương nói: “Còn phía sau đâu, nhất định tiên sinh không đoán được.”

“A?”

“Đại vương muốn đón Đẳng Nam hầu tiến cung, lập vị hoàng hậu.”

Đẳng Thường kinh ngạc một chút, bất quá lập tức hiểu rõ cười cười, “Mặc dù là ngoài ý liệu, nhưng thật là tình lý bên trong.”

“Tình lý bên trong?”

Tiết Hậu Dương nói: “Ta hạ triều đi gặp Tiết vương, tuy Đại vương không chính miệng thừa nhận, nhưng tựa hồ đối với Đẳng Nam hầu, là thật tâm thực lòng...”

“Thiệt tình thực lòng...”

Đẳng Thường mỉm cười, “Có lẽ, nhưng để vương đa tình, sung hạnh phi tử nào không phải thực tâm? Mấu chốt là, phần thực tâm này có thể duy trì bao lâu, là mười ngày, một tháng, hay là một năm... Mười năm...”

Tiết Hậu Dương lắc đầu, hần cũng không biết.

—

Chính An hầu thế tử chọn xong bức họa, Tiết Quân Lương liền phân phó đi Phụng quốc nghênh đón quận chúa, chuyện này hiển nhiên không thể giao cho Triệu Lục, nếu phái Triệu Lục đi, chẳng phải khơi mào chiến hỏa hai nước.

Hơn nữa Phụng quốc muốn thành hòa, vì vậy phải bảo vệ quận chúa an toàn tới đây, Tiết Quân Lương cũng không cần quá lo lắng, liền phái Triệu Thống qua nghênh đón.

Triệu Thống tới Phụng quốc, Phụng quốc không thể chậm trễ, phái Thừa tướng đến thiết yến khoản đãi sứ giả.

Tuy Triệu Thống nghe chuyện Lữ Thế Thần từ quan, nhưng cũng đã nhiều ngày, còn tưởng đến yến hội lần này có thể nhìn thấy Lữ Thế Thần, chế nhạo hần một phen, chỉ tiếc, hầu hết quan lớn quan nhỏ đều đến, cũng coi như cho Tiết quốc mặt mũi, duy độc không phát hiện Lữ Thế Thần.

Sau khi Triệu Thống nghe ngóng, mới biết được hiện tại Lữ Thế Thần vẫn từ quan, tướng phủ không ở, mà ở tại một ngôi nhà nhỏ trong kinh thành.

Đương nhiên Triệu Thống biết Lữ Thế Thần là trong sạch, nhưng y lại là người thẳng tính, cũng không rõ khúc chiết trong đó, tuy Phụng Minh tin nhiệm Lữ Thế Thần, nhưng sợ dân ý bất hòa, không thể dùng hần.

Sai người hỏi thăm chỗ ở của Lữ Thế Thần, Triệu Thống muốn đi bái phỏng một chút, biết đâu có thể mượn sức người này giúp Tiết quốc, người mà Đổng Nam hầu và Lang Tĩnh đều khuyên hàng không được, mình có thể thành công, đương nhiên sẽ khiến người khác thêm vài phần kính trọng.

Chính là khi y nghe được nơi ở, mới giật mình, đất kinh thành đất đỏ, Lữ Thế Thần làm quan thanh liêm, mua không nổi phòng tốt, may mà có người giúp, mới có một căn nhà tạm.

Tiểu viện này là nhà giàu bỏ lại, ra vào đều có cửa nhỏ, dù vỡ đi nhưng vẫn rất tốt.

Lữ Thế Thần có chút gầy yếu, nhưng tinh thần không sa sút, trên bàn của hần đặt rất nhiều sách, mỗi quyển đầu đánh dấu phê bình.

Lữ Thế Thần nhìn thấy Triệu Thống, lại không phản ứng gì, chỉ vừa xem sách vừa nói: “Ta nghe tướng quân tới đón quận chúa, nhưng không ngờ tướng quân sẽ tới đây, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

Hần nói xong, không cho Triệu Thống thời gian nói chuyện, lại nói: “Nếu tướng quân tới chiều hàng, thứ cho Thế Thần nói thẳng, không cần tốn võ mồm, để tránh tiểu nhân nhanh mồm nhanh miệng, khiến tướng quân không vui.”

Triệu Thống nhìn hần nửa ngày mới nói: “Người dù ở đây, cũng không chịu đến Tiết quốc thi triển khát vọng?”

“Có lẽ trên đời này có rất nhiều người sai mắt mà thường thức ta, nhưng Lữ Thế Thần đọc sách từ nhỏ, biết làm người không thể vong ơn, đại ân của Phụng vương còn chưa báo, trừ phi không có Phụng quốc, bằng không Lữ Thế Thần sẽ không chết tâm.”

Triệu Thống cười một tiếng, nói: “Nói thực tốt, trừ phi không có Phụng quốc.”

Lữ Thế Thần nghe ra ý của y, cười nói: “Ta cả gan hỏi một câu, nếu Tiết quốc không có, tướng quân sẽ làm thế nào?”

Hần nói xong không đợi Triệu Thống đáp lời, lại nói: “Suy nghĩ của ta và tướng quân về điểm này, hiển nhiên giống nhau.”

Triệu Thống gật gù đầu, dùng một lát, mới nói: “Người từ nhỏ đọc sách, mà ta từ nhỏ tập võ, tự phụ quang minh lỗi lạc, hiện tại người nghèo túng như thế, là lỗi của ta, tuy ta cảm thấy không có gì hối hận, dù sao đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng tính tình của người ta thường thức, ta thiếu người một lần, sau này nếu xung đột, ta nhất định sẽ tha người một lần.”

“Tướng quân nói thế, chuyện sau này vẫn là chuyện xấu.”

Triệu Thống cười nói một câu “Đương nhiên”, lắc lắc tay, lập tức rời đi.

Vì trong lòng Phụng Minh có khúc mắc, cũng không tới gặp Triệu Thống, quận chúa theo đại quân xuất phát, Phụng Minh mới lên trạm canh của Minh Thủy, xa xa nhìn theo.

—

Quận chúa từ Phụng quốc khởi hành, Tiết Quân Lương sớm cho người chuẩn bị hôn sự của Tiết Trường Kính, lại đề cập lại chuyện lập Đổng Văn vi hậu, Thẩm Dực còn chuẩn bị kéo dài một chút, kết quả lần này Tiết Quân Lương không để Thẩm Dực thực hiện được.

Mọi người liên giăng co, Thẩm Dực trán đầy mồ hôi, liên tiếp nhìn Đổng Văn.

Đổng Văn không rõ Tiết Quân Lương có ý gì, Tiết Quân Lương chưa bao giờ nói thẳng ra, hơn nữa thái độ của y rất kỳ quái, khi lạnh khi nhiệt, khi thì quan tâm khi thì bất hòa, tuy Tiết Hậu Dương biết, nhưng cảm thấy mình là người ngoài cuộc, cũng không dễ nói, Đổng Thường càng không muốn nói với Đổng Văn, sợ đâm thủng tầng giấy này, ngược lại là trợ giúp Tiết Quân Lương, cho nên hiển nhiên Đổng Văn không biết.

Cuối cùng vẫn là Đổng Văn đứng ra, nói: “Vi thần là măng phu, quen tại sa trường, chỉ sợ phá hủy quy củ.”

Tiết Quân Lương sắc mặt thảm bại, bởi vì y biết Đổng Văn không hiểu tình cảm của mình, vẫn tưởng mình tính kế hần.

Thẩm Dực hạ triều liền đi cầu Lang Tĩnh, nói vài lời hay, Lang Tĩnh cũng không đi yết kiến, Thẩm Dực chỉ có thể nói: “Người ngấm lại, nếu người khuyên nhủ được Đại vương, đó cũng là chuyện tốt, Đại vương nhất thời xử trí theo cảm tính, về sau tất nhiên hối hận, người hiện tại khuyên can, nhất định sẽ nhớ công lao của người, về sau Trần Cương hầu có chuyện gì còn dễ nói!”

Lúc này Lang Tĩnh mới tiến cung, chỉ nói một câu, tuy sắc mặt Tiết Quân Lương vẫn thảm bại, nhưng không nói tiếp chuyện lập hậu, chỉ phong Đổng Văn vi quý phi.

Lang Tĩnh nói: “Bệ hạ làm thế không sáng suốt, để tay lên ngực nghĩ lại, nếu Đại vương có ý làm thế, chỉ sợ là hận Đàng Nam hầu sâu vô cùng, muốn đẩy Đàng Nam hầu ra mũi đao đầu sông, mong diệt trừ cho mau.”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

CHƯƠNG 66: Đại hôn

Phụng quốc mượn chuyện đưa quận chúa sang liên hôn, phái phần lớn quân đội hạ doanh trại cạnh sông Minh Thủy, tăng mạnh phòng vệ biên giới.

Tiết Quân Lương hỏi ý kiến mọi người, chúng thần cũng hiểu hiện tại không nên khai chiến, dù sao Tiết quốc mới qua chiến tranh, trước hết cần nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu muốn khai chiến, phải điều lương và nhân mã qua Minh Thủy, đây không phải chuyện một hai tháng là có thể chuẩn bị tốt.

Đặng Vân cảm thấy hiện tại nên vừa giả vờ như đang nghỉ ngơi lấy sức vừa âm thầm điều binh, “Vi thần nghe nói cạnh Hoa Đào đầm ở hạ du Minh Thủy có một ngọn núi, địa thế hiểm yếu, đứng trên núi có thể nhìn rất xa hoạt động dưới chân núi, bệ hạ có thể phái binh đóng ở đỉnh núi, nếu Phụng quốc muốn đánh lên, chắc chắn phải chuẩn bị nơi tiến quân, mà hạ du Minh Thủy là lựa chọn tốt nhất.”

Tiết Quân Lương nghe xong gật gù đầu, phân phó Triệu Lục lĩnh binh qua.

Triệu Lục sững sốt, không ngờ Tiết vương sẽ phái mình đi, dù sao y và Phụng vương cũng có dây dưa, Tiết Quân Lương là rõ ràng nhất, bắt quá, tương tượng cũng liên hiệp được, nếu Phụng Minh đã tâm không đủ muốn đánh lên, người đầu tiên giao thủ nhất định là mình, nếu hấn an phận thủ thường, ngược lại là chuyện tốt.

Đặng Vân nhìn theo bóng Triệu Lục ra khỏi doanh các, tựa hồ có chút ngầy ngời, mấy ngày hấn ở tại Phụng quốc, ít nhiều có nghe đến chuyện Phụng Minh và Triệu Lục, bởi vì hấn không phải Triệu Lục, tính cách cũng khác y, cho nên Đặng Vân không thể hiểu rõ cuộc Triệu Lục nghĩ gì, tuy Phụng Minh không nói, Phụng Minh vẫn luôn giả vờ như lãnh khốc bất cần, nhưng ở trong lòng Phụng Minh, chắc chắn không ai so được với Triệu Lục.

Đặng Vân thở dài, không khỏi nghĩ đến bản thân, chẳng bao lâu sau mình cũng sẽ vì Tiết vương xuất lực, hấn là một lòng đền nợ nước, đáng tiếc quốc gia không có, nhiều lần bị người của Đặng quốc đã kích, Đặng Vân không thể không nói, nhìn theo góc độ một quân vương, Đặng vương căn bản không thể so với Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương ca ngợi Đặng Vân vài câu, bắt quá Đặng Vân đang thất thần, Tiết Quân Lương gọi hấn hai lần cũng không nghe được.

Triệu Lục hồi phủ thu thập hành trang, chọn lựa một đội tinh binh, không mấy ngày liền đi.

Đại hôn của Chính An hầu thế tử tới gần, Tiết Trường Kính tỏ vẻ cung kính, nói không dám đi trước Tiết vương, Tiết Quân Lương cũng vui vẻ đón Đặng Vân tiến cung sớm một chút.

Lúc này đây vẫn như cũ bày tiệc trước Vân Phụng cung, trong lòng Tiết Quân Lương, trừ bỏ Đặng Vân không ai có thể ở lại Vân Phụng cung, tuy không phải lấy danh nghĩa hoàng hậu.

Trước một ngày, Đặng Vân đã bị đón vào cung, ngày ấy không đi lâm triều, không biết Tiết Quân Lương phát giận gì với các đại thần, đơn giản là mọi người thấy Tiết vương đã không tính toán lập Đặng Vân vi hậu, đột nhiên lại đề cập đến, muốn phong quý phi, đây chẳng phải là phụng ấn tạm thời do Đặng Vân chương quản, một nam nhân, sao có thể chương quản phụng ấn.

Tiết Quân Lương cười lạnh một tiếng, nói: “Các người đang bức cô sao, cô muốn lập hậu, các người nói trái đạo lý, hiện tại đã bị các người bức lui một bước, lại nói không ổn, rốt cuộc là cô thú, hay các người thú!”

Tiết Quân Lương vừa dứt lời, căn bản không ai dám lên tiếng, tất cả mọi người nhìn Lang Tĩnh, dù sao cũng là Lang Tĩnh thuyết phục Tiết vương, hiện giờ chỉ có thể nhờ Lang Tĩnh.

Nào biết Lang Tĩnh đột nhiên đứng lên một bước, quỳ xuống nói: “Đại vương anh minh, vi thần cho rằng, Đàng Nam hầu tài đức vẹn toàn, cùng mệnh cách của Đại vương hỗ trợ lẫn nhau, nhất định có thể chương quản phụng ấn.”

Kể từ đó càng không ai dám nói chuyện, Tiết Quân Lương nghe xong, thực vừa lòng, vì thế liền bãi triều.

Có người tức giận Lang Tĩnh nịnh nọt, Lang Tĩnh cười lạnh nói: “Các vị đại nhân không nịnh nọt, vì sao vừa rồi không khuyên can? Tiết vương có tâm với Đàng Nam hầu, chẳng lẽ các đại nhân nhìn không ra sao.”

Đặng Vân tới Vân Phụng cung, hầu hạ hấn không phải là Tư Thủy lúc trước, nghe cung nhân nói Tư Thủy không biết lượng sức muốn trèo cao, bị Tiết Quân Lương ném tới lãnh cung hầu hạ Đặng Thiên Y.

Hiện giờ tới hầu hạ Đàng Văn là Thụy Tuyết.

Triệu Lục xuất chinh, Thụy Tuyết không đi theo, tuy Thụy Tuyết cũng là người tập võ, nhưng tính cách của nàng không thích hợp với quan trường, Tiết Quân Lương biết điểm ấy, nên không bảo nàng làm thêm gì, vừa lúc Thụy Tuyết nếu nhận định chủ tử sẽ tận tâm tận lực, vì thế phái Thụy Tuyết đến Vân Phụng cung, đi theo Đàng Văn.

Thụy Tuyết đưa hi phục tới, thấy Đàng Văn đứng trước cửa sổ, trong phòng u ám không đốt đèn, chỉ có thể nương ánh sáng mờ mờ hắt qua cửa sổ nhìn đến bóng dáng Đàng Văn.

Thụy Tuyết cười nói: “Chủ tử, đến xem hi phục thôi, đẹp lắm.”

Đàng Văn cũng không trở lại, chỉ ứng một tiếng, một lúc sau đột nhiên thở dài: “Thụy Tuyết a, ngươi có thể nói cho ta chuyện của Phụng vương và Triệu Lục được không?”

Thụy Tuyết sững sốt một chút, tay run lên khiến quần áo rơi xuống đất, vội vàng quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, nhặt hi phục lên.

Đàng Văn xoay người, cũng không có ý trách tội nàng, thoáng nhìn hi phục tán trên mặt đất, không phải mũ phụng, mà là hi phục đồ thẩm của nam tử.

Đàng Văn nhìn chằm chằm hi phục gần người, hần càng ngày càng không hiểu Tiết Quân Lương, vốn tưởng rằng y sẽ đưa y phục nữ nhân qua chế nhạo mình, giống như lần trước, kết quả lại không ngờ được.

Bảo Thụy Tuyết đứng dậy, Đàng Văn nói: “Ta không có ý gì khác, nếu ngươi muốn nói thì nói, nếu không thể nói, ngươi xem như ta chưa từng hỏi.”

Thật lâu sau Thụy Tuyết mới nói: “Không... Không phải không thể nói, mà là nô tỳ không nghĩ tới, chủ tử lại cảm thấy hứng thú với chuyện của Phụng vương.”

Đàng Văn nói: “Ngươi vẫn luôn đi theo bên người Triệu Lục, đúng không? Ta chỉ muốn biết, Triệu Lục nghĩ như thế nào, y có tình cảm với Phụng vương sao, ngoại trừ tình cảm đối địch.”

Thụy Tuyết cười một tiếng, nói: “Hiển nhiên là có, nô tỳ nhìn thấy rõ ràng nhất... Hiển nhiên là có.”

Thụy Tuyết muốn nói, nếu như không có, sao mạo hiểm mất đầu, đi Minh Thủy cứu Phụng vương chứ? Nhưng việc này Thụy Tuyết không thể nói.

Đàng Văn gật gật đầu, “Có lẽ ta hiểu được cảm giác của Triệu Lục tướng quân khi ở Phụng quốc. Bởi vì ta đã từng như vậy...”

Thụy Tuyết cười nói: “Hết thấy đều là quá khứ, chủ tử cũng không cần nghĩ nhiều, hiện giờ Tiết vương đối ngài là không thể tốt hơn được nữa.”

“Rất tốt với ta?”

Thụy Tuyết cười nói: “Mặc dù nô tỳ rời Tiết quốc rất nhiều năm, nhưng xem như rõ ràng tính cách của Đại vương, Đại vương là vua, hiển nhiên không chịu biểu lộ suy nghĩ trong lòng, nhưng một ngày gọi nô tỳ đến bốn năm lần hỏi tình huống của ngài, hơn nữa chỉ hỏi ngài ăn ngon không, ở có quen không, có yêu cầu gì, có gì không quen, nhân thủ có đủ không, Đàng Nam hầu có vui không.”

Thụy Tuyết dừng một chút, nhìn biểu tình sững sờ của Đàng Văn, lại nói: “Nô tỳ cả gan nói một câu, nếu Đại vương muốn thú một nam nhân để chế nhạo, hoàn toàn không cần thiết làm đến tình trạng này, có phải hay không?”

Đàng Văn thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong lòng ần ần bờ ngõ, tim đập theo mỗi lời. Thụy Tuyết nói dần dần biến nhanh, nhưng lại không biết vì cái gì: “Có lẽ... Có lẽ là thế.”

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử, tới thử quần áo thôi, rất đẹp, nô tỳ buộc tóc cho ngài, có chỗ nào không hài lòng liền nói với nô tỳ, tránh ngày mai lại vội vàng.”

Đàng Văn nhìn Thụy Tuyết, cũng không có ý phản bác nàng, vì thế gật gật đầu.

Thụy Tuyết giúp hần cởi ngoại sam, sau đó mặc vào hi phục đồ thẩm, sửa sang lại áo, rồi mang đai lưng.

Thụy Tuyết cười nói: “Y phục mới, thực vừa người chủ tử.”

Đàng Văn nhìn thoáng qua gương đồng, quả thật rất tốt, lại ngồi xuống trước gương. Thụy Tuyết cầm lấy lược gỗ thay hần chải tóc.

Khí chất Đàng Văn nho nhã, có phong độ của văn nhân, lại lộ ra anh khí của võ tướng, Thụy Tuyết chia tóc của Đàng Văn ra, sau đó dùng lược chải chỉnh tề.

Nhưng chưa kịp buộc tóc, chợt nghe ngoại thất ồn ào một trận, Thụy Tuyết buông lược, vừa muốn đi ra ngoài hỏi chuyện, lại thấy cửa nội thất bị đẩy ra, người tới là Tiết Quân Lương.

Thụy Tuyết kinh ngạc một chút, nói: “Bệ hạ...” Vội vàng quỳ xuống tiếp giá.

Đặng Vân nhìn thấy Tiết Quân Lương, cũng thấp người quỳ xuống, lại bị Tiết Quân Lương nâng dậy: “Đều đứng dậy đi, không cần đa lễ.”

Thụy Tuyết đứng lên, nói: “Bệ hạ, ngài không thể tới nơi này a, ngày mai mới có thể gặp chủ tử.”

Tiết Quân Lương cũng không thèm để ý, nói: “Dù sao đã sớm gặp, trước một chút muộn một chút cũng không có gì.”

Những lời này lại khiến Thụy Tuyết muốn bật cười, nhưng không thể cười ra, đành phải nghẹn, Tiết vương nói sớm muộn không quan trọng, thể nhưng còn vội vã tới đây, ngay cả đêm cũng chờ không được.

Thụy Tuyết thức thời nói: “Hắn bệ hạ có việc quân cơ cần thương nghị với chủ tử, nô tỳ xin phép lui xuống trước.”

Tiết Quân Lương tặng Thụy Tuyết một cái mím cười thương thức, Thụy Tuyết liền quỳ an, mang theo các cung nhân khác rời khỏi nội thất.

Khương Dự cũng rất có nhãn lực lui ra ngoài, còn không quên đóng kỹ cửa, bảo cung nhân ở ngoại thất đứng xa một chút, không cần vương bận.

Tiết Quân Lương thấy bọn họ lui ra ngoài, mới khụ một tiếng, nói: “Ngồi đi, không cần quá câu thúc.”

Đặng Vân tạ ân, ngồi xuống.

Tiết Quân Lương lại không ngồi, trên cao nhìn xuống hắn, một thân hi phục đỏ thẫm, dưới ngọn đèn hôn ám, có vẻ không thực, Tiết Quân Lương nhìn đến ngây ngốc.

Đặng Vân cũng không ra tiếng, thời điểm Tiết Quân Lương kịp phản ứng liền có chút xấu hổ, cười nói: “Y phục thực hợp với Đặng khanh.”

“Tạ bệ hạ.”

Tiết Quân Lương đi qua, vрон tay nhẹ nhàng chạm vào tóc Đặng Vân, mái tóc mang theo cảm giác hơi lạnh, khiến Tiết Quân Lương không nỡ rời.

Y lập tức cảm lấy lược gỗ trên bàn, cười nói: “Ta giúp ngươi buộc tóc.”

Đặng Vân kinh ngạc một chút, không nghĩ tới Tiết vương cũng có “Nhã hứng” này, liền nói: “Không dám làm phiền bệ hạ.”

Tiết Quân Lương lại đỡ lấy bờ vai của hắn, bảo hắn ngồi yên, nghiêng người nói bên tai hắn: “Ta muốn giúp ngươi buộc tóc, được chứ?”

Thân thể Đặng Vân khẽ run lên, không tiếp tục chối từ, yên lặng ngồi, tay giấu trong ống áo lại không tự chủ được nắm thành quyền, tim đập rất nhanh, bên tai và bả vai như phát nhiệt.

Tiết Quân Lương một tay nâng tóc Đặng Vân, một tay cầm lược gỗ, sợ làm đau đối phương, nhẹ nhàng chải tóc, kỳ thật vừa rồi Thụy Tuyết đã giúp Đặng Vân chải xong, chỉ thiếu buộc tóc, nhưng mà Tiết Quân Lương lại hưởng thụ cảm giác này.

Hai người ai cũng không nói, Đặng Vân là không biết phải nói gì, hắn sợ mở miệng thanh âm lại run rẩy; Tiết Quân Lương là không muốn nói chuyện, y sợ chính mình vừa mở miệng tính tình lại nổi lên, phá hủy không khí tốt như vậy.

Kỳ thật Tiết Quân Lương không biết buộc tóc, ngày thường đều là cung nhân làm cho, y không cần lo lắng phương diện này, hiện giờ cũng chỉ cầm tóc Đặng Vân mà thương thức, thật sự buộc tóc rồi mới cảm thấy không thể nào xuống tay.

Ruột cục Tiết Quân Lương cũng lên tiếng, cười nói: “Y phục thực hợp với Đặng khanh, rất đẹp.”

Đặng Vân chỉ nói: “Bệ hạ... Khen trật rồi.”

Tiết Quân Lương nghe được thanh âm của hắn có chút không xong, liền ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi: “Cổ hòng Đặng khanh làm sao vậy, sinh bệnh sao? Kêu ngự y đến xem.”

Đặng Vân vội vàng xua tay: “Không không, không có.”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên bắt lấy tay Đặng Vân, kéo tay hắn qua, thờ dãi: “Kỳ thật nói ngươi sẽ không tin, vốn dĩ ngày mai có thể nhìn thấy Đặng khanh, chỉ tiếc ta nhìn không được muốn qua xem, xem ngươi ở có thoải mái không, cung nhân có chậm trễ ngươi hay không...”

Y nói xong lại cười nói: “Hắn ngươi sẽ không tin.”

Đặng Vân nhú mày, nói: “Vi thần sẽ không tin, là vì không biết tại sao bệ hạ phải làm như vậy.”

Tiết Quân Lương sùng sốt một chút, không ngờ Đặng Vân sẽ nói thẳng.

Lập tức “Ha ha” cười rộ lên, nắm tay Đặng Vân, chậm rãi nâng lên, đồng thời thông thả cúi đầu, hôn lên ngón tay của Đặng Vân.

Tay Đặng Vân run rẩy một cái, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương, môi Tiết Quân Lương vẫn chưa rời ngón tay hắn, nhẹ nhàng cọ cọ tay Đặng Vân, cười nói: “Cũng bởi vì như vậy.”

Đặng Vân nhin không được run rẩy, mãnh liệt thu hồi tay, khụ một tiếng nói: “Thứ cho... Thứ cho thần ngu dốt, thần thật sự là...”

“Tốt lắm.”

Tiết Quân Lương lại đột nhiên đứng lên đánh gãy lời Đặng Vân, nói: “Trời tối rồi, Đặng khanh hảo hảo nghỉ ngơi, sáng mai cần chuẩn bị... Đúng rồi, chút nữa liền quên, tiệc rượu ngày mai, ngươi cũng đi ra, chớ quên.”

Đặng Vân giật mình quên cả quỳ an, Tiết Quân Lương đã tự mở cửa rồi đi.

Thụy Tuyết và Khương Dụ đều tưởng hôm nay bệ hạ sẽ qua đêm ở đây, không ngờ mới ngồi một lát đã đi ra, còn phân phó trở về tẩm cung.

Thụy Tuyết cung tiễn Tiết vương, trở lại nội thất, liền thấy vẻ mặt khiếp sợ của Đặng Vân, tuy ánh sáng không tốt, nhưng vẫn có thể nhìn rõ đỏ ửng trên mặt hấn, thậm chí cả tai và cổ đều đỏ.

Đặng Vân cả đêm ngủ không ngon, hấn thật sự không rõ Tiết Quân Lương có ý gì, vì sao hôn tay mình, có lẽ là vì Tiết vương phong lưu thành tính, thời điểm mình vẫn là hoàng hậu, Tiết vương cũng từng ôn nhu săn sóc như thế.

Đặng Vân nhin không được cười nhạo một tiếng, trèm chấn lên đầu, nhắm mắt ngủ.

Sáng hôm sau Thụy Tuyết liền tới, vội vàng xoay quanh, khiến Đặng Vân đau cả đầu.

Đặng Vân làm biếng nằm bẹp trên giường, Khương Dụ đã tới một lần, hỏi Đặng Vân đã dậy chưa, Thụy Tuyết nói chưa, Khương Dụ liền nói Đại vương phân phó, không cần gọi Đặng Nam hầu dậy, để hấn nghỉ ngơi nhiều, ngày thường phải vào triều sớm, hiếm khi được nghỉ ngơi.

Kỳ thật Đặng Vân đã sớm tỉnh, hấn không có thói quen ngủ nướng, nghe thanh âm bên ngoài, đầu càng đau, không biết Tiết Quân Lương rốt cuộc muốn làm cái gì, ôn nhu như thế với một nam nhân, hoàn toàn không cần....

Tới hoàng hôn, yến hội trước Vân Phượng cung bắt đầu, Tiết Quân Lương tự mình lại đây đón Đặng Vân, Đặng Vân một thân hi phục, tuy Tiết Quân Lương vẫn vận long bào hắc sắc tượng trưng quyền vị, nhưng so với triều phục thường ngày nghiêm trang hơn nhiều, rườm rà hơn nhiều.

Y cầm tay Đặng Vân, cười hỏi: “Đặng khanh đã chuẩn bị tốt?”

Đặng Vân cũng không đáp lời, thời điểm hai người đi tới, các quan viên đều quỳ xuống hô vạn tuế, chờ ngẩng đầu mới kinh ngạc phát hiện, không chỉ là Tiết vương, bên cạnh còn có Đặng Nam hầu một thân hi phục đồ thẩm.

Hơn nữa vốn tưởng rằng Đặng Nam hầu sẽ mặc váy đội mũ phượng ngồi chờ Tiết vương trong điện, trăm triệu không ngờ là trang phục nam tử, không có khăn voan, đầu quan đơn giản, không có thượng trang, ngược lại anh tuấn cao ngất, khiến người ta không thể nhìn gần.

Có đại thần muốn nịnh bợ Tiết vương, quỳ xuống gọi “Nương nương”, bất quá cũng có người sáng suốt, hiện giờ tân quý phi ăn mặc như vậy, nếu tùy tiện gọi nương nương, chẳng phải đánh lên mặt Tiết vương.

Tiết Quân Lương cười nói: “Hôm nay cô cao hứng, mọi người không nên quá mức giữ lễ tiết, cô nghĩ, tuy Đặng Nam hầu tiến cung, nhưng cũng không thể ủy khuất hấn, dù sao công tích của Đặng Nam hầu ngay cả cô cũng bội phục, cho nên hôm nay cố ý mang Đặng khanh tới đây.”

Mọi người lại quỳ xuống, dập đầu nói: “Bệ hạ anh minh.”

Như thế, mọi người liền hiểu được địa vị của Đặng Vân trong lòng Tiết vương, có người vốn muốn chế nhạo hấn, liền nuốt lời không dám nói ra.

Tiết Quân Lương vào tịch, Đặng Vân an vị bên cạnh y, hôm nay Đặng Thường cũng theo Tiết Hậu Dương tiến cung dự tiệc, gương mặt nhìn Đặng Vân, Đặng Vân bởi vì xấu hổ không dám nhìn Đặng Thường.

Đặng Thường chính là nhìn Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương nhìn thấy ánh mắt y, cũng không tránh né, không có nửa phần không được tự nhiên.

Tiết Hậu Dương nhẹ nhàng chạm vào Đặng Thường, nói: “Tiên sinh ngươi... Ngươi trông Đại vương như vậy, là muốn bị định tội?”

Đặng Thường cười một tiếng, nói: “Ta chỉ xem kỹ một chút mà thôi, dù sao Đặng Nam hầu giống ta, cũng họ Đặng, vạn nhất bị khi dễ thì sao?”

Tiết Hậu Dương cười gượng hai tiếng, “Kỳ thật ta cảm thấy bệ hạ là thật tâm, bằng không cũng không tất yếu làm vậy trước mặt mọi người.”

Đặng Thường nói: “Ta nhìn ra được y là thật tâm, bằng không cũng không ngồi như thế.”

Tiết Hậu Dương nói: “Nếu tiên sinh đã nhìn ra, vậy giúp bệ hạ a, tựa hồ Đặng Nam hầu vẫn chưa rõ tâm ý của bệ hạ.”

“Vì sao ta phải giúp y?”

Đặng Thường híp mắt cười cười, nói: “Đặng mỗ thừa nhận, Tiết vương là một đế vương vĩ đại, nhưng Đặng mỗ là người mang thù, tự nhiên muốn khoanh tay đứng nhìn.”

Tiết Hậu Dương bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Tiên sinh... Người là sợ thiên hạ bất loạn.”

Đặng Thường nói: “Là thật tâm sớm muộn gì hấn cũng biết, đâu cần nóng lòng nhất thời?”

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, “Nói đúng.”

Tiết Quân Lương bị Đặng Thường nhìn chăm chăm, nhưng cũng không lộ ra chút biểu hiện lùi bước, còn tự tay rót một ly trà cho Đặng Vân, nói: “Hôm qua cô họng người không thoải mái, không cần uống nhiều rượu.”

Đặng Vân uống rượu chỉ vì không có việc gì làm, lúc này liền thuận tay nhận trà, Tiết Quân Lương lại nhân cơ hội nhéo tay hấn một cái, Đặng Vân cả kinh, chén trà nghiêng, liền đổ lên người.

Tiết Quân Lương không ngờ trà sẽ đổ lên người Đặng Vân, tuy nước trà không quá nóng, nhưng vẫn là nóng, vội vàng đứng dậy kiểm tra Đặng Vân có bị phỏng hay không.

Đặng Vân bị đối phương làm cho ngỡ ngàng, tốt xấu gì mình cũng là đại lão gia da dày thịt béo, một chén trà có là gì, liền vội vàng xoa tay.

Tiết Quân Lương thấy hấn vô sự mới yên lòng, lập tức mang trên mặt nụ cười bí hiểm, nói: “Y phục Đặng khanh bị bẩn, không bằng ta cùng người đến nội điện đổi một kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

CHƯƠNG 67: Đêm đẹp

Đặng Vân vừa định gật đầu, nhưng thoáng nhìn tươi cười của Tiết Quân Lương, trong lòng máy động, lại mãnh liệt nhảy dựng, mặt không tự chủ được bắt đầu nóng lên.

Tiết Quân Lương không để Đặng Vân cự tuyệt, liền nói: “Đi thôi.”

Khương Dự một mực yên lặng không lên tiếng đứng ở phía sau, tự nhiên hiểu được ý tứ, vội vàng bảo cung nhân thấp đèn ***g, dẫn đường cho Tiết vương và Đặng Nam hầu.

Tay Đặng Vân vẫn luôn bị Tiết Quân Lương nắm, hấn muốn rút về, nhưng Tiết Quân Lương lại không buông tay, Đặng Vân cũng không dám rút nữa, đành mặc y.

Tiết Quân Lương cảm thấy không khí vừa vặn, muốn nhân cơ hội làm vài động tác nhỏ, lại nhìn thấy ánh sáng phía trước, có người đang đi tới.

Tiết Quân Lương định nhân nhìn lên, không ngờ là Thái tử Tiết Bội và ba huynh đệ Hà thị.

Ba huynh đệ Hà thị nghênh ngang đứng thành hàng, thật giống như hung đồ chặn đường cướp bóc, trong tay còn cầm đại đao, vẻ mặt hung thần ác sát, tiểu Thái tử đứng trước bọn họ, vẻ mặt lão thành ôm cánh tay.

Bọn họ thấy Tiết Quân Lương tới, có chút hoảng sợ, tựa hồ không ngờ Tiết vương cũng đi ngang qua.

Tiết Quân Lương cười nói: “Hoàng nhi đang làm cái gì?”

“Nhi tử... Nhi tử...”

Tiểu Thái tử bị hỏi đến lắp ba lắp bắp, nhất thời nói quanh co không rõ, ba người đứng sau cũng rối loạn trận tuyến, chẳng qua Tiết Bội chỉ áp ứng một lát, tựa hồ đã tích đủ dũng khí, nói: “Không đối gạt phụ hoàng, nhi tử ở đây là ngăn cản Đặng Nam hầu!”

“A?”

Tiết Quân Lương nói: “Ngăn cản Đặng khanh làm gì?”

Tiết Bội khụ một tiếng, tỏ vẻ nổi giận, lớn tiếng nói: “Nhi tử cảm thấy Đặng Nam hầu không xứng ở tại Vân Phượng cung, hấn không phải hoàng hậu, cũng không xứng làm hoàng hậu, Vân Phượng cung từ xưa đến nay chỉ có hoàng hậu của Đại vương mới được ở.”

Tiết Quân Lương nghe xong chỉ cười một tiếng, ý nghĩa không rõ, khiến tiểu thái tử rút cổ.

Đặng Vân biết Tiết Bội bắt mẫn với mình, là vì chuyện Đặng Anh phóng hỏa đốt Vân Phụng cung, tuy hắn không phải Đặng Anh, nhưng hiện tại hắn dùng thân thể này, cho nên cũng không cãi lại.

Nói như vậy, kỳ thật tiểu thái tử Tiết Bội là một người trọng tình trọng nghĩa, tuy tuổi còn nhỏ, làm việc cũng quá cực đoan.

Đặng Vân chỉ sợ Tiết Quân Lương sẽ trách tội Tiết Bội, liền nói: “Vi thần cũng cảm thấy mình vô đức vô năng, nếu ở tại Vân Phụng cung, sẽ khiến người đồn đãi.”

“Ai sẽ đồn đãi?”

Tiết Quân Lương cũng không cho Đặng Vân đường lui, cười nói: “Bản lĩnh nhìn người của cô, tự nhận là không tệ lắm, Đặng Khanh có đại tài có thể bình loạn, lại khiêm tốn, có thể ẩn nhẫn có thể khuyên can, vì sao không xứng?”

Tiểu thái tử ngạnh cổ nói: “Nhưng nhi thần nghe được hoàn toàn không phải như vậy, danh tiếng của Đặng Anh luôn luôn không tốt, chỉ biết nịnh nọt... Phụ hoàng cũng đã dạy nhi thần, nếu muốn người khác nể phục, không phải chỉ miệng lưỡi giỏi, mà phải xuất ra thực lực làm việc.”

Tiết Quân Lương nói: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Tiết Bội nói: “Nhi thần cả gan thỉnh Đặng Nam hầu so tài cùng ba huynh đệ Hà thị, nếu có thể thắng khiến mọi người tâm phục khẩu phục, nhi tử không phải người không nói lý, hiển nhiên sẽ không hồ nháo, hơn nữa để phụ hoàng xử trí, muốn phạt nhi tử thế nào cũng được.”

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không nhi tử liền đứng ở đây, dù Đặng Nam hầu có thể đi vào Vân Phụng cung, cũng không bịt được miệng mọi người!”

Đặng Vân thấy hai người giằng co, không khí càng ngày càng cương, đột nhiên cười nói: “Thái tử muốn thử công phu của vi thần, cần gì nghiêm túc như vậy, thừa dịp hôm nay bệ hạ cũng có hưng trí, không bằng vi thần liền cả gan thử một tay.”

Hắn nói xong, dừng một chút lại nói: “Nếu cùng ba vị tỷ thí, ai thua ai thắng đều khó tránh khỏi mất hòa khí, không bằng liền cười ngựa bắn cung, thế nào?”

Ba người đều xuất thân đại tướng, trên sa trường cười ngựa bắn cung là tối trọng yếu, tự nhiên không úy kỵ yêu cầu của Đặng Vân, một lời đáp ứng.

Tiết Quân Lương nhìn Đặng Vân đang mỉm cười, biểu hiện cũng là tình thế bất buộc, liền nháy mắt thất thần, y còn nhớ rõ năm đó nhìn thấy phong thái của Đặng Vân trên chiến trường, cũng là bức người như thế, loá mắt như thế, người này là nhân tài trời sinh, khí chất không thể lu mờ.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, Đặng Vân quay đầu nhìn y, còn cho là mình có cái gì không ổn, nhưng nhìn đến ý cười ôn nhu của Tiết Quân Lương, tựa hồ không còn lạnh lùng và ngăn cách thường ngày, y vỗ nhẹ vai Đặng Vân, ôn nhu nói: “Vừa lúc, ta vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy phong tư của Đặng tướng quân, thừa dịp hiện tại nhìn kỹ một chút, nói vậy Đặng tướng quân sẽ không khiến ta thất vọng chứ.”

Đặng Vân không sợ nhất là người khác cường ngạnh, bởi vì hắn cũng có một bộ thiết xương cốt, từ nhỏ đến lớn ăn không ít đau khổ, nhưng hắn sợ người khác ôn nhu dịu dàng với hắn, bởi vì nhi tử của Đặng vương rất đông, không có hắn cũng không thiếu, Đặng Vân vừa sinh ra liền giống như đứa nhỏ không cha, mẫu thân lại mất sớm, không ai ôn nhu trân trọng hắn, Đặng Thường là người đầu tiên đối tốt với hắn, hắn nhớ rõ Đặng Thường cả đời, hiện giờ người thứ hai đối tốt với hắn, không ngờ là Tiết Quân Lương.

Đặng Vân nuốt nước bọt, há há miệng, cuối cùng nói: “Tạ bệ hạ ưu ái, vi thần làm hết sức.”

Tiết Quân Lương sai người cầm đèn, mọi người đi tới võ trang, bốn phía đốt đuốc, trong đêm tối đầy sao, tựa hồ phi thường đồ sộ, có một loại lỗi giác bí trắng, thật giống như chiến trường.

Khương Dụ sai người dắt ngựa tới, ba huynh đệ Hà thị và Đặng Vân mỗi người một ngựa, xa xa đặt một cái bia, bên cạnh dựng thẳng hai cây đuốc chiếu sáng, dưới màn đêm có vẻ u ám, đừng nói muốn bắn tới hồng tâm, bắn trúng cũng đã khó, mà bốn người còn cười ngựa, vậy càng thêm khó khăn.

Bất quá loại này với bốn người mà nói là vô cùng quen thuộc, hành quân đánh giặc khó tránh ban đêm đánh lén, hoặc ban đêm đột trại, các tướng sĩ đều luyện tập đêm tối cười ngựa bắn cung.

Ba huynh đệ Hà thị đều có cung tiễn riêng, sai người mang tới, còn Đặng Vân thì bảo Khương Dụ tìm giúp hắn một cây cung, không ngờ Đặng Vân cười nói: “Phiền toái Khương tổng quản tìm lại cho ta một khinh cung, ta mới uống rượu, sợ kéo không nổi cung nặng như vậy.”

Tiểu thái tử và ba huynh đệ Hà thị vừa nghe đều cười lạnh, ngay cả cung cũng kéo không được, sao có thể bắn tên, đây cung kinh lực càng lớn, tên mới đi càng nhanh, uy lực bắn ra cũng càng mạnh, đổi thành khinh cung, chỉ biết bị người nhạo báng.

Bốn người lưu loát phi thân lên ngựa, Đặng Vân lưng đeo mấy mũi tên, một tay cầm dây cương, một tay cầm khinh cung, ba huynh đệ Hà thị nhìn thoáng qua Đặng Vân, ăn ý giục ngựa.

Đặng Vân cũng giục ngựa đi theo, cung của ba huynh đệ Hà thị kinh lực lớn, hiển nhiên đáp cung bắn tên từ xa, Đặng Vân không nóng nảy, nhìn bọn họ lặp tên, cũng buông cương ngựa, lấy ba trường tiễn sau lưng, hai tay lặp tên.

Chỉ là mũi tên của hắc không hướng tới bia ngắm, ngay lúc ba huynh đệ Hà thị bắn tên, Đằng Vân cũng tìm đúng thời cơ, mãnh liệt buông dây cung ra, trường tiễn lao vút như gió, chỉ nghe ba tiếng “Xiu xiu xiu”, lại vài tiếng vang rất nhỏ, tựa hồ có cái gì đó rơi xuống đất.

Đằng Vân vừa bắn ra ba mũi tên, lại lập tức xoay tay rút ra trường tiễn cuối cùng, lạp cung, buông tay, cũng không nhìn bia ngắm, quay ngựa trở về.

Khương Dự sai giờ đuốc nhìn, trên bia ngắm chỉ có một mũi tên, nhìn màu của mũi tên, hiển nhiên là của Đằng Vân.

Khương Dự lại sai người tìm mũi tên của ba huynh đệ Hà thị, tại cách đó không xa lại tìm được ba trường tiễn của Đằng Vân, mà bên cạnh lại là ba mũi tên bị gãy.

Khương Dự đặt mọi thứ lên bàn gỗ, trình cho Tiết Quân Lương nhìn.

Tiết Quân Lương cười cầm lấy đoạn mũi tên bị gãy, nói: “Thế nào, các ngươi phục rồi chứ?”

Tiểu thái tử Tiết Bội mặt lúc đỏ lúc trắng, ba huynh đệ Hà thị đều kinh ngạc nhìn mũi tên của mình, hồ thẹn không thôi.

Tiết Quân Lương thấy bọn họ không nói lời nào, cũng không bắt buộc bọn họ, nói: “Một khi đã như vậy, mọi người liền tan đi, cũng không còn sớm.”

Tiết Bội nói không nên lời, lúc trước chê cười Đằng Vân dối khinh cung, chẳng qua dù đối phương dùng khinh cung, cũng có thể dễ dàng bắn gãy mũi tên của ba người.

Tiểu thái tử chỉ có thể cắn răng một cái, quỳ xuống cảm tạ, sau đó chạy trốn không còn bóng dáng.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, nói: “Nếu sau này thái tử tìm ngươi phiền toái, ngươi có thể giáo huấn nó.”

Đằng Vân nói: “Thái tử tuổi nhỏ, nhưng làm người trọng tình trọng nghĩa, lại ngay thẳng sáng suốt, ngày sau tất thành nhân tài.”

“A...”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên ái muội cười một tiếng, nói: “Tựa hồ Đằng Khanh rất hảo cảm với thái tử, như vậy cũng tốt, nhi tử của cô cũng là nhi tử của ngươi.”

“Bệ, bệ hạ...”

Đằng Vân kinh sợ, trước kia hành động Tiết Quân Lương ôn nhu, nói chuyện cũng ôn nhu, nhưng chỉ là ái muội thôi, mà lời nói lúc này lại quá mức trắng trợn.

Tiết Quân Lương nói: “Đi thôi, còn chưa thay y phục.”

Đằng Vân cứ như vậy bị Tiết Quân Lương dẫn đến Vân Phụng cung, Vân Phụng cung hôm nay nơi nơi ngập tràn sắc đỏ, ngay cả giường cũng bị Thụy Tuyết đổi thành đỏ thẫm, trên bàn bày rượu và thức ăn, chén rượu hợp cần có vẻ tinh xảo dị thường.

Tiết Quân Lương sai Thụy Tuyết lấy một bộ y phục sạch sẽ đến, Thụy Tuyết cười hi hi nói: “Nếu tiệc rượu cũng đã xong, chi bằng không cần mặc hi phục.”

Tiết Quân Lương giận một câu “Ba hoa”, nhưng không có ý trách tội nàng, y biết Đằng Vân da mặt mỏng, nhìn không được trêu chọc, lại nói: “Còn không mau đi.”

Thụy Tuyết cười lui xuống, lát sau lại cầm một bộ hi phục đỏ thẫm tới, sau đó liền lui xuống.

Nội thất chỉ còn lại Tiết Quân Lương và Đằng Vân, Đằng Vân nhất thời không biết làm thế nào, lấy y phục qua, nói: “Vi thần cả gan thỉnh bệ hạ tránh một lát, để vi thần thay y phục.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sao ta phải tránh, ta tới giúp ngươi.”

Y nói xong đưa tay cời y phục của Đằng Vân, Đằng Vân giống như bị hỏa thiêu, lui ra phía sau một bước, cũng không ngờ lại chạm phải giường, mặt càng thêm đỏ.

Tiết Quân Lương thấy hắc lui không được, tự nhiên lại cời vạt áo của hắc, giúp hắc cời ngoại sam ném trên giường, lại hi phục sạch sẽ mặc vào cho hắc.

Đằng Vân được người hầu hạ quen, nhưng chưa từng được Tiết Quân Lương hầu hạ qua, động tác khó tránh khỏi có chút cứng nhắc, lại chọc Tiết Quân Lương bật cười.

Giúp Đằng Vân đổi tốt y phục, rốt cục Tiết Quân Lương biết vì sao thời điểm Thụy Tuyết rời đi lại cười vui vẻ như vậy, hóa ra hi phục này không có vạt áo, cũng không có nút thắt, buộc cũng buộc không được, chỉ có thể ái muội rộng mở.

Đằng Vân nhất thời cảm thấy chi bằng không đổi, có chút nước trà cũng chẳng sao, nhưng hiện tại đã mặc như vậy, lại không tốt đổi trở về.

Thời điểm Tiết Quân Lương thay hần sửa sang lại quần áo, còn cố ý vuốt ve lưng hần một chút, Đàng Văn không dám động, nhưng cảm thấy thất lưng của mình phát run, hần rất quen thuộc loại cảm giác này, trước kia Tiết Quân Lương không có việc gì liền trêu chọc hần, nhưng lại không quá phận.

Loại vuốt ve ái muội này, tuy cách đã lâu, nhưng khiến Đàng Văn đột nhiên ảo giác, giống như Tiết Quân Lương đã biết thân phận của mình, đã biết mình là Đàng Văn, đã biết mình từng là hoàng hậu, cố ý làm mình nhớ lại những chuyện trước kia.

Đàng Văn còn nhớ rõ Đàng Thường nhắc nhở mình, có lẽ Tiết Quân Lương đã biết được mình là Đàng Văn, nhưng hần nghĩ, chuyện mình đã từng là hoàng hậu, căn bản Tiết Quân Lương không thể khảo chứng.

Tiết Quân Lương thực vừa lòng với biến hóa rất nhỏ của Đàng Văn, cười nói: “Không còn sớm nữa, uống xong rượu hợp cần, không bằng Đàng Khanh theo ta ngủ?”

Đàng Văn nhấp môi, cũng không nói gì, đương nhiên Tiết Quân Lương biết, Đàng Văn là nam tử, cho nên không có khả năng phá vỡ phòng bị, Tiết Quân Lương cũng không muốn cưỡng cầu hần, cười nói: “Đàng Khanh mặt hồng như vậy, là nghĩ đến chuyện gì sao?”

Nói xong đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má và cằm của Đàng Văn, vết sẹo trên mặt hần đã nhạt đi rất nhiều, nhưng vì thời gian quá lâu không thể trừ tận gốc, Tiết Quân Lương từng phát giận với ngự y, nhưng vết sẹo này cũng là do chính mình gọi người đánh đòn, nghĩ vậy, trong lòng không biết là tư vị gì.

Đàng Văn bị y làm ngứa, nghiêng đầu muốn tránh khỏi tay Tiết Quân Lương.

Lúc này Tiết Quân Lương mới buông tay, sau đó cười nói: “Ta là người háo sắc vậy sao? Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi rồi.”

Y nói xong cầm lấy chén rượu trên bàn, đưa cho Đàng Văn một chén, hai người uống xong, Tiết Quân Lương liền nằm xuống giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, Đàng Văn cũng chỉ có thể cùng y nằm chung.

Tiết Quân Lương kéo chăn đắp cho hai người, đột nhiên cười một tiếng, từ dưới đệm giường lấy ra long nhãn và hạt sen, Đàng Văn nhìn đến, đỏ ửng vừa thối lui lại hiện lên trên mặt.

Phàm là đêm tân hôn, trên hi giường đều rải long nhãn và hạt sen, ngụ ý viên mãn sớm sinh quý tử.

Sau đó hai người đều không nói chuyện, nên trong phòng không thối tắt, Tiết Quân Lương nhắm mắt, rất nhanh hô hấp liền vững vàng, Đàng Văn không biết y đã ngủ chưa, nhưng mình lại ngủ không được, hần nhắm mắt liền nhớ tới chuyện trước kia, từng chuyện từng chuyện một, khiến Đàng Văn phiền toái không thôi.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương không ngủ, y giả vờ nhắm mắt là do sợ Đàng Văn xấu hổ, nhưng đợi lâu, vẫn có thể nghe thấy Đàng Văn thở dài hoặc xoay người, Tiết Quân Lương cảm thấy nếu mình không làm chút gì đó, không chừng Đàng Văn sẽ luôn do dự trước từ lộ.

Lại một lát sau, ánh nến càng ngày càng mờ, cuối cùng tắt ngúm, lúc này Tiết Quân Lương mới mở to mắt, sau đó ngồi dậy.

Đàng Văn nghe được động tác, vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ, chợt thấy người bên cạnh ngồi dậy, sau đó là tiếng quần áo ma xát, nhiệt độ bên cạnh càng ngày càng rõ ràng, hình như đối phương nhích lại gần.

Đàng Văn nghĩ có nên mở mắt ra không, hay tiếp tục giả bộ ngủ, bỗng nhiên một cỗ nhiệt khí phun bên tai mình, Đàng Văn cả kinh thiếu chút nữa liền động.

Tiết Quân Lương cúi đầu hôn vành tai hần, nhiệt khí quanh quẩn, Đàng Văn nghĩ may mắn nền đã tắt, nếu không nhất định sẽ bị nhìn ra là giả bộ ngủ.

Tai Đàng Văn phát sốt, tuy y phục chưa cởi, nhưng toàn thân cũng nóng lên, ra một tầng mồ hôi mỏng manh.

Môi người nọ lưu luyến từ bên tai hôn tới khóe miệng, Đàng Văn tim đập càng lúc càng nhanh, đã sắp kiên trì không được, nghĩ khi nào làm bộ như tỉnh lại mới tốt.

Tiết Quân Lương đã cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của hần, chẳng qua chỉ chạm nhẹ, lập tức ngẩng đầu lên, điều này khiến Đàng Văn hung hăng thở phào một hơi.

Đàng Văn càng thêm không dám mở mắt, Tiết Quân Lương thở dài, thanh âm phi thường nhỏ, giống như tại ni non: “Đàng Văn a, ngươi rốt cuộc có hiểu hay không...”

Đàng Văn nghe y nói chuyện, càng không dám thở, quả nhiên y đã biết mình là Đàng Văn, tay giấu trong chăn nắm chặt góc áo, Tiết Quân Lương nhẹ nhàng vuốt ve mặt và cổ hần, lại nói: “Ngươi không rõ, có lẽ đây là báo ứng, ta năm đó hận không thể giết ngươi, nhưng người duy nhất ta để bụng... Thế nhưng cũng là ngươi. Mọi thứ trong Vân Phượng cung đều trùng kiến nguyên dạng, ngay cả thư phòng cũng giống hệt, là bởi vì ta có tâm với ngươi, Khương Dụ đều nhìn ra được, cố tình đại tướng quân anh minh quyết đoán là ngươi lại nhìn không ra, thật sự là báo ứng đến khó chịu...”

Đàng Văn càng khiếp sợ không thôi, nghe y nhắc tới Vân Phượng cung, tim đập như nổi trống, chỉ sợ Tiết Quân Lương cũng có thể nghe được, tuy đối phương không có nói rõ, nhưng đối với người thông minh như Đàng Văn mà nói, điều này rất rõ ràng, Tiết Quân Lương đã biết hết, biết sửu hoàng hậu từng ở Vân Phượng cung là ai.

Tiết Quân Lương dứt lời, thật lâu sau thở dài, lại cúi đầu hôn lên mi tâm hán một cái, lập tức nằm xuống.

Đằng Vân nghe được hô hấp vững vàng của Tiết Quân Lương, mới rút cục nhẹ nhàng thở ra, toàn thân giống như thoát lực, nằm bẹp trên giường, sau lưng đã ướt mồ hôi, hiện tại hán không biết mình nên làm như thế nào.

Hóa ra Tiết Quân Lương đã sớm biết, mà lời y nói lúc này, nói đối với mình để bụng, Đằng Vân bỗng nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Tiết vương cố ý đưa mình tiến cung, kỳ thật không phải chế ngao, mà là...

Đằng Vân xoay người đưa lưng về phía Tiết Quân Lương, đưa tay che môi của mình, nhiệt độ nóng rực như muốn làm bỏng tay, Đằng Vân cảm thấy hô hấp của mình cũng nóng kinh người.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau Tiết Quân Lương thức dậy chuẩn bị lâm triều hán liền tỉnh, Tiết Quân Lương tựa hồ không có việc gì, cười nheo mắt hán một cái, nói: “Đừng làm biếng, mau đứng dậy, chúng ta còn phải lâm triều, chậm các đại thần sẽ kích trống phế đế.”

Đằng Vân cả đêm không ngủ ngon, đầu có chút choáng váng, thì thảo nói: “Ta đi vào triều?”

“Tự nhiên, chẳng lẽ Đằng Nam hầu muốn làm biếng?”

Tiết Quân Lương nói xong, nhìn Đằng Vân quần áo không chỉnh, tóc tai tán loạn, nhin không được híp mắt, cực nhanh hôn một cái lên môi hán, nói: “Đứng lên nào, lâm triều xong lại ngủ.”

Đằng Vân mở to hai mắt, lúc này mới tỉnh táo, vội vàng đứng lên, nói: “Vi thần... Vi thần không nghĩ tới mình còn có thể vào triều, không phải đã muốn...”

Hiển nhiên Tiết Quân Lương biết hán muốn nói gì, cười nói: “Ta muốn ngươi ở bên cạnh ta, không chỉ quyền cảm ngươi, còn muốn nhìn ngươi thi triển khát vọng, đây mới là Đằng khanh chân chính, không đúng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

CHƯƠNG 68: Cùng tắm

Triệu Lục lãnh binh áp giải lương thảo tới hạ du Minh Thủy, thời điểm đi ngang qua Hoa Đào đàm liền lọt vào mai phục, chẳng qua binh lực của đối phương không mạnh, hơn nữa nhân số cũng ít, chỉ dựa vào địa thế hiểm yếu và tập kích bất ngờ mà thôi.

Triệu Lục phái binh bảo vệ lương thảo, bắt sống vài người, thẩm vấn mới biết được, nguyên lai là dư đảng của Chương Hồng, chạy trốn đến Hoa Đào đàm, dựa vào địa thế hiểm yếu mà lưu lại nơi này.

Trong Hoa Đào đàm đều là lư thảo, tuy lư thảo không độc, nhưng gặp ánh nắng mặt trời liền có độc, dư đảng không tìm thấy thôn dân gần đây, không có lương thực ăn, lại sợ người đuổi giết, cho nên nhìn đến đội vận lương, hóa liều tấn công.

Bởi vì Triệu Lục phải bảo vệ lương thảo, một số dư đảng không bắt được, hướng Minh Thủy chạy trốn.

Này đó dư đảng bị Phụng quốc bắt lấy, vì bảo mệnh, liền khai chuyện Triệu Lục dẫn binh tới Hoa Đào đàm nói cho Phụng Minh.

Phụng Minh chiếm được bí mật, cũng không để lại những người này, bản thân Chương Hồng là kẻ bất nhân bất nghĩa, dư đảng cũng là như thế, lưu lại chỉ sợ có ngày bán đứng Phụng quốc.

Phụng Minh nhìn nhìn bản đồ, cách Hoa Đào đàm không xa là một núi nhỏ, tuy không cao, nhưng vì địa thế xung quanh rất trung, cho nên đứng trên đỉnh núi có thể nhìn toàn cảnh chân núi. Nếu Triệu Lục dẫn binh tới Hoa Đào đàm, tất nhiên là muốn chiếm lĩnh ngọn núi này, về sau có động tĩnh gì, cũng có thể nhìn rành mạch.

Đương nhiên Phụng Minh biết Tiết vương trời sinh đa nghi, không có khả năng chỉ dựa vào mình gả cho một quận chúa, từ nay về sau hai nước liền hòa bình ở chung, lúc mình âm thầm tăng mạnh phòng vệ, Tiết Quân Lương cũng phải ra binh lực.

Quả thật như Tiết Quân Lương suy nghĩ, nếu âm thầm đánh lên, Hoa Đào đàm là cửa đột phá tốt nhất.

Phụng Minh nhắm mắt cười lạnh một tiếng, Tiết Quân Lương thông minh, nhưng y quá tự phụ, tính kế người khác luôn tính sai thời điểm, y cho rằng phải Triệu Lục đến Hoa Đào đàm, mình sẽ không bỏ xuống được tình cũ, không thể ngoan độc xuống tay sao.

“Thật sự là đáng tiếc...”

Phụng Minh thì thảo tự nói, thờ dài, Triệu Lục là nhân tài, nhưng Tiết Quân Lương cũng đánh giá thấp Phụng Minh, Phụng Minh và Triệu Lục ở chung gần mười năm, sao không biết tính cách của Triệu Lục, y hành quân dụng binh thế nào hẳn đều nhất thanh nhị sở, nếu khai chiến, có lẽ là vạn hạnh trong bất hạnh.

Triệu Lục sai người hạ trại trên núi, xây vọng tháp, không quá một tháng, hạ du Minh Thủy cũng hạ doanh trướng, thiết vọng tháp, đối diện quân doanh của Triệu Lục.

Bởi vì cách Minh Thủy, thám tử không dễ lui tới, lại qua nửa tháng, thám tử của Triệu Lục mới hồi báo, “Tướng quân của Phụng quân họ Lữ, là một văn nhân chỉ biết dùng bút.”

Triệu Lục trong lòng chán động, không ngờ là Lữ Thế Thần.

Tiết Quân Lương ngồi trên long ý, trên mặt mang theo ý cười, nói: “Các khanh thấy thế nào?”

Có đại thần nói Lữ Thế Thần là một văn nhân, Phụng Minh phái văn nhân trấn biên, vừa thấy chính là vận số đã hết.

Tiết Quân Lương liền lãnh lạnh cười, nói: “A... Cô nhớ rõ, lúc cô phái Lang Tĩnh đi Minh Thủy, nói như vậy, vận số của Tiết quốc cũng đã hết sao?”

Y vừa nói xong, chúng thần sợ tới mức vội vàng quỳ xuống dập đầu, miệng nói không dám.

Đặng Vân nói: “Lữ Thế Thần là văn nhân, nhưng trí mưu hơn người, trên sa trường khinh địch, cũng chỉ có thảm bại.”

Tiết Quân Lương gật đầu nói: “Đặng khanh nói có lý, đúng là tâm tư của cô.”

Đặng Vân thoáng nhìn đối phương đang mỉm cười, mặt liền nóng lên, vội vàng cúi đầu, từ sau đại hôn ở Vân Phụng cung, tuy Đặng Vân vẫn lấy thân phận Đặng Nam hầu vào triều, tham dự quốc sự, nhưng ánh mắt Tiết Quân Lương nhìn hẳn trở nên không giống trước, có khi sẽ ôn nhu, có đôi khi mang theo sầu lo, điều này khiến Đặng Vân nhin không được nhớ tới đêm đó, nhất định đối phương tưởng mình đang ngủ, mới có thể thổ lộ tiếng lòng.

Đặng Vân nào biết, kỳ thật Tiết Quân Lương biết hẳn không ngủ, mới cố ý thổ lộ tiếng lòng, sau đó lại ra vẻ không biết, như vậy sẽ không làm Đặng Vân hoảng sợ, cũng đâm thủng tầng ngăn cách, đem Đặng Vân chưa biết gì xoay vòng.

Tiết Quân Lương trên cao nhìn xuống phản ứng của Đặng Vân, nhìn tai hẳn từ từ đỏ lên, cổ cũng đỏ thắm, trong lòng có chút đắc ý, cũng không quá phận, lập tức thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn Lang Tĩnh, nói: “Lang Tĩnh, ý của ngươi đâu.”

Lang Tĩnh nói: “Theo lời các vị đại nhân, Lữ Thế Thần không đủ gây sợ hãi.”

“A? Nguyên lai Lang Tĩnh ngời sớm nắm chắc phần thắng?”

Lang Tĩnh sắc mặt bất biến, nói: “Hiện nay còn chưa khai chiến, nhưng nếu trận chiến này là từ Phụng quốc đi trước, vì thần dám khẳng định Lữ Thế Thần không đủ gây sợ hãi.”

Tiết Quân Lương lấy tay chống cằm, cười nói: “Phân tích kỹ lưỡng một chút.”

Lang Tĩnh nói: “Lữ Thế Thần là văn nhân, văn nhân có nhược điểm của văn nhân, ví dụ vai không thể khiêng tay không thể cầm đao, cũng ví dụ như lòng dạ đàn bà, Lữ Thế Thần không phải không biết đánh giặc, mà là không muốn đánh giặc, nếu hẳn muốn lên trận, tất nhiên dùng phương pháp thương vong ít nhất, mà thường thường trên chiến trường không có khả năng vẹn toàn đôi bên.”

Tiết Quân Lương hơi hơi gật đầu một cái, “Nói đúng, muốn có thù thiên hạ, há có thể lòng dạ đàn bà, có đôi khi nhân nghĩa nhất thời, đổi lấy hi sinh càng nhiều tính mạng tướng sĩ.”

Lang Tĩnh nói: “Chỉ cần Phụng quốc phát binh trước, mặc kệ có đủ lý do hay không, chắc chắn Lữ Thế Thần sẽ áy náy, đến lúc đó tự nhiên không đành lòng, ở trên sa trường, sai một ly đi ngàn dặm, không ra toàn lực, sao có thể đánh thắng.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Đều nói Lữ Thế Thần tài trí hơn người, cô thấy hẳn còn không bằng người.”

Lang Tĩnh dừng một chút, nói: “Vì thần tạ bệ hạ ưu ái, chỉ tiếc vì thần tự biết không bằng người, chỉ là biết người biết ta mà thôi. Hơn nữa mặc dù Phụng vương có Lữ Thế Thần, lại không biết giúp người này phát triển khát vọng, bệ hạ có được Đặng Nam hầu, cũng không cầu nệ tục lệ, mới là chân chính anh minh.”

Y nói mấy câu có thể nghe ra là đang vuốt mông ngựa, nhưng Tiết Quân Lương lại cực kỳ hưởng thụ, vừa lúc nói đến điều trong lòng, vừa tán dương Đặng Vân, còn nói Tiết vương là Bá Nhạc.

Tiết Quân Lương biết Lang Tĩnh nịnh nọt mình, hoàn toàn là vì Tiết Ngọc, tuy Tiết Ngọc đã được thả, nhưng vẫn bị hạn chế tự do, hơn nữa không thể vào triều.

Tĩnh tình Tiết Ngọc tương đối thẳng, lúc trước châm chọc khiêu khích Lang Tĩnh một phen, không vì cái gì khác, chỉ vì Lang Tĩnh là thực khách dưới tay hẳn, hiện giờ Lang Tĩnh đã có thể tự do ra vào sở quân cơ, còn mình chỉ là Hầu gia hữu danh vô thực, ra vào đều bị người âm thầm giám thị.

Lang Tĩnh rõ ràng biết bản tính của Tiết Ngọc, y một lòng vì Tiết Ngọc làm việc, tự nhiên muốn vì Tiết Ngọc tranh thủ thực quyền, Tiết Quân Lương cũng rõ ràng.

Tiết Quân Lương nghe xong ý kiến của mọi người, liền phân phó bãi triều, trước khi đi cười nói với Lang Tĩnh một câu, “Thật lâu chưa gặp Trần Cương hầu, hẳn đệ bài từ tiến cung.”

Lúc này Lang Tĩnh mới lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhưng lập tức lại khôi phục trấn định ngày thường, quỳ xuống tạ ơn.

Phủ đệ của Đổng Vân từ Đổng Nam hầu phủ biến thành Văn Phụng cung, hiển nhiên hạ triều cũng không ra cung, chỉ có thể quay về Văn Phụng cung, không ngờ đi nửa đường bị Tiết Quân Lương chặn lại, cười nói: “Hôm nay Đổng khanh không cần đến sở quân cơ, vậy theo ta đi.”

Từ ngày ấy tâm tư Đổng Vân cũng rất loạn, ân oán giữa hần và Tiết Quân Lương, nói ra đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Tiết Quân Lương đã từng một mũi tên giết mình, rồi lại cùng mình thổ lộ tiếng lòng, Đổng Vân không biết mình nên nghĩ thế nào mới tốt.

Mà đối phương lại thủy chung vẫn đậm phong khinh, mỉm cười nhìn mình, có đôi khi sẽ cùng nhau dùng bữa, có đôi khi sẽ nghe một vài ý kiến của mình, từ bỏ ngẫu nhiên da mặt dày hơn một cái, cũng không có chuyện gì quá phận.

Đổng Vân trong lòng băn khoăn, cũng không quan tâm Tiết Quân Lương muốn dẫn mình đi đâu, đợi tới nơi mới phát hiện.

Tiết Quân Lương cười tự tay đẩy cửa hộ Đổng Vân, nói: “Ta thấy đã nhiều ngày tinh thần Đổng khanh không tốt, cố ý sai người đưa nước suối đến.”

Đổng Vân nhìn ngọc trì bốc hơi nước trước mắt, cũng không biết là do nhiệt khí luân đến, hay là do lời nói của Tiết Quân Lương, trên mặt liền phát sốt.

Tiết Quân Lương nhìn ra hần da mặt mỏng, vậy lui thị nữ đứng bên hầu hạ, Khương Dự ngẫm hiểu cũng lui xuống, trước khi đi nói: “Nếu bệ hạ có chuyện, lão nô liền ở bên ngoài.”

Khương Dự lui xuống, đóng cửa, nội thất liền u ám, có vẻ mây mù lượn lờ, Đổng Vân nghe tiếng đóng cửa, nhìn không được run lên một cái, cảm thấy bắp chân có chút nhũn ra, thời điểm ra chiến trường cũng chưa từng phản ứng như vậy.

Đổng Vân hít vào một hơi, có thể nghĩ được được hương ẩm ướt, nói vậy trong nước nóng có bỏ thêm được liệu, tình cảnh này càng thêm ái muội.

Tiết Quân Lương nhìn hần ngăn người trước ngọc trì, đi qua hai bước, cười nói: “Thế nào, Đổng khanh bị săn sóc tỉ mỉ của ta cảm động?”

Đổng Vân bỗng nhiên cảm giác hơi thở phun bên tai mình, không khỏi rụt cổ, Tiết Quân Lương đã nhích lại gần, đưa tay cời y phục của hần.

Đổng Vân không dám động, Tiết Quân Lương nhìn biểu tình nghiêm túc của hần, cười nói: “Ngươi yên tâm, ta thấy ngươi cả ngày tinh thần không tốt, chắc là ngủ không ngon, ngự y kê phương thuốc hòa vào nước tắm, ngươi xuống ngâm, ta đứng một bên, ngươi không cần lo ngại.”

Đổng Vân nghe khẩu khí của y, tựa hồ cũng không xuống dưới cùng mình tắm, trong lòng không khỏi có chút phức tạp, vừa nãy Tiết Quân Lương bảo thị nữ ra ngoài, trước mắt chỉ còn lại mình và Tiết vương, chẳng lẽ Tiết vương muốn hầu hạ người khác sao?

Tiết Quân Lương giúp hần cởi ngoại sam, vắt lên bình phong, lại muốn giúp Đổng Vân cởi nội y, Đổng Vân dịch một bước, nói: “Bệ hạ... Vì thân tự mình làm được.” Hần nói nhưng thanh âm có chút run rẩy.

Tiết Quân Lương giả vờ không nghe ra Đổng Vân thất thố, nói: “Được.”

Lập tức xoay người, tựa hồ đang tìm cái gì đó, không nhìn hần, Đổng Vân thấy Tiết Quân Lương xoay người sang chỗ khác, mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cởi hết y phục, rồi nhanh chóng bước xuống ngọc trì.

Tiết Quân Lương nghe thấy tiếng nước rất nhỏ, trong lòng chắc chắc hai tiếng, thật sự hối hận mình làm bộ săn sóc, nếu không, quay đầu có thể thưởng thức đến cảnh tượng Đổng Vân thoát y. (=.=)

Lúc này y mới quay người lại, ngồi xuống ghế lớn cạnh ngọc trì, cười nói: “Nước còn ấm áp chứ?”

Đổng Vân dựa vào bờ bên kia ngọc trì, cả người trầm xuống, nước cao tới cằm, Tiết Quân Lương thấy thế quả thật muốn cười, đành phải nói: “Đổng khanh không cần trốn xa như vậy, nơi này đều là hơi nước, căn bản không thấy rõ, huống chi...”

Y nói xong ái muội cười một cái, nói: “Huống chi, ta muốn nhìn liên nhìn, cần gì phí sức như vậy?”

Đổng Vân bị khẩu khí của hần làm ngượng ngượng, liền dịch sang một bước, Tiết Quân Lương nhìn không được cười ha ha, “Xem ra ta bắt được điểm yếu của tướng quân.”

Đổng Vân cũng không nói lời nào, cũng không nhìn Tiết Quân Lương, hần đứng trong ngọc trì, phi thường xấu hổ, tuy Tiết Quân Lương không có động tĩnh gì, nhưng luôn nhìn sang bên này, tuy trong quân doanh loại chuyện này thực thông thường, nhưng dù sao không ai dám ôm tâm tư với Đổng Vân, cộng thêm những lời lúc Đổng Vân giả bộ ngủ nghe được, liền thêm mất tự nhiên.

Mới đầu Tiết Quân Lương chỉ muốn đùa Đổng Vân một chút, Tiết Quân Lương thích nhìn vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi của Đổng Vân, chẳng qua hiện tại y

liền hồi hận .

Sương mù rất dày, trong phòng lại ẩm ướt, Tiết Quân Lương một thân triều phục chưa kịp thay, vải dệt rất nặng khiến y ra không ít mồ hôi, bên tai lại nghe được tiếng nước rất nhỏ, Tiết Quân Lương bỗng nhiên cảm thấy bản thân tự tới chuốc lấy cực khổ.

Tiết Quân Lương rốt cục ngồi không yên, y đứng dậy coi ngoại sam, động tác này khiến Đằng Vân cả kinh, theo bản năng căng thẳng sống lưng, nhìn nhất cử nhất động của y.

Nước ao không sâu, nếu đứng thì chỉ tới ngực, Đằng Vân căng thẳng đương nhiên nghiêm túc mà đứng, Tiết Quân Lương nhìn bọt nước vương trên ngực hần, khụ một tiếng.

Tiết Quân Lương coi xong ngoại sam, lại tháo mũ ngọc, kéo kéo cổ áo, mới miễn cưỡng cảm thấy mát mẻ một chút, bất quá rất nhanh nhiệt khí lại huân đến khiến y đổ mồ hôi.

Đằng Vân nhìn y vừa kéo cổ áo vừa quạt gió, cảm giác phức tạp lại dâng lên.

Tiết Quân Lương là vua của một nước, đứng trên vạn người, tại Tiết quốc không ai dám chống đối y, hiển nhiên cũng không ai dám làm trái ý y, là một đế vương độc đoán, lại vì Đằng Vân làm được đến tình trạng này, nói không cảm động là giả.

Hơn nữa với người như Đằng Vân, người khác đối hần hảo, đối hần để bụng, hần đều từng chút từng chút một ghi tạc trong lòng.

Đằng Vân bỗng nhiên hít sâu một hơi, nghĩ thầm, may mắn lúc ấy người một tên xuyên tim mình là Tiết Quân Lương, nếu đối là người khác, Đằng Vân đều không có khả năng tiêu tan, dù có đối với hần tốt như Tiết Quân Lương cũng tuyệt đối không thể tiêu tan...

Tiết Quân Lương bị tiếng nước cùng nhiệt khí “Tra tấn” đến không được, nhưng y đã quyết định chỉ cần Đằng Vân không gật đầu, y sẽ không đoạt, dù sao trước kia làm chuyện sai lầm, y không muốn tiếp tục thương tổn Đằng Vân.

Tiết Quân Lương lại khụ một tiếng, nói: “Đằng Khanh người chậm rãi tắm, nước lạnh liền nói với Khương Dự, ta đột nhiên nhớ có chuyện cần...”

Y chưa nói xong, lại nghe thanh âm cơ hồ không thể nghe thấy của Đằng Vân: “Bệ hạ... Bệ hạ không cần như thế.”

Động tác kéo cửa của Tiết Quân Lương đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Đằng Vân, Đằng Vân nói xong câu này liền vội vàng khoát nước lên mặt mấy cái làm mình thanh tỉnh một chút, chẳng qua nước ấm áp, ngược lại càng thêm choáng váng.

Tiết Quân Lương nghe xong, trong lòng mừng rỡ, hiển nhiên không tiếp tục giả vờ thánh hiền ra sức khước từ, lập tức cởi đồ bước xuống ngọc trì.

Đằng Vân nhất thời hồi hận muốn chết, ao rất lớn, nhưng Tiết Quân Lương sẽ không thành thành thật thật đứng ở đầu kia, y đi tới nhẹ nhàng ôm Đằng Vân.

Đây là lần đầu tiên hai người xích lõa tiếp xúc, Đằng Vân lần nữa lui về phía sau, đáng tiếc Tiết Quân Lương không cho hần như nguyện, thời điểm thân thể hai người chạm nhau, Tiết Quân Lương rõ ràng cảm giác được Đằng Vân run lên, tuy rằng rất nhẹ, nhưng ức chế không được.

Tiết Quân Lương chỉ ôm hần, dùng cằm cọ đỉnh đầu hần, cười cười rồi thở dài, nói: “Rốt cuộc khi nào người mới hiểu được? Rốt cuộc ta phải chờ tới khi nào...”

Đằng Vân luống cuống, hần biết ý Tiết Quân Lương, nhưng trong lòng mình nghĩ thế nào còn chưa rõ ràng, chỉ có thể im lặng.

Tiết Quân Lương không cưỡng cầu, cũng không muốn Đằng Vân lập tức trả lời mình, chính là, tay ôm sau lưng hần bắt đầu không thành thật ăn bớt.

Đằng Vân đã ngâm nước một lúc, người như nhũn ra, lúc này bị Tiết Quân Lương vuốt ve, nhịn không được ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Ở phương diện này, Đằng Vân không thuần thực, đối với việc giữa hai nam nhân càng không hiểu biết, tuy hần biết chuyện Đằng Thường và Tiết Hậu Dương, nhưng hần da mặt mỏng, cũng không nghĩ tìm tòi, lúc này càng thua trong tay Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương phát hiện phản ứng của Đằng Vân thực miễn cảm, khiến Tiết Quân Lương nhất thời có cảm giác thực đắc ý...

Hơn nữa Đằng Vân đụng đến loại chuyện này, công phu học qua đều ném sau đầu, duy nhất có thể làm là nằm trong ngực Tiết Quân Lương, gắt gao cầm lấy cánh tay y, thật giống như rom rạ cứu mạng.

Tiết Quân Lương phát hiện sống lưng hần căng thẳng, cười an ủi hần: “Yên tâm, ta sẽ không làm gì, người rất khó chịu sao?”

Đằng Vân còn chưa đáp lời, Tiết Quân Lương đã vươn tay cầm lấy hạ thân hần, thăm dò chậm rãi trượt.

Đằng Vân cắn môi, khí lực bắt lấy cánh tay Tiết Quân Lương đột nhiên mạnh lên, cả người cuộn lại, bộ dáng này thật giống như nằm trong lòng Tiết Quân Lương, có vẻ cực kỳ thuận theo.

Tuy ngày thường Đằng Vân cũng không vô duyên vô cớ bướng bỉnh với y, nhưng đây là lần đầu tiên Tiết Quân Lương thấy hần thuận theo như vậy, nhất thời trong lòng dâng lên một cỗ hỏa khí nóng, tựa hồ nước cũng nóng lên.

Tiết Quân Lương thấy đối phương không giẫy dụa, tay nơi hạ thân dần dần nhanh hơn, thậm chí y có thể nghe được tiếng rên rỉ nhỏ của Đằng Vân.

Đằng Vân cảm thấy trong đầu trống rỗng, thân thể đã không nghe chính mình sai sử, hoàn toàn bị Tiết Quân Lương chi phối, cảm giác chua xót khiến hắn chỉ có thể ôm lấy Tiết Quân Lương, cái gì cũng không làm được.

Tiết Quân Lương đang đắc ý, bỗng nhiên trên cổ truyền tới đau đớn, Đằng Vân hai mắt đỏ ửng, một hơi cắn tại cổ y.

Tuy Tiết Quân Lương không ngại loại chuyện này, có thể làm cho Đằng Vân động tình không không chế được, cũng là một chuyện tốt, nhưng Tiết Quân Lương yên lặng nghĩ, cắn tại vị trí này, phòng chừng cổ áo che không được ...

Đằng Vân phát tiết xong, Tiết Quân Lương giúp hắn tẩy trừ thân mình, may mà Đằng Vân cũng coi như gầy yếu, không nặng lắm, Tiết Quân Lương ôm hắn ra khỏi ngọc trì, lau khô thân thể, chờ hết thấy đều chuẩn bị tốt, Đằng Vân mới hồi phục tinh thần lại, muốn mở miệng, lại vì chuyện vừa rồi nên cổ họng có chút khó chịu, thanh âm hơi khàn khàn.

Tiết Quân Lương biết hắn da mặt mỏng, nếu đùa hắn sẽ nhận được kết quả không tốt, liền nói: “Mau mặc y phục vào, nếu không lạnh.”

Đằng Vân hồi tưởng lại, thoáng nhìn vết cắn trên cổ Tiết Quân Lương, mặt càng đỏ, vội vàng cầm y phục sạch sẽ đặt bên cạnh mặc vào.

Khương Dụ ở bên ngoài đợi đã lâu mới thấy cửa mở ra, tựa hồ tâm tình Tiết vương không tồi, chỉ nghe y nói: “Hình như cô nhớ, vừa rồi bảo Trần Cương hầu đệ bài tử tới? Hắn tới chưa?”

Khương Dụ vừa lau mồ hôi vừa đáp: “Tới, tới... Hầu gia đã đợi gần một nén nhang.”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

CHƯƠNG 69: Thu bình quyền

Tiết Quân Lương gạt đầu, lại đưa tay sờ sờ cổ, khụ một tiếng, nói: “Khương Dụ a, ngươi dâng trà cho Trần Cương hầu, Đằng Khanh và cô đi đổi kiện y phục.”

Khương Dụ nghe y nói vậy, mới chú ý dấu vết trên cổ Tiết vương, trong lòng càng kêu khổ, tiểu hầu gia không dám đối chọi Tiết vương, chẳng lẽ lại không dám phân cao thấp với nô tài sao, thật sự là xui xẻo.

Tiết Quân Lương biết Khương Dụ có thể xử lý, liền vui vẻ dẫn Đằng Vân tới nội điện, thời điểm thay y phục không thể thiếu chiếm chút tiện nghi, tuy Đằng Vân gần như bách chiến bách thắng trên sa trường, nhưng ở phương diện này thì hoàn toàn thất bại.

Bên này Tiết Quân Lương cảm thấy mỹ mãn, bên kia Tiết Ngọc đã đợi hơn nửa canh giờ, trà cũng uống ba chén, giờ nhìn thấy trà liền muốn ỏi ra.

Tiết Quân Lương đổi xong y phục mới cười nói với Đằng Vân: “Đi thôi, chúng ta đi gặp Tiết Ngọc.”

Đằng Vân trừ trừ một chút, nói: “Chỉ sợ không ổn, vì thân vẫn là...”

Tiết Quân Lương lại đánh gãy lời hắn: “Cô bảo Tiết Ngọc đệ bài tử tiến cung là nói việc tư, ngươi đi cũng không sao.”

Hai người đi tới ồn ào các mới sai người thỉnh Tiết Ngọc lại đây, Khương Dụ thấy có người đến, rút cục nhẹ nhàng thở ra, ông thực sợ Tiết Ngọc phát giận, đập vỡ chén trà.

Tiết Ngọc biết Tiết Quân Lương cố ý, khẳng định muốn mải mơn nhuệ khí của mình, lập tức nghiêm mặt theo cung nhân tới ồn ào các.

Tiết Quân Lương thấy Tiết Ngọc tiến vào, ôn hòa cười nói: “Ngươi đã đến rồi, Khương Dụ dọn chỗ.”

Y nói xong, hướng về phía Đằng Vân nói: “Đến đây ngồi.” Nói xong vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình.

Đằng Vân cúi đầu nói: “Vi thần không dám.”

Tiết Quân Lương đột nhiên cười một tiếng, nói: “A không dám? Ngươi vừa rồi còn cắn ta một cái, khi đó làm sao dám?”

Mặt Đằng Vân lập tức nóng lên, theo bản năng ngẩng đầu trừng Tiết Quân Lương một cái.

Tiết Quân Lương bị Đằng Vân trừng, trong lòng còn rất vui vẻ, Tiết Ngọc nhìn bọn hấn liếc mắt đưa tình, con tức vọt lên đỉnh đầu, nhưng không thể biểu lộ ra, chỉ có thể khụ một tiếng, ý bảo mình còn ở đây.

Tiết Quân Lương làm bộ giật mình, nói: “Trần Cương hầu đợi lâu, vừa rồi cô quên mất.”

“Đây là thần đệ phải làm.”

“A...”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một tiếng, lại cười nói: “Đúng rồi, Trần Cương hầu tiền cung có chuyện gì quan trọng vậy?”

Tiết Ngọc một hơi nghẹn tại ngực, nuốt cũng nuốt không trôi, phun cũng phun không được, thẳng đến mức hấn muốn tát hỏa, nhưng vẫn cung kính nói: “Bệ hạ bận rộn nhiều việc, nhất định là quên, vừa rồi là bệ hạ bảo thần đệ đệ bài tử tiền cung.”

“Thật không?” Tiết Quân Lương hướng Khương Dụ hỏi một tiếng.

Khương Dụ đành phải cười làm lành: “Bẩm bệ hạ... Phải.”

Tiết Quân Lương lấy tay nhu nhu huyết thái dương, tựa hồ đang suy nghĩ, nói: “Hình như đúng là cô gọi người tiền cung... A, cô nghĩ ra rồi, thật sự là dễ quên... Cô muốn nghe trong lòng người nói gì.”

“Trong lòng nói?”

Tiết Ngọc cả kinh, cười nói: “Thần đệ ngu dốt, thật sự không rõ ý bệ hạ.”

Tiết Quân Lương thu ý cười, nói: “Cô còn nhớ rõ, người nhỏ hơn cô rất nhiều, đúng không?”

Tiết Ngọc gật đầu, “Đúng, thần đệ là nhỏ nhất, hiển nhiên nhỏ hơn bệ hạ rất nhiều.”

Tiết Quân Lương lại nói: “Từ nhỏ người liền thông minh lanh lợi, tiên hoàng rất yêu thương người, chúng huynh đệ cũng nhường nhịn người, cô cũng hiểu người thông minh có đảm lược có quyết đoán, còn trẻ đã lãnh binh xuất chinh, chắc chắn học hỏi được nhiều điều a.”

Tiết Ngọc nghe y nói loạn, không biết y đang bày quỷ kế gì, đành phải cười cười gật đầu.

“Cô thực coi trọng nhân tài như Lang Tinh, bất quá Lang Tinh vẫn luôn trung tâm với người, cô cũng không thể cưỡng cầu, có đúng không? Cô từng hỏi Lang Tinh, nếu lúc ấy người cứu Lang Tinh không phải người mà là cô, vậy y có trung tâm với cô như thế không, người đoán Lang Tinh nói thế nào? Y nói hết thấy đều là duyên phận, bởi vì Tiết Ngọc người trọng tình trọng nghĩa, cho nên mới cảm động được người có tâm địa sắt đá như Lang Tinh, mà cô không được, cô có thể dùng người thì không nghi ngờ người, nhưng chắc chắn sẽ không ban tín nhiệm... Lời Lang Tinh nói thực đúng, quả thật là như vậy.”

Tiết Ngọc không nói gì, hấn không biết mình nên nói gì mới tốt.

Tiết Quân Lương tiếp tục nói: “Cô nói nhiều như vậy, là muốn nói cho mọi người nghe một chút, tuy rất nhiều người nhìn cô không vừa mắt, cảm thấy cô ngu ngốc hay tàn bạo, thậm chí bọn họ từng phản loạn, nhưng chỉ cần có thể sống sót, cô sẽ không tuyệt đường của bọn họ, tuy rằng làm một quân chủ có thể không cho bất kì ai sự tín nhiệm, nhưng cô có thể làm được là dùng người thì không nghi ngờ người... Đây là lời trong lòng cô nói, vậy người thì sao?”

Y nói xong, nghiêng đầu nhìn Đằng Vân, cười nói: “Suýt nữa quên, quả thật có một người như vậy, là cô muốn giao cho tín nhiệm, đương nhiên, cũng muốn thu được tín nhiệm tương đương.”

Đằng Vân không dám nhìn Tiết Quân Lương, nhưng hấn có thể cảm giác được ánh mắt Tiết Quân Lương chăm chú nhìn mình, trên tay bỗng nhiên nóng lên, thế nhưng bị Tiết Quân Lương nhẹ nhàng cầm.

Đằng Vân vội vàng ngẩng đầu nhìn Tiết Ngọc, Tiết Ngọc cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ, hiển nhiên không chú ý hành động của Tiết Quân Lương.

Tiết Ngọc nửa ngày không lên tiếng, Tiết Quân Lương cười nói: “Thế nào? Lời cô nói khiến người suy nghĩ sâu xa thế sao, Trần Cương hầu thực sự muốn gì, cô nói xong, nên đến phiên người nói.”

Tiết Ngọc dùng một chút, mới nói: “Nếu bệ hạ muốn lời nói trong lòng, thần đệ tự nhiên phụng bồi, nhưng thỉnh bệ hạ cho lui cung nhân, để tránh thần đệ nói gì đó không dễ nghe, khiến ngoại nhân chê cười.”

Tiết Quân Lương phát phát tay, Khương Dụ liền dẫn cung nhân lui xuống, Đằng Vân muốn lui ra, lại bị Tiết Quân Lương bắt lấy, cười nói: “Đằng Khanh đi đâu, người còn là ngoại nhân sao?”

Đằng Vân bị y nắm tay, tựa hồ cảm thấy ngón tay nóng bỏng, bình thường y nói thực đúng đắn, nhưng vì sao luôn luôn cợt nhả với mình, Đằng Vân cực kỳ không thích ứng.

Đành phải ngồi xuống một lần nữa.

Lúc này Tiết Ngọc mới nói: “Chính như bệ hạ nói, thần đệ vừa sinh ra đã được tiên hoàng và các huynh đệ yêu thương, có thể nói hai mươi năm không có gì không hài lòng, duy độc thần đệ không phục bệ hạ, luận tài trí hiểu biết, thần đệ không hề kém bệ hạ, lại bởi vì quá nhỏ, thiếu kinh nghiệm, bệ hạ mới có thể lên ngai vàng, mà thần đệ cả đời là tướng quân trấn biên, thần đệ không phục.”

Y nói chuyện không có cảm xúc gì, cũng không nhìn Tiết Quân Lương, tựa hồ không phải đang nói với Tiết Quân Lương, Đàng Vân liền nhìn sắc mặt Tiết Quân Lương, trong lòng căng thẳng.

Tiết Ngọc tiếp tục nói: “Thần đệ vẫn luôn không phục, từ khi Lang Tĩnh trở thành thực khách của thần đệ, cũng thường xuyên khuyên nhủ thần đệ, thời cơ vẫn chưa tới, thần đệ luôn nghĩ, khi nào mới có thể thành thực, khi nào mới có thể nắm chắc, hiện giờ cũng hiểu được lời Lang Tĩnh, có lẽ ý của y là cả đời cũng không thành thực. Thần đệ tự cao, nhưng không muốn là ếch ngồi đáy giếng, mặc dù bội phục tài trí và thủ đoạn của bệ hạ, nhưng vẫn cứ không phục... Bệ hạ có biết tại sao không? Bởi vì bệ hạ không cân thân tình, thần đệ cũng là nhất mạch của tiên hoàng, thần đệ tình nguyện chết, cũng không muốn giao tôn nghiêm của mình cho bệ hạ, để bệ hạ tùy tiện giày xéo. Có lẽ bệ hạ cảm thấy không giết một phản tặc là ân đức, khắp thiên hạ đều phải nhớ rõ ân đức của ngài, nhưng đối với thần đệ mà nói, chỉ có cang oán hận, cả đời bệ hạ cũng không biết, bị giam trong phòng tối, một cái cửa sổ cũng không có, là cỡ nào tuyệt vọng.”

Tiết Quân Lương cũng không sinh khí, ngữ khí thực bình tĩnh, nói: “Cho nên... Hiện tại chúng ta nói thẳng, ngươi có bất mãn oán hận gì, cứ việc nói ra, đương nhiên, nếu trong khả năng của cô, đều nói quân vương đứng trên vạn người, nhưng có những việc cô không thể làm được, tỷ như ngôi vị hoàng đế, tỷ như binh quyền...”

Tiết Ngọc nói: “Thần đệ không dám hy vọng xa vời, chỉ mong bệ hạ có thể rút hết thám tử, cho thần đệ tôn nghiêm.”

Tiết Quân Lương gật đầu, cười nói: “Cứ như vậy sao?”

“Cứ như vậy, “

Tiết Quân Lương nói: “Xem ra ngươi hy vọng không nhiều... Từ ngày mai trở về triều đi.”

Tiết Ngọc sững sốt một chút, rốt cục trên mặt có chút biến hóa, tựa hồ là kích động, lại có chút ảm đạm, nói: “Tạ bệ hạ.”

Tiết Quân Lương nói: “Không cần cảm tạ ta, muốn tạ phải đi tạ Lang Tĩnh, y trung tâm với ngươi, ngay cả cô đều thực cảm động, hy vọng ngươi và Lang Tĩnh có thể cùng nhau nguyện trung thành vì Tiết quốc, tài năng của các ngươi, cô đều thấy rõ.”

Tiết Ngọc tạ ân, không bao lâu liền lui xuống.

Lúc này Tiết Quân Lương ngang nhiên cầm tay Đàng Vân, cười nói: “Thế nào?”

Đàng Vân nói: “Ý bệ hạ là, chuyện du thuyết Trần Cương hầu sao?”

Tiết Quân Lương nắm tay hần lên, đặt bên môi hôn một cái, cười nói: “Đúng vậy.”

“Bệ hạ liền khẳng định, Trần Cương hầu không lừa dối sao?”

“Khẳng định.”

Tiết Quân Lương ngừng một chút rồi nói: “Tiết Ngọc không có tâm tư này, nếu hần muốn lừa dối, ngày ấy phản loạn, hần đã sớm ngồi lên vương vị của Tiết quốc, Tiết Ngọc tính tình nóng nảy, lại dễ dàng cảm động, cho nên mới thu phục được Lang Tĩnh, cho nên mới mới cho ta cơ hội lợi dụng.”

Đàng Vân trầm mặc một chút, lập tức nói: “Hôm nay bệ hạ nói nhiều lắm.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sợ cái gì, hiện tại chỉ có ngươi và ta, lại không có người ngoài... Chẳng lẽ Đàng Khanh xem ta là ngoại nhân sao? Chẳng phải rất đa thương tâm người.”

Đàng Vân nhìn biểu tình ai oán của y, nhin không được run rẩy, quân vương luôn cao cao tại thượng thực không thích hợp với vẻ mặt này.

Tiết Quân Lương đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền nói: “Ngày mai chỉ hôn cho Tiết Trường Kính, sẽ thu binh quyền, ta nghĩ thật lâu nên đem binh quyền này cho ai, tựa hồ ai cũng không thỏa đáng, hôm nay thắng thần với Tiết Ngọc, cũng nên cho hần một chút ngon ngọt mới được, liền đem một phần binh quyền cho hần, nhưng ta lại lo lắng, nên muốn để Đàng Khanh và Tiết Ngọc cùng nhau chường quân binh quyền của Chính An hầu, ý Đàng Khanh thế nào?”

Đàng Vân nói: “Tuy thu binh quyền của Chính An hầu rất dễ dàng, nhưng muốn tướng sĩ phục tùng, chỉ sợ khó.”

“Cho nên mới muốn phái Đàng Khanh ra ngựa, không phải sao?”

Đàng Vân sững sốt một chút, nói: “Tạ bệ hạ ưu ái.”

“Tài trí của ngươi ta lĩnh giáo qua...”

Nói đến chỗ này lại tạm dừng một chút, như đang hoài niệm, Tiết Quân Lương nhớ đến chuyện trước kia, phong tư của Đàng Văn trên chiến trường, nhin không được cười nói: “Giao chuyện này cho người, ta yên tâm nhất, bắt quá, ta cũng tin tưởng người có thể trấn được Tiết Ngọc.”

“Vâng... Vì thần nhất định không nhục mệnh.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Người theo ta không cần câu thúc như vậy, có lẽ bây giờ người chưa thể buông cảnh giác, bắt quá ta có thể khẳng định, đó cũng là chuyện sớm muộn...”

Dù sao ở trên đời này, không có ai giống Tiết Quân Lương, để Đàng Văn chân chính bộc lộ tài năng khát vọng của mình, cũng không ai giống y, tín nhiệm trọng dụng Đàng Văn như vậy.

“Người đừng nhìn binh quyền của Chính An hầu không lớn, tất cả đều là tinh binh trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuy tướng sĩ không dễ thu phục, nhưng một khi thu phục được sẽ thể sống chết trung thành...”

Tiết Quân Lương nói: “Đúng rồi, ta giao ba huynh đệ Hà thị cho người, giúp người huấn luyện tinh binh, dù sao ba người bọn họ cũng là người lăn lộn sa trường, ít nhiều cũng có kinh nghiệm.”

Đàng Văn nói: “Chi sợ... Chi sợ thái tử sẽ không tha ba người kia, không phải hiện nay ba huynh đệ Hạ thị đều đảm nhiệm chức vụ trong cung thái tử sao.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Tiểu tử Tiết Bội thích bắt nạt kẻ yếu, người trị nó một chút, nó liền phục tùng.”

“Thái tử kỳ thật trí tuệ lanh lợi, chính là tâm tính hải tử mà thôi, chờ lớn tuổi tự nhiên trầm ổn.”

Đàng Văn nói xong câu đó, chỉ thấy ý cười của Tiết Quân Lương càng đậm, hơn nữa vẻ mặt đầy thâm ý nhìn mình, nói: “Các người liền một lòng nhanh vậy? Đàng Khanh, người tốt với thái tử như thế, ta ghen tị, sao giờ?”

“Bệ hạ...”

Đàng Văn bật người đứng dậy, thối lui sang một bên.

Tiết Quân Lương cũng không tiếp tục đùa hấn, chuyển biến tốt hẳn thu lưới mới có hiệu quả.

Ngày kế là ngày Tiết Quân Lương chỉ hôn cho Chính An hầu thế tử, quận chúa Phụng quốc đã sớm vào cung, tuy Tiết Trường Kính không muốn đón dâu, nhưng hoàng mệnh không thể trái, hơn nữa Tiết Trường Kính biết sớm muộn gì mình cũng phải thú nữ nhân.

Vì Đàng Văn là quý phi, ở hậu cung không ai có địa vị cao hơn hấn, hơn nữa Tiết Quân Lương đối hấn thực dụng tâm, tự nhiên cũng sẽ dự tiệc.

Đàng Văn nhìn tình cảnh này, bỗng nhiên nghĩ tới bộ dáng Đàng Thiển Y đến hòa thân, cũng là như vậy, bất luận Tiết Quân Lương và Phụng Minh, rốt cuộc ai anh minh, thì quốc gia và quốc gia chỉ gian đều thiếu nợ nhiều lắm.

Tiết Quân Lương ăn mặc rườm rà hơn thường ngày, tân nương tử đã chờ trong phòng, chỉ còn lại Tiết Trường Kính ở bên ngoài mời rượu.

Tiết Quân Lương nhìn Tiết Trường Kính uống đến đứng không vững, cười nói: “Trường Kính a, người nhỏ tuổi hơn cô, cô luôn xem người như thân đệ đệ mà đối đãi, hiện giờ người cũng thành gia thất, cô yên tâm, sau khi trở về hảo hảo kế thừa tước vị của thúc phụ.”

Mục đích của Tiết Trường Kính đến kinh chính là thừa kế tước vị, nghe thế, hiển nhiên cao hứng, rốt cục hấn từ thế tử biến thành Hầu gia.

Tiết Quân Lương thấy vậy lại bày ra vẻ mặt khổ tư, nói: “Ai... Tuy Chính An hầu xa tại biên cương, nhưng cùng cô tình cảm thân hậu, hiện giờ hấn mất, cô thực khó chịu, luôn cảm thấy nên vì hấn làm gì đó, chỉ hôn cho Trường Kính mới miễn cưỡng được một việc, cô lại nghĩ một biện pháp...”

Y cười tủm tỉm nói tiếp: “Việc thứ hai cô có thể làm cho Chính An hầu là... Hảo hảo chiếu cố các nhi tử của hấn, cô nghe nói nhi tử của Chính An hầu khá đông, Trường Kính, người có mấy huynh đệ?”

Tiết Trường Kính không rõ ý Tiết Quân Lương, còn ngây ngô nói: “Bẩm bệ hạ, bốn đệ đệ.”

“A... Như vậy,” Tiết Quân Lương gật đầu nói: “Nếu Trường Kính thừa kế tước vị, cô cũng nên chiếu cố những người khác... Như vậy đi, không bằng cô phân binh quyền của Chính An hầu thành năm phần, mỗi huynh đệ các người một phần, ý của người thế nào?”

Tiết Trường Kính không chú ý nghe, hơn nữa uống nhiều rượu, đầu choáng váng, mới đầu còn ngây ngô cười, nhưng ngay lập tức sắc mặt liền trở nên không tốt, mở to mắt, khó có thể tin nhìn Tiết Quân Lương, nói: “Bệ hạ... Chuyện này...”

“Thế nào? Trường Kính cảm thấy có cái gì không ổn?”

Tiết Quân Lương tự tiểu phi tiểu nói: “Tiết quốc ta lấy nhân nghĩa hiếu làm đầu, giữa các huynh đệ phải hòa thuận, tổ tiên cũng từng ra luật định, phạm là người cùng tộc không được giết hại nhau, chúng ta là văn bối, hiển nhiên nghe dạy bảo của tổ tiên, binh quyền là vật ngoài thân, chia sẻ cùng đệ đệ, chẳng lẽ không thể?”

Đặng Vân thấy vẻ mặt cáo già của Tiết Quân Lương, đem Tiết Trường Kính hù đến ngăn người, nhin không được muốn cười, liền phụ họa: “Nói vậy tân hầu gia là cao hứng đến hồng mắt.”

Tiết Quân Lương gật đầu nói: “Hôm nay là ngày lành, binh quyền gì đó rất sát khí, Trường Kính cũng không nên uống nhiều quá, nhanh đi bồi quận chúa thôi. Tân nương tử của ngươi chính là quận chúa Phụng quốc, ngàn vạn lần không nên chậm trễ.”

Tiết Trường Kính nghe xong càng đồ mồ hôi lạnh, cái này chính là vừa trắng trợn đoạt binh quyền của mình, vừa nhắc nhở mình, nếu chậm trễ quận chúa, đến lúc đó Phụng quốc tìm cơ hội khai chiến, liền trị tội mình!

Mọi người không uống bao nhiêu rượu, Tiết Quân Lương bảo Tiết Trường Kính tiến tân phòng, bên ngoài tân phòng có người xướng hí nhạc, bên trong có thị nữ hầu hạ Hầu gia và quận chúa uống lễ hợp cẩn rượu.

Tiết Quân Lương đã sớm phái người nghỉ tốt chiếu thư, mới vừa rồi nói qua chuyện chia quyền với Tiết Trường Kính, hiện tại lập tức sai người đem chiếu thư tới biên cương, không đợi Tiết Trường Kính trở về, cũng đã phân tốt binh quyền, nói thật ra, từ nay về sau Tiết Trường Kính chỉ là một Hầu gia hữu danh vô thực.

Tiết Quân Lương phái người suốt đêm khoải mã giao chiếu thư, chuyện này tạm thời lạc định, y uống chút rượu, đứng trong hoa viên hưởng gió, coi như sáng khoái, nhìn đến tiểu đình cách đó không xa, đột nhiên nghĩ đến tiệc rượu lần đó, chính mình thấy Đặng Vân ngủ ở đây, liền giả say bầy hấn một phen.

Khi đó Tiết Quân Lương còn không biết, nguyên lai Đặng Anh chính là Đặng Vân, khi đó thâm nghĩ diệt trừ cái đình trong mắt tài trí hơn người này, cũng không nghĩ quá nhiều, bây giờ tưởng tượng như vậy, nhất thời cảm thấy mình thông minh một đời, hồ đồ nhất thời.

Thời điểm Tiết Quân Lương truyền người đến đưa chiếu thư Đặng Vân liền trở về Vân Phụng cung, nhưng vì uống rượu có chút khô nóng, liền dạo hoa viên hưởng gió, Thụy Tuyết theo phía sau, cười nói: “Chủ tử, đây không phải bệ hạ sao, khó trách bệ hạ dụng tâm với ngài như vậy, hẳn là chủ tử và bệ hạ tâm hữu linh tê.”

Đặng Vân muốn trách cứ nàng không nên nói lung tung, bất quá vừa nhắc đầu, liền thấy Tiết Quân Lương đứng trong tiểu đình, ngăn người nhìn rào chắn, tựa hồ đang suy nghĩ.

Đặng Vân không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nhớ lại tình cảnh đêm đó, mình bị Tiết Quân Lương đặt ở dưới đất...

Hương rượu như bốc lên, khiến Đặng Vân thêm choáng váng, Thụy Tuyết nói: “Chủ tử không qua sao?”

Đặng Vân lắc đầu, “Có lẽ Tiết vương đang suy ngẫm, không cần qua quấy rầy.”

Hắn nói xong liền xoay người đi, chỗ này luôn khiến hắn nhớ tới chuyện quá mức xấu hổ.

Nhưng không ngờ Tiết Quân Lương thật sự giống như tâm hữu linh tê, hướng bên này nhìn qua, liếc mắt một cái liền thấy được Đặng Vân, lập tức cười nói: “Đặng khanh còn chưa quay về nghỉ ngơi?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

CHƯƠNG 70: Phu xướng phu tùy

Đặng Vân đành phải đi qua, Tiết Quân Lương cười lặp lại lần nữa: “Còn chưa quay về nghỉ ngơi sao?”

Đặng Vân nói: “Đang quay về.”

“Là ta quấy rầy Đặng khanh nghỉ ngơi.”

Có lẽ bởi vì Đặng Vân uống quá nhiều rượu, thế nên không câu nệ bổn phận, câu nói thường ngày “Vi thần không dám” bị để sau đầu.

Tiết Quân Lương một tay chống lan can, nói: “Uống chút rượu lại đứng đón gió, cảm giác cũng không tệ lắm.” Nói xong nghiêng đầu nhìn hắn: “Ngươi có lạnh không, bảo Thụy Tuyết lấy cho ngươi kiện áo choàng.”

Đặng Vân lắc đầu: “Không cần làm phiền, vi thần không yếu ớt như vậy.”

Tiết Quân Lương sừng sốt nhìn Đặng Vân, tựa hồ có chút xuất thần, nhin không được vươn tay vuốt mặt hắn, cười nói: “Ta quên mất, Đặng khanh là Đại tướng quân, đã từng lãnh binh Minh Thủy.”

Đặng Vân không động, có thể là vì choáng váng, cảm giác say thương đầu, tay Tiết Quân Lương ấm áp, nhẹ nhàng cọ xót trên mặt hắn, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Lúc này Thụy Tuyết rất muốn thức thối lui, chờ bên ngoài tiểu đình.

Tiết Quân Lương cũng không định làm gì, buông tay xuống, đột nhiên nói: “Sau ngày hôm nay, Tiết Trường Kính sẽ không có lý do ở lại kinh thành, ta muốn phái người qua đón binh quyền, không thể yên tâm để Tiết Ngọc đi một mình...”

Y nói xong nhìn Đặng Vân một cái, cười nói: “Bất quá, trong lòng ta lại luyến tiếc ngươi.”

Đặng Vân nghiêng đầu, giống như nhìn ra ngoài đình, nhưng ánh mắt vẫn không có tiêu cự, chỉ là không thích Tiết Quân Lương nói như vậy thôi.

Tiết Quân Lương lại nói: “Giang sơn xã tắc cùng tư tình cá nhân, ta chỉ có thể lấy đại cục làm trọng, liền lệnh ngươi đi nhanh về nhanh.”

“Bệ hạ yên tâm,” Đặng Vân nói: “Chỉ là thu binh quyền, cũng không phải ra chiến trường.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, nói: “Bảo Đặng Thường đi cùng ngươi, nếu có chuyện gì, cũng có người thương lượng... Ta biết ngươi tin Đặng Thường, tuy y không chịu làm quan, nhưng nhất định sẽ giúp ngươi.”

Đặng Vân cũng gật đầu, sau đó hai người im lặng.

Sáng hôm sau, đập vào mắt Đặng Vân là màn che minh hoàng, trong lòng còn nghĩ, không biết vì sao màn đôi màu, vừa chuyển đầu lại nhìn đến gương mặt gần trong gang tấc.

Đặng Vân lập tức tỉnh mộng, tối hôm qua đứng ở tiểu đình thảo luận với Tiết Quân Lương, sau đó lại qua đêm trong tấm cung của Tiết vương, vì uống nhiều rượu, Đặng Vân ngủ thật sự trầm, cũng không nhớ rõ tiếp theo thế nào.

Tiết Quân Lương vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt đỏ sẫm sưng sò của Đặng Vân, cười một tiếng, nói: “Mới sáng sớm Đặng khanh liền nghĩ kỳ quái?”

Đặng Vân bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng đứng dậy đôi y phục, tựa hồ trên người không có cảm giác gì không thích hợp.

Lúc này Tiết Quân Lương mới cười nói: “Ngươi yên tâm, dù gì ta cũng là một quân chủ, chưa đến mức lợi dụng lúc ngươi say rượu.”

Y nói xong, cao giọng gọi Khương Dụ tới, Khương Dụ và Thụy Tuyết cùng tiến vào, cung kính giúp Tiết vương và Đặng Vân sửa sang y phục, rửa mặt chải đầu rồi vào triều.

Đặng Vân hạ triều liền đi tới Vạn Niên Hầu phủ, Tiết Hậu Dương đang bận rộn tại sở quân cơ, trong phủ chỉ còn một mình Đặng Thường.

Đặng Vân đến hiển nhiên là vì chuyện thỉnh Đặng Thường cùng đi đến đất phong của Chính An hầu.

Đặng Vân cũng không muốn mời Đặng Thường rời núi, bởi Đặng Vân biết, suy nghĩ của Đặng Thường không giống hắn, y có thể vì Đặng quốc mà gả cho nam nhân, trong lòng của y chỉ có cường quốc, mà hiện tại Đặng quốc không còn, Đặng Vân không thể nắm chắc Đặng Thường có chịu đi hay không.

Đặng Thường thấy hắn, tựa hồ có chút kinh ngạc, bảo Đặng Vân ngồi xuống, hạ nhân dâng trà ngon, lúc này Đặng Thường mới cười nói: “Tiết vương đồng ý thả ngươi ra cung?”

Đặng Vân xấu hổ, hàm hồ lên tiếng: “Kỳ thật lần này đến, là muốn cùng thúc phụ cáo từ.”

“Chắc là Tiết vương muốn phái ngươi đi đâu đó?”

Đặng Vân gật đầu: “Đúng vậy.”

Đặng Thường không nói tiếp, cầm lấy bát trà thổi thổi, nhấp một hơi, tựa hồ thực nhàn nhã, cười nói: “Tiết vương có chuyện, chỉ sợ ngươi còn chưa nói.”

“Chuyện gì cũng không gạt được thúc phụ...”

Đặng Vân nói: “Quả thật có chuyện, bất quá ta cũng không muốn làm khó ngươi.”

Đặng Thường nói: “Ta sớm đoán được, theo tính tình Tiết vương, sao có thể để ngươi tự do như vậy, trong lòng y sốt ruột, dù nguyên nhân có khác trước như thế nào, tóm lại là y lo lắng ngươi rời đi quá lâu, hiển nhiên muốn tìm ngươi hoặc chuyện buộc ngươi trở về, nếu ta đi theo ngươi, vậy Vạn Niên hầu cũng thúc giục ta trở về, chuyện càng phải lo liệu nhanh, hiển nhiên ngươi cũng về sớm.”

Đặng Vân nghe lời ái muội của y, trong lòng có chút hỗn loạn, chẳng lẽ tâm tư của Tiết vương với mình, Đặng Thường đã sớm biết sao?

Nghĩ đến đây, Đặng Vân cũng không biết là cảm giác gì, tóm lại là cực kỳ phức tạp.

Đặng Thường thấy rõ vẻ mặt của hắn, trong lòng biết Đặng Văn tâm tư đơn giản, nếu không thích sao có thể để tâm, càng không để ý loại chuyện này, nếu đã để ý, ngược lại chứng minh hắn coi trọng.

Đặng Thường không muốn làm khó hắn, dù sao chuyện Đặng quốc sớm là quá khứ, mà điểm mấu chốt của y cũng đã bị Tiết Hậu Dương cảm động không còn.

Đặng Thường cố ý tỏ vẻ kinh ngạc: “Trên cổ ngươi làm sao vậy, chẳng lẽ trong cung có sâu? Vân Phụng cũng quét tước không sạch sẽ?”

Mới đầu Đặng Văn theo lời y sờ sờ cổ, hắn nhìn không thấy dấu vết trên cổ mình, bất quá khi sờ lên có chút ngứa, lại hơi đau, Đặng Văn sống đến hiện tại, cũng coi như gặp đủ loại chuyện, sao không hiểu đây là cái gì, lập tức xấu hổ tới cực điểm.

Lúc này Đặng Thường lại chuyển qua chuyện khác: “Ta tự nhiên sẽ đi theo ngươi.”

Đặng Văn muốn lên tiếng, nhưng Đặng Thường lại nói tiếp: “Ngươi yên tâm, nếu là chuyện ta không muốn, dù giao tình thâm sâu ta cũng không đi, nếu ta đã nguyện ý, ngươi không cần quá để tâm.”

Đặng Thường lưu Đặng Văn dùng ngọc thiện, mới ăn xong, Thụy Tuyết đã tới, cười nói: “Chủ tử, bệ hạ tìm ngươi trở về nghị sự.”

Hiển nhiên Đặng Thường biết, Tiết Quân Lương nửa ngày không gặp người, lại bắt đầu sốt ruột, cố ý không nhanh không chậm nói chuyện với Đặng Văn một hồi lâu, mới thả người đi.

Kỳ thật Tiết Quân Lương cũng không có chuyện gì tìm Đặng Văn thương nghị, nhưng Đặng Văn vừa ra cung chính là tới trưa, tuy trong lòng y biết Đặng Thường và Đặng Văn là quan hệ thục chất, hai người tình cảm thâm sâu, một thân công phu và binh pháp của Đặng Văn đều do Đặng Thường dạy, Đặng Văn kính nể Đặng Thường, cũng chỉ là xuất phát từ thân tình.

Nhưng Tiết Quân Lương vẫn nhịn không được mà ghen tị, hơn nữa Đặng Thường mới là người thân tín nhất với Đặng Văn, rốt cuộc càng không thoải mái.

Tiết Quân Lương luôn cảm thấy mình là người trầm ổn, làm một quân vương đủ tư cách, nhưng hiện tại mới hiểu, hóa ra vẫn tồn tại người khó thể khiến mình không không chế được lo lắng, trầm ổn lúc trước, chỉ vì chưa nhận rõ người này mà thôi.

Đặng Văn tới gặp Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương thuận thế nói: “Kỳ thật gọi Đặng Khanh trở về, chỉ là muốn bảo Đặng Khanh theo ta đi xem Thái tử.”

Đặng Văn cũng không có dị nghị, hai người cùng đi, mới qua thời gian dùng ngọc thiện, giờ đọc sách buổi chiều vẫn chưa bắt đầu.

Tiết Bội thấy Đặng Văn liền làm như không thấy, ba huynh đệ Hà thị càng thêm không muốn thấy hắn.

Tiết Quân Lương hỏi Thẩm Dục tiến triển gần đây của thái tử, Thẩm Dục hiển nhiên khích lệ, quả thật thái tử cũng thực thông minh.

Tiết Quân Lương nói: “Bội nhi khiến cô cảm thấy vui mừng sâu sắc a.”

Nói xong thoáng dừng, nhìn một vòng, lại nói: “Lần này tới đây, kỳ thật còn có chuyện khác... Cô muốn thay Đặng Khanh đòi ba người của Bội nhi.”

Tiết Bội nghe liền hiểu được, hóa ra là muốn ba huynh đệ Hà Trung, vì thế cười nói: “Phụ hoàng có điều không biết, ba huynh đệ Hà Trung tính tình bất hảo, lại là năng phụ, chỉ trung tâm với hoàng hậu, hiện giờ mẫu hậu đã mất, chỉ sợ không ai có thể thu phục bọn họ.”

Ba huynh đệ Hà Trung còn bày ra bộ dáng hiền ngang lắm liệt, đồng ý lời Tiết Bội nói, ba người trời sinh tính tình thẳng thắn, cũng không nghĩ xem nhẹ mặt mũi Tiết vương sẽ chuốc lấy cực khổ.

Đặng Văn tiếp lời: “Kỳ thật vì thần thấy, tuy chuyện này không thể so với nguy hiểm trên sa trường, nhưng vẫn rất khó khăn, vì thần cũng lo lắng nếu để ba người bọn họ đi theo.”

Hà Trung nghe ý khinh thường trong lời của hắn, nhất thời mất hứng, nói: “Ngươi biết cái gì, thời điểm Hà Trung ta là tướng quân, chỉ sợ ngươi còn đang bú sữa!”

Đặng Văn cũng không giận, cười nói: “Đúng vậy, nhưng ta biết rất nhiều... Năm đó huynh đệ Hà thị là tam hổ tướng, cỡ nào anh hùng, sự nghiệp to lớn, sau lại vào rừng làm cướp bị hoàng hậu chiêu an, không ngờ hiện tại lại vui vẻ làm một thị vệ nho nhỏ, so với làm giặc cô thoải mái hơn, không cần vào nhà cướp của, cũng không sợ bị kiện, dần dần mất hết nhuệ khí, hiện giờ cho các ngươi ra chiến trường giết địch, chỉ sợ ba vị sẽ lực bất tòng tâm.”

Hà Trung nghe xong cũng không quản Tiết Quân Lương ở đây, liền mắng to: “Thúi lắm, đao của lão tử là dùng giết địch, chưa bao giờ nghĩ hưởng lạc!”

“Tốt.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới cười một tiếng, nói: “Vậy cô liền phong ba người các ngươi làm thiên tướng quân, để Đặng Khanh nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Ba người cũng không nghĩ nhiều, lập tức dập đầu lĩnh chỉ.

Tiết Quân Lương và Đổng Vân kẻ xướng người hoạ phu xướng phu tùy, trở về chính điện, triệu tập đại thần thương nghị thời gian khởi hành, Đổng Vân mang theo ba huynh đệ Hà Trung, lấy danh nghĩa hộ tống tân nhậm Chính An hầu mà xuất phát.

Bởi vì lần này Đổng Vân đi thu binh quyền, không phải đánh giặc, cho nên không mang bao nhiêu người, hơn nữa cũng sợ Tiết Trường Kính nhìn ra dấu vết, sớm có chuẩn bị sẽ không hay, vì thế thời gian chuẩn bị cũng không cần quá dài, rất nhanh liền lên đường.

Tuy Tiết Trường Kính có ý với Đổng Vân, nhưng e ngại Đổng Vân là người của Tiết vương, cộng thêm thái độ của Tiết vương thực rõ ràng, Tiết Trường Kính cũng không tiếp tục tự tìm mất mặt, hơn nữa cưới quận chúa, quận chúa từ nhỏ được nuông chiều, lặn lội đường xa cũng cần người đỡ dành.

Tiết Trường Kính hảo nam sắc, hiển nhiên một đêm kia uống xong rượu hợp cần thì không thể làm gì, may mắn hán giới ăn nói, hồng quận chúa vui vẻ, cũng không nghỉ ngơi. Tiết Trường Kính nghĩ, đợi đến đất phong, cách Phụng quốc xa như vậy, bên cạnh quận chúa lại không có ai, liền không cần sợ hãi, vì thế liền nhắm mắt.

Đổng Thường đi cùng Đổng Vân, tốc độ của đội ngũ không chậm, quan viên ven đường biết mấy người kia đều là hồng nhân trước mắt Tiết vương, tự nhiên không dám chậm trễ, chẳng qua đội ngũ nóng lòng chạy đi, cũng đều vội vàng mà qua.

Thời điểm tới đất phong, nhị đệ của Tiết Trường Kính, thứ tử của Chính An hầu tiến đến cung nghênh, vì thánh chỉ đã sớm mang qua, các nhi tử của Chính An hầu được ân huệ, người người đều được phân binh quyền và thổ địa, tự nhiên cao hứng, nghe được sứ thần từ kinh thành tới, liền muốn nịnh bợ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

CHƯƠNG 71: Tiến cử

Đoàn người của Đổng Vân tới đất phong, nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ hai Tiết Trường Kính sẽ theo lễ nghi, mở tiệc chiêu đãi Đổng Vân và Đổng Thường.

Vốn ba huynh đệ Hà Trung sẽ cùng Đổng Vân dự tiệc, chẳng qua Hà Trung nói: “Người thô tục như chúng ta không thích ứng được với loại yến tiệc đầy giả dối của các người.”

Tiết Trường Kính mới làm Hầu gia, hiển nhiên rất dễ nói chuyện, Hà Trung dựa theo dặn dò tối hôm qua của Đổng Vân, hỏi: “Nếu hầu gia không ngại, chúng mật tướng có thể đến quân doanh quan sát một vòng được không?”

Tiết Trường Kính một lời đáp ứng, dù sao ba huynh đệ Hà Trung cao lớn thô kệch, lại không đẹp mắt.

Vì thế Tiết Trường Kính phái một hạ nhân cầm tiêu ấn của mình, dẫn ba huynh đệ Hà Trung tới quân doanh, còn hân dẫn đoàn người của Đổng Vân đi dự tiệc.

Yến hội rất phô trương, Tiết Trường Kính cũng không cần xuất lực, đều là các nhi tử khác của Chính An hầu chuẩn bị, nhưng vì Tiết Trường Kính là trưởng tử, tự nhiên thừa kế tước vị, mới đầu hán còn khiêm nhường thỉnh Đổng Vân ngồi ở chủ vị, Đổng Vân chối từ một phen, Tiết Trường Kính liền ngồi xuống đó.

Các huynh đệ khác được chia binh quyền, đều nhiều hơn Tiết Trường Kính một phần, lại vì là thứ tử, cho nên không thể ngồi tại chủ vị, hiển nhiên sẽ không vui lòng.

Mấy người này đã sớm biết Đổng Vân là Đổng Nam hầu danh chấn, đồng thời là tân quý phi của Tiết vương, lại nhớ đến Tiết Trường Kính hảo nam sắc, liền suy nghĩ sâu xa, ánh mắt nhìn Đổng Vân cũng đầy thâm ý.

Đổng Vân biết ý tứ của bọn họ, chỉ làm như không phát hiện, cười nói: “Thời điểm ta ở kinh thành thường xuyên nghe Chính An hầu trị quân nghiêm minh, làm người cần kiệm, Tiết vương luôn lấy Chính An hầu làm tấm gương, để các quan lại học tập.”

Tiết Trường Kính cho rằng Đổng Vân nói lời khách sáo, còn khiêm tốn vài câu, những người khác trong yến tiệc nghe được, mặt đều biến xanh, kỳ thật Đổng Vân cười nhạo bọn họ quá phô trương.

Đổng Vân nói: “Từ trước tới nay Tiết vương coi trọng tình cảm, lúc ta khởi hành đại vương còn dặn ta tiện thể nhắn, mong mấy huynh đệ các người ở chung hòa thuận, để tránh người chê cười.”

Mấy người vội vàng gật đầu, kỳ thật trong lòng ai cũng không vừa mắt nhau.

Mọi người mới uống được hai chén rượu, một quan binh của Tiết Trường Kính vội vã tiến vào, Tiết Trường Kính nhìn bộ dáng lão đạo của gã, quát: “Đừng phải các vị đại nhân, cẩn thận đầu của người!”

Quan binh quỳ xuống dập đầu, tựa hồ thực sốt ruột, sau đó nói nhỏ bên tai Tiết Trường Kính mấy câu, Tiết Trường Kính liền thay đổi sắc mặt.

Hắn chấp tay cười nói: “Thực ngưng ngừng, trong nhà có chút việc, các người uống trước, ta đi xem một chút.”

Hắn nói xong, dẫn quan binh rời đi.

Mấy người khác thấy Tiết Trường Kính đi rồi, nhin không được chế nhạo: “Có phải bảo bối của huynh trưởng lại chọc ra chuyện gì hay không?”

Đằng Vân giả vờ tỏ vẻ thú vị, theo nói: “Là quận chúa có chuyện gì sao, có lẽ khí hậu không hợp.”

Người nọ cười lạnh một tiếng, “Quận chúa cái gì, không dỗi gặt ngài, là nam quyến huynh trưởng nuôi trong nhà, người ở đây đều biết, có vài kẻ ỷ vào huynh trưởng sủng ái, cả ngày vô pháp vô thiên, khiến cho Hầu phủ chường khí mù mịt... Quận chúa tới đây, hừ hừ, chỉ sợ là bị khinh bỉ.”

Đằng Vân làm bộ như việc không đáng lo, nói: “Những lời này không nên nói lung tung.”

Bất quá trong lòng hắn rõ ràng, Tiết Trường Kính vội vã trở về như vậy, không chừng là vì mấy chuyện này.

Uống qua ba tuần rượu Tiết Trường Kính cũng không quay lại, mọi người ăn cũng ăn qua, rượu cũng uống không ít, liền chuẩn bị giải tán, Đằng Vân nói: “Hiện giờ còn sớm, không bằng đi dạo quân doanh, cũng nhìn xem chi sách trị binh của Chính An hầu.”

Đằng Vân đã lên tiếng, mọi người cũng không dám chối từ, liền dẫn Đằng Vân và Đằng Thường đến quân doanh.

Mấy người vừa tới cửa, chỉ thấy có hai tướng sĩ thủ vệ, tướng sĩ kia nhìn đến Đằng Vân liền bị dọa.

Đằng Vân cười nói: “Bên trong nào nhiệt a.”

Tướng sĩ đáp lời: “Vừa có sứ thần kinh thành đến đại doanh, các tướng sĩ cùng tỳ thi với sứ thần, đang ở bên trong.”

Mấy người liền vào, quả nhiên tràng luyện binh tập trung rất nhiều người, giữa đài có một thân ảnh cao lớn, không ai khác ngoài Hà Trung, Hà Trung lắc mình tránh thoát công kích của một sĩ binh, vung tay ném người nọ xuống đài, bên dưới liền vang lên tiếng ủng hộ.

Hà Trung đã lâu chưa đánh nhau, lúc này luyện đến cao hứng, đưa tay lau mồ hôi, vừa nhấc đầu liền thấy Đằng Vân và Đằng Thường đứng dưới đài.

Đằng Vân dẫn đầu đi qua, cười nói: “Xem ra các người và tướng sĩ nơi này rất hợp ý.”

Hà Trung tới là để quan sát quân doanh, hiện tại Đằng Vân lại đây, tất nhiên muốn mang theo Đằng Vân đi một vòng, nhìn xem toàn cảnh đại doanh.

Tuy rằng binh sĩ trong đại doanh không nhiều, nhưng hành động kỷ luật, lương hướng cũng tương đối sung túc, Đằng Vân đều yên lặng nhớ kỹ.

Sau khi trở về, Đằng Thường nói: “Nếu muốn thu binh quyền chỉ sợ không dễ dàng, còn phải xuống tay từ mối quan hệ bất hòa của mấy huynh đệ Chính An hầu.”

Đằng Vân gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Khi nói chuyện thì có người tới, là thám tử Đằng Vân phái ra, hồi bẩm Chính An hầu vội vàng rời yến hội hồi phủ, đúng là vì chuyện quận chúa.

Trong phủ của Tiết Trường Kính có mấy nam sủng được sủng ái, tuy không có danh phận, nhưng ngày thường cũng xem như một tay che trời, từ khi lão Hầu gia bệnh nặng, càng thêm vô pháp vô thiên, sau đó Tiết Trường Kính lên kinh thành, mấy người nghe nói thế tử đại hôn, thủ quận chúa, tự nhiên mất hứng.

Quận chúa mới tới Hầu phủ, vì Tiết Trường Kính vội vàng mở tiệc chiêu đãi sứ thần, cũng liền quên nhắc nhở mấy người, bảo bọn họ cẩn thận đối đãi quận chúa.

Mấy người liền cho rằng Hầu gia căn bản không để quận chúa trong lòng, hơn nữa Phụng quốc xa như vậy, bên cạnh quận chúa chỉ có vài tỳ nữ, không có chỗ dựa, liền kiêu ngạo lên, không thiếu chế ngạo ngáng chân.

Mà quận chúa ở Phụng quốc được nuông chiều từ bé, cửu công tay cầm binh quyền, cũng không ai dám khinh thường nữ nhi của cửu công.

Hiện giờ quận chúa bị khi dễ, nhất thời giận dữ, lại nghe nói những việc trước kia của trượng phu mình, sao có thể nhẫn được, thế nên mang theo tỳ nữ chạy mất.

Tiết Trường Kính về phủ, chính là vì tìm quận chúa, loại chuyện này không thể giống trống khua chiêng tìm, vạn nhất bị Đằng Vân biết, bẩm báo trước mặt Tiết Quân Lương, chẳng phải tội lớn.

Đằng Vân và Đằng Thường nghe thám tử hồi báo, không khỏi nhìn nhau một cái, trong lòng đều cảm thấy không hay, Phụng Minh đem quận chúa đến

đây, chắc chắn có cái người bên cạnh, tìm cơ hội tốt xuất binh, dù sao xuất binh cũng cần danh chính ngôn thuận, nhưng hẳn mọi người đều không ngờ, quân chúa mất kiên nhẫn như vậy, vừa tới đã bỏ chạy.

Đặng Vân liền ngồi không yên, muốn quay về kinh báo tin, nhưng binh quyền của Chính An hầu phải thu, Phụng quốc là đại quốc, nếu giao chiến, hằng định cần binh lực rất lớn, nếu không thu binh lực của Chính An hầu, đến lúc đó không thể xuất toàn lực, càng thêm khó khăn.

Đặng Thường nhìn ra tâm tư của hắn, không khỏi lắc lắc đầu, cảm thấy Tiết Quân Lương có năng lực lớn như vậy, đành nói: “Chuyện thu binh quyền một mình ta làm được, hai ngày nay ngươi cũng thấy rõ, Tiết Trường Kính không có uy tín gì.”

Đặng Vân cũng không nói chuyện, Đặng Thường dừng một chút, tiếp tục nói: “Nếu Tiết vương phái người đi Minh Thủy, có thể tiến cử Đặng Tín làm tiên phong, từ khi bị bắt tới nay, Đặng Tín vẫn luôn bị giam lỏng ở ngoại ô kinh thành, y là người có khát vọng, chỉ cần ủy thác trọng trách, tất nhiên cù cung tận tụy.”

Đặng Vân gật gù đầu, “Ta phó thác nơi này cho thúc phụ.”

Đặng Thường nói: “Đừng nóng lòng đi ngay, nếu ngươi đi giờ, Tiết Trường Kính liền hoài nghi, phái người giả ý nói Tiết vương gọi ngươi về, sau đó ngươi đi cũng không muộn.”

Đặng Vân đáp ứng, buổi chiều Tiết Trường Kính lại đây khách sáo, nói là muốn bồi tội, kỳ thật cũng là trấn an Đặng Vân, để tránh Đặng Vân nghi ngờ, đáng tiếc Đặng Vân đã sớm biết.

Lúc này có thị vệ tới, quỳ trên mặt đất nói trong kinh có việc gấp, thỉnh Đặng Nam hầu quay về kinh xử lý.

Tiết Trường Kính ước gì hắn đi, cũng không hoài nghi, lập tức cấp nhân mã cho Đặng Vân, còn đưa một đồng vàng bạc lấy lòng hắn.

Đặng Vân tự nhiên thu hết, bảo thủ hạ xếp cẩn thận vào rương, trở về mua lương thảo.

Đoàn người ra roi thúc ngựa chạy về, thời điểm tới gần kinh thành, Đặng Vân chợt nhớ tới lời Đặng Thường nói, nếu hai nước khai chiến, Tiết quốc không thiếu hụt mưu thần, nhưng lại thiếu tướng quân có thể đánh trận.

Tuy ba huynh đệ Hà thị dũng mãnh thiện chiến, nhưng bản tính táo bạo, không thích hợp tiên phong, Đặng Tín lại khác, Đặng Tín luôn trầm ổn quyết đoán, nếu không phải Đặng vương buộc y đến tuyệt lộ, khả năng cả đời sẽ thành thành thật thật làm thái tử.

Tuy Đặng Vân và Đặng Tín không phải một mẫu sở sinh, giao tình cũng không quá sâu, nhưng hẳn biết rõ tính cách và năng lực của Đặng Tín.

Đội ngũ của Đặng Vân tới gần kinh thành, Tiết Quân Lương liền có được tin tức, y không ngờ Đặng Vân sẽ trở lại nhanh như vậy, bất quá thuộc hạ bẩm báo Đặng Nam hầu có vẻ vội vàng, hơn nữa hành trang cũng giản lược nhiều.

Tiết Quân Lương lập tức đoán được bảy tám phần, y sai người ra thành đón Đặng Vân, nhưng rất nhanh có người đến báo, lúc cách kinh thành mười dặm, Đặng Nam hầu đột nhiên đổi lộ tuyến, hướng đông nam mà đi.

Ngoại thành phía đông nam có một biệt viện, mới đầu là hành uyển Tiết vương dùng nghỉ ngơi khi đi vây săn, chẳng qua sau đó xây xong hành uyển tốt hơn, cái cũ liền vứt đi, sau đó dần dần biến thành nơi giam lỏng.

Có rất nhiều đại thần quyền cao chức trọng không thể giết, sẽ bị nhốt trong này, từ lúc Đặng vương quy thuận tới nay, Đặng Tín vẫn luôn ở trong biệt viện.

Vệ binh trông coi hành uyển rất đông, bất quá không phải không cho người đi vào, Đặng Vân tới nơi, thực thuận lợi qua đại môn.

Trong viện có chút tiêu điều, bởi vì hạ nhân rất ít, vừa qua khỏi chính ngõ, thái dương thực ảm áp, Đặng Vân chưa cần tìm người hỏi Đặng Tín ở đâu, liền nhìn thấy một người ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, ở trong sân phơi nắng.

Lúc này cũng không có hạ nhân, trên bàn nhỏ bày một bình trà, hai cái chén, đầu chứa đầy nước.

Đặng Tín cười nói: “Đặng Nam hầu đến đây, nơi này sơ sài, ngàn vạn lần đừng trách móc.”

Đặng Vân đi qua, ngồi xuống đối diện với y, ghế thực cứng, vô cùng thô ráp, lúc này Đặng Tín mới mở to mắt, đẩy chén trà trên bàn, ý bảo Đặng Vân uống trà.

Đặng Vân cầm lấy chén trà, nước trà hiển nhiên là lạnh, hỏi: “Ngươi biết ta sẽ đến?”

“Cũng không biết.”

Đặng Tín nói thẳng: “Nhưng ta luôn đợi các ngươi.”

Y dừng một chút, đứng dậy, nói: “Tuy ngày qua ngày ở nơi này cũng thực thanh nhàn, trừ ăn ra chính là ngủ, chẳng qua đây không phải điều ta kỳ vọng.”

“Vậy điều ngươi kỳ vọng là gì?”

“Mang binh, huấn binh...”

Đặng Vân gật gù đầu, nói: “Nếu đây là tâm nguyện của ngươi, ta sẽ tiến cử ngươi thử xem.”

Ánh mắt lạnh nhạt của Đặng Tín đột nhiên hiện lên một tia sáng rọi: “Nếu Đặng Tín còn có thể ra khỏi biệt viện này, tự nhiên nhớ rõ đại ân của Hầu gia.”

Đặng Vân còn chưa kịp tiếp lời, chợt nghe có người cười một tiếng, nói: “Không cần tiến cử, liền định như vậy đi.”

Đoàn người tiến vào đình viện, dẫn đầu chính là Tiết Quân Lương.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

CHƯƠNG 72: Lời tâm huyết

Đặng Vân và Đặng Tín đều không ngờ Tiết Quân Lương sẽ đến, chẳng qua hai người thoáng suy ngẫm cũng có thể đoán được, kinh thành phủ kín cơ sở ngầm của Tiết vương, ai làm gì y đều rõ như lòng bàn tay, Đặng Vân bước chân vào kinh, Tiết Quân Lương tự nhiên sẽ biết.

Tiết Quân Lương đi tới, y mặc thường phục, cũng không quá chói mắt, thực thoải mái ngồi xuống, Đặng Tín và Đặng Vân liền đứng dậy hành lễ.

Thời điểm Tiết Quân Lương ngồi xuống khẽ nhíu mày, có thể là cảm thấy ghế rất cứng, lập tức tiếp đón hai người, nói: “Ngồi a, các ngươi không cần giữ lễ tiết, đây không phải hoàng cung.”

Y nói như vậy, nhưng ghế chỉ có hai cái, Khương Dự vội vàng tìm thêm một cái đặt bên cạnh.

Lúc này Đặng Vân và Đặng Tín mới tạ ân, ngồi xuống.

Tiết Quân Lương không đề cập tới chuyện vừa rồi, quay đầu hỏi Đặng Vân: “Sao ngươi về sớm như thế?”

Đặng Vân dừng một chút, cũng không biết có nên nói chuyện kia ngay bây giờ không, đành nói: “Có một số việc, vi thần muốn quay về kinh bẩm báo.”

“Ân.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, lại giống như nhớ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, mới đề cập đến chuyện tiến cử Đặng Tín...”

Y vừa nói thế, sống lưng Đặng Tín rõ ràng căng thẳng, thoát nhìn có chút khẩn trương.

Tiết Quân Lương nói: “Đặng Tín a, cô từ sớm đã nghe về ngươi, ngươi xuất thân thái tử, thân phận cao quý hiển hách...”

Đặng Tín vội nói: “Tội thần không dám, tội thần từ nhỏ không có phúc làm thái tử, chỉ hy vọng còn có thể ra trận giết địch, làm một cái tiểu tốt cũng cam tâm tình nguyện.”

Tiết Quân Lương trong lòng cười thầm, Đặng Tín này rất khiêm tốn, biết thân phận của mình, dựa vào năng lực mà đi, nếu không phải Đặng vương hại thâm y, chắc chắn y cũng không làm chuyện táo bạo như thế.

Tiết Quân Lương cười nói: “Ái khanh đừng vội, cô không có ý gì khác, thuần túy là ca ngợi ngươi thôi... Cô nghe nói ngươi trầm ổn trung hậu, dụng binh không kiêu không gấp, Hậu Dương còn nói với ta, giao chiến cùng ngươi khiến hấn mất rất nhiều công sức. Tiết quốc vẫn thiếu nhân tài như vậy a, nếu Đặng Nam hầu muốn tiến cử ngươi, thuyết minh phẩm hạnh của ngươi không có vấn đề, tài trí của ngươi mọi người đều nhìn nhận, vậy cô không có đạo lý không dùng ngươi.”

Y nói xong, đứng dậy, Đặng Vân và Đặng Tín cũng phải theo đứng lên, Tiết Quân Lương nói tiếp: “Có người nói cô là bạo quân, nói cô chỉ biết chinh chiến, tàn bạo bắt nhân, nhưng cô so với Đặng vương mà nói, còn kém xa! Tội thiếu cô có cứu tất bảo, nhưng không biết mang thù, nếu ngươi là nhân tài, liền nhất định được trọng dụng. Cô cũng không đẩy con dân của mình ra khỏi quan ngoại mặc người xâm lược, dù là dân chạy nạn, trong mắt cô, họ cũng giống thái tử, đều là nhi tử của cô...”

Tiết Quân Lương xoay người lại, mặt hướng về phía Đặng Vân và Đặng Tín, cười nói: “Có lẽ các ngươi nghĩ, Tiết vương nói vậy, rốt cuộc có mấy câu là thật, mấy câu là giả... Kỳ thật cô có thể nói cho bất kì ai, lời cô nói, là xuất phát từ phế phủ, chẳng qua mỗi một câu cô nói, đều là một chữ ngàn vàng, tự tự dứt khoát!”

Đặng Vân giật mình sửng sốt, tuy Tiết Quân Lương không mặc long bào, không mang mũ ngọc, nhưng khí thế của y vẫn là một đế vương, không cho

người khác nghi ngờ uy tín và uy nghiêm của bản thân.

Y nói đúng, so với Đàng vương, Tiết Quân Lương là một quân vương phi thường khai sáng nhân nghĩa, dù không phải ước nguyện ban đầu của y, dù y có nguyện y hay không, y vẫn không giết Đàng vương, chỉ biếm Đàng vương thành thứ dân, y cũng không giết Đàng Tín Đàng Thường thậm chí là mình, y đồng dạng không hề động tới Tiết Ngọc.

Nhưng Tiết Quân Lương cũng không nhân từ, người không thể giết, không hữu dụng, không thể vì y phí sức, liền bị từ bỏ; có thể ra sức cho y, không một ai không mang ơn.

Lúc Đàng Vân đang lâm vào trầm tư, Đàng Tín thực hợp thời nói một câu “Bệ hạ anh minh.”

Tiết Quân Lương nói: “Nói nhiều như vậy vô dụng, kỳ thật là muốn nói cho ngươi biết, Đàng Tín a, tuy trước kia ngươi không phải người Tiết quốc, nhưng cô cho ngươi lương thảo, cho ngươi quan chức, cho ngươi thi triển khát vọng nơi sa trường, ngươi từ nay về sau, chính là người Tiết quốc, ngươi muốn mang binh, liền biểu hiện một chút cho cô thấy.”

Đàng Tín kích động, quỳ một chân xuống đất, cúi đầu, nói: “Tạ đại ân của bệ hạ! Vì thần nhất định máu chảy đầu rơi không nhục sở vọng!”

Tiết Quân Lương cười nói: “Đứng dậy đi, đừng động cái liền liền quỳ.”

Lại quay đầu nói với Đàng Vân: “Chính An quân thế nào?”

Đàng Vân đáp lời: “Theo những gì vi thần thấy hai ngày qua, Chính AN quân trị quân nghiêm minh, thu phục cần chút thời gian.”

“Đàng Thường ở bên kia?”

“Đứng dậy, vi thần về trước báo tin, Đàng tiên sinh còn ở bên kia.”

“Có y tại, cô yên tâm”

Tiết Quân Lương nói: “Đàng Tín Hà Trung Hà Nghĩa Hà Nhân sắp xếp Chính An quân, chờ Đàng Thường thu phục quân quyền, Chính An quân thêm bốn hỏ tướng.”

Đàng Tín quỳ xuống tạ ơn, đã muốn cảm kích đến rơi lệ, phụ mẫu thân sinh của y chưa từng coi trọng y, mà một ngoại nhân lại coi trọng y như vậy, sao không khiến Đàng Tín cảm động.

Tiết Quân Lương gật gật đầu, nói: “Nơi này cảnh trí không tồi, cô cũng không vội quay về kinh, Đàng Tín a, ngươi đi sửa sang lại một chút, chuẩn bị dọn ra ngoài.”

Đàng Tín ứng lời, kỳ thật y có thể nghe hiểu, là Tiết vương muốn y rời đi, một mình nói chuyện với Đàng Nam hầu.

Đàng Tín là người thức thời, làm thái tử nhiều năm, y đương nhiên biết cái gì nên nghe cái gì không thể nghe, lập tức cung kính rời khỏi hoa viên.

Tiết Quân Lương thấy y đi rồi, cười nói: “Đàng khanh trở về nhanh như vậy, có phải nhớ ta hay không?”

Đàng Vân khó gặp Tiết Quân Lương khí phách uy nghiêm như thế, bây giờ lại khôi phục bộ dáng trêu chọc ngày thường, nhưng không thể không nói, Tiết Quân Lương hiện tại khiến hắn càng dễ dàng trầm tĩnh lại, giảm thấp đề phòng.

Đàng Vân nói: “Thám tử của vi thần thăm dò được tin tức khiến vi thần không thể không quay về kinh.”

“A? Là tin tức gì có thể đánh động quý phi của cô.”

“Bệ hạ...”

Tiết Quân Lương ho khan một tiếng, cười nói: “Àn, ta nghe, ngươi nói đi, lần này ta không xen ngang.”

Đàng Vân bất đắc dĩ thở dài, nói: “Phụng quốc quận chúa tại Chính An hầu phủ bị chọc giận, mấy ngày trước đã trốn.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, lên tiếng “Àn”, ý bảo nghe được.

Đàng Vân nói: “Hiện giờ quận chúa đã đi mấy ngày, vi thần không thu được tin tức nói Chính An hầu tìm được quận chúa, có lẽ quận chúa đã được người Phụng quốc tiếp ứng, một khi Phụng vương nghe chuyện của quận chúa, nhất định sẽ mượn cơ hội này phái binh khai chiến.”

“Nhưng Phụng quốc còn chưa nghỉ ngơi đủ.”

Đàng Vân lắc đầu nói: “Vi thần cảm thấy, tuy Phụng quốc chưa nghỉ ngơi đủ, nhưng trước mắt chúng ta cũng vậy, Tiết quốc thu Đàng nam, lại đánh Trình Điền, tiếp đó cùng Đàng Tín đánh một trận, rồi là Chương Hồng, nếu luận nghỉ ngơi lấy lại sức, Phụng quốc đã được rồi. Từ xưa đến nay xuất binh phải danh chính ngôn thuận, bằng không mất dân tâm, Phụng quốc thật vất vả đoạt được cơ hội, tuyệt đối không có khả năng bỏ lỡ.”

Tiết Quân Lương nghe hần nói, bị một câu “Chúng ta” của hần biến thành “Tâm hoa nô phóng”, tuy Đàng Văn ngày thường vẫn giữ cấp bậc lễ nghĩa, đối với y tất cung tất kính, chỉ có thời điểm trêu chọc, Đàng Văn mới có thể lộ ra bộ dáng vô lực chống đỡ, nhưng từ những lời nói theo bản năng, trong lòng Đàng Văn đã đem chính mình tới bên Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương tâm tình tốt, mấy ngày nay Đàng Văn cách kinh thành, tuy Tiết Quân Lương vẫn theo lễ thường vào triều, theo lễ thường phê duyệt tấu chương, theo lễ thường tìm đại thần đến thảo luận các nghị sự, nhưng y luôn không được tự nhiên, không an lòng, luôn nhìn bản đồ trong thảo luận các mà ngăn người, bỗng nhiên nhớ lại cảm giác lúc hoàng hậu qua đời, trong lòng khủng hoảng, vạn nhất Đàng Văn đi không trở lại, nên làm thế nào cho phải.

Chỉ có tại thời điểm kia, Tiết Quân Lương mới thật sự cảm giác được, mình cũng là người, tâm mình cũng từ thịt mà ra, cũng sẽ mỗi một không chịu nổi, trong lòng nói cần tìm người thổ lộ, mà người này, ngoài Đàng Văn, trừ bỏ Đàng Văn, y sẽ không để cho người thứ hai nhìn đến dáng vẻ mỗi một như vậy của Tiết vương.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên vươn tay, bắt lấy tay Đàng Văn, kéo hần vào lòng mình, cùng nhau ngồi trên ghế.

Ghế không chịu nổi gánh nặng phát ra một tiếng “Chi nha”, bởi vì ghế thoát nhìn thực đơn sơ, chắc là Đàng Tín tự làm, cả người Đàng Văn đều căng thẳng, vạn nhất sụp, chính hần ngã xuống đất cũng không sao, nhưng nhiều hạ nhân đang ở đây, nếu Tiết vương ngã xuống, chẳng phải danh dự quét rác ư.

Đàng Văn nghĩ qua, sau đó không khỏi sùng sốt, sao mình phải vì người này mà suy nghĩ, bị giết qua một lần, cảm giác một mũi tên xuyên tim hần vĩnh viễn không quên, nhưng sau đó y lại đối tốt với hần, trên đời này, chỉ sợ ngoài Đàng Thường, không ai dụng tâm như vậy với hần.

Một tốt một xấu, coi như hòa, bọn họ vốn không thiếu nợ lẫn nhau, nhưng trong lòng Đàng Văn luôn có cảm giác không đúng, hần sẽ không tự chủ được suy nghĩ cho Tiết Quân Lương, loại cảm giác này giống như lâm vào vũng bùn, khó có thể thoát ra.

Tiết Quân Lương nói: “Người yên tâm... Nhiều năm chinh chiến, ta cũng hiểu rõ, ta làm vua mấy chục năm, đã tâm đương nhiên vẫn có, chẳng qua không bằng năm đó. Nếu Phụng quốc an phận, có lẽ hai nước Tiết Phụng có thể cùng tồn tại rất nhiều năm, nhưng nếu Phụng quốc xuất binh, Tiết Quân Lương ta cũng không phải không có chuẩn bị, đã sớm phái Hậu Dương âm thầm điều binh.”

Đàng Văn cảm thấy tư thế ngồi không quá lịch sự, muốn đứng lên, nhưng hần vừa động, ghế liền “Chi nha” một tiếng, Tiết Quân Lương còn lớn mật đưa tay ôm thắt lưng hần, dán mặt lên lưng hần.

Tuy cách quần áo, nhưng tựa hồ Đàng Văn có thể cảm giác được, hô hấp của Tiết Quân Lương nóng rực, giống như muốn xuyên qua y phục.

Loại động tác không nặng không nhẹ này, ngược lại làm Đàng Văn càng thêm không biết theo ai, hần toàn thân cứng ngắc, mặc Tiết Quân Lương ôm lấy.

Tiết Quân Lương thờ dài nói: “Người đi mấy ngày nay, ta rất nhớ người, nhất là thói xấu kia của Tiết Trường Kính, lúc trước còn mưu đồ gây rối người, sao có thể khiến ta yên tâm?”

“Bệ hạ... Vi thần nghe nói lúc trước có người bắt Chính An hầu thế tử giả lại, đánh một trận, nhốt trong lao nửa tháng...”

Tiết Quân Lương thần nhiên thừa nhận, “Đúng vậy, là ta làm, Khương Dự tự mình bắt người.”

Khương Dự đứng phía sau yên lặng lau mồ hôi, Tiết vương và hoàng quý phi ân ái, vì sao lại nhắc đến mình, quả nhiên người rồi sẽ già, vẫn nên nhanh chóng cáo lão hồi hương mới đúng...

Đàng Văn cau mày nói: “Thứ cho vi thần nói thẳng, loại chuyện này không phải để Tiết vương làm, nếu Chính An hầu thế tử không yếu đuối như mọi người tưởng tượng, người bắt hần đánh hần, chẳng phải khiến hần ghi hận?”

Tiết Quân Lương vẫn dán mặt sau lưng hần, ngược lại “Ha ha” cười, cả người rung lên làm toàn thân Đàng Văn cũng quái lạ.

Tiết Quân Lương nói: “Người quan tâm ta như vậy, ta thật cao hứng.”

“Vi thần...”

Đàng Văn muốn nói không phải mình quan tâm y, nhưng nhớ tới lời mình vừa nói, nếu giải thích, chẳng phải có vẻ làm kiêu.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên thay đổi đề tài, xoay hần lại, buộc hần đối diện mình, may mà Đàng Văn vóc người gầy yếu, nếu không ghé gối của Đàng Tín chắc chắn sụp.

Tiết Quân Lương nghiêm mặt nói: “Nếu Phụng quốc muốn khai chiến, người nguyện ý ra chiến trường sao?”

Đàng Văn bị y hỏi vậy, sùng sốt một chút, lập tức nói: “Nếu dùng đến vi thần, vi thần tự nhiên không chối từ.”

“Ta muốn nghe lời trong lòng người... Vừa rồi người không lập tức trả lời, chỉ hàm hồ đáp, thuyết minh trong lòng người cũng không nguyện ý.”

Tiết Quân Lương để hần tựa vào người mình, nhẹ nhàng hôn lên vành tai Đàng Văn, nói: “Khúc mắc đề phòng của người đối với ta, trong lòng ta đều rõ ràng, người tới nói cho ta biết, rốt cuộc thế nào, mới có thể đã động người?”

Đặng Vân cười nói: “Bệ hạ ngài đang đến phố hoa sao, vì thần là nam tử, cũng không cần lời ngon tiếng ngọt.”

Tiết Quân Lương tiếp lời nói: “Chính là ta muốn nói lời trong tâm.”

“Bệ, bệ hạ...”

Tiết Quân Lương nói: “Tuy có rất nhiều lời, làm một quân vương không phải xuất phát từ phé phủ, nhưng câu này nhất định là lời tâm huyết... Ta đối với người để bụng, ta muốn đối tốt với người, ta muốn suy nghĩ cho người, ta muốn người cao hứng.”

Đặng Vân sau khi nghe xong trầm mặc, Tiết Quân Lương cắn vành tai hắn, Đặng Vân không có phòng bị, “A” một tiếng, kinh ngạc mở to mắt nhìn y.

Tiết Quân Lương cười nói: “Nghĩ gì xuất thần như vậy? Ta đối người để bụng, là chuyện của ta, không phải gánh nặng, cũng không cần báo đáp.”

—

Phụng Minh đồng ý đưa quận chúa qua, đương nhiên sẽ xếp người bên cạnh quận chúa, sau khi quận chúa trốn đi rất nhanh thấy được người tiếp ứng, cải trang xong, thực thuận lợi về tới Phụng quốc.

Phụng quốc cứu công là nguyên lão hai đời, nữ nhi bị khinh thường như vậy nào có thể chịu nổi, hơn nữa quận chúa khóc lê hoa đá vũ, liền càng đau lòng người.

Phụng Minh triệu tập đại thần hỏi ý kiến mọi người, cứu công hiển nhiên đồng ý xuất binh, bất quá Phụng Minh cũng đưa ra dị nghị.

“Trước mắt Châu quận cạnh Minh Thủy chưa chuẩn bị tốt, lại cùng Chương Hồng đánh một trận, dân chúng còn nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu mạo muội khai chiến, chỉ sợ sẽ khiến dân chúng bất mãn, phương diện này nên xử lý thế nào?”

Lữ Thế Thần không ở triều đình, hần sớm bị phái tới tiền tuyến Minh Thủy trú binh, vẫn là Tề Từ Kết nói: “Đánh giặc cần danh chính ngôn thuận, hiện giờ tìm được nhược điểm của Tiết quốc, là thời cơ tốt nhất, Tiết quốc đã trải qua mấy chiến dịch lớn nhỏ, hai nước đều nghỉ ngơi dưỡng sức, đây mới là thời cơ tuyệt hảo... Về phần dân chúng bất mãn, có thể cho người nghĩ một cái công văn, dán tại phố lớn ngõ nhỏ, trần thuật hành vi của Tiết quốc.”

Phụng Minh gật đầu nói: “Liên theo lời Từ Kết mà lo liệu, nhưng còn một vấn đề, Tiết vương sớm trú binh ở hạ du Minh Thủy, nếu chúng ta phát binh, nên đánh chiếm thế nào, mới có thể bắt ngờ?”

Tề Từ Kết nói: “Theo mặt tướng thấy, hạ du Minh Thủy địa thế hiểm yếu, Tiết vương lại phái binh bảo vệ, không nên đột phá từ nơi này, nếu cường tấn công, chỉ sợ tổn binh hao tướng, mất nhiều hơn được... Tuy Tiết quốc binh hùng tướng mạnh không ai bì nổi, nhưng có một thứ bọn họ không bằng, đó là thủy chiến.”

Phụng Minh cười nói: “Quả thật như thế, Tiết quốc không có sông lớn, không thể luyện thủy quân.”

Tề Từ Kết nói: “Thủy chiến hoàn toàn khác lục chiến, không có thủy quân trải qua huấn luyện, ở trên thuyền đánh giặc sẽ say tàu, ngay cả trường mâu trường kiếm đều đâm không chính xác, cho nên Đại vương chỉ cần phái binh bảo vệ Minh Thủy, không cho quân đội của Tiết quốc vượt qua Minh Thủy, đợi Tiết quốc mệt mỏi, lương thảo không tiếp ứng kịp, chúng ta hẵng vượt qua Minh Thủy, giết bọn họ trở tay không kịp, biên cảnh Tiết quốc liền giống như vật trong bàn tay.”

Phụng Minh nói: “Nhưng cô nghe, sau khi Tiết Quân Lương thu Đăng quốc, cũng không đuổi tận giết tuyệt người Đăng quốc, bọn họ là quốc gia phía nam, thủy chiến cường hạng, nếu những người này căm kích Tiết quốc, có khả năng sẽ trợ giúp Tiết vương huấn luyện thủy quân.”

“Cho nên binh quý thần tốc, chỉ có thừa dịp thủy quân còn chưa huấn luyện hảo, tốc tốc xuất binh mới là thượng sách!”

—

Đặng Thường tung tin đồn ở Chính An hầu phủ, nói Chính An hầu sơ đẳng hầu vị, bất mãn đệ đệ tay cầm binh quyền nhiều hơn hắn, không muốn làm một Hầu gia hữu danh vô thực, chuẩn bị đuổi tận giết tuyệt đệ đệ.

Các nhi tử của lão Hầu gia nghe được lời đồn, trong lòng đều luống cuống, mặt khác, Đặng Thường lại thừa dịp Tiết Trường Kính mở tiệc chiêu đãi mình, khuyên hần thu binh quyền của huynh đệ, Hầu gia không có thực quyền, có còn là Hầu gia.

Vì thế quan hệ giữa hai bên nháy mắt trở nên căng thẳng, mấy nhi tử của lão Hầu gia lén đến thỉnh Đặng Thường dự tiệc, nói là thương thảo đại sự, bọn họ thỉnh Đặng Thường vì bọn họ ra chủ ý, thế nào mới không bị huynh trưởng bức tử.

Đặng Thường nói: “Trên đời này, lớn hơn Chính An hầu là ai, có thể một câu phé đi Chính An hầu là ai?”

Vài người đột nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay một cái nói: “Đương nhiên là Tiết vương!”

Đặng Thường nói: “Các người giao binh quyền cho Tiết vương, tỏ rõ trung tâm, Tiết vương tự nhiên sẽ không nhẫn tâm đoạt binh quyền của các người, đến lúc đó sẽ để các người quản lý quân đội của mình, nhưng Tiết vương sẽ nhớ được các người trung thành, như vậy Chính An hầu đâu dám động đến các người?”

Mấy người đều nói là biện pháp tốt, “Nhưng chúng ta đang ở đất phong, không có chỉ dụ không được ra đất phong, sao giao binh quyền cho Tiết vương?”

Đằng Thường làm bộ như khó xử, mấy người nhìn ra y có biện pháp, liền thúc giục y nói, Đằng Thường không nói, mấy người luân phiên cầu ba ngày, Đằng Thường mới nói: “Ta nói ra biện pháp này, chỉ sợ các người sẽ cảm thấy ta là tiểu nhân, chẳng qua đây cũng là biện pháp duy nhất, không biết làm thế nào cho phải a.”

Mấy người còn kém quỳ xuống bái Đằng Thường làm tái sinh phụ mẫu, lúc này Đằng Thường mới nói: “Nếu các người tin tại hạ, đem hồ phù quan ấn giao cho ta, rồi viết một phong thư cho Tiết vương, thuyết minh căn nguyên, ngày mai ta sẽ khởi hành về kinh, có thể giúp các người đưa, chỉ sợ ngoài ta, không ai có thể rời đất phong, đương nhiên, Chính An hầu có thể.”

Mới đầu còn do dự một chút, nhưng thời điểm nghe được ba chữ “Chính An hầu”, mấy người không do dự nữa, lập tức soạn một phong thư, sau đó đặt hồ phù và quan ấn vào hộp nhỏ, giao cho Đằng Thường.

Đằng Thường ngày kế khởi hành, nhàn nhã ngồi trong mã xa, mở hộp gấm ra, bốn hồ phù và quan ấn được đặt cẩn thận, đề lên phong thư niêm kín.

Đằng Thường ngay cả nhìn cũng không nhìn, vươn tay châm nến, đưa phong thư tới gần ngọn lửa, đốt.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

CHƯƠNG 73: Thú nha

Thời điểm Đằng Thường trở lại kinh thành, Tiết Trường Kính còn không biết đệ đệ của mình đã đem binh quyền bán đứng.

Sau khi Tiết Hậu Dương nghe ngóng được Đằng Thường tới kinh, lập tức sai người chuẩn bị ngựa, khoái mã hướng vùng ngoại ô đón Đằng Thường.

Đằng Vân ở trong cung cũng nghe Đằng Thường đã trở lại, liền bảo Thụy Tuyết chuẩn bị thường phục, muốn xuất cung đón y.

Thụy Tuyết lại che miệng cười nói: “Hảo chủ tử của ta, ngài đi làm cái gì nha?”

Đằng Vân nói: “Tự nhiên là đi đón Đằng tiên sinh, một mình y ở Chính An thu binh quyền, ta vốn không yên lòng, hiện giờ y trở về...”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Thụy Tuyết đánh gãy: “Chủ tử, chẳng lẽ ngài không biết, Vạn Niên hầu đã qua sao?”

Nhìn bộ dáng không rõ của Đằng Vân, Thụy Tuyết vừa thờ dài vừa cười nói: “Người ta hai người tiểu biệt gặp lại, chủ tử ngài qua đó, chẳng phải là vướng bận sao?”

Đằng Vân gạt mình sau đó có chút xấu hổ, nói: “Cũng là người nghĩ chu đáo.”

“Không phải nô tỳ nghĩ chu đáo, là chủ tử ngài không nghĩ đến phương diện này, Đại vương đáng thương, cả đời ngựa chiến giang sơn bách chiến bách thắng, kết quả thua trên tay ngài.”

Đằng Vân nghe nàng nhắc đến Tiết Quân Lương, mới đầu không rõ, sau lại tưởng tượng, hóa ra Thụy Tuyết chê cười mình tri kỷ, không rõ tình cảm của Tiết Quân Lương.

Sao Đằng Vân không rõ, Tiết Quân Lương đã nói thẳng như thế, hắn hiểu được; nhưng trong lòng Đằng Vân vẫn còn có ngăn cách, cộng thêm da mặt mỏng, hiện giờ lại chuẩn bị đối đầu kẻ địch mạnh, hắn cũng không muốn nghĩ tới phương diện kia, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Thụy Tuyết thật sâu thờ dài, nói: “Chủ tử, mặc dù có một số việc không phải nô tỳ nên xen vào, nhưng nô tỳ vẫn muốn nhắc nhở chủ tử một câu... Đừng đợi đến lúc chuyện không thể vãn hồi mới hối hận.”

Đằng Vân biết nàng đang ám chỉ Triệu Lục và Phụng Minh, nói: “Ta vẫn muốn nghe chuyện cũ của bọn họ, nhưng lại không biết mở miệng hỏi người thế nào, người nguyện ý nói sao?”

Thụy Tuyết nói: “Không có chuyện cũ gì, chính là tạo hóa trêu người mà thôi.”

Thụy Tuyết dừng đã lâu, mới nói: “Nô tỳ sau này mới đi theo Triệu Lục tướng quân, chẳng qua tướng quân tin được nô tỳ, cũng có thể vì một mình tại Phụng quốc, không có người chia sẻ, nô tỳ coi như một cái lỗ tai... Năm đó tướng quân vẫn là hải đồng, theo phụ thân mẫu thân ở tại phụ cận Minh Thủy, Phụng quốc nội loạn một thời gian, lúc ấy Phụng vương vẫn là thái tử, trốn ra bên ngoài, liền trốn vào một hộ săn bắn, sau đó truy binh đến, cha mẹ

của tướng quân bị Phụng vương liên lụy mà chết, việc này đã là qua khứ xa xôi, tướng quân chỉ đề cập qua một lần liền không nhắc lại, nhưng nô tỳ thấy rõ, tướng quân là người cực đề ý thân tình, dù Phụng vương không cố ý, nhưng chung quy là vì hấn, tướng quân mất đi song thân, biến thành cô nhi.”

Đặng Vân nói: “Nếu là ta, ta cũng sẽ báo thù.”

Thụy Tuyết gật đầu nói: “Một người không cha không mẹ, là người thích hợp nhất làm thám tử, nô tỳ cũng vậy. Tuy nô tỳ là nữ lưu, nhưng những đau đớn kia, nô tỳ đều chịu qua, tự nhiên hiểu được, sau nô tỳ được phái đến bên người tướng quân, bởi vì biết ăn nói, nên thường ở cạnh Phụng vương, cùng Phụng vương đàm luận chuyện của tướng quân.”

Thụy Tuyết nhìn ra được, tuy Phụng vương lãnh khốc ngoan độc, nhưng đối Triệu Lục là thật tâm.

Đặng Vân nói: “Phụng vương đối tốt với Triệu Lục như vậy, Triệu tướng quân cũng là tâm không đành lòng.”

Thụy Tuyết cười nói: “Cho nên mới nói tạo hóa trêu người, chủ tử càng phải quý trọng tình cảm của đại vương đối với ngài, có rất nhiều chuyện bỏ lỡ sẽ không thể vãn hồi, mặc kệ có bao nhiêu hối hận, đều phải chịu một lần.”

—

Phụng Minh nhìn bản đồ thật lâu, đưa tay nhu nhu thái dương, mấy ngày nay vì muốn trừ bị chuyện xuất binh, hấn hao hết tâm lực, đầu óc có chút choáng váng, cũng chỉ có đem mình mệt đến không thể mệt hơn, mới không nhớ tới một số chuyện không nên nhớ.

Phụng Minh nghiêng đầu, có chút buồn ngủ, hấn tựa hồ thấy được mình lúc bé, vì nhi tử của phụ hoàng rất đông, nên hấn thường xuyên bị xa lánh, từ nhỏ liền một bộ tâm ngoan thủ lạt, thời điểm đến Minh Thủy lần trốn, cũng là lần đầu tiên hấn biết cái gọi là thân tình.

Tuy hộ sản bản kia không giàu có, nhưng cuộc sống một nhà ba người thực hạnh phúc, bọn họ thu lưu Phụng Minh, để con của mình làm bạn với Phụng Minh.

Lúc Phụng Minh thành phụng vương, tuần tra quân doanh liền thấy được Triệu Lục, thời điểm đó Triệu Lục anh khí bừng bừng, đứng lẫn trong các binh sĩ, có vẻ cao lớn mà không giống người thường, Phụng Minh cũng không cho đó là thích, khi ấy hấn vẫn có rất nhiều phi tần.

Sau vì luyện binh, Phụng Minh lại gặp được tướng sĩ anh khí bừng bừng nọ, nhưng hấn không ngờ tới, tướng sĩ này, lại là nhi tử của hộ sản bản, hấn nhớ rõ mảnh thú nha kia, bởi vì binh lính phải mặc khôi giáp, cho nên trước đó không nhìn đến cổ của y có mang thú nha.

Phụng Minh lập tức nhớ lại chuyện quá khứ, hấn che giấu thân phận của mình, làm hại một nhà chết thảm, thật không ngờ, nhiều năm về sau còn có thể nhìn thấy hài tử chơi cùng mình năm đó.

Phụng Minh là xuất phát từ không đành lòng mới trọng dụng Triệu Lục, nhưng hấn không dám nói thẳng với Triệu Lục, hấn sợ Triệu Lục nhớ lại chuyện kia, sẽ hận hấn, hấn chỉ muốn yên lặng bù đắp một chút.

Bởi vì Phụng vương trọng dụng một tiểu binh, trên triều đình dần dần đồn đãi Phụng vương hảo nam sắc, có tân sủng tên là Triệu Lục, là một quan quân trẻ tuổi.

Mới đầu Phụng Minh không chú ý, triều đình thường có mấy lời đồn nhảm không lọt tai, hấn sớm quen, nhưng không nghĩ tới, Triệu Lục dần dần thật sự biểu lộ đề ý mình.

Triệu Lục là hiểu lầm lời đồn đãi, y muốn thu được tín nhiệm của Phụng vương, mà chuyện giường chiếu kia hiển nhiên dễ thu được tín nhiệm nhất.

Phụng Minh một nửa xuất phát từ áy náy, một nửa xuất phát từ mới mẻ, cũng mặc kệ lời đồn lan xa, không ngờ tới ngày sinh thân của mình, tất cả mọi người uống rượu, Triệu Lục lại không đề ý Phụng Minh phản kháng, mạnh mẽ muốn Phụng Minh.

Từ ngày ấy, quan hệ của hai người trở nên quý dị, dần dần, việc giường chiếu đối với hai người mà nói giống như ăn cơm, lời đồn đãi thành thực, Phụng Minh phát hiện, áy náy của hấn cũng dần dần đổi vị, Triệu Lục ở trong lòng hấn khó có thể bỏ ra.

Phụng Minh mãnh liệt bùng tỉnh, ra một thân mồ hôi lạnh, hấn dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, thật sâu thở dài, từ ống tay áo lấy một mảnh thú nha ra.

Hấn còn nhớ rõ đã từng hướng Triệu Lục muốn mảnh thú nha này, chẳng qua lí do là cảm thấy thú nha chơi thật khá, lại thấy Triệu Lục đeo mỗi ngày, cho nên muốn trao đổi tín vật.

Mới đầu Triệu Lục không cho, cũng vì chuyện này mà cùng Phụng Minh chiến tranh lạnh, Phụng Minh biết, vì đây là di vật của cha mẹ y, về sau cũng không nhắc lại, chẳng qua hôm sau Triệu Lục tới tìm hấn, giao thú nha cho Phụng Minh.

Phụng Minh cao hứng, khi đó hấn căn bản không biết Triệu Lục là thám tử của Tiết quốc, còn tưởng rằng Triệu Lục đã rõ ràng tình cảm của mình, hóa ra đối phương muốn đổi lấy tín nhiệm của mình mà thôi.

Phụng Minh đưa tay vuốt mảnh thú nha kia, nhin không được mũi đau xót, nguyên lai y nhớ rõ hết thảy, cũng luôn luôn chờ thời cơ trả thù, chỉ tự trách mình rất dễ tin, cũng tự trách mình vì sao năm đó chạy trốn tới nhà y.

—

Tiết Hậu Dương gấp xa giá của Đàng Thường ở vùng ngoại ô, hạ nhân bên ngoài nói: “Đàng tiên sinh, là Vạn Niên hầu đến.”

Đàng Thường vén màn xe nhìn thoáng qua, cười nói: “Hầu gia đơn thương độc mã là tới nghênh đón?”

Tiết Hậu Dương nghe y nói thế, mặt trợn xấu hổ, Đàng Thường bảo hán giao ngựa cho hạ nhân, sau đó vào trong xa giá.

Xa giá là Tiết Trường Kinh chuẩn bị, tuy không phô trương như Tiết vương, nhưng tuyệt đối không keo kiệt, ngồi cũng phi thường thoải mái.

Đàng Thường lấy một hộp gấm từ tủ nhỏ, mở ra đưa cho Tiết Hậu Dương.

Tiết Hậu Dương nhìn đến, lập tức kinh ngạc nói: “Tiên sinh, người thật sự lấy được hổ phù!”

Đàng Thường nói: “Chả lẽ giả, chỉ vài oa nhi mà thôi, tự nhiên dễ gạt.”

Tiết Hậu Dương nhìn bình phù, cơ hồ mừng rỡ không khép miệng, chỉ lo ngây ngô cười, lại giống như nhớ ra cái gì đó, liền nói: “Đàng Nam hầu đã quay về kinh được một thời gian.”

“Ta biết, khiến người hao tâm tổn trí.”

Đàng Thường nói: “Tuy hiện giờ chiếm được hổ phù, nhưng muốn thu nạp quân tâm của Chính An quân, còn phải trông cậy vào các người.”

“Tiết vương đã thả Đàng Tín ra, phong y làm tướng quân, chỉ chờ hổ phù đến, sắp xếp Chính An quân.”

Đàng Thường gật gù đầu, nói: “Ta sớm nghĩ tới, Đàng Tín là nhân tài hiếm có, hơn nữa biết tiến thoái, nếu không phải...”

Nếu không phải Đàng vương tin một bề phi tử, muốn phế thái tử lập người khác, Đàng Tín biết mình bị phế liền chứng minh cách cái chết không xa, có thái tử nào dung được thái tử trước đâu, nếu không phải như vậy, Đàng Tín nào có mạo muội khởi binh.

Bất quá những chuyện liên quan tới Đàng quốc, Đàng Thường cũng không muốn nhắc lại.

Tiết Hậu Dương lý giải tâm tư của Đàng Thường, nói: “Tiên sinh yên tâm, Tiết vương đã bắt đầu chuẩn bị, nhất định có thể thu phục quân tâm, huống hồ Đàng Nam hầu cũng có bản lĩnh, điểm ấy chắc chắn tiên sinh rõ ràng, ý của Đại vương là để Đàng Nam hầu chứng minh quyền của Chính An.”

Đàng Thường cười nói: “Người thăm dò rất nhiều.”

Tiết Hậu Dương cười ngây ngô, trong lòng biết Đàng Thường quan tâm, tự nhiên thăm dò tốt để y an tâm.

Đàng Thường nhìn hán cười, cất hộp gấm vào tủ, nói: “Phụng quốc quận chúa vì chịu không nổi vũ nhục mà trốn đi, nếu lúc ấy quận chúa lấy Hầu gia ngài, có lẽ không dẫn đến tình trạng không xong như bây giờ?”

Tiết Hậu Dương nghe y nói vậy, nhất thời căng thẳng, nói: “Sao ta có thể đồng ý thú quận chúa, tiên sinh không phải không biết.”

Đàng Thường nhướn mày cười, bỗng nhiên đưa tay đẩy Tiết Hậu Dương xuống nhuyễn thảm, cả người dán lên, cười nói: “Nghe người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hoan, không biết mấy ngày nay Hầu gia có tân hoan hay không.”

“Tự nhiên là không có.”

“Vậy Hầu gia nhẫn đến khó chịu?”

Tiết Hậu Dương nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của đối phương, trái tim đã nhanh nhảy ra ***g ngực, nói: “Tiên sinh, sao một hồi người liền chế nhạo ta.”

Đàng Thường nói: “Ta chế nhạo người thế nào?”

Nói xong, cầm tay Tiết Hậu Dương, kéo tay hán đi xuống, Tiết Hậu Dương nhất thời ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn Đàng Thường.

Đàng Thường nói tiếp: “Công bằng mà nói, ta nhẫn đến khó chịu.”

Tiết Hậu Dương mừng rỡ như điên, trên lưng dùng lực, xoay người áp Đàng Thường dưới thân, vị trí hai người liền đảo ngược, Tiết Hậu Dương hôn lên khóe môi y, nói: “Ta hiển nhiên nhớ người, chỉ mong trông người nhanh trở về, lại sợ người có sơ xuất.”

Đàng Thường nhẹ giọng nói: “Đây là trên xe, Hầu gia không sợ người bên ngoài nghe được?”

Tiết Hậu Dương bĩu môi nói: “Tiên sinh còn nói không phải cố ý chế nhạo ta?”

Đàng Thường cố ý nâng một chân lên, dùng đầu gối nhẹ nhàng cọ xát hạ thân Tiết Hậu Dương, cười nói: “Chính là ta muốn ở trên xe, có thể sao?”

Lúc hai người tiến cung đã là buổi chiều, hiếm khi Đàng Thường cũng theo vào cung, không trực tiếp giao hồ phù cho Tiết Hậu Dương mang qua.

Thời điểm ở trong xe, vì Đàng Thường sợ người ngoài nghe thấy, hiển nhiên không dám lớn tiếng, nhưng Tiết Hậu Dương bị y châm ngồi lại không biết nặng nhẹ, khiến cả người Đàng Thường vô lực, lần sau không dám châm ngồi hẳn.

Trở về Hầu phủ thu thập một phen, rồi vội vã tiến cung.

Tại noãn các, Tiết Quân Lương và Đàng Văn đều ở, Tiết Hậu Dương Đàng Thường thỉnh an xong, Tiết Quân Lương liền sai Khương Dự đưa ghế cho hai người.

Thanh âm của Đàng Thường có chút khàn khàn, hơn nữa lúc ngồi xuống có vẻ không đứng lắm, Tiết Quân Lương hiển nhiên nhìn ra, mà Đàng Văn lại không nghĩ tới phương diện này, còn thực quan tâm hỏi Đàng Thường: “Tiên sinh, người nhiễm phong hàn sao?”

Mặt Đàng Thường hiếm thấy khê đỏ lên, mà Tiết Hậu Dương càng giống như bị người xem thấu, duy độc Tiết Quân Lương cười ha ha.

Tiết Quân Lương nói: “Chúng ta trở lại chuyện chính, nếu đã lấy được hồ phù, thời điểm giao chiến với Phụng quốc cũng nắm chắc một chút.”

Đàng Văn gật đầu: “Chính An gần Minh Thủy, chỉ cần Chính An có thể xuất binh, đến lúc đó từ hai phương giáp công Minh Thủy, phần thắng càng lớn hơn nữa.”

Tiết Quân Lương tiếp lời: “Cộng thêm xuất kỳ bất ý (bất thành linh).”

Đàng Thường nhìn bọn họ kẻ xướng người họa, tựa hồ người khác chen không lọt, Đàng Văn có thiên phú binh pháp, nói đến binh pháp liền phi thường kích động, có rất nhiều giải thích độc đáo, mà Tiết Quân Lương lại biết lắng nghe, hiển nhiên phi thường hòa hợp.

Bốn người thảo luận chuyện Chính An quân, trước mắt bất động thanh sắc, khiến Phụng quốc cho rằng Chính An quân vẫn thuộc binh quyền của đất phong, không có khả năng xuất binh lực, cũng thả lỏng cảnh giác với Chính An, đến lúc đó bất ngờ xuất binh tiếp viện tiền tuyến.

Bốn hồ phù, vừa lúc có bốn hồ tướng là Đàng Tín và ba huynh đệ Hà thị, bước tiếp theo chính là sắc phong và xuất binh.

Mọi người nghị sự xong, Đàng Thường lại muốn nói riêng với Tiết Quân Lương hai câu, Tiết Hậu Dương và Đàng Văn đều sững sờ lui ra ngoài.

Noãn các là nơi quân vương triệu tập đại thần thương nghị chuyện trọng yếu, cho nên cách âm phi thường tốt, sau khi đóng cửa, người bên ngoài muốn nghe cũng không nghe được.

Tiết Quân Lương cười nói: “Thật hiếm khi Đàng tiên sinh tiến cung, thân thể hoàn hảo chứ, đệ đệ của ta là người không biết nặng nhẹ, về sau còn cần người tha thứ hẳn nhiều.”

Đàng Thường cười trả lời: “Ta và Vạn Niên hầu là tha thứ cho nhau, dù sao cũng là phu thê kết tóc.”

Một câu nói kia như có như không trạc tới chỗ đau của Tiết Quân Lương, Tiết Hậu Dương và Đàng Thường cứ án tề mi, hai người tương kính như tân, tình cảm lại thâm sâu, không giống mình, thuần túy còn trong giai đoạn thông suốt cho Đàng Văn.

Đàng Thường nói: “Trước mặt người thực không nói láo, hẳn Tiết vương và ta đều cảm thấy nói như vậy rất mệt, ta liền cả gan nói thẳng.”

“Tự nhiên nói thẳng.”

Đàng Thường khê cười, nói: “Có một số việc, Tiết vương anh minh, chắc đã sớm biết, Đàng Văn là ta nhìn lớn lên, tính cách của hắn không ai hiểu hơn ta, Đàng Văn làm người trung hậu nhân nghĩa, là thúc phụ, ta muốn tìm cho hắn một... nữ tử cả đời đối tốt với hắn.”

Tiết Quân Lương nghe Đàng Thường cường điệu hai chữ “Nữ tử”, thu liễm ý cười, “Đàng tiên sinh thỉnh tiếp tục nói, ta đang nghe.”

Đàng Thường nói: “Nhưng mà, Đàng Văn thích ai, ta tuyệt không phản đối. Đàng Văn tại phương diện này hoàn toàn không hiểu, đã có người đào bẫy để hắn nhảy, mà hắn cũng cam tâm tình nguyện nhảy xuống, ta không có lập trường phản đối, nhưng ta muốn nói cho người này, làm quân vương có lẽ y thành công, nhưng đối đãi Đàng Văn, y làm chưa đủ... Một ngày kia hành động của y khiến ta không hài lòng, ta sẽ khuyên bảo Đàng Văn, để hắn cùng người khác giai ngẫu.”

Tiết Quân Lương nghe xong, ha ha phá lên cười, nói: “Trách không được có người từng nói với ta Đàng Thường miệng lưỡi sắc bén, hôm nay ta lĩnh giáo, dám uy hiếp cô, người là người đầu tiên, bất quá...”

Y dừng một chút, nói: “Ta có thể hướng thiên thề, mặc kệ Đàng Văn có thể nào, đều là của Tiết Quân Lương ta, sẽ không thay đổi... Tự nhiên, phương diện này ta còn phải thỉnh giáo Hậu Dương, làm sao có thể thu phục hồ ly chuyên ăn thịt, Đàng tiên sinh cứ yên tâm.”

Hai người mỗi người châm chọc đối phương một lần, ai cũng không chiếm được tiện nghi, bất quá Đàng Thường thực vừa lòng thái độ của Tiết Quân Lương với Đàng Văn.

Đàng Thường xoay người chuẩn bị mở cửa, đột nhiên nói: “Đàng Văn vốn nên sinh tại chiến trường, người sủng hắn cũng không cần nhốt hắn trong cung, để hắn ra ngoài có lẽ là chuyện tốt.”

Tiết Quân Lương gật đầu, “Ta biết.”

Lúc này Đằng Thường mới mở cửa, Tiết Hậu Dương và Đằng Vân đều bên ngoài, thấy Đằng Thường đi ra, Tiết Hậu Dương nói: “Tiên sinh, chúng ta có thể trở về sao?”

Đằng Thường gật đầu: “Đi thôi, cũng không còn sớm.”

Đằng Vân nhìn hai người rời đi, vừa chuyển đầu liền thấy Tiết Quân Lương vẫy tay, ý bảo mình qua.

Đằng Vân đi vào nôan các, Tiết Quân Lương cười nói: “Ngươi có biết chúng ta nói chuyện gì không?”

Đằng Vân lắc đầu, “Tự nhiên không biết.”

Tiết Quân Lương lại đổi đề tài, cười nói: “Vậy ngươi có biết vì sao thân mình Đằng Thường không thoải mái?”

Đằng Vân lại lắc đầu, Tiết Quân Lương một tay chống cằm, một tay vẫy vẫy, ý bảo hấn lại gần, Đằng Vân đến gần hai bước, đã bị Tiết Quân Lương túm qua, buộc hấn ngồi lên chân y.

Tiết Quân Lương một tay ôm thắt lưng hấn, một tay chậm rãi từ sống lưng hấn vuốt ve xuống dưới, mặt Đằng Vân nóng lên, muốn đứng dậy.

Lại nghe Tiết Quân Lương nói: “Bởi vì bọn họ làm chút chuyện này, cho nên...”

Đằng Vân nghe rõ, nhất thời bưng tỉnh, nghĩ tới vừa rồi mình còn hỏi Đằng Thường sinh bệnh phải không, liền có xúc động muốn đâm vào bàn chết đi cho xong, thật sự là rất mất mặt, trách không được khi đó phản ứng của mọi người phản kích như vậy.

Tiết Quân Lương kéo cổ áo hấn, môi hai người dán một chỗ, Tiết Quân Lương cười nói: “Khi nào chúng ta cũng làm việc này?”

Đằng Vân chịu không được trêu chọc của y, không biết nói gì mới tốt, Tiết Quân Lương cũng không muốn hấn trả lời, nhất thời trong nôan các chỉ còn lại tiếng hôn môi ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

CHƯƠNG 74: Xuất chinh

Phụng vương phong Tề Từ Kết làm đại đô đốc, xuất binh phạt Tiết.

Nhân mã của Triệu Lục làm tuyến đầu, hiển nhiên trước tiên giao phong với binh mã của Tề Từ Kết.

Triệu Lục vừa phái binh bảo vệ núi nhỏ, vừa phái chủ lực chặn quân địch qua Minh Thủy.

Minh Thủy là biên giới giữa hai nước Tiết Phụng, hai bên đều biết, chỉ cần qua Minh Thủy, xem như thắng hơn phân nửa, cho nên không thể để đối phương vượt qua.

Lúc lâm triều Tiết Quân Lương cho người đọc chiến thư phạt Tiết của Phụng vương, nói là vì Tiết Trường Kính vũ nhục quận chúa, Tiết Quân Lương nhân cơ hội này hạ lệnh tróc nã Tiết Trường Kính, phế tróc vị của hấn, bình quyền sung công.

Tiết Quân Lương lại lập tức sắc phong tứ hồ tướng, phân biệt chưởng quân binh mã của Chính An.

Bởi vì hạ du Minh Thủy ngăn cách hai nước, cho nên vô luận Phụng quốc hay Tiết quốc, bất luận là đánh trước hay đánh sau, nhất định phải qua nơi này, Tiết Quân Lương liền đặt tên cho núi nhỏ Triệu Lục đang trông coi, gọi là Vọng Giang sơn.

Đằng Tín và ba huynh đệ Hà thị lập tức khởi hành tới Chính An thu quyền, ba huynh đệ Hà thị lớn lên trong bộ tộc du mục, không biết thủy chiến, mà Đằng Tín bất đồng, Đằng nam nhiều sông, Đằng Tín thủy chiến như đánh trên đất bằng, tuy trước mắt thao luyện thủy quân có chút muộn, nhưng vẫn tốt hơn không thao luyện.

Chờ thủy quân thành thực, cùng nhân mã của Triệu Lục, từ hai mặt giáp công quân địch, nhất định có thể khiến Phụng quân hoảng loạn.

Mọi người thấy Tiết vương đã tính toán hết thảy, đầu tiên thu xong binh quyền sau đó sắc phong, liền không dám nói gì, hiển nhiên đây là chuyện Tiết Quân Lương sớm dự mưu.

Tiết Quân Lương nói: “Các người nói, cô nên phải ai đi trợ giúp Minh Thủy?”

Ý niệm trong đầu chúng thần đều là Đằng Vân, nhưng không ai dám nói ra, dù sao Đằng Vân xưa đâu bằng nay, hiện giờ quý phi chương quân phượng ấn, cùng Tiết vương cử án tề mi, coi như là phu thê tình thâm, sao có thể ra chiến trường?

Cũng có người khinh thường nghĩ, Đằng Nam hầu tác uy tác phúc lâu như vậy, sớm đã bị Tiết vương sủng đến không biết đánh giặc, nếu để hấn ra tiền tuyến, nhất định kéo Tiết quốc xuống bùn.

Kỳ thật Tiết Quân Lương không muốn Đằng Vân đi, dù sao đánh giặc sinh tử khó đoán, không cần thận chính là có đi không có về, tướng lĩnh chết trên sa trường không ít, còn có bao nhiêu người chết không tìm được thi thể.

Cho nên Tiết Quân Lương muốn hỏi ý kiến mọi người một chút, chẳng qua không ai lên tiếng, Tiết Quân Lương đành nói: “Không ai có ý tưởng sao? Vậy trước tiên nói về trận này nên đánh thế nào... Lang Tĩnh, người từ trước tới nay túc trí đa mưu, người nói nên đánh thế nào?”

Lang Tĩnh bị điểm tên, đứng ra nửa bước, nói: “Theo vi thần thấy, chỉ cần bảo vệ Minh Thủy, tiện đà vượt qua sông, nhất định có thể chiến thắng Phụng quốc.”

“A? Minh Thủy chẳng qua là phân giới nhỏ nhỏ mà thôi, sao có hiệu quả lớn như thế?”

Lang Tĩnh nói: “Bệ hạ là ngôi cừu ngũ, nhân trung long phượng, chẳng qua Tiết quốc không có nước, nếu đoạt Minh Thủy, liền giống như long nhập đại giang, thuận buồm xuôi gió, đến lúc đó Phụng dân dị tâm, hiển nhiên tự sụp đổ.”

“Nói thực dễ nghe, nhưng mọi người đều biết, nhân mã của cô không thích hợp thủy chiến.”

Lang Tĩnh nói: “Đoạt Minh Thủy không nhất định phải thủy chiến, thủy chiến là điểm yếu của Tiết quân, cho nên phải bắt đầu từ hạ du Minh Thủy. Làm tốt bộ phòng của Minh Thủy, khiến địch nhân phân tâm, cùng lúc phái binh từ hạ du Minh Thủy đi qua. Theo vi thần hiểu biết, tiểu quận ở Minh Thủy Phụng quốc sau lũ lụt vẫn chưa trùng kiến hảo, bệ hạ có thể tập kích bất ngờ nơi này, quấy nhiễu dân tâm Phụng quốc.”

Tiết Quân Lương nói: “Mặc dù có đạo lý, nhưng Phụng vương không phải người dễ dàng đổi phó, sao có thể dùng kế dương đông kích tây.”

Lang Tĩnh nói: “Cái này phải nhờ đại đô đốc trong lòng bệ hạ.”

Tiết Quân Lương nhìn chằm chằm Lang Tĩnh thật lâu, sau đó cười nói: “Đúng vậy, người quả nhiên tài trí hơn người, tâm tư của cô bị người xem thấu.”

Y nói xong câu này, liền phân phó hạ triều, khiến mọi người hoang mang.

Kỳ thật đại đô đốc trong lòng Tiết Quân Lương hiển nhiên là Đằng Vân, nhưng y luyến tiếc Đằng Vân đi, y không muốn để Đằng Vân mạo hiểm, lần trước Đằng Vân thiếu chút nữa chết ở Hoa Đào đàm, thời điểm tin hấn chết truyền đến, Tiết Quân Lương cảm thấy chính mình cơ hồ hồng mất.

Bốn chữ “Kiệt lực mà chết”, quả thực là ác mộng, quấn quanh Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nhớ rõ lời Đằng Thường nói với mình, chiến trường mới là sinh địa của Đằng Vân, nhưng y chỉ sợ Đằng Vân quá mức cức cùn tận tụy, ngược lại không có hy vọng sống.

Tiết Quân Lương trở về điện, ngồi ngắm người trên long y, nếu phải Tiết Ngọc đi, điều y lo lắng, không phải Tiết Ngọc có dị tâm, mà là tính cách của Tiết Ngọc không thích hợp đấu với Phụng Minh, so với Phụng Minh, Tiết Ngọc vẫn quá non.

Nếu phải Tiết Hậu Dương đi, Tiết Hậu Dương lại chưa từng thủy chiến, hoàn toàn là một hần quân, nếu thời gian này Phụng Minh phái người từ hướng khác đánh lên kinh thành, chẳng phải là trở tay không kịp.

Đằng Vân thích hợp thủy chiến, Tiết Hậu Dương thích hợp thủ thành, đây là phương thức phân phối thiên y vô phòng.

Khương Dự nhìn bệ hạ trầm tư suy nghĩ, cũng chen miệng không lọt, chỉ có thể ra ngoài pha một bình trà giúp nâng cao tinh thần.

Mới ra điện lại gặp Đằng Vân, Khương Dự liền thỉnh an Đằng Vân, Đằng Vân nói: “Bệ hạ ở bên trong?”

Khương Dự đáp: “Ở đây, lâm triều trở về liền ngồi trong noãn các, không lên tiếng, lão nô lo lắng gần chết.”

Đằng Vân không nói thêm nữa, vào đại điện, đi đến noãn các, quả nhiên Tiết Quân Lương đang ngắm người nhìn chằm chằm bản đồ cách đó không xa.

Đằng Vân khụ một tiếng, Tiết Quân Lương mới giật mình tỉnh lại, hỏi: “Đằng khanh đến đây, chẳng lẽ muốn cùng ta dùng ngọc thiện?”

Đằng Vân lại nói: “Bệ hạ có chuyện gì khó xử, vi thần có thể phân ưu sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là suy nghĩ chuyện khai chiến... Người cũng biết, một khi khai chiến, không nói hao tài tổn của, tổn binh hao tướng vô số kể, còn phải cân thận cân nhắc, làm thế nào mới dành thắng lợi tuyệt đối.”

“Bệ hạ đang chọn đại đô đốc đi Minh Thủy sao?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Chúng ta ở chung một thời gian, đã luyện được tâm hữu linh tê.”

Đằng Vân nói: “Sáng nay Lang Tĩnh chỉ nói một nửa, người trong lòng bệ hạ chọn, có thể để vì thần suy đoán một chút.”

Tiết Quân Lương đột nhiên đứng dậy, bước tới, nói: “Không nhọc Đằng khanh đoán, Đằng khanh quay về Vân Phụng cung đi, ta muốn yên lặng một chút, hảo hảo cân nhắc một phen.”

“Bệ hạ.”

Đằng Vân cũng không đi, lạnh nhạt nói: “Trong lòng bệ hạ có người để chọn, vì sao không nói?”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Vì sao người không cho ta đi?”

Tiết Quân Lương như là tiết khí, xoay người lại ngồi xuống, ý bảo Đằng Vân cũng ngồi, tuy lòng ý không phải ai cũng có thể ngồi, nhưng mấy ngày nay Đằng Vân không ít lần chia sẻ lòng ý với Tiết Quân Lương, cũng tự nhiên ngồi xuống.

Tiết Quân Lương dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu thở dài, nói: “Ta tự nhiên không muốn người đi, dân chúng đều không muốn thân nhân của mình đi đánh giặc, sao ta lại muốn để người ta quan tâm đi đánh giặc chứ?”

Đằng Vân không nói chuyện, cũng không dám nhìn về mặt của y, Tiết Quân Lương nhẹ nhàng cầm tay hắn, nói: “Lúc ấy người tại Minh Thủy đánh giặc, tin người chết truyền đến kinh thành, người vĩnh viễn không biết, ta có bao nhiêu tuyệt vọng.”

Đằng Vân không rút tay về, tay hai người nắm chặt, có thể cảm giác được đối phương lo lắng, Đằng Vân mở miệng nói: “Bệ hạ cũng biết, ta giống Đằng Tín, nhân sinh của chúng ta nằm trên chiến trường, nam nhi há có thể ham an nhàn? Hơn nữa người có nghĩ tới, có từng nghe qua, hiện tại đại thần trong triều đánh giá Đằng Nam hầu thế nào, ta không phải người như vậy, người quan tâm ta, nói thật. . . Ta cảm động, cũng cao hứng. . . Chẳng qua Đằng hầu càng muốn nói cho các đại thần kia biết, Đằng hầu hoàn toàn xứng đáng nhận được quan tâm này.”

Tiết Quân Lương nghe tới đây, quay đầu nhìn Đằng Vân, Đằng Vân cười nói: “Trong lòng bệ hạ chắc chắn đã có sắp xếp tốt nhất, không bằng nhanh gọi người thảo chiếu thư.”

Lúc này Tiết Hậu Dương và Đằng Thường lại tiến cung, Tiết Hậu Dương nhận được mật báo của Triệu Lục, binh mã Triệu Thống chỉ huy, ở gần Hoa Đào đàm tại hạ du Minh Thủy, bị Lữ Thế Thần đánh lui mười dặm, Triệu Thống lại hạ lệnh hạ trại ngoài mười dặm, chuẩn bị phản kích.

Đằng Vân xem qua công báo, sắc mặt có chút trầm xuống, nói: “Triệu Thống trùng kế.”

Hắn nói xong chỉ chỉ bản đồ, nói: “Minh Thủy mấy năm liên tục mưa dầm, lại vì lũ lụt ngập thành, đường châu quận vẫn chưa sửa chữa tốt, thời tiết ẩm ướt, đường không bằng phẳng, trở ngại Phụng quốc vận lương. Lương thảo là căn bản trong quân, không có lương thảo quân tâm đại loạn, tự nhiên không thể đánh, Lữ Thế Thần là người thông minh, có lẽ những ngày gần đây Phụng quốc mưa to, lương thảo không thể đến kịp, hắn muốn mượn lương thảo của Triệu Thống. Công báo viết Triệu Thống không tổn thất quá nhiều, chẳng qua chỉ lui mười dặm, có thể vẫn hỏi, nhưng theo ta thấy, Lữ Thế Thần không phải binh truy kích, kỳ thật hắn cũng không nắm chắc phần thắng, chẳng qua là muốn Triệu Thống hạ doanh trại mà thôi. Triệu Thống lui binh vội vàng, nhất định không kịp chờ toàn bộ lương thảo đi, Lữ Thế Thần phái binh đoạt được doanh trại, liền đoạt thêm cả lương thảo, mà hiện tại Triệu Thống hạ trại tái chiến ngoài mười dặm, chỉ sợ lại muốn chấp tay cho hắn một phần lương thảo nữa.”

Hắn vừa nói xong, Đằng Thường cũng gật đầu, nói: “Lữ Thế Thần túc trí đa mưu, hắn không am hiểu đánh giặc, lại am hiểu công tâm, biết khi nào thì nên tiến, khi nào thì nên lui, không quá ba hiệp, Triệu Thống sẽ vì thiếu lương thảo mà thất thủ Hoa Đào đàm cho Phụng quốc.”

Tiết Hậu Dương nói: “Bệ hạ, nhanh thảo chiếu thư, phái binh tới Hoa Đào đàm, bị mất Hoa Đào đàm, Vọng Giang sơn của Triệu Lục tướng quân liền nguy hiểm, Hoa Đào đàm thất thủ, Phụng quốc có thể vây công núi, đến lúc đó lương thảo tuyệt, không cần phí người nào, cũng có thể ép tướng sĩ trên núi đầu hàng.”

Tiết Quân Lương nhìn chằm chằm công báo, trong lòng kêu loạn, đây là lần đầu tiên y có chút trở tay không kịp. Không phải trí mưu thủ đoạn của Tiết Quân Lương không bằng người khác, mà là bởi vì y bị tình cảm ngáng chân.

Tiết Quân Lương ngẩng đầu nhìn Đằng Vân, Đằng Vân cũng nhìn y, chính là chỉ liếc mắt một cái, Tiết Quân Lương lập tức nói: “Gọi Lang Tĩnh lại đây, cô muốn thảo chiếu thư, phong Đằng Nam hầu làm đại đô đốc, dẫn binh tới Minh Thủy.”

Lang Tĩnh đến rất nhanh, nói đến rất nhanh, không bằng nói y làm việc ở sở quân cơ chưa về, Lang Tĩnh sớm biết nhất định Tiết Quân Lương sẽ hạ quyết tâm

Lang Tĩnh vừa đến, liền từ tay áo xuất ra một cuộn giấy, lưu loát viết xong, còn kém đề tên.

Tiết Quân Lương lấy ngọc ti ấn xuống, tự mình đưa bút cho Đằng Nam hầu viết tên.

Ngày thứ hai lâm triều, Tiết Quân Lương cho người tuyên đọc thánh chỉ, trúc thai đưa tiễn, khiến chúng thần đều biến sắc.

Nghi thức đưa tiễn phi thường long trọng, văn võ bá quan đều đứng thành hàng, Tiết Quân Lương lại lần nữa thấy được bóng dáng Đằng Vân xoay

người lãnh binh mà đi.

Y híp mắt, đón gió, nhìn theo bóng dáng Đằng Vân, cho đến khi không thấy rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn đến đại kỳ tung bay.

Đằng Vân đi Minh Thủy là giải nguy cơ Triệu Thống cầm binh thất thủ Hoa Đào đàm, cho nên thời gian không đợi người, tự nhiên không thể mang theo quá nhiều binh sĩ đến Minh Thủy.

Hắn điểm năm nghìn quân tiên phong, phó tướng đi sau, trước hết chạy tới Hoa Đào đàm.

Triệu Thống đã thua Lữ Thế Thần ba hiệp, quân doanh đã không còn bao nhiêu lương thảo, chỉ có thể chờ vận chuyển tới, Triệu Thống luống cuống tay chân, nếu trận này tiếp tục thất bại, là hoàn toàn tặng Hoa Đào đàm cho địch, y cũng hiểu được, mình thất thủ, chẳng khác nào đẩy Triệu Lục vào tuyệt cảnh.

Triệu Thống mang theo ý niệm thề sống chết tới cùng, nhưng Lữ Thế Thần tức trí đa mưu, trận này lại vây khốn nhân mã của Triệu Thống, cơ hồ không lối thoát.

Thời điểm Triệu Thống cùng đường, lại nghe tướng sĩ bẩm báo, phía bắc có một đội nhân mã đánh tới, mới đầu Triệu Thống tưởng là phục binh Lữ Thế Thần an bài, nhưng nghĩ lại không có khả năng, Phụng quốc phía nam, sao an bài được binh mã phía bắc.

Đằng Vân mang theo năm nghìn tinh binh đuổi tới, từ bên ngoài vây quanh binh mã của Lữ Thế Thần, cứ như vậy, ngược lại biến thành trong ngoài giáp công, binh mã của Lữ Thế Thần không địch lại, trận tuyến rối loạn, bị đánh lùi ba mươi dặm, dừng lại ở phía nam Hoa Đào đàm.

Triệu Thống được cứu, nhưng trong doanh trại đoạt lại không có lương thảo, chắc là Lữ Thế Thần làm người cẩn thận, đã chuyển lương thảo đi.

Đằng Vân tới vội vàng, cũng không mang theo lương thảo, trước mắt thắng một trận, nhưng chưa thực sự thoát khỏi nguy hiểm.

Triệu Thống nghe nói Đằng Vân là đại đô đốc, liền chịu đòn nhận tội, cam nguyện chịu xử phạt đến chần quân uy.

Đằng Vân nhìn Triệu Thống quỳ trên mặt đất, nói: “Người có biết nếu xử phạt người, là hình phạt gì không?”

Đằng Vân không đợi Triệu Thống nói chuyện, cười nói: “Là tử tội. Người mất lương thảo, dao động quân tâm, chết một trăm lần cũng khó hết tội, nếu ta giết người, chẳng phải là tiện nghi người?”

Triệu Thống mấp máy môi, nhưng vẫn cúi đầu không nói lời nào.

“Hiện giờ chỉ đành dùng hết sức của người, nếu người có thể lập công chuộc tội, liền tha người khỏi chết.”

Triệu Thống dập đầu nói: “Tuân mệnh.”

Đằng Vân nói: “Hiện giờ việc cấp bách là lương thảo, lương thảo không có, các tướng sĩ không thể đánh giặc, cấp tốc báo về kinh, bảo bọn họ nhanh chóng vận lương, chẳng qua nước xa không cứu được lửa gần, chúng ta phải tự mình động thủ đoạt lại lương thảo.”

Triệu Thống biết Đằng Vân nhất định có biện pháp.

Đằng Vân triệu tập các tướng sĩ thủ hạ của Triệu Thống đến, chỉ bản đồ, nói: “Hoa Đào đàm có rất nhiều lô thảo, ban ngày bị ánh nắng chiếu qua sẽ có độc, người ở nơi này đều biết, tuy nước cạn nhưng ban ngày không thể qua sông, cho nên phân phó các tướng sĩ ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm đề phòng.”

Lập tức lại nói: “Hắn Phụng quân cũng biết đạo lý này, ta nhìn thấy công báo của các người, nhân mã của Lữ Thế Thần đều đến đánh lên vào ban đêm, khiến các người trở tay không kịp... Nếu Lữ Thế Thần thích đánh bất ngờ, sao chúng ta không tương kế tựu kế?”

Đằng Vân phân phó Triệu Thống án kế hoạch của hắn đi làm, chúng tướng sĩ bắt đầu chuẩn bị.

Mấy ngày nữa gió bắc sẽ tới, phạm là gió tới tất sẽ nghĩ đến hỏa công, vì chỉ có mượn sức gió, hỏa công mới phát huy uy lực, mà hướng gió lần này, hiển nhiên có lợi cho Phụng quân.

Đằng Vân cười nói cho Triệu Thống, tối hôm nay, Phụng quân sẽ đánh lên.

Màn đêm buông xuống, canh ba, quả nhiên nhân mã của Lữ Thế Thần tiến đến đánh lên, kỵ binh nhẹ nhàng áp sát, châm đuốc, đốt đại môn của doanh trại, lập tức một đại đội lao tới, muốn giết Tiết quân trở tay không kịp.

Chẳng qua lúc Phụng quân nhảy vào quân doanh, lại phát hiện là một trại trống.

Lúc này Phụng quân kinh hãi, mới biết được trúng kế, muốn lui binh về, Đằng Vân và Triệu Thống lĩnh hai ngàn binh mã vây quanh chặn đường Phụng quân, đuổi Phụng quân vào doanh trại đang cháy.

Đại hỏa đốt trại, lại có truy binh, nhân mã của Lữ Thế Thần liền tan rã, hiển nhiên tìm đường chạy trốn, dọc theo đường đi không bị truy binh ngăn cản, coi như may mắn, chẳng qua lúc trở lại doanh trại, phát hiện đại môn đóng chặt, dù gọi thế nào, cũng không ai ra mở.

Binh sĩ trên tháp canh còn bắn tên xuống, khiến Phụng quân đại loạn, trốn tứ phương, ngược lại làm bị thương không ít người của chính mình.

Thế này Lữ Thế Thần mới biết, doanh trại của mình đã bị người của Đàng Văn đoạt, truy binh của Đàng Văn và Triệu Thống đuổi tới, Phụng quân không đánh tự bại, chỉ có hai ba mươi kỵ binh chống cự, bảo hộ Lữ Thế Thần chạy trốn.

Triệu Thống muốn thừa thắng xông lên, lại bị Đàng Văn ngăn lại, nói: “Giặc cùng đường không truy, phía nam là thế lực của Phụng quốc, chỉ sợ sẽ trúng mai phục, mất nhiều hơn được. Hơn nữa chúng ta chỉ vì lương thảo, nếu đoạt lại rồi, nơi này không nên ở lâu, thừa dịp trước hừng đông sáng, phái các tướng sĩ vận chuyển lương thảo về quân doanh đi.”

Một trận đánh mười phần vang dội, đáng sợ nhất là không binh sĩ nào thương vong, kỳ thật trong quân có rất nhiều người không phục Đàng Văn, dù sao một nam tử làm quý phi, những nam nhi trên sa trường như bọn họ khó có thể lý giải, cho rằng chỉ biết nịnh bợ, nào ngờ dụng binh như thần.

Trải qua một trận, danh khí của Đàng Văn nhất thời tăng vọt, vô luận là các đại thần của Tiết quốc, hay binh sĩ của Phụng quốc, không một ai không nghe đến tên Đàng Nam hầu.

Có người so sánh Đàng Nam hầu với chiến thần Đàng Văn năm đó, Đàng Văn cũng chỉ cười cười, kỳ thật không ai quá quan tâm.

Tiết Quân Lương nhận được tin chiến thắng, nhìn công báo vài lần, lại hỏi Tiết Hậu Dương, “Có thương vong không?”

“Theo thần đệ biết, không có thương vong gì.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, nói: “Như thế rất tốt.”

Nói xong nhẹ nhàng vuốt ve công báo, chữ viết trên đó là của Đàng Văn, hấn viết rất rõ ràng, tựa hồ muốn mình an tâm, ngay cả công báo đều tự tay viết.

Tiết Quân Lương nói: “Chuyện lương thảo, Hậu Dương ngại tự mình đốc thúc, tuy bọn họ có thể đoạt lại lương thảo, nhưng không thể để các tướng sĩ của cô cảm thấy cô không coi trọng bọn họ, bảo luôn châu quận gần đó vận chuyển lương thảo qua, nếu có người dám gian lận lương thảo, cô sẽ không dễ dãi đâu.”

“Vâng, bệ hạ yên tâm.”

Tiết Quân Lương gật gù đầu, nói: “Còn có một việc, Phụng quốc thất bại ở Hoa Đào đàm, nhất định sẽ tìm cửa đột phá khác, tuy bên kia Minh Thủy chiến tuyến kéo dài, không nên phái binh, nhưng nếu Phụng quốc thật sự phái binh từ đây, chỉ sợ sẽ thắng tiến, đến lúc đó kinh sư nguy hiểm. Cô muốn phái người đi tăng phòng vệ, người nói sắp xếp ai mới tốt.”

Tiết Hậu Dương trầm ngâm thật lâu sau, bỗng nhiên nói: “Thần đệ còn có một vật muốn nộp Thánh Thượng.”

Tiết Quân Lương tiếp nhận, chỉ là một mảnh giấy, mở ra liền thấy bút tích của Đàng Văn, chỉ có hai chữ...

—— Tiết Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

CHƯƠNG 75: Ngự giá thân chinh

Tiết Quân Lương nhìn xong thư tín, đột nhiên nở nụ cười, lập tức nói: “Truyền Tiết Ngọc tiến cung, thuận đường bảo Lang Tĩnh tới.”

Tiết Hậu Dương nghe y nói vậy, lập tức hiểu được, thư Đàng Văn từ biên quan mang đến nhất định là tiến cử Tiết Ngọc.

Tiết Hậu Dương lui ra ngoài, tìm được Lang Tĩnh ở sở quân cơ, nói: “Bệ hạ cho đòi Trần Cương hầu và Lang đại nhân tiến cung.”

Lang Tĩnh ứng , liền ra cung bẩm báo Tiết Ngọc.

Lúc này Tiết Ngọc đang uống trà trong phủ đệ, có tỷ nữ thay hấn quạt mát, bộ dáng thực nhàn nhã.

Lang Tĩnh nhìn thấy Tiết Ngọc, Tiết Ngọc không nhanh không chậm cười nói: “Lang đại nhân có rảnh ra cung?”

Lang Tĩnh trả lời: “Thánh Thượng triệu kiến chủ công.”

“A?”

Tiết Ngọc cười một tiếng, nói: “Y vội vàng đánh Phụng quốc, triệu kiến ta làm gì, muốn tìm ta nói chuyện phiếm sao?”

Lang Tĩnh nói: “Theo Lang mỗ nghĩ, sở quân cơ vừa nhận được mật báo từ biên quan, Vạn Niên hầu nộp Thánh Thượng, có thể là liên quan tới Minh Thủy.”

Tiết Ngọc cười nói: “Tuy Tiết vương nói không để ý hiềm khích lúc trước, có thể cho ta đi vào triều, nhưng chẳng lẽ y còn gọi ta lãnh binh? Tiết Quân Lương có phần này khí độ sao?”

Lang Tĩnh nói: “Chù công không ngại tiến cung, liền biết.”

Tiết Ngọc không nhanh không chậm đổi quan phục, sau đó sai hạ nhân chuẩn bị ngựa, lúc này mới cùng Lang Tĩnh tiến cung.

Vừa đệ bài tử, lập tức có cung nhân dẫn Tiết Ngọc và Lang Tĩnh qua.

Bọn họ vào đại điện, Tiết Quân Lương cũng chưa ngừng đầu, nói: “Đến đây an vị đi.”

Hai người tạ ân, ngồi xuống, Tiết Quân Lương vừa xem tấu chương vừa nói: “Tiết Ngọc a, cô nhớ rõ người đã từng lập được không ít chiến công, có phải không?”

“Quả thật như thế.”

Tiết Quân Lương lại nói: “Khi tiên hoàng còn tại thế, đã nói người trí tuệ, dũng cảm... Lúc này Phụng quốc hưng binh, người lại nhàn nhã uống trà, nghe diễn trong phủ, người không làm thất vọng coi trọng của tiên hoàng sao?”

Tiết Ngọc cười nói: “Bệ hạ nói đùa, Tiết quốc nhân tài đông đúc, ngay cả quý phi đều có thể ra trận giết địch, một người trẻ tuổi không hiểu chuyện như ta thì làm được gì, Phụng quốc nghe tin sẽ cười chết mất.”

Tiết Quân Lương rốt cục giương mắt nhìn một chút, cũng cười khẽ một tiếng, “Người không cần nói móc ta, khúc mắc giữa hai chúng ta, không phải một lời có thể nói rõ ràng, chẳng qua người nói Đằng Nam hầu như thế, quả nhiên là lang tâm cầu phế, uống công hân ở tiền tuyến, còn viết thư về tiến cử người.”

Tiết Ngọc bật người đứng lên, vẻ mặt không thể tin: “Đằng Nam hầu tiến cử ta?”

“Đúng vậy, hân hướng ta tiến cử người, cho người chương quân binh quyền, Tiết Ngọc, ý của người đâu?”

Tiết Ngọc nhìn chằm chằm Tiết Quân Lương thật lâu, trong mắt có chút nghi ngờ, đương nhiên Tiết Quân Lương biết hắn đang nghĩ gì, một quân vương, sao có thể giao binh quyền cho một người đã từng tạo phản chứ.

Tiết Quân Lương nói: “Ngồi a, đừng đứng, hiện giờ chúng ta nói rõ, quốc nạn vào đầu, ta không hy vọng giữa mấy huynh đệ chúng ta còn có khoảng cách, chúng ta đánh nhau nhiều năm thế này, có ai thu được ưu đãi gì sao? Người muốn ngồi long ý, người không ngồi được, ta muốn giết người, cũng không giết được, còn tiếp tục như thế làm gì.”

“Hừ.” Tiết Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: “Bệ hạ ngược lại sáng khoái, lúc này thừa nhận muốn diệt trừ thân đệ?”

Tiết Quân Lương cười ném bút xuống bàn, dựa vào long ý, nói: “Ta vẫn luôn là người sáng khoái, nhưng nhiều năm làm quân vương, không thể nói thẳng một số chuyện, hiện tại đóng cửa lại, liền còn ba người chúng ta.”

Tiết Ngọc nói: “Vậy theo lời bệ hạ, có cái gì đều nói ra.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, nói: “Minh Thủy đưa công báo tới, Đằng Nam hầu thắng lợi, đánh lui Lữ Thế Thần, đoạt lại lương thảo... Tuy trận này thắng tuyệt đối, nhưng Đằng Nam hầu và ta đều cảm thấy vẫn không thể cao hứng, chiến tuyến Minh Thủy rất dài, quân đội của Phụng quốc bị đánh bại ở hạ du, nhất định sẽ tìm cửa đột phá khác, thủy chiến là lựa chọn tốt, binh mã của chúng ta nhất định phải giao chiến cùng Phụng quốc ở thượng du Minh Thủy, hơn nữa còn một chỗ khác.”

“Là Bằng quận.”

Lúc này Lang Tĩnh lạnh lạnh sấp một câu.

Tiết Quân Lương không trách cứ y chen ngang, vuốt cằm nói: “Đúng là Bằng quận, cách thượng du Minh Thủy không xa có một tiểu quận, tuy dân không nhiều lắm, nhưng là binh gia trọng địa, Bằng quận cao hơn hạ du Minh Thủy rất nhiều, lại có khe sâu, bởi vì địa thế hiểm yếu, khó gặp nguy hiểm.”

Lang Tĩnh lại nói tiếp: “Tuy Bằng quận dễ thủ khó công, nhưng nếu bị công hãm, phía bắc Bằng quận là bình nguyên rộng lớn, chỉ có thể đại quân giao chiến, như vậy đại bộ phận binh sĩ giao phong sẽ hao tổn thảm trọng, hơn nữa buộc phải hi sinh, quân tâm không xong, rất khó cam đoan sẽ thắng.”

Tiết Quân Lương lập tức quay đầu nhìn Tiết Ngọc, nói: “Bằng quận là Minh Thủy chi nguyên, giống như đại bằng giương cánh...”

Y nói xong, nở nụ cười, nói: “Tiết Ngọc, ngươi luôn luôn tự phụ, ngươi trẻ tuổi lại có dã tâm, luôn hận thiên quá thấp, vậy ta liền cho ngươi binh mã, cho ngươi tín nhiệm, nhìn xem đại bàng ngươi, bay cao hay không cao!”

Tiết Ngọc cũng nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương thật lâu, mới nói: “Bệ hạ yên tâm, tuy Tiết Ngọc xúc động tào bạo, nhưng hiểu rõ một điều, nếu không có Tiết quốc, ta ngay cả Trần Cương hầu cũng không phải, chỉ có Tiết quốc hưng thịnh, ta mới có thể nghĩ cách tạo phản thế nào, không phải sao?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Làm khó ngươi nghĩ được rõ ràng như vậy, hiếm có a.”

Tiết Ngọc nói: “Thần đệ liền lập quân lệnh, nếu mất Bằng quận, liền dẫn thân vào Minh Thủy, không cần bệ hạ cố sức tức giận.”

“Tốt.”

Tiết Quân Lương không chút khách khí đáp ứng, nói: “Ngươi mang theo Lang Tinh, Lang Tinh đối ngươi trung thành tận tâm, ngươi dẫn y đi thôi, cô làm quân vương, nên thể hiện tín nhiệm với thần tử, đúng không?”

“Bệ hạ anh minh.”

Tiết Quân Lương quay đầu nói với Lang Tinh: “Thù Bằng quận, cần bao nhiêu binh mã.”

Lang Tinh không trả lời, chỉ hướng Tiết Ngọc nói: “Còn muốn thỉnh chủ công cho biết.”

Tiết Ngọc dừng một chút, liền trả lời: “Hai ngàn năm tinh binh, vậy là đủ rồi.”

“Hảo,” Tiết Quân Lương nói: “Giống Vạn Niên hầu muốn hai ngàn năm kỵ binh, mau chóng khởi hành xong.”

Tiết Ngọc ra cung, tại kinh giao đại doanh lĩnh hai ngàn năm binh mã, rất nhanh liền hướng Bằng quận mà đi.

Trên đường hành quân, Lang Tinh phân tích địa thế và tình cảnh của Bằng quận, Lữ Thế Thần binh bại, đại quân của Đằng Nam hầu sắp giao phong với Phụng quân ở Minh Thủy, rất nhanh Phụng quốc sẽ phái binh sang bên này, vừa có thể che dấu Minh Thủy, vừa có thể xuất kỳ bất ý.

Mà ưu thế của Bằng quận nằm ngay tại thượng du Minh Thủy, có khe sâu không dễ thông hành, có xây công sự dễ thủ khó công.

Lang Tinh nói: “Chủ công có thể chỉ thủ không tấn công. Phụng quân đến đây sẽ kéo dài chiến tuyến, trước sau khó tiếp viện, lâu dài không thể tiến công sẽ lui binh, trong khoảng thời này đưa tin cho Đằng Nam hầu ở hạ du Minh Thủy và tứ hồ tướng của Chính An, ba mặt giáp công, Phụng quân tất bại.”

Tiết Ngọc nói: “Nói thật dễ nghe, Bằng quận thủ thế nào?”

Lang Tinh nở nụ cười, nói: “Chủ công vận khí luôn không tồi, thành trì lâu không thể công chiếm, quân địch sẽ nghĩ tới hòa vậy, chỉ tiếc Bằng quận hàng năm mưa dầm ẩm ướt, lại có nguồn nước, cho dù hỏa vây cũng nhanh chóng bị dập tắt, căn bản không đủ gây sợ hãi.”

Tiết Ngọc gật gù đầu, lại nói: “Nếu là thủy công? Thượng du Minh Thủy chảy xiết, quân địch đào kênh dẫn nước ngập thành thì sao?”

Lang Tinh nói: “Cái này ta cũng có nghĩ qua, kỳ thật không ngại để Phụng quân đào kênh, đợi ngày đào xong, chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường, dẫn nước trở lại, ngồi thu ngư ông đắc lợi.”

Tiết Ngọc cảm thấy đây là biện pháp tốt, cũng không khỏi bội phục tài trí của Lang Tinh, ngày xưa Lang Tinh cũng thường xuyên khuyên can mình, chính là Tiết Ngọc căn bản không muốn nghe, dù sao hẳn xem như là thiếu niên anh hùng, từ lúc sinh ra chưa từng chịu thất bại, chỉ có chân chính thất bại qua, mới có thể hiểu được.

Tiết Ngọc tới Bằng quận, tự mình tuần tra công sự và tháp canh, lại phái binh sĩ gia cố tường thành cửa thành, chuyển dân cư gần Minh Thủy lên nơi có địa thế cao, lại phái thám tử thăm dò xung quanh, trước tiên thu được tin tức của Phụng quân.

Hết thủy đều chuẩn bị tốt, chỉ chờ Phụng quân phái binh lại đây công thành.

Không quá nửa tháng, Phụng quân đã tới rồi, Đại tướng quân Phụng quốc tự mình lĩnh ba nghìn tinh binh công thành, Tiết Ngọc sớm có phòng bị, Phụng quân phải qua khe sâu, vì khe sâu cũng có nước, không nên hỏa công, Tiết Ngọc liền sai người bố trí bày tại khe sâu, Phụng quân vừa đến liền ngã vào bẫy, Tiết Ngọc lại phái binh đứng trên khe sâu, đẩy cự thạch xuống, Phụng quân toàn loạn chạy trốn, tuy chỉ có phần nhỏ Phụng quân bị giam ở khe sâu hay rơi xuống bẫy, bất quá vậy cũng là bị Tiết Ngọc hạ mã uy.

Phụng quân kiểm kê nhân mã, tổn thất năm trăm binh, cùng hai ngàn năm tinh binh của Tiết Ngọc thế lực ngang nhau.

Phụng quân một mặt công thành, một mặt bắt đầu âm thầm đào kênh, chuẩn bị dẫn nước ngập thành, Tiết Ngọc sớm có chuẩn bị, phái người theo dõi, nhưng giả vờ như không biết, chỉ chuyển tâm đối địch, tuy địch nhân lâu ngày không thể công thành, nhưng cũng không sợ hãi, còn đầy cao hứng cho rằng dôi lực được chú ý của Tiết quân.

Tiết Ngọc cũng lặng lẽ phái binh sĩ và dân chúng đào kênh từ đất trống trong thành, dẫn tới Minh Thủy.

Ngay tại lúc Phụng quân đại công cáo thành, chuẩn bị không uống người nào đoạt Bằng quận, Phụng quân thám tử hồi báo, tựa hồ Bằng quận có điều lạ, lúc này địch nhân mới biết được Tiết Ngọc cũng đào kênh dẫn nước ra ngoài, lập tức rút binh chạy, nhưng khe sâu lại có cự thạch chắn đường không thể thông hành, nếu quay trở lại thì tiến thoái lưỡng nan, vừa hay lũ lụt vọt tới, nhấn chìm hai ngàn năm tinh binh của Phụng quân, không ai trở ra.

Công báo Bằng quận đại thắng đưa tới kinh thành, Tiết Quân Lương thực cảm khái, nếu không phải Đằng Văn tiến cử Tiết Ngọc, tuy Tiết Quân Lương cũng biết Trần Cương hầu là nhân tài, nhưng không an tâm mà trọng dụng hẳn.

Tiết Quân Lương cố thủ kinh thành, nhưng thần kinh một khắc cũng không thoải mái, chỉ sợ tiền tuyến có chuyện ngoài ý muốn, mỗi ngày sở quân cơ đều phải đưa công báo đến bẩm báo chuyện Minh Thủy.

Tiết Quân Lương lại nhận được công báo từ Minh Thủy, cùng công báo của Tiết Ngọc gần như chân trước chân sau đưa đến, lòng tràn đầy tưởng tin chiến thắng, kỳ thật đúng là tin chiến thắng, Đằng Nam hầu và đại đô đốc Tề Từ Kết của Phụng quốc lần đầu tiên giao binh tại Minh Thủy, đánh đuổi Tề Từ Kết không nói, còn bắt gần ba trăm tù binh Phụng quốc.

Chính là, Đằng Nam hầu thân trúng tên độc, vì không cho Phụng quân biết, thế nên bẻ gãy mũi tên, dẫn binh đến lúc đánh lui Phụng quân về phía nam Minh Thủy.

Độc dược không phải kiến huyết phong hầu, nhưng vì thời gian quá dài, Đằng Nam hầu trở lại doanh trường liền hôn mê, quân y đang cực lực trị liệu.

Tiết Quân Lương nhìn thư thật lâu sau, đột nhiên nói: “Phụng quốc biết sao?”

Người tới trả lời: “Theo Minh Thủy quân bẩm báo, trước lúc đô đốc hôn mê phân phó bảo thủ bí mật, không cho mọi người tiết lộ một chút, sợ Phụng quốc nhân cơ hội hưng binh đến phạm.”

Tiết Quân Lương gật đầu, nói: “Cái này hảo.”

Chính là ngay sau đó, lại hỏi: “Vết thương của Đằng Nam hầu, có thể trị sao?”

Người tới nói: “Mặt tướng không biết.”

Tiết Quân Lương không nói nữa, chính là trắng đêm chưa ngủ, ngày thứ hai lại truyền đến quân báo, Đằng Nam hầu đến nay chưa tỉnh, tựa hồ trong quân doanh có thám tử của Phụng quốc, đã nghe đại đô đốc của Tiết quốc thân trúng kịch độc mệnh không lâu, Phụng quốc chuẩn bị nhân cơ hội đánh hạ Minh Thủy.

Tiết Quân Lương hoảng hốt một chút, lập tức phân phó triệu tập đại thần, ngay tại chính điện.

Các đại thần mới vừa hạ triều, kết quả bị gọi lại, Tiết Quân Lương cho người đọc công báo, hỏi ý kiến mọi người.

Tiết Hậu Dương nói: “Quân không đầu là tối kỵ... Đằng Nam hầu thật vất vả thu phục quân tâm, nếu hiện tại phái người đi Minh Thủy thay Đằng Nam hầu, mạo muội đổi người, lại sợ không thể phục chúng, không ổn.”

“Cô cũng nghĩ vậy, nếu Đằng Nam hầu làm đô đốc không tốt, phái người qua thay là thường tình, nhưng...”

Có quan viên đề nghị, cho binh sĩ đồn Đằng Nam hầu vẫn khỏe mạnh, như vậy có thể kéo dài nhất thời.

Thẩm Dục đứng ra nói: “Phương pháp này cũng không thỏa đáng, bây giờ hai quân đối chọi, nếu quân địch nghe Đằng Nam hầu bệnh nặng, dù là lời đồn, cũng nhất định bắt lấy thời cơ, nếu tung tin Đằng Nam hầu đã khôi phục, chỉ sợ là giấu đầu lòi đuôi, càng khiến Phụng quân không sợ hãi.”

Tiết Quân Lương nói: “Vậy theo thái phó, nên như thế nào?”

Thẩm Dục nói: “Vi thần quả thật có biện pháp, hơn nữa biện pháp này tuyệt đối dùng được, chỉ xen bệ hạ làm thế nào.”

“Cứ nói dùng ngay.”

Thẩm Dục ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương một cái, chậm rãi phun ra bốn chữ, “Ngự giá thân chinh.”

Hắn vừa nói xong, đại điện ồ lên, Tiết Hậu Dương nói: “Nếu bệ hạ thân chinh, quả thật có thể ủng hộ sĩ khí, nhưng... Kinh thành thế nào, không có Thánh Thượng tọa trấn, vạn nhất Bằng quận thất thủ, kinh thành liền nguy hiểm.”

Thẩm Dục nói: “Kinh thành có Vạn Niên hầu tọa trấn, kinh giao đại doanh có hộ vệ, không có khả năng có người tạo phản, hơn nữa một trận chiến ở Bằng quận, Trần Cương hầu sớm danh dương Phụng quốc, Phụng vương cũng phải lo lắng đến vấn đề tổn thất, sẽ không mạo muội lần thứ hai tiến công Bằng quận.”

Tiết Quân Lương bị lời Thẩm Dục lay động, ngự giá thân chinh không chỉ có thể ủng hộ sĩ khí, càng có thể nhìn thấy Đằng Văn, Đằng Văn trúng tên độc, đến nay chưa tỉnh, y không an tâm.

Tiết Hậu Dương cũng hiểu Thẩm Dục nói có lý, nhưng để mình đảm nhiệm trọng trách này, vẫn cảm thấy lo lắng.

Thẩm Dực lại nói: “Bệ hạ không ngại giao chuyện trong kinh cho thái tử xử lý, nhưng Vạn Niên hầu phụ tá triều chính, phàm là chuyện trọng yếu khoái mã đưa tới Minh Thủy tự tay ngự phê... Tuy thái tử tuổi nhỏ, nhưng cơ trí hơn người, tin tưởng vẫn có thể lâm nguy không sợ tùy cơ ứng biến.”

Tiết Quân Lương nghĩ đến Tiết Bội, lại nghĩ đến lúc mình ở tuổi ấy, cũng không chỉ đến thư phòng đọc sách, mà bắt đầu vì tiền hoàng phân ưu giải nạn, chạy khắp nơi làm việc.

Tiết Quân Lương trầm ngâm, mọi người đứng trên đại điện, ngay cả thỏ cũng không dám thở mạnh, chờ Tiết vương quyết định.

Tựa hồ qua thật lâu sau đó, Tiết Quân Lương mới nói: “Thái phó nói có lý, cô chuẩn bị ngự giá thân chinh, giao cho thái tử Tiết Bội xử lý chuyện trong kinh, Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương phụ tá triều chính.”

Y vừa nói xong, chúng thần liền quỳ xuống đất, lễ bái nói: “Bệ hạ anh minh.”

Thân chinh không phải chuyện nhỏ, không có khả năng lập tức đi, nhưng tin tức đã truyền tới Minh Thủy, chúng tướng còn đang lo lắng chuyện đại đô đốc, chỉ sợ Phụng quân nhân cơ hội này xâm lấn, liền nghe được trong kinh truyền đến Tiết vương chuẩn bị ngự giá thân chinh.

Tin tức này không thể không làm nhân tâm phấn chấn, quân đội thân chinh rất nhanh chuẩn bị tốt, lương thảo cũng sung túc, ít ngày nữa liền xuất phát.

Thời điểm Tiết Quân Lương tới Minh Thủy, Phụng quân lại phái binh xuất chiến một lần, tuy lần này nhìn đến đại kỳ của Đằng Nam hầu, nhưng dẫn đầu không phải Đằng Vân, mà là Triệu Thống.

Đằng Nam hầu đã hôn mê mấy ngày, quân y cực lực trị liệu, lại không thấy biến chuyển, Phụng quân khiêu chiến thật lâu, cuối cùng Triệu Thống dưới con nóng giận đâm hai mươi chiến thuyền thuyền, một tay vung đại kỳ của Đằng Nam hầu đi ra nghênh chiến.

Tất cả mọi người khuyên nhủ Triệu Thống phải cẩn thận nghênh địch, đừng hành động theo cảm tình, chẳng qua tính cách Triệu Thống vẫn luôn táo bạo không nghe khuyên nhủ, hai mươi chiến thuyền nghênh chiến đại quân của Phụng quốc.

Tề Từ Kết phái thủ hạ đại tướng tiến đến nghênh chiến, Triệu Thống ngay cả binh khí cũng không cầm, chỉ chộp lấy đại kỳ, thuyền nhỏ và thuyền lớn áp sát, không quá ba chiêu, Triệu Thống dùng quân kỳ đánh đại tướng của Phụng quốc xuống nước, sau đó Tề Từ Kết lại phái người nghênh chiến, đồng dạng không địch lại Triệu Thống.

Triệu Thống liền đơn thương độc mã đứng ở đầu thuyền, Phụng quân bị khí thế của y dọa, không ai dám xuất chiến.

Tề Từ Kết liền tiếp mật hai đại tướng, không dám tái chiến, phân phó lui về phía nam Minh Thủy, Triệu Thống vốn không nắm chắc, dùng hai mươi chiến thuyền thắng được đại quân của Phụng quân, liền không truy kích, đồng dạng phân phó thay đổi đầu thuyền, quay về Bắc ngạn.

Triệu Thống chỉ bằng một người đại thắng trở về, liền có tướng lĩnh chào đón, nói: “Tướng quân tỉnh!”

Triệu Thống sững sờ, lập tức mừng rỡ, còn chưa kịp tới chủ tướng, lính gác đã chạy tới nói, “Tiền phương có nhân mã hướng bên này.”

Triệu Thống vội vàng lên tháp canh, thật có đại quân hướng bên này mà đến, chẳng qua đến gần, quân kỳ rõ ràng đề một chữ “Tiết”.

Triệu Thống tỉnh ngộ, nguyên lai là Tiết vương ngự giá thân chinh tới.

Mọi người ra doanh trước quỳ nghênh Tiết vương, Tiết Quân Lương xuống ngựa, nhưng chúng tướng bình thân, câu nói đầu tiên chính là, “Đằng Nam hầu như thế nào?”

Triệu Thống nói: “Tướng quân vừa tỉnh.”

“Tỉnh...”

Tiết Quân Lương lập lại một tiếng, lập tức bỏ lại mọi người, trực tiếp hướng chủ tướng, Triệu Thống tự nhiên biết bệ hạ vội vã nhìn thương thế của đại đô đốc, liền dẫn đường cho Tiết vương.

Tiết Quân Lương tới chủ tướng, binh sĩ thay y vén màn, nhưng không ngờ, y còn chưa tiến vào, liền thấy được Đằng Vân về mặt tái nhợt chuẩn bị đi ra.

Môi Đằng Vân trắng bệch, trên mặt không huyết sắc, cả người có chút gầy yếu, tựa hồ không có tinh thần, bởi vì chúng tướng sĩ đều ra nghênh giá, cho nên trong chủ tướng không ai hầu hạ, sau khi Đằng Vân tỉnh lại, lo lắng chiến sự, chỉ khoác một cái áo len lảo đảo muốn đi ra.

Đằng Vân nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương một thân long bào thật lâu, tựa hồ có chút không thể tin.

Mà Tiết Quân Lương nhìn đến bộ dáng tiêu tụy của hắn, tâm co rút, đưa tay đỡ lấy Đằng Vân, quay đầu phân phó: “Đều đi ra ngoài, cô có chuyện muốn nói với Đằng Nam hầu.”

Tiếng nói vừa dứt, đưa tay buông tướng lĩnh, chặn tầm mắt của người bên ngoài, lập tức ôm Đằng Vân lên, đi vào trong trướng.

Đằng Vân thoáng kinh ngạc, tựa hồ muốn xuống, bất quá hắn vừa tỉnh, không có sức lực, lại nhìn đến sắc mặt không tốt của Tiết Quân Lương, liền không gây dựa, thành thành thật thật tựa vào Tiết Quân Lương, thở phào một cái.

Chương 76

CHƯƠNG 76: Trước trận

Chẳng qua chỉ ôm Đàng Văn từ ngoại trưởng đến nội trưởng, Tiết Quân Lương đặt hấn xuống giường, thế nhưng người nọ lại nhắm chặt hai mắt, không biết đang ngủ hay thế nào.

Tiết Quân Lương cả kinh, lao ra ngoài trưởng, ngự y mang tới đã sớm chờ, lập tức vội vàng đi vào xem vết thương cho Đàng Nam hầu.

Ngự y kiểm tra xong, mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Bệ hạ yên tâm, chẳng qua mất máu quá nhiều, thân thể quá mức suy yếu, là đang ngủ.”

Thái y khai dược, Triệu Thống lấy phương thuốc, tự mình đi sắc thuốc cho Đàng Văn. Tiết Quân Lương bảo tất cả mọi người lui ra ngoài, lại sợ vạn nhất Đàng Văn có chuyện gì không tốt, liền cho người canh giữ ngoài trưởng.

Tiết Quân Lương cầm thuốc mỡ thái y lưu lại, thay Đàng Văn thoa dược lần nữa, vết thương rất sâu, hơn nữa vì trúng độc, da bị tước rớt một khối, chuyện đổ máu chặt đầu Tiết Quân Lương đã thấy qua, vốn tưởng rằng sẽ bình tĩnh, kết quả trong lòng vẫn căng thẳng, cảm thấy thực hoảng hốt, khó chịu.

Đàng Văn ngủ rất say, tuy đôi dược có chút đau đớn, nhưng hấn chỉ nhú mảy, căn bản không có dấu hiệu muốn tỉnh, Tiết Quân Lương nhẹ tay nhẹ chân, sợ làm hấn tỉnh, ảnh hưởng Đàng Văn nghỉ ngơi.

Giúp Đàng Văn đổi xong dược, Tiết Quân Lương mới phát hiện mình ra một đầu mồ hôi, y tháo mũ ngọc trên đầu xuống, ném một bên, tránh vương bận, lại cầm bố khăn, dùng nước ấm làm ướt, thay Đàng Văn xoa xoa mặt và tay chân.

Hình như độ ẩm của nước thực thích hợp, chân mảy nhú chặt của Đàng Văn rốt cục giãn ra, cả người rụt lui trong chăn.

Tiết Quân Lương kéo ghế ngồi một bên, liền yên lặng nhìn Đàng Văn nghỉ ngơi, chợt nhớ tới, thời điểm Đàng Văn vẫn là hoàng hậu, y thay Đàng Văn lau mặt xoa dược, tuy lúc đó hơn phân nửa là giả ý, hiện tại nhớ tới, thật sự khiến người ta thổn thức không thôi.

Doanh trưởng vốn không đủ sáng, ngày về chiều, càng thêm hôn ám, Tiết Quân Lương sợ thấp nền ảnh hưởng Đàng Văn nghỉ ngơi, nên cũng không thấp, chỉ im lặng ngồi.

Nửa đêm Đàng Văn sốt một trận, Tiết Quân Lương gọi ngự y tới, ngự y nói là miệng vết thương quá lớn, khó tránh khỏi phát sốt, nhưng miệng vết thương có thể khép lại, Tiết vương không cần lo lắng, dù sao Đàng Nam hầu còn trẻ, thân thể khôi phục cũng mau.

Đến hừng đông, cơn sốt của Đàng Văn liền lui, sắc mặt thoát nhìn không quá tái nhợt, hơn nữa ngủ rất trầm, không nói mê hay nhú mảy, lúc này Tiết Quân Lương mới yên lòng lại.

Thất lưng đau mỏi, bản thân ngồi cả đêm, lại tâm tâm niệm niệm chiến sự Minh Thủy, lúc này yên lòng, nhất thời có chút mệt mỏi.

Tiết Quân Lương nửa người nằm xuống đầu giường, nhìn chăm chăm mắt tiếp của Đàng Văn, theo mắt tiếp run rẩy của người nọ, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Đàng Văn tỉnh lại đã gần chính Ngọ, hấn cảm thấy hình như mình nằm mộng Tiết Quân Lương, nhưng Tiết Quân Lương xa tại kinh sư, Đàng Văn nhếch miệng không tiếng động cười, chẳng lẽ hấn nhớ người kia?

Chính là vừa nghiêng đầu, dọa Đàng Văn nhảy dựng, một nam nhân mặc long bào nằm bên cạnh, hô hấp thực vững vàng, hiển nhiên đang ngủ, đáy mắt là một vòng thâm đen, có lẽ chưa hảo hảo nghỉ ngơi, mũ ngọc của y tháo xuống, lăn một bên, cổ tay áo cũng kéo cao, trong tay còn cầm một khối bố khăn.

Sáng đan bị bố khăn thấm ướt một mảnh nhỏ, Đàng Văn sững sốt hồi lâu, mới kịp phản ứng, lập tức nhìn không được nở nụ cười, muốn vươn tay sờ sờ đáy mắt xanh đen của Tiết Quân Lương, tay đưa đến một nửa, lại vì động tới miệng vết thương, đau đến hít lạnh khí.

Tiết Quân Lương nghe được thanh âm của Đàng Văn, mãnh liệt ngồi dậy, Đàng Văn đã muốn tỉnh, tay che vết thương, mím môi, tựa hồ rất đau.

Tiết Quân Lương vội vàng đứng lên, đỡ lấy hấn nói: “Miệng vết thương nứt ra sao? Không cần lộn xộn, ta đi kêu ngự y...”

Lời của y còn chưa nói xong, Đàng Văn đã ngăn lại: “Không, không vỡ ra, chính là không cần thận trọng chạm tới, có chút đau mà thôi.”

“Có chút đau? Ta thấy người đau tới không xong, miệng vết thương sâu như vậy, người quả nhiên không muốn sống nữa.”

Tiết Quân Lương vừa nói vừa sờ trán hắn, không phát sốt, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống, chính mình giống như bị lột một tầng da.

Đặng Vân nhìn đáng vẻ khăn trương của y, trong lòng dâng lên cảm giác là lạ, hỏi: “Sao bệ hạ đến Minh Thủy?”

Tiết Quân Lương rót cho hắn một chén nước, vừa uy hắn vừa nói: “Ngự giá thân chinh ủng hộ sĩ khí, thuận tiện đến xem người khiến ta không bớt lo.”

Đặng Vân nghe y nói bốn chữ ngự giá thân chinh, sừng sốt hồi lâu, đây không phải là chuyện quân vương nào cũng có thể làm được, tuy nghe thực uy phong, nhưng thân chinh là đánh giặc, không phải du sơn ngoạn thủy, giao phong thương đao là thật, không có ai không thích an nhàn ngồi trên long ý tọa ở kinh thành.

Tuy Đặng Vân ngủ một giấc cảm thấy khí lực khôi phục không ít, nhưng vết thương nằm trên bả vai, dù dùng tay hay dùng sức, đều vô tình động tới miệng vết thương, đau đến đổ một thân mồ hôi lạnh.

Tiết Quân Lương thấy hắn không thể ngồi dậy, dứt khoát ngửa đầu uống nước, sau đó phủ lên môi hắn, Đặng Vân còn tưởng rằng y khát, không ngờ y lại đổ nước thế này.

Đặng Vân chưa từng cùng ai thân mật như vậy, hai tay không tự chủ bắt lấy cổ tay áo của Tiết Quân Lương, nước ấm áp, mang theo nhiệt độ của Tiết Quân Lương, tựa hồ nóng tới ***g ngực.

Tiết Quân Lương đổ nước qua cũng không đứng dậy, trong miệng Đặng Vân đều là vị được, thân nhiên chua xót, Tiết Quân Lương lướt qua mọi góc gác, đưa Đặng Vân, buộc hắn trực trắc đáp lại mình.

Thân thể Đặng Vân vốn không có sức, lúc này bị hôn càng thêm vô lực, cuối cùng ngay cả tay áo của Tiết Quân Lương cũng nắm không được.

Lúc này Tiết Quân Lương mới đứng dậy, thay hắn lau nước bị tràn ra, lại hôn lên trán Đặng Vân, nói: “Có đói bụng không, ăn một chút gì ngủ tiếp, được chứ?”

Câu hỏi ôn nhu như thế, Đặng Vân nhất thời có chút đỏ mặt, môi trắng bệch cũng vì sung huyết mà trở nên đỏ sẫm.

Thấy hắn không phản đối, Tiết Quân Lương đi ra nội trướng, sai người mang com nóng lên.

Hành quân đánh giặc vốn không thể ăn ngon, hiện tại thân thể Đặng Vân lại suy yếu không thể ăn gì, Tiết Quân Lương thổi cháo, từng muỗng từng muỗng đút cho hắn.

Đặng Vân ăn no, vì trước đó đã ngủ thật lâu, cho nên không muốn ngủ tiếp, liền bắt đầu lo lắng chiến sự: “Có phải Phụng quốc biết chuyện ta trúng tên rồi?”

Tiết Quân Lương nhéo mũi hắn một cái, đặt chén xuống bàn, lại đắp chăn cho hắn, đáp: “Đương nhiên, nếu không tại sao ta lại ở đây.”

Đặng Vân tưởng tượng cũng hiểu được: “Đúng vậy, nếu vì thân không bị thương, bệ hạ sẽ không cần ngự giá thân chinh.”

Tiết Quân Lương nói: “Người yên tâm, ta đến đây cũng coi như chuyện tốt, hiện tại các tướng sĩ đều sĩ khí đại chấn, a đúng rồi... Lúc người còn hôn mê, Triệu Thông dẫn theo hai mươi chiến thuyền nghiền chiến Phụng quân, cuối cùng một mình giết hai đại tướng, hậu sinh khả uý a, người cũng không cần lo lắng.”

Đặng Vân nghe được chuyện này, tự nhiên là cao hứng, thờ dài nói: “Còn muốn bệ hạ tới an ủi ta, vì thân thật sự là...”

Tiết Quân Lương cũng thờ dài, nói: “Không được tiếp tục xưng vì thân, người còn xấu hổ sao? Có quân vương nào sẽ từ kinh thành chạy đến tiền tuyến để hầu hạ một đại thần, có quân vương nào sẽ hôn một đại thần, lại uy được uy com?”

Đặng Vân nhất thời không nói chuyện, Tiết Quân Lương nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, nói: “Ta để ý người, mới đối tốt với người, chẳng lẽ người vẫn muốn đối đãi theo bốn phận như vậy, khách khí như vậy sao?”

Nơi bị y chạm vào đột nhiên phát sốt, mặt Đặng Vân nóng đến bốc hơi, thoáng quay đầu đi chỗ khác, nói: “Vì thân... Ta... Ta tự nhiên nhìn ra được, chính là... Không biết nói thế nào.”

Tiết Quân Lương nghiêng người hôn lên môi hắn một cái, cười nói: “Người không cần nói gì.”

Trong lòng Đặng Vân có chút cảm động, Tiết Quân Lương đối xử với mình quả thật tốt lắm, thực ôn nhu, lại không cường cầu cái gì, cũng không ép mình đáp lại y cái gì, chỉ là cái dạng này, khiến Đặng Vân cảm thấy mình thực uất ức.

Tiết Quân Lương muốn đứng dậy, ngay sau đó bị Đặng Vân túm trụ, trên môi thoáng đau, không ngờ bị Đặng Vân cắn một cái.

Đặng Vân cắn xong, mới cảm thấy động tới miệng vết thương, Tiết Quân Lương vừa dịu hắn nằm xuống, vừa cười nói: “Bị thương không thể động, người đã thích, chờ vết thương của người tốt lên, chúng ta tại doanh trướng...”

Y nói đến đây liền không nói thêm nữa, nhưng Đàng Văn hiển nhiên nghe hiểu, nháy mắt cảm thấy giường trong doanh trướng thực cứng, cả người đều không được tự nhiên.

Đàng Văn ở trên giường nghỉ ngơi năm sáu ngày, hơn nữa Tiết Quân Lương tự thân chiếu cố, vết thương rất nhanh tốt lên, trừ bỏ lạp cung bắn tên, thì kỳ mã cũng không thành vấn đề.

Bởi vì Tiết Quân Lương ngự giá thân chinh, Phụng quân tạm thời không dám qua Minh Thủy, điều này cũng giúp Đàng Văn tình duyên đầy đủ.

Mọi người ngồi trong chủ trướng, vây quanh bàn đồ thương thảo tình thế hiện giờ, Triệu Lục đóng ở Vọng Giang sơn, Tiết Ngọc trấn thủ Bằng quận, hai quân chủ lực tranh đoạt Minh Thủy.

Thoạt nhìn lực lượng ngang nhau, chỉ xem bên nào lương thảo dư thừa, cung ứng đúng lúc, nhưng giằng co như vậy cũng không phải ý tốt, tốn thời gian tổn sức, lại làm giảm ý chí chiến đấu, kết quả cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương.

Đàng Văn nói: “Kỳ thật nhìn có vẻ thế lực ngang nhau, nhưng mọi người chớ quên, chúng ta còn có Chính An quân.”

Triệu Thống tiếp lời: “Đã sớm nghe Chính An quân chỉ có hai vạn quân mã, nhưng nghiêm chỉnh huấn luyện, đều là tinh nhuệ, nếu chúng ta có thể cùng Chính An quân trước sau vây đánh, liền không thể tốt hơn.”

Tiết Quân Lương nói: “Vậy làm thế nào mới dẫn được Phụng quân vào bẫy rập, trước sau vây đánh?”

Mọi người nhất thời trầm mặc, chăm chú nhìn bản đồ, đại đô đốc của Phụng quốc – Tề Tử Kết là lão binh trên sa trường, hơn nữa dụng binh cẩn thận, từ chuyện Triệu Thống có thể nhìn ra, không nắm chắc mười phần, Tề Tử Kết sẽ không để đại quân mạo hiểm, tiêu đánh tiêu hao gì đó, trong mắt một lão binh không đáng kể chút nào.

Đàng Văn nói: “Như vậy... Chúng ta không ngại, để Tề Tử Kết qua Minh Thủy.”

Triệu Thống cả kinh nói: “Cái gì? Cho bọn họ qua Minh Thủy, đây chẳng phải chấp tay dâng đại quân lên?”

Tiết Quân Lương nhìn thoáng qua Đàng Văn, lại nhìn bản đồ, bỗng nhiên nở nụ cười, “Như Đàng Nam hầu nói, liền thả bọn họ qua Minh Thủy!”

Đàng Văn thấy bộ dáng trầm tư không giải được của Triệu Thống, chỉ vào bản đồ Minh Thủy, nói: “Minh Thủy địa thế hiểm, dòng nước chảy xiết, nếu thủy chiến chúng ta vĩnh viễn không chiếm được thượng phong, trước đó nguoi cũng nói, nếu có thể liên hợp Chính An quân, trước sau vây đánh Phụng quân, vậy không thành vấn đề, nếu Tề Tử Kết cẩn thận, chúng ta chỉ có sáng tạo cơ hội, để hấn rơi vào bẫy.”

Hắn nói xong, chỉ chỉ Bắc ngạn Minh Thủy nói: “Không muốn thủy chiến, vậy chỉ có thể đánh tại Nam ngạn hoặc Bắc ngạn, chúng ta muốn đánh tại Nam ngạn, phải đoạt được Minh Thủy, nếu không sẽ phải vừa qua sông vừa nghênh địch, rất không lợi cho tác chiến, cho nên chỉ có cách dẫn Tề Tử Kết tới Bắc ngạn. Bắc ngạn là doanh địa của chúng ta, quân đội của hấn đến đây không nhất định chiếm được lợi thế, chỉ cần có người giả vờ bại lui, dẫn hấn tới giữa, sau có Minh Thủy không dễ dàng lui lại, phía Tây là quân đội của chúng ta, phía đông tự nhiên là Chính An quân, nếu bọn họ mạo muội Bắc tiến, phía Bắc cũng có quân đóng ở Châu quận.”

Triệu Thống nghe xong đều không để ý Tiết vương ở đây, vỗ bàn nói: “Biện pháp tốt, chiêu này lấy lui vi tiến, quá tuyệt diệu.”

Y dứt lời, dừng một chút, cau mày nói: “Chính là... Muốn dẫn Tề Tử Kết tới, cũng là việc khó.”

Đàng Văn cười nói: “Chuyện này hiển nhiên phải xem nguoi và ta.”

“Ta và tướng quân?”

Triệu Thống giật mình: “Tướng quân cũng muốn ra trận? Không ổn, vết thương trên vai tướng quân mới tốt, vạn nhất vỡ thì...”

Tiết Quân Lương ho khan một tiếng, nói: “Triệu Thống a, trước khi hành quân không nói điềm xấu.”

Triệu Thống xấu hổ sờ sờ đầu, nói: “Mặt tướng biết sai rồi.”

Đàng Văn cười nói: “Không sao, kỳ thật ta không phải ra trận giết địch, mà là dùng thương thế của chính mình khiến Tề Tử Kết lo là, nguoi phân phó xuống, mấy ngày nay truyền tin thương thế của ta đã khỏi sang bờ bên kia, Phụng quân cẩn thận, tất nhiên sẽ tương tin tức giả.”

Triệu Thống cười nói: “Đúng đúng, bọn họ liền cho rằng tướng quân nguoi...”

Y nói tới đây đột nhiên dừng lại, đứng lên nói: “Mặt tướng liền đi phái các tướng sĩ tản tin tức...”

Kế sách thảo luận xong, mọi người cũng rời đi, Tiết Quân Lương và Đàng Văn vào nội trướng, Tiết Quân Lương nói: “Triệu Thống này lười hỏng, thật muốn thay y rút.”

Đàng Văn nói: “Triệu Thống tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi nhanh mồm nhanh miệng.”

Tiết Quân Lương phát phát tay, nói: “Nguoi ngồi xuống, vết thương nên đổi được.”

Đặng Vân theo lời ngồi xuống, thời gian qua đều do Tiết Quân Lương tự mình đối được giúp hắn, Đặng Vân đã quen.

Tiết Quân Lương cởi áo hắn, tháo vải bó băng vết thương ra, miệng vết thương đã khép lại, nhưng thực dữ tợn, mỗi lần nhìn đến Tiết Quân Lương đều hoảng hốt, khó chịu lại.

Xem kỹ vết thương, không có gì khác thường, Tiết Quân Lương mới thoa thuốc mỡ cho hắn, sau đó băng bó hảo.

Y làm xong cũng không để Đặng Vân mặc lại y phục, chính là đưa tay vuốt ve xương quai xanh cùng vết sẹo trên ngực Đặng Vân, những vết sẹo to nhỏ này, nhìn liền biết đã có từ lâu, không còn quá rõ ràng, tựa hồ dung làm một thể với Đặng Vân.

Đặng Vân bị y làm run rẩy, đã thấy sắc mặt Tiết Quân Lương có chút trầm thấp.

“Những vết sẹo này, là ta gọi người đánh đến?”

Đặng Vân dùng một chút, cười nói: “Quên.”

Ngón tay Tiết Quân Lương theo vết sẹo, từng chút từng chút nhẹ nhàng vuốt ve, hoàng hậu qua đời, Tiết Quân Lương trong cơn tức giận bắt người khởi xướng nghiêm hình tra tấn, y biết làm sao Đặng Vân có thể là quên, chính là không muốn nói, không để mình khó chịu mà thôi.

Ngón tay hơi thô ráp chạm lên da thịt Đặng Vân, những nơi hàng năm bao bọc trong quần áo đột nhiên bị người đụng vào, khiến Đặng Vân thập phần không được tự nhiên, thân thể ức chế không được nảy lên một cỗ khô nóng.

Chợt nghe Tiết Quân Lương cười nói: “Àn? Xem ra ngươi tốt lắm, có phải gần đây uống nhiều thuốc bổ?”

Nói xong, tay Tiết Quân Lương lại theo ngực Đặng Vân nhẹ nhàng trượt xuống, như có như không đặt tại hạ thân của Đặng Vân.

Đặng Vân run rẩy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bị Tiết Quân Lương một tay ngăn chặn, cười nói: “Ngươi có nhớ không, ta nói chờ ngươi khỏe, chúng ta...”

Đặng Vân nghe lời nói ái muội của y, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hơn nữa hạ thân của hắn bị y đụng vào, theo bản năng liềm liềm môi.

Tiết Quân Lương nheo mắt lại, nghiêng người hôn lên môi hắn, mới đầu Đặng Vân nhắm chặt miệng, không cho Tiết Quân Lương tiến thêm một bước, nhưng tay Tiết Quân Lương không an phận, vuốt ve thân trên trần trụi của Đặng Vân.

Đặng Vân căn bản không phải đối thủ của y, không lâu đã bị trêu chọc tới khó nhịn, hô hấp của Tiết Quân Lương cũng không vững vàng, bắt đầu dần ồ ồ, Đặng Vân cắn răng một cái, dứt khoát nghiêng đón, chủ động hé môi.

Tiết Quân Lương tự nhiên vui vẻ vì hắn chủ động, vừa dẫn đường Đặng Vân hôn môi, vừa đưa tay vuốt ve thắt lưng hắn, khi nhẹ khi nặng.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, ngực Đặng Vân bị y phục của Tiết Quân Lương chà xát, cảm giác tê dại khiến hắn không biết theo ai, Tiết Quân Lương phát hiện càng thêm ác liệt hôn lên ngực hắn, nhẹ nhàng cắn hai điểm nhô ra, dùng đầu lưỡi cọ cọ.

Hô hấp của Đặng Vân lập tức trở nên dồn dập, khô nóng khó nhịn càng ngày càng mãnh liệt, chính mình y phục không chỉnh, mà đối phương vẫn áo mũ chỉnh tề, Đặng Vân đưa tay kéo y phục của Tiết Quân Lương, chọc Tiết Quân Lương nở nụ cười, nói: “Đừng nóng vội, chúng ta lên giường.”

Đặng Vân trừng y một cái, hai người ngã xuống giường, Đặng Vân nghiêng người đem Tiết Quân Lương đặt ở dưới thân, hôn lên mặt y.

Tiết Quân Lương sợ lộng bị thương Đặng Vân, liền thuận theo nằm xuống, tùy ý người nọ đốt lửa trên người mình.

Đặng Vân cũng trở nên động tình, hai ba cái cởi y phục của Tiết Quân Lương ra, thời điểm hai người hết sức nguyên thủy gặp nhau, Đặng Vân lại đột nhiên đỏ mặt, loại chuyện này hắn không làm qua, hắn nằm mơ cũng không nghĩ sẽ cùng một nam nhân làm.

Tiết Quân Lương không phúc hậu nở nụ cười, nói: “Không mau chút sao, ta nhịn không được.”

Dứt lời xoay lại, nằm trên người Đặng Vân, nói: “Nếu Đặng khanh không biết làm thế nào, vậy lần đầu tiên liền để ta tới.”

Ngại Đặng Vân bị trúng tên, Tiết Quân Lương cũng không dám làm quá mức, chẳng qua hai người hoàn toàn đánh giá cao định lực của mình, bộ dáng Đặng Vân nằm chặt chắn, vẻ mặt mê mang khó nhịn cầu xin tha thứ, khiến Tiết Quân Lương cơ hồ phát cuồng, gây sức ép đến nửa đêm mới bỏ qua.

Ngày thứ hai, thời điểm Đặng Vân tỉnh lại sắc trời đã sáng, Tiết Quân Lương ngồi trước bàn xem tấu chương, thấy hắn tỉnh, cười nói: “Miệng vết thương không vỡ ra chứ?”

Đặng Vân khụ một tiếng, nói: “Không có.”

Tiết Quân Lương nói: “Đứng lên gội rửa thân thể, hay ngủ thêm một lúc nữa?”

Đặng Vân nghe y nói thế, mặt đỏ đến có thể nhỏ máu, cảm giác kia còn thực rõ ràng, Tiết Quân Lương cười nói: “Ta muốn giúp ngươi rửa sạch một

chút, chẳng qua nhìn người ngủ thực ngon, nên không quấy rầy người.”

Tiết Quân Lương sai người đưa nước đến, vì trên vai Đằng Vân có thương tích, không thể dính nước, vẫn là Tiết Quân Lương tự mình giúp hắn rửa sạch thân thể, Tiết Quân Lương giúp hắn đem thứ kia trong người ra, mới đầu còn nhẫn nại, cảm thấy thân thể Đằng Vân suy yếu, không nên tiếp tục làm khó hắn, kết quả Đằng Vân cái gì cũng không biết, trêu chọc Tiết Quân Lương không thể nhịn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

CHƯƠNG 77: Đại thế đã mất

Bởi vì Tiết Quân Lương ngự giá thân chinh, Phụng quân không dám tùy tiện tiến công, thực lực hai nước Tiết Phụng tương đương, liền xem sĩ khí của bên nào mạnh hơn, bên nào có thể kiên trì đến cuối cùng.

Phụng quốc không dám tiến công, điều này giúp Đằng Vân có đủ thời gian dưỡng thương tốt, hơn nữa Tiết Quân Lương cũng đạt được nguyện vọng trong quân doanh đến một lần, vì lo lắng thương thế của Đằng Vân, cộng thêm đây là trước trận, tùy thời có khả năng bị đánh lén, Tiết Quân Lương xem như biết nặng nhẹ, không động thủ động cước nữa.

Thói quen của Đằng Vân là mỗi ngày tuần tra một lần, từ khi bị thương tới nay, liền do Triệu Thống đảm nhận, nhìn xem quân địch có dị động gì hay không.

Nếu đã quyết định dẫn quân của Tề Từ Kết tới bắc ngạn Minh Thủy, mọi người liền bắt tay vào chuẩn bị, chắc chắn phải bố trí quân doanh một lần nữa, hiện nay yêu cầu để trống doanh trại, nguy trạng hấp dẫn chú ý của Tề Từ Kết ý.

Đằng Vân cùng các thuộc hạ nghiên cứu địa hình của Bắc ngạn, quyết định tập trung quân doanh sang phía tây, vì muốn phối hợp với Chính An quân phía đông, cho nên gạt doanh trại sang một bên, vừa có thể mê hoặc địch nhân, cũng hữu hiệu chặn quân địch tiến công.

Cùng lúc đó Đằng Vân lại phái người đến Chính An, thông tri Đằng Tín và ba huynh đệ Hà thị, bảo bọn họ âm thầm điều binh mã, chuẩn bị cùng đại quân Minh Thủy trước sau chặn đường Phụng quân.

Triệu Lục đang ở Vọng Giang sơn, bảo vệ cho lỗ thủng của hạ du Minh Thủy, dù Phụng quân đào thoát đến Vọng Giang sơn, cũng có thể bị binh mã của Triệu Lục trên núi phát hiện.

Mà Tiết Ngọc nghe được kế sách của Đằng Nam hầu, cũng muốn cử quân chặn đường lui của Phụng quân, Lang Tĩnh lại ngăn Tiết Ngọc, nói: “Chủ công cần gì làm điều thừa, chỉ cần Phụng quân lên Bắc ngạn, liền bị ba mặt vây đánh, phía sau là sông, đã là nước cờ thua, nếu chủ công thừa dịp này điều khiển binh mã qua sông, đánh chiếm hậu phương của Phụng quốc, hiệu quả sẽ rất tốt.”

Tiết Ngọc nghe y nói có lý, Lang Tĩnh lại nói: “Tề Từ Kết dụng binh cẩn thận, tất nhiên sống chết bảo vệ Minh Thủy, cũng chính vì hắn cẩn thận, nên tập trung rất nhiều binh lực tại Minh Thủy, khiến ruột Phụng quốc trống rỗng, chỉ cần chủ công binh mã sung túc, nhất định có thể thẳng tiến, nếu chủ công là người đầu tiên công phá hoàng thành, bắt được Phụng vương, Tiết vương sẽ không thể không chịu ân tình của chủ công.”

Lúc này hai mắt Tiết Ngọc đều sáng, cười nói: “Liền làm như người nói.”

Lang Tĩnh lên tiếng trả lời, xoay người ra cửa, phân phó điểm binh, tuy Tiết Ngọc cảm thấy cao hứng, rốt cục có thể cho Tiết Quân Lương thấy năng lực của mình, nhưng Tiết quân không quen thuộc Phụng quốc, hơn nữa điều binh mã đi, ai tới thủ thành, đó cũng là vấn đề. Mấy vấn đề này đối với người sơ suất như Tiết Ngọc mà nói, hiển nhiên quên lo lắng, thân là thực khách, Lang Tĩnh phải thay hắn ổn thỏa.

Thăm từ hồi báo Tiết Ngọc, nói Phụng quân đã có động tĩnh, hẳn mấy ngày nữa sẽ tiến công, điều này khiến Tiết Ngọc hưng phấn dị thường, chỉ cần Phụng quân tiến công Minh Thủy, hẳn có thể thừa dịp loạn phá binh qua sông Minh Thủy bắt Phụng vương.

Đêm đã khuya, vì tiểu quân quanh năm ẩm ướt, nên ban đêm rất lạnh, Tiết Ngọc hưng phấn ngủ không yên, liền không mặc y phục đứng lên, chuẩn bị ra ngoài dạo một chút.

Dạo vài vòng trong sân, chỉ cần nghĩ đến có thể lập công, khiến Tiết Quân Lương thay đổi cách nhìn về mình, hẳn liền ngủ không yên, ngẩng đầu thấy thư phòng còn sáng đèn, Tiết Ngọc có chút nghi hoặc, tưởng rằng có kẻ trộm.

Hắn ngừng thở đi qua, thư phòng không lớn, có thể nhìn thấy bóng người chiếu lên cửa sổ, Tiết Ngọc quá quen thuộc người này, hiển nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra, hắn đẩy cửa vào, Lang Tĩnh nghe tiếng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau.

Lang Tĩnh vội vàng đứng dậy nói: “Sao chủ công còn chưa nghỉ ngơi?”

Tiết Ngọc nhìn y một cái, y phục chỉnh tề, bàn bày đầy công văn lớn nhỏ, cùng với bản đồ phác họa, vừa thấy liền biết vẫn chưa chuẩn bị nghỉ ngơi, không giống mình là ngủ không được.

Tiết Ngọc nói: “Đã trễ thế này, ngươi đang xem cái gì?”

Lang Tĩnh nói: “Đang xem bản đồ địa hình của Phụng quốc.”

Tiết Ngọc nói: “À? Xem ra là ngươi lo lắng.”

“Quả thật như thế.” Lang Tĩnh đột nhiên mỉm cười, nói: “Phụng quốc nhiều mưa, thời tiết ẩm thấp, binh lính vào lãnh thổ Phụng quốc, có thể không hợp khí hậu ảnh hưởng đến đánh trận, chủ công có nghĩ qua sao? Bàng quân phải thủ, có thể Phụng quân sẽ tấn công lần nữa, ai tới thủ thành, điểm này, chủ công có nghĩ qua sao? Điều binh khiến tướng phải âm thầm, không thể để Phụng quân nhìn ra dấu vết, nếu lộ chân tướng, sẽ dẫn tới khả năng Minh Thủy bại trận, điểm này, chủ công có nghĩ qua sao?”

Y nói thêm một câu, sắc mặt Tiết Ngọc liền âm trầm thêm một chút, câu cuối cùng nói xong, Tiết Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi có ý gì, chẳng lẽ không phải ngươi nói ra kế sách sao?”

Lang Tĩnh nói: “Là lang mỗ nói ra, cho nên Lang mỗ đang chuẩn bị.”

Tiết Ngọc không nói lời nào, Lang Tĩnh lại nói: “Nói vậy những điều này chủ công chưa từng nghĩ qua, Lang Tĩnh có một câu vẫn luôn rất muốn nói, chỉ sợ chủ công không thích nghe... Chủ công không thích hợp làm quân vương, ngài lo lắng không toàn diện.”

Tiết Ngọc trừng y một cái, nói: “Vậy ngươi biết lo lắng toàn diện, có phải muốn đoạt cung a?”

Lang Tĩnh cười nói: “Chủ công nói đùa, Lang Tĩnh từ nhỏ không có chí hướng như vậy, hướng hồ Lang Tĩnh là mệnh tôi tớ, chỉ có thể làm nịnh thần.”

Lần đầu tiên Tiết Ngọc thấy y cười đến hai lần, ngày thường tuy Lang Tĩnh kính cẩn, luôn nghe lời hấn, nhưng lúc nào cũng bắt cầu ngôn tiểu (nghiêm túc, không nói cười linh tinh), vô luận là việc gì cũng không đổi sắc.

Lang Tĩnh nói: “Thỉnh chủ công quay về, vài ngày nữa sẽ điều binh, sớm nghỉ ngơi mới tốt.”

Tiết Ngọc nói: “Ta đi nghỉ ngơi, còn thực khách thì nhìn bản đồ nhìn binh thư, ngươi muốn ta để tiếng xấu muốn đòi sao?”

“Lang Tĩnh tự nhiên không dám có tâm tư như thế... Lang Tĩnh hy vọng chủ công hảo còn không kịp.”

“Không cần vô mông ngựa, cũng không cần nhiều lời vô nghĩa, ba điểm ngươi vừa mới nói, có thể nghĩ ra đối sách chứ?”

Tiết Ngọc vừa nói, vừa đóng cửa lại, đi đến trước bàn ngồi xuống, lật xem công văn Lang Tĩnh vừa soạn.

—

Tề Từ Kết nghe được tin Đằng Nam hầu khôi hấn, trong lòng nảy lên nghi ngờ, nếu thật sự tốt, sao có thể giống trống khua chiêng như vậy, chỉ sợ là có trá, có lẽ Tiết vương phái người tản tin tức, vì ổn định quân tâm.

Nếu vậy, nói không chừng mệnh của đại đô đốc Tiết quốc không kéo dài được bao lâu.

Tề Từ Kết là người cẩn thận, sao có thể dựa vào suy đoán liền xuất binh, Đằng Văn phái thủ hạ lên qua sông, mua chuộc một gã viết công văn nho nhỏ của Phụng quốc, gã ta tham tài, liền cho gã thiệt nhiều ngân lượng, bảo gã nói cho Tề Từ Kết, thương thế của Đằng Nam hầu chuyển biến xấu, đã vô pháp vãn hồi.

Tề Từ Kết mừng rỡ trong lòng, vì thế liền tin tưởng, triệu tập các tướng sĩ bắt đầu thương thảo chuyện tiến quân.

Tướng sĩ Phụng quốc cho rằng Minh Thủy là ưu thế của bọn họ, tuy thượng du Minh Thủy nằm trên lãnh thổ Tiết quốc, nhưng phía trong Tiết quốc lại không có sông lớn, không thể luyện tập thủy quân, mà chưa từng thao luyện thì không thể quen thủy chiến, lên thuyền liền giống như đứa trẻ loạng choạng đi đường, vô pháp đánh giặc.

Cho nên sẽ lợi dụng điểm này, bảo trì chiến tuyến trên sông Minh Thủy.

Minh Thủy mưa dầm hai ngày, có chút sương mù, thời tiết như vậy không thích hợp thủy chiến, nhưng thám tử của Phụng quân hồi báo, nói Tiết vương bố trí Tiết quân dọc theo Minh Thủy, mười dặm cắm một trại, kéo dài chiến tuyến.

Tề Từ Kết cho rằng, nhất định là do địch quân đột nhiên thay đổi chủ soái, giao chiến với Đằng Văn một thời gian, hấn biết rõ Đằng Văn là một kẻ mạnh tay khó đối phó, mà hiện tại, mặc kệ Đằng Văn thật sự trọng thương, đổi chủ soái, hay là Tiết vương độc đoán chuyên quyền, dù sao loại trận thế này là tối kỵ của binh gia, không thừa dịp tiến quân, chẳng lẽ đợi đến khi Tiết quốc đổi lại doanh trại tái chiến sao.

Đằng Văn biết Tề Từ Kết nhìn đến bố phòng của Tiết quốc sẽ không dần nổi mà tiến công, liền phái các tướng sĩ chuẩn bị kỹ càng, vô luận ban ngày hay ban đêm, tháp canh đều tùy thời giám thị Minh Thủy.

Sương mù vẫn chưa tán đi, Tề Từ Kết cảm thấy đây cũng là chuyện có lợi, có thể thừa dịp sương mù cản trở tầm nhìn, âm thầm đánh lén Tiết quân.

Lính gác báo lại, bên kia Minh Thủy có thuyền đến, Đàng Văn chờ chính là giờ khắc này, lập tức phái người nghênh chiến.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương không thể ra trận, Đàng Văn điểm một đội nhân mã theo Tiết Quân Lương, bảo hộ thánh giá, liền mang theo đại đội rời đi.

Tiết Quân Lương tự mình lên tháp canh, xem tình hình chiến đấu của Minh Thủy.

Minh Thủy sương mù không tán, Tề Từ Kết cảm thấy há hê, có chút ngồi không yên, rất nhanh, liền thấy được Tiết quân nghênh chiến.

Thuyền lớn của Tiết quân dàn thành hàng ngang, giống như muốn cản đường Phụng quân, nhìn qua sĩ khí bất phàm, nhưng Tề Từ Kết thấy thế càng thêm mừng rỡ.

Tiết quân sắp hàng như vậy, chẳng phải là bảo mình an bài cung thủ bắn bọn họ sao? Hồng tâm rộng, dù sương mù không rõ, tỷ lệ bắn trúng cũng không nhỏ.

Tề Từ Kết lập tức an bài cung thủ, ra lệnh một tiếng hướng Tiết quân bắn tên.

Đàng Văn sớm có chuẩn bị, hán phân phó Triệu Thống làm lều cho mỗi thuyền, tên bắn đến cũng không bắn trúng người, đa phần cắm lên lều.

Qua ước chừng nửa canh giờ, lều trên thuyền của Tiết quân đã dày đặc mũi tên, Đàng Văn bảo Triệu Thống nổi trống, ám hiệu binh lính giả vờ hỗn loạn, tựa hồ là trong hỗn loạn chuẩn bị tiến quân.

Lúc này hai mặt thuyền giáp nhau, Triệu Thống cảm trường thương, đơn thương độc mã xuất chiến.

Tề Từ Kết thấy địch quân có đại tướng khiêu chiến, liền sai người nghênh chiến, không nghĩ tới là Triệu Thống, không vài hiệp đã bị Triệu Thống giết lui, Phụng quân lại phái người nghênh chiến, Tiết quân vẫn hỗn loạn như cũ.

Giết thêm một đại tướng của Phụng quốc, Triệu Thống cảm thấy cũng không sai biệt lắm, liền giả vờ như thể lực chống đỡ hết nổi, tay chân bắt đầu không nghe sai sử, Tề Từ Kết thấy thế mừng rỡ, vẫn phái người nghênh chiến, thời điểm Triệu Thống trốn đao nghiêng sang một bên, chân lao đảo, “Ầm” một tiếng rơi xuống sông.

Đàng Văn ở trên thuyền nhìn đến tình huống bên kia, phái binh sĩ tiếp tục nổi trống, sương mù không tiêu tan, tuy Tề Từ Kết biết đã đánh lui Triệu Thống, nhưng vẫn không dám tiến quân, chỉ có thể tiếp tục bắn tên, trong hỗn loạn chợt nghe Tiết quân có người hô to.

Tề Từ Kết phái người đi nghe, hồi báo nói, chủ soái của Tiết quốc trúng tên !

Tề Từ Kết lập tức lên đầu thuyền tự mình nhìn, tuy sương mù dày, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy trên thuyền của Tiết quân một mảnh hỗn loạn, binh lính chạy trốn khắp nơi.

Phụng quân rốt cục yên lòng, sai binh chèo thuyền, hướng đến bắc ngạn Minh Thủy.

Hiển nhiên Đàng Văn không trúng tên, chỉ giả vờ giả vệt mà thôi, thấy địch quân lại đây, liền hạ lệnh rút quân, giả vờ bại trận chạy trốn, Tề Từ Kết không nghi ngờ đuổi theo, mất nửa ngày, rốt cục câu được cá lớn lên bờ.

Lên Bắc ngạn, Tiết quân sôi nổi xuống thuyền “Chạy trốn”, một đường chạy đến phía tây.

Tề Từ Kết thâm nghĩ, phía tây là Bằng quận, nhất định Tiết quân muốn trốn đến Bằng quận cầu trợ giúp, phải ngăn bọn họ lại.

Tề Từ Kết dẫn Phụng quân một đường đuổi theo bại binh, Tiết Quân Lương đứng trên tháp canh, xem nhất thanh nhị sở, doanh trại đã sớm chuẩn bị tốt quân đội đánh trả.

Tề Từ Kết đang đuổi theo bại binh, chợt nghe tiếng trống đại chấn, một đội quân từ phía tây lao ra, chỉ ít cũng có hai ba ngàn binh mã, Phụng quân hạ thuyền, phần lớn không có tọa kỵ, bị đón đầu vây công, sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Lúc này Tề Từ Kết mới hiểu được, nguyên lai là trúng mai phục, liền mang theo một đội kỵ binh tinh nhuệ thoái lui, thoái lui đến thuyền thì thấy đại hỏa tận trời, Triệu Thống ở trong nước nghẹn đủ khí, trộm lên thuyền của Phụng quốc, đốt lửa, thiêu rụi thuyền.

Không có thuyền không thể qua sông, Phụng quân vội vàng chạy về hướng đông.

Chính An quân tiên phong do Đàng Tín suất lĩnh năm nghìn binh mã sớm mai phục, chỉ chờ Phụng quân bại trốn mà đến, quả nhiên, Phụng quân bị mai phục tại phải động, bị Chính An quân giết trở tay không kịp.

Cuối cùng chỉ còn lại Tề Từ Kết mang theo hơn ba mươi kỵ binh đột phá vòng vây của Đàng Tín, hướng phía đông mà đi, thượng du Minh Thủy bị chặn không thể trở lại Phụng quốc, chỉ có thể theo hạ du Minh Thủy, rồi lại lọt vào vòng vây của ba huynh đệ Hà thị, hơn ba mươi nhân mã sao có thể đối chiến với ba nghìn nhân mã, ba huynh đệ Hà thị không cần tốn nhiều sức liền bắt giữ Tề Từ Kết.

Đàng Văn dẫn quân hội hợp với Tiết Quân Lương, phái các tướng sĩ trối từ binh lại, mang về doanh trại, vừa định thăm vấn Tề Từ Kết, chợt nghe Triệu

Thống nói: “Tướng quân! Linh gác phát hiện có một đội binh mã vượt qua Minh Thủy, hướng Phụng quốc mà đi.”

Đặng Vân cả kinh, nói: “Binh mã của ai?”

Triệu Thống nói: “Không giống binh mã của Phụng quốc, theo bẩm báo là đại quân của Trần Cương hầu.”

Tiết Quân Lương nói: “Đại quân của Tiết Ngọc, bao nhiêu người?”

Triệu Thống nói: “Nhân số không ít, nhưng Minh Thủy sương mù dày đặc, rất khó thấy rõ tình huống cụ thể, ít thì có bảy tám ngàn.”

Đặng Vân nói: “Bệ hạ, việc này không nên chậm trễ, mặt tướng chờ lệnh trợ giúp Trần Cương hầu.”

Tiết Quân Lương nói: “Không cần phải gấp, tuy Tiết Ngọc làm việc chẳng phân biệt được nặng nhẹ, nhưng nhiều nhân mã yên lặng qua sông như vậy, nhất định là kiệt tác của Lang Tinh, có Lang Tinh tại, chắc chắn là phương pháp vẹn toàn.”

Y nói xong dừng một chút, nói: “Triệu Thống, người điếm ba đội năm nghìn quân từ ba mặt qua sông, vây đánh hoàng thành, lại tìm người khoái mã thông tri Triệu Lục, bảo vệ cho Vọng Giang sơn, nơi này thế núi hiểm trở, nếu có người muốn đào thoát, chắc chắn sẽ lựa chọn nơi này.”

Tiết quân qua sông, thế như chẻ tre, Minh Thủy chính là bùa bảo mệnh của Phụng quốc, tuy Phụng quốc cũng có đại bộ phận bố phòng, nhưng Minh Thủy thất thủ khiến sĩ khí của Phụng quân suy yếu, trong vòng một tháng hơn ba mươi thành trì không chiến mà hàng.

Đặng Vân mang một vạn năm binh mã, Triệu Thống mang một vạn năm binh mã, Tiết Quân Lương tự mình mang hai vạn binh mã, còn có một vạn binh mã quân tiên phong của Tiết Ngọc, từ bốn phía thu nhỏ vòng vây, từng bước một ép sát hoàng thành Phụng quốc.

Lữ Thế Thần từ khi binh bại liền trở về triều đình, mới đầu Phụng quân không trọng dụng Lữ Thế Thần, nhưng Minh Thủy bị chiếm đóng, mọi người hoảng sợ, phải đầu hàng càng ngày càng nhiều, ngược lại Lữ Thế Thần là đại biểu của phái chủ chiến.

Trong triều có người muốn đầu hàng, bị Phụng Minh giết hai kẻ răn đe, nên không ai dám nói đầu hàng, chẳng qua Phụng quốc đại thế đã mất, dù không ai dám nói, trong lòng mọi người cũng không tránh khỏi nản lòng thoái chí, rất nhiều người ôm của chạy trốn.

Tuy Tiết Quân Lương khinh thường những kẻ tới đầu hàng, nhưng đối đầu với kẻ địch mạnh, cũng chỉ có thể bày ra khí độ khoan hồng độ lượng, dùng rượu ngon món ngon khoản đãi bọn họ.

Trải qua việc này, thanh danh của Tiết Quân Lương đã rơi vào tai triều đình Phụng quốc, đều nói Tiết vương khoan hồng độ lượng lại không mất uy nghiêm, người mang theo của cải đến đầu hàng càng nhiều, sau hai tháng, Tiết quân không tổn thất một binh, thắng tiến hoàng thành.

Tiết Quân Lương vây quanh hoàng thành, cười ngửa, tự mình đến trước trận, Phụng quân nghe nói đây là Tiết vương, vội vàng phái người bắn tên, chẳng qua bên cạnh Tiết Quân Lương có Đặng Vân Đặng Tín ba huynh đệ Hà thị và Triệu Thống, làm sao có thể để Tiết Quân Lương gấp sơ xuất, liền tiếp thủ một ngày một đêm, Tiết Quân Lương vẫn bình yên vô sự.

Lữ Thế Thần khuyên nhủ Phụng Minh thối lui ra phía bắc hoàng thành, Phụng Minh không chịu, muốn thề sống chết thủ thành.

Lữ Thế Thần quỳ xuống, dập đầu nói: “Chẳng lẽ Phụng vương còn không đoán ra sao! Nếu ngài không đi, chỉ sợ lũ quan viên trên triều muốn trói ngài lại, hiến tế đầu hàng!”

Phụng Minh không nói chuyện, Lữ Thế Thần lại nói: “Vi thần không sợ chết, chỉ sợ chết trong tay người một nhà.”

Rốt cuộc Phụng Minh có chút đắn đo, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, nhin không được cười khỏ một tiếng, mới không đến ba tháng, toàn bộ Phụng quốc mất.

Lữ Thế Thần điều một đội thân binh, hộ tống Phụng Minh ra khỏi thành, lúc này hoàng thành đã sắp thủ không được, Tiết Quân Lương dùng phương pháp hỏa công, hoàng thành khói mù mịt, quân dân trong thành vội vàng chạy ra ngoài.

Lữ Thế Thần liền nhân cơ hội mặc y phục của Phụng Minh, lao ra cửa nam, một đường hướng phía nam mà đi, có tướng sĩ nhìn đến “Phụng vương”, tự nhiên phái người đuổi theo, mà Phụng Minh thì cùng thân binh ra cửa bắc, hướng đến hạ du Minh Thủy.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương không trùng kế, quanh Hoa Đào đàm đã đặt phục binh, thân binh của Phụng quốc toàn lực bảo hộ Phụng Minh, Hoa Đào đàm địa thế khó đi, Phụng quân lại bị tách ra, cuối cùng chỉ còn một phần mười tinh binh, đi không đến mười dặm lại gặp mai phục.

Lòng Phụng Minh sớm có quyết tâm chết, chính là không ngờ tới cuối cùng, trong triều chỉ còn lại Lữ Thế Thần và một đội thân binh cùng hắn xuất sinh nhập tử.

Rốt cuộc chỉ còn một mình Phụng Minh chạy trốn, trước mắt đều là hoa đào, nói vậy đã đến Hoa Đào đàm, Phụng Minh mệt mỏi, ngựa cũng mệt mỏi ngã xuống, khiến hắn lăn mấy vòng.

Phụng Minh lao đảo đứng lên, kinh ngạc nhìn Hoa Đào đàm, lần đầu tiên hắn gặp Triệu Lục, cũng là ở nơi này, vì khi đó còn nhỏ, vóc người không cao, bị người đuổi giết, hắn liền trốn trong bụi cỏ ở Hoa Đào đàm, ban ngày cỏ phơi nắng sẽ có độc khí, Phụng Minh liền choáng váng ngã xuống nước.

Sau đó được cha mẹ của Triệu Lạc cứu về, rồi nhận thức Triệu Lạc.

Cổ họng Phụng Minh nghẹn lại, hắn không thấy khuôn mặt của mình, không biết rốt cuộc mình đang khóc hay đang cười, tự xưng cường quốc, lại không bằng một nửa của Tiết Quân Lương.

Phụng Minh đi từng bước xuống hồ, lô thảo không cao tới ngực hắn, đưa tay sờ sờ lô thảo, hắn cúi người, ngồi trong bụi lô thảo.

Triệu Lạc nhận được công báo, nói Phụng vương mang theo một đội thân binh chạy tới Vọng Giang sơn, Triệu Lạc biết sớm muộn gì cũng có một ngày mình và Phụng Minh đao phong gặp lại, mình nguyện ý canh gác Vọng Giang sơn, là muốn bảo trụ cánh cửa sinh mệnh cuối cùng của Phụng Minh, nói không chừng, nói không chừng mình không đủ nhân tâm, sẽ thả người kia.

Nhưng y trăm triệu lần không ngờ tới, lúc y lãnh binh đến Hoa Đào đàm chuẩn bị đao phong gặp lại, thế nhưng nhìn đến Phụng Minh ngã trong lô thảo của Hoa Đào đàm, đã không còn tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

CHƯƠNG 78: Khải hoàn về triều

Triệu Thống phụng mệnh đuổi theo Phụng vương già, lúc đuổi tới mới phát hiện, nguyên lai là Lữ Thế Thần.

Triệu Thống sai người bao vây Lữ Thế Thần, cười nói: “Ngươi cho rằng chút mẹo vặt ấy có thể lừa được Tiết vương sao, chỉ sợ Phụng Minh đã sớm bị tóm!”

Hiển nhiên Lữ Thế Thần không cam tâm đầu hàng, mục đích của hắn là vì tranh thủ thời gian cho Phụng Minh đào tẩu, kéo dài được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Triệu Thống liếc mắt liền xem thấu tâm tư của hắn, nói: “Ngươi còn nhớ ta đã nói với ngươi chứ, ta thiếu ngươi một cái nhân tình, Tiết vương cũng biết ngươi là nhân tài, nếu ngươi đồng ý quy hàng, ta nguyện ý hướng Tiết vương cầu tình, ngươi chẳng những không phải chết, còn có thể thăng quan.”

Lữ Thế Thần cười lạnh nói: “Vậy ngươi phản chiến, ta cũng bảo Phụng vương thắng quan cho ngươi, như thế nào?”

Triệu Thống sắc mặt phát lạnh, nói: “Người đọc sách đúng là cổ hủ.”

Dứt lời vung tay, binh lính liền xông lên, Lữ Thế Thần là văn nhân, căn bản không có công phu, Triệu Thống tự nhiên dễ dàng trói gô hắn.

Lữ Thế Thần nói: “Nếu ngươi thật sự cảm thấy thiếu ta một cái nhân tình, vậy để ta chết thông khoái.”

Triệu Thống trầm mặc một hồi, mới nói: “Ta không muốn giết ngươi.”

Nói xong sai binh lính giải Lữ Thế Thần về.

Tiết Quân Lương đánh hạ hoàng thành, bắt được Phụng Minh, hiển nhiên Phụng quốc không còn ai đủ khả năng tiếp tục thủ vững, qua nửa tháng, liền chuẩn bị khai hoàn về triều.

Mặc dù khai hoàn về triều là chuyện tốt, nhưng dẹp xong Phụng quốc, nên xử lý tù binh thế nào, xử lý Phụng quốc thế nào, còn cần thương thảo.

Phụng quốc đại quân đầu chỉ ngàn người, tất cả đều biến thành tù binh, xử lý tù binh đơn giản có hai cách, đầu tiên là giết, thứ nhì là chiêu an.

Giết tù binh, không thể nghi ngờ là phương pháp đơn giản nhất, tù binh cần ăn cơm, cần uống nước, không nói đến tiêu hao lương thực, còn có khả năng gây ra phản loạn, nhưng số lượng tù binh quá lớn, nếu mạo muội giết, nhất định sẽ khiến nhiều người tức giận, hơn nữa không tốt cho thanh danh của Tiết vương.

Đằng Vân nói: “Hiện giờ bề hạ muốn an thiên hạ, chắc chắn không thể đồ sát tù binh, uống sát tù binh sẽ nhận lại phản kháng của người Phụng quốc, đến lúc đó buộc phải trấn áp, phiền dân phí sức, dân chúng kiêng kỵ, liền khó càng thêm khó.”

Lang Tình nói: “Đằng Nam hầu nói có lý, trước mắt khai hoàn về triều là việc phải làm, Đại vương ra kinh đã lâu, phải quay về kinh xử lý sự vụ, mà trong Phụng cảnh cũng cần phải bình gác, một mặt trấn an dân chúng, một mặt trấn áp thế lực còn sót lại của Phụng vương.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, cười nói: “Vậy các ngươi nói, ai thích hợp ở lại Phụng cảnh?”

Y vừa nói ra, nhất thời mọi người đều im lặng, tựa hồ đang tự hỏi, Tiết Quân Lương nói tiếp: “Như vậy đi, lúc trước ai là người đầu tiên lãnh binh sang Phụng cảnh, liền người đó lưu lại trấn thủ.”

Y nói xong, Tiết Ngọc lập tức ngẩng đầu nhìn Tiết Quân Lương, vẻ mặt không thể tin.

Tiết Quân Lương cũng nhìn về phía Tiết Ngọc, cười nói: “Thế nào, ngươi không muốn? Cũng đúng, Phụng cảnh vừa mới trải qua chiến loạn, cần nghỉ ngơi lấy sức, đây không phải là chuyện nhỏ.”

Tiết Ngọc chấp tay nói: “Bệ hạ yên tâm, thần đệ nhất định tận tâm tận lực.”

Tiết Quân Lương nghe hắn đáp ứng, lại nói: “Phụng binh cần bố trí một lần nữa, điều đi một phần binh sĩ, liền do Đằng Tín thống lĩnh Chính An quân đóng tại đây, phụ trợ Trần Cương hầu.”

Đằng Tín đứng một bên, nghe được điểm danh, lập tức tiến lên nửa bước, nói: “Vâng, mặt tướng lĩnh mệnh.”

Tiết Quân Lương dừng một chút, lại hướng phía Lang Tĩnh nói: “Lang Tĩnh, nói thật, cô lo lắng nếu để người ở lại Phụng cảnh, nhưng không để người lại, cô sợ Trần Cương hầu không đáp ứng, tính cách của hắn vội vàng xao động, việc gì người cũng cần hảo hảo khuyên giải Trần Cương hầu... Từ binh không thể giết, liền xem các người khuyên hàng thế nào.”

“Vi thần cần tuân bệ hạ dạy bảo.”

Không qua mấy ngày, quân đội của Tiết Quân Lương bắt đầu trở về triều, lúc tới thì vội vàng, ngược lại lúc về tương đối thanh thản, hơn nữa còn có Đằng Vân đi cùng.

Tiết Quân Lương ngồi trong xa giá, xa giá vô vùng rộng rãi, lư hương và tú đặt hai bên, phía trước có một bàn nhỏ, long ý rất lớn, trên xe còn trải thảm.

Từ phụng cảnh về kinh trên đường bắt đầu hạ mưa nhỏ, Tiết Quân Lương vén màn, nhìn đến Đằng Vân không mặc du y, có lẽ do mưa không lớn, nhưng y phục vẫn ướt không ít.

Tiết Quân Lương nói: “Đằng Khanh a, thương thế của ngươi vừa tốt lên, vào đây ngồi cùng cô, tránh mắc mưa.”

Khóe miệng Đằng Vân khẽ giật giật, tấn công Phụng quốc đã mấy tháng, vết thương của mình sao có thể chỉ mới tốt lên, dù vết thương có động đến xương cốt, cũng đã thôi từ lâu.

Nhưng Tiết Quân Lương dùng vẻ mặt ái muội nhìn hắn, Đằng Vân bỗng nhiên cảm thấy, nếu mình không vào xe, có lẽ đối phương sẽ nói ra lời gì đó kinh người.

Dưới ánh mắt chăm chú của Tiết Quân Lương, quả nhiên Đằng Vân giao cương ngựa cho hạ nhân, sau đó lên xe.

Tiết Quân Lương vươn tay dịu hắn, nhìn đầu vai hắn ướt một mảng lớn, sợ thời tiết âm lãnh khiến hắn cảm mạo, liền lấy một bộ y phục sạch sẽ từ tủ ra, đưa cho Đằng Vân.

Tuy Đằng Vân đón y phục, nhưng đây là của Tiết Quân Lương, mặc dù chỉ là y phục thường ngày, người khác cũng không thể tùy tiện xuyên, hơn nữa xe không cách gian, nếu đổi y phục, nhất định phải đối trước mặt Tiết Quân Lương.

Đằng Vân đặt y phục một bên, nói: “Vi thần không cần đổi, sẽ khô ngay thôi.”

“Thời tiết âm lãnh, không đổi, vạn nhất sinh bệnh, chẳng phải khiến lòng ta đau?”

Tiết Quân Lương nói xong, vươn người qua, muốn đích thân cởi y phục cho hắn, Đằng Vân né ra, vội nói: “Vi thần tự mình cởi.”

Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, lại ngồi xuống, một tay chống cằm, thực nhân nhả nhìn Đằng Vân, nói: “Vậy ngươi liền tự mình cởi.”

Đằng Vân cảm thấy lời nói của đối phương không đúng lắm, bất quá hắn nghĩ, dù sao đều là nam nhân, cởi y phục cũng không thiếu khối thịt, hơn nữa từ ngày hai người hoan hảo tại quán doanh Minh Thủy, sau đó cũng từng có mấy lần, Đằng Vân không quá am hiểu phương diện này, mỗi lần đều bị Tiết Quân Lương dắt đi. Hắn nghĩ, ngay cả loại chuyện này đều đã làm, đổi y phục mà thôi, cũng không to tát gì.

Đằng Vân thực sáng khoái cởi bỏ y phục, hiển nhiên ánh mắt Tiết Quân Lương một khắc cũng không rời, nhìn bộ dáng hiển ngang lăm lăm của Đằng Vân, nhìn không được bật cười, từ ngày đó tới nay, Đằng Vân không bài xích thân cận với y, y đương nhiên biết Đằng Vân chinh chiến sa trường, nhưng da mặt mỏng, không có khả năng chủ động.

Đằng Vân chuẩn bị thất đại lưng, đã bị Tiết Quân Lương ngăn cản, ngón tay của Tiết Quân Lương nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên vai Đằng Vân, đã hoàn toàn khép lại, chẳng qua chắc chắn lưu sẹo.

Đằng Vân cảm thấy có chút ngứa, thoáng rút vai, lại bị Tiết Quân Lương đưa tay đè lại, tuy Đằng Vân đã mặc y phục, nhưng tay của đối phương vẫn thoải mái luồn vào, vốc người Tiết Quân Lương cao hơn hắn, hiển nhiên y phục rộng rãi hơn, từng chút từng chút một rơi xuống.

Tiết Quân Lương híp mắt, cúi đầu hôn xuống vị trí trũng tên trên vai hắn, Đằng Vân run rẩy, nói: “Bệ hạ... Đây là trong xe...”

Tiết Quân Lương vừa cười, vừa nhẹ nhàng hôn lên ngực hắn, nói: “Xem ra chúng ta thực tâm hữu linh tê, ta còn chưa nói, ngươi đã biết ta muốn làm cái gì?”

Đằng Vân bị y chế nhạo, trên mặt phát sốt, lại không cam lòng mỗi lần đều bị Tiết Quân Lương dắt đi, tay dùng sức, đẩy Tiết Quân Lương ngã xuống nhuyển thảm.

Tiết Quân Lương sừng sốt một chút, lập tức dang hai tay, thoải mái nằm, cười nói: “Xem ra hôm nay mặt trời mọc sai hướng, Đằng Khanh muốn chủ động đến một lần?”

Đằng Vân trừng mắt liếc y một cái, đưa tay kéo đai lưng của Tiết Quân Lương, lại kéo long bào của y xuống, chờ khi tất cả y phục của Tiết Quân Lương đều cởi hết, Đằng Vân mới cảm giác tư thế này có chút ái muội.

Tiết Quân Lương như trước cười tủm tỉm nhìn hắn, tuyệt không thấy xấu hổ, Đằng Vân cũng hiểu không cần phải ngượng ngùng, bây giờ mình chủ đạo, hơn nữa hai người đều không mặc y phục, tiếng mưa rơi bên ngoài cũng rất lớn, nhưng thanh âm vô ngựa đất đất lại khiến Đằng Vân hoảng hốt, chỉ sợ bị người phát hiện.

Đằng Vân học động tác của Tiết Quân Lương, cúi xuống hôn lên môi đối phương, chẳng qua Đằng Vân có chút trúc trắc, mỗi một lần hôn môi đều như gầy vò y, làm cho Tiết Quân Lương chỉ có thể cố gắng hết sức nhẫn nại.

Đằng Vân tiếp tục hôn lên ngực Tiết Quân Lương, cảm giác nhẹ nhàng ma sát, đối với Tiết Quân Lương mà nói chính là tra tấn, Đằng Vân ngừng đầu lên, trên mặt có điểm mất tự nhiên, bởi vì hắn phát hiện phía dưới của Tiết Quân Lương đã muốn xúc động.

Tiết Quân Lương cười nói: “Bị ngươi hôn lại sò, thờ ơ sao được.”

Đằng Vân nói: “Ngươi thật sự để cho ta tới?”

“Cái này có gì mà thật hay giả?” Tiết Quân Lương đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của Đằng Vân, nói: “Ngươi cũng là nam tử, lại là Đại tướng quân, ngươi đều đồng ý, vì sao ta không chịu.”

Đằng Vân nghe y nói, tựa hồ trong lòng nảy lên cảm xúc phức tạp, nhưng không đợi hắn nghĩ xong, Tiết Quân Lương nghiêng người, đặt hắn dưới thân, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm tai hắn, nói: “Chuyện người chủ động để nói sau, thân thể trần truồng ở trước mặt ta, đây là kỳ uy sao?”

Nói xong một phen kéo quần của Đằng Vân xuống, hạ thân của Đằng Vân chợt lạnh, muốn rút chân, lại bị Tiết Quân Lương bắt lấy mắt cá chân, Tiết Quân Lương nhẹ nhàng vuốt ve chân Đằng Vân, khiến Đằng Vân cảm thấy tê dại lan tràn, yết hầu khô trợt.

Tiết Quân Lương thấy hắn cũng động tình, cười nói: “Lần sau ngươi tới, bắt quá... Lần này ngươi phải tự mình ngồi lên. Thế nào?”

Mặt Đằng Vân nóng lên, che mắt không nhìn Tiết Quân Lương, tay Tiết Quân Lương thông thả dịch tới đùi Đằng Vân, vuốt ve, khi nhẹ khi nặng, thấy Đằng Vân không để ý tới mình, lại có ý ghé vào tai hắn phun khí, cười nói: “Sao vậy? Nơi này không có người ngoài, người khác nhìn không tới.”

Đằng Vân dùng sức lắc đầu, “Ta... Ta chưa thử qua.”

Tiết Quân Lương bị một câu trực tiếp của hắn châm ngòi, khí huyết dâng lên, đưa tay ôm Đằng Vân, kéo hắn đến, để hắn ngồi trong lòng mình.

Đằng Vân bị tư thế như vậy làm xấu hổ, tay Tiết Quân Lương vừa ấn thắt lưng hắn, vừa di chuyển xuống, đưa ngón tay chậm rãi vào trong hậu huyệt của hắn.

Đằng Vân không tự chủ nghiêng người về trước, hai tay bắt lấy cánh tay của Tiết Quân Lương, không biết làm thế nào cho phải.

Tiết Quân Lương nổi lên ý trêu đùa, nắm một bàn tay của Đằng Vân, bỏ vào miệng mình, Đằng Vân run lên một cái, ngón tay bị đầu lưỡi Tiết Quân Lương quét qua, cảm giác ướt át lại ấm áp, khiến hắn vô lực.

Sau đó Tiết Quân Lương cầm lấy tay hắn, vòng ra sau lưng hắn, tìm đến vị trí kia, lại ấn ngón tay của Đằng Vân, đẩy vào hậu huyệt của hắn.

Đằng Vân “Hừ” một tiếng, ngón tay của mình và ngón tay của Tiết Quân Lương cùng chôn trong hậu huyệt, bên trong vừa hẹp vừa nóng, Đằng Vân hoảng sợ muốn rút ra, lại bởi vì quá hẹp hòi, bị ngón tay Tiết Quân Lương mang theo xoay tròn khuếch trương.

Đằng Vân rốt cuộc không chống đỡ được, ngã vào trong lòng Tiết Quân Lương, thở dốc dồn dập.

Tiết Quân Lương cắn tai hắn, cười nói: “Thoải mái sao?”

Trong khoảng thời gian qua, chỗ nào Đằng Vân miễn cảm nhất, chỗ nào có thể khiến hắn thoải mái, Tiết Quân Lương nhất thanh nhị sở, tự nhiên vừa lên liền bắt lấy điểm yếu, mặt Đằng Vân đỏ ửng, hơi thở cũng trở nên nóng rực, bởi vì bị kích thích, cảm giác tê dại xông thẳng lên đầu, khiến hắn không thể nghĩ gì, hậu huyệt co rút từng đợt, thắt lưng cũng vô thức run rẩy.

Tiết Quân Lương lại tham nhập một ngón tay, cùng ngón tay của Đằng Vân đã là ba ngón, Đằng Vân có chút cố hết sức, tiếng thở dốc lại càng lớn, ánh

mắt mê ly, hạ thân bắt đầu cọ xát Tiết Quân Lương.

Hiển nhiên Tiết Quân Lương sẽ không bỏ qua thời cơ tốt như vậy, lập tức rút ngón tay ra, vì tốc độ khá nhanh, Đằng Vân không phòng bị, rên to một tiếng, lập tức như bưng bình, che miệng mình.

Tiết Quân Lương nở nụ cười, y đương nhiên biết Đằng Vân sợ bên ngoài nghe thấy, đỡ lấy thắt lưng Đằng Vân, để hắn chậm rãi ngồi xuống.

Đằng Vân cũng đỡ lấy bả vai Tiết Quân Lương, bởi vì khăn trang, ánh mắt gắt gao nhìn đối phương, môi mở ra, từng ngậm từng ngậm thở dốc, ngực cũng phập phồng.

Tiết Quân Lương hí mắt nhìn hắn, bỗng nhiên mãnh liệt động thân, Đằng Vân “A” hô lên, tuy Đằng Vân đã quen với Tiết Quân Lương, nhưng tiến vào nhanh như vậy, vẫn khiến hắn có chút ăn không tiêu.

Đằng Vân ôm lấy cổ Tiết Quân Lương, lắc đầu nói: “Đừng... Đừng nhúc nhích...”

Tiết Quân Lương nâng cằm hắn, hôn lên môi Đằng Vân, tay kia thì bộ lộ hạ thân của hắn, hạ thân của Đằng Vân được đối phương chiếu cố, dần dần trầm tĩnh lại, lúc này Tiết Quân Lương vỗ nhẹ thắt lưng hắn, nói: “Chính mình động, à?”

Đằng Vân vẫn cứ lắc đầu, ánh mắt hồng hồng, Tiết Quân Lương cầm hai tay Đằng Vân, không cho tay hắn động hoảng, lại cố ý ấn thắt lưng Đằng Vân xuống một chút, Đằng Vân cắn môi, cổ họng phát ra tiếng rên rĩ như động vật nhỏ gào thét.

Tay không thể động, Tiết Quân Lương cũng không tiếp tục chạm vào hạ thân của hắn, Đằng Vân dần dần nôn nóng, quả nhiên thử thăm dò động thắt lưng.

Tiết Quân Lương thoải mái hừ một tiếng, liền nói: “Thực ngoan, nhanh một chút.”

Đằng Vân dứt khoát nhắm mắt, không nhìn Tiết Quân Lương, lại động lên, mục đích của Tiết Quân Lương đạt tới, buông hai tay Đằng Vân ra, nâng thắt lưng hắn, phối hợp với động tác của Đằng Vân.

Đằng Vân một thân đầy mồ hôi, hai chân như nhũn ra, ngã trên người Tiết Quân Lương thở dốc, Tiết Quân Lương cũng không thể nhịn được nữa, đè Đằng Vân xuống thảm, hung hăng trừu sáp.

Mới đầu Đằng Vân còn gắt gao cắn môi, sau rốt cuộc nhịn không được, đưa tay che miệng rên rĩ, tới cuối cùng chỉ có thể ôm lấy cổ Tiết Quân Lương, dựa vào vai y, Đằng Vân đã không nhớ rõ mình nói ra những lời gì khó có thể mở miệng, thậm chí không biết khi nào thì chấm dứt.

Trời trở tối, ngự giá dừng tại dịch quán ngủ lại, chỉ thấy Tiết vương ôm Đằng Nam hầu đang ngủ say xuống xe ngựa.

Về mặt Đằng Nam hầu tiểu tụy, tự nhiên biết đã làm chuyện gì, nhưng tất cả mọi người mắt xem mũi mũi xem tâm, cung kính nghênh giá, dẫn Tiết vương và Đằng Nam hầu vào phòng, dịch quán còn đưa tới nước ấm.

Tiết Quân Lương thay Đằng Vân rửa sạch thân mình, tựa hồ ngâm mình trong nước nóng thực ấm áp, Đằng Vân nấc một tiếng tỉnh lại, còn tưởng rằng là làm quá mức, cho nên trong hậu huyệt không quá thoải mái, nào biết là Tiết Quân Lương đưa ngón tay vào giúp hắn đem thứ kia ra.

Một cỗ nhiệt lưu từ sau huyệt chảy ra ngoài, Đằng Vân nhịn không được run lên một cái, Tiết Quân Lương ôm hắn đến giường, vừa lau bột nước trên người hắn, vừa đắp chăn giúp hắn, sợ hắn lạnh.

Đằng Vân nhìn Tiết Quân Lương một thân bột nước, từ trên ngực, trên tóc lẫn xuống, yết hầu khẽ động, vội vàng thu hồi ánh mắt, nói: “Bệ hạ cũng lau đi, đừng để lạnh.”

Tiết Quân Lương hôn lên trán hắn một cái, nói: “Mau ngủ, ngày mai còn phải lên đường.”

Nói xong xuống giường, tự mình lau khô người.

Đằng Vân thật sự mệt, nhắm mắt lại mơ thấy chuyện mình và Tiết Quân Lương thân thiết, cả đêm bị Tiết Quân Lương tùy ý trêu đùa, mà mình lại phóng dăng phối hợp động tác của y.

Ngày hôm sau Đằng Vân tỉnh lại rất sớm, Tiết Quân Lương còn đang ngủ, nhắm mắt lại, một tay nhẹ nhàng khoát lên người hắn.

Đằng Vân nhìn chăm chăm Tiết Quân Lương thật lâu, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thực, hắn chưa từng nghĩ qua, có một ngày hắn sẽ cùng Tiết vương thân cận như thế, đây là điều hắn trăm triệu lần không dám nghĩ đến, nhớ tới câu nói kia của Thụy Tuyết, nhịn không được thổn thức một câu, thật là tạo hóa trêu người.

Bên ngoài mưa rất to, thời điểm đi đường Triệu Lục đều không yên lòng, sau khi y và Tiết quân hội hợp, liền phụ trách đội áp giải Phụng Minh, Phụng Minh ngồi trong xe, Triệu Lục không nhìn thấy hắn, y tận lực tránh gặp Phụng Minh, mà không thấy được, trong lòng lại không nở, không thoải mái.

Triệu Lục vẫn luôn xuất thần, liền quên mang du y (= áo mưa), thuộc hạ nhìn sắc mặt phát lạnh của y, không dám nhiều lời, lúc y phát hiện trời mưa thì chính mình đã ướt đầm.

Tối dịch quán, ngự y trong xe bước xuống trước, Triệu Lục liền hỏi: “Hắn đã tỉnh chưa?”

Ngự y lắc lắc đầu, “Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hắn hít rất nhiều khí độc, có lẽ phải từ từ mới tỉnh.”

Triệu Lục gật đầu, tiến lên vén màn, hiển nhiên mã xa không rộng rãi như của Tiết vương, bên trong tràn ngập hương vị chua xót của dược.

Triệu Lục ôm Phụng Minh ra, người nọ quả thật không tỉnh, vẻ mặt bình yên nhắm mắt lại, không nhú mày không cười lạnh, hình như là thoải mái.

Triệu Lục nhìn đến khuôn mặt Phụng Minh, tâm như thất lại, y vẫn còn nhớ rõ lúc ấy phát hiện Phụng Minh ngã trong lư thảo tại Hoa Đào đàm, Triệu Lục cảm thấy cả người từ đầu đến chân đều lạnh lẽo, hai tay run lên, chân bất động, không dám tới nhìn xem hắn rốt cuộc sống hay chết.

Y không biết, nếu Phụng Minh cứ như vậy chết đi, y nên làm gì, trong lòng y hồi hận, y quả thật trả thù Phụng Minh, cũng đẩy Phụng Minh vào tuyệt lộ.

Một người tâm tính cao ngạo, quyết tâm chịu chết cũng không muốn chết trong tay người khác, Phụng Minh chính là như vậy, Triệu Lục cảm thấy mình không nên cứu tính hắn, ít nhất điều này xem như là giải thoát cho Phụng Minh, nhưng trong lòng y lại không qua được, nếu không cứu sống Phụng Minh, y sợ mình sẽ điên mất.

Triệu Lục ôm Phụng Minh vào phòng, phân phó ngự y chiếu cố tốt, còn y lại rời đi, đơn độc đứng trong hậu viện của dịch quán, hậu viện rất lạnh, chỉ có mưa vẫn rơi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Sử Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

CHƯƠNG 79: Tức giận

Tiết vương khai hoàn về triều, Thái tử suất lĩnh văn võ bá quan, ra cửa Bắc đón chào, mọi người quỳ lạy, chờ ngự giá trở về.

Thời điểm xa giá của Tiết Quân Lương chậm rãi tới, trời bỗng nhiên hạ tuyết, nhất thời tuyết lớn trải rộng, cực kỳ đồ sộ.

Tiểu thái tử đúng là trong tuổi trưởng thành, mấy tháng không thấy, tựa hồ cao lên không ít, nó đi hải màu xanh, quỳ xuống thỉnh an, sau đó đút đút chạy tới.

Tiết Quân Lương xuống xa giá, đưa tay dịu dàng Vân, mọi người vừa thấy, lại quỳ lạy lần nữa, hô Tiết vương vạn tuế, Đổng Nam hầu thiên tuế.

Tuy thời điểm Đổng Vân xuất chinh, không mấy người xem trọng hắn, đều nghĩ hắn là nịnh thần lấy sắc hoặc quân, nhưng không ngờ lại thắng một trận vẻ vang như thế, chỉ dùng mấy tháng liền dẹp xong Phụng quốc, còn bắt giữ Phụng vương, không ai dám tiếp tục xem thường hắn.

Tiết Quân Lương sai người dẫn Phụng Minh đi, tăng thêm phòng thủ, không thể có nửa điểm sai lầm, mới cùng mọi người vào cung.

Tuy thái tử còn nhỏ, nhưng đúng như Thẩm Dục nói, đã có thể một mình đảm đương một phía, hơn nữa có Vạn Niên hầu và Đổng Thường tại kinh thủ thành, cũng không xảy ra nhiều loạn gì.

Tiết Bội nắm lại mọi chuyện lớn nhỏ ở kinh trong thời gian qua, Tiết Quân Lương ca ngợi Tiết Bội một hồi, rốt cục nói đến vấn đề chính.

Tiết Quân Lương nói: “Hiện giờ có thể bắt giữ Phụng Minh, tất cả đều là công lao của Đổng Nam hầu, trước kia có người không phục Đổng Nam hầu, hiện tại đã phục?”

Y nói xong, nhìn lướt qua mọi người, thấy không ai nói chuyện, vừa lòng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Các khanh không ngại nói xem, cô nên xử trí Phụng Minh thế nào.”

Tiết Quân Lương nói xong, nhìn Tiết Bội đứng bên cạnh, nói: “Người nói trước.”

Tiết Bội không ngờ Tiết vương sẽ hỏi ý kiến của mình, dù sao mình còn là một hài tử, theo bản năng nhìn thoáng qua Thẩm Dục đứng cách đó không xa.

Thẩm Dục cũng nhìn qua, hướng nó khẽ gật đầu, ý bảo nó đừng lo lắng.

Tiết Bội nói: “Nhi thần cho rằng không thể giết Phụng Minh, trước mắt đã công phá Phụng quốc, nhưng lại khiến bách tính Phụng quốc hoảng sợ, việc cấp bách là trấn an dân tâm.”

Tiết Quân Lương gật gù, cười nói: “Cô cũng nghĩ vậy. Không thể giết, thì chiêu hàng, cô nên phái ai đi chiêu hàng?”

Có người nghe qua chuyện giữa Triệu Lạc và Phụng Minh, mà lần này Triệu Lạc cũng chiếm được công trạng, vì thế liền chế nhạo Triệu Lạc: “Nghe nói lúc Triệu Lạc tướng quân ở tại Phụng quốc, quan hệ với Phụng vương không tầm thường, không bằng bệ hạ để Triệu Lạc tướng quân đi chiêu hàng, không chừng Phụng vương nể ân tình ngày xưa, thật sự sẽ đầu hàng.”

Triệu Lạc nghe thế, trong lòng cười khổ một tiếng, y hiển nhiên biết trong triều có nhiều người khinh thường mình, nhưng không có lên tiếng.

Tiết Quân Lương trầm mặc một hồi, thu phản ứng của Triệu Lạc vào trong mắt, mở miệng nói: “Triệu Lạc là tâm phúc của cô, qua nhiều năm như vậy cũng vất vả cho y, cô không đành lòng tiếp tục khiến y lao tâm lao lực, còn ai có thể đi chiêu hàng, Thẩm Dục, người sao? Người luôn luôn tức trí đa mưu, sao không thấy người chờ lệnh?”

Thẩm Dục nói: “Bệ hạ quá khen, mặc dù vì thân có chút khôn khéo, nhưng cửa ải Phụng vương, vì thân tự hỏi phá không được.”

“A? Đây là có gì? Phụng Minh là mãnh thú hay nước lũ? Ngay cả người cũng không dám đi?”

Thẩm Dục cười nói: “Phụng Minh đều không phải mãnh thú hay nước lũ, bất quá hẳn là người điên... Vì thần nghe nói Phụng vương đã điên, dù thần có khôn khéo, cũng không thể nói chuyện với người điên.”

Tiết Quân Lương đột nhiên cười một tiếng, nói: “Hào hảo...”

Mọi người không biết y nói hai tiếng “Hào” là có ý gì, kỳ thật Tiết Quân Lương đang khen ngợi mưu kế của Phụng Minh, y nghe qua tính cách của Phụng vương, tâm cao khí ngạo, có lẽ ép hẳn đầu hàng so với chết còn khó chịu hơn, được Thẩm Dục nhắc nhở, rốt cục Tiết Quân Lương đã biết, hóa ra Phụng Minh giả điên, thử hỏi cho dù tài trí hơn người, làm sao có thể cùng kẻ điên phân rõ phải trái, sao có thể khuyên kẻ điên quy hàng.

Đặng Vân từ đầu đến cuối cũng chưa nói một câu, Tiết Quân Lương cũng không tính toán để hẳn đi chiêu hàng, y biết rõ Đặng Vân, trung thành nhân hậu, nói chuyện thẳng thắn, hơn nữa tâm địa quá tốt, không thích hợp đi chiêu hàng.

Tiết Quân Lương thấy mọi người im lặng, lập tức cười nói: “Chuyện này đặt sang một bên, chờ các khanh có ý tưởng rồi nhắc lại, còn có một việc khác, cô muốn hiện tại nhắc tới...”

Y nói xong dừng một chút, quét mắt nhìn mọi người, mới nói: “Chuyện này lúc trước cô cũng đề cập qua, nhưng các khanh đều có ý kiến, cho nên cuối cùng không bệnh mà chết, như vậy hiện tại chuyện xưa nhắc lại, chắc các ái khanh cũng không có dị nghị quá lớn.”

Y vòng vo như thế, khiến các đại thần trên điện đều không hên mà cùng căng thẳng, cũng biết chắc chắn Tiết vương muốn nói tới đại sự, hơn nữa đã nói đến mức này, nếu có người phản đối, khả năng sẽ chịu sự tức giận của Tiết vương.

Tiết Quân Lương rốt cục nói: “Cô nghĩ... Thân phận Đặng Nam hầu cao quý, tính tình trung hậu, hơn nữa lập nhiều chiến công, có hẳn bên cạnh khuyên giải, là phúc khí cô tu luyện ba kiếp, vẫn là câu nói kia, cô muốn lập Đặng Nam hầu vi hậu, không biết các khanh có ý kiến gì.”

Y nói xong, nhất thời không ai lên tiếng, đều là người xem ta ta xem người, tiểu thái tử Tiết Bội ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đặng Vân, mà Đặng Vân trăm triệu không nghĩ đến Tiết Quân Lương muốn nhắc tới chuyện này, kinh ngạc nhìn về phía Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nói: “Đặng khanh a, người lại đây.”

Đặng Vân hơi hơi ngẩng đầu, đi qua, bước lên ngọc giai, lúc này Tiết Quân Lương mới nói: “Hẳn mọi người đã nghe công tích của Đặng Nam hầu tại Minh Thủy, hẳn lập kỳ công, bắt giữ Phụng quốc đại tướng Tề Tử Kết, nói thật, thời điểm hẳn xuất chinh, có rất nhiều người chế giễu, chẳng qua Đặng khanh không phụ kỳ vọng của cô. Hẳn là nhân tài, tài đức vẹn toàn, có thể phục nhân, người như vậy không thể lập hẳn vi hậu sao?”

Đại thần trên điện nghe xong lời của Tiết Quân Lương, càng không ai dám nói gì, từ xưa đến nay để vương có một hai nam sủng nam phi cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng không có để vương nào lập nam hậu, trong tiềm thức của những người này, nam sủng đều là tiểu nhân lấy sắc hoặc quân, ít có danh sĩ, cho nên nhất thời không thể tiếp thu.

Thẩm Dục thấy thế, bước ra nửa bước, thấp người quỳ trên mặt đất, dẫn đầu nói: “Bệ hạ nói đúng.”

Có người đầu tiên tỏ thái độ, người phía sau cũng liền sôi nổi lên tiếng, lập tức các đại thần đều quỳ xuống, như sợ chậm trễ, đồng thời hô: “Bệ hạ nói đúng.”

Tiết Quân Lương vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Nếu tất cả mọi người đồng ý lời của cô, vậy chuyện lập hậu sẽ không có dị nghị? Liền bắt tay vào chuẩn bị thôi.”

Tiết vương thôn tính Đặng quốc và Phụng quốc, vọng mất mà nhìn, đều là Tiết thổ, Tiết Quân Lương sai người dán cáo thị, miễn trừ thuế má, lại phái người đưa lương thảo tới Phụng quốc, đề quan viên địa phương trấn an dân chúng, đồng thời phát cháo và dựng lều cho dân chạy nạn.

Bách tính nào có tâm tư trung quân như triều thần, ai có thể cho bọn họ ăn no, thời điểm lưu lạc không phải chịu đói lại có chỗ ở, không hàng năm trưng binh, không hàng năm hà quyền, quân vương sáng suốt, bọn họ sẽ quy thuận.

Mà các bá quan văn võ của Phụng quốc quy thuận đều được phong thưởng, không vì là hàng thần mà bị khinh thường, một số người có khát vọng hiển nhiên nguyện ý quy thuận.

Tuy kẻ phản nghịch không thiếu, thường thường gây xôn xao một phen, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì lớn, cho tới nay xem như là an bình.

Triệu Thống vì có công, thăng quan, được phong tướng quân.

Y đi vào lao, lao tốt nhìn thấy y liền cúi đầu khom lưng cười nói: “Triệu tướng quân, ngọn gió nào đưa ngài tới đây, trong lao rất loạn, khiến ngài chê cười.”

Triệu Thống không để ý gãi nịnh bợ, bảo lao tốt dẫn vào trong, đi đến tận cùng, một người mặc bó y rách nát ngồi trong phòng giam, mặt hướng về phía tường, không biết đang nghĩ gì.

Lao tốt mở cửa ra, hô một tiếng, “Lữ Thế Thần.”

Lữ Thế Thần không nhúc nhích, vẫn nhìn vách tường, Triệu Thống bước vào phòng, định nhìn nhìn lên, hóa ra trên tường đều dùng đá khắc chữ, không phải thơ thì là phú.

Triệu Thống bảo lao tốt lui xuống, qua nửa ngày mới lên tiếng: “Lữ tướng biệt lai vô dạng?”

Rốt cuộc ánh mắt Lữ Thế Thần thay đổi, nhìn chăm chăm vách tường, hít một hơi, nói: “Nếu tướng quân tới khuyên hàng, không cần tốn võ mồm, vẫn là câu nói kia, Lữ mỗ là thư sinh cổ hủ, chỉ biết là ngu trung.”

Triệu Thống nhìn hẩn, lại nửa ngày không mở miệng, như không nghe được lời của y, sau đó nói: “Lữ Thế Thần, ngươi là danh sĩ, cũng nên biết Tiết vương vẫn thành võ đức, bình tĩnh mà xem xét, ngài là quân chủ anh minh, chẳng lẽ ngươi không muốn thi triển khát vọng sao? Ngươi không muốn thấy, dưới sự phụ tá của ngươi, thiên hạ thái bình sao? Ngày ngày nhìn vách tường ngâm thơ đối nghịch, là chí hướng của ngươi sao?”

Lữ Thế Thần cười một tiếng, cổ họng có chút khàn khàn, hẩn ngẩng đầu nhìn Triệu Thống, tựa hồ đang nhìn một hải tử không hiểu thế sự, “Được làm vua thua làm giặc, chẳng lẽ tướng quân không hiểu sao, làm gì nhiều lời nữa đâu? Quân vương đã không còn, sao thần tử còn nói đến khát vọng...”

Triệu Thống thở dài, nói: “Phụng Minh không chết.”

Lữ Thế Thần mãnh liệt đứng lên, bởi vì ngồi lâu, đứng lên liền lão đảo, phải dựa vào vách tường.

Triệu Thống muốn đưa tay đỡ, nhưng nửa đường thì dừng lại.

Hai mắt Lữ Thế Thần sáng quắc nhìn y, run giọng nói: “Phụng vương còn sống.”

“Hiển nhiên còn sống.”

Lần đầu tiên Triệu Thống nhìn thấy người luôn luôn phong đạm vân khinh như Lữ Thế Thần kích động, lại có vẻ mặt khó có thể bình tĩnh như vậy, khiến Triệu Thống không khỏi chấn động.

Lữ Thế Thần bỗng nhiên quỳ xuống đất, nói: “Tướng quân còn nhớ rõ lời đã nói với Lữ mỗ chứ, nếu tướng quân còn nhớ rõ, Lữ mỗ khẩn cầu tướng quân, phóng Phụng vương một con ngựa.”

Triệu Thống nói: “Ngươi không cầu ta thả ngươi, ngươi ngược lại cầu ta thả hẩn, đây là trung quân của ngươi sao? Ngươi quả nhiên cổ hủ.”

Lữ Thế Thần im lặng, Triệu Thống lại nói: “Ta không có khả năng đáp ứng ngươi, cho dù ta đáp ứng ngươi cũng không làm nên chuyện gì, chắc chắn ngươi cũng hiểu...”

Y thấy ánh mắt của đối phương trở tối, tựa hồ còn cười khổ, không đành lòng nói: “Ngươi yên tâm, đại vương sẽ không giết Phụng Minh, về tình về lý đều không thể giết hẩn, nhưng một ngày Phụng Minh không hàng, liền một ngày không thể thấy ánh mặt trời.”

Lữ Thế Thần đã sớm đoán được điều này, nhưng vẫn cứ thất thần, lão đảo muốn té xuống đất.

Triệu Thống muốn thán một tiếng “Cần gì như thế”, chẳng qua nếu là y, y cũng sẽ làm vậy, chỉ có thể xoay người nói: “Ta sẽ phân phó lao tốt không làm khó dễ ngươi, nếu ngươi nghĩ thông suốt, lại cùng ta nói.”

Y nói xong, rời đi, lao tốt vội vàng đến khóa cửa.

Tiết Quân Lương sai người bắt đầu chuẩn bị đại điển phong hậu, y không ở kinh thành một thời gian lâu, có rất nhiều chuyện chờ y xử lý, nhiều ngày qua đều bận túi bụi, may mà Đằng Vân ở cạnh giúp y.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên có chút cảm khái, y và Đằng Vân rất ăn ý, giống như đã ở cùng nhau mười năm hai mươi năm, chỉ cần liếc liền hiểu đối phương muốn gì.

Tiết Quân Lương vừa phê xong tấu chương, đưa tay nhu huyệt thái dương, đang muốn đi xem Đằng Vân, chợt nghe Khương Dự nói: “Bệ hạ, Triệu Lục tướng quân cầu kiến.”

Tiết Quân Lương biết không phải chuyện tốt gì, nhưng không thể không gặp, đành bảo Khương Dự dẫn Triệu Lục vào.

Sau khi đi vào, đầu tiên Triệu Lục liền thỉnh an Tiết vương, Tiết Quân Lương cười tủm tỉm nhìn y, nói: “Cô vừa rảnh rồi một chút người đã tới rồi, có chuyện gì sao? Người tới là muốn đi chiều an phải không, nếu không phải... Cô không muốn nghe điều gì khác.”

Triệu Lục bị Tiết Quân Lương chặn trước, chỉ có thể kiên trì nói: “Mặt tướng không phải tới hiến kế, mà là...”

“Mà là cái gì?”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, nói: “Mà là cầu tình, đúng không?”

Triệu Lục ngẩng đầu nhìn Tiết vương một cái, lập tức rũ mắt, thanh âm thực bình tĩnh, nói: “Bệ hạ anh minh, đúng.”

“Người còn dám nói cô anh minh?”

Tiết Quân Lương nói: “Triệu Lục a Triệu Lục, rốt cuộc người nghĩ thế nào, nhiều năm như vậy, cô chưa từng nghi ngờ sự trung thành và tận tâm của người đối với cô, bên cạnh cô, người là người trung thành nhất, tuy vẫn luôn ở Phụng quốc, nhưng chưa bao giờ có nhị tâm. Mà hiện tại, người muốn nói gì, chính mình hào hào cân nhắc, đừng nói bậy.”

Triệu Lục luôn cúi đầu, nửa ngày mới mở miệng, thanh âm không tính lớn, vẫn thực bình tĩnh, nhưng tại oán các yên ắng, lại có vẻ thực đột ngột.

“Mặt tướng biết lời của mình sẽ khiến bệ hạ không vui, chỉ tiếc mặt tướng không nói ra liền khó chịu, bệ hạ... Nếu Phụng Minh đã điên rồi, sao bệ hạ không nhân nghĩa vi thượng, tha hẩn một lần, vậy dân chúng Phụng quốc cũng sẽ biết bệ hạ nhân hậu.”

Y đang nói, Tiết Quân Lương liền vỗ mạnh xuống bàn, quát: “Triệu Lục người là gan lớn.”

Tiết Quân Lương đứng dậy, bước qua bàn, tùy tay cầm lấy một tấu chương, ném trước mặt Triệu Lục, nói: “Mấy ngày nay người dâng tấu chương cho cô, cô xem như người hồ đồ, nhất thời hồ đồ viết lung tung, khuyên cô thả Phụng Minh, nhưng hiện tại cô thấy người không phải nhất thời hồ đồ, mà người thật sự hồ đồ! Cô thả Phụng Minh thế nào, người hiểu rõ hẩn, người nói xem, cô thả Phụng Minh, để hẩn chiêu binh mãi mã Đông Sơn tái khởi, hay để hẩn âm thầm ám sát?”

“Bệ hạ...”

Lời Triệu Lục nghẹn tại cổ không thể nói ra, Tiết Quân Lương nói không sai, theo hiểu biết của y với Phụng Minh, nếu Tiết Quân Lương thả Phụng Minh, chắc chắn Phụng Minh sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Được rồi.” Tiết Quân Lương thờ dài, “Người ở Phụng quốc nhiều năm như vậy, người không đánh lòng, cô có thể hiểu được, bằng không cô đã sớm bắt người hỏi tội mưu phản. Mấy ngày nay người cũng mệt mỏi, cô từng nói qua, xong việc này, cho người nghỉ ngơi một chút, người trở về đi.”

Trong lòng Triệu Lục trầm xuống, biết Tiết Quân Lương nói vậy, kỳ thật là cảnh cáo mình, nếu mình nói thêm nữa chính là tội mưu phản, cho mình nghỉ ngơi một chút, kỳ thật là thôi quan.

Triệu Lục tháo quan mạo xuống, hai tay đặt trên mặt đất, dập đầu nói: “Triệu Lục tính tình cứng rắn, bệ hạ trọng dụng Triệu Lục cũng xuất phát từ điểm này, nếu đã quyết định liền không hối hận, nếu bệ hạ không thể buông tha Phụng Minh, Triệu Lục cam nguyện cùng Phụng Minh chịu tội, thay hẩn chia sẻ hình phạt.”

Tiết Quân Lương bị lời Triệu Lục chọc giận, đưa tay chộp tấu chương ném lên người y, cười lạnh: “Triệu Lục, người điên rồi? Người sống không kiên nhẫn? Cảm thấy mình công lao lớn, không kiêng nể gì?”

Triệu Lục nói: “Tội thần không dám, chẳng qua tội thần có chuyện trong lòng, nếu không làm như vậy, không thể sống thoải mái, ngược lại sống không bằng chết.”

Tiết Quân Lương lạnh lùng nhìn y, nói: “Hảo... Người nghĩ vậy, cô không thành toàn người, có vẻ cô không đủ rộng lượng, người muốn ngồi lao, muốn ăn khổ, muốn thụ hình, vậy người đi thôi, đừng hối hận.”

“Tạ bệ hạ thành toàn.”

Triệu Lục lại dập đầu, thoáng nhìn quan mạo đặt trên mặt đất, ánh mắt tựa hồ chưa xốt, đây là khát vọng cả đời của y...

Triệu Lục bị thị vệ áp giải, rồi cung, hiển nhiên Tiết Quân Lương không nói đùa, thật sự hạ ngục.

—

Đằng Vân vốn ở trong hậu viên của Văn Phụng cung luyện kiếm, Thụy Tuyết đột nhiên chạy tới, đôi mắt đều đỏ, trên mặt toàn nước mắt, thấy Đằng Vân liền quỳ xuống, nắm lấy góc áo của Đằng Vân, nói: “Chủ tử, chủ tử ngài cứu Triệu Lục tướng quân đi!”

Đằng Vân còn không rõ chuyện, đột nhiên có người nói Triệu Thống cầu kiến.

Văn Phụng cung là hậu cung, ngoại thần không thể vào, nhưng Đằng Vân lại là Đằng Nam hầu, cho nên Triệu Thống tới gặp Đằng Nam hầu, tựa hồ

không trái quy củ.

Triệu Thống tới thực gấp, vừa thấy được Đằng Vân liền quỳ xuống dập đầu, nói: “Hầu gia, ngài đi khuyên nhủ bệ hạ, bệ hạ muốn lắng trị xử từ Triệu Lục tướng quân.”

Đằng Vân vừa nghe, có chút sững sờ nói: “Vì sao Tiết vương đột nhiên muốn giết Triệu Lục?”

Triệu Thống nói: “Tướng quân vì chuyện Phụng vương đi cầu Đại vương, không biết nói gì đó, Đại vương giận giữ, đầu tiên ném tướng quân vào ngục, lại muốn giết tướng quân.”

Thụy Tuyết khóc rống: “Tướng quân đó là một lòng muốn chết, nô tỳ vẫn luôn đi theo tướng quân, sao có thể không biết suy nghĩ của tướng quân, tuy tướng quân vẫn luôn nguyện trung thành với đại vương, nhưng tâm ý với Phụng vương cũng là thật, cho tới nay đều quanh quẩn tại từ lộ, hiện giờ Phụng vương lưu lạc như thế, trong lòng tướng quân nhất định không dễ chịu, y là muốn cùng Phụng vương đồng sinh cộng tử, nếu Phụng vương không sống được, tướng quân sẽ không sống một mình!”

Thụy Tuyết nói xong lời cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Trong lòng Đằng Vân xao động, đưa tay đỡ lấy bàn, hẳn tự nhiên biết chuyện Triệu Lục và Phụng Minh, sao hẳn không hiểu rõ tình cảm của Triệu Lục chứ, may mà lúc này hẳn là Đằng Nam hầu, hẳn gọi Đằng Anh, nếu không hẳn và Tiết Quân Lương vẫn đang bước trên đường đối địch nhau.

Có một số việc vốn hợp tình, lại vĩnh viễn không hợp lý, Triệu Lục vì trung nghĩa, vì trung thành với Tiết quốc, không đáng trách. Mà khi kết cục đã định, Triệu Lục được giải thoát, rốt cục có thể tùy tính một hồi, có lẽ y có thể vì quốc gia của mình chết trận, lại chỉ có thể vì Phụng Minh mà sống.

Nếu trong sinh mệnh một người chỉ có nhi nữ tình trường, người này đúng là nhu nhược, chẳng qua, chỉ vì một người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

CHƯƠNG 80: Vì thanh

Triệu Thống và Thụy Tuyết thấy Đằng Vân không nói lời nào, đều nôn nóng.

Đằng Vân nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ suy tư một chút, lập tức nói: “Chuyện này không thể đi khuyên nhủ, khuyên cũng vô dụng, nói không chừng kết quả trái ngược.”

Triệu Thống cho rằng Đằng Vân không muốn hỗ trợ, Thụy Tuyết che miệng khóc không thành tiếng, Đằng Vân lại nói: “Nếu Tiết vương đồng ý thả Phụng Minh đi, Lữ Thế Thần có thể quy hàng sao?”

Triệu Thống sững sờ một chút, liền nói: “Ta đã đến nhà lao một chuyến, Lữ Thế Thần không chịu quy hàng, nhưng nếu thả Phụng Minh, cũng chưa biết.”

Đằng Vân nói: “Nếu Lữ Thế Thần đồng ý quy hàng, ta có một biện pháp, có thể cứu Phụng Minh và Triệu Lục.”

Thụy Tuyết nói: “Là biện pháp gì? Nếu có thể khiến Đại vương thả Phụng vương và tướng quân, chắc chắn Lữ tướng sẽ nghĩ lại.”

Đằng Vân nói: “Chỗ Tiết vương, không ai có thể khuyên nhủ, y đang tức giận, đi khuyên nhủ kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Hắn nói xong dừng một chút, lại nói: “Liền phiên toái Triệu tướng quân tới nhà lao một chuyến, tái kiến Lữ Thế Thần, bảo hắn quy hàng.”

Triệu Thống cảm thấy việc này không nên chậm trễ, liền ra cung, chạy tới nhà lao.

Đằng Vân an ủi Thụy Tuyết hai câu, chính mình đi tiền điện.

Lúc Đằng Vân qua, Tiết Quân Lương đang xem tàu chương, nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra, Tiết Quân Lương cũng không chuyên tâm, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Chờ Đằng Vân đến gần, Tiết Quân Lương mới phát hiện có người đến đây, ngẩng đầu lên, thấy là Đằng Vân, mới nhẹ nhàng thở ra, nhu nhu thái dương, cười nói: “Là đến dùng ngọc thiện cùng ta sao?”

Đằng Vân cười một tiếng, nói: “Bệ hạ, hiện tại đã buổi chiều, ngọc thiện sớm qua.”

Tiết Quân Lương vừa buông tàu chương vừa nói: “Vội quên giờ giấc.”

Đặng Vân nói: “Bệ hạ chú ý thân thể, không cần quá mệt nhọc chính mình.”

Tiết Quân Lương không khỏi cười nói: “Ôi chao, những lời này từ miệng người nói ra, sao cảm thấy không có sức thuyết phục đâu?”

Đặng Vân nghe y chế nhạo mình, cũng có chút xấu hổ, quả thật Đặng Vân là người luôn bức bản thân tới tình trạng kiệt sức.

Tiết Quân Lương hướng hần vẫy vẫy tay, ý bảo hần tới ngồi, Đặng Vân ngồi xuống cạnh y, Tiết Quân Lương nói: “Người có tâm sự gì sao?”

Đặng Vân sững sốt một chút, đáp: “Không có.”

Tiết Quân Lương trêu đùa: “Người nhất định là vì chuyện của Triệu Lục mà tới, bằng không người khó hiểu phong tình như Đặng Khanh, sao lại đột nhiên quan tâm tới ta?”

Y thấy Đặng Vân không nói lời nào, liền biết mình nói đúng rồi: “Giữa hai chúng ta không cần nói lòng vòng, nếu người muốn nói gì, cứ việc nói thẳng.”

Đặng Vân dùng một chút, rốt cục thờ dài, nói: “Nói vậy chuyện của ta, bệ hạ đã biết rõ ràng, quả thật ta có tâm cầu tình thay Triệu Lục, chẳng qua lại không muốn vì y cầu tình.”

“Người cũng hiểu y đúng là khiến người phải tức giận.”

“Bệ hạ sai,” Đặng Vân nghiêng đầu, nhìn Tiết Quân Lương cười nói: “Ta không phải quân vương, đời này cũng không hiểu được tâm tình của quân vương, bệ hạ có rất nhiều khó xử, đây là chuyện ta có thể hiểu được, nhưng tâm tư của Triệu Lục, ta càng hiểu rõ.”

Tiết Quân Lương nói: “A? Tâm tư của Triệu Lục là cái gì, rõ ràng là muốn chọc giận ta.”

Đặng Vân nói: “Đúng là tâm tư này, Thụy Tuyết nói đúng, Triệu Lục muốn chết, mà ta hiểu được tâm tư của Triệu Lục, là hiểu được cảm giác y muốn chết.”

Tiết Quân Lương nghe thế liền căng thẳng, đưa tay cầm chặt tay Đặng Vân, kéo tay hần đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn: “Người nói như vậy, ta thực đau lòng.”

Đặng Vân cười nói: “Đây đều là những điều ta tự mình lĩnh hội, đối địch, trung nghĩa, thân tình, Đặng Vân không bao giờ quên được.”

Hai người vẫn luôn không đề cập đến cái tên “Đặng Vân”, lúc này đây thẳng thắn nói ra, khiến Tiết Quân Lương có một loại cảm giác như đã cách mấy đời.

Nhất thời Tiết Quân Lương không biết phải nói thế nào mới tốt, có nhiều chuyện rất khó tiếp tục đào sâu.

Đặng Vân lại nói: “Triệu Lục là trung thần, bệ hạ không nên giết y. Mới đầu ta suy nghĩ, rốt cuộc là khuyên nhủ hay không khuyên nhủ bệ hạ, nếu bệ hạ không giết y, Triệu Lục vẫn tiếp tục thống khổ, y không thích chia sẻ với người khác, hần bệ hạ hiểu được, tình cảm của y với Phụng Minh.”

“Vậy cuối cùng người vẫn đến thay y cầu tình?”

“Đây là tâm tư của ta.”

Đặng Vân không vội không hoãn nói: “Nói thật... Ta không muốn người đeo danh sát hại trung thần, thật không dễ nghe, hùng tâm tráng chí của người chỉ còn có thù gian sơn, liên công đức viên mãn, vì một việc này, chẳng lẽ người muốn hủy chính mình sao? Cho dù lời của ta khiến người mất hứng, ta cũng không hối hận.”

Nào biết hần vừa nói xong, Tiết Quân Lương bỗng nhiên nở nụ cười: “Sao ta có thể trách người.”

Y nói xong, đưa tay nắm cầm Đặng Vân, nghiêng người nhẹ nhàng hôn lên môi hần, cụng trán hần mà nói: “Người là tốt với ta, hiển nhiên ta có thể nghe ra, ta chỉ tức giận Triệu Lục cố ý chọc giận ta... Chẳng lẽ bộ dáng của ta thực sự giống ác nhân sao?”

Đặng Vân bị y đến gần như vậy, biến thành có chút không được tự nhiên, tuy hai người đã làm chuyện kia, nhưng Đặng Vân da mặt mỏng, còn chưa luyện đến trình độ lờ thiêu không trụ như Tiết Quân Lương, vì thế đành phải nhích ra sau, nhưng phía sau là tay vịn, không thể di chuyển.

Tiết Quân Lương lại dịch sang, khiến cả người hần dựa vào tay vịn, hôn lên cổ Đặng Vân, ái muội cười nói: “Cầu người cần có thành ý, đúng không, nếu Đặng Khanh muốn cầu ta, hiển nhiên phải có cái giá của Đại vương, đúng không... Chính người côi, hay là ta giúp người côi?”

Đặng Vân thành công bị lời nói vô lại của Tiết Quân Lương làm đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác, nói: “Sắc trời vẫn sáng, bệ hạ người...”

Động tác này của hần, vốn định tránh đi hôn môi của Tiết Quân Lương, chỉ tiếc lại càng đem làn da bại lộ cho đối phương.

Tiết Quân Lương khẽ cắn hầu kết của hần, dùng đầu lưỡi đùa giỡn, Đặng Vân chịu không nổi trêu chọc, hừ một tiếng, trên lưng không dùng được lực, hô hấp cũng trở nên ồ ồ.

Tiết Quân Lương đã sớm rõ ràng mạch môn của Đàng Văn, hiển nhiên trêu chọc dễ dàng, mà Đàng Văn không am hiểu phương diện này, chỉ có thành thành thật thật nghe lời, đôi khi bị Tiết Quân Lương làm cho chịu không nổi, cũng buông mặt mũi năn nỉ một phen.

Vật áo Đàng Văn bị Tiết Quân Lương cời bỏ, nhưng cũng không cời ra hoàn toàn, Tiết Quân Lương khi thì hôn nhẹ làn da Đàng Văn, khi thì cách quần áo khẽ cắn điểm nhô ra trước ngực Đàng Văn, khiến hơi thở Đàng Văn hỗn loạn, không cẩn thận vung tay, gạt tấu chuông trên bàn rơi xuống.

Tiết Quân Lương cũng không quản, tựa hồ muốn làm ở noãn các một lần, may mắn long ý đủ lớn, nhưng tại thời điểm Đàng Văn đã bị Tiết Quân Lương trêu chọc đến không thể phản kháng, thanh âm của Khương Dự đột nhiên vang lên.

Khương Dự cao giọng hô: “Bệ hạ! Vạn Niên hầu cầu kiến!”

Bởi vì noãn các cách âm hảo, Khương Dự sợ bên trong nghe không được, lại hô vài tiếng.

Đàng Văn bị tiếng la sợ tới mức giật mình, hần nhiều năm bồn ba sa trường, thân thể không suy nhược như trước, liền đưa tay đẩy Tiết Quân Lương ra.

Tiết Quân Lương không phòng bị, lưng đập vào ghế dựa phía sau, bất quá không tính quá đau, tối trọng yếu là, môi Tiết Quân Lương bị răng cắn phải.

Tiết Quân Lương tê một tiếng, che miệng, bộ dáng phi thường thống khổ, Đàng Văn còn tưởng mình ra tay làm y bị thương nặng.

Tiết Quân Lương cười nói: “Ngươi giúp ta liếm một cái.”

Đàng Văn nhìn bộ dáng cười tủm tỉm của y, biết y không có việc gì, lại đùa giỡn mình, liền trừng Tiết Quân Lương, vội vàng sửa sang y phục.

Tiết Hậu Dương chờ bên ngoài đã lâu, rốt cục thấy Khương Dự dẫn mình đi vào, tiến noãn các, Đàng Văn cũng ở, hơn nữa Tiết Quân Lương âm trầm nhìn mình, Tiết Hậu Dương nhất thời cảm thấy mình tới không đúng lúc.

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương có chuyện gì, vội vàng gặp cô như vậy?”

Tiết Hậu Dương liếc Đàng Văn một cái, tựa hồ cầu cứu, mới nói: “Bệ hạ, trong lao truyền đến tin tức, Lữ Thế Thần đồng ý quy hàng.”

“A?”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, tựa hồ cảm thấy thực có ý tứ, nói: “Điều kiện của hắn?”

“Không có điều kiện.”

“Thật sự là mới lạ.” Tiết Quân Lương nói: “Con một sách Lữ Thế Thần đồng ý quy hàng, cũng không đòi điều kiện, cô thực kinh ngạc a.”

Y nói xong, bỗng nhiên nói: “Là ai đi chiêu hàng?”

Tiết Hậu Dương nói: “Bẩm bệ hạ, là Triệu Thống tướng quân.”

“Triệu Thống.”

Tiết Quân Lương lập lại một tiếng, chỉ trong chốc lát, lập tức cười, tựa hồ hiểu được cái gì đó, lại thu liễm vẻ mặt của mình, nói: “Triệu Thống có công, cho hắn chút phần thưởng.”

Tựa hồ Tiết Quân Lương không nghi ngờ chuyện Triệu Thống chiêu hàng, cũng không nói cái gì nữa, chỉ bàn chuyện lập hậu, cuối cùng nhấn Đàng Thường về sau thường xuyên tiến cung thăm Đàng Văn.

Tuy Đàng Thường không giữ chức gì, nhưng thủ thành mấy ngày nay, Tiết Hậu Dương tận tâm tận lực, sao Đàng Thường có thể mặc kệ hắn, cũng bày mưu tính kế không ít, chỉ thiếu một chức quan mà thôi.

Nhưng Đàng Thường không muốn vào triều, hiển nhiên Tiết Hậu Dương không miễn cưỡng, tình trạng hiện tại đã tốt lắm.

—

Sau khi Triệu Thống đáp ứng Đàng Văn, lập tức tới đại lao, hần gặp Lữ Thế Thần, hiển nhiên Lữ Thế Thần không chịu quy hàng, Triệu Thống nói: “Ngươi đồng ý quy hàng, Đại vương mới có thể thả Phụng Minh.”

Lữ Thế Thần cười lạnh một tiếng, “Tướng quân cho ta là tiểu oa nhi ba tuổi sao, mặc dù Lữ mỗ là thư sinh, nhưng cũng trà trộn trên quan trường khá lâu, lời của ngươi có bao nhiêu phần đáng tin? Các ngươi tâm hỏi chính mình có tin hay không.”

Triệu Thống quả thật chính mình cũng không tin, đành phải nói: “Đàng Nam hầu đáp ứng cứu Phụng Minh và Triệu Lực tướng quân, có tin hay không là tùy ngươi, nếu là vấn đề của ngươi, khiến Đàng Nam hầu không có cách nào xuất thủ cứu giúp, vậy hối hận chính là ngươi, dù sao ta đã chuyển lời.”

Lữ Thế Thần nghe ba chữ “Đàng Nam hầu”, có chút kinh ngạc, thời điểm hắn bị giam tại Đàng Nam hầu phủ, gặp qua Đàng Văn vài lần, tuy không nhiều lắm, nhưng cách làm người của Đàng Văn hần vẫn luôn bội phục, vì thế nói: “Nếu thật có thể cứu Phụng vương ra, ta liền quy hàng, nếu lừa Lữ mỗ, dù

sao Lữ mỗ chỉ có một cái tiện mệnh.”

Triệu Lạc bị giam trong lao, y không cha không mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, tự nhiên không hề vương bận, hiện giờ ở tại phòng giam ẩm thấp, chỉ có chút ánh sáng xuyên qua cửa sổ, lại cảm thấy trong lòng thoáng đặng không ít, áp lực hay gánh nặng, hoàn toàn không có.

Cách vách không biết là ai, không phải truyền đến tiếng đập tường chính là tiếng đập thiết liên, mới đầu Triệu Lạc nghe còn cảm thấy phiền lòng, nhưng sau nghe quen, cũng không phiền nữa.

Y gối hai tay nằm trên mặt đất, mặt đất thật lạnh, có chút ẩm ướt, trong hoàn cảnh này, kỳ thật thích hợp nhất là nhớ lại một số chuyện, Triệu Lạc luôn không tự giác mà nhớ lại trước kia, cao hứng, buồn bã, thống khổ, cùng cảnh tượng lần đầu tiên gặp Phụng Minh, lần đầu tiên cưỡng bức Phụng Minh, hoặc là cảnh tượng Phụng Minh muốn mình vui vẻ mà xuyên nữ trang...

Triệu Lạc nằm ngửa, cùng với tiếng đập tường “Bằng bằng bằng”, tiếng thiết liên “Răng rắc răng rắc”, nước mắt lại không tự giác chảy xuống, nhiễm ướt tóc mai.

Triệu Lạc cả đời không khóc qua, sinh ly tử biệt không khóc, sa trường bực thi không khóc, không ngờ tới thời điểm hết thầy hạ định, không ngăn được hai mắt lên men.

Mấy lao tốt đưa cơm đến, có người nhìn phòng giam bên cạnh cười nói: “Là ai vậy, nghiêm ngặt như thế?”

“Ai, kẻ điên, sợ hấn chạy, nghe nói là Phụng vương.”

“Phụng vương? Vậy cũng đúng, bắt quá bây giờ là tù nhân.”

Triệu Lạc nghe, đột nhiên xoay người nhảy lên, va vào bát đĩa, cơm đồ cũng không quản, chỉ cố gắng nhìn sang bên cạnh, nhưng cửa hẹp như vậy, không nhìn được gì.

Triệu Lạc muốn mở miệng gọi Phụng Minh, y không ngờ, mình ngồi tù ba ngày, thế nhưng chỉ cách người mình tâm tâm niệm niệm một bức tường...

Triệu Lạc gắt gao nắm lấy song cửa, móng tay đâm vào thịt, đập mạnh vào cửa lao, lao tốt nhìn Triệu Lạc nổi điên phá cửa, mắng hai câu cũng không dám tới gần, chỉ có thể ác độc nói: “Con mẹ nguoi, một tướng quân nghèo túng cũng dám hoành hành như vậy, thành thật cho gia gia, hai ngày sau liền lăng trì xử tử, làm loạn cái gì.”

Tựa hồ vẫn chưa hết giận, Triệu Lạc cũng không biết mình nên làm gì mới hóa giải được tích tụ trong lòng, chỉ có thể một lần lại một lần nhẹ nhàng ní non “Phụng Minh”.

Thanh âm đập tường bên cạnh bỗng nhiên ngừng lại, yên tĩnh một lát, ầm ầm truyền đến tiếng nghẹn ngào.

Qua hai ngày, vì Tiết Quân Lương muốn lập hậu, cho nên đại xá thiên hạ, cố ý đặc xá Triệu Lạc vô lễ, thả y ra khỏi lao, Triệu Thống tự mình qua đón Triệu Lạc.

Triệu Lạc muốn nhìn phòng bên cạnh có phải Phụng Minh hay không, nhưng lúc này phòng giam đã trống.

Hai ngày sau Triệu Lạc lên triều thỉnh cầu từ quan hồi hương, Tiết Quân Lương không làm khó dễ, phê tấu chương, thưởng cho y một số tiền lớn.

Thẩm Dục thư họa tốt, phụ trách viết chiếu thư lập hậu, chọn ra ngày, lúc lâm triều Tiết Quân Lương cho người tuyên đọc thánh chỉ, chiếu cáo thiên hạ chuyện lập Đăng Văn vì nam hậu.

Hiển nhiên không thể thiếu nghi thức sắc phong, Tiết Quân Lương cũng không muốn lễ tiết quá đơn giản, y muốn cho tất cả mọi người biết mình coi trọng Đăng Văn, nhưng tất cả mọi người không dám chậm trễ Đăng Văn.

Trên đại điện sắc phong, Tiết Quân Lương phong thưởng phượng ấn, lại cho người tuyên đọc chiếu thư, lập tức triệu thần quỳ lạy, tế cáo thiên địa, tại tông miếu Đăng Văn chính thức vì hoàng hậu.

Sau sắc phong là yến hội, Tiết Quân Lương vì Đăng Văn mà tỉ mỉ chuẩn bị, không thể sơ sót, không thể đơn giản, Đăng Văn tự nhiên là cảm động.

Đủ loại quan lại đến dự tiệc, Tiết Quân Lương hưng trí, uống nhiều rượu, rượu qua ba tuần, Khương Dụ đi tới, ghé tai nói gì đó với Tiết Quân Lương, Tiết Quân Lương đầu tiên là nhử mảy, lập tức mỉm cười, phát tay bảo Khương Dụ đi xuống.

Mà lúc này Đăng Văn có chút hoảng, không phải uống nhiều rượu, chỉ là bởi vì hấn biết Khương Dụ tới nói gì.

Khương Dụ không ngờ Tiết vương sẽ phản ứng như thế, dù sao chuyện này cũng không phải là việc nhỏ, còn tưởng rằng sẽ chọc Tiết vương tức giận.

Tiết Quân Lương hít mắt mỉm cười, thoát nhìn tựa hồ uống rượu, ánh mắt y và Đăng Văn giao nhau, Đăng Văn run lên một cái, chột dạ dời mắt sang chỗ khác.

Tiết Quân Lương lại đứng dậy, nói: “Đầu cô có chút vụng, theo ta đi đi.”

Đặng Vân gật đầu, Tiết Quân Lương bảo Khương Dụ chuẩn bị mã xa, Khương Dụ hoảng sợ, lúc này trời đã tối, đã sớm tới giờ gác cổng.

Tiết Quân Lương cùng Đặng Vân lên xe, Tiết Quân Lương sai người tới thành bắc, đến cửa thành, Tiết Quân Lương đỡ Đặng Vân xuống xe, cùng nhau lên thành lầu.

Thành lầu rất cao, đèn đuốc sáng trưng, có thể nhìn nhất cử nhất động phía dưới, một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, lẽ ra lúc này không ai có thể xuất nhập đại môn.

Tiết Quân Lương nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia, bỗng nhiên cười một tiếng, cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên vai Đặng Vân, nói: “Gió đêm lớn, có lạnh hay không?”

Đặng Vân lắc lắc đầu, tựa hồ cũng nhìn chằm chằm phương xa, xe ngựa đã không thấy, lúc này hán mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiết Quân Lương cười nói: “Làm chuyện đuối lý, nên khản trương?”

Đặng Vân mấp máy môi, nói: “Cam thụ bệ hạ trách phạt.”

Tiết Quân Lương cầm lấy tay hán, bởi vì phía sau có rất nhiều vệ binh, cũng không quá mức bốc hỏa, chỉ giận dữ nói: “Ta sẽ không phạt ngươi, sao ta nỡ chứ?”

Nói xong bồi thêm một câu, “Ta nói thật tình.”

Đặng Vân im lặng, bỗng nhiên Tiết Quân Lương lấy một vật từ trong tay áo ra, Đặng Vân nương ánh lửa nhìn, nhất thời cả kinh.

Thụy Tuyết từng nói qua, Triệu Lục vì cứu Phụng Minh, cam tâm mạo hiểm đến Minh Thủy, kết quả đánh mất tiểu ấn.

Mà trên tay Tiết Quân Lương, đúng là tiểu ấn này.

Tiết Quân Lương nói: “Có rất nhiều chuyện ta không thể làm, không phải vì ta lạnh lùng, ta không tốt, từ khi gặp ngươi, ta cảm thấy mình lạnh tâm không nổi...”

Y nói xong, chọc chọc tiểu ấn trong tay, dùng chút lực, bóp nát nó thành mảnh nhỏ, vứt xuống, gió rất lớn, tiểu ấn liền nhập vào bóng đêm, tìm không thấy.

Đặng Vân nhìn Tiết Quân Lương, cười nói: “Hóa ra ngươi sớm biết.”

Tiết Quân Lương đưa tay捏 mũi Đặng Vân một cái, cười nói: “Ta biết ngươi mềm lòng, nhất định sẽ buông tha bọn họ.”

Y nói xong, giả vờ giận dữ: “Đi cũng tốt, tin rằng nhiều ngày ở trong lao, cũng đã rõ ràng cuộc sống về sau.”

Tay Đặng Vân bị Tiết Quân Lương nắm, cũng cầm lại tay y, nói: “Đi thôi, nơi này rất lạnh.”

—

Dân chúng nghe nói Tiết vương lập nam hậu, tướng diện mạo yêu mị tai họa, kết quả là một võ tướng không tư sắc.

Điều này khiến dân chúng có cái nhìn khác với nam hậu, dần dần có người nghe đồn, nam hậu trước là Đặng Nam hầu, đại đô đốc, chỉ trong thời gian ngắn, danh tiếng của Đặng Vân chuyển biến không ít.

Tuy thường xuyên bị nhắc tới trong lúc trà dư tửu hậu, chẳng qua không thể thiếu một tia cung kính.

—

Tiết quốc có nam hoàng hậu bị người say sưa bàn tán.

Dân chúng bàn tán như vậy, từng có thuật sĩ vân du nói, tuy nương nương là nam tử, lại có thể bảo hộ một quốc gia trăm năm bình an, gìn giữ đất đai, an bang định quốc.

Về sau Tiết vương sửa tên Vân Phượng cung, để nam hoàng hậu tự tay đề tên, gọi là Đặng Vân cung.

Chính văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

CHƯƠNG 81: PHIÊN NGOẠI 1: Tiết Hậu Dương Đằng Thường

Tiệc rượu rất nhiều bề trên, Đẳng quốc đưa công chúa đến đám hỏi, quan lớn quan nhỏ đều đến dự tiệc chiêu đãi.

Tiết Quân Lương uống ngay mấy chén, thậm chí có chút say, cước bộ đều lão đảo, bị mọi người vây quanh đẩy đi, hiển nhiên là trở về cùng hòa thân nương nương viên phòng. Chẳng qua mọi người không biết Tiết vương là thật say hay giả say, hơn nữa cuối cùng cũng không đến tẩm cung của Đằng phi.

Tiết vương không ở, mọi người yên lặng hẳn, người mời rượu ngược lại nhiều hơn, một số quan viên thật vất vả tìm được cơ hội, đương nhiên muốn nịnh bợ một phen.

Tiết Quân Lương đi rồi, Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương liền biến thành tiêu điểm, niên kỷ của Tiết Hậu Dương trong số các tướng lĩnh cũng không tính lớn, nhưng công tích và kinh nghiệm có thể dùng bốn chữ “Công cao chấn chủ” để hình dung.

Nhưng bằng vào phong hào Vạn Niên hầu, liền biết Tiết vương có bao nhiêu coi trọng hắn, vì thế người muốn nịnh bợ Tiết Hậu Dương không phải ít.

Đằng Thường là ngoại thân, hộ tống công chúa hòa thân, cũng có rất nhiều người đến mời rượu, chẳng qua có tâm tư gì thì không rõ, dù sao lúc này Đẳng quốc chiến bại, kém hơn người khác một bậc, tự nhiên phải cúi đầu.

Tuy Đằng Thường ngang hàng với Đằng vương, lại là Thừa tướng, nhưng bản tính ôn hòa, danh tiếng lưu truyền tốt lắm, các quan viên liền nắm lấy điểm ôn hòa này của y, muốn vênh vào một lần.

Nhiều năm lần lộn trên triều đình, Đằng Thường biết kỳ thật mình chỉ có mặt ngoài ôn hòa mà thôi, y không cao thượng như người ta nói, dù sao Đằng Thường là thần tử, mà không phải thánh hiền.

Cười cười uống rượu đưa tới, Đằng Thường phát hiện tựa hồ có người luôn chăm chú nhìn mình, mỗi lần quay đầu, người nọ lại vội vàng thu hồi ánh mắt, tựa hồ thực tỉnh táo.

Người này tự nhiên là Vạn Niên hầu, trong lòng Tiết Hậu Dương, hắn cảm kích Đằng Thường, Đằng Thường có ân cứu mạng với hắn, tâm tư của lũ quan viên, hắn đương nhiên biết, liền nhin không được mà bắt đầu lo lắng cho y.

Rượu qua ba tuần, Đằng Thường bị ép uống rất nhiều rượu, bắt đầu có chút lão đảo, Tiết Hậu Dương nhin nửa ngày, rốt cục giả vờ như lơ đãng đi qua.

Các đại thần nhìn đến Vạn Niên hầu, tự nhiên sẽ quên ngoại thân như Đằng Thường, bắt đầu nịnh bợ Tiết Hậu Dương.

Thời điểm tan tiệc thì đã qua giờ gác cổng, nhóm cung nhân dẫn Tiết Hậu Dương đến Không điện, đêm nay tá túc trong cung, ngày mai lại đi.

Tiết Hậu Dương vốn muốn đi, lại thoáng nhìn Đằng Thường ngồi tại chỗ, dựa lưng vào ghế, lấy tay che mắt, không biết đang làm gì.

Tiết Hậu Dương do dự hơn nửa ngày, vẫn bước qua, nói: “Thường tướng, tiệc tan.”

Đằng Thường “Ngô” một tiếng, liền không phản ứng.

Tiết Hậu Dương biết y uống nhiều quá, có lẽ không nghe vào, liền gọi thêm một tiếng, lần này Đằng Thường rõ ràng nghe được, buông tay nhìn đối phương.

Khi đó Tiết Hậu Dương liền ngây người, hắn cảm thấy mình giống như bị đinh ghim lại, hắn chưa từng nghĩ đến có lúc mình lại luống cuống, hơn nữa chỉ vì ánh mắt ngờ ngác của một nam nhân nhìn chằm chằm nhìn, trong lòng giống như bị nện thật mạnh.

Thậm chí Tiết Hậu Dương có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch của mình.

Vội vàng hít vào một hơi, nâng Đằng Thường dậy, nói: “Tiệc tan, đi Không điện nghỉ tạm.”

Đằng Thường tựa như bị rút xương cốt, dựa vào ngực Tiết Hậu Dương, để hắn đỡ mình đi, cung nhân dẫn hai người tới Không điện.

Tiết Hậu Dương đặt Đằng Thường xuống giường, mặc dù Đằng Thường là nam tử, vóc người cũng không thấp, nhưng đối với Tiết Hậu Dương mà nói cũng không tính nặng, bất quá lúc này đầu đã đồ đầy mồ hôi, vội vàng thối lui hai bước, trong lòng khô nóng lợi hại.

Tiết Hậu Dương nhìn Đằng Thường nằm ở trên giường, thở thật mạnh, hàu kết cao thấp, nhắm mắt lại, rốt cục quay đầu muốn đi ra ngoài.

Chính là hắn chậm một bước, góc áo đã bị Đằng Thường túm trụ.

Tiết Hậu Dương không quay đầu lại, nói: “Thường tướng nghỉ tạm, ngày mai sẽ có cung nhân đến hầu hạ rửa mặt chải đầu, sau đó lên điện gặp Tiết vương.”

Hắn nói xong, đợi thật lâu sau lại không nghe được Đằng Thường đáp lời, hơn nữa đối phương cũng không buông tay.

Tiết Hậu Dương cho rằng y uống rượu cảm lấy y phục của mình mà ngủ, xoay người muốn rút vạt áo.

Mới vừa quay đầu, lại mãnh liệt bị người kéo áo, lao đảo ngã xuống giường.

Đằng Thường hai mắt mê ly, mắt tiếp khê nâng, mang theo cảm giác hơi say, cúi đầu nhìn chăm chăm Tiết Hậu Dương, nhiệt khí ẩm ướt phun ra, quanh quần bên tai Tiết Hậu Dương.

Trong lòng Tiết Hậu Dương máy động, mở to hai mắt nhìn y, đã không biết làm thế nào cho phải.

Đằng Thường cúi thấp đầu, nằm ở trên người Tiết Hậu Dương, thân thể hai người gát gao dán, không có một khe hở, y thậm chí có thể cảm giác được cực nóng trên người Tiết Hậu Dương, tim đập đã trở nên không thể khống chế.

Đằng Thường chậm rãi cúi đầu, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương càng không dám động, toàn thân cương cứng.

Đằng Thường cười nói: “Vì cái gì ngươi luôn nhìn ta?”

Tiết Hậu Dương hồi thần, muốn giãy dụa đứng dậy, một thân cực nóng tựa hồ bị xối nước lạnh, tâm tư xấu xa của mình trong nháy mắt đã bị đối phương xem thấu.

Đằng Thường cũng không để hắn đứng lên, hip mắt thiếp lên môi hắn, hô hấp dồn dập phun lên mặt Tiết Hậu Dương.

Tiết Hậu Dương kêu một tiếng “Thường tướng”, nhưng Đằng Thường cũng không thối lui, ngược lại đầu gối như có như không nhẹ nhàng cọ xát hạ thân của hắn.

Khô nóng lập tức vọt lên, đầu lưỡi của Đằng Thường vội vàng vói vào, mang theo ái muội khiêu khích Tiết Hậu Dương.

Hầu kết của Tiết Hậu Dương giật giật hai cái, ánh mắt luôn chăm chú nhìn Đằng Thường, chuyển cũng không chuyển, ngay sau đó mãnh chế trụ đầu vai của Đằng Thường, vị trí của hai người liên đảo lộn.

Tiết Hậu Dương đem người đặt dưới thân, nhẹ nhàng nâng gáy y, hôn lên môi y, mang theo vội vàng khó có thể khống chế.

Đằng Thường đau hừ một tiếng, trong mắt toát ra một tia phức tạp, cũng không chống đẩy, ngược lại cùng đối phương hôn môi, còn chủ động cời y phục của mình.

Y phục hai người rút hết, tựa hồ Tiết Hậu Dương đã không thể nghĩ mình đang làm cái gì, theo khước miệng Đằng Thường, một đường xuống phía dưới, hôn cổ, hôn ngực, lưu luyến trên bụng y.

Ngực Đằng Thường phập phồng, tuyệt không kìm nén tiếng thờ dục của mình, nâng thất lưng, tựa hồ khát cầu Tiết Hậu Dương.

Hạ thân Tiết Hậu Dương đã trướng lợi hại, Đằng Thường cũng bị hôn môi ôn nhu mà ái muội của hắn khơi mào dục vọng, vuron tay giữ chặt tay Tiết Hậu Dương, theo sống lưng của mình, dần dần đi xuống.

Tuy Tiết Hậu Dương không gần sắc, nhưng ở quân doanh, tốt xấu gì cũng hiểu phương diện này, hắn tới lui tuần tra trên thân thể Đằng Thường, chậm rãi tìm kiếm nơi đó của đối phương.

Đằng Thường “Ngô” hít một hơi, ngón tay của Tiết Hậu Dương chen vào địa phương khó có thể mở miệng, lúc này Đằng Thường như mất đi lý trí, ngừng đầu thờ mạnh, tựa hồ lại ngai động tác của Tiết Hậu Dương chậm, giữ chặt tay Tiết Hậu Dương đang đặt trong thân thể của mình, nhẹ nhàng di chuyển.

Tiết Hậu Dương cảm giác được ấm áp của người nọ, ánh mắt đỏ lên, mồ hôi từ ngực lăn xuống, tích trên ***g ngực trắng nõn mà gầy yếu của Đằng Thường, xẹt qua một tia kiều diễm.

Tiết Hậu Dương khó nhịn tiếp, mãnh liệt rút ngón tay ra, một phen nhấc hai chân Đằng Thường lên...

Đằng Thường cắn môi, cổ họng phát ra tiếng “Ha ha”, hạ thân tựa hồ chảy máu, y có thể cảm giác được Tiết Hậu Dương dần dần đi vào thân thể mình.

Đằng Thường đau đớn, trên mặt có chút trắng bệch, đợi cho Tiết Hậu Dương hoàn toàn tiến vào, dường như mất hết sức lực, nằm bẹp xuống giường, sáng đan và áo ngủ bằng gấm đã bị mồ hôi của y thấm ướt, lộn xộn nhăn nhum.

Tiết Hậu Dương nhìn Đằng Thường quay đầu đi, tóc tăn ra, trên người bị một tầng mồ hôi mỏng manh bao phủ, dưới ánh sáng hôn ám của đèn, Tiết Hậu Dương chỉ cảm thấy mình càng ngày càng khắc chế không được.

Hắn cúi đầu hôn lên môi Đằng Thường, Đằng Thường thất thần nhìn hắn, cũng không quên hôn trả lại.

Tiết Hậu Dương đặt chân của y lên vai mình, nắm thắt lưng mảnh khảnh của Đằng Thường, bắt đầu chậm rãi động. Đằng Thường mở to hai mắt nhìn, môi cũng mở ra, ngàng cổ lên, hồ hấp theo hạ thân bị ra vào.

Tuy mặt sau của Đằng Thường thực chặt, nhưng vì chảy máu, cũng thuận lợi không ít, mới đầu Tiết Hậu Dương còn chậm rãi, sau hai người đều thích ứng, liền không cố kỵ được nhiều như vậy.

Đằng Thường nắm chặt sàng đan dưới thân, y xuất thân võ tướng, từng chịu không ít tổn thương, một chút đau xót cũng không để ở trong lòng, chẳng qua đau đớn ở phương diện này không phải đơn giản là đau.

Đằng Thường nhìn ra được Tiết Hậu Dương ôm tâm tư khác với mình, nếu y muốn sống sót, tiếp tục vì Đằng quốc làm việc, phải nhờ Vạn Niên hầu này, tính cách của Vạn Niên hầu y đã từng nghe, nếu hấn thiếu nợ y, hết thấy đều dễ làm.

Trận này, tự nhiên là Đằng Thường chủ động, muốn nương cảm giác say, nhưng hiện giờ thật sự làm, cũng nhận ra một loại cảm thụ khác, y có thể cảm giác được sự cận thân cùng tình động không thể không chế được của Tiết Hậu Dương.

Cùng lúc chán ghét chính mình xấu xa, cùng lúc lại bị tâm tư của Tiết Hậu Dương làm cảm động, Đằng Thường tâm loạn như ma, thất thần một chút liền thấy Tiết Hậu Dương luật động nhanh hơn.

Đằng Thường “A” ngâm ra một tiếng, cảm giác tê dại đột nhiên xông lên đỉnh đầu, hạ thân vì đau đớn mà nhuyển xuống dưới dần dần có cảm giác, mắt lên men, càng ngày càng hồng.

Bộ dáng không khống chế được của Đằng Thường bị Tiết Hậu Dương nhìn trong mắt, Đằng Thường không ngờ có thời điểm mình thất thố như vậy, y muốn rút chân về, lại bị Tiết Hậu Dương ôm lên, làm cho mình ngồi trong lòng hấn.

Tư thế này khiến Đằng Thường trong nháy mắt phát mộng, địa phương hai người tương liên bị xâm nhập gắt gao, trong cổ Đằng Thường chỉ còn lại tiếng nước nở, hai tay cuốn lấy cổ Tiết Hậu Dương, đem mặt chôn chặt trên cổ Tiết Hậu Dương.

Tiết Hậu Dương nâng thắt lưng Đằng Thường, hậu huyết của người nợ bị hấn ra vào, phát ra tiếng nước, Tiết Hậu Dương nhìn không thấy biểu tình của Đằng Thường, chỉ có thể hôn xuống vành tai muốn nhỏ máu của y, một tay bắt đầu chạm vào hạ thân của Đằng Thường.

Hạ thân của Đằng Thường bị hấn nắm trong tay, thờ dốc càng thêm nhanh, hai chân muốn buông lỏng, lại biến thành kẹp chặt thắt lưng Tiết Hậu Dương, hai tay nắm thành quyền.

Thân thể Đằng Thường run rẩy, phản ứng càng lúc càng lớn, Tiết Hậu Dương nghiêng người đặt y xuống giường, tiếp tục lộn hạ thân của y, mặt khác tiếp tục tiến sâu vào thân thể y, mang theo một cổ ngoan kính, ma sát khiến Đằng Thường tâm loạn.

Đằng Thường mở to hai mắt, hai chân giống co rút hơi hơi run lên, ngay cả nói cũng nói không được, trong đầu trống rỗng, cứ như vậy phát tiết ra.

Tiết Hậu Dương cảm thấy hậu huyết của người nợ đột nhiên buộc chặt, nhìn không được hừ một tiếng, thừa dịp Đằng Thường thất thần, đặt y nằm nghiêng, cũng không dừng lại, tiếp tục động tác của mình.

Đằng Thường vừa mới phát tiết ra, cả người mẫn cảm, làn da trắng nõn cũng trở nên đỏ sẫm, cảm giác được lửa nóng của Tiết Hậu Dương trong thân thể mình, cổ họng vừa phát ra thanh âm không rõ nghĩa, vừa lắc lắc đầu, quang cảnh như vậy lại khiến Tiết Hậu Dương càng thêm khô nóng. . .

Tiết Hậu Dương hôn lên môi Đằng Thường, chỉ có thể một lần lại một lần gọi tên Đằng Thường bên tai y.

Tiết Hậu Dương mơ thấy một chuyện khó có thể mở miệng, đó là về lần đầu hấn và Đằng tiên sinh làm chuyện kia ở Không điện, kỳ thật sau đó Tiết Hậu Dương tự trách, hấn cũng không ngu, Tiết Quân Lương cũng nhiều lần nhắc nhở hấn, chuyện giữa bọn họ là Đằng Thường cố ý lâm vào, nhưng Tiết Hậu Dương vẫn cứ tự trách, dù sao hấn thích Đằng Thường là chuyện thực.

Tiết Hậu Dương gần đây vội vàng đoạt binh quyền của Chính An hầu, mỗi lần trở về đều đã khuya, hấn sợ quấy rầy Đằng Thường nghỉ ngơi, liền tự mình ngủ ở thư phòng, có lẽ là nhiều ngày không thân cận với Đằng Thường, mới khiến hấn làm loại mộng này.

Kỳ thật Tiết Hậu Dương da mặt rất mỏng, vội vàng đứng lên tắm rửa sạch sẽ, nằm trở về lại ngủ không được, vì thế ra viện dạo một chút, không ngờ vô thức đi tới phòng của Đằng Thường.

Tiết Hậu Dương nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bên trong không có hạ nhân gác đêm, Tiết Hậu Dương vào nội thất, màn buông xuống, tựa hồ người bên trong ngủ rất say.

Hấn đi qua, tận lực phóng nhẹ động tác vén màn, nhìn đến khuôn mặt ngủ say của Đằng Thường, hạ thân lại căng thẳng, thắm máng mình xấu xa, vội vàng buông màn muốn đi ra ngoài.

Đúng lúc này cổ tay của mình lại bị người chế trụ, người ngủ trên giường đột nhiên mở to mắt, cười nói: “Chẳng lẽ Hầu gia đã quên ta cũng là người luyện võ.”

“Quấy rầy người nghỉ ngơi, ta... Ta liền đi ra ngoài.”

Đằng Thường cười liếc nhìn hạ thân của hắn một cái, “Hầu gia mỗi ngày việc vất vả, còn có tinh thần như vậy.”

Tiết Hậu Dương càng xấu hổ không thôi.

Đằng Thường cũng không buông tay, vỗ vỗ giường, ý bảo hắn đi lên, Tiết Hậu Dương xua tay, cuối cùng cắn răng một cái, dứt khoát nói thẳng: “Ta đi giải quyết một chút.”

Đằng Thường kéo hắn lại, Tiết Hậu Dương không dám ra sức, đành phải theo y lên giường, Đằng Thường chỉ hôn khẽ miệng hắn một chút, tuy tính cách Đằng Thường ôn hòa, nhưng cũng biết xấu hổ, Tiết Hậu Dương da mặt mỏng, chịu không nổi đối phương chạm ngò, hai người rất nhanh liền động tình.

Ngày hôm sau, hiển nhiên Tiết Hậu Dương thần thanh khí爽 vào triều, lúc thức giấc lại phân phó hạ nhân không cần quấy rầy Đằng tiên sinh nghỉ ngơi, khi nào nên vào, khi nào thì hầu hạ.

Nhóm tỳ nữ nhanh chóng đáp lời, cười nói: “Nô tỳ đã biết, Hầu gia, đêm qua các người gây động tĩnh lớn như vậy, ngài không phân phó nô tỳ cũng biết làm thế nào.”

Tiết Hậu Dương khụ một tiếng, giận mắng một câu “Lắm miệng”, chạy trốn chết vào cung.

Mặt trời lên cao Đằng Thường mới tỉnh, xương sống thắt lưng đau đến lợi hại, cơ hồ muốn cắt đứt, dịch người một cái liền đau gần chết, hồi tưởng lại đêm qua, liền kéo chăn trùm kín đầu.

Tuy nhìn y có vẻ thành thực, bắt quá làm loại chuyện này, nhớ lại liền ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

CHƯƠNG 82: PHIÊN NGOẠI 2: Triệu Lục, Phụng Minh

Nam nhân là người rất ghê gớm, bởi vì tại nơi thâm sơn cùng cốc này, có mấy người thoát nhìn thực phú quý luôn luôn cho đưa thức ăn và đồ dùng cho y, thậm chí là tiền bạc. Còn có một chuyện khác cũng ghê gớm, chính là trong nhà nam nhân, dưỡng một thân thích điên điên khùng khùng. ....

Nam nhân từ bên ngoài đi vào, đặt bữa sáng xuống bàn, người nằm trên giường vẫn đang ngủ, thực im lặng, hô hấp vững vàng, hoàn toàn nhìn không ra một chút khác thường, tựa như rất nhiều năm trước.

Chẳng qua nơi này không có hoàng cung, không có đại điện, không có long sàng, cũng không có cung nhân, chỉ có hai người bọn họ.

Nam nhân đi qua, ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn người trên giường trong chốc lát, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào tóc hắn, vén tóc mai vì ngủ mà vương trên mặt hắn lên.

Nam nhân thở dài, tay lại nhẹ nhàng chạm đến mi tâm của đối phương, theo mi tâm xẹt qua mũi, ngay sau đó người nằm trên giường đột ngột mở mắt, một ngụm cắn lên tay nam nhân.

Thoạt nhìn hai người là đang đùa, người nọ vừa cắn tay nam nhân, vừa bật cười, chẳng qua nam nhân hơi hơi nhíu mày, theo ngón tay có máu chảy xuống. ....

Nam nhân cũng không sinh khí, chỉ là có chút bất đắc dĩ, ôn thanh dỗ dành: “Đứng lên ăn cơm, người có đói bụng không?”

Người nọ không mở miệng, giống như không biết tay người kia xuất huyết, vừa cười vừa nhìn nam nhân, tựa hồ chỉ là một trò chơi.

Nam nhân cũng không rút tay về, để mặc hắn cắn, đối phương cảm giác không thú vị mới buông lỏng miệng ra, vén chăn lên, vui thích chạy xuống giường ăn cơm.

Nam nhân cầm y phục bên giường lên, phủ thêm cho hắn, nói: “Không khoác áo sẽ cảm lạnh.”

Người nọ lại như không thoải mái, đẩy áo khoác trên đầu vai xuống, tựa hồ thấy ghế thực lạnh, vỗ vỗ ghế, ý bảo nam nhân lại đây ngồi, sau đó ngồi lên đùi nam nhân.

Nam nhân rất quen thuộc động tác này của đối phương, dù sao bọn họ cũng đã sống cùng nhau một năm, rất nhiều hành động thoát nhìn vô lý hoặc quá phận, kỳ thật đều vì tâm trí người nọ có chút thất thường.

Một năm qua, điều nam nhân có thể làm, chính là tận tâm tận lực chiều cố hấn, vô luận hấn yêu cầu vô lý cỡ nào, bởi vì y nợ Phụng Minh. ....

Phụng Minh ngồi trên đùi y, ăn bữa sáng, mảnh vụn rơi xuống người Triệu Lạc, Triệu Lạc vẫn không để ý, chỉ giúp lau vết dơ bên miệng.

Phụng Minh ăn xong, tựa hồ lại cảm thấy mệt mỏi, oa trong lòng Triệu Lạc muốn ngủ, nhưng lại không thành thật, xoay xoay cọ cọ.

Mới đầu Triệu Lạc không có cảm giác gì, nhưng thời gian lâu, y lại có cảm giác, hạ thân y phản ứng. Triệu Lạc kinh ngạc, vội vàng đứng lên, ôm Phụng Minh đặt lên giường, đắp chăn cho hấn, nói: “Một thì ngủ tiếp một lát.”

Nói xong xoay người thu thập chén bát trên bàn, sau đó rời khỏi phòng.

Phụng Minh cũng không ngăn cản y, chỉ là đột nhiên an tĩnh lại, chăm chú nhìn Triệu Lạc thu thập bát trên bàn, sau đó tựa hồ thở dài một hơi, mang ra khỏi phòng.

Phụng Minh biết, lúc này Triệu Lạc sẽ đi rửa bát, sau đó ra khỏi nhà, dù sao hiện tại Triệu Lạc không phải hầu gia, không phải tướng quân, mà mình càng không phải Phụng vương. Muốn sống đương nhiên phải kiếm tiền.

Phụng Minh nằm trên giường, nhìn đỉnh giường mà ngẩn ngơ, trong miệng của hấn tựa hồ còn lưu lại vị máu, hấn nhớ rõ thời điểm sinh thân của mình, Triệu Lạc mang về một trương cầm, Phụng Minh vừa cười vừa đánh gãy cầm, sau đó ném một bên.

Mà Triệu Lạc chỉ nghĩ hấn tâm trí thất thường, cũng không hoài nghi gì, càng thêm ôn nhu chiều cố hấn, sợ hấn sinh khí.

Một năm chớp mắt đã qua, Triệu Lạc không chạm vào hấn, mặc dù là bị Phụng Minh cố ý châm ngòi.

Phụng Minh nghĩ, vậy cũng tốt, chỉ có điên, mới không cần đối mặt với nhiều thứ như vậy, mới có thể yên tâm thoải mái.

Phụng Minh nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ thêm, cũng không biết qua bao lâu, chợt nghe có tiếng người gõ cửa.

Ở nơi này mọi người đều biết trong nhà Triệu Lạc có người điên, ai cũng không đến gõ cửa lúc Triệu Lạc đi ra ngoài, người nọ gõ mãi không dừng, Phụng Minh thật sự phiền chán, đành phải đứng lên xem.

Mở cửa ra là trung niên phụ nhân, người nọ nhìn thấy Phụng Minh, đầu tiên là sững sờ, rồi lập tức đánh giá hấn, cuối cùng lấy khăn tay che miệng lại, cười nói: “Người chính là Triệu Lạc a, quả nhiên tuân thủ lịch sự, Nhưng. .... Nhưng ăn mặc thế này, hơi cần rõ.”

Phụng Minh nhú mi, trung niên phụ nhân cười nói: “Người không mời ta vào sao? Hiếu Liêm gia gả nữ nhi, lại xem trọng tiểu tử người, bất quá người cũng dễ nhìn, ở rể là được.”

Nàng nói xong, mày Phụng Minh càng nhíu chặt, phụ nhân kia không nhận ra Phụng Minh mất hứng, lại vẫn cười nói: “Nghe nói người và đại tiểu thư đã ước định cả đời, có phải thế không? Giống như tín vật đính ước là trương cầm, đưa cho ta xem xem.”

Nàng vừa dứt lời, thấy sắc mặt đối phương không thích hợp, bộ dáng thanh tú lại mang theo ngoan lệ, khiến người xem trong lòng phát lạnh, phụ nhân vô duyên vô cớ run rẩy cả người. ....

Triệu Lạc mua chút đồ Phụng Minh thích ăn, sợ Phụng Minh một người ở nhà chờ nhàm chán, cố ý về sớm, chẳng qua vào cửa lại không thấy người, đẩy ra cửa buồng trong, chỉ thấy bàn ghế ngã, ấm chén đều nát, trương cầm mình sửa tốt lại bị chặt gãy, vắng khắp nơi.

Mới đầu Triệu Lạc tưởng bệnh tình của Phụng Minh không tốt, vì Phụng Minh thường xuyên như vậy, vô duyên vô cớ đập phá này nọ, vô duyên vô cớ chạy ra ngoài rồi lạc đường, chẳng qua mấy ngày gần đây không còn phạm qua.

Nhưng rất nhanh Triệu Lạc phát hiện không phải chuyện nhỏ, y phục hàng ngày của Phụng Minh không thấy, hơn nữa tiền bạc cũng không thấy, mà loại địa phương nhỏ này đêm không cần đóng cửa cũng không có trộm.

Trong lòng Triệu Lạc bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, y chưa từng suy xét đến khả năng này, có lẽ nào một ngày Phụng Minh hảo, tâm trí khôi phục sẽ thế nào. ....

—

Tiết Hậu Dương sờ sờ mũi, nói: “Bệ hạ, làm vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Làm đã làm rồi còn có vấn đề gì nữa?”

Tiết Quân Lương trả lời thực đơn giản, cười nói: “Phụng Minh phản ứng thế nào, có người hỏi báo sao?”

Tiết Hậu Dương khụ một tiếng, nói: “Hỏi báo, Phụng Minh thu thập y phục, cầm tiền bỏ đi, xem ra không định lưu lại bên cạnh Triệu Lạc, thần đệ đã phái thám tử theo sau.”

Tiết Quân Lương không nhanh không chậm nói: “Kỳ thật cũng không cần phiền toái thám tử đi theo, chẳng lẽ người còn không biết hấn có thể đi đâu

sao?”

“Này..... Thần đệ ngu dốt.”

“Ngươi ngắm xem, người như Phụng Minh, mắt cao hơn đầu, tâm cao khí ngạo, gặp được chuyện hận không thể làm mình tức chết, lại hay để tâm chuyện vụn vặt, hẳn còn có thể hướng ai cúi đầu?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Hắn già điên một năm, nương già ngây giả đại lưu lại bên cạnh Triệu Lạc, ta đã tin tưởng cảm tình của hai người này, chẳng qua cứ kéo dài như vậy mãi, ta nhìn cũng phiền lòng.”

Tiết Hậu Dương nhìn không được lau mồ hôi, chẳng lẽ bề hạ thật sự không phải vì chuyện năm đó Phụng Minh bắt Đằng Vân mà vẫn canh cánh trong lòng sao..... Quả nhiên để vương tâm địa đen tối, cho dù tính là hảo tâm, cũng không thể nghĩ ra biện pháp bị lừa đá như vậy a, lại còn bắt mình đi làm, nếu bị Triệu Lạc biết, nhất định sẽ mất mạng.

“Ngạch..... Vậy Phụng Minh sẽ đi đâu?”

Tiết Quân Lương chống cằm, nói: “Trách không được ngươi bị Đằng Thường quản gắt gao ..... Tự nhiên là đi tới chỗ Lữ Thế Thần.”

“Lữ tướng?”

“Từ lúc Lữ Thế Thần quy hàng tới nay, rất được lòng dân, ai chẳng biết tướng gia phủ ở đâu, hiển nhiên Phụng Minh dễ tìm.”

Sự thật quả nhiên không ngoài sở liệu của Tiết Quân Lương, Phụng Minh cảm lộ phí ra khỏi thành, hẳn mới đầu không nơi để đi, lại không muốn trở về, trái lo phải nghĩ liền nghĩ đến Lữ Thế Thần.

Tướng gia phủ thực to lớn, chẳng qua không nhiều hạ nhân, Phụng Minh không muốn nhìn thấy người khác, nên không đi cửa chính, tuy đã hơn một năm không luyện qua công phu, nhưng trèo tường vẫn được.

Lúc hắn đến thì trời đã tối, Phụng Minh không quen thuộc địa hình, nhưng phần lớn phủ đệ có kiến trúc giống nhau, liền tìm tòi đi đến chủ ốc.

Chủ ốc đèn đuốc sáng trưng, tựa hồ bên trong có người, Phụng Minh muốn đi vào, liền nghe tiếng người nói: “Sao ngươi đã trở lại? Không phải nói đại quân còn đang trên đường?”

Thanh âm này thực rõ ràng, là Lữ Thế Thần, không khác gì một năm trước.

Một người khác nói: “Hừ, sao ta đã trở lại, thật sự là quấy rầy hảo sự của ngươi, uống phí ta vội vàng chạy về, ném đại quân phía sau.”

Thanh âm người nọ không quá quen thuộc, Phụng Minh nhất thời nghĩ không ra.

Lữ Thế Thần nói: “Ngươi một mình về trước? Vậy trên đường lỡ đại quân xảy ra sai sót thì sao, ngươi rất không cẩn thận.”

“Ngươi!” Hình như người kia bị Lữ Thế Thần chọc giận, nói: “Ngươi giỏi, Lữ Thế Thần, ta đi là được chứ gì, không cần ngươi đuổi, thật sự là gia hỏa lang tâm cầu phước, sớm biết thế năm đó liền không cứu ngươi, khiến ngươi chết ở trong lao! Hồn đàn, ngươi liền uống hoa tửu của ngươi đi !”

Phụng Minh nghe được hai chữ “Trong lao”, bỗng nhiên nghĩ đến, người nói chuyện chắc chắn là Triệu Thống.

Triệu Thống được đề bạt quan chức, đã là chủ quản kinh sư bộ phòng, bởi vì biên cương có đạo chích xâm chiếm, Tiết vương phái Triệu Thống đi dẹp, không mấy tháng, Triệu Thống liền đánh bọn đạo này chạy trời chết.

Đại quân của Triệu Thống khai hoàn về triều, Lữ Thế Thần không ngờ người này một mình chạy về trước.

Lữ Thế Thần nói: “Không phải..... Ta..... Ai.”

Hắn thở dài, tựa hồ không biết giải thích như thế nào, nói: “Ta không ngờ chỗ đó là nơi hoa tửu.”

Triệu Thống cười lạnh một tiếng, “Ngươi lừa ai, Lữ tướng lớn như vậy, chẳng lẽ không biết kỹ viện là dạng gì? Không biết trưởng thành kiểu gì? Bị người tha lên giường còn không biết mình tới nơi nào?”

“Ta..... Lúc trước ta quả thật không biết !”

Triệu Thống không nói lời nào, Lữ Thế Thần lại nói: “Lần này ta quả thật sai lầm, ngươi tin ta, lần sau tuyệt đối không đi.”

“Chuyện của tướng gia, Triệu mỗ xen vào không được, ta hỏi đại quân, đa tạ tướng gia dạy bảo.”

Phụng Minh nghe tiếng bước chân, còn tưởng Triệu Thống muốn đi ra, vội vàng nhảy lên mái nhà, chẳng qua kế tiếp lại không nghe tiếng mở cửa, ngược lại nghe được tiếng chén vỡ, tiện đà là tiếng thở nhẹ.

Triệu Thống là võ tướng, Lữ Thế Thần là văn thần, Phụng Minh thực tự nhiên liền nghĩ đến tiếng thở nhẹ này là Lữ Thế Thần phát ra, hẳn dỡ mái ngói ra,

ngay sau đó liền ngốc lảng, Phụng Minh không ngờ sẽ là loại tình cảnh này.

Lữ Thế Thần đặt Triệu Thống ở trên tường, hai người tựa hồ đang hôn môi, Lữ Thế Thần cời bỏ đai lưng của Triệu Thống, Triệu Thống cũng không phản kháng, chẳng qua Lữ Thế Thần khinh tể một tiếng, Triệu Thống ngoan độc nói: “Lần sau để ta thấy ngươi đến nơi không nên đến, nhất định cần dứt lười ngươi!”

Lữ Thế Thần cười nói: “Phải phải, tùy ý Triệu tướng quân xử lý.”

Phụng Minh sững sờ bất động, hô hấp hai người đã dồn dập lên, lần đầu tiên Phụng Minh thống hận chính mình biết công phu, lại nghe được rõ ràng như thế, tuy hấn và Triệu Lục ở chung, nhưng một năm Triệu Lục đều không chạm qua hấn, lúc này nhìn đến tình cảnh như vậy, tự nhiên trên mặt tích huyết.

Hấn lảng lảng nhìn, đều quên thả lại mái ngói, lúc đang thất thần, thế nhưng bị người che miệng lại, Phụng Minh vừa định thúc khuỷu tay, liền bị người nọ ngăn trụ, cánh tay nhất thời vô lực hạ xuống.

Người nọ ôm chặt hấn, Phụng Minh dựa vào ngực y, lập tức chấn động toàn thân, mãnh liệt gãy dựa, người nọ cúi đầu, không buông tay che miệng hấn ra, nhẹ giọng nói: “Nhỏ giọng chút.” Nói xong mang theo Phụng Minh xuống khỏi mái nhà.

Mà khí tức của người này Phụng Minh quá quen thuộc, chính là Triệu Lục.

Triệu Lục mang theo Phụng Minh vào một phòng trống, có lẽ trong phòng nhiều năm không có người ở nên khá âm lạnh, không có đèn đuốc, rất tối, Triệu Lục một tay ôm lấy hấn, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Mới đầu Phụng Minh còn gãy dựa, chẳng qua gãy dựa một môi, tựa hồ buông tay, thờ hồn hể, tùy ý Triệu Lục ôm vào trong ngực.

Hai người ôm nhau đứng trong chốc lát, Triệu Lục mới nói: “Có phải ngươi. .... Nhớ ra cái gì.”

Phụng Minh toàn thân căng thẳng, hung hăng cắn lên vai Triệu Lục, tựa hồ muốn cắn rớt thịt của y, vừa cắn vừa nức nở, Triệu Lục chỉ nhẹ vỗ về sau lưng hấn, tựa hồ thuận khí cho hấn, nửa tiếng cũng không hừ.

Phụng Minh cắn đủ, mới buông ra, môi mang theo tơ máu chủ động thiếp thượng Triệu Lục, hung hăng hôn lên môi Triệu Lục.

Một năm nay không phải Triệu Lục không muốn chạm hấn, chỉ là Phụng Minh không biết cái gì, cũng không phòng bị, y không muốn Phụng Minh hồ đồ ủy thân cho mình.

Giờ không cần nói, Triệu Lục hung hăng niết eo Phụng Minh, tuy động tác của Phụng Minh mang theo ngoan độc, lại phi thường phối hợp.

Xung quanh tối như mực, nhìn không rõ vật gì, chỉ có thể nghe được thanh âm nức nở. ....

Thời điểm Tiết Hậu Dương đến, vừa vặn Đàng Vân cũng tại, trên thư Triệu Thống nói vài ngày nữa đại quân sẽ tới, Đàng Vân đang thương nghị chuyện tiếp đón với Tiết Quân Lương, tự nhiên không thể thiếu bị Tiết Quân Lương ăn bớt.

Tiết Quân Lương tưởng Tiết Hậu Dương muốn nói chuyện quân cơ, liền cho hấn vào, không ngờ Tiết Hậu Dương lại bẩm báo chuyện của Triệu Lục và Phụng Minh, chuyện này Đàng Vân không biết, nay vừa nghe lập tức hiểu được, bắt đầu nhìn Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương cười hi hi nói: “Ta cũng là một mảnh hảo tâm.”

Đàng Vân nói: “Bệ hạ hảo tâm, cũng không thể ra kế sách như thế, Phụng Minh tâm tính rất thẳng, vạn nhất tướng Triệu Lục thật sự muốn thành hôn thì sao?”

Tiết Quân Lương khụ một tiếng, quay đầu nhìn Tiết Hậu Dương: “Hậu Dương a.”

Tiết Hậu Dương cảm giác mệnh mình thực khổ, rõ ràng là Tiết Quân Lương ra mưu chủ ý, kết quả bị Đàng Vân phát hiện, liền biến thành mình chịu tiếng xấu thay cho người khác .

Vì thế sáng hôm sau Tiết Hậu Dương tới tướng gia phủ, nói tìm Triệu Lục và Phụng Minh, Lữ Thế Thần còn đang kỳ quái, sao lại đến chỗ hấn tìm, ngược lại Triệu Thống thực nhân nhả, nói: “Tại phòng bên, ta đề nghị trước khi vào ngươi nên gõ cửa.”

Triệu Thống ám chỉ cái gì mọi người đều nghe hiểu, Lữ Thế Thần da mặt mỏng, khụ một tiếng.

Triệu Thống quay đầu trừng mắt nhìn hấn một cái, nói: “Già vờ da mặt mỏng cái gì, tặc. .... Khụ !” Y nói đến đây liền không nói nữa, chỉ là theo bản năng sờ sờ eo.

Tiết Hậu Dương đến phòng bên, cửa phòng đóng chặt, hấn không phải người da mặt dày, may mà Đàng Vân cho hấn chú ý, hấn nhận cảm trên tay hạ nhân, đặt ở cửa, mặt trên có một phong thư, sau đó lập tức hồi cung phục mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

CHƯƠNG 83: PHIÊN NGOẠI 3: Lang Tĩnh, Tiết Ngọc

Lang Tĩnh Lang đại nhân muốn thành hôn .

Trần Cương hầu lưu lại Phụng cảnh, có Lang Tĩnh và Đằng Tín phụ trợ, hơn nữa bản thân hắn cũng có tài, cai quản nơi này không phải việc gì khó.

Tài năng của Lang Tĩnh mọi người đều thấy rõ, không chỉ triều đình tin phục y, dân chúng đối y cũng kính trọng có thừa, tuy Lang Tĩnh luôn giữ bộ dáng lạnh lùng, nhưng không đại biểu y là người lãnh tâm.

Người thường nói tam thập nhi lập (ba mươi tuổi thì tự lập), Lang Tĩnh qua năm liền ba mươi tuổi, lại chưa thành hôn, không phải mỗi mai không nhiều, chẳng qua Lang Tĩnh không có tâm tư này, người khác liền tưởng rằng ánh mắt Lang Tĩnh quá cao, chướng mắt cô nương nhà bình thường.

Lúc này đây là vì Trần Cương hầu đến chùa miếu bố thí cầu phúc, Lang Tĩnh đi theo, vô tình kết giao với một tài nữ rất có danh khí đến miếu cầu nhân duyên, nghe đồn hai người trò chuyện với nhau thật vui, sau đó tình chàng ý thiếp, coi như là đăng đối.

Tiết Ngọc cũng không để ý lời đồn, hắn không nghĩ rằng Lang Tĩnh sẽ động tâm với tài nữ gì đó, dù sao trước mặt Lang Tĩnh, bất kì ai cũng là múa rùu trước mặt Lỗ Ban, chỉ có thể làm trò cười cho người trong nghề mà thôi.

Nhưng tin đồn thực thực giả giả, dần dần lại trở nên rõ ràng, trước kia Lang Tĩnh nhàn nhã cũng không thích xuất môn, gần đây lại chịu đến một vài tiệc rượu.

Trong lòng Tiết Ngọc có chút khó chịu, hắn không biết sự khó chịu của mình xuất phát từ cái gì, cứ luôn cảm giác Lang Tĩnh là thực khách của hắn, hiện tại có phẩm cấp thành quan viên, cũng là người của Tiết Ngọc hắn.

Có lẽ Lang Tĩnh dần dần thoát khỏi sự khống chế của hắn, Tiết Ngọc bắt đầu không vui vẻ, nhưng hắn lại không thẳng thắn nói ra.

Từ xưa tới nay luôn độc lập, bởi vậy Tiết Ngọc không hề liên tưởng đến phương diện nào khác, hiển nhiên cũng không suy xét cảm tình của mình với Lang Tĩnh, chân chính xuất phát từ cái gì.

Thanh danh Lang Tĩnh càng lúc càng lớn, nhắc tới Tiết Ngọc, không có mấy ai biết hắn là Trần Cương hầu, nhưng nhắc tới Lang Tĩnh, nhất định dân chúng Phụng cảnh đều biết y là Lang đại nhân kia.

Người thỉnh Lang đại nhân dự tiệc ăn cơm, càng đến càng nhiều, thời gian Tiết Ngọc gặp Lang Tĩnh càng ngày càng ít, mà gặp mặt chính là đàm luận tri hà, tu đề, khai điền, tuần lương hoặc là huấn luyện binh lính, không có một câu chuyện riêng tư.

Tiết Ngọc nghĩ nghĩ, thời gian hắn ở cùng Lang Tĩnh ít ỏi, cũng chưa bao giờ đàm việc tư, dù sao hắn là chủ tử, Lang Tĩnh là thực khách, thực khách thay chủ tử bày mưu tính kế, không hơn.

Lúc trước, Tiết Ngọc bá đạo, Tiết Ngọc là ấu hổ mới ra đời, căn bản không hề sợ hãi, không thích nghe Lang Tĩnh “Khoa tay múa chân”, khi hắn bị Tiết Quân Lương giam lỏng, khoảnh khắc Lang Tĩnh vốn đã mất tích bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, Tiết Ngọc có cảm giác thứ gì đó đã khác, chỉ là hắn không nói rõ, rốt cuộc khác ở đâu.

Sau này hắn muốn nghe Lang Tĩnh “Khoa tay múa chân”, chẳng qua cơ hội hai người gặp mặt lại thiếu.

Tiết Ngọc biết, quả nhiên không đến tuổi này, liền không lý giải được lời nói của rất nhiều người, bao gồm lời khuyên của Lang Tĩnh.

Hiện giờ hắn muốn Lang Tĩnh cho hắn nhiều mưu sách, nhưng đối phương bận rộn, gặp mặt gật đầu chấp tay, Tiết Ngọc lại không bỏ xuống được thể diện mời y ngồi trò chuyện một chút.

Hôm nay Hà Đạo mở tiệc rượu chiêu đãi, thiếp mời hiển nhiên đưa cho Tiết Ngọc, ngày thường Tiết Ngọc sẽ thanh cao từ chối, hắn khinh thường quan trường tiệc tùng, chẳng qua gần đây tâm tình hắn không tốt, muốn uống chút rượu, vì thế liền đi dự tiệc.

Tiết Ngọc không ngờ, yến hội cũng thỉnh Lang Tĩnh, hắn không vui, không thư thái đều bởi vì Lang Tĩnh, mắt thấy đến người này, trong lòng càng khó chịu, khó tránh khỏi làm như không thấy uống thêm vài bôi rượu.

Hà Đạo vì nịnh bợ Tiết Ngọc, tự nhiên bỏ chút công sức, thỉnh vũ cơ xinh đẹp, khiêu vũ rồi ca hát, mọi người đều biết Trần Cương hầu sớm đến tuổi thú thê, chẳng qua vẫn chưa có chính thê, danh môn khuê tú đều thêm nhỏ dãi vị trí này từ lâu.

Hà Đạo không có nữ nhi, nhưng hắn có nhận nghĩa nữ, thực không khéo, nghĩa nữ này chính là tài nữ đệ nhất Phụng cảnh, người cùng Lang Tĩnh không thiếu lời đồn đãi.

Tâm tình Tiết Ngọc không tốt, nhìn thấy nàng trong lòng liền trầm xuống, thiếu chút nữa phát tay áo mà đi, chẳng qua ngấm lại, vì sao mình không vui, Lang Tĩnh tựa như lão sư của mình, nay y muốn kết hôn, là một tài nữ, hơn nữa tài nữ có gia thế không tệ, mình nên cao hứng mới đúng.

Nàng kia đánh một khúc đàn, gương mặt nhìn Lang Tĩnh, không khỏi đỏ mặt, ý tứ quá rõ ràng, nhất thời Tiết Ngọc cảm thấy một ngụm rượu nghẹn trong cổ.

Hà Đạo gọi nữ nhi ra là muốn tác hợp nàng với Trần Cương hầu, nào ngờ nữ nhi của mình thích Lang Tĩnh, hơn nữa thái độ còn rõ ràng như vậy, chẳng phải là cố ý đánh vào mặt Trần Cương hầu sao?

Tiết Ngọc không yên lòng, cốc rượu nghiêng đổ lên người, Hà Đạo tìm được cơ hội, liền cười tủm tỉm bảo nữ nhi dẫn đường, thỉnh Trần Cương hầu đến phòng đối y phục. Thay y phục là già, làm cái gì là thật, mọi người tự nhiên biết.

Khó có được là Tiết Ngọc không cự tuyệt, tuy từ từ không muốn, nhưng không thể làm Trần Cương hầu mất thể diện trước mặt mọi người.

Hai người vào phòng, nữ tử liền khóc nỉ non quỳ xuống, thỉnh cầu Tiết Ngọc thành toàn, nữ tử nói nàng có người ái mộ, tuy không biết tâm tư của người nọ, nhưng không phải y nàng không gả.

Tiết Ngọc biết nàng nói đến Lang Tĩnh, trong lòng lạnh lẽo, hẳn cảm thấy khó chịu, ngực ầm ầm đau, nói không ra lời, còn có cảm giác thất hồn lạc phách.

Tiết Ngọc cố gắng giữ bình tĩnh, châm biếm nữ tử si tâm vọng tưởng, sao hẳn có thể xem trọng một tiểu nữ tử như vậy, sau đó xoay người rời đi.

Tiết Ngọc trở về phủ, thế nhưng nhìn đến Lang Tĩnh bước vào thư phòng, chỉ dừng một lát, Tiết Ngọc cũng đi vào.

Hiển nhiên Lang Tĩnh không ngờ Tiết Ngọc sẽ về sớm như vậy.

Tiết Ngọc gặp được Lang Tĩnh, suy nghĩ trong đầu đều hỗn loạn, vô thức thốt ra: “Người thích nữ nhi của Hà Đạo sao?”

Lang Tĩnh sững sốt một chút, cười nói: “Là người đều thích cái đẹp, huống chi là tài nữ hiền lương thực đức như thế.”

Yết hầu Tiết Ngọc thoáng giật giật, đáp án này hẳn đã sớm biết, chẳng qua không biết vì sao, muốn nghe chính miệng Lang Tĩnh nói một lần, mà chân chính nghe được, trong lòng lại không dễ chịu.

Tiết Ngọc nhìn không được mở miệng nói: “Hôm nay ta thấy nàng, cũng không cảm giác hiền lương thực đức thế nào, chẳng qua là nữ tử bình thường mà thôi.”

Lang Tĩnh nhìn chằm chằm Tiết Ngọc, ánh mắt một khắc cũng không dời, nói: “Bởi vì hầu gia còn trẻ, không thể lý giải Lang mẫu mà thôi, qua năm, Lang mẫu liền ba mươi, nhiều năm tùy tùng hầu gia như vậy, những điều nên trải qua đều đã trải qua, nay thiên hạ thái bình, hùng tâm đại chí cũng hết, còn có thể kỳ vọng gì. .... Lang mẫu mệt mỏi, thăm nghĩ tìm người có thể làm bạn, cùng đi đến cuối đời mà thôi.”

Tiết Ngọc cũng nhìn y thật lâu, cười nói: “Ta đây làm chủ, cho các người. .... Chủ hôn, thế nào?”

Lang Tĩnh bỗng nhiên cười to một tiếng, nói: “Hảo, thế tử gia thế hảo, sinh đắc tử lệ, tương lai con cháu cả sảnh đường, công thù thiên cổ, nếu nửa đời sau của Lang Tĩnh như vậy, coi như là công thành danh toại, chỉ tiếc.”

Y dừng một lát, thờ dài: “Chỉ tiếc, Lang mẫu không biết tốt xấu, phụ ý tốt của hầu gia. .... Trong lòng Lang Tĩnh sớm có người, dung không được người khác, nếu kiếp này may mắn, có thể cùng đối phương làm bạn sống quãng đời còn lại, nếu không thể cùng người thương làm bạn, tình nguyện sống cô độc.”

Tiết Ngọc nghe y nói như vậy, khiếp sợ không nói nên lời, Lang Tĩnh cầm lấy thư trên bàn, nói: “Đây là thư từ quan của ta, nghĩ ngày mai trình hầu gia, bất quá có thể nộp trước.”

Tiết Ngọc không nhận thư, chỉ nhìn Lang Tĩnh, hỏi: “Sao người phải đi, là chức quan của người không đủ lớn, hay bổng lộc của người không đủ nhiều?”

Lang Tĩnh cười nói: “Vừa mới nói qua, là ta đã không còn chí lớn.”

Y nói, đặt thư xuống bàn, xoay người muốn đi, Tiết Ngọc thấy bóng dáng y, trong lòng căng thẳng, thanh âm không khỏi cao hơn, nói: “Người có thể nói cho ta biết, người trong lòng người, là ai sao?”

Bước chân của Lang Tĩnh đột ngột ngừng, quay đầu nhìn Tiết Ngọc, ánh mắt thực phức tạp, khiến lòng Tiết Ngọc máy động, Lang Tĩnh vẫn không nói thêm câu gì, cười lắc lắc đầu, đi.

Tiết Ngọc ngã ngồi trên ghế, lẳng lặng ngắm người thật lâu, khi phục hồi tinh thần thì trời đã tối.

Hắn nhìn cửa thư phòng đang mở, vội vàng đứng lên, hô: “Người tới! Gọi Lang Tĩnh đến cho ta!”

Hạ nhân thấy vẻ mặt Trần Cương hầu đầy giận dữ, cũng không dám cao giọng ồn ào, chỉ nói: “Bẩm hầu gia, không phải Lang đại nhân vừa đi sao?”

“Đi?”

“Đúng vậy, hiện tại đã sắp ra khỏi thành, cầm theo tay nải.”

Tâm Tiết Ngọc “Đông” một tiếng, quát: “Đóng cửa thành! Ai thả Lang Tĩnh ra khỏi thành, ta liền chém!”

Hạ nhân sợ tới mức run rẩy, còn tưởng rằng Lang đại nhân phạm tội gì.

Trời tối, còn chưa tới giờ đóng cửa thành, quan binh lại nhận được thủ dụ của Trần Cương hầu, mệnh lệnh đóng cửa thành, bắt Lang Tĩnh.

Lúc này Lang Tĩnh sắp ra khỏi thành, kết quả bị binh lính bắt, trực tiếp áp vào lao.

Lao tốt nhìn thấy Lang đại nhân, cảm thán, đây là thế đạo gì, quả nhiên hoàng thân quốc thích đều thích trở mặt không nhận người, ngay cả Lang đại nhân cũng bị bỏ tù.

Ngược lại Lang Tĩnh vô cùng trấn định, cũng không phản kháng, chỉ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết Ngọc nghe nói bắt được người, vô cùng lo lắng đi vào nhà tù, hẩn sai lao tốt mở khóa cửa, vẫy lui mọi người, Lang Tĩnh rõ ràng nghe được có người đến, cũng không mở mắt, cũng không để ý tới, điều này khiến Tiết Ngọc phi thường căm tức.

Tiết Ngọc đi vào, lãnh mặt nói: “Lang đại nhân thật có giá, bản hầu đến đây cũng không lên tiếng.”

Lang Tĩnh không mở mắt, chỉ cười nói: “Lang mỗ tự biết là người sắp chết, còn cầu nệ gì cấp bậc lễ nghĩa?”

Tiết Ngọc mở to hai mắt, đề cao thanh âm: “Ai muốn giết người?”

Lúc này đôi phương mới mở mắt, ngẩng đầu nhìn Tiết Ngọc, “Không phải hầu gia ngài sao? Không thì vì sao bắt thảo dân lại, thảo dân có tội gì?”

Tiết Ngọc bị bộ dáng trấn định của y chọc giận, một phen nắm áo Lang Tĩnh, hẩn là người luyện võ, hiển nhiên lực tay không nhẹ, liền kéo Lang Tĩnh lên, nói: “Người âm dương quái khí, là do ta sao, ta đắc tội người chỗ nào, người muốn cùng tài nữ gì thành hôn liền thành hôn đi! Người!”

Tiết Ngọc rống đến mặt đỏ bừng, buông tay, bỏ Lang Tĩnh ra, nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Lang Tĩnh thờ dãi, ngữ khí vẫn bình thản, nói: “Hầu gia để Lang mỗ đi đi.”

“Không có khả năng. ....”

“Không có khả năng? Vậy phải như thế nào?” Lang Tĩnh nói: “Buộc Lang mỗ lưu lại, tiếp tục bày mưu tính kế cho hầu gia, Lang mỗ nhìn hầu gia thú thế sinh tử, an hưởng tuổi già? Hầu gia cũng nhìn Lang Tĩnh đón đầu sinh tử, trở thành nhất đại trung thần?”

Tiết Ngọc nghe y nói, theo bản năng nhú mày, lui một bước, không ngờ đụng phải cửa lao, xịch sắt vang lên leng keng.

Lang Tĩnh nói tiếp: “Nếu đây là hầu gia muốn, Lang Tĩnh tất nhiên bồi. .... Người rốt cuộc có hiểu hay không, ta đang nói cái gì?”

Tiết Ngọc không nói chuyện, biểu tình trên mặt như muốn khóc, Lang Tĩnh rất ít khi nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của người này, trong lòng không thể nhẫn tâm, thờ dãi nói: “Hầu gia để ta đi đi.”

“Không được!” Tiết Ngọc đột nhiên đi qua, lại bắt lấy vạt áo Lang Tĩnh, nói: “Ta nói không được, không để người đi, người liền mơ tưởng đi ra khỏi thành! Cả đời người đều phải ở đây, cũng đừng vọng tưởng thủ tài nữ với không tài nữ gì! Người. .... Ngô!”

Hẩn nói chưa xong, Lang Tĩnh không tránh thoát ràng buộc của hẩn, ngược lại một tay đè cổ hẩn lại, môi hai người dán chặt, Tiết Ngọc có thể cảm giác được hô hấp của người nọ, phảng phất đều nóng bỏng, khiến Tiết Ngọc khiếp sợ không thôi.

Lang Tĩnh không nói gì, chỉ ấn gáy Tiết Ngọc, hôn lên môi hẩn, đôi phương sừng sốt một khắc, mãnh giãy dụa, tuy Lang Tĩnh cao hơn hẩn, nhưng Tiết Ngọc là người luyện võ, Lang Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, bị Tiết Ngọc đánh lui ra sau hai bước, đánh vào tường, miệng một trận tanh ngọt, khóe miệng bị cắn rách.

Tiết Ngọc dựa vào cửa lao, kinh ngạc nhìn Lang Tĩnh, tay phần hẩn chùi miệng, không biết là tức giận hay vì cái gì khác.

Quát: “Lang Tĩnh! Lại có. .... Lại có lần sau, ta nhất định giết người, liền không chỉ một quyền đơn giản như vậy.”

Lang Tĩnh dựa vào tường ngồi xuống, cũng vờn tay lau miệng, chẳng qua là lau máu chảy ra, cười nói: “Đọa đến sao, tâm tư của ta chính là vậy, xấu xa như thế, cả ngày nhìn hầu gia liền nghĩ làm việc này. ....”

Yết hầu Tiết Ngọc giật giật hai cái, nghe lời y nói, mặt lập tức phát nhiệt, chẳng qua giây sau lại trắng bệch, cười khẩy nói: “Đừng nói dễ nghe như thế, vậy chuyện người và nữ nhi của Hà Đạo là cái gì, mỗi ngày chạy khỏi phủ, đã đến tình trạng đàm hôn nói gả.”

Lang Tĩnh nhìn Tiết Ngọc, sừng sốt một chút, đột nhiên cười rộ lên, đỡ tường đứng dậy, Tiết Ngọc lui ra phía sau một bước, không biết đôi phương muốn làm gì, nào biết ngay sau đó Lang Tĩnh lại tiến lên một bước, ôm chặt eo hẩn, khẽ cúi đầu lại hôn lên môi hẩn một lần nữa.

Tiết Ngọc vung tay muốn đánh y, nhưng nghĩ đến vừa rồi đã đánh Lang Tĩnh đổ máu, nắm tay mở ra lại khép chặt, thủy chung không đánh tiếp, do dự liền bị Lang Tĩnh chiếm tiên cơ, mở khớp hàm Tiết Ngọc, nhẹ nhàng liếm lộng đầu lưỡi hắn.

Tiết Ngọc hoảng thần, muốn đẩy Lang Tĩnh, tay đã đặt lên vai y, trong lòng lại dâng lên một trận luyến tiếc, bị Lang Tĩnh ôn nhu hôn làm toàn thân bủn rủn, cuối cùng biến thành bám chặt bả vai Lang Tĩnh.

Lang Tĩnh thấy người nọ không còn gãy dựa, nhẹ giọng nói: “Đời này trong lòng Lang Tĩnh chỉ có một mình hầu gia, sao có thể cùng người khác đàm hôn nói gả.”

“Người. ....” Tiết Ngọc vừa định nói y vuốt mông ngựa, lại cảm giác được thứ kia như có như không cọ xát mình, lúc phản ứng được liền có chút vô thố, chỉ có thể giả bộ khí thế quát: “Người làm càn! Cút ngay, đem ngoạn ý xấu xa của ngươi cách xa bản hầu một chút. .... Ngươi ân. ....”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

CHƯƠNG 84: PHIÊN NGOẠI 4: Tiết Bội, Thẩm Dực

Tiết Bội thái tử sở dĩ là thái tử, cũng không phải vì bối cảnh của y có bao nhiêu quý giá, mà bởi vì Tiết Quân Lương chỉ có một nhi tử này, y liền thành thái tử.

Hiển nhiên là thánh thượng tương lai, địa vị lớn như vậy, căn bản không ai dám ngỗ nghịch với y, từ lúc nhỏ, Tiết Bội chỉ sợ một mình Tiết Quân Lương, những người khác trong mắt y đều không đáng nhắc tới.

Tiết Bội mắt cao hơn đầu, rất ít người khiến y chú ý, muốn Tiết Bội để mắt, đối phương phải có thực tài, mà người đầu tiên rơi vào pháp nhãn, chính là hoàng hậu. ....

Tiết Bội cùng hoàng hậu quan hệ thân thiết, đây không còn là bí mật trong cấm cung, tự nhiên mà vậy, sau khi hoàng hậu mất, người Tiết Bội chán ghét nhất là Đằng Anh.

Y không hề nghĩ đến, Đằng Anh từ từ từ nhanh chóng thành Đằng Nam hầu, tiện đà biến thành Đằng phi, cuối cùng lại vào ở Vân Phượng cung, biến thành nam hậu danh phù kỳ thực, mà Tiết vương sủng ái hắn đã đến độ không thể sủng ái hơn được nữa, tên Vân Phượng cung cũng sửa lại.

Khi Tiết Bội còn nhỏ, thích gì ghét gì đều biểu hiện trên mặt, không bao giờ cho đối phương thái độ hòa nhã. Nhưng sau ở chung lâu, tiểu thái tử lại thấy được bóng dáng cố hoàng hậu qua người này, không chỉ nói chuyện giống, ngay cả một số động tác nhỏ theo bản năng cũng giống.

Tiết Bội từng hỏi qua thái phó, Thẩm Dực chỉ cười nói: “Rất nhiều chuyện cần gì đào sâu, từ khi Đằng Nam hầu được lập làm hậu, có từng làm chuyện gì khiến người phiên chán sao?”

Tiết Bội đáp không được, Thẩm Dực nói tiếp: “Nếu hắn không làm chuyện xấu, có năng lực phụ trợ triều chính, dân tâm sở hướng, đây chính là năng lực của hắn. Người còn tra rõ ngọn ngành, thuyết minh người vẫn chưa trưởng thành.”

Tiểu thái tử biết thái phó của mình là người có bản lĩnh, tuy hắn chỉ là thư sinh, lại thông thiên văn địa lý, là nhân tài hiếm có, nếu Thẩm Dực đã nói, y cũng liền tin.

Sau này Tiết Bội luôn nghĩ, vì sao tra rõ ngọn ngành một chuyện nào đó, lại chứng tỏ mình chưa trưởng thành? Y vẫn nghĩ không thông.

Lúc Tiết Bội hai mươi tuổi, Tiết vương nhường ngôi, mang Đằng Vân rồi cung vân du tứ hải, thái tử trẻ tuổi biến thành Tiết vương.

Tiết Bội ngồi trước cửa đại điện, nội thị thấy thánh thượng ngồi như vậy, khẩn trương đi tới, nói: “Bệ hạ, ngài. ....”

Nội thị thấy Tiết Bội âm u liếc mình một cái, lập tức cười sửa lời: “Nô tài lấy đệm chon ngài, cửa rất cứng a. ....”

Tiết Bội không lên tiếng trả lời, ngược lại hỏi: “Có tin tức của thái phó không?”

“Không. ....”

Tiết Bội thờ dài, nói: “Ngu ngốc.”

“Vâng. ....”

Tiết Bội chống đầu gối đứng lên, xoay người đi vào bên trong, nói: “Phải người tới Trần Cương hầu phủ nhìn xem.”

“Trần Cương hầu?” Nội thị đuổi theo Tiết Bội, cười khỏ nói: “Bệ hạ ai, Trần Cương hầu không thể trêu vào, chẳng lẽ muốn điều tra sao?”

Tiết Bội vào noãn các, ngồi xuống, còn gác chân lên bàn, nội thị lập tức châm trà dâng lên, cười nói: “Điều tra cũng cần lý do chính đáng, nô tài ngu dốt, bệ hạ ra kể a.”

Tiết Bội nhấp một ngụm trà, thuận tay đưa chén trà lại, cười nói: “Liên nói Trầm thái phó trộm đồ trong cung, chạy án, Lang Tĩnh là sư huynh của thái phó, sao không thể tra xét Trần Cương hầu phủ.”

“Trộm. .... Trộm đồ?”

Nội thị nghẹn lời, tay run lên, thiếu chút nữa đánh rơi chén trà.

Tiết Bội mở nắp chuông trên bàn, cầm bút phê chữ, chân vẫn đặt trên bàn, bộ dáng bất cần đời, gật đầu nói: “Àn, trộm tâm của cô.”

“Choàng —”

Lần này nội thị thật sự run rẩy làm rơi chén trà xuống đất, vội vàng quỳ xuống thu dọn mảnh vỡ, nói: “Bệ hạ a, ngài đừng đùa nô tài!”

Nói xong than thở một câu, “Rốt cục nô tài biết vì sao thái phó muốn đi.”

Tiết Bội thính tai, đập hần một cước, bất quá lực không mạnh, nói: “Còn không mau đi?”

“Vâng vâng vâng. ....”

Không ngoài Tiết Bội sở liệu, quả nhiên Thẩm Dực đi Trần Cương hầu phủ, tuy Tiết Ngọc không hoan nghênh hần, nhưng dù sao hần cũng là sư đệ của Lang Tĩnh, huynh đệ đồng môn có nhiều cảm tình, Tiết Ngọc không muốn làm khó Lang Tĩnh, liền không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Tiết Bội thông minh từ nhỏ, càng lớn lên càng cơ trí, nhưng lại kiêu căng bất kham, e là chỉ mình Thẩm Dực có thể thu phục y, mà theo Tiết Bội trưởng thành, y lại ôm tình cảm khác với Thẩm Dực.

Mới đầu Thẩm Dực muốn thành thân, Tiết Bội nói cô nương không xứng với thái phó, muốn đích thân tìm người tốt cho thái phó, vì thế một lần tìm chính là hai ba năm, Thẩm Dực lớn hơn Tiết Bội mười tuổi, tuy bộ dáng thư sinh, thanh tú không hiện lão, nhưng chung quy cũng là người ba mươi tuổi.

Thẩm Dực kiên định muốn thành gia, Tiết Bội cảm thấy không thể lừa tiếp, mới nói ra suy nghĩ trong lòng mình, vì thế thái phó kinh sợ, bị Tiết Bội mặt dày mày dạn triển đến không chịu được, rốt cục chạy khỏi cung.

Tiết Ngọc nghe lý do Thẩm Dực đến đây, nhin không được cười rộ lên, tính hần thích châm chọc, hiển nhiên nói chuyện không dễ nghe, nói: “Cha nào con nấy, thái phó chịu phạt thôi.”

Chẳng qua Tiết Ngọc xem nhẹ thái phó này, Thẩm Dực không vô hại như vẻ ngoài của hần, tuy không thể ăn nói giỏi hơn Lang Tĩnh, nhưng công phu độc miệng tuyệt không kém.

Chỉ thấy hần bất động thanh sắc cười nói: “Có huynh tất có đệ.”

Mặt Tiết Ngọc liền đổi sắc, trừng mắt nhìn Thẩm Dực một cái, phẫn nộ bỏ đi.

Thẩm Dực thấy Lang Tĩnh nhìn hần, nói: “Người đừng nhìn ta, vị kia nhà người chọc ta trước, người không phạm ta ta không phạm người.”

Lang Tĩnh mặt không biểu tình, bộ dáng bình tĩnh, chỉ thân nhiên nói: “Người vẫn nên trở về đi.”

Thẩm Dực còn chưa kịp đáp, Lang Tĩnh lại nói: “Về sớm hay về trễ, tùy chung vẫn phải về, cần gì to chuyện.”

Thẩm Dực bị ánh mắt hiểu thấu mọi chuyện của Lang Tĩnh nhìn, mặt phát nhiệt, vội vàng đứng dậy đi tới khách phòng, tâm nói, không phải chỉ chọc vị kia nhà người có một câu sao.

Tại Trần Cương hầu phủ ăn ngon ngủ ngon một tháng, Thẩm Dực thanh tịnh một tháng, nửa tháng đầu cảm giác thực nhàn nhã, đều là những ngày thần tiên, mỗi ngày uống rượu xem vũ cơ, làm mấy thủ thi ca ngợi nhóm vũ cơ khiến họ cảm động đến thiên hôn địa ám, ai cũng khen hần tài trí hơn người, chỉ là nửa tháng sau, Thẩm Dực dần dần nhàm chán, có lẽ là tuổi lớn, tùy tiện tiêu xài, ngược lại cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc thiếu thứ gì, trong lòng Thẩm Dực bồn chồn, mảnh liệt nhớ tới Tiết Bội, hung hăng lắc lắc đầu, rồi lại thờ dãi.

Thiếu thứ gì, đâu cần đào sâu, chẳng lẽ mình hơn ba mươi tuổi, còn giống hài đồng không lớn lên sao.

Thẩm Dực dùng qua thiện, trở về phòng của mình, ngày thường hần sẽ ra ngoài dạo, đến chỗ văn nhân tụ tập uống rượu làm thơ, chỉ là nhiều ngày nay nhàm chán, cũng liền không đi.

Trong phòng không đốt đèn, Thẩm Dực không cần hạ nhân hầu hạ, đẩy cửa bước vào, vừa muốn điểm đèn, bỗng nhiên bà vai trằm xuống, bị người ôm chặt từ phía sau.

Thẩm Dực cả kinh, thiếu chút nữa hô lên, người nọ lại che miệng hắn, cười hi hi nói: “Thái phó đừng sợ, là ta a.”

Thẩm Dực nghe được người nọ nói chuyện, đáy lòng càng hoảng hốt, người này không phải Tiết Bội còn có thể là ai.

Thẩm Dực khẩn trương lui hai bước, Tiết Bội điểm đèn lên, có ánh sáng, liền nhìn rõ tiểu ý trên mặt y, hơn một tháng không gặp, tựa hồ Tiết Bội càng thêm cao lớn, mà từ rất sớm, tiểu thái tử kia đã cao hơn thái phó này.

Tiết Bội cười nói: “Thái phó, người thật sự khiến ta vất vả tìm.”

Thẩm Dực nói: “Sao bệ hạ lại đến Phụng cảnh, ngài lúc này nên ở trong cung.”

Tiết Bội nói: “Cải trang đi tuần mà thôi, thể nghiệm và quan sát dân ý, thuận tiện đón thái phó hồi cung.”

Thẩm Dực nhấp máy môi, nói: “Chỉ sợ vi thần không thể cùng bệ hạ hồi cung, vi thần sắp thành thân, thành thân xong sẽ dẫn nội tử hồi kinh.”

“Nga? Thành thân.”

Tiết Bội tuyệt không kinh ngạc, nói: “Đó là cô nương Hồng Diễm lâu, hay là cô nương của Ngọc Hương các a?”

Thẩm Dực nghe y nói đến đều là Câu Lan viện, mặt nóng lên, chuyện mấy ngày nay hắn uống hoa tửu đã bị biết, chỉ có thể kiên trì nói: “Đúng vậy, tuy nàng xuất thân thấp, nhưng ta cũng không ghét bỏ nàng, có gì không thể…… Tóm lại vi thần thành hôn xong, sẽ lập tức trở lại kinh thành.”

Tiết Bội nhìn hắn, trông mắt nhẹ nhàng chuyển, Thẩm Dực cảm thấy không ổn, bộ dáng này chứng tỏ Tiết Bội lại có mưu chủ ý.

Chỉ thấy Tiết Bội đi lên trước một bước, ra tay như chớp, bắt được tay Thẩm Dực, kéo hắn ôm vào lòng, ái muội cười nói: “Tâm tư của ta thái phó đã biết, người cũng hiểu rõ ta, từ nhỏ tới lớn ta muốn làm gì đều làm tới cùng, không thành công sẽ không bỏ qua, nay người muốn thành hôn cũng được, người cùng ta làm một lần, ta ăn đến tư vị, nói không chừng liền thả người đi.”

“Người……”

Thẩm Dực bị lời nói ngả ngón của y chọc giận, cố gắng áp chế, nói: “Bệ hạ chú ý ngôn từ của ngài, đây không phải đạo làm vua.”

Tiết Bội thờ dài, cổ ý buông tay ra, nói: “Thôi, kỳ thật nói không chừng ta chỉ muốn cùng nam nhân làm một lần, luận bộ dạng vẫn là tiểu hoàng thúc xinh đẹp hơn, nếu thái phó thấy khó xử, vậy cô đi tìm tiểu hoàng thúc, muộn như vậy vẫn quấy rầy thái phó, thật không phải.”

Y nói xoay người, thật sự mở cửa rời đi.

Trong đầu Thẩm Dực oanh một tiếng, cũng không nghĩ nhiều, lập tức chạy tới, đem Tiết Bội đặt trên cửa, cũng quên cái gì là quân thần chi đạo, ngoan độc cắn lên môi y, nói: “Nếu bệ hạ muốn, vi thần tự nhiên tòng mệnh.”

Tiết Bội vui vẻ tới mức tâm muốn nhảy ra ngoài, chẳng qua giả vờ trấn định, ôm ngang Thẩm Dực, vài bước tiến vào nội thất, ném trên giường, nói: “Nếu người tỉnh ta nguyện, ta đây không khách khí.”

Thẩm Dực nhìn vẻ mặt tiểu ý của y, cảm giác có chỗ nào đó không đúng, chẳng qua Tiết Bội thật vất vả dẫn hắn mắc câu, tự nhiên sẽ không cho Thẩm Dực cơ hội cẩn thận suy nghĩ.

Thẩm Dực tự yêu cầu, điều này khiến Tiết Bội thực kích động, một phen kéo đai lưng của hắn, hai tay bắt lấy cổ áo Thẩm Dực, mạnh mẽ ra, cũng không sợ làm hỏng y phục.

Thẩm Dực thấy ngực chột lạnh, y phục đã kéo xuống dưới, Tiết Bội cúi đầu, vừa hôn ngực hắn, vừa thừa dịp Thẩm Dực ngây người, kéo quần hắn xuống.

Hai chân bại lộ trong không khí, Thẩm Dực theo bản năng cuộn tròn chân che khuất hạ thân, Tiết Bội đè lại đầu gối của hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh trước ngực người nọ, khi thì nhẹ nhàng cắn một cái.

Thẩm Dực không ức chế được run rẩy, đầu gối vô lực, cả người mềm nhũn trên giường, tay nắm chặt sàng đan.

Trong phòng chưa tắt đèn, phản ứng của Thẩm Dực đều bị Tiết Bội thu vào mắt, lập tức cười rộ lên, nâng hai chân của hắn, Thẩm Dực lập tức nhắm mắt lại, tưởng rằng Tiết Bội sẽ trực tiếp tiến vào, bộ dạng thấy chết không sờn càng khiến Tiết Bội càng cười to.

Tiết Bội hôn lên môi hắn, vừa bộ lộng hạ thân của Thẩm Dực, vừa đưa ngón tay của mình vào miệng hắn quấy nhiễu, tuy Thẩm Dực táo bạo, nhưng rốt cuộc là văn nhân, chỉ biết mặt ngoài khi thể uống hoa tửu, kỳ thật chưa làm qua cái gì, lúc này chỉ có thể thất thần mở to hai mắt, ngẩng cô lên, trên trán phủ một tầng mồ hôi tinh tế, dưới ánh đèn, tăng thêm một phần kiều diễm.

Chỉ bạc không kịp nuốt theo khoe miệng Thẩm Dực chảy xuống, Tiết Bội rút ngón tay trong miệng hắn ra, sau đó đặt tại hậu huyệt của hắn.

Thẩm Dục càng mở to hai mắt, rồi lập tức nhắm mắt lại, một cánh tay nâng lên che mắt, cố gắng nâng chân, hình như ý tứ là muốn y nhanh làm xong.

Tiết Bội lại cười một tiếng, ngón trở nhẹ nhàng xoay tròn, chậm rãi tiến vào hậu huyệt của Thẩm Dục, hai chân Thẩm Dục run lên, môi theo bản năng hơi hơi mở ra, tuy dung nạp một ngón tay cũng không cảm thấy khó chịu, chẳng qua vừa nghĩ đến đó là ngón tay của Tiết Bội, thân thể Thẩm Dục liền nhin không được nóng lên.

Tiết Bội cười nói: “Thái phó hưng phấn như vậy?”

Thẩm Dục hung hăng nhìn hán một cái, Tiết Bội rút ngón trở ra, Thẩm Dục thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó, người nọ lại khéo ngón trở và ngón giữa lại, cùng nhau tiến vào.

“Ngạch.....”

Thẩm Dục không có phòng bị, cổ họng phát ra một tiếng rên nhỏ, ***g ngực dồn dập phập phồng, tay nắm sàng đan chuyển sang nắm chặt cánh tay Tiết Bội.

“Đau sao?”

“Không..... Không.....”

Thẩm Dục lắc đầu, cũng không biết có đau thật hay không, nhưng vẫn bảo Tiết Bội đừng nhúc nhích, Tiết Bội nhìn phản ứng thất thần của hán, ác liệt chuyển động ngón tay, như đang tìm cái gì đó.

Loại cảm giác này đối với Thẩm Dục mà nói rất xa lạ, tê dại truyền đến đỉnh đầu, môi Thẩm Dục khép mở môi, hừ nhẹ một tiếng.

Tiết Bội cười nói: “Nơi này thực thoải mái?”

Thẩm Dục vội vàng lắc đầu, Tiết Bội nói: “Thái phó mà nói dối, sau này muốn chỉ dạy Tiết vương thế nào?”

Y nói, ngón tay trong hậu huyệt của Thẩm Dục lại bắt đầu khi nhẹ khi nặng như lộng vị trí kia, đầu gối Thẩm Dục run lên, đuôi mắt cũng khê đỏ, miệng run run nói: “Đủ..... Đủ..... Mau.....”

Tiết Bội nhìn thất lung mảnh khảnh của hán, cũng nhin không được, rút tay ra, ôm Thẩm Dục vào lòng, đỡ eo hán, để hán chậm rãi ngồi xuống.

Thẩm Dục khấp bả vai Tiết Bội, vừa thở dốc vừa tận lực ngồi xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Tiết Bội, chủ động hôn lên môi y, vươn tay ôm chặt lưng đối phương. Hán cảm giác mình chính là kẻ điên, bởi vì hán không ngờ mình lại cùng đương kim Tiết vương làm loại chuyện này, hán là thái phó của Tiết vương, nhất định sẽ là tội nhân.....

Thẩm Dục không biết mình ngủ như thế nào, eo hán rất đau, chân không có khí lực, ngã trên người Tiết Bội, Tiết Bội lật người đặt hán xuống giường, một lần hai lần ba lần khẽ gọi tên hán.

Mồ hôi tích trên mặt Thẩm Dục, hán đột nhiên nghĩ đến, quả nhiên mình bị lừa, không ngờ lại thua trong tay mao tiểu tử ít hơn mình mười tuổi.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao, Thẩm Dục mới tỉnh lại, thất lung cứng ngắc, không có cảm giác, vừa động liền đau đòi mạng, hai chân vẫn còn run nhẹ, trên cánh tay đều là dấu vết bị niết, còn có một số hôn ngân ái muội.

Hậu huyệt trương đến khó chịu, hạ thân một đống hỗn độn, hiển nhiên chưa tẩy rửa, mà đầu sỏ gây nên đang ngọt ngào ngủ say, cánh tay còn ôm eo mình.

Mặt Thẩm Dục trắng bệch, muốn ngồi dậy, Tiết Bội liền tỉnh, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn hiện lên tiểu ý: “Thái phó, sớm a.”

Thẩm Dục nhìn y, không biết nên giận y, hay giận chính mình, vén chăn muốn xuống giường.

Tiết Bội vội vàng ngồi dậy, tưởng rằng Thẩm Dục muốn đi, khẩn trương nói: “Thái phó, ngươi muốn đi đâu, ngươi sinh khí sao, ta thích ngươi, ta đối với ngươi để bụng, mới làm như vậy, không giống như tối qua nói.”

Hai người đều không mặc y phục, hơn nữa lời Tiết Bội khiến mặt Thẩm Dục phát nhiệt, đẩy tay Tiết Bội ra, cổ họng đem qua kêu quá nhiều, khàn khàn nói: “Ta..... Ta trên người khó chịu, đi tắm rửa một chút.”

Tiết Bội nhất thời cười rộ lên, “Hóa ra như vậy, nghĩ cũng phải, sao thái phó nhẫn tâm bỏ lại Bội nhi mà đi.....” Y vừa nói vừa đi ra ngoài, “Ta đi múc nước, ngươi nghỉ ngơi.”

Đến cửa mới phát hiện không mặc y phục, lại quay về mặc xong, mở cửa đã có người đợi, hạ nhân nói là Lang đại nhân phân phó.

Tiết Bội gật gật đầu, để người nâng thùng nước vào, tự mình hầu hạ Thẩm Dục tắm rửa.

Chẳng qua Tiết Bội từng làm thái tử rồi làm Tiết vương, lại chưa từng hầu hạ người khác, tay chân vụng về, khiến thân thể hai người đều bốc hỏa, tuy

Thẩm Dục cảm thấy không ổn, nhưng đã thành như vậy, đẩy đẩy kéo kéo chẳng khác gì làm bộ, vì thế may mắn dục đủ đủ lớn, hai người lại một phen ép buộc.

Thời điểm Thẩm Dục mệt mỏi mà ngủ, Tiết Bội còn đầy hưng phấn, nét mặt toả sáng, nghĩ rằng quả nhiên làm bộ một chút vẫn tốt hơn.....

Tiết Bội tiến vào trong chăn, ôm chặt Thẩm Dục, hôn lên trán hắn, “Thái phó a thái phó, ngươi nghĩ ta vẫn là hài tử sao, Tiết Bội làm việc đều cẩn thận suy nghĩ, cả đời cũng chỉ có chuyện này, tâm chi sở chí mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sứ Nương Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.